

带着小卖部到古代

DAI ZHE XIAO MAI BU DAO GU DAI

叶忆落/文

Mang Theo Quầy Bán Quà Vặt Xuyên Đến Cổ Đại

Tác giả: Diệp Ức Lạc

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Bạn đang đọc truyện Mang Theo Quầy Bán Quà Vặt Xuyên Đến Cổ Đại của tác giả Diệp Ức Lạc. "Tiểu tử này thoạt nhìn có chút dở dở ương ương, hẳn là không có bệnh gì đi."

"Trần Tiểu Mễ kia phỏng chừng cũng không thèm để ý đến hắn là cái dạng gì, chỉ cần còn một hơi thở là được."

"Hắn như bây giờ, cũng không thể làm việc, cả ngày chỉ có thể ăn cơm trắng, nhanh chóng đưa qua bên kia đi." Nếu như hắn chết, vậy bạc kia liền không lấy được.

Nếu yêu thích truyện đam mỹ, bạn có thể đọc thêm Mau Nhìn Cặp Hotboy Đó Kìa hay Ông Chú Của Em!

Mục lục:

------oOo------

Chương 1: Xuyên đến nông gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Tiểu tử này thoạt nhìn có chút dở dở ương ương, hẳn là không có bệnh gì đi."
"Trần Tiểu Mễ kia phỏng chừng cũng không thèm để ý đến hắn là cái dạng gì, chỉ cần còn một hơi thở là được."
"Hắn như bây giờ, cũng không thể làm việc, cả ngày chỉ có thể ăn cơm trắng, nhanh chóng đưa qua bên kia đi." Nếu như hắn chết, vậy bạc kia liền không lấy được.
"Không nghĩ tới cái thằng nhóc chết tiệt này, ngày thường không buồn hé răng một chút, cư nhiên lại có dũng khí tự sát, mời đại phu trị cho hắn đã mất tới một lượng bạc."
"Thật đúng là tang môn tinh*, nhanh đưa hắn đi qua bên kia thôi." Nếu như để hắn chết ở trong nhà thì rất phiền toái.
*tang môn tinh : sao xui xẻo
....
Lục Lâm nằm ở trên giường, nghe đại bá mẫu cùng tiểu cô đời này của hắn nói chuyện ở bên ngoài, cười khổ một tiếng.
Không sai, tuy rằng Lục Lâm nằm ở trên giường vẫn là 'Lục Lâm' kia, nhưng bên trong đã thay đổi thành một người khác.
Kiếp trước, Lục Lâm chỉ là một sinh viên bình thường ở Hoa Quốc, công tác ở thành phố lớn không quá thuận lợi, từ chức ở công ty, trở về quê hương kế thừa một cái quầy bán quà vặt cha mẹ để lại.
Kết quả, một đợt bão tố kéo đến, mang Lục Lâm kèm theo cả cái quầy bán quà vặt xuyên tới cổ đại.
Xuyên đến đây không lâu, Lục Lâm liền phát hiện trên tay hắn có một nốt ruồi, nốt ruồi kia liên thông đến quầy bán quà vặt mà hắn kinh doanh trước kia.
Trong không gian, nơi có quầy bán quà vặt, thời gian ở đó hẳn là đã dừng lại, cũng không cần lo lắng đồ vật trong quầy bán quà vặt sẽ biến chất.

Lục Lâm biết thời gian dừng lại ở quầy bán quà vặt, là bởi vì Lục Lâm thừa dịp không ai chú ý, hắn thấy nước nấu mì ăn liền trên quầy bán quà vặt vẫn luôn nóng.
Nông dân cổ đại đối với chuyện thần ma quỷ quái, độ tiếp thu rất ít, Lục Lâm lo lắng sẽ bị thiêu chết, khi biết được sự tồn tại của quầy bán quà vặt cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Sau khi Lục Lâm xuyên qua đây, cũng đã tiếp thu kí ức của nguyên chủ, đây là một triều đại mà hắn không hề biết đến một chút, giống với Hoa Quốc cổ đại.
Thế giới này ngoại trừ nam nhân, nữ nhân, còn có một loại người gọi là song nhi , song nhi giống với nam nhân, chỉ là trên trán có thêm một đóa hoa, dáng dấp cũng thấp bé hơn so với nam nhân.

Song nhi cũng có thể sinh dục, nhưng so nữ nhân lại khó khăn hơn một chút.
Vận mệnh của nguyên chủ thật rất thê thảm, gia gia, nãi nãi của hắn tổng cộng có ba tử một nữ, phụ thân nguyên chủ đứng hàng lão nhị, là kẻ không được sủng ái nhất nhà, mấy năm trước chiêu binh, trong nhà lại để cho lão tử hắn đi.
Tình huống trong nhà kỳ thật cũng không tệ lắm, cũng có tiền cho đường ca hắn đọc sách, ở thế giới này, đọc sách đều là chuyện của nhà có tiền.
Nhị lão vốn dĩ có thể đưa ra chút tiền là có thể miễn đi binh dịch, nhưng cuối cùng lại tiếc bạc, liền khuyên phụ thân nguyên chủ ra chiến trường.
Phụ thân nguyên chủ là một đứa con có hiếu, bị gia gia, nãi nãi nói một lúc liền mềm lòng, liền bỏ lại thê nhờ đi theo người trưng binh.
Sau khi phụ thân nguyên chủ rời đi, trong nhà liền dư ra mẫu thân nguyên chủ và nguyên chủ, phụ thân nguyên chủ không được sủng ái, mẫu thân lại càng không được coi trọng.
Nhà mẹ đẻ của mẫu thân nguyên chủ điều kiện cũng nhue vậy, không có ai ra mặt giúp, ngày thường không buồn hé răng một cái, một lòng một dạ làm việc, cũng không nói được lời nào hay, cho thức ăn cũng không nhiều lắm.
Trong nhà có không ít đồng ruộng, nhiều đất như vậy, chủ yếu đều là do phụ thân nguyên chủ, mẫu thân cùng nguyên chủ làm, sau khi phụ thân nguyên chủ rời khỏi, chuyện ngoài ruộng lập tức đè lên trên người mẫu thân nguyên chủ cùng nguyên chủ, thân thể mẫu thân nguyên chủ ngày càng gầy yếu.
Vốn dĩ mẫu thân nguyên chủ vẫn luôn chờ mong phụ thân nguyên chủ đắc thắng trở về, đáng tiếc đồng hương truyền đến tin tức phụ thân nguyên chủ đã tử trận sa trường.
Vốn dĩ mẫu thân nguyên chủ do vất vả lâu ngày mà thành bệnh, chợt nghe được cái tin đấy, bệnh liền trở nặng, buồn bực mà chết.
Sau khi mẫu thân nguyên chủ chết, trong thôn dần dần có người bàn tán, nhị lão bạc đãi nhị phòng, nãi nãi của nguyên chủ cũng không phải cái đèn cạn dầu, lại đem cớ trực tiếp vứt lên người nguyên chủ, nói nguyên chủ khắc thân.
Đây là thiên hạ lấy hiếu trị quốc, lời đồn nguyên chủ khắc thân truyền ra, ánh mắt người trong thôn nhìn nguyên chủ liền trở nên quỷ dị. Đối với cổ nhân mà nói, khắc thân là một đại sự khó lường, sau khi chuyện khắc thân bị truyền ra, cũng không còn ai nói chuyện với nguyên chủ.
Tính cách nguyên chủ vốn đã âm u, sau khi chuyện khắc thân truyền ra ngoài, tính cách lại càng thêm âm trầm.
Năm nay nguyên chủ mới mười tám tuổi, ở cái triều đại này, đã vào loại thanh niên lớn tuổi, nguyên chủ cũng coi như là sức lao động chủ yếu trong nhà, cho nên trong nhà cũng không có ai quan tâm đến hôn sự của hắn, chỉ nghĩ để người lưu tại làm việc.
Năm nay có chút chuyện thay đổi, bởi vì quốc gia liên tục chinh chiến mấy năm liền, làm cho dân cư giảm mạnh.
Vì thế triều đình ra một loại quy định, nam tử, song nhi đã đủ mười tám tuổi mà vẫn chưa kết hôn, thì một năm phải giao ra ba lượng bạc thuế đầu người, nữ tử năm đủ mười bảy vẫn chưa thành thân, hoặc là giao cho quan môi* hoặc là nộp thuế giống như vậy.

*Quan môi: quan = quan phủ; môi = môi giới (môi mái = mai mối)
Quy định này vừa ra, trong nhà liền như nổ tung, ba lượng bạc không phải số lượng nhỏ, nãi nãi nguyên chủ đầy mắt đều là tiền, làm sao có thể nguyện ý lấy ra số tiền này cho nguyên chủ.
Người trồng trọt trong nhà cũng không nhiều lắm, sau khi cha mẹ nguyên chủ chết, ruộng đồng không có ai làm.
Gia gia, nãi nãi suy nghĩ một chút, liền muốn cưới về cho nguyên chủ một thê tử, tìm thê một người làm việc.
Đáng tiếc, danh tiếng nguyên chủ khắc thân truyền xa, người trong thôn ai cũng biết, tuy rằng điều kiện Lục gia không tồi, trong nhà lại còn có người đọc sách, nhưng nguyên chủ là người không được sủng ái, khuê nữ gả vào liền phải chịu khổ, không có người nào nguyện ý gả.
Thấy nguyên chủ không thể cưới tức phụ, nãi nãi nguyên chủ cũng không nghĩ lại hành vi trước kia của mình, chỉ cảm thấy nguyên chủ vô dụng, một cái nha đầu cũng không thể cưới được.
Lúc này, tin tức Trần Tiểu Mễ muốn tìm phu quân truyền ra.

Trần Tiểu Mễ này, cũng là nhân vật phong vân ở Đại Thạch Thôn, Trần Tiểu Mễ là song nhi, lại có thể lực trời sinh.
Địa vị của Trần Tiểu Mễ ở Trần gia, cũng không khác nguyên chủ ở Lục gia là bao nhiêu.
Trần Tiểu Mễ là do lão tam Trần gia sinh, tuy điều kiện Trần gia kém hơn một chút so với Lục gia nhưng cũng coi như là phú hộ ở trong thôn.
Mấy năm trước, đồng ruộng trong thôn đều thất thu, không ít người chỉ vì miếng ăn, mà phải vào núi săn thú, tuy rằng săn thú nguy hiểm một chút, nhưng đôi khi thù lao cũng rất phong phú.
Mấy năm trước, mấy thôn dân từ trong núi kéo ra một đầu gấu đen, bán cho phú hộ trong thành, được hai mươi lượng bạc, nhất thời đều làm cho mọi người hâm mộ đến phát điên.
Trần lão thái thái thấy thôn dân săn thú kiếm được lời, liền khuyến khích con thứ ba, Trần Thủ Nhân đi vào núi thử xem sao, Trần Thủ Nhân không quá nguyện ý, săn thú rất nguy hiểm, không ít người vào núi có đi mà không có về.
Những người đi săn thú đều thiếu thốn đất ruộng như nhau, rất nhanh đã không còn nông dân xuống đồng làm ruộng, họ đều đi săn thú cả, lão hổ trong núi kia lại rất hung hãn.
Tức phụ Trần Thủ Nhân sắp lâm bồn, hắn thực không muốn đi mạo hiểm, kết quả, lão thái thái kêu trời gọi đất, mắng to nhi tử bất hiếu, mỗi ngày đều thay đổi biện pháp muốn nhi tử vào núi.
Trần lão tam bất đắc dĩ, đành phải đi vào núi, nhưng vận khí lại không tốt, ở trong núi gặp phải bầy sói, đi bốn người, chỉ ra được một người.
Nương của Trần Tiểu Mễ, nghe được tin này, thân thể liền không tốt mà sinh non, lại sinh ra một tiểu song nhi, Trần Tiểu Mạch.
Trần lão thái thái đối với chuyện con thứ ba chết, không có một chút hối lỗi, chỉ cảm thấy nương của Trần Tiểu Mễ là cái sao chổi, liên luỵ đến con của nàng, lại

còn sinh ra một con quỷ đòi nợ.
Hai năm trước, nương của Trần Tiểu Mễ đã chết.
Tam phòng Trần gia chỉ còn lại ba hài tử, Trần lão đại đem chủ ý đánh tới trên đầu đệ đệ của Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Thái, Trần lão đại cảm thấy Trần Tiểu Thái là kẻ ăn bám, muốn đem Trần Tiểu Thái bán cho nhà giàu làm hạ nhân, trợ cấp chi tiêu trong nhà.
Thời đại này, địa vị của hạ nhân rất thấp, một khi ký khế bán mình, muốn đánh muốn giết, đều do chủ nhân định đoạt.
Trần lão thái thái cảm thấy có lý, tiểu tử ăn nghèo lão tử, Trần Tiểu Thái còn nhỏ, cũng không thể làm được chuyện gì nhiều, đã sớm là cái đinh trong mắt lão thái thái.
Trần Tiểu Mễ nghe được tin này, liền bắt lấy nhi tử của Trần lão đại, uy hiếp mấy người trong nhà nói, nếu như dám bắt đệ đệ y đi, y liền thiến Trần Cảnh.
Đại tôn tử là mệnh căn của lão thái thái, Trần lão thái thái không quan tâm Trần Tiểu Mễ lắm, nhưng lại rất coi trọng đại tôn tử này.
Nghe được lời uy hiếp của Trần Tiểu Mễ, cảm thấy Trần Tiểu Mễ quả thực là điên rồi.
Có câu đầu trọc đâu sợ bị nắm tóc, Trần Tiểu Mễ cảm thấy dù sao mình cũng sống không nổi nữa, cuồng tính bạo phát, mấy kẻ muốn bắt người của y, đều bị y đánh cho một trận, thậm chí còn đổ máu.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy lão thái thái đã bức tử cha y, trước kia vẫn luôn nhẫn nhịn, bây giờ biết chuyện đại bá muốn bán đệ đệ y, liền lập tức bạo phát.
Biết Trần lão đại muốn bán Trần Tiểu Thái, Trần Tiểu Mễ cũng đã đi hỏi thăm, tiểu công tử của nhà muốn mua người, có khuynh hướng bạo lực, đã tra tấn chết hai nha đầu, nhà kia thấy tiểu nha đầu không dùng được, mới muốn mua một tiểu tử có thể chịu tra tấn.
Trần Tiểu Mễ nghĩ Trần lão đại tuyệt tình như thế, lão thái thái lại còn giúp, nghĩ đến chuyện nếu không phải lão thái thái ép bức, dùng cái danh bất hiếu đè nặng cha y, cha y cũng sẽ không chết, cơn giận kéo tới liền muốn bóp chết lão thái thái.
Lão thái thái có thể bắt chẹt nhi tử nghe lời, lại không ép bức được kẻ điên Trần Tiểu Mễ này, bị y dọa sợ.
Lầm này Trần Tiểu Mễ hiếp bức lão thái thái, làm lão thái gia phải phân gia cho ba huynh đệ bọn họ, tự lập môn hộ.
Lão thái gia thấy để cái tai họa Trần Tiểu Mễ này lại, không phải chuyện gì tốt liền đồng ý.
Đầu năm nay trưởng bối bất công rất là nhiều, bạc đãi con cháu không ít, con cháu cũng chỉ có một chút oán trách lão nhân bất công ở trong lòng, trực tiếp đánh nhau chỉ là số ít, Trần Tiểu Mễ lập tức trở thành ác nhân trong miệng của các lão nhân trong thôn.

------oOo------

Chương 2: Song nhi bưu hãn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần lão thái thái đau lòng đại tôn tử, ghi hận Trần Tiểu Mễ phá hư chuyện tốt của nàng, lúc phân gia, không phân cho y một đồng nào.
Trần Tiểu Mễ cũng là người kiên cường, chỉ mang theo hai đệ đệ ra ngoài tự lập môn hộ, cái gì cũng không muốn.
Người trong thôn đều cảm thấy Trần Tiểu Mễ điên rồi, cư nhiên mang theo hai đệ đệ ly khai Trần gia, chính y còn lo không xong, còn muốn nuôi thêm hai đệ đệ.
Rất nhiều người cảm thấy Trần Tiểu Mễ ly khai Trần gia sẽ sống không nổi, lại không biết, Trần Tiểu Mễ đều đã có tính toán, trước khi rời khỏi Trần gia, Trần Tiểu Mễ dựa vào săn thú cũng trộm tích cóp được một chút, miễn cưỡng cũng đủ nuôi sống hai đệ đệ.
Đầu năm nay, mọi người vẫn thực xem trọng hiếu đạo, Trần Tiểu Mễ ly khai như vậy là hành vi phản đạo, vì thế rất nhiều lão nhân trong thôn đều căm thù y đến tận xương tuỷ.
Mấy tộc lão Trần gia, bị Trần lão thái thái thổi gió đều rất bất mãn với Trần Tiểu Mễ, muốn mở từ đường, xét xử Trần Tiểu Mễ.
Hai tộc lão làm ầm ĩ nhất, một kẻ buổi tối đi đường bị người ta đánh gãy chân, một kẻ khác, không biết ăn trúng cái gì, tiêu chảy xuýt chút nữa mất nửa cái mạng.
Cũng có kẻ nhiều chuyện, nữa đêm sẽ có một con chuột chết bị người ta chia năm xẻ bảy ném ở trên giường, máu của chuột chết nhiễm đỏ cả khăn trải giường.

Người trong thôn đều hoài nghi là do Trần Tiểu Mễ làm, nhưng lại không có chứng cứ.
Đầu năm nay, cứng sợ ngang, ngang sợ không muốn sống, thôn dân vẫn luôn bắt nạt kẻ yếu, hiện tại phát hiện Trần Tiểu Mễ lợi hại, không oán không thù cũng sẽ không nghĩ đối đầu với cái người điên Trần Tiểu Mễ, gặp được Trần Tiểu Mễ liền trốn hết.
Tuy rằng mấy tộc lão kia đã bị ngăn chặn, nhưng thanh danh Trần Tiểu Mễ cũng ngày càng kém.
Đại khái Trần Tiểu Mễ đã bất chấp tất cả, cũng không để ý cái gì nữa, vẫn làm theo ý mình như cũ.
Một năm trước, Trần Tiểu Mễ kéo một con hổ từ trong núi ra, đã làm thôn dân chấn kinh.
Thợ săn trong thôn nếu gặp được lão hổ, đều phải trốn đi, một con hổ như vậy lại bị Trần Tiểu Mễ giết chết.
Sự kiện đó truyền ra, hung danh của Trần Tiểu Mễ là độc nhất vô nhị.

Trần Tiểu Mễ mang lão hổ đi bán, đổi được ba mươi lượng bạc, vốn dĩ Trần Tiểu Mễ mang theo hai đệ đệ ở trong một sơn động, sau khi kiếm được số tiền này, liền tiêu mười lượng bạc mua một phong ở nhỏ của một góa phụ trong thôn.
Trần gia biết Trần Tiểu Mễ có số tiền này, liền muốn tới cửa nháo, lại bị Trần Tiểu Mễ đánh cho một trận.
Lão hổ mà Trần Tiểu Mễ còn giết được, nói chi là đánh vài người, thôn dân đều cảm thấy hết sức bình thường.
Người Trần gia thấy áp chế Trần Tiểu Mễ không được, lại thấy y đã từng thấy máu, cũng không dám đối đầu với Trần Tiểu Mễ.
Trần lão đại không chiếm được chỗ tốt, liền không cam lòng, thừa dịp Trần Tiểu Mễ không có ở nhà, bắt Trần Tiểu Thái đi, vẫn muốn đem nó đi bán.
Trần Tiểu Mễ phát hiện đệ đệ mất tích, liền biết là xảy ra chuyện gì.
Trần Tiểu Mễ bắt Trần Cảnh vào trong núi, gióng trống khua chiêng ở trong thôn tuyên bố là một ngày không thấy đệ đệ y, sẽ chặt một cánh tay của kẻ 'bắt đệ đệ y' cho dã thú ăn, hai ngày không thấy, sẽ chém một chân.
Trần lão đại sợ hãi, đem Trần Tiểu Thái trả về.
Trần Tiểu Mễ chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, người khác nghe mà như lọt vào trong sương mù, Trần lão đại lại minh bạch, Trần lão đại có thể nhẫn tâm đem nhi tử đệ đệ mình bán cho một tiểu thiếu gia có khuynh hướng bạo lực, lại luyến tiếc thương tổn nhi tử chính mình, Trần lão đại đem Trần Tiểu Thái trả về, không lâu sau Trần Cảnh cũng về Trần gia.

Việc này là ngầm tiến hành, nhưng lại lộ ra tiếng gió, làm đề tài bàn tán của thôn dân.
Có người cảm thấy Trần lão đại quá tàn nhẫn, cũng có người cảm thấy Trần Tiểu Mễ là một con sói con, chọc không được.
Nam tử trong thôn, biết Trần Tiểu Mễ lợi hại, đều trốn tránh Trần Tiểu Mễ.
Thấy hành vi không thể tưởng tượng được của Trần Tiểu Mễ, ở trong mắt thôn dân, Trần Tiểu Mễ đã trở thành tai họa lớn nhất thôn.
Trần Tiểu Mễ cũng sắp mười tám, sau khi tin tức chinh thuế truyền vào thôn, mấy nam nhân, nữ nhân tới tuổi mà vẫn còn độc thân trong thôn, đều thực sốt ruột, trong vòng một tháng, đã có sáu thanh niên lớn tuổi nói lời chia tay với cô đơn.
Trong thôn đều đang chờ xem Trần Tiểu Mễ sẽ thế nào, một năm ba lượng bạc cũng không ít, không ít người đều chờ xem Trần Tiểu Mễ trở thành trò cười.
Có nhiều người đều rất tò mò xem Trần Tiểu Mễ có phải là sẽ tìm người gả ra ngoài hay không, không nghĩ tới Trần Tiểu Mễ lại muốn tìm người ở rể.
Người trong thôn, đều cảm thấy Trần Tiểu Mễ là đang nằm mơ, ai sẽ ở rể cho y chứ!
Trần Tiểu Mễ cũng không thèm để ý, lấy ra mười lượng bạc sính lễ.
Trần Tiểu Mễ vừa ra giá, mọi người đều sôi nổi cảm thán bản lĩnh Trần Tiểu Mễ thực sự không tồi, lúc tiểu tam Trần Tiểu Mạch sinh ra là sinh non nên thân thể vẫn rất yếu ớt, Trần Tiểu Mễ vì xem bệnh cho Trần Tiểu Mạch cũng đã tiêu

không ít tiền, lúc này, Trần Tiểu Mễ cư nhiên còn có thể lấy ra mười lượng bạc.
Mười lượng bạc đối với không ít nông hộ mà nói không phải là một con số nhỏ, nhưng mà thanh danh Trần Tiểu Mễ thật sự quá hung hãn, ra đến cái giá này mà vẫn không có ai nguyện ý.
Người Lục gia lại động tâm, bởi vì Lục Lâm mang tiếng khắc thân, trong chốc lát cũng không thể cưới tức phụ, cho dù thế cũng phải lấy ra một cọc sính lễ, nhưng mà mang người ra ngoài ở rể, lại có một chút lợi nhuận.
Tính tới tính lui lại chênh lệch hơn mười lượng bạc a.
Nguyên chủ Lục Lâm là một nam nhân phi thường truyền thống, đầu năm nay nam tử ở rể đều bị người ta khinh thường, biết người nhà muốn để mình ở rể cho Trần Tiểu Mễ đáng sợ kia, nguyên chủ nhất thời luẩn quẩn trong lòng liền tự sát.
Lục gia đã lấy sính lễ của Trần Tiểu Mễ, đương nhiên sẽ không để cho Lục Lâm dễ dàng chết như vậy, cho nên, đã hào phóng chi một lượng bạc xem bệnh cho nguyên chủ, kết quả nguyên chủ đã chết, lại bị một Lục Lâm đến từ thế giới khác chiếm cứ thân thể.

------oOo------

Chương 3: Đã chết cũng tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy cả người một chút sức lực cũng không có.
Lục Lâm trộm lấy ra một bao bánh quy từ quầy bán quà vặt ăn.
Lục Lâm đã trộm dùng gương xem bộ dạng của mình hiện tại bộ, bộ dạng hiện tại của hắn so với kiếp trước có năm phần tương tự.
Người này xanh xao vàng vọt, nhìn thật sự là rất tiều tụy, nếu như nuôi lớn một chút, lại béo thêm một chút, thì có bảy phần tương tự hắn ở kiếp trước.
Lúc Lục Lâm đang mơ mơ màng màng, cảm thấy có người đi đến.
"Lâm tiểu tử, thoạt nhìn không tốt lắm a! Như vậy đưa qua có được không?"
Thanh âm Đại bá mẫu Thang thị lập tức vang lên, "Sao lại không được a! Hắn vẫn rất tốt a, đưa qua đi, vừa lúc xung xung hỉ, có thể sẽ tung tăng nhảy nhót."
Lục Lâm nhắm mắt lại, không nói một lời, trời xa đất lạ, sợ bại lộ thân phận, trong khoảng thời gian này Lục Lâm luôn thanh tỉnh nhưng vẫn giả bộ là người câm.
Nghe đại bá mẫu đời này của hắn nói xung hỉ, Lục Lâm không khỏi trợn trắng mắt ở trong lòng, thật ra hắn không biết, nơi này xung hỉ như thế là chuyện bình thường.

"Cứ như vậy đưa qua sao? Nên mang cho hắn chút đồ vật a!" Một thôn dân do dự hỏi.
Tuy rằng là ở rể, nhưng hắn là phải mang theo chút đồ.
"Ai nha, trong nhà rất nhanh sẽ không có cái ăn, nào có đồ gì cho hắn mang ra cửa! Trần Tiểu Mễ lại rất giỏi săn thú, đưa qua như vậy, đến bên kia không chừng còn có thể ăn thịt, sau này nhất định sống rất tốt a."
Vài người nghe Thang thị nói như vậy, sắc mặt đều cổ quái.
Chuyện Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ, sớm đã truyền khắp thôn, trong thôn còn đồn đãi là Lục Lâm ở rể cho một song nhi bưu hãn như vậy, về sau chỉ sợ là phải làm trâu làm ngựa.
Mọi người nghĩ, Trần Tiểu Mễ vào núi, Lục Lâm chỉ sợ cũng là phải đi theo, Trần Tiểu Mễ kia có lực mạnh thì không sao cả, nhưng còn Lục Lâm nói không chừng là không cẩn thận một chút liền chết ở trong núi.
Rõ ràng là chuyện khủng bố như vậy, vào miệng Thang thị lại biến thành chuyện tốt.
Thiết nghĩ dù sao chuyện này cũng là chuyện của Lục gia, liền không nói thêm cái gì.
Mấy người đặt Lục Lâm trên ván cửa, một đường lung lay đến chỗ Trần Tiểu Mễ.
Lục Lâm quá hư nhược rồi, lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Lục Lâm bị đưa ra khỏi cửa, mấy người Lục gia đều thở phào nhẹ nhõm.
"Nương, cuối cùng cũng tiễn được tang môn tinh kia đi a!" Lục Đồng tràn đầy ghét bỏ nói.
Sau khi Lục Lâm sinh bệnh, rất nhiều chuyện vốn dĩ do Lục Lâm làm, đều để Lục Đồng làm, Lục Đồng đã sớm nhìn Lục Lâm không vừa mắt.
Thang thị rầu rĩ nói: "Đúng vậy! Cái đứa bại gia tử kia, cũng không xem lại bản thân hắn có được cái gì, có người nguyện ý mua hắn là tốt lắm rồi, còn nháo ra chuyện nhảy sông tự vẫn nữa chứ, làm như trưởng bối chúng ta đã bạc đãi hắn vậy."
Lục Đồng cười cười, nói: "Tiễn gia hỏa này đi cũng tốt, nãi nãi nói hắn khắc thân, nói không chừng là do có hắn ở nhà, nên đại ca mới luôn khảo không trúng tú tài."
Thang thị cười cười, nói: "Đúng vậy! Thầy tướng số nói tướng mạo đại ca ngươi, vừa thấy là biết có mệnh làm đại quan, có thể chúng ta là bị thằng nhãi ranh kia làm liên lụy."
....
Lục Lâm ngủ thật lâu, cuối cùng cũng thanh tĩnh một chút.

Hai người người xa lạ nói chuyện truyền vào tai hắn.
"Đại ca, Lục gia đưa người lại đây, người này bệnh đến như vậy, không phải là sắp chết rồi chứ."
Trần Tiểu Thái thập phần bất mãn với Lục Lâm, trong mắt hắn, đại ca Trần Tiểu Mễ là người lợi hại nhất trên đời, những kẻ làm bại hoại thanh danh của đại ca đều là vương bát đản, cái tên Lục Lâm này nghe nói mình sẽ ở rể cho đại ca, liền nhảy sông tự sát, thật sự là quá phận.
Nếu không phải phía trên ra một cái thuế như vậy, làm sao sẽ đến phiên một tên nhát gan như Lục Lâm xứng với đại ca hắn.
Trần Tiểu Mễ không để bụng nói: "Chết thì chết đi, dù sao đã đăng kí với nha môn, đi một chuyến này, ta cũng không cần giao thuế đầu người."
"Có cần thỉnh đại phu cho gia hỏa này không?" Trần Tiểu Thái hỏi.
Trần Tiểu Mễ híp mắt mắt, nói: "Không cần, nếu thật là muốn chết, tìm đại phu cho hắn, hắn cũng sẽ đi tìm chết, cần gì phải phí thêm bạc." Huống chi, trong nhà cũng không còn bao nhiêu tiền.
Trần Tiểu Mễ suy nghĩ: Đã bắt đầu vào thu, chờ đến mùa đông tuyết phủ đầy núi, việc săn thú sẽ trở nên thập phần khó khăn, bạc dư lại, còn phải dùng để mua một ít chăn, tu sửa phòng ở, còn phải mua thêm chút lương thực, Trần Tiểu Mễ vẫn rất để ý đệ đệ, đối với một người xa lạ như Lục Lâm đương nhiên sẽ không có bao nhiêu cảm tình.
Nếu người đã vào cửa, vậy nhiệm vụ của người này đã hoàn thành không sai biệt lắm.
"Bên kia khẳng định là sợ tốn tiền mời đại phu, nên mới sớm đưa người lại đây, đại ca, nếu gia hỏa này đã chết, người Lục gia có thể tìm tới đây gây phiền toái hay không."
"Đều nói ở rể là tốt, huống chi, lúc hắn vào cửa, một cây vải cũng không mang

theo, hiển nhiên là đã chặt dứt liên hệ với bên kia, có thể có phiền toái gì được, nếu đối phương dám đến gây phiền toái, ta sẽ đem người đánh ra ngoài." Trần Tiểu Mễ khinh thường nói.
Trần Tiểu Thái vẻ mặt sùng bái nói: "Đại ca thật lợi hại."
Trần Tiểu Mễ nhìn chằm chằm Lục Lâm một hồi, lạnh nhạt nói: "Đã chết cũng tốt, tỉnh lại là phải thêm một miệng ăn."
Trần Tiểu Thái không tán đồng nói: "Tốn mười lượng bạc mời vào nhà, hắn chết như vậy thật tiện nghi cho hắn, tốt xấu gì cũng phải giúp đỡ một chút."
Lục Lâm đã khôi phục lại, hai huynh đệ nói, đều truyền tất cả vào tai Lục Lâm.
Lục Lâm thầm nghĩ nguyên chủ tự sát cũng không phải là không có nguyên nhân a! Cư nhiên phải ở rể cho một song nhi bưu hãn như vậy.
Cái Trần Tiểu Mễ cần căn bản không phải phu quân gì, mà là một công cụ miễn thuế.
Lục Lâm bỗng nhiên có một loại cảm giác tiền đồ u ám, người khác xuyên qua thì được phong hầu bái tướng, địa vị cực kỳ cao, còn hắn xuyên qua, đã phải ở rể cho một song nhi hung tàn, cứ theo cái đà này, tương lai chỉ sợ, không thể phấn chấn phu cương được!

------oOo------

Chương 4: Đệ tức hung tàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ta vào núi." Trần Tiểu Mễ đứng lên nói.
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, bảo đảm nói: "Đại ca, ngươi yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố đệ đệ thật tốt, cũng sẽ trông trừng gia hỏa này."
Lúc Trần Tiểu Thái nhắc tới đệ đệ, biểu tình thực ôn hòa, lúc nhắc tới Lục Lâm, liền trở nên hung hãn.
Trần Tiểu Mễ thực vừa lòng với đệ đệ hiểu chuyện, "Giao cho ngươi."
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, trịnh trọng nói: "Vâng"
Trần Tiểu Thái nhìn bộ dáng của đại ca, cảm thấy đại ca là người lợi hại nhất trên đời này, sau này hắn lớn lên, cũng muốn vào núi săn thú, kiếm tiền nuôi gia đình, giảm bớt áp lực cho đại ca.
Vô luận người trong thôn nghĩ về Trần Tiểu Mễ thế nào, ở trong lòng Trần Tiểu Thái, đại ca đều là đại anh hùng nhất thế vô song.

Sau khi Trần Tiểu Mễ đi không lâu, Lục Lâm mở bừng mắt.
Có một truyền thuyết ác nhân như Trần Tiểu Mễ tọa trấn, Lục Lâm cũng không dám trợn mắt, bây giờ Trần Tiểu Mễ đi rồi, Lục Lâm cuối cùng mở bừng mắt.
Lục Lâm chớp chớp mắt, hôm nay là tân hôn của hắn đi, thật sự là một chút ý tứ tân hôn cũng không có.
Lục Lâm nhìn trần ngói cũ nát, trong lòng hiện lên vài phần thở dài.
Cư nhiên lại xuyên đến cái nơi như thế này, nhà người này thoạt nhìn thật nghèo a!
Trần Tiểu Thái tràn đầy ghét bỏ nhìn Lục Lâm, nói: "Nguyên lai là chưa chết a! Nếu như không muốn chết, liền ăn chút gì đó đi, còn nếu muốn chết thì nhớ đi ra ngoài mà chết đừng chết ở đây, nhà này là do đại ca đã dùng số tiền rất lớn mới mua được, ngươi không được làm dơ chỗ của chúng ta".
Lục Lâm: "......" Trần Tiểu Thái này thoạt nhìn chỉ mới bảy tám tuổi, lớn lên có chút gầy yếu, thế nhưng lại rất có khí thế, không biết có phải bị ca ca có thể đánh chết lão hổ kia của hắn ảnh hưởng hay không.
Ở thế giới này, tỉ lệ song nhi được sinh ra tương đối ít, Trần gia có ba người, lão đại, lão tam đều là song nhi, chỉ có lão nhị Trần Tiểu Thái là một tiểu tử.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nhíu nhíu mày, nói: "Ta không muốn chết, ta muốn ăn chút gì đó."
Trần Tiểu Thái quăng cho Lục Lâm một ánh, coi như ngươi thức thời, "Đại ca tiêu mười lượng bạc mua ngươi về, cho nên đừng có bày đặt thể hiện uy phong hán tử với ca ca ta, ca ca ta rất lợi hại a."
Lục Lâm: "......." Thế giới này, nam tôn nữ ti, người một nhà ăn cơm, nữ tử không thể ăn trên bàn, càng đừng nói đến song nhi thân phận còn thấp hơn so với nữ tử.

Trần Tiểu Mễ nhìn thì uy phong tám phương, người gặp người sợ, nhưng trên thực tế, chốc lát y sẽ cũng lộ ra mệt mỏi, nói không chừng còn sẽ bị những thôn dân ngu dốt đó ồn ào, bức bách đến chết, hoặc là bị Trần gia bắt chẹt.
Trần Tiểu Thái vẫn luôn đi theo bên người Trần Tiểu Mễ, đương nhiên biết rõ đại ca cũng không dễ dàng gì, Lục Lâm vào cửa, Trần Tiểu Thái cảm thấy cần phải để cho người này biết rõ tình huống của mình.
"Đã biết." Lục Lâm nói.

Lục Lâm thầm nghĩ: Cái tiểu quỷ này, tuổi còn nhỏ mà đã hung tàn như vậy, với cái tính tình này, sao có thể cưới được vợ.
Trần Tiểu Thái thấy Lục Lâm thụ giáo, thái độ với Lục Lâm cũng hòa hoãn hơn một chút.
Trần Tiểu Thái bưng một chén cháo gạo lức cho Lục Lâm, cảnh cáo nói: "Trong nhà không nuôi kẻ ăn không ngồi rồi, ngươi mau chóng khỏe lại cho ta, rất nhanh sẽ đến mùa đông, còn phải chuẩn bị lương thực cho mùa đông nữa."
Trong lòng Trần Tiểu Thái có chút phát sầu, năm nay đã tiêu quá nhiều tiền, trong nhà lại nhiều thêm một miệng ăn. Nếu như không nghĩ ra hiệp pháp, chỉ sợ không qua nổi mùa đông, vẫn là nên kiếm một ít tiền, nhưng trong nhà lại không có đồng ruộng.
Trần Tiểu Thái nghĩ nghĩ, nhìn Lục Lâm càng thêm bất mãn, tốn mười lượng bạc mua người này, mười lượng bạc đã mua được không ít lương thực.
Trần Tiểu Thái quyết định chờ Lục Lâm khôi phục tốt một chút, liền để cho Lục Lâm đi theo đại ca săn thú, hoặc là vào thành làm công ngắn hạn, một người lớn như vậy, cũng không thể không làm cái gì.
Lục Lâm ăn cháo, nhịn không được nhíu nhíu mày, kiếp trước hắn cảm thấy thức ăn mình ăn đều rất độc hại, nào là biển đổi gen, nào là phân bón hóa học...... Nhưng cho dù độc hại cũng có thể ăn no a! Tới cổ đại rồi mới biết, ăn đồ ăn không sạch đã không còn quan trọng, có ăn là đã tốt lắm rồi.
Hương vị gạo lức rất là không tốt, ăn vào cảm giác giống như ăn hạt cát, ăn cháo gạo lức, Lục Lâm âm thầm cảm thán ở trong lòng, kiếp trước có rất nhiều người thích thực phẩm thiên nhiên, nhưng thực phẩm hoàn toàn tự nhiên cũng không có quá nhiều, kỳ thật, mì gói cũng rất tốt.
Lục Lâm nhịn không được có chút ghét bỏ, đại khái là bị sắc mặt Lục Lâm chọc giận.
Trần Tiểu Thái mắng một tiếng, "Không muốn ăn thì đừng ăn." Hùng hổ xoay người rời đi.
Lục Lâm nhìn bóng dáng Trần Tiểu Thái, gãi gãi tóc, tuy rằng kiếp trước hắn không phải là người đại phú đại quý gì, nhưng cũng là không lo ăn mặc, đùng một cái trở về cổ đại, tốt xấu gì cũng phải để hắn có thời gian thích nghi một chút chứ.
Nhìn Trần Tiểu Thái rời đi, Lục Lâm từ trong quầy bán hàng lấy ra một hộp sữa trái cây Wahaha uống.
Lục Lâm thầm nghĩ: Lão bà là người cuồng bạo lực, nhà mẹ đẻ lại là một đám ăn thịt người không nhả xương, nếu muốn sống sót ở cái chỗ này, vẫn là phải

nhanh khỏe lên mới được.

------oOo------

Chương 5: Trong thôn nghị luận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm một bên uống sữa trái cây Wahaha, một bên đang tự hỏi, bỗng nhiên dưới giường truyền đến một trận động tĩnh.
Lục Lâm nhìn xuống dưới giường, thấy một cái tiểu hài tử chừng năm tuổi từ dưới giường bò ra, tiểu hài tử nhìn chằm chằm sữa trái cây Wahaha trong tay Lục Lâm không chớp mắt.
Lục Lâm kinh ngạc nhảy dựng lên, hắn còn đang suy xét có nên nói chuyện quầy bán quà vặt cho Trần Tiểu Mễ hay không, kết quả lại cho chuyện cát ngang.
Sau vụ Lục Lâm kinh ngạc nhảy dựng, rất nhanh liền khôi phục lại.
Bởi vì Trần Tiểu Mễ 'uy danh hiển hách', lại bởi vì Trần Tiểu Mễ mua nhà ở chỗ tương đối vắng, nơi này giống như không có người lui tới, tiểu hài tử năm tuổi xuất hiện ở chỗ này, chỉ có Trần gia Trần Tiểu Mạch.
Lục Lâm từ trong ký ức nguyên chủ bán biết được, lúc Trần Tiểu Mạch sinh ra là sinh non, ốm yếu bệnh tật, lúc trước hình như còn phát sốt, Trần gia không mời đại phu kịp thời, nên đầu bị sốt đến có chút vấn đề.
"Muốn uống không?" Lục Lâm hỏi Trần Tiểu Mạch.
Trần Tiểu Mạch do dự một hồi, lấy sữa trái cây Wahaha trong tay Lục Lâm uống một ngụm, phát hiện là đồ ngọt, Trần Tiểu Mạch liền hưng phấn.

Thế giới này, đường là thứ quý giá, một viên đường là hai văn tiền, người bình thường sẽ không mua, cho nên đồ ngọt, là thứ yêu thích của mọi người.
Lục Lâm nghĩ đến khi mình còn nhỏ, trong nhà nghèo khó, ngẫu nhiên được ăn một khối đường, cũng có thể cao hứng thật lâu, sau này, điều kiện tốt hơn, hắn liền ăn thật nhiều.
Trần Tiểu Mạch ôm bình lớn, ừng ực ừng ực uống vài ngụm liền, còn lại cho Lục Lâm.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch tràn đầy nghiêm túc nói: "Không được nói với người khác a! Bằng không lần sau ngươi sẽ không được uống nữa, nếu ngươi không nói, lần sau ta sẽ cho ngươi ăn."
Trần Tiểu Mạch nhìn Lục Lâm, chớp chớp mắt, cũng không biết là nghe có hiểu hay không.
Lục Lâm nằm ở trên giường, tự hỏi về đại kế phát tài sau này, lại không biết trong thôn đang bàn tán xôn xao.
Cổ đại không có hạng mục giải trí nào, mọi người thường lén lút tụ tập thành một đám nói chuyện bát quái. Trần Tiểu Mễ này lại là dị loại, vẫn luôn là tâm điểm chú ý của mọi người.
"Lục gia đã đưa Lục Lâm đến chỗ của Trần Tiểu Mễ rồi a!"
"Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, lại ở rể cho một song nhi bưu hãn lục thân

không nhận như Trần Tiểu Mễ, cũng không biết, Trần Tiểu Mễ có đánh hắn hay không."
Sau khi Trần Tiểu Mễ rời khỏi Trần gia, Trần lão thái thái liền sinh khí, năm lần bảy lượt rêu rao với mọi người rằng, Trần Tiểu Mễ lục thân không nhận, loạn đánh người, khi ra riêng còn cướp lương thực trong nhà, là kẻ đáng bị ngàn đao chém chết".
Lúc mới truyền ra, mọi người đương nhiên là không tin, bất quá, qua một khoảng thời gian, dần dần cũng có người tin.
Thời điểm Trần Tiểu Mễ nói muốn tìm người về ở rể, đến mấy nhà nghèo trong thôn cũng luyến tiếc đem tiểu tử nhà mình sang ở rể cho Trần Tiểu Mễ, lại không nghĩ tới, một phú hộ trong thôn như Lục gia lại đưa người qua.
"Hình như bệnh của Lục Lâm rất nghiêm trọng, cũng không biết Trần Tiểu Mễ có thỉnh đại phu cho hắn hay không."
"Phỏng chừng là sẽ không."
"Lục gia cũng vậy, không dưỡng người ta cho tốt một chút, rồi hẳn đưa qua."
"Sao có thể trông cậy vào Lục gia?"
"Tiểu tử Lục Lâm này, sao lại nghĩ quẩn như thế, tuy Trần Tiểu Mễ có bưu hãn một chút, nhưng lại rất có bản lĩnh, đi theo y, nói không chừng còn có thể ăn thịt a." Ăn thịt đối với người trong thôn mà nói là một chuyện rất xa xỉ, chỉ có lúc ăn tết mọi người mới có thể ăn thịt.

Nhắc tới ăn thịt, vài người đều có chút đỏ mắt, "Săn thú đâu phải là chuyện dễ dàng gì! Con mồi cũng đâu phải ngày nào cũng có." Chờ đến lúc tuyết phủ cả ngọn núi, thì sẽ không vào núi được.
"Không phải nói là tiểu tử Lục gia kia khắc thân sao? Nghe nói, cha mẹ hắn chính là bị hắn khắc chết, Trần Tiểu Mễ không lo lắng sao?."
"Trần Tiểu Mễ sát khí nặng như vậy? Sao có thể sợ hắn?"
....
Lục Lâm nằm ở trên giường, suy nghĩ một hồi, cảm thấy đau đầu, liền không nghĩ nữa.
Lục Lâm lấy ra một viên thuốc hạ sốt từ trong một ngăn nhỏ bên trong quầy bán quà vặt uống.
Lục Lâm bán lẻ mấy món quà vặt, thường xuyên bán đến khuya, có lúc ăn, ở đều ở trong quầy bán quà vặt, trong quầy có chuẩn bị một ít thuốc thông dụng. Vốn dĩ Lục Lâm để thuốc trong quầy là để dùng khi bệnh, lúc này mấy viên thuốc kia lại thành vật bảo mệnh.
Lúc chạng vạng, Trần Tiểu Thái đi ra ngoài một hồi, mang về một gánh củi.
Lục Lâm không khỏi cảm thán, con nhà nghèo trưởng thành sớm a! Tuy rằng Trần Tiểu Thái nhìn có chút hung hãn, kỳ thật lại là một hài tử rất chịu khó.
Mùa đông ở cổ đại rất lạnh, có thể dễ dàng đông chết người, nếu như trước đó chuẩn bị không đủ củi lửa, sẽ rất khó qua khỏi mùa đông.
Trần Tiểu Thái vừa về, Trần Tiểu Mạch liền dáng lại, hai huynh đệ cuộn thành một khối thì thầm nói chuyện, Lục Lâm cũng không biết Trần Tiểu Mạch có đem mình bán hay không.

Lục Lâm cau mày, thầm nghĩ: Chuyện quầy bán quà vặt nhất định sẽ để lộ ra, hắn đã ở rể cho Trần Tiểu Mễ, dựa theo quy củ của thế giới này, đó là lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó.
Trần Tiểu Mễ ở trong cái thế giới lễ giáo phong kiến này, vì bảo vệ đệ đệ, mà phản kháng gia tộc, thiết nghĩ hắn cũng không phải là hạng người cố chấp, nếu y biết hắn là người mượn xác hoàn hồn, chắc cũng không xem hắn là dị loại mà mang đi thiêu sống, hơn nữa, Trần Tiểu Mễ cũng coi như là dị loại, rõ ràng là một song nhi, thế nhưng sức lực lại rất lớn.
Lục Lâm cảm thấy vẫn là nên đi từng bước một, làm cho người này từ từ tiếp nhận mình.

------oOo------

Chương 6: Nước đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Đại ca." Trần Tiểu Thái thấy Trần Tiểu Mễ trở về, lén kéo kéo tay áo Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Mễ nhìn thần sắc Trần Tiểu Thái căng chặt hỏi: "Làm sao vậy?"
"Tiểu Mạch nói, cái tên Lục Lâm kia ăn vụng nước đường." Trần Tiểu Thái thần thần bí bí nói.
Biết Lục Lâm ăn vụng nước đường, Trần Tiểu Thái cũng rất tò mò, trong nhà không có đường, chẳng lẽ là Lục Lâm trộm mang đường theo, pha nước uống.
Bất quá, dù Trần Tiểu Thái hỏi tới hỏi lui bao nhiêu lần, Trần Tiểu Mạch cũng đều không nói rõ, chỉ là thật cao hứng tỏ vẻ nước đường uống thật ngon, là thứ ngon nhất mà nó từng uống được.
Trần Tiểu Thái cũng chỉ là một tiểu tử choai choai, đối với đồ vật uống thật ngon trong miệng tam đệ rất là tò mò, nhưng cũng ngại hỏi Lục Lâm.

Lúc Trần Tiểu Mễ trở về, Lục Lâm đã chuyển biến tốt hơn không ít.
Lục Lâm đánh giá Trần Tiểu Mễ một phen, có chút ngoài ý muốn về dung mạo của Trần Tiểu Mễ.
Tính tình nguyên chủ âm u, ngày thường lúc đi đường, đều luôn gục đầu, cũng không tiếp xúc với nhiều người lắm.
Mấy năm gần đây, nguyên chủ cũng chưa từng gặp Trần Tiểu Mễ, cho nên Lục Lâm cũng không có cách nào biết được dung mạo của Trần Tiểu Mễ thông qua ký ức của nguyên chủ.
Bởi vì Trần Tiểu Mễ mang tiếng là hung hãn, nên trong ấn tượng của nguyên chủ, Trần Tiểu Mễ lớn lên tựa như ác quỷ hung tợn, nhưng sự thật là Trần Tiểu Mễ lớn lên rất có tinh thần, tuổi tác cũng không phải rất lớn, còn có chút đáng yêu, y có một đôi mắt to, con ngươi đen nhánh thập phần trong sáng, có chút giống tiểu shota, trong lòng Lục Lâm mơ hồ có loại cảm giác manh.
Lục Lâm thầm nghĩ: Lời đồn đều luôn khoa trương như vậy, nhưng mà suy cho cùng bất quá cũng chỉ là một tiểu hài tử vừa mới trưởng thành.
Lục Lâm là nằm ở trên ván, sau khi bị đưa qua đây, Trần Tiểu Mễ cho Lục Lâm một cái chăn rách rồi liền mặc kệ.
Tới buổi tối, Lục Lâm liền có chút suy nghĩ bậy bạ, hắn là ở rể, tuy rằng gả qua đây có chút qua loa, nhưng bọn họ cũng có thể tính là tân hôn, có lẽ nên suy xét chuyện viên phòng.
Đời trước Lục Lâm là cái gay, tuy rằng xã hội đã thông thoáng hơn rất nhiều, nhưng cũng còn rất nhiều người không chấp nhận được gay.
Sau khi Lục Lâm vào công ty làm, vẫn luôn dấu diếm xu hướng giới tính của mình, chuẩn bị chờ thời cơ chín mùi, sẽ đi tìm một người cùng chung chí hướng.

Kết quả, đời không như là mơ, một em gái coi trọng hắn, theo đuổi hắn một hồi lâu, Lục Lâm cự tuyệt vài lần, em gái kia lại càng cản càng hăng.
Lục Lâm rơi vào đường cùng, chỉ có thể nói với em gái kia là hắn không thích phụ nữ, em gái kia không dám tin liền rời đi, ngày hôm sau, Lục Lâm thu được tin từ chức từ công ty, bởi vì hắn 'không biết kiềm chế sinh hoạt cá nhân' nên công ty đã khai trừ hắn, Lục Lâm không cần nghĩ cũng biết là do em gái theo đuổi hắn cáo mật.
Lục Lâm không khỏi cảm thán, nữ nhân trở mặt vô tình thật sự khủng bố, Lục Lâm rời khỏi công ty, về nông thôn kinh doanh quầy bán quà vặt cha mẹ lưu lại. Sinh ý của quầy bán quà vặt không tốt cũng không xấu, cũng sống tạm được.

Trần Tiểu Mễ trở về ăn cơm chiều, bảo Trần Tiểu Thái nấu cho hắn một chén cháo loãng, còn có một cái chân gà.
Lục Lâm nhìn chân gà, ẩn ẩn có chút kinh ngạc, lúc trước, đại bá mẫu nói với người ta, vào nhà Trần Tiểu Mễ có thể được ăn thịt, không nghĩ tới thật sự là có thịt ăn.
Lục Lâm lấy chân gặm, tay nghề Trần Tiểu Mễ không được tốt lắm, chân gà nhạt nhẽo vô vị, nhưng nghĩ tới gia vị trong nhà chỉ có muối, Lục Lâm lại cảm thấy không thể cưỡng cầu quá nhiều.
Trần Tiểu Thái thấy Lục Lâm không hề khách sáo mà gặm chân gà, trong lòng có chút buồn bực, cảm thấy tự nhiên đã mời một quỷ đòi nợ vào nhà.
Trần Tiểu Mễ cùng Trần Tiểu Thái thu thập xong, liền lên giường ngủ.
Lục Lâm đợi một hồi, liền nghe được tiếng ngáy cao thấp bất đồng của ba người Trần Tiểu Mễ, âm thầm cảm thán một hán tử ở rể như mình, quả nhiên chỉ là để bài trí a!
Lục Lâm chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Phòng ở này cũng quá rách, phòng bếp và đại sảnh ở sát bên nhau, ba huynh đệ đều ở trong một phòng ngủ nhỏ cũng có chút quá sức, hiện tại lại nhiều thêm một kẻ ngủ dưới đất là hắn.
Tướng mạo Trần Tiểu Mễ lại rất phù hợp với thẩm mỹ của Lục Lâm, Lục Lâm thầm có chút cao hứng.
Đời trước gần ba mươi năm làm xử nam, đời này, Lục Lâm lại có chút chờ mong với 'hạnh phúc sinh hoạt', nhưng với tình huống trước mắt, trong thời gian ngắn cũng không thể phát sinh cái gì, Trần Tiểu Mễ chỉ nghĩ tìm một công cụ miễn thuế.
Bên người Trần Tiểu còn có hai cái bóng đèn, đứa nhỏ Trần Tiểu Thái kia hình như rất khó chơi, tiểu tử này tựa hồ rất chướng mắt hắn.
Lục Lâm cũng cảm thấy nguyên chủ có chút ngu đần, không phải là chỉ bị ở rể cho một song nhi thôi sao, vậy mà lại lẩn quẩn trong lòng rồi nhảy sông, con kiến còn ham sống, lẩn quẩn trong lòng như vậy để làm gì chứ. Gia hỏa này rõ ràng ở Lục gia cũng thực thảm, thảm như vậy rồi còn có thể thảm hơn sao.
Lục Lâm suy nghĩ một hồi, cảm thấy có chút mệt nhọc, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

-------oOo------

Chương 7: Đồ phá của

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm tới đây hai ngày, đại khái cũng nắm rõ được sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của ba huynh đệ Trần gia.
Mỗi ngày Trần Tiểu Mễ đều đi sớm về trễ phụ trách săn thú nuôi gia đình, có khi Trần Tiểu Thái mang theo Trần Tiểu Mạch ra ngoài nhặt củi, hái một ít rau dại, cho gà ăn... Có khi, để Trần Tiểu Mạch lại ở nhà.
Thấy ba huynh đệ Trần gia mỗi ngày đều vội đến chân không chạm đất, Lục Lâm nằm một hồi lâu cũng có chút chột dạ.
Đến tiểu hài tử còn biết nuôi gia đình, một đại nam nhân như hắn lại chỉ biết nằm trên ván mà ngủ.
Lục Lâm cảm thấy chính mình phải kiếm một chút tiền, chăn bông trong nhà cũng quá mỏng, ngủ như vậy sớm muộn gì hắn cũng bị đông chết.
Trần Tiểu Thái chịu trách nhiệm gánh củi lửa, về đến nhà, đã ngửi thấy được một luồng hương vị.
Trần Tiểu Thái hít hít mũi, có chút tò mò.
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Ngươi đã trở lại, ta làm trứng chiên."

Trần Tiểu Thái có chút hồ nghi nói: "Trứng chiên? Trứng ở đâu ra a!" Trong nhà có năm con gà con, nhỏ như vậy làm sao đẻ trứng được.
Lục Lâm tùy ý nói: "Gặp một ổ gà rừng, nhặt được."
Trần Tiểu Thái có chút ngoài ý muốn với vận khí của Lục Lâm, nhưng cũng không miệt mài theo đuổi, có ăn là tốt rồi.
Trần Tiểu Thái nhìn mâm trứng chiên, do dự một chút, nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi cũng tới ăn đi."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, thầm nghĩ: Tiểu hài tử này cũng rất rộng lượng a! Cư nhiên còn mời hắn ăn trứng gà.
Bên trong quầy bán quà vặt của Lục Lâm có hai sọt trứng gà lớn, mỗi sọt đều có khoảng bốn trăm trứng, kiếp trước, trình độ của người ở nông thôn rất tốt, có rất nhiều người đều ra ngoài làm việc, cũng có nhiều người không nuôi gà để lấy trứng mà đi mua trứng gà ăn.
Trứng gà trong quầy bán quà vặt là do gà ăn thức ăn gia súc đẻ ra, đương nhiên dinh dưỡng sẽ kém hơn một chút so với gà nuôi trong nhà đẻ ra, bất quá, tốt xấu cũng là trứng gà, có còn đỡ hơn không.
Trước khi Trần Tiểu Thái trở về, hắn hắn đã ăn hai cái, còn lén nấu một chén cháo, lấy gạo trong quầy bán quà vặt nấu. Cảm giác ăn no rất là không tồi.
Lục Lâm ăn một miếng, Trần Tiểu Thái liền đoạt bát cơm về.
Lục Lâm bừng tỉnh đại ngộ mục đích của Trần Tiểu Thái, hẳn là Trần Tiểu Thái sợ hắn hạ độc, cho nên, để hắn ăn một miếng trước, xác định không có độc mới

bắt đầu ăn.
Lục Lâm có chút cạn lời, còn tuổi nhỏ, tâm nhãn lại nhiều như vậy.
Trần Tiểu Thái ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, hỏi: "Có phải ngươi bỏ mỡ vào hay không?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."
Trần Tiểu Thái có chút bực mình mắng một câu, "Cái đồ phá của."
Lục Lâm: "......" Hắn cư nhiên bị một tiểu hài tử quở trách là đồ phá của.
Lục Lâm bỗng nhiên nghĩ tới, mỗi ngày phụ nữ hiện đại đều ồn ào là phải giảm béo, thực phẩm dầu mỡ tránh còn không kịp, dầu ở cổ đại lại là thứ hiếm lạ, dầu chỉ có thể lấy từ trong mỡ động vật, rất nhiều người nơi này đều không ăn mỡ, dầu của Trần gia, hẳn được ngao từ mỡ heo.
Lục Lâm chuyển động tròng mắt, bên trong quầy bán quà vặt của hắn, còn hơn mười thùng dầu thực vật, trước kia người trong thôn đều dùng lương thực đổi dầu, nhưng sau khi có điều kiện tốt hơn, nhiều người không trồng trọt, chỉ có thể mua dầu về ăn, thời điểm đầu bếp bên trong nhà xưởng tới mua dầu đều phải lấy đến mấy thùng.

Hơn mười thùng dầu thực vật, nếu lấy ra hẳn là có thể ăn trong một khoảng thời gian dài.
Lục Lâm bỗng nhiên có loại cảm giác bản thân mình phi thường giàu có, đáng tiếc có nhiều thứ không thể lấy ra được.
Trần Tiểu Thái thật cẩn thận ăn một cái trứng chiên, lại cho Trần Tiểu Mạch ăn một cái, tuy rằng hai huynh đệ đều có chút chưa đã thèm, nhưng đều ăn ý ngừng lại.
Trần Tiểu Thái đem hai cái trứng chiên dư lại dấu đi.
Lục Lâm thầm nghĩ: Là muốn để lại cho Trần Tiểu Mễ ăn sao? Thanh danh của ba huynh đệ Trần gia ở trong thôn một người so với một người càng kém hơn, lão tam là một kẻ ngốc, lão nhị là kẻ trợ Trụ vi ngược, lão đại là người điên...... Nhưng trên thực tế, tình cảm của ba huynh đệ Trần gia rất không tồi a! Lục Lâm cảm nhận được một cái chút cảm giác ấm áp.
"Đại ca, tên kia làm trứng chiên ăn rất ngon a! Nhưng phải dùng chút dầu, thật là không biết quản gia." Trần Tiểu Thái oán giận nói.
Trần Tiểu Mễ ăn uống không ít, không cẩn thận liền ăn hết hai cái trứng chiên.
Trần Tiểu Mễ không kén ăn, ăn gạo lức bánh bao cũng có thể ngon, nhưng cũng rất thích mỹ thực.
Lục Lâm chiên trứng, ngoại tiêu lí nộn*, rất là mỹ vị, Trần Tiểu Mễ ăn thật cao hứng, không cẩn thận liền ăn hết sạch.
*Ngoại tiêu lý nộn: 1.Bên ngoài vàng giòn, bên trong mềm mại (nấu nướng) | 2. Gặp một việc rất ngạc nhiên, rất kinh ngạc, dâng trào cảm xúc.
"Chỉ là dầu mà thôi, lại bắt thêm con mồi, ngao lại là được."
Trần Tiểu Thái liếc mắt nhìn Trần Tiểu Mễ một cái, nói: "Đại ca, hôm nay không bắt được con mồi sao?"
Trần Tiểu Mễ có chút sầu lo nói: "Bắt không được, mùa đông năm nay có khả năng sẽ đến sớm hơn."

Trần Tiểu Thái chớp chớp mắt, nói: "Nếu tên kia đã tỉnh lại thì để hắn đi làm việc đi."
Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Cũng tốt." Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Nói như thế nào Lục Lâm cũng là nam nhân, coi như không bắt được con mồi, vậy cũng có thể giúp đỡ tìm chút thức ăn.

------oOo------

Chương 8: Phát hiện củ từ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi tối, Trần Tiểu Mễ tìm Lục Lâm thương lượng một chút, hỏi hắn là muốn tiếp tục ở nhà nghỉ ngơi hay là vào núi với y?
Lục Lâm cảm thấy Trần Tiểu Mễ đối xử với mình không như đối xử với trượng phu ở rể, mà giống như đối xử vớ người giúp việc trong nhà.
Lục Lâm châm chước một chút, lựa chọn vào núi với Trần Tiểu Mễ.
Làm hán tử thành niên duy nhất trong nhà, Lục Lâm cảm thấy hắn cần phải thay đổi ấn tượng của Trần Tiểu Thái với mình, tạo lập uy nghiêm cho mình.
Sáng sớm hôm sau, Lục Lâm liền đi theo Trần Tiểu Mễ vào núi.
Kiếp trước Lục Lâm lớn lên ở nông thôn, nhưng trong thôn cũng không có núi, nên hắn vẫn có chút tò mò với núi lớn.
"Sau khi vào núi thì theo sát ta, đừng có kéo chân sau." Trần Tiểu Mễ quay đầu, có chút hung ác nói.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Được."
Trần Tiểu Mễ cầm cung tiễn đi ở phía trước, Lục Lâm theo sau, trong tay Lục Lâm cầm một cây trúc bị gọt một phần.

Lục Lâm nhìn cung tiễn trên tay Trần Tiểu Mễ, lại nhìn nhìn thương trúc của mình, trong lòng không tiếng động chảy xuống hai hàng nước mắt, cái thương trúc này cũng quá vô dụng, coi như không có cung tiễn, vậy cũng phải chuẩn bị cho mình một cây đao chứ!
Lục Lâm đại khái cũng biết cung tiễn là do Trần Tiểu Mễ phải bỏ một số tiền lớn để mua, đối với bảo đao mà nói, giá tiền khẳng định cũng rất đắt.
Sức lực Trần Tiểu Mễ rất lớn, y có bản lĩnh săn thú cao siêu như vậy, nhất định có liên quan đến khí lực kinh người của y và công cụ săn thú.
"A, củ từ."
Bởi vì công cụ không phải thực tiện tay, nên Lục Lâm loay hoay cả nửa ngày, mới đào ra được một củ từ.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm, có chút hồ nghi nói: "Củ từ? Đây là Thổ Côn, ngươi đào thứ này làm cái gì?"
Lục Lâm không nghĩ ngợi nói: "Có thể ăn a!"
Củ từ là thứ tốt a! Thứ này giá trị dinh dưỡng rất cao. Bất luận là hắn hay ba huynh đệ Trần gia, thân thể đều có chút thiếu dinh dưỡng, có thể dùng củ từ để bổ sung.
Trần Tiểu Mễ nhíu mày, bất mãn nói: "Cái này không thể ăn, hơn nữa, đụng trúng thứ này còn bị ngứa, thực phiền toái."
Từ rất sớm Trần Tiểu Mễ đã vào núi tìm kiếm thức ăn, trước kia cũng từng lấy thử Thổ Côn, bất quá, sau khi da Trần Tiểu Mễ tiếp xúc với thứ này, cả người đều bị ngứa, y liền cảm thấy thứ này có khả năng có độc, nên đã từ bỏ.

Lục Lâm cười cười, nói: "Cái này bỏ vào cháo ăn rất ngon, bất quá, da đụng trúng thứ này sẽ bị ngứa, lúc gọt vỏ chú ý một chút là được rồi."
Lục Lâm không có trực tiếp chạm vào củ từ, tìm lá cây lớn bọc lại củ từ bỏ vào sọt, định về nhà rồi xử lý.
Trần Tiểu Mễ không thèm để ý nói: "Thứ này trên núi có không ít, ngươi thích thì đào đi".
Lục Lâm cười cười, nói: "Tốt".
Bên trong quầy bán quà vặt của Lục Lâm có không ít đồ ăn vặt, nhưng nguyên liệu nấu ăn lại rất ít, ở thế giới này, không làm mà ăn thì núi cũng lở.
Trần Tiểu Mễ thấy Lục Lâm đào trong chốc lát cũng không xong được, xem xét chỗ này một chút, còn ở dưới chân núi, chung quanh cũng không có dã thú hung mãnh gì, liền để Lục Lâm lại đào củ từ, còn mình thì thâm nhập vào rừng, xem mấy cái bẫy rập đã bố trí.
Trần Tiểu Mễ phát hiện bên trong bẫy rập có hai con gà, liền mang gà trở về.
Trần Tiểu Mễ thu hai con gà, Lục Lâm đã đào được ba củ Thổ Côn, Trần Tiểu Mễ cũng không tin chuyện Lục Lâm nói Thổ Côn ăn ngon là thật sự, y luôn cảm thấy là do Lục Lâm sợ chết, không muốn thâm nhập vào rừng...
Trần Tiểu Mễ đối với hành vi tham sống sợ chết của Lục Lâm có chút khinh thường, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Lục Lâm theo y vào núi, Trần Tiểu Mễ cũng không có hy vọng gì nhiều.

Lục Lâm ẩn ẩn cảm thấy thần sắc Trần Tiểu Mễ nhìn hắn có chút cổ quái, nhưng cũng không để ý nhiều lắm.
....
Trần Tiểu Mễ đem một con gà về nhà, để Lục Lâm ở nhà nấu cơm, còn mình thì mang một con gà rời đi.
Hầu như ở trong thôn Trần Tiểu Mễ không thân thiết với ai, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có.
Trong thôn có một lão thợ săn góa bụa, có quan hệ không tồi với Trần Tiểu Mễ, mấy năm trước Trần Tiểu Mễ gạt người nhà vào núi săn thú, lão thợ săn thấy Trần Tiểu Mễ đáng thương, liền dạy y một ít bản lĩnh săn thú, lúc trước Trần Tiểu Mễ có thể săn được lão hổ, cũng là do lão thợ săn kia cho y mượn cung tiễn.
Hơn một năm trước, lão thợ săn kia bị ngã gãy một chân, săn thú không được, cuộc sống phi thường kham khổ.
Trần Tiểu Mễ là người có ơn báo ơn, nếu như có dư thức ăn, sẽ đưa cho lão thợ săn một ít, bất quá, Trần Tiểu Mễ còn phải nuôi dưỡng hai đệ đệ, chuyện có thể giúp cũng hữu hạn.
Trần Tiểu Thái nhìn Thổ Côn Lục Lâm mang về, cau mày, nói: "Sao ngươi lại mang thứ này về, lát nữa trên tay ngứa đỏ lên thì ráng chịu."
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Thái một cái, thầm nghĩ: Thái độ đối với củ từ của hai huynh đệ nhà này không khác nhau là mấy.
"Hương vị của thứ này cũng không tệ lắm." Lục Lâm giải thích nói.
Trần Tiểu Thái khẽ hừ một tiếng, nói: "Ngu ngốc."

Lục Lâm không để ý đến Trần Tiểu Thái, phất phất tay, nói: "Ngươi đừng ở đây gây trở ngại ta, lát ăn cơm, ta sẽ gọi ngươi."
Trần Tiểu Thái đỏ mặt, nói: "Thứ này ngươi để lại cho mình ăn đi, ta mới không thèm ăn."
Lục Lâm thấy Trần Tiểu Thái đi rồi, âm thầm thở dài một hơi, trong nhà thật sự quá nghèo, thứ có hình dáng giống dao cũng không có, thứ dùng để cạo vỏ là mái ngói, xắt rau thì dùng cốt đao*, cốt đao kia thực sự rất cùng, Trần Tiểu Thái không đi, Lục Lâm cũng không thể lấy con dao hai xu trong quầy bán quà vặt ra được.
*Cốt đao: dao bằng xương
Nếu như dùng mái ngói để gọt vỏ củ từ, vậy không biết tới chừng nào mới được ăn.
Lục Lâm lấy dao nhỏ ra, thầm nghĩ: Loại dao này ở kiếp trước ở cửa hàng nào cũng có, ở chỗ này hẳn là được xem như Thần Khí.

------oOo------

Chương 9: Cháo củ từ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm rất nhanh đã sạch ba củ từ, băm rồi bỏ qua một bên, lại bỏ gạo lức vào nồi rồi nấu.
Lục Lâm do dự một chút, rồi mở một túi gạo bên trong quầy bán quà vặt, đổ thêm một chén gạo đổ vào nồi.
Trong nhà toàn là gạo lức, bên trong gạo còn lẫn một ít đá nhỏ, Lục Lâm thật sự là có chút ăn không quen.
Sau khi gạo chín năm phần, Lục Lâm lại đem củ từ đổ đi vào nấu chung với gạo...
Ở kiếp trước, rất nhiều người đều cảm thấy gạo bán trên thị trường đều dùng quá nhiều phân hóa học, độc tính quá lớn, Lục Lâm có chút bất đắc dĩ, bị đói chết còn không bằng bị độc chết, hơn nữa cũng đâu phải ăn thường xuyên, hẳn là không có việc gì.
Sinh hoạt ở chỗ này, mỗi ngày đều phải làm rất nhiều việc, nếu ăn không no, vậy sẽ không có sức làm việc.
Chuyện quầy bán quà vặt, Lục Lâm cũng không tính giấu lâu, hắn tính để ba huynh đệ Trần gia tiềm di mặc hóa* sự tồn tại của quầy bán quà vặt.
*Tiền di mặc hóa: từ từ tiếp nhận, lặng lẽ tiếp nhận
Lục Lâm nhìn muối trong bình, lại lấy ra một túi muối từ trong một ngăn nhỏ, đổ một chút vào bình, ở hiện đại muối rất rẻ, một đồng một bao, muối ở chỗ này lại rất đắt, mua muối bán riêng là trọng tội.

Thời điểm Trần Tiểu Mễ từ nhà lão thợ săn trở về, cháo đã nấu tốt.
Lục Lâm và Trần Tiểu Mạch ngồi cùng nhau hoà thuận vui vẻ uống cháo, Trần Tiểu Thái xụ mặt, ở một bên nhìn, lỗ tai đều đỏ rực.
Cháo củ từ được nấu tới thơm ngon mềm dẻo, nhìn là thấy rất muốn ăn, nhưng lúc trước Trần Tiểu Thái nói là không ăn cháo Thổ Côn, cho nên, tuy rằng có chút thèm ăn, nhưng lại không hề nhúc nhích.
Trần Tiểu Thái lén nhìn Lục Lâm, nghĩ thầm: Nếu như Lục Lâm mời nó ăn, nó liền cho hắn một chút mặt mũi, nhưng cái tên hỗn đản Lục Lâm này không biết có phải là cố ý hay không, vậy mà không hề kêu nó.
Dư quang nơi khóe mắt Lục Lâm liếc qua Trần Tiểu Thái, trong lòng hiện lên vài phần thú vị tà ác, cố ý không phản ứng tiểu hài tử này.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch, thân thiện hỏi: "Uống ngon không?"
Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, vẻ mặt hạnh phúc nói: "Uống ngon."
Trần Tiểu Thái nhìn bộ dáng của Trần Tiểu Mạch, ở trong lòng thầm mắng đệ đệ mình là ngu ngốc, tam đệ thật là ngốc muốn chết, ai cho nó ăn thì chính là người tốt, ngay lập tức liền bị cái kẻ nhát gan kia mua chuộc.
Trần Tiểu Mễ đưa xong gà, từ bên ngoài đi vào.

"Muốn uống cháo không? Trong nồi có đó." Thấy Trần Tiểu Mễ trở về, Lục Lâm nhiệt tình hô.
Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Tiểu Mạch uống nữa chén cháo cũng cảm thấy đói bụng, cũng múc nữa chén, đứng bên cạnh bếp, khò khè khò khè uống.
Trong mắt Trần Tiểu Mễ lóe lên tia sáng, trong lòng nhiều hơn vài phần kinh hỉ.
Trần Tiểu Mễ không nghĩ tới, Thổ Côn bỏ vào cháo cư nhiên sẽ ngon như vậy, lúc trước Lục Lâm nói, Thổ Côn ăn rất ngon, y căn bản không tin.
Uống xong một chén, Trần Tiểu Mễ lại múc thêm một chén nữa, cuối cùng cũng có cảm giác lửng bụng.
Uống chén cháo ấm áp sền sệt vào bụng, có một loại hương vị hạnh phúc nói không nên lời.
Trần Tiểu Thái ở một bên nhìn, muốn nói lại thôi.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Trần Tiểu Thái một cái, nói: "Tiểu Thái, cái này uống rất ngon a! Không nghĩ tới trù nghệ của tên nhát gan kia lại tốt như vậy."
Trần Tiểu Thái: "......" Hương vị rất ngon sao? Nó còn chưa có uống đâu.
"Thật sự uống ngon như vậy sao?" Trần Tiểu Thái lẩm bẩm nói một câu.

Trần Tiểu Mễ có chút nghi hoặc hỏi: "Ngươi còn chưa uống sao?"
Trần Tiểu Thái đỏ mặt, cũng không giải thích gì thêm, múc một chén cháo ra uống.
Trần Tiểu Thái tràn đầy ngạc nhiên nói: "Thật ngon, Thổ Côn cư nhiên còn có thể nấu như vậy. Bất quá, cái tên Lục Lâm nhát gan kia làm sao biết được? Thổ Côn trong núi cũng không có ai đào a!"
Tâm tư Trần Tiểu Thái xoay chuyển một chút người Lục gia có biết Thổ Côn còn có thể ăn như vậy không? Nếu người Lục gia sao cũng không nói với mọi người?
Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Nếu như mình biết, cũng sẽ không nói ra ngoài, vào mùa đông lương thực đều rất quý giá, nhiều người biết, chỉ sợ là sẽ đào hết.
Trần Tiểu Thái âm thầm hạ quyết tâm, phải đào nhiều Thổ Côn một chút, lương thực là phải bỏ tiền mua, nhưng Thổ Côn thì đào là có, có thể đào được bao nhiêu thì đào, Trần Tiểu Thái rất là cần kiệm quản gia.
"Ca ca, cháo này hình như có gì đó không thích hợp a!" Trần Tiểu Thái uống hai ngụm rồi nói.
Đã lâu rồi Trần Tiểu Mễ không được uống qua cháo ngon như vậy, nên uống có chút nhanh, bản nhân ngẫu nhiên cũng có chút cẩu thả, khi mới uống cũng không nếm ra được, nhưng sau khi nếm ra, Trần Tiểu Mễ liền có chút nghi hoặc.
"Giống như là có gạo trắng xen lẫn vào trong, ở đâu có gạo trắng a! Chẳng lẽ nấu gạo thô chung với Thổ Côn, sẽ biến gạo thô thành gạo trắng."
Trần Tiểu Thái trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Sao có thể được?
"Có thể là do tay nghề hắn độc đáo đi, nghe nói có một ít đầu bếp của người nhà giàu có thể biến đồ ăn bình thường thành mỹ thực, không nghĩ tới một hắn tử như hắn cư nhiên lại có tay nghề nấu cơm tốt như vậy, thật là kỳ quái?" Trần Tiểu Mễ nói.

Thời đại này, nam tôn nữ ti, nam tử đều không dính nhà bếp, nấu cơm là chuyện của nữ nhân, tay nghề của Lục Lâm tốt như vậy, thực sự là ngoài dự kiến của Trần Tiểu Mễ.
Nguyên chủ sẽ không nấu cơm, chuyện bếp núc trong nhà vẫn luôn là mẫu thân nguyên chủ làm.
Kỳ thật tay nghề của Lục Lâm cũng không tốt như vậy, chỉ là hiểu biết nhiều một chút, bỏ thêm một ít thứ khác.
Trần Tiểu Thái bĩu môi, nói: "Cháo này thực mặn a! Chỉ sợ là cho vào không ít muối, chỉ sợ lại sắp phải mua muối, đúng là đồ phá của".
Trần Tiểu Mễ nhíu mày, ẩn ẩn có chút lo lắng, nào là dầu, nào là muối, phu quân y mới cưới vào cửa hình như là hơi khó nuôi, vẫn là nên cố gắng kiếm nhiều tiền một chút.
Trần Tiểu Thái nhìn thoáng qua bình muối, trong lòng có chút kỳ quái, cư nhiên lại còn nhiều muối như vậy, nó nhớ rõ ràng là bình muối sắp thấy đáy a! Hơn nữa, muối này lại rất sạch a! Hình như là nhà giàu trong thành mới dùng loại này, rõ ràng muối trong nhà nó là muối thô a!

------oOo------

Chương 10: Càng ăn càng nhiều

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ khi Lục Lâm bắt đầu tiếp nhận chuyện nấu cơm, Trần Tiểu Mễ liền không nhúng tay vào nữa.
Thiên phú của Trần Tiểu Mễ đều đặt ở trên bản lĩnh săn thú, nấu cơm thật sự là không dễ dàng gì, nếu chưa từng ăn cơm Lục Lâm nấu thì tốt, nhưng khi đã ăn Lục Lâm làm, Trần Tiểu Mễ liền có chút ghét bỏ tay nghề của mình.
Ăn cháo củ từ Lục Lâm làm một lần, ba huynh đệ Trần gia đều nhớ mãi không quên.
Trần Tiểu Mễ chủ động yêu cầu Lục Lâm cùng y vào núi đi đào Thổ Côn nấu cháo ăn, Lục Lâm vui vẻ đáp ứng.
Trần Tiểu Mễ đưa Lục Lâm đến chỗ có Thổ Côn, liền mặc kệ, còn y thì thâm nhập vào núi.
Không có Trần Tiểu Mễ ở bênh cạnh, Lục Lâm liền lấy ra một con dao lớn cỡ hai mươi cm từ trong quầy bán quà vặt để đào, có dụng cụ cắt gọt hoàn mỹ, Lục Lâm liền đào rất nhanh.
Tốn công phu trong chốc lát, Lục Lâm đã đào được hai củ từ to.
Trong một lần đào quá nhiều củ từ đào, cũng ăn không hết, Lục Lâm lại tìm một ít rau dại khác, còn có nấm, đều ném vào sọt.
Lục Lâm thu thập không sai biệt lắm, cũng không chờ Trần Tiểu Mễ, mà đi về trước.

Trần Tiểu Thái ngồi xổm bên cạnh sọt, nhìn vào trong sọt của Lục Lâm, có chút ngạc nhiên nói: "Sao lại có tám cái trứng?"
"Đó là trứng gà rừng, ta nhặt ở trong núi." Lục Lâm thản nhiên nói.
Trần Tiểu Thái có chút nghi hoặc nhìn Lục Lâm, trứng gà này là trứng gà rừng sao? Nhìn giống như là gà nhà sinh, cái tên Lục Lâm này, khẳng định là lừa nó, trứng gà này sẽ không phải là —— trộm đó chứ? Bất quá, vậy cũng tốt, cũng không nghe nhà nào nói là bị mất trứng gà, cái tên Lục Lâm nhát gan này, hẳn là không có cái gan đi trộm trứng của ai.
Lục Lâm nhìn biểu tình của Trần Tiểu Thái, nghiêm chỉnh giải thích: "Gà rừng có rất nhiều chủng loại, gà rừng khác loài đương nhiên đẻ trứng cũng khác nhau."
Trần Tiểu Thái phồng má nhìn Lục Lâm, cảm thấy khẳng định cái tên này trong lòng có quỷ.
Lục Lâm nhéo nhéo mặt Trần Tiểu Thái, nói: "Tuổi còn nhỏ, cả ngày đều nhăn mặt, về sau sẽ không cưới được thê tử."
Trần Tiểu Thái có chút kích động nói: "Ta mới không thèm cưới vợ."
Lục Lâm: "......" Tiểu quỷ đáng chết này cư nhiên không muốn cưới vợ, nguyên nhân hẳn là nó còn nhỏ tuổi, người ở chỗ này rất là chấp nhất với lễ giáo,

"Không cưới vợ? Ngươi muốn ở cùng với đại ca ngươi cả đời sao?"
"Ta không có" Trần Tiểu Thái đột nhiên mặt đỏ, cũng không biết phải phản bác như thế nào.
"Ta đi nấu cơm, ngươi đi nhặt chút củi lửa đi." Lục Lâm mở miệng, đuổi Trần Tiểu Thái ra ngoài.
Tuy rằng Trần Tiểu Thái không muốn nghe lời Lục Lâm, nhưng cũng cảm thấy củi trong nhà không còn nhiều, liền đi ra ngoài.
Lục Lâm đem củ từ cắt nhỏ, nấu thành cháo, lại làm thêm một món nấm xào trứng gà.
Trần Tiểu Mễ có thể một lần ăn ba chén lớn cháo củ từ, nấm xào trứng gà, cũng sẽ hết sạch.
Mấy ngày trước Lục Lâm hầm gà, làm ba huynh đệ Trần gia kinh diễm không thôi, ăn đến cái xương gà cũng không còn.
....
"Đại ca." Trần Tiểu Thái kéo kéo ống tay áo Trần Tiểu Mễ, kéo Trần Tiểu Mễ ra ngoài.
"Làm sao vậy?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
"Đại ca, cái tên Lục Lâm kia rất kỳ quái a."
"Kỳ quái chỗ nào?"
Trần Tiểu Thái đanh mặt, nói: "Gạo trong nhà giống như là càng ăn càng nhiều."

Rõ ràng mấy ngày trước đã ăn hết nửa bao gạo a! Nhưng ăn nhiều cháo như vậy, gạo trong bao hình như không hề vơi đi chút nào, với lại gạo bây giờ hình như là ngon hơn trước kia.
Lần đầu tiên Lục Lâm nấu cháo củ từ, chỉ bỏ thêm một chút gạo, sau này lại bỏ thêm càng ngày càng nhiều gạo.
Động thái này của Lục Lâm, người thần kinh thô cũng có thể phát hiện được.
"Hơn nữa, còn thường xuyên có trứng gà." Đại ca cũng thường xuyên vào núi a! Lại rất ít khi nhặt được trứng gà, còn Lục Lâm mỗi lần vào núi hình như đều có thể nhặt được trứng gà, hơn nữa, trứng kia thật sự là rất giống trứng gà nhà.
"Mặt khác là muối a! Hình như cũng càng ngày càng nhiều, dầu cũng giống như vậy."
Trần Tiểu Mễ bình tĩnh nói: "Như vậy rất tốt a!"
Trần Tiểu Thái: "......" Như vậy rất tốt sao? Rõ ràng là rất kỳ quái a! Bất quá, cũng là chuyện tốt thật. Gần đây nó đều được ăn no, còn ăn thực ngon, hình như là được hưởng ké phúc của Lục Lâm.
Bỗng nhiên Trần Tiểu Thái cảm thấy có chút chột dạ, cảm thấy có được chỗ tốt của Lục Lâm, lại còn hoài nghi đối phương, có chút vong ân phụ nghĩa.
"Hẳn là hắn lén mang từ Lục gia mang ra ngoài, dấu ở đâu đó, việc này không được nói ra ngoài." Trần Tiểu Mễ dặn dò nói.
Sau khi phụ thân Trần Tiểu Mễ qua đời, y liền tính toán thoát ly khỏi Trần gia. Thứ Trần Tiểu Mễ lén săn được, đều sẽ nhờ lão thợ săn bán đi, y còn giấu một ít thức ăn ở trong sơn động, chuẩn bị ứng phó bất cứ tình huống nào.

Sự thật chứng minh, Trần Tiểu Mễ rất biết tính toán, do lần đó có chuẩn bị, nên thời điểm Trần Tiểu Mễ vừa rời khỏi Trần gia, cũng có thể nuôi sống hai đệ đệ.
Tự cho là đã biết chân tướng, Trần Tiểu Mễ nghĩ thầm: Mấy lão già Lục gia kia cũng không phải thứ tốt lành gì, nếu để người Lục gia biết Lục Lâm trộm đồ trong nhà, nhất định sẽ nổi trận lôi đình, đối với chuyện Lục Lâm chịu lấy ra đồ vật riêng tư của mình ra chia sẽ, Trần Tiểu Mễ còn rất cao hứng.
Lục Lâm chịu lấy đồ riêng ra chia sẻ cho huynh đệ bọn họ, so với chuyện cái tên này một lòng một dạ hướng về Lục gia kia còn tốt hơn nhiều a!
Vốn dĩ, bởi vì chuyện Lục Lâm trốn tránh không muốn thành thân với mà nhảy sông tự sát, nên ấn tượng của Trần Tiểu Mễ đối với Lục Lâm rất không tốt, cũng không chờ mong gì nhiều ở người này, nhưng sau khi ăn cơm Lục Lâm làm mấy ngày, Trần Tiểu Mễ cảm thấy nếu cuộc sống cứ luôn như vậy cũng rất không tồi.
Trần Tiểu Mễ cũng chỉ là một thiếu niên choai choai, lấy năng lực của bản thân nuôi nấng hai đệ đệ, áp lực cũng rất lớn, chỉ là Trần Tiểu Mễ không nói ra mà thôi.
Trần Tiểu Thái chuyển động tròng mắt, bỗng nhiên nghĩ thông suốt, "Ta biết rồi, đại ca."
Con nhà nghèo trưởng thành sớm, Trần Tiểu Thái rất nghe lời Trần Tiểu Mễ, tuy rằng Trần Tiểu Thái thực tín nhiệm đại ca, nhưng cũng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.
Kỳ thật Trần Tiểu Mễ cũng cảm thấy Lục Lâm có chút kỳ quái, nhưng cuộc sống quá gian nan, cho nên y chỉ có thể nghĩ theo chiều hướng tốt thôi.

------oOo------

Chương 11: Thu hoạch vụ thu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm cân nhắc hai huynh đệ, hẳn là đã biết được gì đó, bất quá, hai huynh đệ nhắc đến, Lục Lâm cũng không nói ra.
Mỗi ngày Lục Lâm ngoại trừ đào củ từ, còn đốn thêm một ít củi.
Ở đây, mùa đông sưởi ấm cần phải dùng một lượng củi rất lớn, lập tức sẽ tới mùa đông, có thể chặt được bao nhiêu thì chặt.
Dù sao Lục Lâm cũng là một đại nam nhân, tuy rằng thay đổi một quả tim, làm việc cũng có chút sứt sẹo, nhưng tốt xấu cũng là một người trưởng thành, so với một tiểu hài tử mà nói vẫn là nhanh nhẹn hơn không ít, bất quá, nếu như so sánh với Trần Tiểu Mễ, liền không dám nhìn.
Lục Lâm thấy Trần Tiểu Mễ kéo mấy nhánh cây thô tráng từ trong núi trở về, múa may khảm đao rỉ sắt một chút, liền chém cả nhánh lớn thành mảnh nhỏ, trong lòng lập tức sinh ra vài phần kính sợ đối với song nhi này, thoạt nhìn Trần Tiểu Mễ, giống như một học sinh cao trung, thế nhưng lại có một đống sức lực, thật sự là quá dọa người rồi.
Ba huynh đệ Trần gia trông cậy vào Lục Lâm hỗ trợ làm một ít công việc, lại không biết, Lục gia cũng đánh chủ ý lên đầu Lục Lâm.
Trong khoảng thời gian trước mắt, sắp đến thu hoạch vụ thu, vốn dĩ Lục gia muốn chờ thu hoạch vụ thu xong rồi mới đưa Lục Lâm đến chỗ Trần Tiểu Mễ, nhưng Lục Lâm lại luẩn quẩn trong lòng mà nhảy hồ, sinh bệnh đến sống dở chết dở.

Lục gia không muốn bỏ tiền mời đại phu cho Lục Lâm, cũng không hy vọng Lục Lâm chết ở trong nhà, liền sớm chút tiễn cái ôn thần Lục Lâm này đi.
Lục lão đại sinh ra một trưởng tôn đọc sách, tự cho là công lao cực lớn, nên chuyện đồng án cũng không thèm quan tâm.

Lục lão đại ngoại trừ sinh được một trưởng tôn, còn có một nhi nữ là Lục Đồng, bởi vì nhận định rằng tương lai ca ca nhất định sẽ làm quan lớn, nàng cũng sẽ được gả vào hào môn, trở thành thái thái nhà giàu, nên tuy rằng Lục Đồng là nữ nhi nhà nông, lại nuôi dưỡng giống như tiểu thư thiên kim, cũng là một kẻ không chân không chạm đất.
Lão tam Lục Lan đã gả ra ngoài, Lục Lan cũng rất được lão thái thái yêu thương, thường ngày hay tới Lục gia để đòi tiền, bây giờ, gặp phải chuyện thu hoạch vụ thu này, lại nói là nhà xa không đến được.
Lục lão tứ là con út của Lục lão thái thái, Lục lão thái thái cũng thực thương hắn, Lục lão gia tử nhờ quan hệ mà tìm được một phần công việc cho hắn ở trong thành, một tháng cũng thu được hai lượng bạc, Lục lão tứ không thích làm việc nhà nông, cho nên, dứt khoát trốn ở trong thành không trở về.

Thu hoạch vụ thu không chờ người, Lục gia lão gia tử thấy việc trong ruộng không ai làm, liền cưỡng chế vợ mình, nhi tử, cháu gái cùng nhau xuống ruộng. Trong ruộng cũng không tốt làm, Lục lão đại mới xuống một chút mà đã kêu khổ không ngừng, suốt ngày kêu eo đau, lưng đau.
Lục Đồng bị tiểu trùng cắn, trên người sưng đỏ một mảnh, nhưng thật ra lại nhịn không được hoài niệm lúc Lục Lâm còn ở nhà.
Mấy người Lục gia làm việc, đều thích giở trò gian dối.
Mấy người cùng nhau làm việc, lại không bằng một hai người trong nhà người khác.
Lục gia lão gia tử bị chọc giận quá mức, lúc này, Lục Đồng liền đề nghị, kêu Lục Lâm trở về, dù sao Trần Tiểu Mễ cũng không có ruộng, không cần phải thu hoạch vụ thu.
Dùng Lục rất tốt a! Trước kia để hắn làm cả buổi tối để đẩy nhanh tiến độ, hắn cũng nguyện ý.
Lục Lâm sinh bệnh, bị đưa đến chỗ Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ cũng không mời đại phu, rất nhiều người trong thôn đều cảm thấy Lục Lâm đáng thương, chỉ sợ là hắn chịu không nổi, không nghĩ tới Lục Lâm cư nhiên khỏe lại, còn đi theo Trần Tiểu Mễ vào núi.
Tuy rằng nhà của Trần Tiểu Mễ có chút hẻo lánh, nhưng cũng vẫn có người hay dòm ngó Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm.

Lục Đồng nghe nói, không mời đại phu Lục Lâm cũng sống rất tốt, còn đi theo Trần Tiểu Mễ vào núi, lập tức cảm thấy lỗ to.
Sớm biết thế thì đã để Lục Lâm ở lại thêm mấy ngày, tốt xấu gì hắn cũng có thể làm ruộng thêm mấy ngày.
Thời tiết này tất cả mọi người đều vội vàng thu hoạch, thuê một gia nô nhanh nhẹn ít nhất phải tốn ba mươi văn một ngày, còn phải bao hai bữa cơm.
"Kêu A Lâm trở về sao?" Lục lão gia tử hút thuốc, âm thầm tính toán xem có khả năng hay không.
Thời điểm Trần Tiểu Mễ đưa ra mười lượng sính lễ, đã có nói, người đã gả qua liền không còn liên hệ gì với nhà mẹ đẻ, mười lượng bạc này của Trần Tiểu Mễ tương đương với việc mua đứt quan hệ của Lục Lâm với Lục gia.
"Đúng vậy, kêu hắn về, không lý nào người trong nhà đang vội thu hoạch, hắn lại ở bên ngoài trốn tránh." Vương thị không thèm suy nghĩ liền đồng ý kiến nghị của cháu gái Lục Đồng.
Lão gia tử liếc mắt nhìn Vương thị một cái, nói: "A Lâm, dù sao cũng đã ra ngoài ở rể."
Vương thị không cho là đúng, oán hận nói: "Hắn là từ trong Lục gia mà ra, Lục gia ta nuôi hắn nhiều năm như vậy, bảo hắn trở về làm chút việc ruộng thì đã làm sao? Hắn dám không đáp ứng sao."
Lão gia tử cau mày, nói: "Ai đi gọi hắn về?"
Trần Tiểu Mễ hung danh lan xa, Vương thị lại là kẻ ngang ngược, nhưng chỉ biết ức hiếp người trong nhà.
Tuy rằng mắng Lục Lâm hay lắm, nhưng Vương thị lại không dám đi tìm Trần

Tiểu Mễ nói muốn người.
Tuy rằng Lục lão gia tử hy vọng Lục Lâm trở về làm việc, nhưng cũng không muốn đối mặt với cái sát tinh Trần Tiểu Mễ này, liền giao chuyện này cho Lục Đồng.
Lục Đồng không muốn làm việc, nên đối với chuyện đi gọi Lục Lâm về rất vui, đi tìm Lục Lâm, ít nhất cũng có thể lười biếng một hồi.

------oOo------

Chương 12: Trần Tiểu Mễ lập uy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời điểm Lục Đồng tới, Trần Tiểu Mễ cũng ở nhà.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Đồng đang đi tới, liền cảm thấy có chút khó chịu.
Trần Tiểu Mễ đã sớm biết Lục Lâm không được coi trọng ở Lục gia, chỉ là một kẻ làm trâu làm ngựa, thời điểm Lục Lâm vào cửa, cái gì cũng không mang theo càng chứng thực suy đoán của Trần Tiểu Mễ, lúc này Lục Đồng lại đến đây, Trần Tiểu Mễ cũng sẽ không cho rằng đối phương là tới tặng đồ, hơn phân nửa là muốn tìm chỗ tốt.
Lục Lâm liếc mắt nhìn Lục Đồng một cái, liên tưởng đến thu hoạch vụ thu gần đây, Lục Lâm lạnh lùng cười, trong lòng hiện lên vài phần suy đoán.
Lục Đồng tránh đi ánh mắt sắc bén của Trần Tiểu Mễ, nói với Lục Lâm: "Lục Lâm, lão gia tử kêu ngươi trở về làm ruộng."
Không đợi Lục Lâm trả lời, Trần Tiểu Mễ cười nhạo một tiếng, nói: "Nhà các ngươi thật đúng là dễ quên a! Đều đã đưa người đến ở rể cho ta, còn muốn mang người về dùng như gia nô miễn phí, nằm mơ!"

Lục Đồng ấp úng nói: "Nhà ngươi lại không có ruộng."
"Không làm ruộng nhưng cũng còn rất nhiều việc phải làm, vào núi săn thú, đốn củi nấu nước, đều là để hắn làm, ta tốn nhiều bạc như vậy mua hắn về, chẳng lẽ để hắn ăn không ngồi rồi hả?" Trần Tiểu Mễ hùng hổ nói.
"Lục Lâm cũng không phải thợ săn." Lục Đồng ấp úng nói.
Trần Tiểu Mễ cười nhạo một tiếng, nói: "Không phải thợ săn thì đã sao, ta dùng vàng thật bạc thật mua hắn, vậy hắn chính là người của Trần Tiểu Mễ ta, ta muốn hắn vào núi, hắn phải vào núi, chết thì cũng là xứng đáng!"
Lục Đồng nhìn Trần Tiểu Mễ, thầm nghĩ: Trong thôn đồn đãi thật đúng là không sai chút nào, Trần Tiểu Mễ thật là bưu hãn.
Lục Đồng nhìn thoáng qua Lục Lâm, thấy Lục Lâm bảo trì trầm mặc, hình như rất sợ Trần Tiểu Mễ, không khỏi có chút tức giận đường ca này của mình không biết cố gắng.
Trần Tiểu Mễ giơ lên gậy trúc trong tay, chỉ vào Lục Đồng, nói: "Nha đầu chết tiệt kia, ngươi có đi hay không, nếu không đi, thì đuổi ngươi đi ra ngoài."
Mặt Lục Đồng xoát cái đỏ lên, bởi vì Lục Trình Ngọc là đồng sinh lang, Lục Đồng cũng rất có mặt mũi trong thôn, không ít người trong thôn đều muốn cưới Lục Đồng, bất quá, Lục Đồng một lòng một dạ muốn làm thái thái nhà giàu, nên đều chướng mắt những người đó. Bị người ta đối đãi lạnh nhạt như vậy vẫn là lần đầu tiên.

"Lâm ca, ngươi nói gì đi?" Lục Đồng đanh mặt hỏi một câu.

Lục Lâm liếc mắt nhìn Lục Đồng một cái, trong lòng hiện lên vài phần chê cười, nhị phòng ở Lục gia chính là gia nô không cần tiền, Lục Đồng căn bản không để nguyên chủ Lục Lâm vào mắt, ở trong ký ức hắn biết được, Lục Đồng rất ít khi gọi Lâm ca, ngày thường đều là "ê" này, "ê" nọ.
"Ta còn phải đi hái rau dại, đồ ăn trong nhà không đủ ăn, nếu không hái nhiều một chút, sợ là phải chết đói."
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, lớn tiếng cảnh cáo nói: "Ruộng nhà kia làm không xong, ngươi qua mà bên kia hỗ trợ, coi ta có đánh gãy chân ngươi hay không, nhà này không nuôi kẻ ăn cây táo rào cây sung."

Lục Lâm ngầm hiểu nói: "Đã biết."
Trần Tiểu Mễ đối với việc Lục Lâm phối hợp thập phần vừa lòng, Trần Tiểu Mễ chỉ sợ Lục Lâm là kẻ ngu ngốc, bị Lục gia bạc đãi như vậy, mà còn hướng về Lục gia.
Lục Đồng đi tới cửa, vừa vặn nghe được Trần Tiểu Mễ "Lập uy" với Lục Lâm, không khỏi có chút tức giận Trần Tiểu Mễ kiêu ngạo, lại có chút tức giận Lục Lâm không biết cố gắng, bị lão bà quản gắt gao.
Ở trong mắt Lục Đồng, tuy rằng Trần Tiểu Mễ rất bưu hãn, nhưng dù sao song nhi vẫn là song nhi, cho dù là ở rể, cũng sẽ nghe lời phu quân.
Nghĩ Lục Đồng đã đi xa, Lục Lâm cười cười, nói: "Cảm ơn ngươi."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, bỗng nhiên sửng sốt, hỏi: "Cảm ơn ta làm gì?"
"Ta không cần phải làm việc cho bên kia." Lục Lâm chớp chớp mắt, kiếp trước, lúc hắn sinh ra, điều kiện ở nông thôn đã bắt đầu tốt hơn, chuyện ngoài ruộng cũng không cần phải động tay, hơn nữa, so với trồng trọt, Lục Lâm càng nguyện ý vào núi.
Mặt Trần Tiểu Mễ hơi hơi đỏ lên, "Cái này thì cảm ơn làm gì? Ngươi qua bên kia trồng trọt cũng không thể lấy tiền, ngươi còn phải làm việc của ngươi."
Lục Lâm cười cười, nói: "Đã biết."
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Tuổi Lục Đồng hình như cũng không còn nhỏ.!"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Hẳn là vậy đi."
Ở trong mắt Lục Lâm, Lục Đồng mới mười sáu, còn rất trẻ, bất quá, trong mắt người ở đây, mười sáu đã là đại cô nương, Lục Đồng tính toán chờ Lục Trình Ngọc trúng tú tài, sẽ suy xét thành hôn, nếu như Lục Trình Ngọc lại không trúng, nói không chừng Lục Đồng sẽ thành gái lỡ thì. Quá hai năm nữa, phải nộp thuế.

------oOo------

Chương 13: Lục gia phản ứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở chỗ Trần Tiểu Mễ bị ủy khuất, Lục Đồng trở về liền khóc lớn một hồi.
"Nương, ngươi sao lại tìm một người như vậy cho Lục Lâm chứ!" Lục Đồng hỏi.
Thang thị nghe Lục Đồng nói, không khỏi có chút sinh khí, nếu như đối phương là lão nhị, nói không chừng Thang thị đã tới cửa la lối khóc lóc, nhưng đối phương là Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ là người nào chứ! Đó là kẻ giết người phóng hỏa cũng làm được, tìm Trần Tiểu Mễ để nói lí lẽ, nói không chừng mới đi nửa đường đã bị đánh gãy chân.
Không thấy những tên du thủ du thực* trong thôn kia, cũng không dám gây phiền toái với Trần Tiểu Mễ sao?
*Du thủ du thực: chơi bời liêu lỏng, không nghề nghiệp, vô công rồi nghề.
Tuy rằng không cam lòng, Thang thị cũng chỉ có thể nhịn. "Như vậy, hẳn là không thể trông cậy vào cái tên Lục Lâm kia rồi."
Gần đây Thang thị cũng không quá tốt, nàng đã quen với việc có nương của Lục Lâm, việc trong nhà đều ném cho đối phương làm.
Nhưng nương Lục Lâm đã chết, mấy chuyện nấu cơm, cho gà cho heo ăn đều đổ lên đầu Thang thị.

Hai ngày trước, lão gia trở về, thấy đồ ăn không hợp khẩu vị, liền thoá mạ nàng một trận, nếu không phải lão đại ngăn lại, nói không chừng nàng đã bị lão gia tử đánh.
Lão gia tử đã sớm đoán được Lục Đồng sẽ không gọi được Lục Lâm về, nên cũng không có miệt mài theo đuổi.
Lão thái thái có thói quen ra lệnh với một nhà lão nhị, thấy Lục Lâm không muốn trở về, lập tức kêu gào Lục Lâm bất hiếu, bị lão gia tử thoá mạ cho một trận.
....
"A Lâm." Lục Lâm cõng một sọt củ từ đi ra, liền thấy được một hán tử.
Hán tử tràn đầy đồng tình nhìn Lục Lâm, làm Lục Lâm có chút không thể hiểu được.
Lục Lâm nhận ra, người này là trưởng tử của lí chính, Trương Tiến, nhân phẩm của Trương Tiến cũng không tồi, bình thường, trong thôn có chuyện gì nhờ hắn hỗ trợ, Trương Tiến cũng sẽ giúp.
Lục Lâm nhìn ánh mắt đồng tình của đối phương, thầm nghĩ: Trong mắt người trong thôn hắn cũng chỉ có vậy, mắt phải một thảm kịch lớn.

"A Lâm, ngươi vẫn tốt chứ."
Lục Lâm cười cười, nói: "Khá tốt."

Tươi cười của Lục Lâm ở trong mắt Trương Tiến lại trở thành miễn cưỡng cười vui.
Chuyện Lục Lâm vào núi, trong thôn đều đồn đãi rần rần, có người nói, Lục Lâm thật thảm a! Thân thể còn chưa dưỡng tốt, đã bị đưa đến chỗ Trần Tiểu Mễ, mang bệnh còn phải đi vào trong núi tìm thức ăn, không chừng, đã bị sói trong núi ăn mất.
Lục Đồng đến chỗ Trần Tiểu Mễ tìm Lục Lâm giúp đỡ, bị cự tuyệt, sau khi trở về, lão thái thái liền không cao hứng, ở nhà la lối khóc lóc bị lão gia tử ngăn cản, liền ở trong thôn mắng to Lục Lâm bất hiếu.
Lão thái thái ngồi bên bờ ruộng khóc lóc, nói Lục Lâm bị một song nhi bắt chẹt, mặc kệ trong nhà chết sống ra sao.
Vương thị nháo đến chết đi sống lại, cũng không có ai phản ứng, Trần Tiểu Mễ là cái dạng song nhi gì, trong thôn ai mà không biết.

Trông cậy vào một gia hỏa ngày thường buồn không hé răng như Lục Lâm sẽ đi so đo với Trần Tiểu Mễ, này không phải nằm mơ sao? Huống chi, Lục Lâm là do Trần Tiểu Mễ tiêu mười lượng bạc mua vào cửa.
Mười lượng bạc lận đó, thời điểm Trần Tiểu Mễ bỏ ra mười lượng bạc tìm người về ở rể, kỳ thật có rất nhiều người trong thôn đã động tâm, bất quá, cuối cùng cũng không vì bạc mà đưa nhi tử nhà mình vào ổ sói, cho nên, tuy rằng muốn số bạc này, nhưng cũng không thể không cân nhắc một chút.
Ai ngờ một chút do dự này, lại để cho phú hộ Lục gia trong thôn chiếm được tiên cơ, không ít thôn dân bàn tán sau lưng, rõ ràng Lục gia có tiền như vậy, còn vì tiền mà đưa Lục Lâm qua, thật là không biết xấu hổ.
Một ít nữ nhân đã xuất giá, cũng sẽ giúp đỡ một chút khi mùa thu hoạch đến, nhưng nếu không giúp đỡ cũng không thể nói được.
Lục Lâm là ở rể, không khác bao nhiêu so với gả ra ngoài.
Lại nói, Lục gia đã 'gả' Lục Lâm cho Trần Tiểu Mễ, Lục gia còn muốn uống máu trên người Lục Lâm.
Lão thái thái ngồi khóc bên bờ ruộng, cũng không có ai phản ứng, ngược lại còn bị lí chính quở trách vài câu, cụ mặt trở về.
Trương Tiến nhìn vào sọt của Lục Lâm, nói: "Trần Tiểu Mễ để ngươi ăn Thổ Côn sao!" Trương Tiến càng thêm đồng tình với Lục Lâm, cái thứ Thổ Côn này, Trương Tiến cũng từng ăn qua, thời điểm không có lương thực, nướng lên ăn cũng có thể lót bụng, nhưng mà thực sự rất khó ăn.
Lục Lâm nhìn sắc mặt Trương Tiến, cũng không giải thích thêm cái gì, nói: "Thứ này có thể ăn no, cũng khá tốt."
Trương Tiến càng thêm cảm thấy Lục Lâm bị Trần Tiểu Mễ ngược đãi, "Nếu như thật sự có phiền toái gì, có thể tới tìm ta."
Lục Lâm nghe vậy cười cười, nói: "Đa tạ Tiến ca, Tiến ca, ta còn phải đốn củi, không thể ở lại lâu."
Trương Tiến gật gật đầu, nói: "Được."
Những lời của Lục lão thái thái cũng truyền tới tai Lục Lâm, Lục Lâm cũng không thèm để ý, thời đại này, rất nhiều người rất xem trọng thanh danh. Nhưng

Lục Lâm lại không thèm để ý tới thứ này, thanh danh là để trưng cho người khác xem, cuộc sống mới là của chính mình.
Lục Lâm lại không phải nguyên chủ, nguyên chủ có lẽ sẽ vì nãi nãi bất công mà thương tâm một chút, với Lục Lâm hiện tại mà nói, mấy người Lục gia kia bất quá cũng chỉ là mấy người xa lạ.

------oOo------

Chương 14: Hạt châu pha lê*

Nguồn: EbookTruyen.VN

*Hạt châu pha lê: hẳn là viên bi)
Sau mấy ngày thu hoạch, cuối cùng Trần Tiểu Mễ cũng có một vụ thu hoạch lớn, Trần Tiểu Mễ đánh được một đầu lợn rừng.
Một màn Trần Tiểu Mễ đem lợn rừng kéo xuống núi, có rất nhiều người thấy được.
Trần Tiểu Mễ uy danh hiển hách, cũng không có ai dám tiến lên dò hỏi cái gì, bất quá không ít người đều toát ra thần sắc hâm mộ.
Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch nhìn thấy Trần Tiểu Mễ mang về một đầu lợn rừng lớn, liền cao hứng nhảy nhót.
Trần Tiểu Mễ về đến nhà, liền đem lợn rừng ra mổ xẻ.
Trần Tiểu Mễ tính toán đem mấy bộ phận không đáng giá như xương heo, đầu heo, máu heo đều lưu lại trong nhà, còn mấy bộ phận còn lại thì đều bán đi.
Buổi tối Lục Lâm làm món huyết đậu hủ xào tỏi, lại làm thêm cháo thịt.
Cháo củ từ hương vị rất không tồi, nhưng cả ngày đều ăn cháo củ từ, Lục Lâm cảm thấy đã ngán. Bất quá, ba huynh đệ Trần gia đều rất thích, tựa hồ ăn hoài không chán.

Thật vất vả lắm Trần Tiểu Mễ mới đánh được lợn rừng, cuối cùng Lục Lâm tìm được rồi cơ hội làm một loại cháo khác.
Xương heo này là thứ tốt a! Giàu có Collagen, còn có thể bổ Canxi......
Ở kiếp trước, xương heo còn đắc hơn so với thịt.
Thời điểm Lục Lâm nấu cháo, cố ý đem xương cốt đều gõ nát, nấu ra cốt tủy.
Dạ dày lợn rừng cũng là thứ tốt, thứ này rất dày, kiếp trước lợn rừng thưa thớt, mấy ông chủ có tiền bỏ ra một số tiền lớn thu mua dạ dày lợn rừng, một cái có thể bán được hai ngàn*, bất quá, theo Trần Tiểu Thái nói, mấy lần trước Trần Tiểu Mễ đều ném đi thứ này, thật là lãng phí a.
*1 NDT = 3426,26 VND => 2000NDT = 6 852 526,42 VND
(Mắc vãi =_=)
Trần Tiểu Mễ ăn cháo xương thịt đầu, thầm nghĩ: Đem chuyện trong bếp giao cho Lục Lâm quả nhiên là đúng, không nghĩ tới cháo xương lại ăn ngon như vậy, trước kia thế nhưng lại lãng phí không ít a, thịt heo xào tỏi ăn cũng rất ngon.
Lục Lâm nhìn chén đĩa bị ăn sạch sẽ, thầm nghĩ: ba huynh đệ Trần gia đều không kén ăn a! Hơn nữa ăn uống cũng thực không tồi.
Trần Tiểu Mễ ăn xương heo, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, xương heo rất là cứng, xương cốt giống như là bị thứ gì đó cắt thành hai nửa rất chỉnh tề, hẳn là một vũ khí rất sắc bén, không biết đó là thứ vũ khí gì.
Trần Tiểu Mễ là thợ săn, đương nhiên sẽ thập phần ham thích vũ khí.

Trần Tiểu Mễ nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không có hỏi ra.
....
"Đại ca, ngươi muốn vào thành sao?" Trần Tiểu Thái hỏi.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Bán đồ rồi mua vài thứ trở về."
Vốn dĩ mấy ngày trước đã tính vào thành, nhưng đồ trong nhà càng ăn càng nhiều, mấy ngày nay Trần Tiểu Mễ thu hoạch lại không nhiều lắm, thường xuyên qua lại nên chậm trễ.
Lục Lâm biết Trần Tiểu Mễ muốn vào thành, thập phần cao hứng.
"Ngươi ngồi xe bò đi sao?" Lục Lâm tiếp thu ký ức của nguyên chủ biết được, trong nhà lí chính có một chiếc xe bò, thôn dân nếu muốn đi vào trong trấn, sẽ bỏ ra hai văn tiền, đi theo xe đi.
Trần Tiểu Mễ đổi đổi sắc mặt, có chút không cao hứng nói: "Đi bộ."
Lục Lâm bỗng nhiên bừng tỉnh, thanh danh Trần Tiểu Mễ ở trong thôn kém như thế, muốn đi nhờ xe bò đương nhiên cũng khó khăn, hơn nữa, xe bò nhà lí chính cũng không phải lúc nào cũng sẽ lên trấn trên, hợp lại mấy nhà rồi mới cùng nhau đi.

Vốn dĩ Lục Lâm còn thấy kỳ quái, vì cái gì Trần Tiểu Mễ lại mỗ heo đưa lên trấn trên, mà không phải đem bán toàn bộ, không nghĩ tới là do lợn chết quá nặng.
"Ta cũng muốn đi." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Có thể, nhưng cũng phải đi bộ."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Được." Lục Lâm tới đây mấy ngày, vẫn luôn rất tò mò với huyện thành cổ đại.
Lục Lâm do dự một chút, nói: "Ta có một thứ, muốn lên trấn trên bán, không biết ngươi có tìm được người nào mua hay không."
"Là thứ gì?" Trần Tiểu Mễ tò mò hỏi.
Lục Lâm lấy ra một hạt châu pha lê, ánh mắt Trần Tiểu Mễ lập tức bị hạt châu pha lê kia hấp dẫn.
Bên trong quầy bán quà vặt của Lục Lâm, có không ít thứ tốt, nhưng đa số đều rất cổ quái, không thể lấy ra bán.
Hai ngày trước, thời điểm Lục Lâm lén xem trộm quầy bán quà vặt, phát hiện bên trong có bảy tám hạt châu pha lê, khi Lục Lâm còn nhỏ, ở nông thôn còn lưu hành loại đồ chơi này. Sau khi điều kiện tốt hơn, thứ này đã bị các loại đồ chơi mới lạ màu mè hoa lá hẹ thay thế.
Lục Lâm biết nơi này cũng tồn tại chế phẩm của pha lê, bất quá, chỉ có thương nhân ngoại quốc đưa vào bán, đầu cơ trục lợi.
Hạt châu pha lê nữa trong suốt, bên trong có một ít hoa văn tự nhiên, ở kiếp trước, thứ này ném đầy đường chỉ sợ cũng không ai thèm nhặt, nhưng ở chỗ này, lại có thể lập tức hấp dẫn ánh mắt Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Mễ tràn đầy kích động nói: "Hạt châu này thật đẹp a! Thứ này ở đâu ra vậy?"
Lục Lâm đã sớm biết Trần Tiểu Mễ sẽ hỏi, liền nói là tám năm trước, lúc hắn còn là một hài tử choai choai, thấy người xa lạ đuổi theo một thương nhân, thứ

này là rớt ra từ trong bao quần áo của thương nhân.
Trần Tiểu Mễ nghe nói là tang vật, sắc mặt có chút thay đổi, ngay sau đó lại bình thường trở lại.
Đã là chuyện của nhiều năm trước, mấy năm nay chinh chiến liên miên, người chết đếm không xuể, đã chuyện của mấy năm trước, hẳn là không có ai truy cứu.
"Ta sẽ tìm người mua, bất quá, thứ này trong mắt của quý nhân cũng không quá quý, hẳn là không bán được bao nhiêu tiền."
Lục Lâm cười cười, nói: "Có thể bán được tiền là được rồi, bán được tiền, liền mua thêm một ít đồ trong nhà."
Trần Tiểu Mễ nghe xong, rất vừa lòng, rất nhanh sẽ đến mùa đông, có thể kiếm nhiều một chút, đương nhiên là chuyện tốt.

------oOo------

Chương 15: Bánh trứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ nói xong với Lục Lâm, Lục Lâm liền đi nấu cơm.
Trần Tiểu Thái chạy tới, nói: "Đại ca, tên kia nói gì với ngươi thế?"
Trần Tiểu Mễ vừa mới nhận tang vật của Lục Lâm, trong lòng mơ hồ có chút đề phòng, không phải là không tin tưởng đệ đệ, mà Trần Tiểu Mễ cảm thấy loại chuyện này không nên nói cho đệ đệ, để trong lòng đệ đệ lại bất an.
"Chỉ là thương lượng chuyện ngày mai vào thành."
Trần Tiểu Thái có chút buồn bực nhìn Trần Tiểu Mễ, cảm thấy đại ca đã thay đổi, có một phu quân ở rể như Lục Lâm, thì không để ý mình nữa, bất quá, Lục Lâm nấu ăn rất ngon, cũng không phải thật làm người ta chán ghét.
"Là vậy sao?" Trần Tiểu Thái hỏi.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Phải."
Trần Tiểu Mễ cũng không phải lần đầu tiên vào thành bán đồ, nên muốn bán gì cũng rất dễ dàng.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, do dự một chút, nói: "Nếu không để ta giúp ngươi cầm chút thịt?"

Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm, hơi chau mày, nói: "Không cần, ngươi chỉ cần đừng đi được nửa đường lại kêu đi không nổi là được."
Lục Lâm: "..." Phu cương không chấn! Phu cương không chấn!, gia hỏa Trần Tiểu Mễ này, cư nhiên lại coi thường phu quân y, là hắn như thế, bất quá......
Nếu như đi bộ, hình như phải đi tới một canh giờ, bởi vì đường từ thôn đến trấn quá xa, cho nên, bình thường thôn dân cũng không đi vào trấn, nếu đi cũng là đi bằng xe bò.
Lục Lâm cảm thấy hắn cần phải cải thiện ấn tượng về hắn trong lòng Trần Tiểu Mễ, nhưng mà hắn thật sự phải đi bộ?
Bởi vì muốn đi vào trấn, Lục Lâm thức sớm, làm cơm sáng.
Lục Lâm lấy một chút bột mì từ trong một ngăn nhỏ ra.
Lục Lâm bỏ thêm chút nước vào chén, đánh thêm một cái trứng gà vào, lại bỏ thêm hành đã cắt nhỏ, bột mì, một chút muối rồi khuấy đều, Lục Lâm đổ thêm một ít dầu vào nồi, đem chén nguyên liệu đã khuấy điều đổ vào. Thứ trong nồi rất nhanh đã thành hình, Lục Lâm thấy không sai biệt lắm, liền trở mặt bánh trứng lại chiên.
Rất nhanh, một khối bánh trứng nộn nộn liền ra lò.
Lục Lâm chiên bảy cái bánh trứng mới ngừng tay, một cái bánh dùng một cái trứng gà, tổng cộng dùng bảy cái trứng gà.
Nếu để thôn dân thấy Lục Lâm làm cơm như thế, chỉ sợ sẽ tức chết, thôn dân đều sinh hoạt theo kiểu thắt lưng buộc bụng*, ăn trứng gà như vậy, thật sự là xa xỉ.

*Thắt lưng buộc bụng: hết sức hạn chế, tiết kiệm
Lục Lâm để ba cái bánh vào quầy bán quà vặt, như vậy trên đường muốn ăn là có thể lấy ra ngay.
Trần Tiểu Mễ chưa từng thấy qua loại bánh này, lập tức liền ăn sạch.
"Bánh này ăn thật ngon, làm bằng cái gì thế?" Trần Tiểu Mễ có chút nghi hoặc hỏi.
"Trứng gà." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ chưa đã thèm liếm liếm ngón tay, nói: "Lại dùng trứng gà a!"
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, trong lòng có chút nghi hoặc, đất ruộng Lục gia tương đối nhiều, ở trong thôn cũng tương đối giàu có, nhưng Lục gia cư nhiên lại ăn xa xỉ như vậy sao?
Lục Lâm cười cười, nói: "Ở trong rừng có thể thường xuyên nhặt được trứng gà rừng, ăn hết thì nhặt tiếp là được."
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, ngữ khí cổ quái nói: "Vận khí ngươi thật tốt, bất quá, ngươi cứ nhặt như vậy, chỉ sợ rất nhanh liền không còn trứng gà rừng để nhặt."
Lục Lâm thầm nghĩ: Gần đây đúng là ăn hơi nhiều trứng gà, nếu cứ tiếp tục ăn như vậy, chỉ sợ rất nhanh liền ăn sạch hai sọt trứng gà. Lục Lâm nghĩ nghĩ liền cảm thấy còn rất lâu mới ăn hết được trứng gà, đến lúc đó rồi tính tiếp.

Ngoại trừ bánh trứng, Lục Lâm còn nấu thêm một chút cháo, hai người một người ăn một cái bánh trứng, lại ăn một thêm một chén cháo, rồi lên đường.
Đường núi gập ghềnh, rất là khó đi.
Lục Lâm đi được một đoạn, bàn chân liền có cảm giác đau.
Trần Tiểu Mễ đã thành thói quen, cõng một cái sọt lớn, vẫn bước đi như bay.
Lục Lâm bỗng nhiên có chút tưởng nhớ đến xe con của mình, Lục Lâm nhớ đã bỏ ra ba vạn mới mua được, xe kia cũng có chút rách nát, nhưng vẫn tốt hơn đi bộ rất nhiều.
Liên tiếp đi hơn nửa canh giờ, Lục Lâm liền có chút chịu không nổi.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, hỏi: "Muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút hay không?"
Lục Lâm khẽ run khóe miệng, nhìn qua Trần Tiểu Mễ không đỏ mặt, không thở dốc, sở dĩ nói dừng lại nghỉ ngơi một chút, hẳn là bởi vì hắn.
Lục Lâm miễn cưỡng cười cười, nói: "Vẫn là lên đường đi."
Trần Tiểu Mễ ý vị thâm trường liếc nhìn Lục Lâm vài lần, nói: "Cũng được."
Trần Tiểu Mễ đi ở phía trước, Lục Lâm đi theo ở phía sau, mơ hồ cảm thấy Trần Tiểu Mễ hình như thả chậm bước chân một chút, Lục Lâm có một loại cảm giác kỳ quái, cảm thấy Trần Tiểu Mễ đang thông cảm cho hắn, trong lòng Lục Lâm hiện lên vài phần ấm áp, thầm nghĩ: bình thường Trần Tiểu Mễ rất hung hãn, nhưng kỳ thật tính tình lại rất tốt.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, bỗng nhiên nói: "Ta mang theo hai cái bánh trứng, ngươi muốn ăn hay không."
Trần Tiểu Mễ quay đầu, nhìn Lục khó chịu nói: "Ăn ăn ăn, rất nhanh sẽ đến mùa đông."
Tuy rằng là nói như vậy, nhưng Trần Tiểu Mễ vẫn đoạt lấy một cái bánh trứng

ăn.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, chớp chớp mắt, hắn đã sớm nhìn ra, lượng cơm song nhi này ăn rất lớn, tuy rằng bình thường Trần Tiểu Mễ đã ăn không ít, nhưng kỳ thật y đã tương đối tiết chế.
"Sao lại còn nóng a?"
Lục Lâm không cần nghĩ ngợi nói: "Ta để ở trong người."
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, cũng không biết là tin hay không tin.

------oOo------

Chương 16: Bảy lượng vào túi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái rời giường liền phát hiện đồ ăn nóng hổi trong nồi, Trần Tiểu Thái ăn một miếng bánh trứng, tức khắc kinh sợ.
Bánh đại ca làm so với bánh Lục Lâm thật là kém quá xa, Trần Tiểu Thái lại lần nữa kinh ngạc trước bản lĩnh nấu cơm của Lục Lâm.
Trần Tiểu Mạch giương miệng, kéo kéo quần Trần Tiểu Thái.
Trần Tiểu Thái nhìn đệ đệ, phân nửa cái bánh cho Trần Tiểu Mạch.
Trần Tiểu Mạch nhận bánh, gặm cái liền sạch sẽ, lại đưa mắt trông mong nhìn Trần Tiểu Thái, hiển nhiên còn chưa đã thèm......
Trần Tiểu Thái thở dài, lại đem nửa cái bánh của mình chia cho đệ đệ một ít.
Trần Tiểu Thái nhìn Trần Tiểu Mạch, cảm thấy đệ đệ hình như béo lên một chút.
Trần Tiểu Thái có chút cổ quái bĩu môi, bỗng nhiên cảm thấy sau khi Lục Lâm vào nhà, thức ăn trong nhà liền tốt hơn rất nhiều.
Trần Tiểu Thái ăn một miếng bánh, cảm thấy bánh này hẳn là có trứng gà.

Trần Tiểu Thái vẫn luôn cảm thấy Lục Lâm là đồ phá của, sợ cái tên này vào cửa rồi chỉ biết ăn không ngồi rồi, nhưng thực tế đồ ăn lại càng ăn càng nhiều, với tình huống như thế, Trần Tiểu Thái cũng không thể quở trách Lục Lâm phá của.
Lục Lâm hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Trần Tiểu Mễ, thầm nghĩ: Thể lực thật tốt a! Hắn so với y thật đúng là một phế vật a!.
Lại đi hơn nửa canh giờ, Lục Lâm cảm thấy cả người đều thoát lực, cuối cùng cũng tới nơi.
Trần Tiểu Mễ quen cửa quen nẻo đi tới cửa sau của một nhà lớn, gõ gõ cửa.
Gã sai vặt trong cánh cửa cũng biết Trần Tiểu Mễ, lúc sau có một nam quản gia đi ra.
Trên đường đi, Lục Lâm đã nghe Trần Tiểu Mễ nói qua, đây là nhà Dương viên ngoại, y thường bán mấy món ăn thôn dã ở đây.
Lúc đầu Trần Tiểu Mễ mở quầy bán mấy thứ đó trên trấn trên, bày quầy bán phải tốn năm văn tiền, còn thường xuyên bị ép giá.
Có lần y gặp được một hộ nhà giàu muốn bãi tiệc rượu, đều mua hết mấy món dân dã của y, vị quản sự kia nói cho Trần Tiểu Mễ, sau này có món gì tốt, liền trực tiếp đưa đến chỗ bọn họ là được, cũng không bị ép giá nữa, sau này Trần Tiểu Mễ vào thành, liền trực tiếp đưa đồ đến Dương gia, chẳng những đỡ tốn thời gian, còn đỡ tốn phí mở quầy hàng.
Thường xuyên qua lại, Trần Tiểu Mễ liền quen biết với quản sự.
Quản sự nhìn thịt heo cùng gà rừng Trần Tiểu Mễ đưa đến, mặt đầy tươi cười, quản sự cũng không ép giá.

Một trăm cân thịt heo cho một lượng, mấy con gà rừng, cho một trăm văn tiền.
"Trình độ săn thú của Tiểu Mễ ca càng ngày càng cao a!"
Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "May mắn thôi, ta muốn gặp đại thiếu gia, có một thứ hiếm lạ, muốn đưa cho hắn nhìn xem".
Quản sự có chút ngoài ý muốn nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Thật sao?"
Quản sự cảm thấy Trần Tiểu Mễ không thể lấy ra thứ hiếm lạ gì, nghe vậy có chút không tin.
Trần Tiểu Mễ thấy bộ dáng này quản sự, liền kéo quản sự qua một bên, lén để cho quản sự nhìn thoáng qua.
Ánh mắt quản sự sáng lên, nói: "Ta liền đi tìm đại thiếu gia."
Thôn dân ở nông thôn, đều muốn được ăn no mặc ấm, phú hộ trong thành lại muốn nổi bậc nhất trong đám nhà giàu, cùng hoa khôi thanh lâu xuân phong nhất độ*...... Thứ như hạt châu pha lê, ở thời đại này, đã là một thứ phi thường hiếm lạ.

*Xuân phong nhất: nam nữ giao hoan
Trần Tiểu Mễ lấy được bảy lượng bạc đi ra, một lượng bạc là do bán thịt heo, sáu lượng bạc còn lại là do bán hạt châu pha lê.
Trần Tiểu Mễ nói cho vị đại thiếu gia kia, hạt châu này là tìm được từ trong núi sâu, đại thiếu gia kia thập phần cao hứng, cảm thấy thứ này có thể là bảo vật, nói với Trần Tiểu Mễ, nếu lần sau còn tìm được, hắn sẽ ra ba lượng bạc mua một viên.
Lục Lâm vẫn luôn ở ngoài cửa chờ Trần Tiểu Mễ, thấy Trần Tiểu Mễ đi ra, liền lập tức đi đón.
"Bán được không?" Lục Lâm hỏi.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Bán được, bán được sáu lượng bạc, thêm thịt lợn rừng nữa là được bảy lượng, đại thiếu gia nói, lần sau có nữa, hắn sẽ mua tiếp.
Mặt Trần Tiểu Mễ đỏ bừng, có vẻ rất là hưng phấn.
Lục Lâm thầm cảm thán trong lòng, không nghĩ tới hạt châu pha lê ở chỗ này lại có giá như vậy, một hạt châu pha lê cư nhiên có thể ngang giá với ba đầu heo.
Kiếp trước, chỉ cần hai đồng là có thể mua một bao lớn.
Trần Tiểu Mễ có chút cảm thán nói: "Hạt châu kia ở trong mắt nông dân là không thể ăn cũng không thể mặc, không đáng một đồng, nhưng ở trong mắt của mấy công tử nhà giàu lại là thứ hiếm lạ, đáng tiếc đây chỉ là trấn nhỏ, nếu như bán được ở chỗ phồn hoa, nói không chừng còn có thể bán hơn mười hai lượng đâu."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, cảm thấy lão bà này của mình thật sự là thông minh tuyệt đỉnh, kiến thức so với mấy thôn dân kia cao hơn không ít đâu.
Tuy rằng trong quầy bán quà vặt còn có mấy hạt châu, nhưng Lục Lâm không nghĩ sẽ lấy ra, đồ tốt có nhiều, sẽ rất dễ làm cho người ta hoài nghi, hơn nữa, đồ ít thì quý, nếu lấy ra quá nhiều, chưa chắc có thể bán được giá tốt.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Đồ vật đều bán đi, đi mua chút đồ vật đi."

Trần Tiểu Mễ nghĩ nên mua một ít đồ, thời điểm Lục Lâm bị đưa tới chỗ y, ngay cả một bộ y phục rách cũng không có mang theo, hai đệ đệ cũng đã rất lâu rồi không có y phục mới, đều là mặc quần áo cũ y sửa lại.
Gần đây Lục Lâm đều là mặc y phục của Trần Tiểu Mễ, tuy rằng sức lực Trần Tiểu Mễ rất lớn, nhưng lại thấp hơn Lục Lâm một chút, y phục của Trần Tiểu Mễ, mặc ở trên ngươi có chút chật, Lục Lâm mặc cũng không quá thoải mái.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Tốt."

------oOo------

Chương 17: Làm y phục mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong tay lập tức có bảy lượng bạc, Trần Tiểu Mễ liền hào phóng một chút, trực tiếp đi tới cửa hàng y phục, tiêu một lượng bạc mua một cây vải bông tốt nhất.
Sau khi mua vải bông, Trần Tiểu Mễ lại tiêu năm mươi văn mua một ít kim chỉ, bên trong cửa hàng, giá cả y phục gần như là gấp đôi vải, mua vải có lợi hơn so với mua y phục.
Sau khi mua quần áo, Trần Tiểu Mễ lại đến tiệm cầm đồ, mua hai cái chăn bông cũ.
Chăn bông là thứ tốt, bất luận là để đắp vào mùa đông hay là lấy sợi bông trong chăn ra may vào y phục cũng đều được.
Sau khi Lục Lâm tới Trần gia, vẫn luôn ngủ trên một cái ván, ban đầu Trần Tiểu Mễ thấy Lục Lâm thà chết cũng không muốn ở rể, nên cũng không coi Lục Lâm ra gì.
Gần đây Lục Lâm làm không ít chuyện, y lại thay đổi cái nhìn với người này, nghĩ nên hảo hảo sinh hoạt với hắn.
Thời tiết càng ngày càng lạnh, mùa đông năm ngoái, y đều mặc hết y phục vào người, bọc thêm da thú, cũng có thể ứng phó được, năm nay có lẽ sẽ không khổ như vậy nữa.
Lục Lâm thấy Trần Tiểu Mễ mua chăn, liền biết hẳn là vì hắn, Lục Lâm lại có chút ý tưởng, nghe nói mùa đông ở đây sẽ hạ một trận tuyết rất lớn, Lục Lâm cảm thấy vẫn là nên xây một cái giường đất mới tốt.

Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, nói: "Sau khi trở về, ngươi đi vào thôn tìm a ma hỗ trợ làm y phục đi."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Được!"
Lục Lâm thầm nghĩ: Người nghèo khổ trong thôn không ít, thu hoạch qua đi, thì liền rảnh rỗi, lúc này, bỏ ra mấy đồng tiền liền sẽ có người hỗ trợ, ai mà không cần tiền chứ? Người nhà quê cũng rất khó tính, dù sao thanh danh của hắn cũng tốt hơn Trần Tiểu Mễ, đại khái Trần Tiểu Mễ giao chuyện này cho hắn cũng là vì nguyên nhân đó.
Sau khi Trần Tiểu Mễ bỏ một số tiền lớn mua một cây vải, lại mua thêm một ít muối và gạo, chén đĩa, còn có giày......
Mua một đống đồ thượng vàng hạ cám, Trần Tiểu Mễ lại mua thêm hai xâu kẹo hồ lô cho hai đứa nhỏ trong nhà.
Đồ mua cũng kha khá, Trần Tiểu Mễ liền cùng Lục Lâm lên đường trở về.
"Đại ca, thật nhiều đồ a!" Trần Tiểu Thái có chút hưng phấn nói.
"Đúng vậy!" Trần Tiểu Mễ có chút chột dạ, hôm nay y tiêu tiền hơi nhiều, một không cẩn thận liền tiêu gần hai lượng bạc, Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, lại cảm thấy mình không sai, chỉ có ăn no mặc ấm, mới có sức kiếm tiền.

....
Sau khi Trần Tiểu Mễ về đến nhà, liền suy nghĩ là nên tìm ai làm y phục, suy nghĩ một hồi, liền xác định là Thẩm a bà.
Thẩm a bà cũng là một người đáng thương, nhi tử chết lúc trưng binh vào ba năm trước, một năm trước, con dâu bỏ trốn theo một người bán hàng rong, để lại một tiểu song nhi, nhi tử đã chết, tức phụ theo người khác, Thẩm a bà cùng tiểu song nhi, Thẩm Trì liền sống nương tựa lẫn nhau.
Trên tay Thẩm a bà có ba mẫu đất, tuy rằng cuộc sống kham khổ một chút, nhưng tốt xấu cũng có thể trôi qua được, chỉ là khi đói khi no.
Lục Lâm cũng không đưa qua toàn bộ cây vải qua, chỉ đưa qua một phần tư thử xem sao.
Một cây vải cũng không ít, vẫn là nên đề phòng một chút.
Thuở điểm Thẩm Trì kéo củi trở về, vừa lúc thấy được Lục Lâm.
Lục Lâm nhìn Thẩm Trì, lại lần nữa cảm thán một chút con nhà nghèo trưởng thành sớm, trong thôn cũng không phải chỉ có một mình Trần Tiểu Thái là tiểu hài tử khổ cực, rất nhiều tiểu hài tử còn nhỏ tuổi, liền bắt đầu phụ giúp gia đình.
Lục Lâm cùng Thẩm Trì chào hỏi, liền rời đi.

Thẩm Trì vội vội vàng vàng đi vào phòng, nói: "A bà, Lục Lâm sao lại tới đây? Hắn tới làm gì?"
Thẩm a bà cười cười, nói: "Chuyện tốt, bản lĩnh săn thú của Trần Tiểu Mễ rất tốt, thế nhưng may vá lại không tốt, tuy rằng Lục Lâm ở rể, nhưng dù sao cũng là một hán tử, cũng sẽ không may vá, liền để cho ta giúp họ làm mấy bộ y phục."
Thẩm a bà cười tủm tỉm nói: "Một bộ y phục của người lớn là ba mươi văn, tiểu hài tử thì hai mươi văn, may tốt thì trợ cấp thêm nữa."
Thẩm Trì gật gật đầu, "Nga" một tiếng, "Sao Lục Lâm lại tìm đến a bà?"
Thẩm a bà cười cười, nói: "Không biết a!" Theo lý mà nói, chuyện tốt như vậy, hẳn là nên để cho người một nhà làm, nhưng với hoàn cảnh trước kia của Lục Lâm, nếu vải này mà đưa vào cửa Lục gia thì chưa biết y phục làm ra là cho ai mặc.
Thẩm Trì có chút do dự, nói: "Ta cảm thấy Lâm ca có chút khang khác."
"Khác chỗ nào a?" Thẩm a bà hỏi.
"Tinh thần hình như tốt hơn." Đất nhà Thẩm Trì có một mẫu sát bên Lục gia, thời điểm Thẩm Trì xuống ruộng, cũng có thể nhìn thấy Lục Lâm, nhưng Lục Lâm lại luôn cúi thấp đầu, cũng không thích nói chuyện, nhưng là, lần này gặp lại Lục Lâm, cảm thấy khí sắc của đối phương tốt hơn rất nhiều, tinh thần vô cùng phấn chấn.
Thẩm a bà cười cười, nói: "Người trong thôn đều nói, Trần Tiểu Mễ không tốt, là một con sói con, đối với ta mà nói, Trần Tiểu Mễ cũng không có gì không tốt, đại khái Lục Lâm cũng đã thông suốt được."
Nếu Trần Tiểu Mễ thật sự tàn nhẫn, sao có thể chiếu cố hai đệ đệ như vậy? Nếu mấy lão già Trần gia kia không ép người quá đáng, thì cũng không bị y đối xử như thế?

Nhà của Thẩm a bà ở nơi tương đối hẻo lánh, kế bên là nhà của lão thợ săn từng giúp đỡ Trần Tiểu Mễ, có vài lần Thẩm a bà nhìn thấy Trần Tiểu Mễ tới tặng đồ, liền biết đối phương là người có ân tất báo, cho nên chuyện làm y phục này, cũng rất sảng khoái tiếp nhận.
Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Ta cũng cảm thấy Tiểu Mễ ca khá tốt."
Thẩm a bà híp mắt mắt, nói: "Nếu không phải lão già Trần gia kia buộc nhi tử vào núi, sự tình cũng không đến mức này."
Thẩm Trì sờ soạng vải trong tay một chút, có chút ngoài ý muốn nói: "Đây là vải mịn a!"
Thẩm a bà gật gật đầu, nói: "Là vải tốt a, hẳn là mặc vào sẽ rất thoải mái."
Một khối vải lớn như vậy, hẳn là tốn rất nhiều tiền, Thẩm a bà cảm thấy Trần Tiểu Mễ lợi hại, bỏ ra mười lượng sính lễ mà còn dư lại nhiều như thế, Lục Lâm đúng là nhặt được bảo.

------oOo------

Chương 18: Làm giường đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái tràn đầy cẩn trọng gặm hồ lô ngào đường, "Đại ca, ngươi phát tài sao?"
Trần Tiểu Thái ngậm một quả ở trong miệng, từ từ thưởng thức hương vị ngọt ngào này.
Hồ lô ngào đường có chút mắc, chỉ có lúc đại ca kiếm được số tiền lớn, mới có thể mua ăn, trước kia đại ca đánh được lão hổ, liền mua cho nó và đệ đệ ăn.
Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Là phát một cái tài nhỏ."
Trần Tiểu Thái có chút vui sướng hỏi: "Thịt heo trong thành tăng giá sao?"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng không sai biệt lắm."
Trần Tiểu Mễ tính toán, tốn mười lượng mua Lục Lâm vào cửa, đỡ tốn ba lượng tiền thuế, hạt châu này bán được sáu lượng bạc, chỉ còn chênh lệch có một lượng nữa.
Dù sao Lục Lâm cũng là người trưởng thành có thể làm việc được, sau khi gia hỏa này vào cửa, thức ăn trong nhà được cải thiện không ít, cuộc sống cũng đỡ hơn, hẳn là còn có kiếm được nữa.
Phát hiện còn có thể kiếm được nữa, Trần Tiểu Mễ không khỏi có chút vui sướng đến phát điên.

Trần Tiểu Thái nhìn Trần Tiểu Mễ tươi cười, cũng theo đó mà cao hứng.
Sau khi phụ thân qua đời, Trần Tiểu Thái rất ít khi nhìn thấy Trần Tiểu Mễ cười.
Thôn dân đều nói đại ca thô lỗ, không có bộ dáng mà ca nhi nên có, Trần Tiểu Thái lại cảm thấy đại ca cực kỳ đẹp.
"Đại ca, ngươi cũng ăn đi." Một xâu hồ lô ngào đường có bốn quả sơn tra, Trần Tiểu Thái ăn một quả, rồi đưa cho Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ cũng không từ chối, gặm một quả, vẻ mặt hai huynh đệ đều thỏa mãn.
Lục Lâm nhìn vẻ mặt say mê của Trần Tiểu Mễ và Trần Tiểu Thái, thầm nghĩ: Vật tư ở cổ đại vẫn là quá ít, nên hồ lô ngào đường mới được hoan nghênh như vậy, hình như quầy bán quà vặt kia của hắn còn có một ít mứt táo và táo đỏ.
Có tiền, Trần Tiểu Mễ cũng không vội vàng săn thú.
Trần Tiểu Mễ mua một ít gạch ngói, tính toán sửa chữa phòng ở một chút, mùa đông ở gần sông sẽ rất phiền toái.
"Tiểu Mễ, chúng ta xây một cái giường đất nhé?" Lục Lâm hỏi.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, có chút khó hiểu hỏi: "Giường đất là cái gì?"
Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Giường đất chính là dùng đất hoặc gạch xây thành giường, mùa đông, đốt củi lửa ở bên dưới, nằm ở trên ngủ sẽ rất ấm áp, thân thể cũng không dễ sinh bệnh."
Nghe được thân thể không dễ sinh bệnh, Trần Tiểu Mễ không khỏi có chút động

tâm, thân thể Trần Tiểu Mạch rất kém, mùa đông tới sẽ rất dễ thụ hàn, một khi sinh bệnh vào mùa đông, cũng rất khó mời đại phu. Mùa thu năm nay tới có chút sớm, Trần Tiểu Mễ cân nhắc mùa đông sẽ có khả năng lạnh hơn một chút.
"Sao ngươi lại biết thứ này?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
"Trên sách nói, ta nhìn lén sách của đường ca nên biết được." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Thì ra là thế."
Người đọc sách ở thời đại này, rất được người khác tôn kính, tuy rằng Lục Trình Ngọc của Lục gia chỉ là một đồng sinh lang, nhưng cũng đã cực kỳ có mặt mũi, nhà nào làm hỉ sự trong thôn, đều sẽ mời Lục Trình Ngọc, nhiều thêm một đồng sinh lang, chủ nhà cũng sẽ nhiều hơn vài phần mặt mũi.
"Lục gia cũng không có giường đất a." Trần Tiểu Mễ có chút khó hiểu nói.
Lục Lâm cười cười, nói: "Đường ca ta chỉ nghĩ lên cao làm quan, mấy thứ như này hắn sẽ không thèm để ý."
Trần Tiểu Mễ ngẫm lại, cũng cảm thấy đúng thật là vậy, "Vậy ngươi biết giường đất xây thế nào không, ta hỗ trợ ngươi."
Lục Lâm nghe Trần Tiểu Mễ đồng ý, trong lòng có chút cao hứng, bàn tính trong lòng bắt đầu lạch cạch lạch cạch tính toán.

Lục Lâm vẫn rất thích Trần Tiểu Mễ, cân nhắc khi nào, có thể gia tăng một chút tình cảm, giường Trần gia rách tung toé, hơn nữa còn rất nhỏ, Lục Lâm đã sớm nhìn không vừa mắt.
Lục Lâm tính xây giường đất lớn hơn một chút, rộng hơn một chút, đến lúc đó, bốn người ngủ trên một cái giường, cũng có thể ngủ đến mùa hạ, hắn cũng có thể lên giường ngủ.
Nếu hắn có thể lên giường, hắn liền đuổi Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch qua một bên, gắn thêm cái mành.
Trần gia bận rộn đến khí thế ngất trời, Lục gia bên kia thì không dễ chịu lắm.
Lần trước Lục Lâm cự tuyệt hỗ trợ Lục gia, Lục lão thái liền hậm hực thật lâu, nói Lục Lâm là kẻ vong ân phụ nghĩa, nói không chừng sẽ bị sói trong núi ăn luôn.
Lại không nghĩ tới Lục Lâm không những không bị sói ăn, bên Trần gia kia còn gióng trống khua chiêng sửa nhà.
Lúc trước, Trần Tiểu Mễ từ trong thành trở về còn mang theo một cái sọt lớn, thôn dân ai cũng thấy được.
Thôn dân suy đoán Trần Tiểu Mễ lại dựa vào săn thú mà kiếm được không ít tiền, đối Trần Tiểu Mễ hâm mộ không thôi.
Thang thị, đại bá mẫu của Lục Lâm, biết cuộc sống của nhà Trần Tiểu Mễ không tồi, không khỏi có chút tiếc nuối, biết vậy trước kia đòi thêm chút sính lễ.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ tốn thời gian hai ngày, cuối cùng cũng xây xong giường đất, bởi vì hai người đều mới làm lần đầu, nên giường có chút thô ráp, thế nhưng khi chân chính nằm lên lại phi thường thoải mái.
Mùa thu vào đêm đã có chút lạnh, buổi tối Trần Tiểu Mễ thử đốt ít củi dưới giường đất, phát hiện khi nằm lên ấm áp dào dạt, cực kì thoải mái, như thế nào cũng không dám tin, trên đời này cư nhiên lại có thứ tốt như vậy.

Trần Tiểu Mễ bỗng nhiên có vài phần khâm phục đối với hán tử mình mới cưới vào cửa.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy hình như Lục Lâm phi thường thông minh, cũng không hiểu, tại sao Lục gia lại đưa một hán tử thông minh như vậy qua ở rể cho y, Trần Tiểu Mễ nghĩ lại, cảm thấy hình như trước kia Lục Lâm cũng không có thông minh là mấy, sau khi rơi xuống sông, mới thông minh hơn một chút.
Sau khi sửa xong phòng ở, trên tay Trần Tiểu Mễ chỉ còn lại sáu lượng bạc, bao gồm cả bạc trước kia tiết kiệm được.
Sáu lượng bạc hẳn là cũng đủ mua một chút thức ăn để qua mùa đông, nhưng nếu muốn có thêm một chút gì đó để sống dễ chịu hơn, thì lại có chút miễn cưỡng.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy vẫn là nên kiếm nhiều tiền một chút, sau này có ôm đau bệnh tật gì muốn mời đại phu, cũng không quá khó khăn.

------oOo------

Chương 19: Củ cải trắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thẩm a bà đã gấp gáp may xong nhóm y phục đầu tiên, đường may của Thẩm a bà rất nhỏ, cây vải đưa qua cũng không hề lãng phí, ước chừng một phần ba cây vải là có thể làm ra hai bộ y phục cho người lớn, một bộ y phục cỡ lớn, một bộ y phục cỡ nhỏ cho tiểu hài tử.
Lấy y phục về nhà, làm Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch cao hưng đến điên luôn.
Y phục của Trần Tiểu Thái và Trần Tiểu Mạch, một ít là Trần Tiểu Mễ sửa, tay nghề của Trần Tiểu Mễ, thật sự là có chút không dám nhìn thẳng.
Sau khi mặc y phục mới vào, Trần Tiểu Thái làm việc cũng trở nên khó khăn, sợ làm dơ y phục.
Ngày đầu tiên lấy được y phục mới, Lục Lâm liền mặc vào, y phục Lục Lâm mặc khi trước vốn dĩ là của Trần Tiểu Mễ, sửa lại một chút, Lục Lâm thật sự có chút mặc không quen.
Lần đầu tiên hợp tác tốt đẹp, Lục Lâm tín nhiệm Thẩm a bà hơn không ít.
Có câu một chuyện không phiền hai chủ, Lục Lâm lại đưa thêm ít vải và chăn bông cũ, mời Thẩm a bà giúp lấy bông trong chăn bông cũ ra làm áo bông.
Trần Tiểu Mễ săn được vài con thỏ, hồ ly, da lông của mấy thứ này đều có thể đổi thành tiền, da lông hoàn chỉnh thì Trần Tiểu Mễ mang đi đổi tiền, còn sứt mẻ một chút thì Trần Tiểu Mễ đặt qua một bên.
Vốn dĩ Trần Tiểu Mễ tính khi vào mùa đông sẽ lấy lông thú bị hư hỏng đó ghép nối lại thành chăn, bất quá, hiện tại đã có tiền, liền không cần làm như vậy.

Lục Lâm lấy ra một ít, để Thẩm a bà may vào cổ áo, cổ tay áo của áo bông, để gia tăng tính giữ ấm của áo bông.
Thẩm a bà không nghĩ tới, Trần Tiểu Mễ cư nhiên lại có tiền như vậy, trong một lần mà mua nhiều vải như thế.
Người nhà quê mỗi lần làm một bộ y phục đã là rất khó khăn, không nghĩ tới, trong một lần mà Lục Lâm có thể đưa qua nhiều vải như vậy, còn có da lông các kiểu, tuy rằng là da lông hư hỏng, nhưng cũng là da lông a!
Áo bông tốn nhiều công phu một chút, cũng sẽ dùng được nhiều hơn một chút, Lục Lâm lại nâng giá lên một chút.
Có lần đầu tiên hợp tác tốt đẹp, lần hợp tác tiếp theo cũng thuận lợi hơn một chút.
Qua khoảng thời gian hơn mười ngày, Lục Lâm lại ôm về tám cái áo bông từ nhà Thẩm a bà.
Bốn cái của người lớn, bốn cái của tiểu hài tử.
Trần Tiểu Mễ nhìn quần áo, nói: "Y phục này rất không tồi a!"
"Đúng vậy!" So với Trần Tiểu Mễ làm, thì là đẹp hơn nhiều, tìm Thẩm a bà quả

nhiên là quyết định đúng.
"Cư nhiên lại làm ra nhiều y phục như vậy." Trần Tiểu Mễ có chút kinh ngạc, cảm thán nói.
"Thẩm a bà có tay nghề lâu năm, hẳn là làm y phục cũng đỡ tốn vải." Lục Lâm nói.
Lúc Lục Lâm qua nhà Thẩm a bà đều có ý tránh người khác, bất quá, tin tức ở nông thôn truyền đi rất nhanh, đám người Trần Tiểu Mễ mặc y phục mới, cũng rất đáng chú ý.
Lục Đồng nhìn thấy Lục Lâm mặc y phục mới, Lục Đồng có chút ê ẩm trong lòng.
Năm nay thu hoạch vụ thu, bởi vì Lục gia thiếu sức lao động của một nhà lão nhị, thóc cũng trở nên ít đi, nàng cũng bị buộc xuống ruộng, Lục Đồng phi thường đố kỵ Lục Lâm có thể đứng ngoài cuộc, vẫn luôn ngóng trông Lục Lâm bị xui xẻo, lại không nghĩ tới, Trần Tiểu Mễ đối với Lục Lâm cũng không tệ lắm, cư nhiên còn may y phục mới cho Lục Lâm.
....
Thẩm gia.
Thẩm a bà nhìn tiền đồng kiếm được, trong lòng cao hứng cực kỳ.
Dựa vào việc làm y phục cho Lục Lâm, Thẩm a bà kiếm lời được ba trăm năm mươi văn tiền, thập phần cao hứng.

"A bà, Lục Lâm ca thật hào phóng a!" Thẩm Trì nhịn không được nói.
Thẩm a bà gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Có nhiều tiền như vậy, cũng có thể mua gạo và mì nhiều một chút."
Tư vị đói bụng vào mùa đông, thật sự là rất không tốt.
Thẩm Trì chuyển động tròng mắt, nói: "Ma ma, ta nghe người ta nói, Trần Tiểu Mễ tìm được một gốc cây nhân sâm ở trong núi, bán được rất nhiều tiền."
Trước kia Trần Tiểu Mễ tìm người về ở rể, đã tốn mười lượng bạc, lúc đó phản ứng của huynh đệ Trần gia huynh đệ phản ứng cũng chỉ có thế, sau khi Lục Lâm vào cửa, đầu tiên là bán hạt châu, rồi có tiền, nhiều hơn sáu lượng bạc, Trần Tiểu Mễ mua đồ cũng hào phóng hơn một chút.
Trong thôn, có rất ít người nói chuyện với Trần Tiểu Mễ, duyên của Trần Tiểu Thái cũng không tốt lắm, hài tử trong thôn đều không thích chơi với nó, Trần Tiểu Mạch lại là đứa đầu óc không được minh mẫn, cũng không có ai tìm nó. Nhưng thôn dân hiếu kì thì lại rất nhiều, ai lại không muốn trong nhà nhiều hơn chút bạc, vậy nên những người đó liền đi hỏi Lục Lâm.
Lục Lâm lén nói với những người này là, Trần Tiểu Mễ tìm được một gốc nhân sâm ở trong núi sâu.
Lục Lâm chỉ thuận miệng nói như thế, kết quả, rất nhanh sau đó người trong thôn đều biết Trần Tiểu Mễ tìm được một thứ tốt như vậy bên trong núi sâu.
"Nói cũng lạ, sau khi Lục Lâm vào Trần gia, cuộc sống của mấy huynh đệ Trần gia hình như tốt lên rất nhiều, Lục lão thái bà kia nói Lục Lâm khắc thân chỉ là nói xạo, nói không chừng hắn là cái vượng gia a."
Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Cũng có thể."

Thẩm a bà ôm ra một rỗ củ cải, nói: "Hôm nào ngươi đưa chỗ cải trắng này sang cho ba huynh đệ Trần gia đi, nhờ phúc của người ta, lần này chúng ta mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy."
Thẩm a bà cân nhắc, ba huynh đệ Trần gia, Trần Tiểu Mễ chỉ lo săn thú, Trần Tiểu Thái chỉ là một tiểu tử choai choai, Trần Tiểu Mạch lại là đứa không biết gì, ba huynh đệ chỉ ăn rau dại đào được.
Ngày thường ăn thức ăn hẳn là rất thô ráp, Lục Lâm là một hán tử, phỏng chừng cũng sẽ không nấu ăn.
Lục Lâm nhận lấy củ cải Thẩm Trì đưa đến, thập phần cao hứng, gần đây Lục Lâm vội vội vàng vàng xây giường đất, cũng không chú trọng nấu cơm, gần đây đều là tùy tiện ăn gì đó, ba huynh đệ Trần gia đều có thể chịu khổ, tùy tiện ăn chút gì cũng có thể đối phó được, nhưng lại làm cho Lục Lâm, một kẻ kén ăn buồn bực, một rổ củ cải này đưa đến thật đúng lúc, củ cải cũng có thể chế biến được a.
Củ cải trắng ở thế giới này đều là thuần tự nhiên, hương vị rất là không tồi.

------oOo------

Chương 20: Phát hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người trong thôn đồn đãi Trần Tiểu Mễ đào được nhân sâm, càng đồn càng lớn, cũng truyền tới tai Trần Tiểu Mễ.
"Ngươi nói với người ta ta đào được nhân sâm?" Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Không sai, không thể để Lục gia biết được bạc này có liên quan tới ta."
Người Trần gia đã cắt đứt quan hệ với Trần Tiểu Mễ, nhưng Lục gia lại không như vậy, từ lần trước Lục Đồng tới đây, bảo hắn làm việc, đã có thể đã nhìn ra, hắn không thể để Lục gia có cảm giác là bạc này do hắn kiếm được.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Vậy cũng đúng."
Đối với cách làm của Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ cũng rất tán đồng, bất quá......
"Ngươi không sợ người ta nói ngươi ăn cơm mềm* sao?"
*ăn cơm mềm: ăn bám
Lục Lâm cười cười, nói: "Không quan hệ." Mấy thứ thanh danh này, sống không được, chết cũng không thể mang theo, cuộc sống mới là của mình.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, cảm thấy Lục Lâm có chút kỳ quái.

Phòng ở đã tu sửa xong, Trần Tiểu Mễ lại vào núi.
Lục Lâm cũng đi theo vào, tính đào một ít củ từ.
Lục Lâm ngồi xổm trên mặt đất, lấy ra chủy thủ thường dùng đào củ từ.
Khi Lục Lâm lấy chủy thủ ra, liền có một đạo thanh âm quạnh quẽ vang lên, nói: "Thứ đó, cho ta."
Tâm Lục Lâm lộp bộp trầm xuống, theo âm thanh nhìn lại, mới phát hiện là Trần Tiểu Mễ.
Lục Lâm nhíu nhíu mày, rõ ràng vừa nãy Trần Tiểu Mễ đã đi rồi, lại là không biết khi nào đã quay lại, bước chân cũng quá nhẹ.
Lục Lâm có chút khẩn trương, rất nhanh đã bình tĩnh lại.
"Mau cho ta đi!" Trần Tiểu Mễ xụ mặt, thúc giục nói.
Lục Lâm bất đắc dĩ, đưa chủy thủ cho Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Mễ lấy chủy thủ, yêu thích không buông tay múa may một chút, có chút đắc ý nói: "Nó giờ là của ta".
Ngữ khí Trần Tiểu Mễ có chút bá đạo, Lục Lâm lại không có sinh khí, ngược lại cảm thấy đối phương như vậy có chút đáng yêu, giống như là trẻ con nhặt được bảo bối.
Mắt thấy chủy thủ bị sang tay, Lục Lâm cũng không có sinh khí, chủy thủ giống như vậy, bên trong quầy bán quà vặt của hắn còn có vài cây.
Chủy thủ vừa nhẹ vừa mỏng, Trần Tiểu Mễ lần đầu tiên nhìn thấy chủy thủ hoàn mỹ như thế.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi rốt cuộc là người hay quỷ?"

Vừa rồi y không có nhìn lầm, hình như là Lục Lâm đột nhiên biến ra chùy thủ, căn bản không phải là lấy ra từ trên người.
"Ta là hán tử ngươi cưới vào cửa a! Đương nhiên là người rồi" Lục Lâm cười cười.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi có phải là có thể biến ra đồ ăn không ngừng hay không?" Trong nhà có nhiều trứng gà, gạo và mì, Trần Tiểu Mễ đã sớm nghi ngờ. Trần Tiểu Mễ cảm thấy, nếu Lục Lâm có thể không ngừng biến ra đồ ăn, vậy thì quá tốt rồi, y cũng không cần phải phát sầu vấn đề mùa đông tới sẽ bị đói bụng.
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không phải, trong thân thể ta có một cái nhà, trong đó có một phòng đồ vật, ăn sạch liền không còn nữa."
Trần Tiểu Mễ có chút kích động nói: "Trong phòng có phải là có rất nhiều trứng gà hay không?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Có hơn tám trăm cái trứng gà, bất quá đã ăn khoảng một trăm cái."

Trần Tiểu Mễ có chút kích động trừng lớn mắt, nói: "Là từ khi ngươi vào cửa đã bắt đầu ăn một trăm trứng sao?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, cảm thấy Lục Lâm thật là quá phá của, gia hỏa này chỉ mới vào cửa hơn hai mươi ngày, một ngày ăn năm sáu cái trứng gà, phú hộ trong thôn cũng không ăn như vậy.
"Ngươi không phải Lục Lâm nguyên bản đi." Kỳ thật, trước khi Lục Lâm lại đây ở rể, Trần Tiểu Mễ cũng có lén đi nhìn một chút, cảm thấy hắn là một người thành thật, vào cửa rồi chắc cũng không dám bạc đãi đệ đệ mình, nhưng Lục Lâm vào cửa và 'Lục Lâm' y nhìn thấy hoàn toàn không giống nhau.
Vốn dĩ Trần Tiểu Mễ cảm thấy có thể là do Lục Lâm chết qua một lần, cho nên thay đổi tính tình, thế nhưng ngẫm lại hạt châu, giường đất kia lại cảm thấy không thích hợp.
Lục Lâm gật gật đầu.
"Nhà nhỏ là ở đâu ra a, hạt châu là từ trong căn nhà nhỏ ra sao?" Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Nhà nhỏ là một thế giới khác hoàn toàn, vốn dĩ hạt châu ở trong căn nhà nhỏ."
Trần Tiểu Mễ khẽ hừ một tiếng, nói: "Ta biết ngay là vậy mà." Biết hạt châu không phải là tang vật, Trần Tiểu Mễ thầm thở dài nhẹ nhõm.
"Vậy giường đất thì sao? Cũng là thấy trong sách?"
Lục Lâm chuyển động tròng mắt, nói: "Không phải là sách ở đây."
"Trước kia ngươi cũng là người đọc sách sao?."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ta bỏ ra mười năm gian khổ học tập."
"Lên làm quan sao? Hẳn là không làm được đi." Trần Tiểu Mễ hỏi.
Lục Lâm: "......" Xác thật là không thi đậu nhân viên công chức, nhưng chuyện này không thể trách hắn a, nhân viên công chức rất khó thi a! Chẳng những phải có tài hoa, còn phải có nhân mạch*.

*nhân mạch: đại loại là nhờ mối quan hệ
"Nhìn bộ dáng này thì hẳn là không thi đậu rồi." Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Tuy rằng không lên làm quan, nhưng dù sao cũng là người đọc sách.
Lục Lâm: "......"

------oOo------

Chương 21: Ngươi là đại thiếu gia?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ rất là tò mò với nhà nhỏ trong thân thể Lục Lâm, nhưng trong nhất thời cũng không biết phải hỏi cái gì, bỗng nhiên Trần Tiểu Mễ linh cơ vừa động.
"Tiểu Mạch nói có nước đường, vậy còn có nước đường hay không a!"
Lục Lâm lấy một lọ sữa trái cây dinh dưỡng Wahaha ra, Trần Tiểu Mễ gấp không đến chờ nổi mà uống liền.
Trần Tiểu Mễ ừng ực ừng ực uống hơn một nửa hộp sữa, thầm nghĩ: Quả nhiên rất ngon a! Hơn nữa còn rất ngọt, một chút cũng không tanh. Trước khi Trần Tiểu Mễ ra cửa, đã uống không ít nước, uống được một nửa liền uống không được nữa.
"Uống không hết thì đưa cho ta đi." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ rụt rụt tay, có chút không tha, trưng ra vẻ mặt bảo vệ đồ ăn.
Lục Lâm cười cười, nói: "Lần sau ngươi muốn uống, ta sẽ lấy ra cho ngươi, thứ này không thể để người khác nhìn thấy, thôn dân nhìn thấy sẽ cảm thấy rất kỳ quái."
Trần Tiểu Mễ ngẫm lại lý lẽ này liền đưa nửa bình đồ uống trả lại cho Lục Lâm.
Lục Lâm nhận sữa trái cây Wahaha thu vào bên trong quầy bán quà vặt.
Trần Tiểu Mễ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Nhà nhỏ trong thân ngươi, có thể để đồ vật?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mễ nghiêng nghiêng đầu, nói: "Cho nên mới nói, lần trước ta căn bản không cần phải xách thịt lợn rừng nặng như vậy, chỉ cần đem lợn rừng thu vào trong căn nhà nhỏ, tới chỗ thì lại lấy ra là được rồi?"
Lục Lâm: "......" Hình như là như vậy. "Như vậy sẽ làm cho người khác cảm thấy rất kỳ quái."
Trần Tiểu Mễ trừng mắt nhìn Lục Lâm một cái, đại khái cũng biết Lục Lâm vì sao lại không nói với y.
Nếu như y cũng có đồ vật trân quý như vậy, cũng sẽ không tùy tùy tiện tiện nói cho người khác biết.
"Chỉ cần ngươi không động tâm tư sai lệch, ta sẽ không nói với người khác." Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm cười cười, nói: "Được!"
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Nhà nhỏ của ngươi có thứ gì a? Quá mấy ngày nữa sẽ có chợ, có thể lấy ra bán hay không?"
"Cũng không nhiều lắm, chỉ có một ít đồ ăn, muốn bán mấy thứ này, cũng không có vấn đề gì." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói, trong lòng hiện lên vài phần kinh hỉ, lương

thực đủ để trôi qua mùa đông kiểu gì cũng phải trị giá năm sáu lượng.
Trần Tiểu Mễ thương lượng với Lục Lâm một chút, quyết định trước tiên cứ gạt Trần Tiểu Thái, Trần Tiểu Mễ cảm thấy Trần Tiểu Thái còn quá nhỏ, sợ nó không cẩn thận nói hớ ra.
Từ trong xương cốt Trần Tiểu Mễ cũng không phải loại người bảo thủ, biết đến sự tồn tại của quầy bán quà vặt, cũng không có sợ hãi, ngược lại còn hứng thú bừng bừng.
"Ngươi có đồ vật gì bình thường một ít, có thể bán không?"
Trần Tiểu Mễ nghĩ tới trước kia Lục Lâm bán đi hạt châu, bất quá, loại đồ vật hiếm lạ này tốt nhất là không nên năm lần bảy lượt bán, đồ vật bình thường một chút mới tốt.
"Rượu hẳn là có thể bán đi, bất quá, cũng không thể trực tiếp bán." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ có chút tò mò hỏi: "Rượu? Cửa hàng còn có rượu sao?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"
Rượu là thứ tốt a! Đi thăm bạn bè, người thân đều có thể đưa một bầu rượu, hơn nữa, so với sữa bò gì gì đó, thì hạn sử dụng của rượu lâu hơn nhiều. Giá của rượu cũng không cao, bên trong quầy bán quà vặt của Lục Lâm, có một phần tiền lời rất lớn là do bán rượu.
Cho nên trong quầy bán quà vặt thật sự là không thiếu rượu, bia các loại, Lục Lâm mua vào không ít, trong quầy bán quà vặt ước chừng có hơn một trăm bình rượu.
Nhưng vấn đề là cách đóng gói của chai rượu, nếu như trực tiếp bán đi, khẳng định là không ổn.
"Lấy ra cho ta nhìn xem sao." Trần Tiểu Mễ tràn đầy tò mò nói.
Ủ rượu cần không ít lương thực, hiện tại giá của rượu vẫn rất cao, rượu thượng đẳng cần phải có một lượng bạc mới được một vò, trung đẳng thì cũng phải bỏ ra hai trăm văn tiền mới có một vò, rượu hạ đẳng dù tiện nghi hơn một chút, nhưng cũng đã đến ba mươi văn tiền một vò, rượu cấp bậc khác nhau, giá cả cũng khác nhau rất lớn.
Lục Lâm lấy ra một vò rượu, Trần Tiểu Mễ nhận lấy rượu, nếm một chút.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Hương vị thế nào?"

Trần Tiểu Mễ chép chép miệng, nói: "Uống khá tốt."
Trần Tiểu Mễ chỉ uống một ít rượu gạo bình thường, cũng không phân biệt được tốt xấu.
"Nếu như có thể mang rượu ra bán một ít, cũng có thể mua được một con la." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ không vui hỏi: "Mua con la làm gì?"
Lục Lâm không cần nghĩ ngợi nói: "Mua con la liền có thể dùng con la thay cho đi bộ a!"
Trần Tiểu Mễ khó chịu nói: "Phí tiền làm gì, đi bộ là tốt rồi."
Lục Lâm không cho là đúng nói: "Ngươi săn được thú hoang thường đưa vào trong thành bán a, có một con la cũng thuận tiện hơn một ít, hơn nữa, nếu có

một cái xe la, ngẫu nhiên cũng có thể mang Tiểu Thái, Tiểu Mạch cùng lên trấn trên học hỏi một chút a!"
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, trợn trắng mắt, cái tên Lục Lâm này, tiền còn chưa có kiếm được đâu, liền đã bắt đầu có suy nghĩ bậy bạ các loại, bất quá......
Có một con la, hình như là thuận tiện hơn một chút.
Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, mua con la lúc nào cũng phải cho nó ăn, nhà bọn họ cũng không thể so với mấy nhà có đất có ruộng, cần la xuống ruộng làm việc. Mua một con la cũng quá xa xỉ, huống chi tài không lộ bạch*, với tình huống hiện của y, mua một con la, cũng rất đáng chú ý, mua thứ này về, không chừng mấy gia hỏa kia liền sẽ để ý đến bọn họ, bất quá, có người ghen tỵ với mình, cũng là chuyện tốt. So với chuyện bị thôn dân bàn tán sau lưng, thì cho người ta thấy sau khi y ly khai Trần gia có nghèo túng hay không còn tốt hơn a!
Nghĩ nghĩ một chút Trần Tiểu Mễ lại nhịn không được động tâm, y không mượn xe được, chỉ có thể đi bộ vào thành trấn, bị không ít người chê cười đâu, trước kia, ở nửa đường gặp trời mưa, xe trong thôn đi ngang qua, mấy cái thôn dân chỉ ởtrong xe ngó mình, có đồng tình, cũng có kẻ vui sướng khi người gặp họa. Tuy rằng không ai thể hiện ở trước mặt y, nhưng là, Trần Tiểu Mễ cũng biết trong thôn có rất nhiều người nói y táng tận thiên lương, sớm muộn gì cũng sẽ bị dã thú trong núi ăn luôn.
"Ngươi trước kia là đại thiếu gia sao?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng coi là vậy."
Kiếp trước hắn là một bình dân, dựa vào quầy bán quà vặt để kiếm sống, ăn no mặc ấm không thành vấn đề, nhưng muốn mua nhà ở thành phố lớn là chuyện không thể, chỉ có thể chờ phá bỏ và rồi di dời. Nói đi cũng phải cũng phải nói lại, tuy rằng kiếp trước hắn chỉ là một kẻ bình dân, thế nhưng so với đại thiếu gia ở nơi này còn dễ chịu hơn nhiều.
"Đại thiếu gia, sẽ xuống bếp sao?" Trần Tiểu Mễ có chút không tin.
Lục Lâm cười cười, nói: "Chuyện này ngươi liền không hiểu rồi, đây là sở thích của ta."
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Rượu này cũng không thể lấy ra ngoài." Trần Tiểu Mễ chưa từng thấy qua lon, nên cảm thấy thập phần thần kỳ, "Cái này là thiết sao?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."
"Cư nhiên lại dùng cái bình đẹp như vậy để đựng rượu, sau khi dùng một lần rồi, lần sau không thể dùng được nữa." Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Có chút lãng phí a." Lục Lâm không biết xấu hổ hùa theo Trần Tiểu Mễ, lon sắt ở thế giới của hắn, căn bản không đáng giá tiền.

------oOo------

Chương 22: Bán rượu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm sau, Trần Tiểu Mễ chi hai trăm đồng mua hai mươi bình rượu tinh xảo về.
Sau khi mua bình rượu về, Lục Lâm liền lấy ra một ít rượu, đổ vào trong bình rượu Trần Tiểu Mễ mua về, sau đó, đóng kín lại.
Một thùng rượu, đổ đầy mười một bình rượu.
"Tốt lắm, vậy ngày mai liền có thể đến tửu lầu thử bán một chút." Trần Tiểu Mễ hai mắt lượng lượng nói.
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Nếu là rượu này có thể thuận lợi bán đi, liền đi mua một cái xe la, có xe la sẽ thuận tiện hơn một chút, lấy xe la chở gỗ làm trần nhà, gặp lúc mưa to gió lớn cũng không cần quá lo lắng.
Lục Lâm nhíu nhíu mày, nói: "Không chắc là có thể bán được đâu."
Lục Lâm cảm thấy rượu này ở cổ đại có thể tính là rượu ngon thế nhưng lại không có danh tiếng gì, người khác không nhất định sẽ nguyện ý mua a!
Trần Tiểu Mễ không để bụng nói: "Bán không được thì để lại tự mình uống." Y cũng rất thích hương vị của rượu này.
"Có thể đưa cho vị đại thiếu gia kia một vò." Bên trong quầy bán quà vặt của Lục Lâm ước chừng có hơn một trăm thùng rượu, cho nên cũng không để ý một hai vò rượu này.
Lần trước Lục Lâm đi lên trấn, cũng có hỏi thăm một chút, phát hiện vị đại thiếu gia kia, hình như rất có danh vọng ở trong trấn, nếu như vị đại thiếu gia kia uống và cảm thấy hương vị của rượu không tồi, giúp đỡ tuyên truyền một chút, vậy sau này liền không cần lo nguồn tiêu thụ.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng tốt."

Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm đi lên trấn, tuy rằng Trần Tiểu Mễ mang theo một cái sọt lớn, nhưng thực chất rượu đều đặt bên trong quầy bán quà vặt của Lục Lâm, lúc tới gần trấn mới mang ra.
Trần Tiểu Mễ tràn đầy tự tin với việc bán rượu, nhưng rất nhanh đã bị hắt cho một gáo nước lạnh.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đi tới trước Tài Nguyên* tửu lầu, Lục Lâm nói với gã sai vặt là hắn muốn gặp chưởng quầy, bị gã sai vặt trong tửu lầu quát mắng một trận.
Gã sai vặt trong tiệm kia vênh mặt hất cằm tỏ vẻ chưởng quầy cũng không phải là người muốn gặp là gặp, hai người bất đắc dĩ, chỉ có thể rời đi.
Rượu không bán được, còn bị người ta châm chọc mỉa mai một phen, trong lòng Trần Tiểu Mễ rất là hụt hẫng.
"Nghĩ mình là ai chứ! Mắt chó xem người khác." Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói.
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Mễ, cười cười, nói: "Cùng sinh khí với gã làm gì chứ."

Lục Lâm sớm đã đoán được chuyện này có khả năng sẽ không thuận lợi, thế nhưng khi sự tình thật sự không thuận lợi ít nhiều gì cũng có chút để ý.
Lục Lâm cười, an ủi nói: "Hôm nay ngươi xa lánh ta, ngày mai ta làm ngươi trèo cao không nổi, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày chúng ta phát đạt." Đến lúc đó, loại vai hề chỉ biết nhảy nhót này, căn bản không đáng nhắc tới.
Lục Lâm kéo Trần Tiểu Mễ đi đến tửu lầu thứ hai, chưởng quầy Hồng Vận tửu lầu nghe nói bọn họ muốn bán rượu thì có vài phần hứng thú.
"Bán rượu sao? Rượu ở đâu ra a."
"Tự mình nhưỡng." Trần Tiểu Mễ nói.
"Rượu nhà nhưỡng chỉ sợ bán không được giá tốt a!"
Trần Tiểu Mễ không cho là đúng nói: "Rượu nhà ta nhưỡng uống rất ngon a."
Chưởng quầy bí hiểm cười, thầm nghĩ: Rượu người nhà quê nhưỡng, chỉ sợ không ra được thứ gì tốt, nhưng người không biết về hương vị sẽ luôn cảm thấy thứ mình làm ra rất tốt.
"Tiểu Mễ." Dương đại thiếu gia đi ra, nhìn thấy Trần Tiểu Mễ cùng tửu lầu chưởng quầy đang nói gì đó, không khỏi có chút tò mò.
"Dương công tử, ngươi cũng ở chỗ này sao? Đây là rượu nhà ta nhưỡng, bình này cho ngươi."
Dương đại công tử cười cười, nói: "Tiểu Mễ có tâm."
Dương gia phi thường giàu có, rượu Dương đại công tử uống đều là rượu thượng đẳng, nên đối với rượu của Trần Tiểu Mễ cũng không có bao nhiêu hứng thú, bất quá, cũng không làm Trần Tiểu Mễ mất mặt, trực tiếp nhận lấy.
Chưởng quầy Hồng Vận tửu lâu thấy Trần Tiểu Mễ có quen biết với Dương Hằng Chi, lập tức nhìn Trần Tiểu Mễ với con mắt khác.
"Muốn bán rượu, trước tiên phải thử trước mới được." Chưởng quầy châm chước một chút nói.
Trần Tiểu Mễ trực tiếp mở một vò rượu, đổ rượu ra hai cái chén.

Muốn biết một thứ có tốt hay không phải xuất ra một lượng thử trước mới biết.
Vốn dĩ Dương đại thiếu gia không có bao nhiêu hứng thú với rượu của Trần Tiểu Mễ, thấy rượu trong chén, liền có chút ngạc nhiên.
"Rượu này nhưỡng không tệ a! Nhìn bộ dáng này, hẳn là không có bao nhiêu khác biệt so với rượu thưởng đẳng."
Dương thiếu gia phe phẩy cây quạt, có chút giật mình nói.
Chưởng quầy tửu lầu uống một ngụm rượu, có chút vội vàng nói: "Mấy vò rượu này của ngươi đều có vị như thế sao?"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, cùng một vại."
Dương thiếu gia thuận tay cầm một chén uống, uống một ngụm, tức khắc ngạc nhiên, "Không nghĩ tới Tiểu Mễ còn biết làm thứ này, nếu không thù rượu này......"
Chưởng quầy nhìn ra Dương thiếu gia có ý muốn mua hết, liền có chút bất đắc dĩ nói: "Dương thiếu gia, này không hợp quy củ a."
Dương thiếu gia cười cười, nói: "Là ta càn rỡ, Vương chưởng quầy, ngươi cũng không nên khi dễ tiểu huynh đệ của ta a!"

"Sao có thể chứ!" Vương chưởng quầy miễn cưỡng cười cười nói.
Vương chưởng quầy liếc mắt nhìn Dương thiếu gia một cái, tâm tình có chút hậm hực, nếu Dương thiếu gia không ở chỗ này, hắn có thể ép giá một chút, thế nhưng Dương thiếu gia lại có mặt ở đây, nếu hắn ép giá một chút, vậy chỉ sợ là không thể lấy được một vò rượu nào.
Cuối cùng Tiểu Mễ đem hơn nữa vò rượu đã mở ra cùng với mười vò rượu còn lại đều bán cho Vương chưởng quầy, mỗi vò rượu tám trăm văn, tổng cộng kiếm được tám lượng bạc.
Vương chưởng quầy phi thường nhiệt tình, tỏ vẻ nếu sau này lại có rượu, thì có thể đưa tới.
Trong túi nhiều hơn tám lượng bạc, làm Trần Tiểu Mễ cao hứng muốn hỏng luôn, biết ở chỗ của Lục Lâm còn lại không ít rượu, có thể bán, Trần Tiểu Mễ lại càng cao hứng.
Cũng không biết vận khí của hai người tốt hay không tốt, vốn dĩ Trần Tiểu Mễ đã hạ quyết tâm mua một con la, nhưng đáng tiếc là trên đường căn bản không có chỗ nào bán la, rơi vào đường cùng, hai người đành phải đi mua một ít thứ khác trước.
Lục Lâm đến cửa hàng lương thực mua một ít gạo, mì, tuy rằng trong quầy bán quà vặt cũng có gạo và mì, nhưng không phải là ăn trong một ngày, hơn nữa, Lục Lâm cảm thấy nếu có tiền mua một chút gạo trắng thì tốt hơn, gạo và mì kiếp trước có quá nhiều thuốc.
Ngoại trừ gạo và mì, Lục Lâm còn mua thêm sáu con gà con, trứng gà ăn rất nhanh, điều này làm cho Lục Lâm có cảm giác nguy cơ, tuy rằng trong nhà đã có mấy con gà con, nhưng mua nhiều một chút cũng không thành vấn đề.
Ngoại trừ sáu con gà con, Lục Lâm còn mua thêm sáu con ngỗng con, ngỗng là thứ tốt, có thể giữ nhà, cũng có thể đẻ trứng.
Lục Lâm quyết định, sau khi mang ngỗng con về liền ném cho Trần Tiểu Thái nuôi, Trần Tiểu Thái này là một hài tử rất biết tiết kiệm, nếu là đưa ngỗng cho nó nuôi, gia hỏa này nhất định sẽ nuôi rất tốt, cẩn thận nuôi dưỡng sẽ không chết, gia hỏa này có thể làm rất nhiều chuyện, lực chú ý tự nhiên sẽ dời khỏi người hắn.
Trần Tiểu Mễ đối với chuyện có mua la hay không lưỡng lự, bất quá, vẫn đi đến chỗ bán gia xúc dạo một vòng, chỗ bán gia xúc tương đối nhiều, không phải bệnh, thì là già, thấy không có con thích hợp, hai người chỉ có thể từ bỏ.

------oOo------

Chương 23: Lão thái thái tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi là đồng bọn cùng bảo vệ bí mật của quầy bán quà vặt, khoảng cách của Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đã kéo lại gần hơn.
Trong tay có bạc, Trần Tiểu Mễ cũng không vội vàng kiếm bạc.
Bởi vì mùa đông đang đến gần, Trần Tiểu Mễ cũng không tìm con mồi, chỉ đốn củi nhiều hơn một chút.
Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói, giường đất này đến mùa đông đốt một chút củi lửa sẽ rất ấm áp, nhưng lại rất tốn củi.
Lục Lâm thấy Trần Tiểu Mễ đốn củi, lại lần nữa được kiến thức sức mạnh kỳ quái của Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ chém xuống một đao, một nhánh cây lớn bằng bàn tay liền bị chém rớt, Trần Tiểu Mễ khiêng gỗ buộc lại, rất nhanh Trần Tiểu Mễ đã chặt được ba gánh củi, trong khi Lục Lâm còn chưa chém được một đống.
Trần Tiểu Mễ biết đời trước Lục Lâm là 'công tử, con nhà giàu', sẽ không làm nông, có thể làm được như vậy, đã rất không dễ dàng, hơn nữa Lục Lâm còn kiếm được bạc, nên rất kiên nhẫn độ lượng với Lục Lâm.
Thấy tình hình của Trần gia, tự nhiên sẽ làm cho người trong thôn bàn tán nghị luận.
Vừa làm y phục mới, vừa mua lương thực, thôn dân không khỏi cảm thán, thợ săn thật là dễ kiếm tiền.
Trong lúc nhất thời, thôn dân đối với chuyện vào núi săn thú càng ngày càng có hứng thú, bất quá, nghĩ tới những nguy hiểm khi vào núi, có không ít người lại từ bỏ.
Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm tốn hơn mười ngày để thu thập thật nhiều củi, Lục Lâm đào thêm một ít củ từ, còn hái không ít nấm, đào một ít măng dự trữ trong quầy bán quà vặt.
Hạn sử dụng của nấm không được lâu, muốn dự trữ được lâu thì phải phơi khô, củ từ cũng vậy, đào củ từ ra mà để lâu sẽ dễ dàng mốc meo, bất quá, chất thành đống trong quầy bán quà vặt, liền không cần bận tâm đến điều này nữa.
Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm bớt chút thời gian đi xây một cái giường đất cho Chu lão thợ săn.
Sau khi Chu thợ săn gãy chân, vào những ngày mưa, chỗ chân bị gãy sẽ đau đến lợi hại, Lục Lâm nói xây một cái giường đất sẽ dễ chịu hơn rất nhiều, Trần Tiểu Mễ nhớ đến tận bây giờ.
Vốn dĩ Chu lão cũng không phải rất để ý giường đất, bất quá, sau khi xây xong, liền cực kỳ thích, cả ngày đều ở trên giường đất, thậm chí còn không muốn xuống.
Trần Tiểu Mễ lại đốn cho Chu lão một ít củi, để ở bên trong phòng chứa củi.

Rất nhanh chuyện giường đất liền lan truyền ở trong thôn.
Một đợt khí lạnh qua đi, thời tiết lạnh hơn không ít, tất cả mọi người đều tự hỏi phải giữ ấm như thế nào.
Rất nhanh chuyện Trần Tiểu Mễ xây cho Chu lão một cái giường đất, liền lan truyền trong thôn.
Chân Chu thợ săn không tốt, Chu lão cũng không có ruộng, mấy năm trước, dựa vào săn thú và bán thổ sản vùng núi, cũng tích cóp được một ít bạc, hiện giờ cuối cùng cũng có thể đổi chút lương thực, nhưng như vậy chỉ có rửa không có vào, cũng không biết có thể kiên trì được mấy năm.
Rất nhiều người trong thôn đều sẽ lấy lương thực để đổi bạc với ông, sau khi mấy người đó vào nhà, tự nhiên sẽ để ý tới giường đất trong nhà Chu thợ săn.

Người tới nhà Chu thợ săn đều biết, chỗ của Chu lão nhiều thêm một thứ thần kỳ, ngủ ở trên đó rất ấm áp.
Trong lúc nhất thời, có rất nhiều người đến nhà Chu thợ săn để xe giường đất, người nôn thôn có đôi khi rất thuần phác, người tới cửa xem giường đất phần lớn đều mang theo một ít đồ ăn a! Hai cái trứng gà nè! Một ít gạo, hoặc là một gánh củi.
Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tốt xấu cũng là thứ có thể giúp đỡ.
Người đến xem giường đất, không ít người tới xem giường đất đều muốn ngồi xuống giường đất.
Trong lúc nhất thời, chỗ của Chu lão vốn dĩ quạnh quẽ bây giờ lại khách đông như mây, ngạch cửa đều sắp bị đạp vỡ.
Biết giường đất này là do Trần Tiểu Mễ xây dùm, phản ứng của các thôn dân đều không giống nhau.
Trong ấn tượng của thôn dân, Trần Tiểu Mễ là kẻ không chuyện ác nào không làm, rất nhiều thôn dân đều ngoài ý muốn, Trần Tiểu Mễ cư nhiên sẽ làm chuyện tốt như vậy.
Sau khi chuyện giường đất truyền tới Trần gia, làm Trần gia sinh khí không nhẹ.
Trần lão thái ở nhà hùng hùng hổ hổ nửa ngày, mắng Trần Tiểu Mễ không ngừng nghỉ, nói y là kẻ cái ăn cây táo, rào cây sung, có thứ tốt gì chỉ biết tiện nghi cho người ngoài.
Lục lão gia tử cũng đi qua nhà Chu lão thợ săn xem thử giường đất, cảm thấy thứ này rất ấm áp.
Sau khi Lục lão gia tử thử qua thứ này, liền động tâm, Lục lão gia tử nghĩ thầm: Giường đất này là do Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ cùng nhau xây, vậy Lục Lâm hẳn là hiểu cái giường đất này xây như thế nào, hiện tại cái giường đất này đã lan truyền khắp thôn, nhà nào cũng thèm a! Nếu như nhà mình có một cái, vậy nhất định sẽ rất có mặt mũi.
Sau khi đã quyết định chủ ý, Lục lão gia tử liền sai Lục Đồng đi tìm Lục Lâm, Lục Đồng lại lần nữa bất lực trở về.
"Cái tiểu tử thúi kia sao lại không tới a!" Lão thái thái thấy Lục Đồng một mình rở về, liền có chút không cao hứng.
Lúc trước thu hoạch, Lục Lâm không trở về, trong lòng lão thái thái liền không

vui, biết lão gia tử gọi Lục Lâm về nhà xây giường đất, lão thái thái liền nghĩ đã đến lúc lập uy, hảo hảo giáo huấn Lục Lâm, lại không nghĩ tới Lục Lâm căn bản không muốn trở về.
"Lại không về?"
Lục Đồng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, đường ca không muốn trở về, hắn còn nói, hắn sẽ không, giường đất kia là Trần Tiểu Mễ xây, hắn chỉ giúp một tay."
Lão thái thái khẽ hừ một tiếng, nói: "Hứ, cái gì mà sẽ không chứ, nói trắng ra là lười biếng đi, từ khi ra cửa cho đến tận bây giờ cư nhiên không có một lần trở về, ta thấy hắn là ra ngoài ở rể rồi thì không đem trong nhà người để vào mắt."
Lão thái thái cảm thấy chuyện như vậy là không tốt, quyết định tự mình đi tìm Lục Lâm.
....
Thời điểm lão thái thái tìm đến nhà Trần Tiểu Mễ, Lục Lâm còn đang ngủ.
Kỳ thật Lục Lâm là một kẻ rất lười, là người không có lòng cầu tiến.
Bởi vì trời lạnh, lại không có điều hòa, Lục Lâm càng thích ngủ nướng.
Trong tay có bạc, Trần Tiểu Mễ cũng không cần nhọc lòng chuyện lương thực vào mùa đông, đối với hành vi ngủ nướng của Lục Lâm, cũng liền mở một mắt, nhắm một con mắt cho qua.
Ở trong mắt Trần Tiểu Mễ, đời trước Lục Lâm là con nhà giàu còn đã đọc sách, hiện tại lại ở rể cho y, vẫn là cảm thấy có chút ủy khuất cho hắn.
Y chiếm lấy tiện nghi lớn như vậy từ đối phương, Lục Lâm chỉ là ngủ nhiều một chút, cũng không có gì ghê gớm.
Hiện tại bắt đầu vào đông, cũng là thời điểm rảnh rỗi nhất.
Lục Lâm đang ngủ say, liền nghe được một trận âm thanh cãi cọ ầm ĩ, ra cửa liền nhìn thấy Tiểu Thái cùng lão thái thái đang giằng co.
Lão thái thái nằm trên mặt đất, vừa gào vừa khóc, "Đánh người, đánh chết người rồi."
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Thái một cái, hỏi: "Sao lại thế này?"
Trần Tiểu Thái cau mày, nói: "Lão thái bà này, vừa vào cửa liền hùng hùng hổ hổ, ta đẩy bà ta một cái, bà ta liền nằm trên đất không chịu đứng dậy."
Lục Lâm xoay chuyển tròng mắt, thầm nghĩ: Lão thái thái nằm liệt trên đất không chịu đứng dậy, sợ là muốn ăn vạ đi. Ăn vạ a!
Chỉ chốc lát sau nhà Trần Tiểu Mễ liền tụ tập không ít người.
Lục Lâm nhìn mấy người xem náo nhiệt, trong lòng có chút nghi hoặc, bên này tương đối vắng, cũng không biết là mấy người này đến đây lúc nào, có lẽ là thấy lão thái thái muốn lại đây gây phiền toái, liền theo cùng.
"Ngươi là cái thứ đáng chém ngàn đao, đồ bất hiếu! Lão nhị, ngươi xuống đây mà xem đứa súc sinh ngươi sinh ra này."
"Lão nhị, đứa con trai ngươi sinh chính là để khắc ta mà!"
"Lão nhị, ngươi nhìn xem đứa con trai tốt này của ngươi đi! Cưới một song nhi, liền không nhận gia nãi, nhà cũng không muốn trở về a! Có thứ gì tốt cũng đều cho người ngoài a!"
....
Vương thị nằm trên mặt đất không đứng dậy, mắt thấy người xem náo nhiệt

càng ngày càng nhiều, Vương thị kêu khóc cũng càng ngày càng lớn.
Trần Tiểu Mễ không có ở đây, mấy cái thôn dân vây xem Lục Lâm cũng khe khẽ nói nhỏ.

....
Qua một hồi, lí chính cũng bị mời tới.
"Lâm tiểu tử, đây là có chuyện gì?" Lí Chính hỏi.
Lục Lâm không chút hoang mang nói: "Nãi nãi ta vào nhà trộm đồ, bị Tiểu Thái phát hiện, đánh vài cái."
Lục Lâm vừa nói xong, vốn dĩ Vương thị đang nằm trên mặt đất gào khóc đến chết đi sống lại, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.
Người xem náo nhiệt xung quanh lập tức nghị luận sôi nổi, trộm đồ ở nông thôn chính là chuyện lớn, bị người bắt được sẽ bị bắt trói lại.
Vương thị tràn đầy hung ác trừng mắt nhìn Lục Lâm, "Ngươi kẻ đáng chém ngàn đao, ngươi ở đó nói hươu nói vượn cái gì đó."
Lục Lâm nhìn Vương thị, ôn tồn nói: "Nãi nãi, ta đã ra ngoài ở rể, trong nhà lấy của Tiểu Mễ mười lượng bạc đâu, ngươi không thể thấy Tiểu Mễ kiếm được nhiều tiền là cảm thấy có thể tới trộm a! Đại đường ca là người đọc sách, ngươi làm như vậy, đối đại đường ca cũng không tốt a!"
Mỗi lời nói của Lục Lâm đều rất thấm thía, cực kỳ chân thành, Trần Tiểu Thái nhịn không được tràn đầy cổ quái nhìn Lục Lâm.
Trần Tiểu Mạch nghe được động tĩnh chạy ra, nghe được Lục Lâm nói, liền thuận miệng, kêu: "Trộm kìa, trộm kìa."
Lục Lâm nghe được tiếng la của Trần Tiểu Mạch, liền cảm thấy lời này Trần Tiểu Mạch thật là tốt! Ở trong mắt thôn dân Trần Tiểu Mạch là kẻ ngu ngốc, lời nói tất nhiên không phải giả.
Lục Lâm quyết định, những người này đi rồi, hắn liền nấu cho Tiểu Mạch một chén canh trứng nó thích nhất.
Lí chính nghe thấy Trần Tiểu Mạch nói, lập tức xanh cả mặt.

Nghe Lục Lâm nói mười lượng bạc, lại nghe nói Vương thị trộm đồ, thôn dân lập tức kích động.
Không ít người trong thôn bận rộn cả một năm cũng chỉ kiếm được bảy tám lượng bạc, mười lượng bạc này chính là một số tiền khổng lồ a! Vương thị đã chiếm được tiện nghi lớn như vậy, lại còn ngại không đủ, này là không đúng rồi a!
Vương thị không khóc nữa, tràn đầy ác độc nhìn Lục Lâm.
Lục Lâm cúi đầu, vẻ mặt thành khẩn.
Vương thị nhìn thần sắc của mọi người xung quanh, có tức giận, cũng có sốt sắng, "Cái thứ đáng chém ngàn đao này, ngươi nói bậy bạ gì đó? Ta bóp chết ngươi."
"Nãi nãi, cha ta chết trận, nương ta mệt chết, ta cũng đã ra ngoài ở rể, nhị phòng chúng ta cũng đã tuyệt hậu, ngươi tới trộm tiền của Tiểu Mễ, không phải là muốn bức ta đến đường cùng sao?"

Thôn dân nghe Lục Lâm nói như vậy, bắt đầu quở trách Vương thị không đúng, tuyệt hậu ở chỗ này, chính là chuyện lớn.
Mọi người thứ sự tin lời Lục Lâm nói, trong mắt thôn dân, Lục Lâm là người thành thật suốt ngày làm việc bù đầu bù cổ, nếu không phải hắn quá thành thật, cũng sẽ không rơi vào kết cục bị người nhà đưa ra ngoài ở rể, huống chi thời điểm Lục Lâm ra cửa là bộ dạng gì, thôn dân đều biết được.
Tính tình Trần Tiểu Mễ rất táo bạo a! Nếu như Vương thị thật cầm bạc đi, vậy khẳng định Lục Lâm sẽ bị đánh, nói không chừng sẽ bị đánh chết.
Lí chính nhìn Vương thị, nói: "Nháo đủ chưa, còn không mau đứng lên."
"Giết người, tôn tử bôi nhọ nãi nãi." Vương thị nằm trên mặt đất, tê tâm liệt phế gào lên.
Lục Lâm nghe Vương thị gào, cũng không tỏ thái độ gì.
Lí chính ý vị thâm trường nhìn Lục Lâm, nói: "A Lâm, tuy rằng ngươi ở rể cho Trần Tiểu Mễ, nhưng tốt xấu cũng là người Lục gia."
Lục Lâm liếc mắt nhìn Lí Chính, nói: "Trương đại bá nói phải, trước kia ta bị bệnh, trong nhà còn tốn một lượng bạc chữa bệnh cho ta, suy cho cùng cũng là luyến tiếc ta."
Thôn dân nhìn Lục Lâm, thầm nghĩ: Lục Lâm đúng là quá thật thành, xem bệnh chỉ tốn một lượng, bán hắn đi lại được đến mười lượng đâu, nếu không phải vì số bạc kia, Lục gia sao có thể vì Lục Lâm mời đại phu a!
Lí Chính đanh mặt, lạnh lùng nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi biết là tốt rồi."
Lí chính sai người Vương thị mang đi, còn mấy người đến xem náo nhiệt thì sợ Trần Tiểu Mễ về biết được, cũng sôi nổi tan.
Chuyện Vương thị đến Trần gia trộm đồ bị tiểu hài tử Trần gia đánh, rất nhanh là truyền khắp thôn.
Vương thị trở lại Lục gia, bị Lục lão gia tử tán một cái tát.
Vương thị ở nhà kiêu ngạo ngang ngược, bất ngờ bị đánh một cái tát, lập tức tức giận không thôi.
Mặc kệ Vương thị giải thích là không trộm tiền ra sao, người trong nhà đều không tin bà ta.
Trần Tiểu Mễ bán rượu ở trên trấn, bán được nhiều bạc một chút, rất nhiều người trong thôn đều biết, Vương thị cũng biết.
Thang thị không ít lần nghe lão thái thái quở trách hắn, thời điểm Trần Tiểu Mễ nói mười lượng bạc, hẳn là nên mặt cả một chút, tốt xấu cũng phải nói đến mười lăm lượng, bởi nguyên nhân này, Thang thị cảm thấy lão thái thái thấy tiền là sáng mắt, rất có khả năng mượn gió bẻ măng.

------oOo------

Chương 24: Hai nhà thay phiên nháo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhà Trần Tiểu Mễ.
Thời điểm Trần Tiểu Mễ trở về thấy Tiểu Mạch đang ăn canh trứng gà.
Mặt trên của trứng gà còn thả thêm một ít nấm hương đã cắt nhỏ, trông có vẻ rất ngon.
Lúc Trần Tiểu Mễ trở về, cũng nghe nói, Lục lão thái thái tới làm ầm ĩ, Trần Tiểu Mễ lại không nghĩ tới, chân trước lão thái thái vừa ra cửa, chân sau Lục Lâm đã nấu canh trong trứng cho Tiểu Mạch.
Trong lòng Trần Tiểu Mễ nổi lên vài phần cảm thán, mấy ngày hôm trước Lục Lâm còn nói, muốn ăn tiết kiệm trứng gà một chút, bây giờ lại làm trái lời.
"Đại ca." Trần Tiểu Mạch tươi cười sáng lạn với Trần Tiểu Mễ, đẩy nữa chén canh trứng đã ăn được một nữa đến trước mặt Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Mễ xoa xoa đầu Trần Tiểu Mạch, ôn hòa nói: "Ngươi ăn đi."
Trần Tiểu Mạch phồng quai hàm, có chút nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu, rõ ràng rất ngon mà! Thế nhưng, nhị ca không ăn, đại ca không ăn, ai cũng không ăn.
"Đại ca, Lục Lâm nói lão bà kia trộm tiền, tuy rằng cái bà lão thái thái kia rất đáng ghét, nhưng cũng không có trộm tiền." Trần Tiểu Thái nói.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Trần Tiểu Thái, nghiêm túc nói: "Nếu Lục Lâm nói là trộm tiền, vậy nhất định là có trộm."

Lục Lâm cũng đã nói như vậy, nếu như để thôn dân biết Lục Lâm vu oan cho người khác thì không tốt, chuyện lớn như hạt mè hạt đậu ở trong thôn cũng có thể nháo một trận lớn, nếu Lục Lâm nói lão thái bà kia trộm tiền, cho dù có người tin lão thái bà kia không trộm, nhưng ở trong lòng cũng sẽ nghi ngờ vài phần.
Trần Tiểu Mễ không nghĩ tới Lục Lâm sẽ làm như vậy, chiêu này của Lục Lâm cũng thực tàn nhẫn.
Người trong thôn rất xem trọng thanh danh, bởi vì thanh danh y không tốt, trong thôn cũng không có bao nhiêu người chịu giúp đỡ y, nếu tình hình trong nhà cứ luôn không tốt, vậy sau này Tiểu Thái muốn cưới vợ, Tiểu Mạch phải gả đi cũng là vấn đề lớn.
Ăn trộm cũng được coi là tội lớn, Lục gia lại có một người đọc sách, trong nhà mà có một trưởng bối ăn trộm, nói không chừng tiền đồ của Lục Trình Ngọc sẽ bị ảnh hưởng, Lục gia lúc này hẳn là đã nổ tung.
....
Trần Tiểu Mễ đi vào phòng bếp, thấy Lục Lâm đang nấu thức ăn.
"Chuyện hôm nay, lí chính hình như là nhìn ngươi không vừa mắt." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Quản hắn làm gì?"
Lục Lâm híp mắt, Trương lí chính này hắn cũng biết, so với Trương Tiến con ông ta không quá giống nhau, lí này này cả ngày chỉ nghĩ đến quang tông diệu tổ*, hy vọng trong tộc ra được một trạng nguyên, bảng nhãn gì đó, xem xét người trong thôn một chút, ông ta lại rất coi trọng Lục Trình Ngọc.
*Quang tông diệu tổ: Làm rạng rỡ tổ tiên
Lục Lâm nói Lục lão thái thái trộm đồ, nếu như truyền tới trấn trên, sẽ gây bất lợi cho thanh danh của Lục Trình Ngọc, cũng là vì nguyên nhân này nên lí chính mới không vừa mắt hắn.
Lục Lâm không kiêng nể gì mà hắt nước bẩn lên người Lục lão thái thái, một là bởi vì hắn không phải là vô cớ gây sự với người Lục gia, một nguyên nhân khác là hắn ở rể cho Trần Tiểu Mễ, nam tử ở rể, ở trong mắt thôn dân chính là vô năng, thanh danh của Trần Tiểu Mễ lại xấu như vậy, thanh danh của hắn cũng không tốt được, vậy liền bất chấp tất cả.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, thầm nghĩ: Quả nhiên Lục Lâm là từ nơi khác tới, tư tưởng so với người nơi này không quá giống nhau, "lí chính rất có uy tín ở trong thôn, hơn nữa lí chính còn quản rất nhiều chuyện."
Lục Lâm khẽ hừ một tiếng, nói: "Chỉ cần có bạc, lí chính thì tính là cái quái gì chứ? Nếu như có thể kiếm mấy trăm lượng, mua một cái cửa hàng ở trên trấn, tự nhiên sẽ có người nói ta có bản lĩnh."
Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói, trong lòng hiện lên vài phần sùng bái.
Rời khỏi Trần gia, bị toàn bộ người trong thôn nhắm vào, có đôi khi, Trần Tiểu Mễ cũng sẽ cảm thấy có chút mê mang.
Trong nhà nhiều thêm một tên Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ tìm được người có thể thương lượng mọi chuyện, bỗng nhiên cảm thấy nắm chắc được hơn rất nhiều.
....
Lục gia.
"Lục Lâm là cái thứ đáng chém ngàn đao, gia hỏa này quả nhiên là tới khắc ta."
Lục lão thái thái cảm thấy chính mình sẽ bị oan chết.

Sau khi trở về, người trong nhà đều oán giận bà một hồi, đại tôn tử cũng vậy.
Trong thôn không có gì là bí mật, trong thôn ngoại trừ Lục Trình Ngọc, còn có hai tiểu hài tử nhà khác đọc sách ở trên huyện, trong đó có một người là Trần Cảnh của Trần gia.
Công khóa* của Lục Trình Ngọc không tồi, không ít lần được phu tử khích lệ, so ra, Trần Cảnh còn kém cỏi hơn rất nhiều, có không ít lần người Trần gia oán giận Trần Cảnh, để cho hắn cùng đọc sách với Lục Trình Ngọc, nói đi nói lại nhiều lần làm Trần Cảnh càng ghét Lục Trình Ngọc. Tuy rằng Lục Trình Ngọc và Trần Cảnh đều là người nông thôn, nhưng so với Lục Trình Ngọc, Trần Cảnh lại là kẻ vụng về, đương nhiên sẽ không có tiền đồ gì, tuy rằng hai người ở cùng một thôn, nhưng quan hệ cũng không hề tốt đẹp gì.
*công khóa: Bài tập
Sau khi chuyện Vương thị ăn cắp bị truyền ra, Trần Cảnh liền cao hứng.
Trần Cảnh nói với mấy người ở trên huyện, Lục gia vì để cho Lục Trình Ngọc

đọc sách, mà đưa nhị phòng đường ca của hắn qua ở rể cho một song nhi với giá mười lượng bạc, làm cho nhị phòng tuyệt hậu, không chỉ như vậy, Lục Trình Ngọc còn xúi giục nãi nãi hắn qua nhà đường ca kia trộm tiền.

Lục Trình Ngọc học ở trên huyện, rất được mọi người coi trọng, lần này lại tuôn ra lời đồn như vậy, tức khắc trở thành đề tài bàn tán xôn xao.

Ở trong mắt Trần Cảnh, tuy rằng Trần Tiểu Mễ đã phân gia, nhưng vẫn là người Trần gia, bạc của y, cũng là bạc của Trần gia.

Trần Tiểu Mễ tiêu mười lượng bạc mua Lục Lâm về ở rể, nhưng lại làm Trần lão thái thái, Lý thị đau lòng đến muốn hỏng luôn. Lý thị ở nhà không ít lần mắng Lục gia táng tận thiên lương, có tiền như vậy, còn đem người bán cho Trần Tiểu Mễ, lừa bạc của Trần gia. Lại nói, Lục Lâm là một cái tai họa, vì sao lại không dứt khoát chết đuối luôn đi.

Trần Cảnh ở nhà nghe nhiều, ấn tượng với Lục gia cũng không tốt lắm, công khóa của Lục Trình Ngọc tốt, làm Trần Cảnh chướng mắt, Trần Cảnh lấy được cơ hội, liền đâm sau lưng Lục Trình Ngọc một phen.

Mấy đứa cùng trường, gia cảnh tốt nhưng học lực không tốt liền nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng, trong lúc nhất thời, lão sư trong học viện nhìn Lục Trình Ngọc cũng nhiều hơn vài phần dị sắc.

Lục Trình Ngọc chịu không nổi, liền đánh nhau với Trần Cảnh một trận, nháo đến cực kỳ khó coi.

Phu tử bất đắc dĩ, chỉ có thể để hai người trở về nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Lục Trình Ngọc ở trong học viện bị ủy khuất, về nhà liền bắt đầu oán giận, Lục lão thái thái biết được Trần gia cư nhiên lại quá phận như thế, lập tức bạo nộ, chạy tới Trần gia chửi đổng.

Trần lão thái thái cũng không phải dạng vừa gì, nháo một hồi lớn, mắng Vương thị táng tận thiên lương, đem người bán cho Trần gia, còn đến chỗ của người Trần gia bọn họ trộm đồ, da mặt so với da heo còn dày hơn, hai lão thái thái đều không phải dạng vừa, bới móc ra không ít chuyện.

Hai lão thái thái nháo một trận thật lớn, cuối cùng cũng có người mời lí chính tới, sự tình mới dẹp yên được.

Hai người nháo như vậy, lại để thôn dân được xem một hồi hài kịch.

Lục Lâm không nghĩ tới hắn chỉ thuận miệng nói một câu, cư nhiên lại có uy lực nháo ra chuyện lớn như vậy, Trần gia cùng Lục gia cũng vì việc này mà xung đột với nhau.

Lục Lâm biết được chuyện này, cũng không thèm để ý, ở trong mắt Lục Lâm, hai nhà đều không phải thứ tốt lành gì, chó cắn chó, một miệng lông.

------oOo------

Chương 25: Mua con la

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhà Trần Tiểu Mễ.
"Đại ca, lại lên trấn trên sao?" Trần Tiểu Thái nhìn Trần Tiểu Mễ đang bận rộn hỏi.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.
Trần Tiểu Thái chuyển động tròng mắt, lần trước đại ca lên trấn trên, đã là khoảng hai mươi ngày trước.
Trong khoảng thời gian này, đại ca săn thú hình như ít hơn một ít, hơn nữa, còn để lại một phần lớn để nấu ăn.
Vốn dĩ đại ca rất có ý thức vượt qua khổ cực, luôn nghĩ để dành tiền.
Bất quá, trong khoảng thời gian gần đây, lại trở nên rất thích ăn, nếu như bắt được con thỏ, hay gà rừng đều đưa cho Lục Lâm, cùng Lục Lâm thảo luận là xào hay là hấp hay là hầm sẽ ngon hơn. So với trước đây hình như .... Rộng rãi hơn rất nhiều.
Lục Lâm làm đồ ăn, cũng xác thật rất là ngon.
Trong khoảng thời gian này, Tiểu Mạch cũng bị dưỡng đến mập hơn không ít, lúc đi theo nó ra ngoài nhặt củi cũng rất nhiệt tình.

Trần Tiểu Thái cũng phát hiện hình như sức lực của tam đệ Tiểu Mạch không hề nhỏ, trước kia Tiểu Mạch vẫn luôn sinh bệnh nên cũng không lộ ra, Trần Tiểu Thái ẩn ẩn hoài nghi, tam đệ sẽ trở thành đại ca thứ hai.
Trần Tiểu Mễ chuyển động tròng mắt, đã tiến vào mùa đông, kế tiếp chỉ sợ là sẽ càng ngày càng lạnh.
Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm thương lượng qua, quyết định bán thêm một ít rượu, rượu lần trước vô luận là người trong tửu lầu tửu hay chưởng quầy đều rất thích, một vò có thể bán tới tám trăm văn, có thể so được với một đầu heo.
Sau khi vào thành, trước tiên Trần Tiểu Mễ đến tửu lầu, bán đi mười vò rượu, kiếm được tám lượng bạc, lúc sau, hai người lại đến Dương gia, đồng dạng cũng bán mười vò rượu cho Dương đại thiếu gia, cũng được tám lượng bạc.
Nhiều hơn mười sáu lượng bạc, Trần Tiểu Mễ cảm giác được một sự giàu có trước nay chưa từng có.
Trước kia Trần Tiểu Mễ đánh được lão hổ, cũng từng rộng rãi một hồi, nhưng lúc ấy thật sự quá nguy hiểm.
Hiện giờ lại nhẹ nhàng có mười sáu lượng bạc vào tay, làm Trần Tiểu Mễ có một loại cảm giác không chân thật.
"Chúng ta đến cửa hàng bán ngưu nhìn chút đi." Lục Lâm lại lần nữa đề nghị.
Lần trước không mua được con la, Lục Lâm ít nhiều có chút tiếc nuối, hiện tại lại có nhiều bạc như vậy, mua bảy con la cũng không có gì ghê gớm.
Tuy rằng không phải lần đầu tiên đi đường núi, nhưng đi một mạch đến trấn

trên, Lục Lâm có cảm giác thực vất vả, về sau có đầu gia súc thay cho đi bộ, vậy sẽ rất tuyệt.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, có chút nghi hoặc nói: "Cho dù không có mang đồ trên người đi đường, cũng rất mệt sao?"
Lục Lâm gật gật đầu, cười khổ một chút nói: "Đúng vậy! Rất mệt."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nghiêng nghiêng đầu: "Ta còn cảm thấy rất tốt a......" Trước kia khi Trần Tiểu Mễ lên trấn trên đều mang theo rất nhiều đồ nặng, bây giờ đi đường chỉ cần cõng một cái sọt trống không giả bộ một chút thì tốt rồi, so với phía trước, Trần Tiểu Mễ đã cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, âm thầm trợn trắng mắt, tuy rằng đã thay đổi một thân thể khác, nhưng vẫn là không thể chịu khổ dù chỉ một chút nào, hắn thật là có tội a! Hình như nguyên chủ đã chịu khổ nhọc không ít.
"Đến cửa hàng bán ngưu nhìn một chút, có con nào thích hợp mua một con." Trần Tiểu Mễ hai mắt lượng lượng nói.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, có chút hồ nghi nói: "Sao ngươi lại đột nhiên thông suốt thế?"
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, nói: "Dù sao sau này rất có khả năng sẽ thường xuyên lui tới giữa trên trấn và trong thôn."
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Nếu nhà nhỏ trong thân thể Lục Lâm có thể giữ tươi, vậy nếu ăn sạch đồ trong nhà nhỏ bọn họ cũng có thể đem đồ trong núi dự trữ trong đó, chờ tới tới đông đậm, sẽ mang vào thành bán đi.

Chờ tới lúc đông đậm, lương thực sẽ không có, giá cả của những món ăn dân dã, rau dại, hình như đều có thể cao hơn không ít.
....
Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ cùng đến cửa hàng bán gia xúc, lần trước hai người không mua được gia xúc thích hợp, bất quá, lần này lại gặp được một con la không tồi.
Sau con là, còn có một cái xe khá tốt, nhìn còn rất mới.
Trần Tiểu Mễ hỏi thăm một chút, biết xe la của một hộ nhà ở trấn trên, người nọ thiếu sòng bạc một số tiền, bất đắc dĩ, chỉ có thể đem gia súc trong nhà bán đi ứng biến.
Trần Tiểu Mễ trả giá một chút, cuối cùng lấy bảy lượng bạc thành giao, con la sáu lượng, cái xe đằng sau nữa cho nữa bán, một lượng bạc.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm một cái, nói: "Ngươi xem còn cần mua gì nữa không?"
Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Đi mua chút xương heo."
Kiếp trước, Lục Lâm rất thích ăn xương hầm, ở kiếp trước giá của xương còn muốn đắt hơn so thịt, mà ở đây chỉ cần mười văn tiền liền có thể mua một đống, này cũng coi như là nhặt được lời to.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Được a."
Trần Tiểu Mễ liếm liếm môi, hương vị canh củ từ hầm với xương đúng là phi thường ngon, gần đây y chỉ săn được con mồi nhỏ, cũng không thể lấy xương cốt hầm canh.

Trần Tiểu Mễ tiêu ba mươi văn tiền, mua hết số xương đồ tể tích góp được.
Hai người lại tiêu ba trăm văn, mua cái chăn bông mới. Chăn bông cũ giá tiện nghi hơn nhiều, cùng một giá có thể mua được hai tấm chăn cũ, nếu là người nhà quê thì sẽ mua chăn cũ. Bất quá, chăn bông mới sẽ ấm áp hơn không ít, sờ lên, cũng rất chắc chắn.
Trần Tiểu Mễ khống chế xe la, trở về thôn.
Trần Tiểu Mễ múa may roi, cảm giác có một loại khí phách hăng hái.
Trần Tiểu Mễ ở bên ngoài lái xe, Lục Lâm liền ở trong xe lười nhác, có thể đi xe thay cho đi bộ, Lục Lâm cảm thấy sinh hoạt cuối cùng đi tiến tới một bước.

------oOo------

Chương 26: Chuẩn bị sửa nhà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tin tức Trần Tiểu Mễ mua một chiếc xe la rất nhanh đã truyền khắp thôn.
Trần Tiểu Thái xoay tới xoay lui quanh con la mới mua, "Đại ca, con la này là ngươi mua sao?"
Trần Tiểu Mễ chống nạnh, có chút kiêu ngạo nói: "Đúng vậy! Ngươi xem, gia hỏa này rất khỏe mạnh, từ nay sẽ là gia súc của nhà chúng ta." Nhà có gia súc trong thôn gia súc không nhiều lắm, gia súc có thể tượng trưng cho sự giàu có của nhà đó.
Trần Tiểu Thái thật cẩn thận vuốt con la, nói: "Vậy rất tốt a."
Tiểu hài tử trong thôn đều rất thích vào thành, nếu đi theo trưởng bối trong nhà vào thành một chuyến, cha mẹ ít nhiều cũng sẽ mua cho chút đồ ăn mới lạ, cho dù không ăn được thứ mới nhưng cũng có thể nhìn thấy rất nhiều thứ hiếm lạ, trở về cũng có thể khoe khoang với lũ bạn một phen.
Mỗi lần Trần Tiểu Mễ đi vào thành, cơ bản đều là đi bộ, Trần Tiểu Thái còn nhỏ, nên Trần Tiểu Mễ không muốn dẫn nó đi.
Trần Tiểu Thái đã lớn như vậy, thời điểm Trần phụ còn sống, nó cũng từng đi theo Trần phụ vào trấn một lần, bất quá, ký ức lúc đó đến bây giờ đã rất mơ hồ. Tuy rằng rất muốn đi vào thành trấn, nhưng điều kiện trong nhà tương đối khó khăn, nên Trần Tiểu Thái cũng không có đưa ra yêu cầu quá phận nào với đại ca, bây giờ có con la thì khác rồi.
Trần Tiểu Thái xoay quanh con la thật lâu, mới dời đi ánh mắt từ trên người con la, "Đại ca, ngươi còn mua chăn bông mới nữa sao?"
"Lục Lâm bệnh nặng mới khỏi, không thể cảm lạnh, nên cho hắn một cái chăn bông."
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Đời trước Lục Lâm hình như một đại thiếu gia chưa từng ăn khổ, hiện tại được hưởng phúc của tên kia, mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, nếu như có thể không bạc đãi đại thiếu gia kia, vậy thì cứ tận lực không bạc đãi hắn. Bạc gần đây kiếm được, trên cơ bản đều là do bán đồ trong quầy bán quà vặt, cái này làm cho Trần Tiểu Mễ có loại cảm giác chiếm tiện nghi của Lục Lâm.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy Lục Lâm giống như một con quỷ chết đông đầu thai, cả ngày kêu lạnh, lạnh a!
Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói qua, ở chỗ của bọn hắn có một thứ đồ kì lạ gọi là điều hòa. Mùa hè có thể tạo không khí mát mẻ, mùa đông sẽ thổi hơi ấm, bất luận là khi nào, trong phòng cũng đều thoải mái dễ chịu, Trần Tiểu Mễ vừa cảm thấy Lục Lâm khoác lác, vừa cảm thấy có khả năng là thật sự.
Trần Tiểu Thái khó tin nhìn Trần Tiểu Mễ, vốn dĩ nó còn cho rằng đại ca là mua chăn bông mới cho Tiểu Mạch, kết quả lại là mua cho Lục Lâm. Chuyện Lục

Lâm sinh bệnh đã qua đã lâu rồi, tên này thoạt nhìn còn mạnh cùi cụi.
....
Sau khi chuyện Trần Tiểu Mễ mua một con la truyền ra, người trong thôn đều bị trình độ có tiền của Trần Tiểu Mễ làm sợ ngây người, lúc trước mới mua một người, bây giờ cư nhiên còn mua thêm một con la.
Lần này hẳn là phải cần hơn mười lượng bạc.
Trong thôn ầm ĩ lên một trận, rất nhiều người đều cảm thấy trước kia Lục Lâm nói Vương thị trộm tiền sợ là thật đi, Trần Tiểu Mễ có tiền như vậy, Vương thị thấy tiền liền sáng mắt, cũng hoàn toàn có khả năng.
Huống chi, Trần Tiểu Mạch cũng nói Vương thị trộm tiền, rất nhiều người đều cảm thấy đồng ngôn không cố kỵ*, sẽ không phải là giả.
*Đồng ngôn không cố kỵ: Lời của trẻ con không cố kỵ chắc là = con nít ko nói xạo
Lúc này, lại có người truyền ra chuyện Trần Tiểu Mễ bán rượu ở trong thành kiếm được tiền.
Trong thôn có vài người làm nô bộc ở trong thành, chuyện Trần Tiểu Mễ đến tửu lầu bán rượu, hỏi thăm một chút sẽ biết.
Chuyện Trần Tiểu Mễ bán rượu làm không ít người đỏ mắt không thôi, có mấy người trước kia từng suy xét đưa nhi tử của mình qua ở rể cho Trần Tiểu Mễ bây giờ trong lòng đều hối hận không thôi, mọi người phát hiện Trần Tiểu Mễ cư nhiên là một con rùa vàng, đưa nhi tử qua ở rể, nói không chừng còn có thể đi theo hưởng phúc đâu.
Vương thị nghe được tình hình bên nhà Trần Tiểu Mễ, ngực liền tức đến phát đau.
Lần trước, người trong nhà đều cho rằng bà thấy tiền là sáng mắt, cho dù bà kêu oan bao nhiêu, cũng không có ai tin tưởng.
Trước kia Lục lão nhị còn sống, Vương thị thích nhất là giả bộ bệnh tật, để chèn ép nhi tử, lần này bà thực sự sinh khí đến đau ngực, người trong nhà lại cảm thấy bà là đang giả bộ.
"Nương, không nghĩ tới Trần Tiểu Mễ cư nhiên lại có tiền như vậy." Lục Đồng đi tìm Lục Lâm vài lần, cũng không thực hiện được, nãi nãi đến tìm Lục Lâm cũng phải ăn mệt, điều này làm cho Lục Đồng cảm thấy thật không dễ chịu.
Thang thị cau mày, nói: "Đúng vậy! Thật đúng là tiện nghi cho cái tiểu tử thúi kia, cái thứ vong ân phụ nghĩa, đi theo Trần Tiểu Mễ rồi liền ăn nói bậy bạ, hủy hoại thanh danh nãi nãi ngươi, ca ca ngươi." Sau khi chuyện Vương thị trộm đồ truyền ra, Thang thị cũng hoảng theo, trong khoảng thời gian này, Thang thị cũng không có mặt mũi ra cửa.
"Nương, ngài nói, có phải là Lục Lâm oan uổng bà hay không?"
Thang thị cau mày, nói: "Hẳn là không phải đâu, vốn dĩ Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ, thì mọi người đã là người một nhà, nãi nãi ngươi lấy đồ của Lục Lâm cũng đâu phải là trộm, nói trộm cũng quá nghiêm trọng rồi."
Thang thị cảm thấy, Vương thị là lấy đồ vật, chứ không phải trộm đồ.
Lục Đồng chuyển động tròng mắt, cũng không nói gì nữa, chỉ là cảm thấy cái

đường ca Lục Lâm này, sau khi rơi xuống sông, hình như không quá giống trước kia.
Sau khi xây xong giường đất, Lục Lâm cũng ngủ trên giường đất, Trần Tiểu Thái không biết là Lục Lâm có phải cố ý hay không, mà sau khi ngủ đều luôn lăn qua chỗ đại ca, làm cho đại ca đỏ hết cả mặt.
Tuổi Trần Tiểu Thái cũng không lớn, bất quá cũng biết, đại ca và Lục Lâm đã thành thân, thành thân rồi thì phải làm chuyện người lớn, nó và Tiểu Mạch ở đây liền biến thành kẻ vướng tay vướng chân.
Sáng sớm, lúc Lục Lâm tỉnh lại liền phát hiện mình đang ôm Trần Tiểu Mễ, còn dùng tiểu đệ đệ chìa vào Trần Tiểu Mễ, trong lúc nhất thời, hai người đều có chút xấu hổ.
Trần Tiểu Mễ đẩy Lục Lâm ra, xụ mặt, mặc quần áo tốt rồi đi ra ngoài.
Lục Lâm cảm thấy ở đây là cổ đại, không có hạng mục giải trí gì, lạc thú duy nhất chỉ có thể là chuyện tạo người, cho nên, hắn phải mau chóng suy xét đến việc đuổi Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch ra chỗ khác, hai cái tiểu quỷ này thật sự quá vướng bận. Có hai tên gia hỏa này ở đây, sao hắn có thể thoát khỏi kiếp sống xử nam chứ.
....
Lục Lâm ăn cơm sáng xong rồi kéo Trần Tiểu Mễ qua một bên.
"Tiểu Mễ, ngươi nói chúng ta có phải là nên xây thêm phòng ngủ hay không?"
Trần Tiểu Mễ do dự một chút, vừa định nói đủ ở, Lục Lâm liền mở miệng.
"Tiểu Thái càng lúc càng lớn, tương lai cũng phải cưới vợ, ngươi xem, nó cả ngày âm u, nhìn qua liền biết nó không phải là người có thể tạo niềm vui cho người khác, tốt nhất là nên tích cóp cho nó nhiều một chút để nó cưới lão bà, phòng ở nhiều cũng nắm chắc hơn a!"
"Hơn nữa, tốt nhất xây thêm một cái chuồng lừa, thuận tiện xây một cái chuồng gà lớn một chút. Con la này tốn không ít tiền mới mua được, không thể để nó tùy tiện bị đông chết."
Trần Tiểu Mễ do dự một chút, nói: "Nếu như muốn xây thêm một gian phòng ở và chuồng la chỉ sợ phải cần đến tám lượng bạc."
"Bạc không đủ thì lại bán thêm một ít rượu." Lục Lâm đề nghị nói.
Thời điểm Lục Lâm lên trấn trên, quản sự Hồng Vận tửu lầu kia thập phần hưng phấn, nói với bọn họ, sau này có rượu liền đưa qua cho hắn, rượu có phẩm chất giống như vậy đưa qua ít nhiều gì hắn cũng lấy.
Mùa đông uống rượu có thể làm ấm thân thể, người có tiền ở trấn trên hình như rất thích đem rượu đun nóng lên một chút.

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Khỏi đi, trong tay ta còn vẫn còn bạc."
Trong tay y không sai biệt lắm còn dưa hai mươi lượng bạc, chi tám lượng sửa nhà, vẫn còn dư, nhưng là vất vả lắm y mới tích cóp được hai mươi lượng bạc, bạc này còn chưa cầm nóng tay đã phải chi ra.
Lục Lâm cười cười, nói: "Vậy cũng được." Không bán rượu thì không bán rượu, tình huống trong nhà thế nào, người ngoài cũng đã biết, rượu này bán nhiều, sợ là sẽ làm người ta đỏ mắt, cũng sẽ làm người khác hoài nghi nguồn gốc của

rượu.
Trần Tiểu Mễ trầm mặt, nói: "Bạc không thì không có vấn đề gì, nhưng chỉ sợ là chúng ta tìm không được người xây phòng thôi."
Chuyện tu sửa phòng ở tự y cũng có thể làm, bất quá, muốn xây thêm một gian thì có chút phiền phức, tốt nhất vẫn là nên mời người chuyên nghiệp một chút tới làm.
Đã qua mùa thu hoạch, trong thôn cũng có không ít người nhàn rỗi, nếu như là người khác tìm người xây nhà vậy hẳn là tương đối dễ dàng, nhưng nếu là y thì dù có ra giá cao một chút cũng chưa chắc đã có người nguyện ý.
Lục Lâm không thèm để ý nói: "Chỉ cần có tiền, còn sợ mời không được người nào sao? Trong thôn mời không được thì ra ngoài thôn."
Kiếp trước có không ít công nhân ở sau lưng oán giận ông chủ lòng dạ hiểm độc, nhưng lại có bao nhiêu người thật sự từ chức đâu, công việc tốt không dễ tìm a! Chỉ cần giá cả cao một chút, ai lại không cần tiền chớ, áp lực cạnh tranh nghề nghiệp ở nơi này hẳn là không thể so kiếp trước.
Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Cũng đúng."
"Vậy thì tốt rồi, ta đến chỗ lí chính nói một tiếng, xem xem có thể mời người ở trong thôn hay không." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Lí chính phỏng chừng không thể giúp cái gì, huống chi......" Lục Lâm vừa mới đắc tội với người ta, lúc này tìm tới cửa, vậy không phải là đến tìm đen đủi sao?
Lục Lâm cười cười, nói: "Dù sao ông ta cũng là lí chính, dù sao cũng phải cho ổng một chút mặt mũi, chỉ là đi vòng một chút, nếu chúng ta trực tiếp mời người ngoài thôn, sẽ bị nói này nói nọ."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Được a."
....
"Đại ca, chúng ta muốn sửa nhà, trong nhà còn có tiền sao?" Tiểu Thái có chút ngạc nhiên hỏi.
"Có." Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Tiểu Thái một cái, nói: "Yên tâm đi, không cần lo lắng về bạc."
Trần Tiểu Thái nhìn Trần Tiểu Mễ, chớp chớp mắt, không rõ tại sao đại ca lại đột nhiên trở nên có tiền như vậy.
Lục Lâm đi một chuyến qua chỗ lí chính, lí chính rất không cao hứng với chuyện Lục Lâm nói Vương thị trộm đồ trước kia, chỉ nói người trong thôn rất bận chỉ sợ không ai nguyện ý giúp hắn xây chuồng lừa, liền đem người đuổi đi.
Trương Tiến đi vào phòng, nhìn Trương Thành, nói: "Cha, sao Lục Lâm lại tới đây a?"
"Trần Tiểu Mễ muốn sửa nhà, để cho hắn ra mặt."
"Vậy cha liền giúp hắn tìm mấy người đi."
"Ngươi nói bậy gì đó, tính tình Trần Tiểu Mễ ra sao, tìm người giúp y sửa nhà, lỡ y đánh người ta thì làm sao bây giờ? Trong thôn ai mà nguyện ý hỗ trợ y chứ!"
Trương Thành nhìn Lục Lâm không vừa mắt, nhìn Trần Tiểu Mễ càng không vừa mắt, năm đó lúc Trần Tiểu Mễ làm ầm ĩ muốn phân gia, Trương Thành liền

cảm thấy Trần Tiểu Mễ là một đứa li kinh phản đạo*, nói không chừng sau này sẽ gây ra họa lớn, sẽ mang đến phiền toái lớn cho thôn, Lục Lâm tới tìm ông nói muốn tìm người xây chuồng lừa, cũng như Trần Tiểu Mễ muốn tìm người, Trương Thành sao có thể đồng ý.
*Li kinh phản đạo: bất trị, bướng bỉnh, ngang ngược
Trương Tiến cau mày, nói: "Cũng không thể nói như vậy. Lúc trước, nếu không phải Trần lão thái thái buộc nhi tử vào núi săn thú, ba huynh đệ Trần Tiểu Mễ cũng không đến mức thành như vậy a!"
Trương Thành vẫy vẫy tay, nói: "Ngươi ở đó nói bậy gì đó, lão thái thái cũng không nghĩ tới sẽ nháo thành như vậy a! Trần Tiểu Mễ vẫn là làm sai." Nếu người trong thôn đều học theo Trần Tiểu Mễ, vậy cái thôn này nhất định sẽ là thứ bỏ đi.
Trương Tiến nhíu nhíu mày, cũng không muốn tranh chấp với lão cha về cái vấn đề này.
"Hôm nay không biết khi nào tuyết rơi, nếu không làm cái lều, con la này sẽ bị đông lạnh chết." Con la này hẳn là phải tốn vài lượng bạc mới mua được, nếu như bị đông lạnh chết, vậy quá là đáng tiếc.
"Thanh danh Trần Tiểu Mễ ở trong thôn như thế nào, cho dù ta đi hỏi cũng không có người nào nguyện ý làm việc cho y a!" Trương Thành nói.
Trương Tiến thở dài, nói: "Vâng."

------oOo------

Chương 27: Tìm người ngoài thôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ thấy Lục Lâm trở về, hỏi: "Lí chính hẳn là không đồng ý đi."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy." Lục Lâm đã sớm đoán trước được tình huống này nên cũng không sinh khí, "Mời người ở ngoài thôn, còn phải mua thêm chút gạch xanh, còn có sửa luôn phòng ở này của chúng ta nữa a! Sàn nhà thì tốt nhất là lấy gạch khối lát phẳng một chút."
Trần Tiểu Mễ nhíu nhíu mày, nói: "Có thể ở là được rồi, cần mấy chuyện đó làm gì?"
Lục Lâm cười cười, nói: "Dù sao cũng phải xây thêm một phòng ở, này không phải là thuận tiện sao?"
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Đại thiếu gia chính là đại thiếu gia, thích chú ý mấy chi tiết nhỏ nhặt, tuy rằng Trần Tiểu Mễ cảm thấy Lục Lâm yêu cầu thật nhiều, nhưng cũng không phản đối.
Chuyện Lục Lâm đến chỗ lí chính rất nhanh đã truyền khắp thôn, thôn dân cũng biết chuyện nhà Trần Tiểu Mễ muốn xây nhà.
Thôn dân lại lần nữa bị Trần Tiểu Mễ làm chấn kinh một hồi, mới vừa mua con la, bây giờ còn muốn xây phòng ở, rốt cuộc là có bao nhiêu có tiền a. Cũng có người đỏ mắt cảm thấy, Trần Tiểu Mễ có tiền thì thế nào, còn không phải là tìm không được người nào hỗ trợ sao.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ chuẩn bị một chút, qua hai ngày lại lên trấn trên một chuyến.

Rất nhiều thôn đều có người nghèo, ở trấn trên có một chỗ chuyên môn tìm việc làm, nhà ai muốn tìm người làm việc liền trực tiếp đến nơi đó.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ chọn một chút, chọn trúng năm người, này năm người là một tiểu đội, thường xuyên xây nhà cho người ta, tay nghề cũng không tệ lắm.
Người cầm đầu là một hán tử chừng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi, ngoài ra còn có một đôi huynh đệ tướng mạo tương tự nhau, và hai tiểu học đồ.
Trong nhà Lưu Quý Dũng có rất ít ruộng, cho nên ngày thường sẽ ra ngoài làm công ngắn hạn, bất quá, thời tiết trước mặt đã lạnh dần, cũng không có bao nhiêu người mướn, rất nhiều người thường tới trấn trên nhưng đều về tay không. Đám người Lưu Quý Dũng cũng đã vài ngày không có khởi công.
Trần Tiểu Mễ thương lượng với Lưu Quý Dũng thương về giá cả một chút.
Lưu Quý Dũng có chút ngoài ý muốn nói: "Thật sự là một ngày trả bốn mươn văn sao?"
"Chỉ có ngươi là một ngày bốn mươi văn, người khác thì giá thấp một chút." Trần Tiểu Mễ a nói.
Lưu Quý Dũng gật gật đầu, nói: "Cái này ta biết."

Hai đứa nhỏ một ngày ba mươi lăm văn, còn hai đứa học đồ thì một ngày hai mươi văn, bao một bữa cơm, giá này đã là rất cao.
Giá cả là do Lưu Quý Dũng đưa ra, với cái giá này cũng có thể thương lượng lại, nếu như Trần Tiểu Mễ mặc cả, Lưu Quý Dũng cảm thấy giảm xuống năm văn cũng có thể tiếp thu được, nhưng Trần Tiểu Mễ lại không hề trả giá làm hắn có chút ngoài ý muốn.
Lưu Quý Dũng đưa ra giá cũng không cao, tay nghề của hắn cũng lâu năm, xây cũng rất tốt, kinh nghiệm cũng rất phong phú, chỉ là hai năm trước không khéo đánh nhau với người ta một trận, không cẩn thận để lại một vết sẹo trên mặt, sau này muốn tìm việc làm liền không quá dễ dàng, nếu có người mướn, cũng sẽ bị ép giá.
Phá tướng ở chỗ này là chuyện rất nghiêm trọng, nếu như muốn tìm việc làm thì không thể phá tướng, một khi bị phá tướng thì công việc sẽ bị đổi cho người khác.
Lưu Quý Dũng cũng có chút ngoài ý muốn, Trần Tiểu Mễ cư nhiên không trả giá, càng thêm nghi hoặc là tại sao Trần Tiểu Mễ là người Đại Thạch Thôn mà không trực tiếp mời người ở trong thôn.
Lúc này, tất cả mọi người đều rảnh rỗi, nếu như tìm người ở trong thôn hẳn là sẽ tiện nghi hơn một chút, vừa gần lại không lãng phí thời gian đi đường, bất quá, Trần Tiểu Mễ không nói, Lưu Quý Dũng cũng không hỏi, mặc kệ như thế nào, có việc làm là tốt rồi.
Thật vất vả lắm mới có việc làm, không lý nào lại đem chuyện tốt như vậy đẩy ra bên ngoài.
....

Chuyện Trần Tiểu Mễ mời người ngoài thôn làm việc, rất nhanh truyền vào thôn.
Trần Tiểu Mễ mua không ít gạch xanh, rất nhiều người đều thấy được.
Vốn dĩ còn có một vài thôn dân đang vui sướng khi người gặp họa khi Trần Tiểu Mễ không tìm được người làm việc, thấy người ngoài thôn tiến vào, liền cảm thấy kỳ quái, hỏi thăm một chút mới biết hóa ra là người Trần Tiểu Mễ mời đến xây nhà.
Đám người Lưu Quý Dũng nhìn thấy giường đất nhà Trần Tiểu Mễ cũng bị làm kinh ngạc không thôi, bất quá, bọn họ cũng không có tùy tiện hỏi.
Tiền công đến cuối ngày mới tính, Lưu Quý Dũng cũng không lo Trần Tiểu Mễ quỵt nợ, biết được tài lực của chủ nhà, Lưu Quý Dũng vẫn là rất tin tưởng với việc làm này.
Cơm trưa là cháo và dưa muối, cháo nấu bằng gạo thô mua ở trấn trên bỏ thêm củ từ, ngoài ra còn bỏ thêm một chút thịt vụn.
Dưa muối là do Lục Lâm mua ở chỗ Thẩm a bà, tay nghề của Thẩm a bà thực tốt, dưa muối ăn với cơm thực ngon.
Tuy rằng chỉ là cơm canh thô ráp, nhưng lại rất được đám người lão Lưu yêu thích.
Với thời tiết trước mắt, lương thực rất là quý giá, có vài chủ nhà bao cơm thì bất

quá cũng chỉ được một chén cháo trắng mà thôi.
Ở chỗ của Lục Lâm, cháo của từ có đủ cho mọi người bên trong còn có thịt, tuy chỉ là một chút thịt vụn, nhưng tốt xấu gì cũng là thịt a.
Hai đứa học đồ ăn đến hai mắt tỏa ánh sáng, tuy rằng Lục Lâm nấu không ít cháo, nhưng là, mấy người vẫn là uống sạch.
Vài người ở chỗ này xây nhà cũng thấy được Lục Lâm dùng Thổ Côn nấu cháo, sau khi nhìn thấy liền giấu ở trong lòng, cũng không lộ ra.
Vốn dĩ Lục Lâm còn muốn có đồ dự trữ để vượt qua mùa đông nên mới không để lộ ra, hiện giờ đã có bạc, liền không thèm để ý chuyện này nữa.
Sau khi ăn uống no đủ, mấy người làm việc càng ra sức hơn.
Làm đến lúc chạng vạng, Lục Lâm lo lắng trên đường về sẽ xảy ra chuyện, liền cho bọn họ trở về, hơn nữa còn dùng xe la chở mấy người bọn họ một đoạn.

------oOo------

Chương 28: Tiền công làm người ta hâm mộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đám người Lưu Quý Dũng đi đường, không khỏi bắt đầu nghị luận.
"Cha, Trần Tiểu Mễ kia là người không tồi a! Không giống người khác đồn đãi một chút nào." Lưu Văn nói.
Đám người Lưu Quý Dũng là người thôn Đại Loan kế bên Đại Thạch thôn, cũng có người ở thôn Đại Thạch gả qua thôn Đại Loan, chuyện của Trần Tiểu Mễ nháo lớn như vậy, hỏi thăm một chút là biết ngay.
Bởi vì Trần Tiểu Mễ mời bọn họ cũng có chút kỳ quái, cho nên, Lưu Quý Dũng trở về cũng hỏi thăm một chút, sau khi hỏi thăm được, hắn liền minh bạch nguyên nhân Trần Tiểu Mễ không trả giá.
Mọi người suy nghĩ một chút, cảm thấy bút sinh ý này vẫn có thể tiếp nhận, cho dù Trần Tiểu Mễ có lợi hại thì trong nhà vẫn còn hai đứa nhỏ, bọn họ lại có tới năm người a! Nếu như Trần Tiểu Mễ không đưa tiền đúng ngày, cùng lắm thì bọn họ không làm nữa.
Bất quá, qua một ngày tiếp xúc, Lưu Quý Dũng phát hiện sự tình so với tưởng tượng của bọn hắn tốt hơn nhiều.
Trần Tiểu Mễ ôn hòa, Lục Lâm cũng rất hào phóng, nấu cho bọn hắn một nồi cháo lớn như vậy, có đồ ăn có thịt, tiền công còn cao, làm một ngày trả tiền một ngày, tuy đường đi xa một chút nhưng đây cũng là không có biện pháp nào.
Tiếu Đại Lực gãi gãi đầu, nói: "Cháo kia thật là ngon a."
Trước kia, Tiếu Đại Lực đi theo Lưu Quý Dũng đi xây nhà cho con thừ tự của một hộ nhà giàu, hắn là học đồ, một ngày chỉ có mười lăm văn tiền, được bao một bữa ăn trưa, nhưng cũng chỉ là cháo gạo lức, căn bản ăn không đủ no, ăn được một hồi bụng lại đói tiếp.

So sánh một chút, Trần Tiểu Mễ thật đúng là quá phúc hậu.
Cho thêm Thổ Côn vào cháo, cư nhiên lại ngon như vậy, Tiếu Đại Lực bỗng nhiên cảm thấy chờ xây xong nhà cho Trần Tiểu Mễ, hắn cũng có thể đến núi phụ cận Đại Loan thôn đào một ít về ăn.
Tiếu Đại Lực cảm thấy thôn dân Đại Thạch Thôn thật là ngốc a! Chuyện tốt như vậy cư nhiên lại đẩy ra bên ngoài.
Trần Tiểu Mễ mua không ít gạch ở lò gạch, hai học đồ liền hỗ trợ khuân gạch.
Thôn dân kiêng kị Trần Tiểu Mễ, nhưng không sợ hai học đồ làm việc cho nhà Trần Tiểu Mễ.
"Hai người các ngươi đang làm việc cho nhà Trần Tiểu Mễ sao?" Một cái thôn dân đi tới bên người hai huynh đệ hỏi.
Tiếu Đại Lực gật gật đầu.

"Các ngươi biết không? Cai song nhi Trần Tiểu Mễ kia không đơn giản đâu......" Thôn dân ra vẻ thần bí nói.
Tiếu Đại Lực "Nga" một tiếng, bởi vì trước đó đều đã hỏi thăm qua, Tiếu Đại Lực không hề tò mò với cái song nhi không đơn giản trong miệng thôn dân.
Trần Tiểu Mễl là cái dạng gì, thì liên quan gì đến bọn họ, chỉ cần làm việc trả tiền là được rồi, trước kia, Tiếu Đại Lực cũng từng làm việc cho người nhà giàu, tiền thuê cũng khá tốt, thế nhưng khi hoàn thành công việc, lúc trả tiền nếu người ta thấy chỗ nào làm không vừa ý liền ép giá một chút.
Trần Tiểu Mễ thì lại khác, thức ăn tốt, ngày nào làm xong đều trả tiền ngày đó, tiền công cũng rất rộng rãi, lúc làm việc, Trần Tiểu Mễ cũng rất ít khi khoa tay múa chân, công việc này cũng rất tốt.
Còn có giường đất kia của nhà Trần Tiểu Mễ, đó đúng thật là thứ tốt, nếu như có thể học được vậy sau này cũng thêm một món nghề.
Bất quá, hiện tại bọn họ chủ mới làm ở đây được mấy ngày, đương nhiên không thể học hỏi chuyện giường đất ở của người ta.
Thôn dân thấy hai huynh đệ không có hứng thú nói chuyện, liền có chút sốt ruột, "Hẳn là các ngươi cũng đã nghe nói qua, cái song nhi Trần Tiểu Mễ kia có một cổ sức lực kìa quái, ngay cả lão hổ y cũng đánh chết được, y còn đánh người lung tung, Trần gia không có biện pháp nào nên mới phân gia cho y, các ngươi không sợ sao?"
Tiếu Đại Lực liếc mắt nhìn thôn dân một cái, nói: "Bọn ta làm việc cho người ta, chuyện của chủ nhà, không có liên quan gì tới bọn ta, chỉ cần làm việc xong trả tiền là được."
Tiếu Đại Lực cảm thấy thôn dân Đại Thạch Thôn là chuyện bé xe ra to, không phải chỉ là một song nhi thôi sao? Tuy rằng y giết được lão hổ, nhưng nói không chừng trước đó lão hổ kia đã chết rồi, y chỉ là kéo lão hổ kia từ trên núi xuống mà thôi.
Thôn dân thấy Tiếu Đại Lực cùng Tiếu Đại Thạch không chịu tiếp thu, liền lắc lắc đầu, chỉ tiếc hận rèn sắt không thành thép.

Hai huynh đệ Tiếu Đại Lực làm việc ở nhà Trần Tiểu Mễ được ba ngày, liền gặp được vài thôn dân tiến lên hỏi chuyện, không ít người dùng ánh mắt đồng tình nhìn hai huynh đệ, làm hai huynh đệ thập phần cạn lời, quan nhiều lần, hai huynh đệ liền tập thành thói quen.
Lục Lâm biết rõ ràng mấy hành vi của thôn dân, thấy đám người Lưu Quý Dũng không rút lui trong lòng liền an tâm không ít.
Đương nhiên, đương nhiên nếu đám người Lưu Quý Dũng thật sự không muốn làm, hắn cũng không ngại, cùng lắm thì hắn lại bỏ thêm chút tiền, mời người khác.
Mấy thôn dân của Đại Thạch thôn vốn dĩ còn tưởng rằng mấy người kia làm ở chỗ Lục Lâm mấy ngày liền làm không nổi nữa, không nghĩ tới lại có thể kiên trì đến tận bây giờ.
Vào mùa đông, có rất nhiều người đều rảnh rỗi, mấy người này cũng muốn tìm

một công việc tốt để làm, đầu năm nay, việc ít người nhiều.
Có đôi khi lên trấn trên mỏi mắt trông chờ cả một ngày, cũng không chờ được việc làm, nhưng đi một đoạn đường xa như vậy, dù sao cũng phải kiếm được việc gì tốt một chút, có vài người nhận được việc làm gia đinh cho nhà khác liền không vui.
Trong thôn có vài người quanh co lòng vòng hỏi thăm tiền công của đám người Lưu lão hán, biết được liền líu lưỡi không thôi.
Biết mấy tiểu tử choai choai làm giúp cũng được hai mươi văn tiền một ngày, cái lão làm lâu năm kia được tới bốn mươi văn tiền một ngày, không ít người đều cảm thấy có chút buồn bực.
Tiền công Trần Tiểu Mễ trả còn muốn cao hơn một chút so với nhà bình thường, còn bao một bữa cơm.
Trong thôn ít ruộng mà người thì nhiều, chuyện tốt như vậy, sao có thể để người ngoài thôn làm, Lục Lâm không có một chút không được tự nhiên nào đem lí chính ra làm bia đỡ đạn, nói với người ta là, lí chính nói người trong thôn đều bận việc không ai nguyện ý làm việc cho hắn.
Trong thôn có những người nhìn chằm chằm tiền công làm việc, cũng có người nhìn chằm chằm cách làm giường đất, này không phải là cái cớ, cũng không thể hỏi Trần Tiểu Mễ giường đất này làm như thế nào, nhưng nếu đi làm việc cho Trần Tiểu Mễ, chẳng những có thể kiếm tiền, nói không chừng còn có thể học được cách làm giường đất.
Vài ngày sau, liền có mấy người đi tìm lí chính, nói là Trần Tiểu Mễ mời người ngoài thôn làm việc, chuyện này không thích hợp.
Loại chuyện này, tốt nhất là nên tìm người ở trong thôn, trong thôn cũng không phải là không có ai, lí chính không nên chưa hỏi qua người trong thôn mà đã quyết định chuyện này rồi tiện nghi cho người ngoài thôn, Trương Tiến bị làm sinh khí không nhẹ.
Trương Thành cho rằng với thanh danh của Trần Tiểu Mễ, trước kia, ông cũng muốn tìm người giúp Trần Tiểu Mễ xây nhà, nhưng không có ai nguyện ý đi, nhưng sau khi mấy người này thấy tiền công người ngoài kiếm được, thì trong lòng liền không vui.
Đám người Lưu Quý Dũng làm việc ở nhà Lục Lâm được sáu ngày, liền có mấy thôn dân tìm tới cửa nói là do lí chính lầm, sao trong thôn lại không có ai nguyện ý làm việc bọn hắn chứ, mấy chuyện như xây nhà này, trong thôn có rất nhiều người muốn làm.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ thương lượng một chút, từ trong đám thôn dân, tuyển ra sáu người để thuê.
Chuyện sửa nhà đã để cho đám người Lưu Quý Dũng làm, nhưng Lục Lâm còn muốn xây thêm chuồng lừa và chuồng gà, ngỗng, việc vẫn còn nhiều lắm.

------oOo------

Chương 29: Chuyện giường đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Quý Dũng thấy người Đại Thạch Thôn tới đoạt công việc, ít nhiều gì cũng có chút khúc mắc.
Bất quá, hắn cũng không phải người Đại Thạch thôn, hiện tại người Đại Thạch thôn đều ra mặt, ông đương nhiên không thể đắc tội với người khác ngay trên địa bàn của người ta.
Lưu Quý Dũng âm thầm oán trách nhi tử của không dấu được chuyện, người ta hỏi tiền công liền nói toạt ra.
Lưu Võ thấy lão cha trừng mắt nhìn mình, hắn cũng chỉ có thể xấu hổ vò đầu.
Lưu Võ là người có sao nói vậy, năm lần bảy lượt bị người ta bắt lại nói chuyện, nói cái gì mà Trần Tiểu Mễ không tốt, làm việc cho y không có chỗ gì tốt, đến lúc đó lại thành làm công không cho người ta, ngay cả một văn tiền cũng không lấy được. Lại nói, Trần Tiểu Mễ lục thân không nhận, người Trần gia không ít lần bị y đánh, bọn họ làm việc cho y, không biết lúc nào sẽ bị y đánh cho một trận.
Lưu Võ nghe xong liền không vui, rồi cãi cọ với người ta, nói là làm ngày nào trả tiền công ngày đó, còn bao một bữa ăn, bọn họ không hề thiệt thòi.
Lưu Võ thật sự cảm thấy Trần Tiểu Mễ và Lục Lâm là người không tồi, không thể để thôn dân quở trách hai người như vậy được, bị người ta khiêu khích một chút, rất nhiều điều không nên nói hắn cũng đã nói, muốn thu hồi lại cũng không còn kịp rồi.
Mấy thôn dân Lục Lâm chọn đều tương đối thành thật, vốn dĩ thôn dân tới cửa cũng khá nhiều, trong đó còn có vài người muốn tới để chiếm tiện nghi.
Người Lục Lâm tuyển cách làm người cũng tương đối tốt, trong nhà lại khó khăn, mấy người này cầm tiền rồi làm việc càng ra sức hơn.
Người trong thôn cọ chung một chỗ làm việc với người ngoài thôn, ít nhiều gì cũng có chút ý thức cạnh tranh, người trong thôn không nghĩ sẽ thua người ngoài thôn, người ngoài thôn cũng không nghĩ sẽ bỏ việc.
Lại tốn mười ngày công phu, phòng ở đã xây được không sai biệt lắm, đồng thời chuồng lừa, chuồng gà, vịt cũng hoàn thành tương đối đối sớm, Lục Lâm liền an bài mọi người đi đào đất hầm.
Sau khi đào hầm xong, Trần Tiểu Mễ lại để vài người đi lát gạch.
Mấy thôn dân đều cảm thấy không cần thiết phải tiêu tiền như vậy, nhưng nếu chủ nhà đã không để bụng số tiền kia, bọn họ tự nhiên cũng không thể phản đối.
Gần đây Trần Tiểu Thái đều thực vội, nó muốn giúp Lục Lâm một tay, còn phải uy gà, uy vịt...... Còn phải trông chừng Trần Tiểu Mạch, không thể để nó chạy loạn.
Từ sau khi phân gia ra khỏi Trần gia, có rất ít người phản ứng Trần Tiểu Thái,

bất quá, bây giờ lại có nhiều người như vậy làm việc ở nhà, những thôn dân đó sẽ tìm Trần Tiểu Thái tán gẫu.
Không ít thôn dân có hứng thú với chỗ bạc mà Trần Tiểu Mễ có để vừa mua lừa, vừa xây, nhịn không được quanh co lòng vòng hỏi thăm.
Phòng ở, xây không sai biệt lắm, còn phải suy xét đến chuyện xây giường đất.
Mấy người làm việc ở nhà Trần Tiểu Mễ đều biết được chỗ tốt của giường, có vài người đều nguyện ý bỏ ba ngày tiền công, chỉ vì muốn xem giường đất xây như thế nào, Trần Tiểu Mễ đồng ý.

Sau khi hoàn thành công việc cho nhà Trần Tiểu Mễ, mấy người làm việc ở nhà y liền trở thành người rất được săn đón, người trong thôn đều tìm vài người xây giường đất, giá trị con người của mấy người này lập tức gia tăng gấp bội.
Có rất nhiều thôn dân đã tiếc nuối vì trước đây không có làm tốt quan hệ với Trần Tiểu Mễ, nếu không thì hiện tại đã có thể học được cách xây giường đất, cũng có thể kiếm được chút tiền.
....
Trương Thành ở trong phòng hút thuốc, tâm tình rất là không tốt.
Vài người trong thôn học được cách xây giường đất, gần đây đều vội đến túi bụi.
Trong lòng Trương Thành oán trách Lục Lâm tình nguyện đem tay nghề truyền cho người ngoài thôn dân, cũng không dạy cho người trong thôn của mình, chuyện giường đất hẳn là đã truyền tới trấn trên rồi đi, người nhà giàu trên trấn cũng muốn xây giường đất, trấn trên có thể kiếm được nhiều tiền hơn so với ở nông thôn, hẳn là mấy người biết xây giường đất đều sẽ chạy đến trấn trên đi.
Bởi vì mấy người ngoài thôn kia cũng biết xây giường đất, người hai thôn cũng hình thành quan hệ cạnh tranh.
Bất quá, bởi vì có rất nhiều nhà, nên tuy rằng người hai thôn cùng làm việc ở trên trấn, cũng vẫn hài hòa không có việc gì.
Trương Thành nghĩ: Nếu như tay nghề này chỉ có thôn dân thôn mình biết, vậy người Đại Thạch Thôn bọn họ sẽ là độc nhất vô nhị.
Người biết xây giường đất trong thôn chủ yếu là mấy người trước kia làm việc cho nhà Lục Lâm, những người khác muốn nhập bọn sẽ bị đẩy tới sang năm.
Mấy người làm việc ở chỗ Trần Tiểu Mễ, gần đây rất được hâm mộ.
Trong thành có rất nhiều người có tiền giàu xụ, nhưng đều là một đám gia hỏa keo kiệt, hơn phân nửa người vào thành đều sẽ bị áp bức, nhưng tay nghề xây giường đất này không phải ai cũng biết, phú hộ trong thành vì để sớm chút có giường đất nằm, nên ra giá phi thường cao, kể từ đó, mấy người này sẽ suốt ngày chạy vào thành, người ở nông thôn muốn xây giường đất, cũng chỉ có thể chờ.
Vì thế Trương Thành đi tìm Lục Lâm, trách cứ hắn dạy cách xây giường đất cho người ngoài, lại bị một câu của Lục Lâm đẩy về. Lục Lâm nói, nếu không phải trước kia ông nói rong thôn không có ai, hắn cũng không phải đi ra ngoài thôn tìm người a!
Trương Thành bị Lục Lâm chọc giận, liền nhận định là Lục Lâm đã hết thuốc

chữa như Trần Tiểu Mễ.
Điều làm Trương Thành càng thêm tức giận chính là đám người Trương Trụ Tử trước kia học tay nghề ở chỗ Lục Lâm, sau khi những người này học được cách xây giường đất, liền chạy đến trong thành xây giường đất cho người ta, cũng không mang theo thôn dân nào.
Đối với lựa chọn của đám người Trương Trụ Tử, Lục Lâm cũng có thể lý giải, là người đều phải có tư tâm, phú hộ trong thôn cũng sẽ không vì gạo thóc trong nhà nhiều mà vô tư hiến ra ngoài, mấy người trong thôn đến làm việc trước kia đều có gia cảnh tương đối khó khăn, vất vả lắm mới có được cái nghề để kiếm tiền, mấy người đó cũng không nghĩ sẽ tìm thêm người nhập bọn nhanh như vậy, tốt xấu gì cũng phải chờ tới lúc bọn họ kiếm tiền được một khoảng thời gian rồi hãy nói.
....
Nhà Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Mễ đếm đếm bạc, đối với Lục Lâm oán giận nói: "Chỉ còn lại có chín lượng tám trăm văn."
Vốn dĩ Trần Tiểu Mễ lên kế hoạch chỉ sửa nhà tám lượng, không cẩn thận một chút liền tốn nhiều hơn, tốn đến mười mấy lượng.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ ôm bình gốm, bộ dáng nghiêm túc, mơ hồ cảm thấy thú vị. Thời điểm Trần Tiểu Mễ săn thú, giống như một con hổ, lúc kiếm tiền lại giống như sóc con.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Nhiều bạc như vậy, cũng đủ qua mùa đông rồi."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Vậy cũng đúng."
Lục Lâm tính toán qua hai ngày nữa, liền có thể bán đám rượu cuối cùng của năm nay, sau khi bán liền có thể thành thành thật thật chuẩn bị nghỉ đông rồi.
"Qua vài ngày nữa, phòng bên cạnh hẳn là đã có thể ở được rồi." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, "Nga" một tiếng, bên tai lại lặng lẽ đỏ lên.
Lục Lâm nhìn da thú bên cạnh một chút, nói: "Mớ da thú này tính bán đi sao?"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.
Tuy rằng bán rượu kiếm được rất nhiều tiền, nhưng trong khoảng thời gian này, Trần Tiểu Mễ vẫn không hề chậm trễ chuyện săn thú, ở trong mắt Trần Tiểu Mễ, săn thú vẫn là nghề của y, bất quá, ít nhiều gì bây giờ cũng không giống trước nữa, Trần Tiểu Mễ cũng cẩn thận hơn một chút, sẽ không trêu chọc con mồi nguy hiểm.
Lục Lâm da thú, nói: "Không cần bán đi, đem da thú này mai vào y phục mặc sẽ ấm hơn, ta còn muốn nhờ Thẩm a bà hai bộ bao tay, da thú này, da lông đều rất tốt, xử lý tốt một chút, làm thành bao tay hẳn là có thể bán với giá cao."
"Bao tay là cái gì?"
Lục Lâm vươn tay, nói: "Bao tay chính là thứ mang ở trên tay, lá thứ có thể giữ ấm, đeo bao tay vào sẽ không dễ bị nứt da."
Trần Tiểu Mễ nghiên đầu, có chút thần kỳ nói: "Người ở chỗ ngươi thật đúng là quá tinh tế a! Cư nhiên còn có thứ này."
Lục Lâm cười cười, nói: "Đúng vậy."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, thầm nghĩ: Quả nhiên đại thiếu gia chính là đại

thiếu gia, thật là phung phí a! Người làm việc cả ngày giống như y, mang bao tay kia vào không phải là sẽ làm hư nó sao?
....
Phòng ở đã xây tốt, chuyện 'ở riêng' đã được nhắc lại ngay lập tức.

Lục Lâm quyết định tìm một cơ hội để giáo dục tư tưởng cho Trần Tiểu Thái.
Vài ngày sau, cuối cùng Lục Lâm cũng bắt được một cơ hội.
"Tiểu Thái a! Ngươi đã là đại hài tử, lập tức sẽ phải cưới vợ, sinh nhãi con, về sau liền tự mình ngủ đi, ngươi là nam tử hán, ngàn vạn lần không được sợ a."
Trần Tiểu Thái hung hăng trừng mắt nhìn Lục Lâm, nó vẫn còn nhỏ a, cũng không nghĩ sẽ cưới vợ sớm.
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Thái một cái, nói: "Ngươi hẳn là biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy. Kỳ thật, phân ra ở cũng không có gì không tốt, ngươi ngủ ở phòng cách vách, đã có Tiểu Mạch ngủ với ngươi, giường lại lớn, cũng sẽ không bị âm thanh ngái ngủ của ca ca ngươi đánh thức."
Trần Tiểu Thái đỏ mặt, bất mãn nói: "Đại ca mới không ngái ngủ đâu!"
Lục Lâm nghiêng đầu, nói: "Nếu đại ca ngươi không ngái ngủ, vậy là ngươi ngái ngủ sao? Như vậy cũng tốt, ngươi đến phòng kế bên ngủ đi, lúc ngủ cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến ta và đại ca ngươi."
Trần Tiểu Thái tràn đầy buồn bực nhìn Lục Lâm, nói: "Ta cũng không ngái ngủ."
"Ngươi cũng đã ngủ rồi, sao mà biết được mình ngái ngủ hay không?" Lục Lâm lắc lắc đầu nói.
Trần Tiểu Thái cắn chặt răng, trừng mắt nhìn Lục Lâm, nói: "Ta sẽ mang Tiểu Mạch sang phòng cách vách ngủ, ta sẽ chiếu cố nó thật tốt."
Lục Lâm vừa lòng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy a! Vậy rất tốt."
Sự tình đã được giải quyết, tâm tình Lục Lâm tốn hơn không ít, "Kim chi trong nhà không còn, bằng không ngươi qua nhà Thẩm a bà mua một chút về?"
Từ khi bắt đầu xây nhà, Lục Lâm liền thường xuyên mua đồ ăn ở chỗ Thẩm a bà, lục tục cũng mua không ít, ngay từ đầu đều là Lục Lâm đi, sau đó lại để cho Trần Tiểu Thái đưa theo Trần Tiểu Mạch đi, Lục Lâm cảm thấy tiểu hài tử vẫn là nên tiếp xúc với bên ngoài nhiều một chút, chơi với với đám bạn cùng lứa, cả ngày buồn ở nhà, sẽ rất dễ xuất hiện chứng tự bế*.
*Tự bế = tự kỷ
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Vâng"
"Cái này cho ngươi." Lục Lâm lấy hai túi hạt dẻ rang đường cho Trần Tiểu Thái.
Lục Lâm thường xuyên lui tới trong rừng, có mấy cây hạt dẻ, Lục Lâm ngẫu nhiên thấy được sẽ thu một ít vào quầy bán quà vặt, gần nhất đây có rang một chút, tốt xấu gì cũng là đồ ăn vặt, tiểu hài tử nơi này bình thường có rất ít đồ ăn vặt, hạt dẻ rang đường này rất được hoan nghênh.
Lục Lâm cảm thấy người ở đây, thật là thân cư bảo sơn* mà không biết.
*Thân cư bảo sơn: sống trong núi bảo bối
Hạt dẻ ở bên ngoài có rất nhiều ở đây lại không có ai ăn.

Quầy bán quà vặt của Lục Lâm có dư một ít, thường lấy ra cho ba huynh đệ làm đồ ăn vặt, rất là tiện.
Vốn dĩ Lục Lâm là xào cho Tiểu Thái và Tiểu Mạch ăn, để Tiểu Mễ thấy được, Trần Tiểu Mễ liền mang theo rất nhiều hạt dẻ từ trong núi về, hạt dẻ xào tốt rồi để trong quầy bán quà vặt, mỗi lần lấy ra đều nóng hầm hập, có khi Trần Tiểu Mễ đói bụng sẽ tìm Lục Lâm đòi ăn.
"Nếu như gặp được tiểu hài tử khác, có quan hệ không tồi với ngươi, liền phân cho bọn nó một chút đi." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Thái cau mày, nói: "Vì sao lại phải phân cho người khác ăn?" Bây giờ đã là mùa đông, đồ ăn càng ngày càng ít, sau này chỉ có thể ăn canh.
Lục Lâm cau mày, nói: "Ngươi chia cho người khác ăn, người ta mới nguyện ý chơi với ngươi a!"
Trần Tiểu Thái phồng má, nói: "Bọn họ đều rất ngốc, ta mới không thèm chơi với bọn họ."
Cuối cùng Trần Tiểu Thái cũng chỉ là một tiểu hài tử, năm đó, lúc vừa mới rời khỏi Trần gia, nó cũng muốn chơi cùng tiểu hài tử trong thôn, thế nhưng mấy tiểu hài tử trong thôn đều bị cha mẹ cấm không cho chơi với nó, có đứa còn dùng đá ném vào nó, lâu dần Trần Tiểu Thái liền không thèm chơi với ai nữa.
Lục Lâm cau mày, nói: "Vậy đi đi, ngươi không muốn chia cho người khác thì giữ lại tự mình ăn cũng được."
Trần Tiểu Thái bỏ hạt dẻ vào túi tiền, túi tiền này là do Lục Lâm nói Thẩm a bà may lên y phục, sau khi Thẩm a bà thấy được, cảm thấy rất tiện lợi, cũng may túi tiền vào y phục của Thẩm Trì.
Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Nếu như đi Thẩm gia gặp được Thẩm Trì, nó có thể chia một chút cho Thẩm Trì ăn.
Trần Tiểu Thái có vài lần đưa đồ ăn qua Thẩm gia, cũng có quen biết với Thẩm Trì.
Trần Tiểu Thái nhận nhiệm vụ, liền mang theo Trần Tiểu Mạch đi.
Trần Tiểu Mạch nghe thấy nhị ca muốn dẫn nó ra ngoài chơi, liền thập phần cao hứng.
Ở tuổi của Trần Tiểu Mạch là thời điểm mà hài tử rất hiếu động, vốn dĩ thân thể của Trần Tiểu Mạch vẫn luôn không tốt, bị Trần Tiểu Mễ để ở nhà, hiện giờ đã tốt hơn chút, Trần Tiểu Mễ cũng hy vọng Trần Tiểu Mạch có thể ra ngoài chơi nhiều một chút, miễn cho buồn đến hỏng.
Thẩm a bà thấy Trần Tiểu Thái, Trần Tiểu Mạch tới, thập phần hoan nghênh.
Trước kia lúc nhà Trần Tiểu Mễ xây phòng ở, Lục Lâm cũng mua không ít đồ ăn ở chỗ Thẩm a bà, lục tục Thẩm a bà cũng kiếm được năm trăm văn, qua hệ hai nhà cũng thân thiết hơn rất nhiều.

------oOo------

Chương 30: Người nghèo ăn mì gói

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ nhìn Tiểu Thái mang theo Tiểu Mạch rời đi, chớp chớp mắt, nói: "Ngươi lại sai Tiểu Thái đi làm việc?"
Lục Lâm có chút vô tội nói: "Không có a, ta chính là để nó đi ra ngoài giao lưu với nhiều bằng hữu một chút." Thuận tiện sai vặt mà thôi, tiểu tử Trần Tiểu Thái này là một hán tử, sớm muộn gì cũng phải tự mình đảm đương một phía, hắn chỉ là phòng ngừa chu đáo, bồi dưỡng trình độ độc lập của tiểu tử này mà thôi.
Trần Tiểu Mễ trợn trắng mắt, nói: "Suy cho cùng cũng là sai nó đi làm việc."
Lục Lâm: "......" Hắn là vì giúp cho tiểu tử kia nâng cao năng lực kết giao với người khác, cũng rất là quan trọng a, "Ngươi không phát hiện gần đây nó rộng rãi hơn rất nhiều sao?"
Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Hình như cũng không phải vậy."
Lục Lâm cười cười, có chút hài hước nói: "Có thể là tư xuân*, cho nên mới không phải vậy."
*tư xuân: Tương tư, yêu
Trần Tiểu Mễ bất mãn nói: "Tiểu Thái còn nhỏ a!"
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm, có chút hoài nghi, không biết trước kia Lục Lâm có thật là người đọc sách hay không, không giống a! Người đọc sách sao lại không biết lựa lời như vậy.
"Ta chỉ là đùa một chút thôi." Chín tuổi là còn nhỏ, nhưng có rất nhiều tình cảm vô tư đều là nảy sinh vào lúc này a.
Trần Tiểu Mễ trừng mắt nhìn Lục Lâm liếc, nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch đi rồi, chúng ta đi ăn mì gói đi."

Trước kia Lục Lâm đói bụng ở trên núi, liền nấu mì gói ăn, liền bị Trần Tiểu Mễ đoạt đi.
Trần Tiểu Mễ oán giận có đồ Lục Lâm như vậy lại không lấy ra sớm một chút, Lục Lâm nói cho Trần Tiểu Mễ, thứ này ở thế giới của bọn họ là thuộc về thực phẩm rác rưởi, ăn nhiều sẽ dễ bị thiếu dinh dưỡng, không tốt cho thân thể.
Trần Tiểu Mễ rất là không tin, cảm thấy Lục Lâm là ăn mảnh*, cho nên tìm đại cái cớ.
*ăn mảnh: ít kỉ, keo kiệt, chỉ giữ riêng cho bản thân
Tuy là thế, nhưng Trần Tiểu Mễ vẫn tán thành kiến nghị của Lục Lâm, không cho Tiểu Thái và Tiểu Mạch biết đến sự tồn tại của mì gói.
Lục Lâm đập một cái trứng gà, ngoài ra còn cắt thêm một chút chân giò hun khói, lại bỏ thêm một mớ rau xanh vào trong mì gói.
Lục Lâm thiêu hủy bao mì, gần đây Lục Lâm cũng thanh lọc quầy bán quà vặt, xử lý một ít thứ không cần thiết, chiếm chỗ.
Qua một hồi, sau khi trứng gà, chân giò hun khói, rau xanh đã chín, hai mắt

Trần Tiểu Mễ đã sớm phát sáng, múc mì từ trong nồi ra, sùm sụp ăn thập phần cao hứng.
Trần Tiểu Mễ ăn mì, có chút không dám tin nhìn Lục Lâm, nói: "Thứ này, thật sự là để cho người nghèo ăn sao?" Rõ ràng là thứ ăn ngon như vậy, Lục Lâm lại nói đây là thực phẩm rác rưởi? Người nghèo ở chỗ Lục Lâm, cư nhiên lại được ăn ngon như vậy, thật là khó có thể tưởng tượng được.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"
Trần Tiểu Mễ nhìn biểu tình thành khẩn của Lục Lâm, vẫn là không tin, chỉ là nhanh chóng đem mì gói ăn sạch sẽ.
Lục Lâm thấy Trần Tiểu Mễ ăn xong liền thu dọn.
Lục Lâm hồi tưởng lại ánh mắt của Trần Tiểu Mễ, cảm thấy nếu như mình không có ở đây, chỉ sợ Trần Tiểu Mễ sẽ liếm luôn cả chén.
Lục Lâm thu thập xong, đi vào phòng, liền thấy Trần Tiểu Mễ ôm bụng, nằm ở trên giường rầm rì, giống như một con mèo thoả mãn vì được ăn no.
Lục Lâm nghiêng đầu, thầm nghĩ: Trong thôn hình như có rất nhiều người sợ hãi Trần Tiểu Mễ, bất quá nếu để cho người ta nhìn thấy bộ dáng hiện tại của gia hỏa này, nói không chừng sẽ không còn sợ như vậy nữa.
....
Trần Tiểu Mạch mặc áo bông, ở nằm trên giường đất mới lăn qua lăn lại.
"Ca ca, tới cuồn cuộn......"
Trần Tiểu Thái liếc mắt nhìn Trần Tiểu Mạch vô ưu vô lo, nói: "Ngươi tự cuộn đi, ta không cần."
Trần Tiểu Mạch móc ra nửa cái bánh từ dưới gối, nói: "Cho ngươi ăn nè."
Trần Tiểu Thái run rẩy khóe miệng, nói: "Không cần, ta không ăn đâu."
Trần Tiểu Thái có chút buồn bực nhìn Trần Tiểu Mạch, tam đệ vẫn luôn có thói quen giấu đồ ăn, ban đầu là vì ăn không đủ no, hiện tại lại không biết là vì cái gì.

Lục Lâm rất thích tam đệ, thời điểm tam đệ quấn lấy Lục Lâm lấy lòng, Lục Lâm sẽ cho nó chút đồ ăn, có khi là nước đường, có khi là canh trứng gà, có khi là bánh trứng, có khi cũng không biết là thứ gì nữa.
Trần Tiểu Thái chọc chọc mặt Tiểu Mạch, nói: "Bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ tự mình ngủ."
Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, có chút khó hiểu nhìn Trần Tiểu Thái.
Trần Tiểu Thái nhìn bộ dáng mờ mịt của Trần Tiểu Mạch, trong lòng có chút bất đắc dĩ, đại ca đều đã thành hôn, nói không chừng sau này sẽ có con với Lục Lâm, nó phải chiếu cố tam đệ nhiều một chút mới được.
Trần Tiểu Thái sờ sờ chăn, cái chăn này chăn mới đại ca mua vào hai ngày trước khi lên trấn trên, không rẻ nhưng cái chăn này chỉ mới mua được mấy ngày a! Giờ đã bị tam đệ làm cho bẩn hề hề.
Trần Tiểu Mễ đi vào phòng, không nhìn thấy Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch. "Tiểu Thái và Tiểu Mạch đâu?"
Lục Lâm chớp chớp mắt, nói: "Phòng kế bên có giường đất mới, còn có chăn bông mới, hai tên gia hỏa kia đã gấp đến không chờ được sang cách vách ngủ

rồi."
Trần Tiểu Mễ "Nga" một tiếng, mặt đỏ có chút đỏ lên.
Ở nông thôn, trời tối sớm, sau khi trời tối, cũng không có đèn, người bình thường đều sẽ lên giường ngủ, trước kia có Tiểu Thái, Tiểu Mạch, Lục Lâm cũng không thể hành động thêm một bước nào, bất quá, hôm nay hai tiểu quỷ kia đã sang phòng kế bên ngủ, Lục Lâm cảm thấy phải tận dụng thời cơ a!
Lục Lâm nhào qua, ôm lấy Trần Tiểu Mễ, hô hấp của hai người rất nhanh đã đan vào nhau.
Trần Tiểu Mễ không có phản kháng, ít nhiều gì cũng tạo cho Lục Lâm một chút tin tưởng.
Lục Lâm rất rõ ràng, nếu như Trần Tiểu Mễ không muốn, không cần phí nhiều sức lực cũng có thể đá hắn xuống giường.
Phòng ở một mảnh tối om, lá gan Lục Lâm lớn hơn không ít.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đều là xử nam, qua một hồi liền lau súng cướp cò. Hai người thử một lần đều cảm thấy thực tủy biết vị, ôm ấp thật lâu rồi lại lao vào bắt đầu đợt thứ hai.
Kỳ thật Trần Tiểu Mễ vẫn rất thuần khiết, phụ thân chết sớm, mẫu thân cũng rất ít khi nói đến việc này với Trần Tiểu Mễ, cho nên đối việc này y cũng không biết gì nhiều.
Lục Lâm thì lại khác, tuy rằng Lục Lâm không có kinh nghiệm thực chiến, thế nhưng lớn lên trong mỗ thế giới hiện đại, Lục Lâm có không ít lần trèo tường xem phiến*, tuy rằng không có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng hiểu biết về lý thuyết thì lại rất phong phú.
*phiến: phim đen
Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ lăn lộn một hồi thật lâu, hai người đều cố ý lảng tránh hai tiểu quỷ phòng kế bên, cho nên đè nén thanh âm rất thấp.
Tiểu Mạch ngủ rất sớm, tuy rằng thay đổi chỗ ngủ mới, nhưng cũng không kém bao nhiêu, hơn nữa bên cạnh còn có hơi thở quen thuộc của nhị ca, nên ngủ rất ngọt ngào.
Trần Tiểu Thái thì lại khác, ước chừng Trần Tiểu Thái cũng biết bên cạnh sẽ phát sinh chút chuyện gì, tuy rằng đã cực lực đi vào giấc ngủ, nhưng vẫn là rất khó, luôn cảm thấy phòng cách vách có chuột.

------oOo------

Chương 31: Có người tặng lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quan hệ của Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ đã đột phá được một bước mới, ngày hôm sau, lúc Lục Lâm tỉnh lại, muốn gia tăng một chút tình cảm lại phát hiện Trần Tiểu Mễ không thấy đâu.
Lục Lâm gãi gãi đầu, thầm nghĩ: không phải là Trần Tiểu Mễ đi săn thú đó chứ, sau ngày đầu tiên viên phòng liền đi ra ngoài săn thú, này quả thực là một loại sỉ nhục đối với năng lực của hắn.
Lục Lâm tìm một chút, phát hiện Trần Tiểu Mễ đang chặt củi ở hậu viện.
Hành động của Trần Tiểu Mễ một chút cũng không giống như bị ảnh hưởng gì, động tác chặt củi cũng lưu loát trước sau như một, bên cạnh cũng đã chất được một đám củi không ít, thấy tình hình này, hẳn là đã làm việc được một lúc.
Lục Lâm thấy thế, cũng không đi quấy rầy, thực thức thời đi nấu cơm, lượng cơm Trần Tiểu Mễ ăn cùng với sức lực của y nhất định có quan hệ rất lớn, Lục Lâm vẫn luôn hoài nghi, Trần Tiểu Mễ có bản lĩnh như vậy, cuộc sống lại không quá giàu có, không biết có phải là do ăn quá nhiều hay không.
Đáng mừng là mỗi ngày Trần Tiểu Mễ đều làm rất chăm chỉ, tuy rằng ăn nhiều, nhưng cũng không thấy mập lên bao nhiêu.
Sân ngoài truyền tới trận gõ cửa, Lục Lâm đi ra, phát hiện là đám người Lưu Quý Dũng.
"Lão Lưu, sao ngươi lại tới đây?"
Lưu Quý Dũng xấu hổ cười cười, nói: "Chúng ta tới đưa chút đồ cho hai vị."
Lưu Quý Dũng buông xuống hai sọt khoai lang đỏ, có chút câu nệ chà xát tay nói: "Cũng không phải thứ đáng giá gì."

"Lão Lưu quá khách khí rồi, trong nhà không có ruộng, ta còn muốn lên trấn mua một ít khoai lang đỏ đâu, không nghĩ tới ngươi lại đưa tới." Lục Lâm cười cười nói.
Lưu Quý Dũng có chút ngượng ngùng nói: "Thứ này, năm nay quá nhiều, giá lại rẻ, bán không được giá, bất quá, ta nghĩ hai vị không có ruộng, đưa tới cho hai vị ăn thử, tuy rằng khoai lang đỏ này là đợt đầu tiên, nhưng lại rất ngọt, Lục tiểu ca không ghét bỏ là tốt rồi."
Lục Lâm cười cười, nói: "Lưu thúc ngươi cũng quá khách khí, thứ tốt như vậy chỉ sợ là không đủ ăn đâu, nào có dám ghét bỏ chứ."
Lưu Quý Dũng cười cười, nói: "Một chút thứ nhỏ nhặt mà thôi, Lục tiểu ca thích là tốt rồi."
Lưu Văn phía sau Lưu Quý Dũng nhìn Lục Lâm có chút cao hứng, "Lục ca, ta có mang cho các ngươi mấy con cá và thịt nè."
Tuy rằng Trần Tiểu Mễ sẽ săn thú, trong nhà hẳn là không thiếu thịt, nhưng sẽ không có nhà nào ngại nhiều thịt.

"Sao lại mang theo nhiều đồ tới như vậy a, chúng ta liền không biết xấu hổ mà nhận hết vậy."
Đám người Lưu Quý Dũng vội vàng nói: "Được a."
Gần đây đám người Lưu Quý Dũng kiếm được không ít lời từ việc xây giường đất, nghĩ có thể kiếm được nhiều tiền như vậy đều là nhờ phúc của Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ.
Lưu Quý Dũng nghĩ nghĩ, cảm thấy chính mình không thể vong ân phụ nghĩa, liền tặng cho Trần Tiểu Mễ và Lục Lâm một ít khoai lang đỏ, ngoại trừ khoai lang đỏ, mấy người còn mang theo một ít củ cải, cải trắng, còn có mười cân thịt, hai con cá...... Mọi người mang lại đây không ít đồ, thực sự là quá khách khí.
Chuyện đám người Lưu Quý Dũng đến nhà Trần Tiểu Mễ tặng đồ, đã lan truyền khắp thôn, sau khi tin tức truyền ra, phản ứng của các thôn dân đều không giống nhau.
"Nghe tin gì chưa, người Đại Loan thôn, cư nhiên tặng đồ cho cái sát tinh Trần Tiểu Mễ kia, hơn nữa còn tặng không ít, nào là cá, nào là thịt."
"Bọn họ học được bản lĩnh xây giường đất của Trần Tiểu Mễ, nghe nói mấy người này kiếm được không ít tiền ở trong thành đâu, mấy kẻ có tiền ở trong thành vì muốn nhanh chóng được ngủ trên giường đất nên đã ra giá rất cao, gần đây đám người Trương Đại Trụ cũng kiếm lời không ít."
"Hình như đám người Trương Đại Trụ chưa tặng đồ cho Trần Tiểu Mễ a!"
"Cần gì tặng quà chứ! Đều là người cùng một thôn, cái tên Trần Tiểu Mễ này đúng là không có lương tâm a, biết được thứ tốt như vậy chỉ biết tiện nghi cho người ngoài."
"Cũng không thể nói như vậy, đồ là của Trần Tiểu Mễ, y muốn dạy cho ai thì dạy, nếu như lúc trước mình cũng đi sửa nhà cho Trần Tiểu Mễ thì tốt rồi."
"Chuyện này cũng là do lí chính, chưa được sự đồng ý của mọi người mà đã từ chối chuyện tốt như vậy, nếu như trước đây để người trong thôn sửa phòng ở cho Trần Tiểu Mễ, thì sao sẽ đến lượt mấy người ngoài kia."
"Đám người Đại Trụ cũng vậy, biết đi vào thành kiếm tiền cũng không thèm dạy cho người trong thôn."
"Đại Trụ nói, qua một khoảng thời gian nữa mới dạy, bây giờ cũng đã gần qua một tháng."
"Chỉ sợ một người trong đám người Đại Trụ cũng có thể kiếm được vài lượng a, sao lúc trước Trần Tiểu Mễ lại không chọn ta sửa nhà cho y chứ."

"Nhi tử ngươi luôn khi dễ Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch, bây giờ ngươi còn muốn Trần Tiểu Mễ mướn ngươi làm việc, ngươi không phải là đang nằm mơ đó chứ?"
....
Cuộc sống của nhà Trần Tiểu Mễ càng ngày càng rực rỡ, thời điểm người trong thôn nhắc tới Trần Tiểu Mễ, đều mang theo mùi chua lòm, bất quá phản ứng của thôn dân như thế nào, cũng không hề ảnh hưởng đến Trần Tiểu Mễ.
....
Nhà Trần Tiểu Mễ.

"Năm nay Đại Loan thôn được mùa khoai lang đỏ a!" Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Hình như trấn trên có rất nhiều người bán thứ này, bất quá, giá cả thu mua hình như không được cao lắm! Thứ này rất khó bảo quản."
Khoai lang đỏ sợ lạnh, nếu như bị lạnh sẽ rất nhanh hỏng, vào mùa đông cần phải đặt ở trong hầm để bảo quản, nhưng như vậy cũng rất dễ bị hư.
"Vậy sao? Chúng ta đi mua chút khoai lang đỏ để ủ rượu không?" Lục Lâm hỏi.
Trần Tiểu Mễ có chút tò mò nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi biết ủ rượu sao?" Y còn tưởng rằng Lục Lâm chỉ biết lấy rượu trong nhà nhỏ bán, bán hết thì không còn nữa.
Trần Tiểu Mễ có chút giật mình nhìn Lục Lâm, Lục Lâm cười cười, nói: "Biết a!"
Lục Lâm xuất thân từ nông thôn, khi còn nhỏ, cũng theo cha mẹ nhưỡng rượu khoai lang đỏ, bất quá sau này điều kiện sinh hoạt tốt hơn, bia rượu gì đó thì tiện lợi hơn nhiều, một đồng tiền một bình lớn, dần dần cũng không còn ai muốn hao phí tâm tư đi ủ rượu nữa.
Trần Tiểu Mễ và Lục Lâm đánh xe la đến Hồng Vận tửu lâu, lần này hai người bán một hơi ba mươi bình rượu, lấy được hai mươi bốn lượng bạc.
Sau khi lấy được hai mươi bốn lượng bạc, hai người lại đến Đại Loan thôn mua không ít khoai lang đỏ.
Vốn dĩ thôn dân Đại Loan thôn còn đang phát sầu vì nguồn tiêu thụ của khoai lang đỏ, thấy có người tới thu, liền bán hết cho Lục Lâm.
Hai cân khoai lang đỏ năm văn tiền, Lục Lâm tiêu năm lượng mua hai ngàn cân.
Lục Lâm mua khoai lang đỏ, phần lớn đều để trong quầy bán quà vặt, một ít khác thì đặt bên trong hầm mới xây làm làm dáng.
Lục Lâm triệu tập ban huynh đệ Trần gia, cùng nhau làm rượu khoai lang đỏ.
Tuy rằng dựa vào rượu trong bán quầy bán quà vặt cũng kiếm được không ít, bất quá, trong lòng Trần Tiểu Mễ vẫn có chút bất an, lần này trực tiếp ủ rượu, làm Trần Tiểu Mễ có loại cảm giác kiên định. Quá trình ủ rượu khoai lang đỏ tương đối rườm rà, muốn ủ ra rượu ngon cần phải để một khoảng thời gian rất dài, rượu thì không thể uống ngay lập tức, nhưng mấy người bọn họ cũng có lấy khoai lang đỏ nấu cháo, hoặc nướng ăn.

------oOo------

Chương 32: Cùng lên trấn trên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mễ đều mang bao tay.
Trước kia Lục Lâm đưa da thú đến chỗ Thẩm a bà, làm một trăm đôi bao tay da thú lớn nhỏ khác nhau, Lục Lâm tặng Thẩm a bà hai đôi, còn lại đều cầm về.
"Đại ca, qua mấy ngày nữa có hộp chợ a! Chúng ta cũng đi sao?" Trần Tiểu Thái hỏi.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, "Đúng vậy, cùng nhau đi."
Trần Tiểu Mễ lấy bao tay ra, nói: "Đến lúc đó, liền đem cái bao tay này bán đi."
Lông xù xù mang lên tay rất là ấm áp, hình thức của bao tay không giống nhau, đại đa số đều tương đối đơn giản, nhìn giống như một ống tròn, ở chỗ ngón cái có một cái lỗ. Cũng có cái tương đối phức tạp, bình thường thì không có lỗ hỏng, nhưng trên ngón tay làm thẳng một cái nắp, mở nắp ra ngón tay liền có thể tự do hoạt động, thập phần thần kỳ.
Trần Tiểu Thái lấy ra một bộ bao tay, nói: "Không biết bán ra ngoài được hay không, tuy rằng thứ này thực ấm áp, nhưng lúc mang lên lại khó làm việc."
Bao tay này cũng rất dễ dính bẩn.

"Hẳn là có thể bán đi. Qua mấy ngày nữa sẽ có hợp chợ, đến lúc đó có rất nhiều người, rất nhiều công tử nhà giàu đều sẽ đi." Bao tay là một thứ mới lạ, mấy công tử danh môn hẳn là sẽ mua, mua để khoe hoặc là đưa cho nữ tử mà mình ái mộ a!
"Đại ca, lúc trước ngươi nói, hợp chợ đến sẽ mang ta và Tiểu Mạch theo sao?"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"
Rất lâu trước kia, Trần Tiểu Mễ đã muốn mang hai đệ đệ đi hợp chợ, bất quá, vẫn luôn không có cơ hội, lần này cơ hội đã đến.
Hợp chợ sắp được tổ chức chính là một cơ hội lớn, đến lúc đó người quanh thôn, hẳn là đều sẽ đi trấn trên.
Trần Tiểu Mễ tính chờ xem tình hình thế nào, sẽ mang bao tay bán trong hợp chợ.
....
Ngày đến hợp chợ, đám người Lục Lâm đã lên trấn từ rất sớm. Lần này Trần Tiểu Mễ mang Tiểu Thái, Tiểu Mạch theo, cả nhà làm một cuộc tổng động viên.
Trần Tiểu Mạch có vẻ thập phần hưng phấn, không ngừng nhìn ra ngoài màn xe, hướng ra ngoài xem.
So sánh một chút, Trần Tiểu Thái còn nội liễm hơn một chút, bất quá, qua cặp mắt sáng trưng lượng lượng kia đã bại lộ ra sự chờ mong từ tận đáy lòng.
Ven đường Lục Lâm gặp một ít thôn dân, ngày thường thôn dân vào trấn đều là vài người có quan hệ tốt cùng nhau thuê xe đi, nhưng tình huống lần này lại có

chút đặc thù, trong thôn chỉ có mấy chiếc xe bò, xe la sớm đã bị thuê hết, một ít người không có xe đi chỉ có thể đi bộ.
Mấy cái thôn dân nhìn thấy xe la của Trần Tiểu Mễ đi qua, không khỏi có vài phần hâm mộ.
"Cuộc sống của Trần Tiểu Mễ càng ngày càng dễ chịu, ngay cả xe la cũng đã mua."
"Đúng vậy! Hai ngày trước, mấy người ngoài thôn còn tặng đồ cho y, nào là cá, nào là thịt."
"Hình như đám người Trương Đại Trụ cũng đi tặng đồ cho y."
Đám người Trương Đại Trụ là đám người trong thôn lúc sau đến sửa nhà cho Trần Tiểu Mễ, mấy người đó học cách xây giường đất của Lục Lâm, cũng kiếm được không ít tiền ở trong thành, bất quá, lí chính vẫn luôn la hét ầm ĩ là hai người Trần Tiểu Mễ, Lục Lâm có ngoại tâm, tiện nghi cho người ngoài thôn, mấy người đó cũng sẽ không tặng cho Trần Tiểu Mễ, Lục Lâm được cái gì.
Đám người Lưu Quý Dũng của Đại Loan thôn đến tặng đồ cho người ta, trong thành liền truyền ra lời đồn đãi, nói là đám người Lưu Quý Dũng cũng biết tri ân báo đáp, mà người Đại Thạch thôn lại không thể so phúc hậu với người Đại Loan thôn, chỉ biết chiếm tiện nghi của người khác.

Người Đại Thạch thôn được tiện nghi còn khoe mẽ, học được bản lĩnh, còn mắng người dạy mình là không phúc hậu, nhân phẩm của người thôn này thật chẳng ra gì.
Kỳ thật lời đồn này là do hạ nhân của Dương gia truyền ra, giao tình của Trần Tiểu Mễ và Dương công tử không tồi, quản gia của Dương phủ cũng rất đồng tình với Trần Tiểu Mễ, vì thế liền có lời đồn này.
Lời cũng truyền khắp Đại Loan thôn, không ít người Đại Loan thôn nói đến chuyện Lục Lâm dạy làm giường đất, Lục Lâm còn thu mua hai ngàn cân khoai lang đỏ bị ế.
Thời điểm đám người Trương Đại Trụ vào thành làm việc, liền có người hỏi tay nghề này của bọn họ là học được ở đâu, có cảm ơn người đã dạy họ hay chưa.
Đám người Trương Đại Trụ bị hỏi đến phát hoảng, ấp úng không biết trả lời như thế nào.
Trong thành liền có người nói, chẳng trách Trần Tiểu Mễ không muốn dạy cách xây giường đất cho người cùng thôn, thật sự là người cùng thôn không thể so phúc hậu với người ngoài.
Sau này đám người Trương Đại Trụ nghĩ nghĩ cũng mua đồ đưa qua, còn tặng thêm không ít củi lửa.
Nhà Lục Lâm lại xây thêm một cái giường đất, lại còn ủ rượu, lượng củi lửa tiêu hao thập phần kinh người.
Cách làm của đám người Trương Đại Trụ ở trong thôn bị tranh luận không ít. Có người cảm thấy không cần thiết, có người cảm thấy phải như vậy.
Mỗi thôn dân có một cái nhìn khác nhau, vì thế thanh danh của Trần Tiểu Mễ ở trong thôn so với trước kia đã có chút khác biệt.
"Nhà Trần Tiểu Mễ có chuyện gì thế, sao lại có chuyện như vậy."

"Nghe nói là phát hiện thứ tốt ở trong núi."
"Thế đạo này thật đúng là không thể nói trước được cái gì a! Không nghĩ tới, cuộc sống của cái tên Trần Tiểu Mễ lục thân không nhận kia cư nhiên càng ngày càng tốt......"
"Cũng không thể nói như vậy, nếu không phải năm đó lão thái thái ngang ngạnh buộc Trần lão nhị vào núi, sao sẽ gặp được chuyện đó, người cũng đã chết, lão thái thái lại còn muốn đem Tiểu Thái bán cho người ta làm hạ nhân, các ngươi cũng biết vốn dĩ bọn họ muốn bán Trần Tiểu Thái cho một công tử nhà giàu có sở thích đánh người, đã từng đánh chết hai nha đầu, Trần Tiểu Thái bị bán qua, chỉ sợ cũng sống không lâu, tâm của lão thái thái này cũng quá xấu xa."
Trước kia, Trần lão thái thái vẫn luôn ở trong thôn nói Trần Tiểu Mễ không tốt, mọi người thấy Trần Tiểu Mễ là một song nhi, sức lực lại cổ quái, cũng theo đó mà cảm thấy Trần Tiểu Mễ không tốt, bất quá, hiện tại Trần Tiểu Mễ đã có tiền, đám người Trương Đại Trụ, Thẩm a bà đi theo Trần Tiểu Mễ cũng kiếm được chút tiền, mọi người lại cảm thấy, kỳ thật Trần Tiểu Mễ cũng không phải là không tốt. Người đang làm, trời đang nhìn, nếu như Trần Tiểu Mễ thật sự không tốt như vậy, không có đạo lý nào cuộc sống của y sẽ càng ngày càng tốt a.

------oOo------

Chương 33: Bán bao tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đám người Trần Tiểu Mễ đã chạy lên chợ từ rất sớm, chiếm được một cái vị trí không tồi.
Ngày thường muốn chiếm được một vị trí trong chợ thì phải giao phí, bất quá, hôm nay tương đối đối đặc biệt, ai tới trước thì chính là của người đó.
Trên đường đã có rất nhiều người, có không ít quầy hàng đã được bày ra, có bán đèn, có bán rượu, có bán kẹo hồ lô, có bán sọt tre, có bán vải bố...... Đủ loại, cái gì cần có đều có.
Lục Lâm trải một tấm vải bố lên mặt đất, để lên ba hàng bao tay.
"Loại này ba trăm văn một đôi."
"Loại này năm trăm văn một đôi."
"Loại này hai lượng bạc một đôi."
....
Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, nói: "Hai lượng bạc lận sao?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"
Trần Tiểu Thái chớp chớp mắt, nói: "Hai lượng bạc có thể mua khá nhiều gạo a! Một đôi bao tay cư nhiên bán mắc như vậy." Ba trăm văn cũng đã rất mắc rồi a!
"Đây là lông cáo, rất khó kiếm." Hồ ly này là do Trần Tiểu Mễ bắt được lúc vào đông, một ít đại quan, quý nhân trong trấn thích nhất là dùng da hồ ly làm thành áo choàng. Tương đối đáng tiếc chính là lúc Trần Tiểu Mễ bắt được con hồ ly kia, nó đã rơi vào bẫy rập, da rách nhiều chỗ, Lục Lâm liền đưa cho Thẩm a bà làm thành bao tay lông cáo.
"Tiểu Thái, Tiểu Mạch, lát nữa các ngươi phải ra sức rao bán a! Nếu như bán được nhiều, liền mua bánh ngọt cho các ngươi ăn." Lục Lâm nói.
Da mặt Lục Lâm mỏng, bảo hắn la hét rao bán trước mặt mọi người đúng là có chút miễn cưỡng, còn chuyện dùng chút lợi lộc nho nhỏ để hối lộ lao động trẻ em, Lục Lâm lại làm không hề có chút áp lực nào.
Trần Tiểu Thái nghe Lục Lâm nói, trong mắt toát ra vài phần khinh thường, nó cảm thấy khẩu khí của Lục Lâm có chút giống hồ ly.
Trần Tiểu Mạch nhìn Lục Lâm chớp chớp mắt, nói: "Bánh ngọt a, thật sao?"
Lục Lâm gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, bánh ngọt, là thật."
Trần Tiểu Mạch cắn ngón tay, bỗng nhiên kéo giọng, kêu la lên: "Bán bao tay đây! Bán bao tay đây!"
Trần Tiểu Thái nhìn bộ dáng ra sức của Tiểu Mạch, mặt hơi đỏ lên, Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Tam đệ thật sự là quá dễ lừa, chỉ một miếng bánh ngọt là có thể mua chuộc được nó, tuy vậy, nhưng Trần Tiểu Thái cũng hét to theo.

Gần đây Trần Tiểu Mạch luôn được ăn ngon, tròn trịa hơn không ít, mặc áo bông mới, mang mũ đầu hổ, nhìn qua thập phần đáng yêu.

Thanh âm Trần Tiểu Mạch vừa to vừa rõ, rất nhanh đã có người đến xem đồ, bởi vì giá bao tay quá cao, đa số người đến chỉ nhìn một chút rồi đi.
Mắt thấy người xem thì nhiều, mua thì ít, Trần Tiểu Thái liền có chút nóng nảy, "Có nên giảm giá một chút hay không?"
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không, vẫn cứ để giá này đi."
Lục Lâm thầm nghĩ: Người có tâm vừa nhìn liền sẽ biết được chỗ tốt của bao tay, muốn kiếm được tiền thì đây chính là thời điểm tốt nhất, nói không chừng qua mấy ngày nữa sẽ có đủ loại bao tay ra đời, đến lúc đó nó sẽ không đáng giá nữa, cho dù là để cho nó nát ở trong tay chứ cũng không thể giảm giá.
Trần Tiểu Thái cầu xin giúp đỡ nhìn qua Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ không cần nghĩ ngợi nói: "Nghe theo hắn."
Trần Tiểu Thái chớp chớp mắt, mơ hồ cảm thấy hiện tại đại ca càng ngày càng nghe lời Lục Lâm, tuy nói song nhi đều nghe lời hán tử trong nhà, nhưng Tiểu Thái vẫn luôn cảm thấy đại ca lại không giống, nhưng hiện tại......
Trần Tiểu Mễ hoàn toàn không biết suy nghĩ của Trần Tiểu Thái, y chỉ là cảm thấy trước kia Lục Lâm người đọc sách, kiến thức rộng rãi, nếu như Lục Lâm nói thứ này bán được thì nên nghe Lục Lâm, còn nếu thật sự không bán được vậy thì để tự mình dùng, cũng chỉ là lãng phí một chút da lông, vải dệt mà thôi.
Lục Lâm nhìn thấy một cái mũ lông cừu, một công tử mang theo thư đồng đi qua, Lục Lâm liền nháy mắt với Trần Tiểu Mạch.
Lúc Trần Tiểu Mạch ở nhà, đã sớm luyện tập với Lục Lâm, giơ tay lên, nói: "Bán bao tay đây, bán bao tay đây."
Công tử kia kết nhìn đông lại nhìn tây, quả nhiên bị hấp dẫn lại đây, "Đây là cái gì?"
Lục Lâm ân cần cầm lấy bao tay lông hồ ly cao cấp nhất, giới thiệu: "Đây là bao tay a, công tử ngươi xem, mang cái này lên liền không lạnh, mang vào liền không lọt gió, nếu như muốn hoạt động, chỉ cần cởi ra là được."
"Mang cái bao tay này vào, mùa đông tập viết cũng không sợ lạnh."
Công tử hoa phục kia nghe Lục Lâm nói, liền động lòng, "Thật tinh xảo a, bao nhiêu tiền vậy?"
Lục Lâm cười cười, nói: "Hai lượng bạc."
Gã sai vặt đứng ở một bên nhíu nhíu mày, nói: "Hai lượng bạc, các ngươi là ăn cướp sao?"
Gã sai vặt nhìn Lục Lâm, cảm thấy Lục Lâm rất không phúc hậu, thấy công tử nhà bọn họ ăn mặc tốt, có tiền, liền muốn hố người ta.
Lục Lâm nhìn công tử bên người gã sai vặt, cười cười, thầm nghĩ: Quả nhiên là người hầu bên người kẻ có tiền, nhìn qua cũng rất có ngạo khí.
Lục Lâm không chút hoang mang cười cười, nói: "Đây là loại tốt nhất làm từ lông hồ ly, tổng cộng cũng không có được bao nhiêu bộ, nếu như ngại nó mắc thì có thể dùng loại làm bằng lông thỏ này a, chỉ có ba trăm văn một đôi, giá thực tiện nghi, chỉ là kiểu dáng hơi đơn giản một chút, nhưng cũng rất giữ ấm, vừa nhìn qua liền biết công tử là một đại nhân vật, dùng bao tay lông thỏ này không phù hợp phẩm vị của ngài a."
Liễu Ý cười cười, nói: "Ta đương nhiên là muốn cái tốt, hai lượng bạc cũng

không mắc, ta mua hai đôi lông hồ ly, năm đôi long thỏ." Liễu Ý tính, chính mình thì dùng lông hồ ly, nếu tặng người ta thì lấy lông thỏ tặng dù sao nhìn cũng không khác nhau bao nhiêu.
Lục Lâm cười cười, nói: "Tổng cộng năm lượng năm trăm tiền, vì công tử là khách hàng đầu tiên nên chỉ tính ngài năm lượng bạc thôi."
"Tiểu ca thật sảng khoái a!" Liễu Ý sảng khoái trả bạc.
Liễu Ý đưa bạc cho Lục Lâm, Lục Lâm liền đưa cho Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Mễ nhận bạc, có chút kinh ngạc cảm thán, cư nhiên lại bán được, hơn nữa còn bán được bảy đôi.
Lục Lâm bán thứ mới lạ, rất nhiều người đều thấy mới mẻ, nhiều người chỉ nhìn chứ không mua, da thú cũng không mắc, đại đa số người đều có chủ ý tự mình về làm.
Liễu Ý đi rồi, lục tục lại có mấy người lại đây mua bao tay, mua nhiều nhất là bao tay lông thỏ.
....
Liễu Ý rời đi hơn một canh giờ, người tới mua bao tay cũng không nhiều lắm, lúc sau lại có một quý phụ nhân thoạt nhìn rất phúc hậu đi tới, mua hai đôi bao tay lông hồ ly.
Trần Tiểu Mễ không nhịn được nghĩ, quả nhiên kẻ có tiền ở trấn trên thật nhiều a! Cư nhiên tốn hai lượng bạc để mua thứ này.
Một lát sau, lại có sáu bảy người dắt tay nhau đến.
Mấy người đó đều ăn mặc không tồi, vừa thấy liền biết là trong nhà có không ít tiền, lại đây mua đồ mới mẻ.
"Còn bao tay lông hồ ly hay không?"
Lục Lâm nhìn mấy người đi đến, cười cười, nói: "Chỉ còn lại có bốn đôi."
Lục Lâm đánh giá mấy người này, hẳn là có quen biết với công tử mua bao tay lúc nãy, vị công tử kia có thể là đã khoe khoang với bọn họ.
"Ta mua hết."
"Hầu Lợi ngươi thật thất đức a! Mọi người cùng nhau tới, ngươi dựa vào cái gì mà muốn mua hết."
Cái bầu không khí tranh nhau đua đòi của mấy công tử nhà giàu vẫn luôn rất nghiêm trọng, giá của bao tay lông hồ ly đối người thường mà nói đã là rất mắc, thế nhưng đối với mấy công tử ăn một bữa cơm bằng người khác ăn nữa năm mà nói, cũng không tính là cái gì.
"Tiểu ca, ta ra ba lượng, ngươi đều bán hết cho ta đi."

"Vân Phong, cái thứ vương bát đản này, ngươi làm như vậy là không hợp quy củ a!"
....
Mấy công tử nhà giàu, cãi cọ ầm ĩ tranh nhau mua hết quầy hàng bao tay.
Lục Lâm thấy bao tay đều đã bán hết, liền mừng rỡ dọn quán.
Trong một trăm đôi bao tay, có bảy đôi làm từ lông hồ ly, bán được mười bốn lượng bạc, còn cái làm bằng lông dê, lông thỏ thì rẻ hơn một chút nhưng lại thắng ở số lượng nhiều, cũng bán gần bốn mươi lượng, một chuyến này, lại

kiếm lời được năm mươi bốn lượng bạc.
Trần Tiểu Mễ cầm bạc, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Mễ một cái, nói: "Đồ đều đã bán hết, chúng ta dạo một chút đi."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Được!"
....
Lục Lâm chú ý có mấy người quen thuộc ở chung quanh đang nhìn bọn họ, thời điểm mấy công tử kia lại đây tranh nhau mua đồ, sắc mặt những người đó đều rất kỳ quái.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, không nhịn được có chút kích động nói: "Không nghĩ tới bao tay lại đáng giá như vậy a! Sớm biết như thế đã làm nhiều một chút." Trước kia y đều bán rẻ đống gia thú đó a! Nếu như làm thành bao tay bán, vậy sẽ được bao nhiêu là tiền luôn!
Lục Lâm híp mắt, nói: "Lần sau sẽ không đáng giá như thế nữa, cũng là do tay nghề của Thẩm a bà tốt a."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Tay nghề của Thẩm a bà là không tồi."
....
Trong túi có tiền, Trần Tiểu Mễ liền hào phóng mua vài khối bánh ngọt, bánh ngọt mềm mại, ăn cực kì ngon. Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch ăn thập phần thích ý.
Theo yêu cầu của Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ lại mua thêm hai cái chăn bông mới, ở trong mắt Trần Tiểu Mễ, chăn bông cũ cũng không có gì không tốt, cuộc sống năm nay so với hai năm trước đã tốt hơn nhiều, ở trong mắt Lục Lâm thì lại khác, đã có tiền, nên đào thải bớt những thứ hư hỏng trong nhà đi.
Tuy rằng Trần Tiểu Mễ cảm thấy Lục Lâm là được nuông chiều từ bé, có tính tình của đại thiếu gia, nhưng cũng không phản đối.
....
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đi ở trên phố, Trần Tiểu Mạch nhìn thấy gì cũng muốn mua, Lục Lâm thấy Trần Tiểu Mạch thích, liền mua cho nó.
Bởi vì bán bao tay kiếm được không ít, cho nên, Trần Tiểu Mễ cho Lục Lâm một chút 'tiền tiêu vặt', thấy Lục Lâm hào phóng như vậy, không khỏi có chút đau thịt.
"Trần tiểu ca, mang đệ đệ ra ngoài chơi sao!"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Dương công tử, thật trùng hợp a!"
Dương Hằng Chi trừng mắt nhìn hai người, nói: "Trùng hợp cái gì mà trùng hợp a! Ta cố ý đi tìm các ngươi, nghe nói, các ngươi ở trấn trên bán bao tay gì gì đó, thứ tốt như vậy, sao lại bán cho mấy kẻ không biết nhìn hàng kia."
Trần Tiểu Mễ vừa nghe liền biết Dương Hằng Chi cũng nhớ thương bao tay, bất quá bao tay bán rất được, đều đã bán hết.
"Nếu như Dương công tử thích, chỗ ta còn mấy đôi, bất quá, không nhiều lắm." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ có chút ngoài ý muốn nhìn Lục Lâm.
Dương Hằng Chi sửng sốt một chút, có chút ngoài ý muốn nói: "Thật sự còn sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Còn a, bất quá không nhiều lắm."
Lục Lâm lấy ra ba đôi bao tay từ trong xe la đưa cho Dương Hằng Chi.
Dương Hằng Chi thấy trong đó có một đôi làm bằng lông hồ ly giống mấy đứa cùng trường liền vui sướng không thôi.
"Bao tay lông hồ ly cư nhiên vẫn còn a." Dương Hằng Chi tràn đầy ngoài ý muốn nói.
"Ta nghĩ Dương công tử có thể sẽ thích nên cố ý chừa lại cho ngài."
"Để Lục tiểu ca bận tâm rồi." Dương Hằng Chi cho Lục Lâm năm lượng bạc, cũng không muốn tìm hiểu thêm liền mang theo bao tay rời đi.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, có chút khó hiểu nói: "Sao lại còn bao tay a?"
Lục Lâm cười cười, nói: "Ban đầu là chừa lại cho mình mang, bất quá, nếu đã gặp Dương thiếu gia thì bán cho hắn."
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, cho mình mang thì lấy cái bằng lông thỏ là được rồi, cần gì lông hồ ly chứ! Đúng là đại thiếu gia.
Lục Lâm cùng ba huynh đệ Trần gia ăn không ít thứ ở hợp chợ, chơi đến lúc chạng vạng, mới dẹp đường hồi phủ.

------oOo------

Chương 34: Kiếm được một bút lớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hợp chợ qua đi, trong thôn lại lần nữa oanh tạc một trận.
"Nghe tin gì chưa? Ba huynh đệ Trần gia, bán bao tay gì gì đó ở trấn trên kiếm được mấy chục lượng bạc đó."
"Người trong thành cũng thật kỳ quái a! Bao tay này có lợi ích gì đâu chứ! Cư nhiên lại có nhiều người mua như vậy, hai lượng bạc một đôi bao tay lông hồ ly, lại có nhiều người tranh nhau mua."
"Lần này Trần Tiểu Mễ kiếm được món hời to a!"
"Còn không phải sao, kiếm lời tới mấy chục lượng lận đó."
"Dùng một chút lông hồ ly may thành cái bao tay cư nhiên lại bán mắc như vậy."
"Cái bao tay này hình như là do Thẩm a bà làm."
"Y phục của mấy huynh đệ Trần gia kia hình như cũng là do Lục Lâm nhờ Thẩm a bà làm."
"Bao tay này bán tốt như vậy, không biết Lục Lâm cho Thẩm a bà bao nhiêu bạc."

"Hẳn là được không ít tiền đi, trước mắt không làm ruộng, tốt xấu gì cũng có được một nguồn thu nhập, ngay cả giường đất nhà Thẩm a bà cũng đã xây luôn rồi."
Giường đất nhà Thẩm a bà là do đám người Trương Đại Trụ xây, Lục Lâm đề nghị với đám người Trương Đại Trụ là nữa bán nữa cho mà xây cho Thẩm a bà.
....
Ban đầu người trong thôn đều cảm thấy Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ sẽ bị ủy khuất, bây giờ lại cảm thấy Lục Lâm nhặt được cái tiện nghi lớn, ở rể cho Trần Tiểu Mễ có cơm ngon rượu say ăn không hết.
Tâm lý của thôn dân cũng thực vi diệu, trước kia Trần Tiểu Mễ có bản lĩnh, không có tiền, mọi người đều cảm thấy y đáng sợ, bây giờ Trần Tiểu Mễ có tiền, mọi người sợ vẫn sợ y, nhưng bên trong sợ hãi này có pha chút kính sợ.
Mắt thấy đám người Trương Đại Trụ, Thẩm a bà đi theo Trần Tiểu Mễ kiếm được tiền thì cũng có chút hâm mộ.
Thấy Trần Tiểu Mễ tiền, càng kiếm càng nhiều, mọi người ngoài mặt thì khinh thường Trần Tiểu Mễ, nhưng cũng có chút bội phục bản lĩnh của y.
Trần Tiểu Mễ ngồi ở trên giường đất, ôm bình gốm đếm bạc.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, có chút bất đắc dĩ nói: "Tám mươi ba lượng năm trăm ba mươi sáu văn, không phải đã đếm qua rất nhiều lần rồi sao?"
Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Ta cứ luôn cảm thấy mình đếm sai?"
Lục Lâm: "......" Sợ sai số, cũng không cần phải đếm đi đếm lại nhiều lần như vậy a!

"Không nghĩ tới cư nhiên lại có nhiều tiền như vậy." Trần Tiểu Mễ có chút kích động nói.
Lục Lâm híp mắt mắt, nói: "Này cũng không nhiều lắm, nếu như lại có thêm hai lần như vậy, hẳn là có thể mua được cái nhà ở trấn trên."
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Trấn trên a!" Thôn dân luôn có một cổ kính sợ tự nhiên với dân trong thành, Trần Tiểu Mễ cũng như vậy.
"Lên trấn trên làm gì a? Tuy rằng y không có đất ruộng ở đây, nhưng cũng có thể trồng chút rau xanh, củ cải xung quanh nhà, tốt xấu cũng gì cũng có chút đồ ăn.
"Ở trấn trên cũng không có chỗ săn thú a." Nếu không có việc gì làm mà lên trấn trên ở, miệng ăn núi cũng lở, cuộc sống cũng sẽ không quá tốt.
Lục Lâm cười cười, nói: "Ta chỉ là thuận miệng, đương nhiên phải bàn bạc kỹ hơn."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, thầm nghĩ: Quả nhiên kiếp trước Lục Lâm là đại thiếu gia nhà giàu a! Tùy tiện đưa ra một cái chủ ý, liền kiếm được nhiều tiền như vậy. Đối với một mình y mà nói thì không kiếm được nhiều tiền như vậy đâu.
Trần Tiểu Mễ ôm bình gốm, thầm nghĩ: Mười lượng bạc đối y mà nói cũng là một số tiền không nhỏ, lúc ấy y cũng phải do dự thật lâu, mới quyết định mua Lục Lâm, không nghĩ tới, cư nhiên lại mua được một người đọc sách, lời to a!
"Ta cảm thấy nếu như đã có bạc, thì nên mua đất, đáng tiếc, mỗi nhà đều kiếm sống bằng trồng trọt, nếu không có tình huống đặc thù gì, thì sẽ không bán đi." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm cau mày, nói: "Mua không được thì mua không được, trồng trọt nhiều cũng rất vất vả a!"
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, cảm thấy Lục Lâm đúng là một đại thiếu gia hết thuốc chữa, chỉ bởi vì cảm thấy trồng trọt vất vả, liền không muốn mua ruộng.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, chớp chớp mắt, nói: "Kỳ thật, mua đất cũng khá tốt, nếu không ai trồng thì có thể cho người khác thuê."
Trần Tiểu Mễ run rẩy khóe miệng, càng thêm cảm thấy Lục Lâm hết thuốc chữa.

....
Thẩm gia.
Thẩm a bà cầm bạc, hốc mắt có chút nóng lên.
"A bà, đây là bạc Tiểu Thái đưa tới sao?" Thẩm Trì hỏi.
Trong lòng Thẩm a bà có chút gợn sóng, nói: "Đúng vậy! Nói là tiền lời bán bao tay, này cũng quá khách khí."
Hai lượng bạc đã đủ mua hai đầu heo, có nhiều bạc thế này, không lo mùa đông này không qua được.
Vốn dĩ bà cũng không muốn nhận, trước kia làm bao tay Lục Lâm cũng đã đưa tiền công, một đôi bao tay hai văn tiền. Bà cũng đã kiếm được hơn ba trăm văn, Lục Lâm còn tặng thêm hai đôi bao tay cho bà.
Bất quá, lúc Trần Tiểu Thái tới có nói, sau này đại ca nó còn hợp tác với bà rất

nhiều lần, nếu bà không nhận, sau này liền không thể tiếp tục hợp tác nữa. Lục tục, bà cũng đã kiếm được không ít từ nhà Lục Lâm, đương nhiên hy vọng sau này có thể tiếp tục hợp tác.
Thẩm Trì mang bao tay, nói: "A bà, ta nghe Tiểu Thái nói bao tay kia của nhà nó bán được mấy chục lượng a."
Tuy nói tiền tài không nên để lộ, rất nhiều thôn dân đều thấy được Trần Tiểu Mễ bày quầy bán bao tay ở trấn trên, có người vì quá nhàm chán nên nhìn chằm chằm, nhìn thật lâu, cuối cùng tính toán một chút, không sai biệt lắm cũng có thể tính ra. Cho nên, Lục Lâm nói với Trần Tiểu Thái nếu như Thẩm a bà thật sự không nhận thì hãy dùng lời lẽ bén nhọn một chút để bà đồng ý.
Thẩm a bà có chút ngoài ý muốn nói: "Không nghĩ tới, chúng ta lại có thể kiếm nhiều bạc như vậy."
Trước kia Lục Lâm cắt da lông ra làm thành một thứ có hình dạng kỳ quái, trong lòng Thẩm a bà cũng có chút tò mò.
Tuy nói, bao tay bán không được cũng không liên quan đến Thẩm a bà, nhưng Thẩm a bà cũng vẫn luôn bất an, nghe thấy bao tay bán được, cuối cùng yên tâm.

------oOo------

Chương 35: Bao tay phổ biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện Trần Tiểu Mễ kiếm được mấy chục lượng lập tức truyền khắp thôn, trong khoảng thời gian ngắn làm không ít người hâm mộ đến hỏng luôn.
Người nhà quê trồng lương thực trên đất, một mẫu đất quanh năm suốt tháng cũng chỉ kiếm được mấy lượng bạc.
Trần Tiểu Mễ chỉ bán mấy cái bao tay, liền bằng thôn dân vất vả lao động mấy năm.
Bao tay lông hồ ly lập tức trở thành biểu tượng của công tử trong thành, người có một đôi bao tay lông hồ ly sẽ được một phen nổi bật trong đám học sinh.
Người không mua bao tay lông hồ ly mao, sẽ mua bao thay khác, bao tay lông hồ ly mua không được nhưng vẫn có thể mua lông hồ ly, mấy người mua lông hồ ly về nhờ người khác làm, rất nhanh cũng trở thành người có bao tay lông hồ ly.
Trong thành rộ lên trào lưu đeo bao tay, trong lúc nhất thời đã làm giá lông thú tăng lên không ít.
Bao tay rất nhanh đã trở nên phổ biến, nhà có điều kiện kém một chút không mua được bao tay lông hồ ly nhưng mua một đôi bao tay lông thỏ thì dư dả, giá của bao tay rất nhanh đã giảm xuống. Một ít người đánh chủ ý phỏng chế bao tay để bán đi, nhưng lại bán không được giá cao.

Mấy ngày nay Trần Tiểu Mễ không lên phố, bất quá, trong thôn vân luôn có thích buôn chuyện, nên chuyện vẫn truyền tới tai Trần Tiểu Mễ.
Nghe thấy những người đó nói bao tay không bán được giá cao, Trần Tiểu Mễ liền có chút vui sướng khi người gặp họa.
Trần Tiểu Mễ nằm ở trên giường, nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi nói không sai a! Quả nhiên giá của bao tay giảm xuống rất nhiều."
Sau khi y bán được một đám bao tay ở trên phố, rất nhanh sau đó tất cả mọi người đều cảm thấy thứ đó có thể kiếm tiền, liền đi mua da lông, khiến cho giá của da lông tăng lên một chút, lúc lên trấn trên bán bao tay, bao tay đã trở nên rất nhiều, người đi trước còn có thể kiếm tiền, người đến sau chỉ cần có thể thu hồi vốn đã tốt lắm rồi.
Lục Lâm cười cười, nói: "Cũng không phải thứ phức tạp gì, chỉ được cái mới mẻ thôi."
Cách làm bao tay cũng không khó, hẳn là trên thị trấn sẽ càng có nhiều bao tay tinh mỹ hơn, tay nghề Thẩm a nghề không tồi, nhưng nếu so với tú nương trong nhà giàu thì vẫn kém cỏi hơn một chút, hơn nữa, kiến thức của tú nương kiến thức cũng cao hơn nhiều so với Thẩm a bà.
Trần Tiểu Mễ nghiêng nghiêng đầu, nói: "Hôm hợp chợ, cái tên Trần lão đại kia, sau khi trở về liền hỏi mua da thú của thợ săn cách vách, cũng làm bao tay,

bất quá, để ở trong tay." Giá của da thú không rẻ, thứ này đặt ở trong tay, chỉ sợ là phải lỗ vốn. "Đúng là đồ ngốc."
Lục Lâm cũng có chút hiểu biết Trần lão đại, sau khi Lục Lâm lại đây ở rể, cũng đã gặp Trần lão đại vài lần, lúc Trần lão đại thấy hắn ở bên ngoài, luôn tràn ngập khinh thường cùng ghét bỏ, giống như là hắn trộm tiền của Trần gia bọn họ.
Trong khoảng thời gian này, quan hệ của Lục Lâm cùng Trần Tiểu Thái trở nên tốt đẹp không ít. Nghe Trần Tiểu Thái trong lén lút nói qua, có lần Trần Tiểu Mễ vào núi, chậm trễ, liền ở trong núi một đêm, Trần lão đại cho rằng Trần Tiểu Mễ đã chết, liền chạy tới nhà muốn tiếp nhận đồ vật của Trần Tiểu Mễ, sau đó liền bịTrần Tiểu Mễ đập cho một trận.
Tuy rằng Trần Tiểu Mễ đã phân gia, nhưng là, Lục Lâm cảm thấy Trần lão đại vẫn luôn xem đồ của Tiểu Mễ đều là của Trần gia, Trần Tiểu Mễ tiêu mười lượng bạc, chính là tiêu tiền của Trần gia, cứ như vậy, liền còn không kỳ quái vì sao mỗi lần Trần lão đại nhìn thấy hắn đều không vừa mắt.
Lục Lâm có chút ngoài ý muốn nói: "Chuyện của Trần lão đại, sao ngươi biết được?"
"Trương Đại Trụ nói cho ta."
"Trương đại ca a! Gần đây hắn lại tới tặng củi lửa." Lục Lâm sờ cằm nói.
Trần Tiểu Mễ nghiêng nghiêng đầu, nói: "Lại nói tiếp, hình như gần đây có nhiều thôn dân tìm ta nói chuyện hơn một chút."
"Đây là chuyện tốt a!"

Trần Tiểu Mễ không cho là đúng nói: "Tốt cái gì mà tốt a! Phiền chết được, có người hỏi ta muốn mua dưa chua hay không, còn có người hỏi ta, muốn hỗ trợ làm y phục hay không, lần sau có thể tìm bọn họ."
Lục Lâm híp mắt mắt, nói: "Vậy, chuyện chúng ta hợp tác với Thẩm a bà, đã bị người ta biết a!"
"Hẳn là vậy đi." Trần Tiểu Mễ gãi gãi đầu, nói: "Trong thôn có quá nhiều người thích khua môi múa mép, chuyện gì cũng giấu không được."
Trần Tiểu Thái thường xuyên mang theo Trần Tiểu Mạch chạy qua chỗ Thẩm a bà, tự nhiên sẽ làm cho người ta chú ý, nói vậy trước kia lấy bao tay từ chỗ Thẩm a bà cũng bị người khác thấy, chỉ là lúc ấy, thôn dân không biết bao tay dùng để làm gì, hỏi Thẩm a bà, Thẩm a bà cũng chỉ nói qua loa là có người muốn, những người đó mới không hỏi nhiều.
Mắt thấy Trần Tiểu Thái lấy thứ không thể hiểu được kia bán được số tiền lớn, lúc này, mọi người mới tỉnh ngộ.
....
Lục gia.
Vương thị cau mày, hùng hùng hổ hổ, chỉ trời mà mắng, oán ông trời bất công, để người như Trần Tiểu Mễ phát tài.
"Nương, thật sự bán được mấy chục lượng sao?" Lục Đồng cũng muốn đi chợ, nhưng không có xe, nàng lại không muốn đi bộ, liền không đi vào thành.
Vương thị gật gật đầu, nói: "Chỉ bằng mấy đôi bao tay lông hồ ly kia liền bán

được mười mấy lượng, còn nhiều vái khác nữa, tính sao cũng đến ba bốn mươi lượng."
Lục Đồng tràn đầy kinh ngạc nói: "Nhiều như vậy a!"
Lục gia đất nhiều, cũng rất rất dư dả, nhưng người trong nhà cũng không ít, còn phải cho đại ca đọc sách, giấy và bút mực, mọi thứ đều là cần tiền, muốn để lại ấn tượng tốt cho phu tử, ngày lễ ngày tết còn phải đưa lễ. Ở trường cũng thường xuyên cũng sẽ có cái hội nhỏ, nhân mạch quan hệ cũng phải chuẩn bị cho tốt, qua một năm xuống, mấy chục lượng bạc cũng không đủ tiêu.
Thật ra Lục Đồng cũng trộm trữ một ít tiền riêng, có thể chỉ có hai lượng bạc, nghĩ đến Trần Tiểu Mễ ra chợ một chuyến liền kiếm được mấy chục lượng bạc, Lục Đồng hâm mộ đế muốn hỏng luôn.
Người trong thôn cưới vợ, sính lễ bất quá cũng chỉ có ba, năm lượng bạc, trước kia Trần Tiểu Mễ tìm người ở rể, ra mười lượng, đã xuất rất nhiều 'máu', không nghĩ tới, trong chốc lát Trần Tiểu Mễ liền kiếm được mấy chục lượng.

------oOo------

Chương 36: Trần gia tới đòi tiền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần gia.
Trương Nguyệt Hồng nhìn từng đôi bao tay, có chút lo lắng nói: "Rõ ràng là thứ tốt như vậy, sao lại bán không được chứ."
Trần Thủ Tín ở chợ nhìn thấy Trần Tiểu Mễ bán bao tay kiếm tiền, chợ cũng không thèm dạo liền trực tiếp đến chỗ bán lông thú mua lông hồ ly, lúc ấy có mấy người cũng muốn mua lông hồ ly, mấy người liền giằng co thành một đoàn.
Giá gốc của lông hồ ly là năm lượng bạc, Trần Thủ Tín lại tiêu bảy lượng bạc mới mua được lông hồ ly từ cửa hàng.
Vốn dĩ Trần Thủ Tín còn cho rằng, một tấm lông hồ ly lớn như vậy, cũng làm được hơn mười đôi bao tay, có thể kiếm lời mười đến hai mươi lượng. Nào biết rằng, căn bản không có ai mua, rõ ràng lúc trước có mấy công tử nhà giàu sản khoái tiêu hai lượng bạc để mua bao tay.
Lúc ấy, còn có người đưa ra giá ba lượng bạc muốn Trần Tiểu Mễ bán bao tay cho hắn.
Hiện tại cho dù gã bán một lượng bạc cũng không có ai mua, gã khuyên mãi bán hai đôi một lượng mới bán được hai đôi.
Trần Thủ Tín cắn chặt răng, nói: "Tiểu tử thúi này đã hại ta."
Trần Cảnh mang bao tay, lại rất cao hứng, Trần Thủ Tín bán bao tay bán không được, vừa vặn Trần Cảnh có thể tự mình mang, cũng có được chút nổi bật ở trường. Nhiều học sinh trên trấn rất có tiền, bất quá, người có gia cảnh không tốt càng nhiều hơn.
Trương Nguyệt Hồng liếc mắt nhìn Trần Cảnh một cái, "Mấy người cùng trường với ngươi sao lại không mua bao tay."
"Bọn họ đều có, còn lại thì có chút nghèo, mang bao tay lông thỏ cũng không khác biệt lắm." Trần Cảnh nói.
Tuy rằng là người đọc sách, nhưng người đọc sách cũng có luẩn quẩn của người đọc sách, thời điểm mấy đại thiếu gia kia đi học ở trấn trên, còn phải mang theo thư đồng, đâu có giống học sinh xuất thân từ nông thôn như bọn họ, Trần Cảnh đeo bao tay, bất quá cũng chỉ để khoe với đám người Lục Trình Ngọc chút thôi.
Trương Nguyệt Hồng thở dài, nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?"
Trước kia lão đại mua lông hồ ly về, đã bị lão gia tử quở trách là tiêu tiền phung phí, lúc ấy, lão đại còn cam đoan là có thể bán ra mấy chục lượng, hiện giờ một lượng bạc cũng không kiếm được, còn thâm vốn vài lượng, lão gia tử biết được, đương nhiên là rất tức giận.
"A Cảnh a! Bằng không ngươi mang theo hai đôi đến thư viện đi, nếu như có người muốn mua......"

Trần Cảnh không vui nói: "Mẹ, tương lai ta còn phải làm quan, sao có thể làm ra hành vi buôn bán này." Mang bao tay đến học viện bán, hắn sẽ rất mất mặt a!

Trương Nguyệt Hồng sửng sốt một chút, nói: "Cũng phải, cũng phải, là mẹ hồ đồ."
Trần lão đại vẫn chưa từ bỏ ý định vào trấn cạnh tranh, người mua bao tay thì không có, người bán bao tay thì lại càng nhiều, bao tay lông hồ ly của Trần lão đại không người hỏi thăm, một ít người bán bao tay lông thỏ, tuy rằng ít lời nhưng lại bán được nhiều, sinh ý cũng chắp vá được chút ít.
Thời tiết mùa đông quá lạnh, đi lên trấn trên cũng không dễ dàng, lúc đầu còn có thể thuê xe bò, số lần nhiều, chủ xe lại ngại tiền ít, không muốn cho thuê, Trần lão đại chỉ có thể đi bộ, mấy lần sau, Trần lão đại liền không muốn đi nữa.
....
Nhà Trần Tiểu Mễ.
"Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ ngươi đi ra đây cho ta." Một đạo thanh âm không kiên nhẫn vang lên trong sân.
Trần Tiểu Mễ nghe thấy thanh âm này, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, lấy thương trúc đi ra ngoài.
Lục Vinh vừa thấy tư thế này của Trần Tiểu Mễ, không khỏi có chút kinh hồn táng đảm.
"Trần Tiểu Mễ, gia gia ngươi bị bệnh, ngươi mau về nhìn xem."
Trần Tiểu Mễ khẽ hừ một tiếng, nói: "Ông ta bị bệnh, thì kiên quan gì đến ta?"
Trần Thủ Tín chờ Trần Tiểu Mễ, nói: "Trần Tiểu Mễ, ngươi là cái thứ đáng chém ngàn đao, gia gia ngươi bị bệnh, ngươi cũng mặc kệ."
Trần Tiểu Mễ có chút châm chọc nói: "Sao ta phải xen vào? Tiểu Mạch bị bệnh, ông ta cũng ngăn không cho mời đại phu, còn nói từ từ sẽ khỏe lại, thân thể lão gia tử rất tốt a, tự nhiên cũng sẽ tốt thôi."
"Cái thứ khốn nạn, sao ngươi có thể nói như vậy? Trần gia chúng ta sao lại sinh ra cái thứ ngỗ nghịch bất hiếu như ngươi chứ." Trần Thủ Tín thẹn quá hóa giận nói.
Trần Tiểu Mễ híp mắt, nhìn Trần Thủ Tín, nói: "Đồ không biết xấu hổ, ta đã phân gia từ lâu, trước kia nghèo khó thì không liên quan bây giờ thấy ta kiếm được tiền liền muốn đến đây tống tiền, ta kiếm được nhiều tiền cũng không liên quan gì đến các ngươi, ngươi mau cút đi."
Trần Thủ Tín oán hận nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Ngươi đúng là thứ khốn kiếp, nhị đệ sớm muộn gì cũng bị ngươi làm tức giận đến phải đội mồ dậy."
Trần Tiểu Mễ âm u nhìn Trần Thủ Tín, nói: "Ta bất hiếu, nếu ngươi hiếu thuận như vậy thì bỏ tiền ra xem bệnh cho lão già kia đi a! Chạy tới chỗ ta đòi tiền hành tiền tỏi gì, nếu như cha ta thật sự đội mồ sống dậy, nhất định sẽ đi tìm ngươi."
Năm đó lão thái thái muốn cha y đi vào núi săn thú, nhưng nếu không phải đại bá tốt này của y ở sau lưng đốc thúc, một mình lão thái bà chưa chắc đã quyết liệt như vậy, bất quá, người cũng đã chết rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích.
Trần Thủ Tín oán hận nhìn Trần Tiểu Mễ, "Lão nhị, ngươi ở trên trời nhìn

xuống đi! Cái tên vương bát đản ngươi sinh, không nhận tổ phụ, không nhận tổ mẫu, nhất định sẽ bị trời phạt a......"
Trần Tiểu Mễ múa may thương trúc, không kiên nhẫn nói: "Mau cút, đánh ngươi bây giờ."
Lục Lâm đi từ trong phòng ra, Trần Thủ Tín trừng mắt nhìn Lục Lâm, rồi chuyển mắt về phía Trần Tiểu Mễ, "Ngươi xem lại mình đi, giống song nhi chỗ nào chứ, còn tiêu mười lượng bạc mua một hán tử, không biết xấu hổ."
Trần Tiểu Mễ cười nhạo một tiếng, nói: "Ngươi cũng rảnh quá đi, đi quản ngươi nhi tử đi, ta không cần ngươi lo lắng."
"Ta mặc kệ, gia gia ngươi bị bệnh, nếu hôm nay ngươi không cho ta mười lượng bạc, ta liền không đi." Trần Thủ Tín nói.
Trong mắt Trần Tiểu Mễ chợt lóe lên tàn khốc, giơ lên thương trúc vọt tới chỗ Trần Thủ Tín.
Ban đầu Trần Thủ Tín còn trưng ra bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, thấy vẻ mặt như muốn giết người của Trần Tiểu Mễ lại túng, té ngã chạy ra ngoài.
Đuổi Trần Thủ Tín đi, Trần Tiểu Mễ trở lại giường đất ngồi, có chút mờ mịt.
Lục Lâm xoa xoa đầu Trần Tiểu Mễ, nói: "Làm sao vậy?"
Trần Tiểu Mễ hít sâu một hơi, nói: "Ta không biết cha ta có trách ta hay không."
Lục Lâm cười cười, nói: "Ngươi làm đúng cha ngươi đương nhiên sẽ không trách ngươi, nếu như có trách ngươi, cũng là cha ngươi trách không đúng."
Trần Tiểu Mễ ngẩng đầu, nhìn Lục Lâm, bỗng nhiên nói: "Trước kia ngươi vu oan lão thái thái kia trộm tiền."
Lục Lâm chuyển động tròng mắt, chuyện cũng đã qua lâu như vậy, Lục Lâm không nghĩ tới Trần Tiểu Mễ sẽ nói ra vào lúc này, "Nếu bà ta không tới tìm ta, ta sẽ mặc kệ bà."
....
Trần gia.
"Lão đại, có lấy được bạc không có?" Trần lão thái thái nhìn thấy đại nhi tử về, vội vàng hỏi.
Trần Thủ Tín lắc lắc đầu, nói: "Y không cho."

"Cái tiểu tử thúi đáng chém ngàn đao này, kiếm được nhiều tiền như vậy, vẫn cứ vắt chày ra nước như cũ." Lý thị nổi giận đùng đùng nói.
Trần lão gia tử có chút thất vọng thở dài, nói: "Thôi vậy."
"Thôi, thôi cái gì mà thôi." Lý thị cắn chặt răng, là mấy chục lượng bạc lận đó!
Lý thị thập phần hối hận năm đó phân gia cho Trần Tiểu Mễ, bà thế nào cũng không nghĩ tới, cái kẻ đám chém ngàn đao như Trần Tiểu Mễ, lại có ngày được phát tài.
Trần lão gia tử cũng có chút nổi giận, "Không thôi thì còn có thể thế nào?"
Lý thị bị Trần lão gia tử rống một tiếng, rốt cuộc cũng thu liễm một chút.
"Ngươi cũng đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn lỗ mãng, tiền này dễ kiếm như vậy sao?" Trần lão gia tử thở dài một tiếng nói.
Bảy lượng bạc, đối Trần gia mà nói, cũng là một số tiền không nhỏ.
Lý thị xê dịch mông, nói: "Việc này cũng không thể trách lão đại, ai biểu người

trấn trên không biết nhìn hàng chứ."
Chuyện Trần Tiểu Mễ kiếm được tiền, Lý thị cũng nghe nói, nghe nói lúc ấy, mấy đại thiếu gia cùng nhau tranh đoạt đồ vật ở quầy hàng của Trần Tiểu Mễ, rõ ràng là thứ mắc như vậy, bọn họ hình như là không cần tiền.
"Buôn bán cho kẻ có tiền nào có dễ dàng chứ?" Lão tam Trần Thủ Nhân, thở dài một tiếng, lại nói: "Mấy đại thiếu gia đó có rất nhiều trò, nghe nói, có người bỏ ra không ít tiền lại không mua được lông hồ ly, liền trực tiếp hủy đi áo lông hồ ly của mình, đại ca, lúc ngươi làm việc này, phải cân nhắc cho tốt, đây chính là tiền mua thịt trong nhà, ngươi cũng đã tiêu tiền để mua thứ kia, chờ thêm qua năm biết ăn cái gì a."
Trần lão đại nghe thấy tam đệ mở miệng, sắc mặt lập tức không quá tốt, "Ta đây cũng chỉ là muốn kiếm thêm nhiều một chút."
"Đại ca, lông hồ ly căn bản không đáng giá bao nhiêu đó bạc, ta thấy ngươi hẳn là đã bị người ta hố rồi." Trần Thủ Nhân lắc lắc đầu, rầu rĩ nói.
Trần lão đại đen mặt, cách nói này của Trần Thủ Nhân, rõ ràng là nói hắn không có đầu óc kinh thương, lông hồ ly không đáng giá, nhưng lúc ấy giá của nó đã tăng lên rồi, hắn đâu còn biện pháp nào chứ.
"Mấy chủ tiệm ở trấn trên không phải thứ tốt lành gì, chỉ biết hố tiền người khác." Lão thái thái tràn đầy tức giận nói.
Trần lão đại nghe thấy lão thái thái nói, liền có chút hốt hoảng, lão thái thái nói như vậy, là đã nhận định hắn đã bị hố.
....
Trần Thủ Tín uể oải đi ra từ chỗ Trần lão gia tử, về tới sân.
Trương thị có chút lo lắng nói: "Lão gia tử nói thế nào a?" Bao tay không bán được, cuộc sống của Trương thị cũng không quá tốt, lão thái thái luôn cảm thấy là do tay nghề nàng quá kém nên mới không bán được, nhưng rõ ràng là thứ nàng làm rất giống với thứ Trần Tiểu Mễ bán.
"Không nói thế nào, bất quá lão gia tử có chút không cao hứng." Trần Thủ Tín rầu rĩ nói.
"Trần Tiểu Mễ chỉ có một đống sức lực, sao lại đột nhiên am hiểu thứ như vậy?" Trần Cảnh có chút nghi hoặc nói.
Nào là giường đất, nào là bao tay, không thể là do một thứ ngu ngốc như Trần Tiểu Mễ có thể nghĩ ra được, Trần Tiểu Mễ nếu như Trần Tiểu Mễ có bản lĩnh như vậy, vậy cuộc sống trước kia đã không quá khổ a!
"Nghe nói, y phát hiện được thứ gì đó ở trong núi." Trần Thủ Tín nói.
"Trong núi?" Trần Cảnh khó hiểu nói.
Trần Thủ Tín gật gật đầu, nói: "Mấy trăm năm liên tục chinh chiến, có vài người vì tránh họa mà đi vào núi ở, làm nghề săn thú mà sống, cũng có vài người thuộc dòng dõi thư mà hương nghèo túng vào ẩn cư trong núi, hẳn là Trần Tiểu Mễ nhặt được thư tịch của những người đó lưu lại."
Trần Cảnh khinh thường nói: "Trần Tiểu Mễ lại không biết chữ." Trần Cảnh là người đọc sách duy nhất của Trần gia, tuy rằng công khóa không được tốt, nhưng Trần Cảnh vẫn cảm thấy vinh hạnh vì thân phân là người đọc sách của mình.

"Hẳn là có tranh đi." Trần Thủ Tín nói.
"Vậy sách kia đâu?" Trần Cảnh có chút kích động, nếu như trong sách này còn có thứ hiếm lạ như bao tay, vậy hẳn là có thể nhờ thứ đó mà làm ra một phen nổi bật ở trường?
"Hình như bị thiêu hủy." Trần Thủ Tín nói.
Trần Cảnh kinh thanh nói: "Thiêu hủy?"
Trần Thủ Tín gật gật đầu, "Có lời đồn như vậy."
Trần Thủ Tín nghe được tin tức như vậy, có quan hệ đến mấy thứ Lục Lâm ngẫu nhiên dạy Tiểu Mạch, Tiểu Mạch là một ngốc tử, mọi người đều cảm thấy nó dễ lừa a! Trần Tiểu Mạch chỉ cung cấp một chút manh mối, thôn dân liền não bổ ra một đống thứ.
Trần Cảnh đen mặt, nói: "Gia hỏa này đúng là phí phạm của trời a! Cư nhiên làm ra chuyện như vậy, bất quá, vận khí củ y cũng quá tốt đi."

------oOo------

Chương 37: Thanh danh lại biến kém

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ phát đạt nhanh như vậy, trong thôn có rất nhiều suy đoán, nhiều nhất là Trần Tiểu Mễ kiếm được bảo vật trong núi.
Cái suy đoán này cũng truyền tới tai Trần lão thái thái, làm lão thái thái động tâm.
"Nếu Trần Tiểu Mễ có thể tìm được bảo vật trong núi, có phải những người khác cũng có thể hay không a!" Lúc ăn cơm lão thái thái bỗng nhiên nhắc đến.
Trần Thủ Tín cả kinh, nhị đệ chết ở trong núi, lão thái thái ngàn vạn lần đừng chủ ý đánh lên người mình a! "Nương a! Núi này sâu như vậy sao có thể dễ đi, cái tên Trần Tiểu Mễ kia, chính là quái thai, mấy cái hán tử cũng đánh không lại ý."
Trần lão thái thái không cho là đúng nói: "Bất quá cũng chỉ là một song nhi."
"Nương a! Nếu như có bảo vật, phỏng chừng cũng rơi vào tay Trần Tiểu Mễ từ sớm." Trần lão tam cũng không bình tĩnh.
Trần lão tam cùng Trần lão đại không đi cũng đường, nhưng với việc vào núi lại nhất trí với nhau.

"Nói không chừng có thứ còn sót lại."
Trần lão gia tử nghe lão thái thái nói, cũng có chút khó chịu, "Ngươi đủ rồi, lão nhị đã chết, còn chưa vừa lòng sao?"
Đối với cái chết của con thứ hai, trong lòng vẫn lão gia tử có chút áy náy, bất quá cũng chỉ là một chút áy náy mà thôi, lúc trước để lão nhị vào rừng sâu, ông cũng đồng ý.
Lão thái thái thấy lão gia tử phát hỏa, có chút chột dạ, thành kiến đối với Trần Tiểu Mễ lại sâu thêm phần.
Lão thái thái âm thầm oán trách, Trần Tiểu Mễ là một thợ săn, đại tôn tử của mình lại là người đọc sách, không nghĩ tới người phát tài lại là Trần Tiểu Mễ, nếu như đại tôn tử cũng lấy được thứ trong núi, nhất định có thể kiếm nhiều bạc hơn so với Trần Tiểu Mễ.
Chuyện Trần Thủ Tín tới làm ầm ĩ ở nhà Trần Tiểu Mễ đã truyền ra khắp thôn. Thanh danh Trần Tiểu Mễ vừa mới chuyển biến tốt đẹp một chút lại lần nữa biến kém.
Trần lão thái thái khắp nơi nói với người ta là Trần Tiểu Mễ bất hiếu, không màng sống chết của gia gia, chỉ biết sung sướng cho mình, kiếm tiền chỉ biết tiêu xài hoang phí! Nào là mua người, nào là mua vải a! Làm bậy a.
Có những thôn dân đỏ mắt, không quen nhìn Trần Tiểu Mễ phát tài, nhân cơ hội phụ họa nói Trần Tiểu Mễ bất hiếu, kiếm được nhiều bạc như vậy, gia gia sinh bệnh cũng vẫn vắt chày ra nước.
Trần Tiểu Mễ cũng không thèm để ý tới chuyện thanh danh của mình biến kém.

Trên thực tế, khoản thời gian trước, thanh danh mới chuyển biến tốt một chút, liền có vài người tìm Trần Tiểu Mễ nói chuyện.
Ngay từ đầu, y còn cảm thấy rất mới mẻ, cuối cùng cũng là do từ khi Trần Tiểu Mễ phân gia, người trong thôn gặp được y thì đều trốn tránh hết.
Qua nhiều lần, y phát hiện người đi lên bắt chuyện với y đã chuyển đề tài tới một số chuyện y không biết phải trả lời thế nào, sao lại nghĩ ra được giường đất? Có phải là y cung cấp rượu cho tửu lầu hay không? Rượu làm ra như thế nào? Chuyện bao tay làm sao nghĩ ra được?
Lục Lâm sợ người Lục gia dáng lên, đem công trạng đều đổ lên đầu Trần Tiểu Mễ, nhưng mà, trên thực tế, Trần Tiểu Mễ đều không thể giải thích rõ được nguồn gốc của những thứ này, chỉ có thể xụ mặt, nói với người khác là y không thể nói được, may mắn những người đó chỉ cảm thấy y keo kiệt.
Lục Lâm biết hành vi của lão thái thái, trong lòng thầm khinh thường lão thái thái một phen, nhưng cũng không biện pháp gì, quốc gia này lấy hiếu trị thiên hạ, bất hiếu là một tội danh phi thường lớn.
"Đại bá ngươi có chút phiền a!" Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ híp mắt, nói: "Còn không phải sao, tên kia còn muốn chiếm tiện nghi."
Hiện tại y kiếm được không ít tiền, sau này có thể sẽ kiếm được nhiều hơn, quyết không bỏ ra một đồng nào, một khi y nhả ra, mấy con trùng bên Trần gia kia sẽ càng thêm hút máu.
Lục Lâm cau mày, nói: "Lần này đuổi hắn đi, để hắn biết ngươi thực giàu có, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua."
Trần Tiểu Mễ có chút hung ác nói: "Ta mặc kệ, tới một lần liền đánh một lần."
Trước kia Trần Tiểu Mễ còn lo lắng thanh danh quá kém, đệ đệ sẽ không cưới được vợ, nhưng mà bây giờ Trần Tiểu Mễ đã hiểu ra, chỉ cần có tiền, còn sợ không ai gả qua sao? Cho dù không ai gả qua, vậy thì mua một người là được.
Trên đời này có một số việc chính là như vậy, nếu như ngươi để ý, mấy người vẫn luôn sân si soi mói ngươi sẽ càng nói càng hăng say, nhưng nếu ngươi không để trong lòng, dần dần bọn họ sẽ cảm thấy không thú vị nữa.
Chuyện Trần Tiểu Mễ với Trần gia, cũng đã nháo qua vài lần, mọi người đã sớm thấy nhiều.
Làm ầm ĩ một trận, mọi người thấy Trần Tiểu Mễ không có phản ứng gì, lập tức cảm thấy vô vị.
Trần lão đại thấy trong thôn nghị luận, không ảnh hưởng chút nào đến Trần Tiểu Mễ, bất giác có chút thất vọng.
Qua một trận, lại có người nói, Trần lão đại thấy Trần Tiểu Mễ kiếm tiền, liền ra giá cao mua lông hồ ly về may bao tay, kết quả không bán ra được, để ở trong tay, muốn đến chỗ Trần Tiểu Mễ đòi tiền bù lại.
Sau khi chuyện này tuôn ra, làm thôn dân có cái để nghị luận sôi nổi một phen.
Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lan xa ngàn dặm, ai cũng muốn kiếm tiền, nhưng lại không dám đảm đương rủi ro, nghe thấy người khác kiếm được tiền, luôn luôn có chút ghen tị, nghe thấy người khác lỗ vốn, ít nhiều gì cũng có

chút vui sướng khi người gặp họa.
Sau khi chuyện Trần lão đại đến nhà Trần Tiểu Mễ đòi bù tiền truyền ra, thôn dân đều cảm thấy hắn đầu cơ trục lợi, nhưng là, so với Trần Tiểu Mễ, còn kém quá xa.
Gần đây Trần lão đại không nghe thấy thôn dân bàn luận chuyện Trần Tiểu Mễ bất hiếu, chỉ nói hắn vô năng, Trần Thủ Tín bị chọc tức đến muốn điên.

------oOo------

Chương 38: Rượu khoai lang đỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trận tuyết đầu đông tới vô thanh vô thức.
Sau khi tuyết rơi, Lục Lâm liền không cho Trần Tiểu Mễ đi săn thú nữa, trước kia Trần Tiểu Mễ cần lao cũng là do cuộc sống bức bách, bây giờ đã nắm một khoản tám mươi lượng trong tay, Trần Tiểu Mễ cảm thấy từ giờ trở đi y chỉ cần ăn no chờ chết cũng đủ rồi, nghĩ vậy liền có chút lười biếng.
"Giường đất này thật là một thứ tốt a!" Trần Tiểu Mễ ôm chăn, ở trên giường lăn qua lăn lại.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, có chút hoài nghi hành vi này của Trần Tiểu Mễ là học từ Tiểu Mạch, Tiểu Mạch rất thích bọc chăn lăn trên giường đất.
Trần Tiểu Mễ có chút say mê ôm chăn cọ cọ, chăn là chăn mới, Trần Tiểu Mễ vẫn luôn cảm thấy chăn có một cổ hương vị rất dễ chịu.
Trước kia tuyết rơi, cho dù mặc nhiều quần áo, cũng vẫn cảm thấy lạnh, năm ngoái y còn rất lo lắng, đệ đệ sẽ sinh bệnh, nhưng năm nay lại không cần nhọc lòng.
Trần Tiểu Mễ chưa bao giờ biết, nguyên lai mùa đông cũng có thể trôi qua thoải mái như thế.
Lục Lâm đẩy cửa sổ ra, nhìn tuyết phủ bên ngoài, thì thào nói: "Này tuyết hạ thật lớn a!"
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Cái này cũng không tính là quá lớn, mười mấy năm trước, có một năm tuyết rơi đặc biệt nhiều, còn đông chết mấy người. Năm nay, rất nhiều nhà đã có giường đất, thiết nghĩ hẳn là sẽ tốt hơn một chút."
Vào đông, cũng không có chuyện gì làm, mỗi người đều ủ ở trong nhà, nếu như có nắng lên, sẽ có tốp năm tốp ba thôn dân tụ lại nói chuyện phiếm.

Trần Tiểu Mễ không có gì để nói với thôn dân, mọi năm chỉ có ba huynh đệ Trần gia cũng nhau trôi qua mùa đông, Tiểu Mạch dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, Tiểu Thái cũng tương đối hướng nội, tuy rằng cảm tình của ba huynh đệ rất tốt, nhưng cũng có rất ít lời để nói với nhau. Năm nay nhiều thêm một Lục Lâm, làm Trần Tiểu Mễ có một loại cảm giác khác biệt.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Rượu khoai lang đỏ kia, hẳn là sắp được rồi."
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Thật sự có thể nhưỡng ra rượu sao?"
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Đi mở một vò sẽ biết."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng đúng."
"Nếu như rượu nhưỡng không tồi thì có thể bán đi một ít." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ nghiêng nghiêng đầu, nói: "Vậy phải thật sự chế ra rượu mới được a!"
Trần Tiểu Mễ nghĩ thầm: Cái tên Lục Lâm này ham ăn biếng làm, đại thiếu gia

được nuông chiều từ bé, thật sự là ủ được rượu sao? Chỉ sợ là không được.
Lục Lâm nhìn thần sắc trên mặt Trần Tiểu Mễ, có chút dở khóc dở cười, "Đi xem sẽ biết......"
Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói, có chút đứng ngồi không yên, hai người một trước một sau đi vào hầm.
Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm mở một vò rượu, mùi rượu cũng không tệ lắm, bất quá, có hai đàn nhưỡng hỏng, ngửi có mùi chua.
Lục Lâm đánh giá vò rượu hư, có thể dùng làm dấm, như vậy, cũng là tái sử dụng phế phẩm.
"Rượu này hẳn là có thể bán, bất quá, chỉ sợ là sẽ rẻ một chút." Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm cười cười, nói: "Có thể bán được là được rồi." Chưởng quầy Hồng Vận tửu lâu, vẫn luôn la hét ầm ĩ là rượu không đủ, bán rượu này cho hắn, hắn hẳn là sẽ nhận.
Trần Tiểu Mễ nghiêng nghiêng đầu, nói: "Lần này cho đưa rượu qua cho hắn thuận tiện mang theo mấy đàn rượu khoai lang đỏ qua đi."
"Qua mấy ngày nữa, nếu thời tiết tốt liền đi một chuyến đi." Lục Lâm nói.
Tuyết rơi, đường rất khó đi, sau khi tuyết tan, đường đi lại có chút lầy lội, nếu qua mấy ngày nữa thời tiết không tồi thì hẳn là có thể đi.
Mỗi ngày nhàn rỗi, cũng quá nhàm chán.
Vài ngày sau.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đem rượu khoai lang đỏ dọn lên xe la, để Trần Tiểu Thái, Tiểu Mạch ở lại giữ nhà.

Trước khi rời đi, Trần Tiểu Mạch trông mong nhìn Trần Tiểu Mễ, trước kia đã từng đi vào thành một lần, Tiểu Mạch liền có vài phần khát vọng với thành trấn, biết Trần Tiểu Mễ muốn vào thành, liền la hét ầm ĩ cũng muốn đi.
Trần Tiểu Mễ hứa Trần Tiểu Mạch, sẽ mang đồ ăn ngon về cho nó, Tiểu Mạch liền thỏa hiệp.
Trần Tiểu Mễ trống ở trong xe la, gặm que cay.
Thời điểm mới vừa mua xe la, Trần Tiểu Mễ đối xe la phi thường tò mò, mỗi lần ra cửa, đều phải đánh xe la, qua một khoảng thời gian, Trần Tiểu Mễ liền mất đi hứng đánh xe la, càng thích lười nhác ở trong xe, người đánh xe liền biến thành Lục Lâm.
Trong khoảng thời gian này, Lục Lâm đang lặng lẽ dọn dẹp các thứ trong quầy bán quà vặt.
Nước khoáng trong quầy bán quà vặt ở chỗ này không có chút giá trị nào, Lục Lâm dùng hết nước rồi liền lén thiêu hủy bình nước khoáng.
Trần Tiểu Mễ phi thường nhiệt tâm cấp Lục Lâm chia sẻ một bộ phận rửa sạch nhiệm vụ, quầy bán quà vặt bên trong không ít đồ ăn vặt, đều cấp Trần Tiểu Mễ ăn luôn.
Cái que cay này là thứ yêu thích gần đây của Trần Tiểu Mễ, ăn bao thứ nhất liền không ngừng miệng được.
Lúc ở nhà, Lục Lâm sợ bị Tiểu Thái, Tiểu Mạch phát hiện, vẫn luôn không cho

y ăn, chỉ khi hai người vào núi hoặc là ra cửa mới lấy một chút cho y ăn.
"Lại cho ta một bao đi." Trần Tiểu Mễ ăn xong rồi, ló đầu ra nói với Lục Lâm đang đánh xe.
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Mễ một cái, nói: "Hết rồi, que cay đều đã ăn xong rồi."
Trần Tiểu Mễ có chút buồn bực nói: "Sao lại hết rồi?"
Lục Lâm bất đắc dĩ giải thích nói: "Vốn dĩ không có nhiều lắm, hơn nữa, cái này là thực phẩm rác rưởi, rất nhiều cha mẹ không cho tiểu hài tử của mình ăn......"
Hắn chỉ là buôn bán nhỏ, không thể lấy quá nhiều hàng hóa, lại nói, que cay trong quầy bán quà vặt cũng không ít, nhưng là bị Trần Tiểu Mễ ăn sạch.
Nghĩ đến sau này không có que cay ăn, Trần Tiểu Mễ liền có chút mất mát, bất quá, rất nhanh đã phấn chấn lên, "Còn thứ khác hay không, ví dụ như chocolate, còn có cái moi moi đường gì gì đó."
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Cũng không phải là thực phẩm khỏe mạnh gì, không nên ăn quá nhiều."
Trần Tiểu Mễ không cho là đúng nói: "Nào có chú ý nhiều như vậy, có ăn là đã tốt lắm rồi, người ở chỗ các ngươi thật là kỳ quái, có ăn, còn kén cá chọn canh, thật là khó mà lý giải được."
Lục Lâm: "......"

------oOo------

Chương 39: Xuân về trên mặt đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xe la chậm rãi tiến vào sơn đạo, Lục Lâm quấn chặt y phục trên người.
Mắt thấy rất nhanh sẽ vào thành, Lục Lâm đem mấy vò rượu để trong quầy bán quà vặt nhét vào trong xe la.
Từng vò rượu được nhét vào trong xe la, xe la trở nên hẹp hơn rất nhiều, Trần Tiểu Mễ không thể không rút chân lại
Lục Lâm cùng Vương chưởng quầy của Hồng Vận tửu lâu đã là lão bằng hữu, sau khi xe la tới gần tửu lầu, liền trực tiếp đến hậu viện.
Vương chưởng quầy có chút hứng thú với rượu mới của Lục Lâm, bất quá trả giá hơi thấp một chút, chỉ có ba trăm văn một vò.
Tuy rằng thấp hơn so với bia, nhưng lợi nhuận vẫn rất lớn, Lục Lâm cũng vui vẻ đáp ứng.
Bán mười vò bia, ba mươi vì rượu khoai lang đỏ cho đối phương, Lục Lâm lại thu được mười bảy lượng bạc.
Lấy được bạc, Trần Tiểu Mễ có chút cao hứng, Trần Tiểu Mễ ôm bạc, có loại cảm giác không chân thật, trước khi Lục Lâm chưa vào cửa, kiếm bạc rất khó khăn, sau khi Lục Lâm vào cửa, kiếm một lần hơn mười lượng, hình như cũng không phải việc gì khó.

Lúc mới bắt đầu bán rượu kiếm bạc, Trần Tiểu Mễ đều sẽ kích động vài ngày, hiện tại đã dần dần chết lặng.
Bán rượu xong, Trần Tiểu Mễ dùng đến tiệm vải mua ít vải dệt.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy chính mình bị cái tên bại gia tử Lục Lâm này ảnh hưởng, trở nên thích loạn mua đồ.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Sao lại phải mua nhiều vải như vậy?"
Lục Lâm nhìn vải nói: "Vải này là thứ tốt a! Mua về tìm người làm vài món y phục mới." Lục Lâm gần như là bị Lục gia đuổi ra khỏi cửa, thời điểm Lục Lâm bị nâng ra khỏi Lục gia, quần áo cũng chưa kịp thu thập.
Sau khi Lục Lâm vào nhà Trần Tiểu Mễ, đều mặc y phục của Trần Tiểu Mễ.
Với tình hình trước mắt, hẳn là không có khả năng trở lại Lục gia lấy y phục cũ của hắn, đương nhiên phải làm bộ mới.
Y phục của nguyên chủ, đều là vá vụn, Lục Lâm vốn dĩ cũng chướng mắt.
Trần Tiểu Mễ trợn trắng mắt, quả nhiên đại thiếu gia chính là đại thiếu gia, mới ba năm cũ ba năm, khâu khâu vá vá lại ba năm, người nhà nông ai mà không mặc một bộ y phục thật lâu, đâu có ai giống Lục Lâm.
Bất quá, Lục Lâm sẽ kiếm tiền, xa xỉ một ít cũng không có gì.
"Mùa xuân còn lâu mới đến, không cần làm quần áo sớm như vậy."
Lục Lâm cười cười, nói: "Bây giờ sẽ không phải là tất cả mọi người đều rảnh sao, chờ đến đầu xuân, thì đã bận rộn rồi."

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Vậy cũng đúng !" Nhà Thẩm a bà cũng có vài mẫu đất, tới mùa xuân, chỉ sợ cũng không rảnh làm y phục cho bọn y.
Cuộc sống mùa đông, quá bình đạm không có gì lạ.
Lục Lâm không có chuyện gì làm, suốt ngày chỉ nghiên cứu một ít thức ăn.
Lục Lâm làm món măng xào thịt, làm ba huynh đệ Trần gia thèm hỏng rồi.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy cái tên đại thiếu gia Lục Lâm này rất kỳ quái, ăn thịt thì chỉ thích ăn thịt nạc, không thích ăn thịt mỡ, lúc đến trấn trên mua thịt, cũng chỉ thích chọn nạc mà mua.

Tiểu kim khố của Trần Tiểu Mễ bất tri bất giác đã lên đến một trăm ba mươi lượng.
Hiện tại Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ đang giao dịch với lão bản Hồng Vận tửu lầu, trở nên bí ẩn hơn một chút, thôn dân biết Trần Tiểu Mễ bán rượu, nhưng không biết là bán được bao nhiêu bạc.
Ba huynh đệ Trần gia, trôi qua một đông này rất dễ chịu, sắc mặt cũng hồng hào hơn không ít.
Thôn dân nơi này, một năm bốn mùa rất ít khi ăn thịt, sắc mặt của đại đa số người đều có chút vàng như nến, lúc Lục Lâm vừa mới xuyên qua, cũng là bộ dáng thiếu dinh dưỡng, qua một mùa đông, cả người đều khỏe mạnh hơn không ít.
Thời tiết ấm áp hơn một chút, rất nhiều nông dân đã bắt đầu đi vào ruộng.
Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm không có ruộng, chỉ ở nhà, cùng Lục Lâm nhưỡng rượu khoai lang đỏ, vào đông Lục Lâm lười biếng, cũng không nhưỡng rượu khoai lang đỏ được bao nhiêu lần, quầy bán quà vặt còn trữ rất nhiều khoai lang đỏ.
"Muốn đi săn thú sao?"
Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, "Lúc này thợ săn sẽ không đi săn thú."
Lục Lâm có chút nghi hoặc nói: "Vì sao?"
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, bỗng nhiên phát hiện Lục Lâm là người đọc sách cư nhiên cũng có chuyện không biết, không khỏi có chút thần kỳ. "Mùa xuân, dã thú phải sinh con, muốn săn thú phải chờ qua đoạn thời gian này."
Lục Lâm bừng tỉnh nói: "Vậy sao!"
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, thầm nghĩ: Lục Lâm là người đọc sách, có đôi khi cũng là thực vô tri a!
Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ lên trấn bán rượu khoai lang đỏ vài lần, rượu khoai lang đỏ càng bán càng nhiều hơn, bia bán một lọ ít đi một lọ, Trần Tiểu Mễ có chút không tha.
Ban đầu thôn dân thấy hai người lên trấn trên còn sẽ cảm thấy kỳ quái, thời gian dài cũng đã thành thói quen.
Bạc trong người càng ngày càng nhiều, Trần Tiểu Mễ cũng sẽ hỏi thăm đất ruộng trong thôn một chút, bất quá, Lục Lâm lại càng hứng thú với cửa hàng ở trấn trên, Đại Thạch Thôn không bán đất ruộng, thôn khác có nhưng chỉ bán cho người trong thôn mình, người ngoài rất khó chen chân vào.

Trần Tiểu Mễ thấy tình hình này, chỉ có thể tiếp tục tích cóp bạc, chờ cơ hội tới.

------oOo------

Chương 40: Hái dã môi*

Nguồn: EbookTruyen.VN

*Dã môi: trái mơ
Sau khi thời tiết ấm áp hơn một chút, đám tiểu hài tử đều chạy ra ngoài chơi, rất nhiều tiểu hài tử đều thích chạy vào núi, núi sâu thì đám tiểu hài tử đương nhiên là không dám vào, nhưng nếu chỉ ở ngoài núi, thì chúng dám đi.
Nấm, măng, rau dại, trong núi là thứ tốtđối với rất nhiều tiểu hài tử.
Không ít người trong thôn đều không phải thực giàu có, nên rất tiết kiệm, vào mùa đông rất nhiều người mỗi ngày chỉ có thể ăn lót dạ, hiện giờ thật vất vả mới có thể đi ra ngoài, rất nhiều tiểu hài tử đều đi vào núi tìm thức ăn.
Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch cũng vậy, trải qua một mùa đông, hai tiểu hài tử đều cao hơn không ít, có thể là do lớn lên, thoạt nhìn hai tiểu hài tử đẹp hơn không ít.
Lục Lâm rang một chút đậu phộng cho hai đứa, lại lấy mấy cái giỏ tre ra, cười tủm tỉm nói với Trần Tiểu Thái: "Tiểu Thái a! Ngươi đi tìm vài người hái dã môi, một rổ dã môi thành thục, trả ba văn tiền."
Trần Tiểu Thái nhíu nhíu mày, nói: "Ba văn a! Ba văn tiền có phải là quá nhiều hay không?"
Lục Lâm cười cười, nói: "Không nhiều đâu."
Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói: "Bọn họ đều không chơi với ta, ta kêu không được ai cả."
Lục Lâm từ trên cao nhìn xuống nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Ngươi xem ngươi, lớn như vậy rồi, chút việc nhỏ này cũng làm không xong, nếu kêu không được ai thì ngươi kêu Thẩm Trì đi, để Thẩm Trì giúp ngươi gọi vài người đến."
Trần Tiểu Thái đỏ mặt, nói: "Ta...... Đã biết."
Lục Lâm đem mười mấy cái rổ giao cho Trần Tiểu Thái.
Trần Tiểu Thái có chút hoài nghi nói: "Ở đâu có nhiều rỗ như vậy a?"
Mỗi cái rổ cũng không phải rất lớn, nhưng nhìn qua rất tinh xảo, bất quá, thông thường người trong thôn sẽ không đan nhiều rổ nhỏ như vậy, đẹp chứ không xài được.
"Năm văn tiền một cái, nhờ lão nhân trong thôn đan."
Sức lao động ở nơi này rất tiện nghi, xét trên phương diện này, thôn dân trong thôn vẫn rất thuần phác.
Trần Tiểu Thái tràn đầy cổ quái nhìn Lục Lâm, nói: "Ta đi đây."
Trần Tiểu Thái cảm thấy Lục Lâm tìm người năm văn tiền, đan một cái rổ có chút lãng phí, bất quá hiện tại nó đã quen với hành vi ăn xài phung phí của Lục Lâm, cho nên cũng không nói thêm gì.
Lục Lâm lắc lắc tay với Trần Tiểu Thái, nói: "Đi đi."

Trần Tiểu Thái đến trước Thẩm gia tìm Thẩm Trì, Thẩm a bà rất vui lòng để tôn tử chơi cùng Trần Tiểu Thái, thực sảng khoái đáp ứng.
....
Thẩm Trì cầm giỏ tre, đi theo phía sau Trần Tiểu Thái, có chút tò mò hỏi: "Lâm ca, muốn dã môi làm gì?"
Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Không biết, có lẽ là để ủ rượu đi."
"Ủ rượu a!" Trong mắt Thẩm Trì hiện lên vài phần sùng kính, trong mắt thôn dân ủ rượu là một chuyện rất lợi hại.
Thời tiết càng ngày càng ấm, trái cây trong rừng dần dần nhiều lên, trong rừng mọc ra rất nhiều dã môi, tiểu hài tử trong thôn đều thích hái ăn, có một cổ hương vị chua chua ngọt ngọt.
Trương Đại Hổ ngồi trên cây hái mơ ăn, ăn đến ngón tay và môi đều hồng.
Trương Đại Hổ nhìn Trần Tiểu Thái, Thẩm Trì mang theo mười mấy cái rổ lại đây, chợt nhảy xuống, cản trước mặt hai người.
"Hai người các ngươi lấy nhiều rổ tới như vậy để làm gì? Rổ này cũng quá nhỏ." Trương Đại Hổ tùy tiện hỏi.
Năm trước Trần Tiểu Mễ kiếm được rất nhiều tiền, đã truyền khắp thôn, hài tử trong thôn cũng biết Trần Tiểu Mễ có bản lĩnh, kiếm được số tiền lớn. Thấy Trần Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch mặc y phục mới, không khỏi có chút hâm mộ.
Trần Tiểu Thái giơ rổ lên, nói: "Ta ca bảo ta tới hái dã môi, một rổ cho ba văn tiền."
Trương Đại Hổ chuyển động tròng mắt, nhìn rổ trong tay Thẩm Trì, nói: "Thẩm Trì, ngươi giúp nó sao?"
Thẩm Trì vội vàng nói: "Một mình Tiểu Thái làm không kịp, ta hái giúp, một rổ Tiểu Mễ ca cũng trả ba văn tiền."
Hai mắt Trương Đại Hổ sáng lên, nhìn Trần Tiểu Thái nói: "Nếu như ta giúp ca ngươi hái, một rổ cũng trả ba văn tiền sao?"
Trần Tiểu Thái còn đang nghĩ ngợi phải mở miệng như thế nào đâu, nghe thấy Trương Đại Hổ chủ động mở miệng dò hỏi, trong lòng có chút cao hứng, bất quá rất nhanh đã che dấu, "Đúng vậy! Bất quá, phải chọn trái tốt, thành thục, không thể hái trái không tốt cho đủ số được."
Trương Đại Hổ gật gật đầu, nói: "Này không thành vấn đề."
Trương Đại Hổ là hài tử vương, mấy tiểu hài từ vốn dĩ còn đang ồn ào, nghe Trương Đại Hổ cùng Trần Tiểu Thái nói, một đám đi lên, mồm năm miệng mười dò hỏi một phen.
Trần Tiểu Thái nói rõ, mấy tiểu hài tử tiến đến lấy rổ từ chỗ Trần Tiểu Thái hái dã môi.
Trong núi mọc không ít dã môi, mấy tiểu hài tử đều trở nên bận việc.
Dã môi chủ yếu chia làm ba loại, một loại lớn lên ở trên cây, hai loại lớn lên trên mặt đất.
Ba loại dã môi cũng khá giống nhau, dã môi lớn lên ở trên cây sau khi thành thục sẽ là màu tím, có chút giống dâu tằm......
Hai loại dã môi lớn lên trên mặt đất, một loại giống dâu tây, đầu quả nhỏ hơn dâu tây rất nhiều, một loại khác có chút giống cherry.

Trần Tiểu Thái tỏ vẻ ba loại Dã Môi đều hái, nhưng phải để riêng.
Rất nhanh mọi người đều đã hái được đầy một rổ dã môi.
Một mình Trương Đại Hổ liền cầm hai cái rổ, tay chân nó nhanh nhẹn, hái xong hai rổ dã môi, tiểu hài tử tay chân chậm, một rổ cũng chưa hái xong.
"Trần Tiểu Thái, nhiều như vậy là đủ một rổ đi?" Trương Đại Hổ hỏi.
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, "Ân" một tiếng.
"Hiện tại mang về nhà ta đi, là có thể đổi tiền với ca ta."
Mấy cái tiểu hài tử vẫn là có chút sợ đại ca Trần Tiểu Thái, bất quá, cuối cùng cũng không chống lại được sự dụ hoặc của đồng tiền, lại nghĩ bọn họ người đông thế mạnh, liền cùng đến chỗ Lục Lâm.
Lục Lâm không nghĩ tới, Trần Tiểu Thái có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy, thầm có chút lau mắt mà nhìn Trần Tiểu Thái.
Trần Tiểu Thái thấy ánh mắt có chút tán thưởng của Lục Lâm, có chút đỏ mặt, lại có chút kiêu ngạo.
Lục Lâm kiểm tra dã môi mấy tiểu hài tử hái, mấy đứa hái dã môi, cơ bản không có vấn đề gì, Lục Lâm cho mỗi tiểu hài tử ba văn tiền.
Lục Lâm lấy ra ba cái giỏ tre lớn, đem mấy rỗ dã môi mấy tiểu hài tử hái đổ vào.
Mấy cái tiểu hài tử lấy được tiền, liền có chút phấn chấn, ba văn tiền có thể mua hai cái bánh bao, có thể kiếm tiền, cũng là một chuyện đáng giá để khoe ra, tiểu hài tử ở đây ngày thường đều không có tiền tiêu vặt.
Lục Lâm thu hết dã môi, mấy cái tiểu hài tử tưởng lại có thể kiếm tiền liền lấy cái rổ hái tiếp.
Tểu hài tử lấy được tiền, cảm thấy kiếm tiền đồng thật dễ dàng, thấy thời gian còn sớm liền sôi nổi cũng nhau cầm rổ tiến vào rừng.
Mấy cái tiểu hài tử tới tới lui lui, một ngày ít nhất hái được năm sáu rổ dã môi, có đứa tay chân nhanh nhẹn hái được tới tám chín rổ, hái đến cuối cùng, dã môi gần chân núi đều bị hái sạch, chỉ còn lại trái nửa sống nửa chín.
Lục Lâm sợ mấy tiểu hài tử vì kiếm tiền mà chạy vào núi sâu, liền nói sắp tới không thu nữa.

Nghe thấy Lục Lâm nói không thu, đám tiểu hài tử vừa mới nếm được mùi ngon ngọt của việc kiếm tiền đồng đều có chút thất vọng.
Trương Đại Hổ có chút không cam lòng nói: "Tiểu Thái, lần sau còn có chuyện kiếm tiền như vậy, phải tới tìm ta a!"
Trương Đại Hổ mở miệng, mấy cái tiểu tử liền vây quanh Trần Tiểu Thái.
"Đúng vậy! Tiểu Thái, lần sau phải tìm chúng ta a!"
Trần Tiểu Thái rất ít khi được người khác đối đãi nhiệt tình như vậy, trong lúc nhất thời, tay chân có chút luống cuống.
....
Trương Đại Hổ sẩy hai mươi bốn văn tiền, về tới trong nhà.
"Đại ca, ở đâu có nhiều tiền như vậy a?" Trương Mai hỏi.
Trương Đại Hổ có chút đắc ý nói: "Đây là do ca ngươi kiếm được, tay chân ta nhanh nhất, hái được nhiều nhất."

Tay chân Trương Đại Hổ nhanh nhẹn, là hài tử leo cây nhanh nhất, sau khi dã môi dưới tàng cây sắp bị hái hết, tất cả mọi người đều chuyển mắt chuyển tới trên cây, bất quá, đều thua nó.
Trương Mai chớp chớp mắt, nói: "Đại ca thật lợi hại, bất quá, ngươi kiếm như thế nào a?"
Trương Đại Hổ nói: "Hái dã môi đưa đến chỗ ca của Tiểu Thái là được, bất quá, chỉ có hôm nay, sắp tới hắn không thu nữa, thật đáng tiếc." Hôm nay đã hái qua gần hết dã môi ở ngoài núi, đã không còn bao nhiêu, phải chờ nó mọc ra tiếp, muốn hái tiếp thì phải vào núi sâu, nhưng núi sâu lại khó đi a!
"Lục Lâm? Hắn muốn nhiều dã môi như vậy để làm gì?"
Trương Đại Hổ nhún vai, nói: "Ai mà biết, bất quá, năm trước Trần Tiểu Mễ kiếm được mấy chục lượng, đại khái là ngại quá nhiều tiền đi."
Thời đại này vào mùa đông cũng không có bao nhiêu hoạt động giải trí, chuyện Trần Tiểu Mễ bán bao tay kiếm được mấy chục lượng, là một sự kiện không nhỏ ở trong thôn, luôn cố ý hoặc vô tình bị người ta nhắc đến.
Trương Đại Hổ trò chuyện với Trương Mai, Trương lão cha đi đến.
"Thật đúng là kiếm được tiền a!" Trương Lâm Sinh vỗ vỗ bả vai Trương Đại Hổ, tràn đầy tán thưởng nói: "Giỏi lắm! Tiểu tử thúi."
Trương Đại Hổ nhếch miệng, nói: "Ta kiếm được nhiều nhất."
Trương Lâm Sinh gật gật đầu, nói: "Đúng là không ít."
Trương Lâm Sinh nói xong liền thu hết tất cả tiền đồng.
Trương Đại Hổ cau mày, nói: "Lão cha, đây là tiền của ta."
Trương Lâm Sinh trừng mắt nhìn Trương Đại Hổ, nói: "Lão cha cần tiền nuôi muội muội ngươi a! Chờ lần sau ta đi chợ, sẽ mua cho ngươi bánh bao."
Trương Đại Hổ có chút kích động hỏi: "Vậy khi nào lão cha sẽ đi chợ a?"
"Gấp cái gì? Qua hai ngày nữa liền đi." Trương Lâm Sinh qua loa nói.
Trương Đại Hổ nhăn mũi nhìn Trương Lâm Sinh, trong mắt tràn ngập oán niệm, Trương Lâm Sinh bị nhi tử nhìn đến ngượng ngùng.
Trương Mai thấy tiền bị cầm đi, chớp chớp mắt, nói: "Ca, hết rồi."
Trương Đại Hổ cười cười, nói: "Còn thừa ba văn tiền a, đại ca mua trứng gà cho ngươi ăn."
Trương Mai không nghĩ tới Trương Đại Hổ còn dấu lại mấy đồng, nhìn thấy tiền đồng, không khỏi có chút phấn chấn.
Chuyện tương tự, còn phát sinh ở các nơi trong thôn.
Người lớn trong thôn vào thành làm công, có đôi khi, một ngày cũng cũng chỉ được hơn mười văn tiền, tỷ lệ không có việc làm cũng rất lớn, cư nhiên trong một ngày mấy tiểu hài tử lại có thể kiếm được mười mấy văn tiền, làm không ít thôn dân chấn kinh rồi, thôn dân khiếp sợ rất nhiều, bắt hài tử nhà mình tránh xa Trần hai huynh đệ Trần gia, cũng cũng không được nói chuyện.
Lục Lâm chống cằm, nhìn giỏ tre trước mắt, như suy tư điều gì.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Làm sao vậy? Giỏ tre này có vấn đề gì sao?"
"Thiếu một cái." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ có chút ngoài ý muốn nói: "Thiếu một cái sao?" Giỏ tre nhỏ là Lục Lâm tìm người làm, một cái năm văn tiền, tiền này không phải chuyện gì

lớn, nhưng vô duyên vô cớ mất một cái, cũng rất kỳ quái.
"Hay là gọi Tiểu Thái tới hỏi một chút đi?" Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Tiểu hài tử khó có được vài phần tự tin, cho nó biết thiếu một cái rổ nó sẽ nghĩ nhiều, có lẽ là ai thấy rổ tinh xảo, đã quên trả lại đi, thôi vậy." Bất quá chỉ là một cái rổ, nháo lớn cũng không tốt. Tiểu quỷ kia khó được chơi cùng mấy tiểu hài tử kia, vì một cái rổ mà nháo lớn, không đáng giá.

------oOo------

Chương 41: Làm mức trái cây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục lão thái thái nhìn rổ nhỏ trong tay, tràn đầy bắt bẻ nói: "Rổ này nhỏ như vậy, có thể làm được cái gì chứ!"
Vương thị thập phần khó chịu Lục Lâm, thấy chuyện gì đối phương làm cũng không vừa mắt, bất quá, Lục Lâm đã ra ngoài ở rể, tuy rằng trong lòng Vương thị khó chịu, cũng vô pháp khoa tay múa chân với Lục Lâm. Trước kia bị Lục Lâm chỉ trích nói trộm tiền, Vương thị bị người trong nhà quở trách một hồi, càng kiêng kị Lục Lâm nhiều hơn vài phần.
Lí chính cũng đi tìm Vương thị, bảo Vương thị đừng nháo chuyện, Trần Tiểu Mễ không phải người dễ chọc, ngươi đã đưa người qua ở rể, cũng gần như là bán người rồi.
"Nghe nói, là Lục Lâm nhờ Lâm Văn thúc làm, năm văn tiền một cái."
Lâm Văn là thợ đan trúc trong thôn, tay nghề đan trúc phi thường xuất sắc, hắn còn có thể làm ghế trúc...... Rất nhiều người trong thôn đều nhờ hắn làm sọt tre.
Thời điểm Trần Tiểu Thái tìm người hái dã môi, nhi tử Lục lão tứ, Lục Tùng Thạch cũng tới, Lục lão tứ chướng mắt người cháu trai Lục Lâm này, Lục Tùng Thạch cũng theo đó mà chướng mắt cái tên đường ca mặt xám mày tro này.
Lục Lâm phải ra ngoài ở rể, Lục Tùng Thạch càng cảm thấy Lục Lâm không có bản lĩnh, đường đường là một hán tử, lại không có bản lĩnh cưới lão bà, mà phải đi ở rể.
Nương Lục Lâm vừa chết, mấy chuyện uy heo, uy gà, nấu cơm, giặt quần áo, đều giao cho Thang thị và nương Lục Tùng Thạch, Lâm Tú Nhi.
Thời điểm Lục Lâm còn sống, mấy chuyện như uy heo, uy gà, Thang thị cùng Lâm thị đều không động tay, hiện giờ, hiện giờ nương Lục Lâm đã chết, Lâm thị và Thang thị liền đùn đẩy cho nhau, thường xuyên nháo đến gà bay chó sủa, từ đó cuộc sống của Lục Tùng Thạch cũng liền không quá tốt.

Sau khi Trần Tiểu Mễ phát đạt, Lục lão thái thái không ít lần nói xấu Lục Lâm, Lục Tùng Thạch cũng hùa theo coi Lục Lâm như kẻ thù.
Thời điểm Trần Tiểu Thái tìm người hái dã môi, Lục Tùng Thạch cũng tới, thời điểm chia rỗ, Lục Tùng Thạch liền thừa lúc người khác rối loạn cũng cầm một cái.
Tiểu hài tử khác hái dã môi xong liền đến chỗ Lục Lâm đổi tiền, Lục Tùng Thạch lại không đi.
Trước mặt Lục Lâm, Lục Tùng Thạch luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng, muốn nó đến chỗ Lục Lâm hái dã môi đổi tiền, nó làm không được.
Nó thấy rổ kia khá tinh xảo, hái được một rổ Dã Môi, liền về nhà, còn mang cả cái rổ theo.
Lục Tùng Thạch đi ngang qua, nghe mấy đồng bạn nói Lục Lâm bao nhiêu là

tiền, trong lòng có chút chua, rõ ràng là bằng hữu của nó lại đi nói tốt cho người khác, tuy không chơi với đệ đệ của Trần Tiểu Mễ, nhưng tất cả bằng hữu của nó đều chạy đến chỗ Trần Tiểu Thái lôi kéo làm quen.
Lục Tùng Thạch cảm thấy mấy đồng bạn của mình rất không có cốt khí, chỉ là mấy văn tiền thôi, cư nhiên có thể làm bọn họ thay đổi.
Lục An nghe nhi tử nói, có chút nghi hoặc nói: "Lục Lâm muốn nhiều dữ môi như vậy để làm gì a?"
Có mười mấy tiểu hài tử làm việc cho Lục Lâm, hẳn là mỗi ngày Lục Lâm phải trả gần hai trăm văn tiền, mấy tiểu thí hài có thể làm được cái gì chứ! Lục Lâm đúng là có tiền liền tuỳ tiện, sao lại có thể lấy tiền tiêu phí như thế được.
Vận khí Lục An không tồi, nhờ quan hệ của Lục lão gia tử mà tìm được một công việc ở trấn trên, một tháng kiếm được hai lượng bạc, đã là rất có thể diện, bởi vì được làm việc ở trấn trên nên Lục An vẫn luôn cảm thấy mình và nông dân ở nông thôn không giống nhau, Lục An rất ít khi về thôn, ruộng trong nhà cũng rất ít khi làm.
Trần Tiểu Mễ bán bao tay chốc lát kiếm lời được mấy chục lượng bạc, lập tức khiến Lục An so không bằng, điều này làm Lục An rất hụt hẫng.
....
Nhà Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Mễ nhìn hai sọt dã môi đầy, nhíu nhíu mày, nói: "Muốn nhiều dã môi như vậy làm gì a?"
Mùa xuân là một mùa rất tốt, trong núi có rất nhiều thức ăn ngon, Trần Tiểu Mễ cũng đã từng ăn qua dã môi trong núi, chua chua ngọt ngọt, hương vị thực ngon, nhưng lại quá nhỏ, không thể no. Dã môi chín, không đến mấy ngày liền rụng hết, cũng không có cách nào bảo tồn được, có chút đáng tiếc.
Lục Lâm cười cười, nói: "Dùng để làm mứt trái cây."
Trần Tiểu Mễ tràn đầy tò mò hỏi: "Mứt trái cây, ăn ngon không?"
Lục Lâm gật gật đầu, "Ăn ngon a!"

Trần Tiểu Mễ có chút cao hứng nói: "Ta giúp ngươi."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Được a! Đến lúc đó, ngươi giúp nhóm lửa đi." Tay nghề Trần Tiểu Mễ chẳng ra gì, nhưng nhóm lửa thì có thể.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ rửa sạch dã môi tím, để vào trong chén.
Lục Lâm lấy ra một ít đường trong quầy bán quà vặt, đổ vào mâm dã môi xanh.
Trần Tiểu Mễ thấy Lục Lâm lấy đường ra, hai mắt lập tức sáng lên, đường ở chỗ này là một thứ rất quý giá, bình thường Trần Tiểu Mễ cũng không mua quá nhiều, trước kia Lục Lâm cho Trần Tiểu Mễ một bao kẹo sữa, làm Trần Tiểu Mễ cao hứng đến muốn hỏng luôn, lập tức ăn sạch.
Trần Tiểu Mễ hỏi Lục Lâm còn không, Lục Lâm liền nói không còn.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy khẳng định là Lục Lâm không nói thật, nhưng Lục Lâm không lấy đồ ra, y cũng không thể làm được cái gì.
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Một bao đường thật lớn a!" Một bao đường lớn như vậy, nếu như muốn mua hẳn là phải tốn không ít tiền đâu.
Lục Lâm cười cười, nói: "Phải."

Đường đỏ cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, ở kiếp trước đều là mua bán cả cân, một bao lớn chỉ có năm đồng tiền.
Lục Lâm đem hỗn hợp đường và dã môi đổ vào trong nồi, dùng lửa nhỏ nấu, không ngừng khuấy, đến khi sền sệt.
Thấy nấu không sai biệt lắm, Lục Lâm đem mứt trái cây thu được đổ vào bình gốm sứ để nguội.
Trần Tiểu Mễ thừa dịp Lục Lâm không chú ý, dùng ngón tay móc chút đường đỏ, đưa vào trong miệng.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, bất đắc dĩ nói: "Ăn cái này, cũng không chê ngọt."
"Không ngọt a!" Trần Tiểu Mễ cảm thấy Lục Lâm lại làm kiêu, có đường ăn, còn ngại ngọt.
"Nếu thích thì cầm đi pha chút nước đường uống đi." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ vội vàng vươn tay, đem một túi đường lớn dấu đi như sợ bị Lục Lâm lấy lại.

------oOo------

Chương 42: Bán mức trái cây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ ghé vào cạnh bàn, nhìn mứt trái cây, nói: "Cứ để vậy là được rồi sao?"
"Để nguội là được rồi."
Trần Tiểu Mễ đợi một hồi lâu, rốt cuộc chờ đến lúc nó nguội.

Trần Tiểu Mễ gấp đến không chờ nổi lấy một chút mứt trái cây ăn một miếng, mút ngón tay, vẻ mặt hạnh phúc nói: "A! Thật ngon!!"
Lục Lâm cũng lấy một chút nếm nếm, nhíu mày, nói: "Hình như có hơi ngọt quá rồi."
"Ta cảm thấy ăn rất ngon a!" Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, cảm thấy Lục Lâm đúng là kỳ quái, ngọt còn không chịu a! Khẩu vị của đại thiếu gia, so với y kén chọn hơn nhiều, ăn thịt cũng vậy, Lục Lâm chỉ thích ăn thịt nạc.
Lục Lâm liếc mắt nhìn Trần Tiểu Mễ, cảm thấy có lẽ là Trần Tiểu Mễ nói đúng, dù sao y cũng là người ở chỗ này.
Lục Lâm có chút thất thần, Trần Tiểu Mễ liền xử lý nửa bình mứt trái cây.
Lục Lâm bất đắc dĩ nói: "Ăn ít thôi, sẽ bị sâu răng ."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, cảm thấy Lục Lâm lo lắng vó chút dư thừa, có ăn không ăn lại còn suốt ngày lo lắng mấy chuyện kì quái.
Lục Lâm lấy hết dã môi làm thành mứt trái cây, sao khi làm xong mứt trái cây, Lục Lâm đem mứt trái cây còn dư lại bỏ vào bên trong quầy bán quà vặt, tính chờ thêm mấy ngày nữa liền mang đến tửu lầu bán chung với rượu khoai lang đỏ luôn.
Trần Tiểu Mễ nhân lúc Lục Lâm không chú ý, trộm mang hai bình mứt trái cây dấu đi.
Thư bỏ vào quầy bán quà vặt, muốn lấy ra phải có sự đồng ý của, Lục Lâm Trần Tiểu Mễ đối với mấy câu Lục Lâm nói cái gì mà "Không thể ăn quá nhiều a!", "Sẽ bị sâu răng a!", "Đều là rác rưởi thực phẩm a!" căm hận đến tận xương tuỷ, nhưng lại không thể làm được gì.
....
"Lục tiểu ca, Trần tiểu ca, cuối cùng các ngươi cũng tới rồi!" Lão bản Hồng Vận tửu lâu, phi thường nhiệt tình tiếp đãi hai người.
Rượu của Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đưa đến, bán rất đắc, hai bên hợp tác phi thường tốt đẹp.
"Lần này có bao nhiêu rượu a?" Vương chưởng quầy có chút không chờ nổi hỏi.
"Rượu loại một mười vò, loại hai ba mươi vò."

Vương chưởng quầy cười cười, nói: "Rất tốt a." Vương chưởng quầy bảo mấy tiểu nhị, đem rượu vào hầm rượu, đưa Lục Lâm được mười bảy lượng bạc.

Lục Lâm nhìn Vương chưởng quầy, nói: "Chỗ ta có một thứ mới lạ, do ta ngẫu nhiên làm được, muốn nhờ Vương lão bản nhìn xem."
Vương chưởng quầy rất có hứng thú nói: "Thật không? Thứ gì thế?"
Lục Lâm lấy ra một bình mứt trái cây, Vương chưởng quầy nếm một miếng, nói: "Thứ tốt a! Có lẽ sẽ có không ít khách nhân thích, bất quá, hẳn là bỏ vào không ít đường đi, Lục tiểu ca đúng là chịu bỏ vốn a."
Lục Lâm cười cười, nói: "Đúng là cho vào không ít đường, cho nên, nếu bán giá rẻ sẽ không hồi vốn lại được."
Vương chưởng quầy nhìn mứt trái cây, nói: "Thứ này không tồi, bất quá, không thể để lâu a!"
Lục Lâm âm thầm nhảy dựng, thầm nghĩ: Quả nhiên là người rành nghề a! Lập tức hỏi tới vấn đề mấu chốt, "Ước chừng có thể bảo tồn bảy ngày."
Vương chưởng quầy cười cười, nói: "Bảy ngày a! Vậy là đủ rồi."
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đưa mức trái cây đến Hồng Vận bán được một số lớn.
Lục Lâm định giá với chưởng quầy, một lọ mứt trái cây một lượng bạc, mỗi khi bán ra một lọ, lão bản có thể lấy hai trăm văn.
Giá bán mứt trái cây hơi cao, ngay từ đầu có rất ít người hỏi thăm. Nhưng lục tục người mua liền càng ngày càng nhiều.
....
Cách mấy ngày, dã môi trong rừng lại lớn được một đám, Lục Lâm liền đưa rổ cho Trần Tiểu Thái, bảo Trần Tiểu Thái lại đi tìm người hái dã môi.
Lần này tìm người thuận lợi hơn lần trước nhiều, trên thực tế, mấy ngày nay, mỗi lần Trần Tiểu Thái ra cửa sẽ thường xuyên gặp được mấy người lúc trước hái dã môi cho nó, còn hỏi nó cơ muốn hái dã môi nữa hay không.
Trần Tiểu Thái không có được tin chính xác ở chỗ Lục Lâm nên cũng không dám thu loạn.
Hiện tại Trần Tiểu Thái thập phần tín nhiệm Lục Lâm, người trong thôn đều cho rằng bao tay là chủ ý của đại ca, nhưng Trần Tiểu Thái lại rất rõ ràng, đó là chủ ý của Lục Lâm.
Tuy rằng Trần Tiểu Mễ có rất nhiều chuyện dấu Trần Tiểu Thái, nhưng dù sao cũng sống chung một mái nhà, Trần Tiểu Thái sao có thể không cảm giác được sự thần kỳ của Lục Lâm.
Cuối cùng cũng chờ đến lúc Lục Lâm thu dã môi lần nữa, mấy tiểu hài tử đều đoạt hết rổ trong tay Trần Tiểu Thái.
Lần này Trương Đại Hổ mang theo đem muội muội Trương Mai, mấy tiểu hài tử vội đến khí thế ngất trời, rất nhanh dã môi thành thục trong rừng lại bị hái sạch sẽ.
Lúc chạng vạng, Lục Lâm thu dã môi, thanh toán tiền đồng, để mấy tiểu hài tử về nhà.
Lần này tiểu hài tử hái dã môi nhiều hơn một chút, có vài tiểu hài tử không lấy được rổ, liền hợp tác với tiểu hài tử lấy được rổ, hai người dùng một rổ.
Lục Lâm đếm đếm rổ, nói với Trần Tiểu Mễ: "Lại mất thêm một cái rổ."
Trần Tiểu Mễ nhíu mày, lần trước mất đi rổ cũng không có ai trả lại, này lại mất

thêm một cái, rất có khả năng là cùng một người làm.
Trần Tiểu Mễ chống nạnh nói: "Chuyện rất không thích hợp, để ta hỏi Tiểu Thái một chút." Một cái rổ năm văn tiền, mỗi lần thiếu một cái, này cũng quá kỳ quái, tuy rằng không đáng giá bao nhiêu tiền.
"Thiếu một cái rổ?" Trần Tiểu Thái có chút kinh ngạc nói.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."
Trần Tiểu Thái nhíu nhíu mày, nói: "Có thể là Lục Tùng Thạch lấy."
Lần đầu tìm người hái dã môi, Trần Tiểu Thái có chút không biết làm sao, lần này tất cả mọi người đều đến, Trần Tiểu Thái đại khái có thể nhớ rõ người đến lấy rổ là ai, Trần Tiểu Thái nhớ rõ Lục Tùng Thạch cũng có lãnh một cái rổ.
Ấn tượng của Trần Tiểu Thái đối với Lục Tùng Thạch rất sâu, bởi vì có một lần Trương Đại Hổ nói với nó, Lục Tùng Thạch ở sau lưng khuyến khích bọn họ không chơi với nó, còn nói xấu về đại ca.
Thời điểm Lục Tùng Thạch đến lấy rổ, nó còn có chút do dự là có nên đưa hay không, sợ chuyện bé xé ra to nên cũng đưa nhưng sau đó nó cũng không thấy Lục Tùng Thạch đến đưa dã môi.
Lúc này, nghe đại ca nói, thiếu một cái rổ, Trần Tiểu Thái liền nghĩ tới.
Chuyện liên quan đến Lục gia, Trần Tiểu Mễ liền có chút đau đầu.
Kỳ thật Trần Tiểu Mễ vẫn luôn âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn Lục gia nguyện ý đưa Lục Lâm đến đây ở rể, may mắn Lục Lâm là người đọc sách, tiến vào chiếm giữ thân thể của nguyên chủ.
Dù sao 'Lục Lâm' cũng là người Lục gia, điều này làm thái độ của Trần Tiểu Mễ đối với Lục gia có chút vi diệu.
Trần Tiểu Mễ híp mắt mắt, nói: "Bỏ đi, chỉ là mấy cái rổ mà thôi, lần sau chú ý hơn chút là được rồi."
Lục Lâm hít sâu một hơi, hắn vẫn có chút kiêng kị đối với mấy hành vi càn quấy của Lục lão thái thái, không phải là sợ, bất quá chỉ vì mấy văn tiền mà nháo loạn, cũng không đáng giá, ở cái thời đại thịnh hành phong kiến lễ giáo này, cãi nhau với lão nhân, dù có lý cũng sẽ biến thành không có lý.
....
Vài ngày sau, Trần Tiểu Thái tìm người hái dã môi lần thứ ba, mấy tiểu hài tử hái dã môi hai lần trước đều tới, lần này lại có thêm ba thành viên mới gia nhập, lúc phát rổ, Lục Tùng Thạch lại xuất hiện.

Lúc Trần Tiểu Thái phân rổ, liền cố ý không phân cho Lục Tùng Thạch.
Trần Tiểu Thái nói với mọi người, nếu không lấy được rổ cũng có thể lấy rổ nhà mình đến hái dã môi, cuối cùng sẽ đổ vào rổ nhỏ để đếm.
Trương Đại Hổ nghe Trần Tiểu Thái nói vậy, liền cầm một cái rổ lớn từ trong nhà ra.
Chuyện hái dã môi trong thôn được tiến hành hừng hực khí thế, ngay từ đầu, vài người chỉ cho là mấy tiểu hài tử đang kiếm tiền tiêu vặt thôi, sau đó phát hiện, một tiểu hài tử hái vài lần, lại có thể kiếm được hơn một trăm văn tiền, lập tức liền có chút đứng ngồi không yên.
Nhưng cuối cùng người lớn trong thôn cũng biết xấu hổ nếu tranh việc với tiểu

hài tử, chỉ là lúc hái dã môi sẽ phái hết tiểu hài tử nhà mình ra ngoài.
Sau khi hái dã môi được vài ngày, Trần Tiểu Thái lập tức trở thành đối tượng được các tiểu hài tử trong thôn truy phủng.
"Cha, ngài xem đây là tiền con kiếm được nè." Trương Đại Mãn đưa tiền đồng khoe với Trương Tiến.
Trương Tiến cười cười, nói: "Đại Mãn thật lợi hại."
Trương Đại Mãn có chút đắc ý nói: "Ngoại trừ Trương Đại Hổ, con là đứa kiếm được nhiều nhất a." Tiểu hài tử cũng có tâm lý cạnh tranh, tiểu hài tử tay chân chậm chạp kiếm được ít hơn rất nhiều so với hài tử nhanh nhẹn.
Trương Tiến nhìn tiền trong tay Trương Đại Mãn, tâm tư có chút khác thường. Vốn dĩ Trương Tiến còn cho rằng, Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ, cuộc sống sẽ càng ngày càng tệ, không nghĩ tới, cuộc sống mỗi ngày của nhà Trần Tiểu Mễ trôi qua càng làm cho người khác hâm mộ.
"Ở đâu có được nhiều tiền thế này?" Trương Thành đi tới hỏi.
Trương Đại Mãn có chút đắc ý nói: "Con kiếm được."
Trương Thành nghe vậy cũng không hề cao hứng, nói: "Ngươi đi hái dã môi cho Trần Tiểu Thái phải không, không phải đã nói là không cho ngươi đi sao?"
Trương Đại Mãn không nhận được khích lệ, lập tức có chút bực mình, "Gia gia thật đáng ghét." Trương Đại Mãn rầu rĩ chạy ra ngoài.
Trương Tiến có chút khó chịu nói: "Cha, Đại Mãn có thể kiếm được tiền là chuyện tốt a!"
Trương Thành nhíu mày, thở dài, nói: "Trần Tiểu Thái là đệ đệ của Trần Tiểu Mễ a! Cả ngày lăn lộn với tiểu tử, sẽ học hư."
Trương Tiến bất mãn nói: "Cha, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, chuyện đâu có nghiêm trọng như ngươi nói!"
....
Mứt trái cây bán không tồi, thời điểm sinh ý tốt, một ngày có thể bán được hơn mười bình, bất quá, thứ này cũng hơi đắc, người ăn được cũng không phải quá nhiều, có khi ngay cả một bình cũng bán không được. Lục Lâm cũng không lập tức lấy mứt trái cây ra ngay mà phần lớn đều để trong quầy bán quà vặt.
Trần Tiểu Thái đối với mứt trái cây cũng cái biết cái không.
Nó nói với người ta, thu thập dã môi là để ủ rượu, cứ như vậy, thôn dân cũng không cảm thấy "Thần tiên mứt" của Hồng Vận tửu lầu bán có quan hệ gì đến Lục Lâm và Trần Tiểu Thái.
Hương vị mứt trái cây cực ngon, ngay từ đầu, mọi người cũng không biết mứt trái cây là thứ gì, chỉ có vài người mua nếm thử mới biết.
Người đã từng ăn qua đều rất thích, khách hàng ngày càng nhiều.
Hương vị mứt trái cây chua chua ngọt ngọt, rất được lão nhân trong trấn ưa chuộng, ưa chuộng thì liền mua ăn.
Một lượng bạc một lọ mứt trái cây đối rất nhiều người mà nói là cái giá trên trời, nhưng đối với một vài công tử nguyện ý bỏ ra nghìn vàng để thấy nụ cười của giai nhân mà nói, một lượng bạc một lọ mứt trái cây cũng không tính là gì.
Đường ở nơi này là một thứ rất hiếm, mứt trái cây rất ngọt, phù hợp với sở thích của không ít người.

"Lục tiểu ca, cuối cùng ngươi cũng tới." Vương chưởng quầy nhìn thấy Lục Lâm đến, có chút kích động.
Lục Lâm nhìn Vương chưởng quầy, nói: "Làm sao vậy?"
Vương chưởng quầy thở dài, nói: "Còn không phải là do mứt trái cây kia sao, khách hàng hối thúc giục quá nhiều, ngươi lại không đưa hàng tới, ta liền phải đi tìm ngươi."
Lục Lâm nhíu nhíu mày, nói: "Không phải là bán không được tốt sao?"
Vương chưởng quầy cười khổ, nói: "Lục tiểu ca thật thích nói đùa, hai ngày trước, nhà Lý viên ngoại trong thành có hỉ sự, Lý viên ngoại tài đại khí thô, mỗi bàn đều chuẩn bị một lọ Thần tiên mứt, người tham dự tiệc đều khen mứt trái cây không dứt miệng, ai cũng nhớ thương mứt trái cây."
Lục Lâm chuyển động tròng mắt, thầm nghĩ: Thì ra là thế. Trước kia thanh danh của mứt trái cây, chỉ truyền lưu trong phạm vi nhỏ, nhờ có trận yến hội này, hẳn là đã mở rộng danh tiếng.
Lục Lâm đưa ba mươi bình mứt trái cây cho Vương chưởng quầy, Vương chưởng quầy nhíu nhíu mày, nói: "Chỉ có nhiêu đây thôi sao?"
Lục Lâm cười cười, nói: "Dù sao cũng chỉ có thể để được bảy ngày, nên ta cũng không dám làm quá nhiều."
Vương chưởng quầy cười cười, nói: "Không cần lo lắng, gần đây có nhiều cũng bán hết được, có thể làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu đi."

------oOo------

Chương 43: Mời khách ăn bánh trôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ ôm bình gốm, đếm đếm, phát hiện bạc trong bình, bất tri bất giác đã tăng lên tới 180 lượng 762 văn.
Trần Tiểu Mễ thích nhất là kiếm tiền, bất quá, gần đây lại có chút chết lặng, chuyện kiếm tiền làm cũng ít làm lại.
Nhìn thấy Lục Lâm tiến vào, Trần Tiểu Mễ đem bình gốm giao cho Lục Lâm, "Cho ngươi."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, có chút khó hiểu nói: "Toàn bộ đều cho ta sao?"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ngươi giữ đi, để quá nhiều ta không yên tâm."
Gần đây Trần Tiểu Mễ đang tìm chỗ giấu tiền, nhà nhỏ như vậy, Trần Tiểu Mễ cảm thấy bạc giấu bạc ở chỗ nào cũng không yên tâm.
Lục Lâm hơi cong lên khóe môi, kỳ thật tâm phòng bị của Trần Tiểu Mễ rất sâu, nếu đối phương nguyện ý giao bạc cho hắn bảo quản, nhất định là tín nhiệm hắn.
Hơn một trăm lượng bạc, ở nông thôn tuyệt đối là một số tiền khổng lồ, có khi Trần Tiểu Mễ sẽ vào trấn với hắn, Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch lại còn nhỏ, nếu như có ai tiến vào đem bạc đi, vậy tổn thất cũng khá lớn.
Lục Lâm vươn tay, tâm niệm vừa động, bình gốm đựng tiền liền biến mất.
Cho dù Trần Tiểu Mễ đã thấy qua rất nhiều lần, nhưng lần nào nhìn thấy cũng cảm thấy thần kỳ.
"Mứt trái cây này đúng là dễ kiếm tiền a!" Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Cũng xem là vậy."
Với người có quầy bán quà vặt như hắn mà nói thì là dễ kiếm nhưng nếu đổi thành người khác, thì liền không dễ.
Đường ở chỗ này là một thứ rất quý giá, dã môi cũng không dễ bảo tồn, đường cũng cần có chất bảo quản, tuy rằng dã môi làm thành mứt trái cây có bỏ thêm đường có thể bảo quản một khoản thời gian, nhưng ở cái chỗ không có bao nhiêu cách chống phân hủy này, làm quá nhiều sẽ bán không được, bán không được thì chỉ có thể để hư.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Rất nhanh dã môi trong rừng sẽ không có a!"
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Phỏng chừng hái một lần nữa thì đã không còn."
Lục Lâm cười cười, nói: "Vậy đi, lần sau khi hái xong rồi thì mời mọi người tới nhà ăn cơm một bữa."
Trần Tiểu Thái cau mày, nói: "Không cần đâu, bọn họ chưa chắc đã nguyện ý a! Hơn nữa, không phải chúng ta đã trả tiền rồi sao." Trả tiền rồi sao còn mời dùng ăn cơm a, hơn nữa, nếu nó mời khách, cũng không biết người trong thôn có

nghĩ nhiều hay không.
Lục Lâm chớp chớp mắt, nói: "Một bữa cơm, cũng không tốn bao nhiêu tiền."
"Lần sau lúc hái dã môi, để bọn họ lại một lúc thì được rồi, không muốn tới thì cũng đừng miễn cưỡng." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Thái có chút khó xử nhìn Lục Lâm, một lúc lâu sau mới gật gật đầu, nói: "Vâng."
....
Trần Tiểu Mễ đi ra, nói: "Ngươi muốn làm gì cho mấy tiểu hài tử đó ăn a?"
"Bánh trôi."
Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, "Bánh trôi a! Vậy cần phải dùng gạo nếp."
Trần Tiểu Mễ gãi gãi đầu, gạo nếp bằng gấp đôi gạo thô, làm bánh còn rất tốn công.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Có thể làm nhiều một chút."
Ăn không hết, thì để trong quầy bán quà vặt.
"Vì cái gì phải cho những tiểu quỷ đó ăn a?" Thứ tốt phải nên thì nên để lại cho mình ăn thì tốt hơn.

Lục Lâm cười cười, nói: "Người ta cũng giúp chúng ta lâu như vậy." Hắn phải tạo cho thôn dân có một loại ấn tượng là nếu như có quan hệ tốt với hắn thì có thể kiếm tiền, có thứ tốt để ăn, dù sao thì bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm*, chiếm tiện nghi của hắn, sau này có nói xấu thì cũng phải dè chừng một chút.
*Bắt người tay ngắn cắn người mềm: ăn, uống của người ta thì ăn nói với người ta cũng phải có chừng mực hơn.
"Đã trả tiền rồi mà." Ý nghĩ của Trần Tiểu Mễ không khác với Trần Tiểu Thái bao nhiêu.
Lục Lâm cười cười, nói: "Không phải Tiểu Thái còn phải cưới vợ sao? Cần phải tạo cho nó mấy mối quan hệ tốt chứ."

Trần Tiểu Mễ liếc xéo Lục Lâm, Tiểu Thái vẫn còn nhỏ a, Lục Lâm lo lắng chu đáo như vậy đúng là có hơi sớm. "Không phải chúng ta có tiền sao." Có tiền mua một người về là được rồi.
Lục Lâm cười cười, nói: "Cũng không tốn bao nhiêu."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi không sợ tốn công thì tùy ngươi."
....
Trương Đại Hổ đi theo bên người Trần Tiểu Thái, hai mắt có chút tỏa sáng nói: "Tiểu Thái, ngươi muốn mời chúng ta ăn cái gì a?"
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Phải!"
Gần đây có rất nhiều người chơi với nó, nhưng Trần Tiểu Thái vẫn cảm giác được giữa những người này và nó có một tầng ngăn cách, vốn dĩ Trần Tiểu Thái còn cho rằng nếu nó nói muốn mời mấy tiểu hài tử này ăn cái gì, bọn họ sẽ cự tuyệt, lại không nghĩ tới tất cả mọi người đều cảm thấy rất thích thú.
Nhưng vẫn có mấy đứa, chắc là do người nhà dặn dò cái gì đó cho nên có chút

lo lắng, nói là lãnh tiền rồi về nhà, Trần Tiểu Thái cũng không miễn cưỡng.
Trương Đại Hổ phi thường hứng thú với chuyện Trần Tiểu Thái muốn mời khách, thời điểm mấy hài tử đưa dã môi đến chỗ Lục Lâm, thường xuyên ngửi được mùi thức ăn, mấy tiểu hài tử đã sớm nhớ thương đồ ăn nhà Trần Tiểu Thái từ lâu, chỉ là ngại mở miệng mà thôi, lần này Trần Tiểu Thái có lời mời, bọn nó sao có thể từ chối chứ.
Mấy đứa cầm rổ tới nhà Trần Tiểu Thái, Lục Lâm đi ra, cười cười, nói: "Mọi người vất vả rồi."
Mấy tiểu hài tử đi vào nhà, liền nhìn thấy trên bàn bày mấy cái chén lớn, mỗi chén đều có nắp đậy lại.
Lục Lâm mở nắp ra, một đám tiểu hài tử liền thấy được bánh trôi trắng trẻo mập mạp trong chén.
Rất nhanh Lục Lâm đã nghe được một trận thanh âm nuốt nước miếng, vốn dĩ có mấy tiểu hài tử muốn đi về nhưng vừa nhìn thấy bánh trôi, lập tức đã không muốn về nữa.
"Ta có chuẩn bị một chút thức ăn, nếu mấy đứa thích ăn thì cứ ăn tự nhiên."
Trương Đại Hổ dẫn đầu làm gương, đi qua cầm một chén, lấy muỗng múc mấy cái bánh trôi ăn.
Mấy tiểu hài tử lập tức bị lôi cuốn, sôi nổi vọt tới bàn ăn, sợ chậm một chút liền bị đoạt đi.
Trần Tiểu Thái nhìn bộ dạng như hổ đói của mấy đứa bạn mà trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Trước kia còn nói không ăn đâu, kết quả không một đứa nào đi cả.
Mấy tiểu tử choai choai, ăn đến nghèo cha mẹ, Lục Lâm đã chuẩn bị không ít bánh trôi, nhưng vẫn bị mấy tiểu hài tử chén sạch, mấy tiểu hài tử ăn đến suýt chút nữa đi không nổi.
Mấy đứa Trương Đại Hổ ăn đến khoái trá, liền thân cận với Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch hơn rất nhiều.
Trần Tiểu Mễ từ trong phòng đi ra, nhìn mấy cái chén trống rỗng, trợn trắng mắt, nói: "Một đám thùng cơm."
Thời điểm mấy tiểu hài tử kia tới, Trần Tiểu Mễ cũng ở nhà, bất quá, Trần Tiểu Mễ đại khái cũng biết thanh danh của mình ra sao, nên cũng không lộ diện.
Lục Lâm nghiêng nghiêng đầu, nói: "Đúng vậy."

------oOo------

Chương 44: Tình hình gần đây của Lục gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương gia.
Trương Tiến đi vào phòng, nhìn thấy lão gia tử ngồi ở trên giường đất hút thuốc, lão thái thái ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt khó chịu.
"Cha, ta nhìn thấy người Lục gia, người Lục gia tới đây làm gì a? "Trương Tiến hỏi.
"Còn có thể làm cái gì a, Lục gia cũng không phải không có tiền, vậy mà còn chạy tới chỗ chúng ta mượn."
"Không cho mượn." Lão thái thái cao giọng, vừa nói vừa liếc xéo Trương Thành bên cạnh.
Trước đó Trương Tiến nhìn thấy người Lục gia, liền cảm thấy có chuyện không tốt, hiện tại nghe lão thái thái nói, quả nhiên là vậy, Trương Thành rầu rĩ nói: "Còn không phải là vay tiền thôi sao? Cũng không phải không còn tiền."
Lão thái thái không cao hứng nói: "Còn? Còn khi nào? Lục gia có nhiều đất như vậy, nếu như thiếu chút tiền thì bán vài mẫu đất thì được rồi, ngươi chỉ phùng má giả làm người mập*, rất nhanh nhà mình sẽ không có cơm ăn, ngươi còn muốn lấy tiền giúp cho nhà kia, ngươi rốt cuộc là sống chung với ai."

*Phùng má giả làm người mập: Làm việc quá khả năng.
Trương Thành liếc mắt nhìn lão thái thái, nói: "Lục gia muốn làm hôn sự, nên có chút túng thiếu."
"Nhưng Lục gia không thiếu tiền, nhà chồng của Lục Đồng kia ra hai mươi lượng sính lễ, trước kia đem bán Lục Lâm, cũng đổi được mười lượng bạc tiền, còn cần ngươi sao." Lão thái thái có chút khinh miệt nói.
Trương Thành hút thuốc, nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó đâu? Cái gì mà đem Lục Lâm bán đi hả?".
Lão thái thái bất mãn nói: "Sao lại không phải bán đi? Đưa con nối dõi duy nhất nhị phòng lưu lại ra ngoài rể, làm người ta tuyệt hậu, còn không phải là bán hay sao?"
Trương Thành thở dài, nói: "Không phải hiện tại Lục Lâm ở cùng Trần Tiểu Mễ khá tốt sao?"
"Đó là số phận của Lục Lâm, trước kia bị nâng ra ngoài bằng một tấm ván cửa, Vương thị kia cứ như vậy đưa người ra ngoài ở rể, còn đến chỗ của Trần Tiểu Mễ trộm tiền, không biết xấu hổ, loại người như vậy ngươi còn không biết tránh xa một chút, còn vội vàng cho bọn họ mượn tiền." Lão thái thái khinh thường nói.
"Cha, ngài cho mượn bao nhiêu bạc a?" Trương Tiến hỏi.

"Không nhiều lắm."
Lão thái thái rầu rĩ nói: "Những kẻ không biết xấu hổ đó, một lần mở miệng là năm lượng bạc, đúng là coi chúng ta thành đại tài chủ, người không biết xấu hổ như vậy, không để ý tới thì tốt rồi, cha ngươi cho người ta mượn hai lượng bạc, ta thấy thái độ của Thang thị kia hình như là còn chê ít."
Trương Tiến nghe thấy hai lượng bạc, tâm không khỏi có chút run rẩy, nghĩ thầm: Hai lượng bạc này cho mượn rồi, muốn thu hồi lại, chỉ sợ sẽ không dễ dàng.
Trương Tiến nhìn Trương Thành, nói: "Cha, tôn tử ngài một cái bánh bao còn luyến tiếc ăn, trong nhà cũng không phải dư dả gì, chuyện của Lục gia ngươi cũng đừng xen vào quá nhiều."
Bị thê tử, nhi tử liên hợp quở trách, Trương Tiến có chút chột dạ, "Ta chỉ là hy vọng trong thôn sẽ ra một tú tài thôi. Nếu trong thôn chúng ta có một tú tài, vậy thanh danh liền có thể đề cao."
Trương Tiến khó chịu nói: "Vậy Lục Trình Ngọc cũng phải thi đậu tú tài mới được a!" Trước kia, Thang thị dám cam đoan với người ta là lần này Lục Trình Ngọc sẽ khảo trúng tú tài, kết quả thế nào, còn không phải là thi rớt sao.

"Chờ hắn cưới tiểu thư nhà giàu ở trấn trên thì lại khác a." Trương Thành ngượng ngùng nói.
Trương Tiến nhìn Trương Thành, nói: "Cha, ta làm việc vất vả như vậy, không phải để ngươi giúp cho người ta, ngươi mà còn như vậy nữa, sau này ta sẽ tự mình giữ bạc."
Trương Thành nghe Trương Tiến nói, nhịn không được có chút tức giận trong lòng, cảm thấy người trong nhà không ai hiểu được khổ tâm của ông.
Trương Tiến không đợi Trương Thành phát hỏa, xoay người, nói một câu, "Ta đi làm đây!" rồi rời đi.
Vương thị thấy Thang thị trở về, lập tức đi lên hỏi, "Mượn được bạc rồi sao?"
Thang thị thở dài, nói: "Chỉ mượn được hai lượng bạc."
Vương thị nghe Thang thị nói, lập tức có chút không vui, "Chỉ có hai lượng thôi sao? Tâm lí chính đại nhân càng ngày càng nhỏ a."
Thang thị có chút buồn bực nói: "Lí chính vẫn rất dễ nói chuyện, nhưng vị thê tử kia của lí chính thì không dễ nói chuyện như vậy."
Vương thị không vui khẽ hừ một tiếng, nói: "Nữ nhân kia, luôn thích khoa tay múa chân xía mũi vào chuyện của lí chính, thật là một người phiền phức."
Thang thị thở dài, nói: "Chỉ mượn được hai lượng bạc thôi, sợ là không đủ rồi!"
Vương thị rầu rĩ nói: "Vậy bán đất đi."
Thiếu sức lao động của nhị phòng, ruộng trong nhà căn bản không trồng được bao nhiêu. Thời điểm trồng trọt, Vương thị cũng muốn xuống ruộng nhưng dù sao Vương thị cũng đã lớn tuổi, chuyện trồng trọt, thực sự có chút lực bất tòng tâm, cho nên đối với chuyện bán đất, Vương thị cũng không đặc biệt quan tâm nữa.

-------oOo------

Chương 45: Vào núi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mùa xuân qua được một khoản thời gian, Trần Tiểu Mễ liền lau chùi cung tiễn, chuẩn bị đi săn thú.
"Muốn vào núi săn thú sao?" Lục Lâm hỏi.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Phải!" Tuy rằng gần đây kiếm được không ít, nhưng cũng không thể để công phu giảm sút được.
Hiện tại Trần Tiểu Mễ cũng không trông cậy vào săn thú có thể kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng nếu như có thể bắt mấy con gà rừng, thỏ hoang về cải thiện bữa ăn cũng rất tốt.
Sau xuân, rau xanh, cải trắng đều đã lớn, mấy ngày liền Lục Lâm đều làm rau xào.
Vốn dĩ Trần Tiểu Mễ không hề kén ăn, hiện giờ lại bị Lục Lâm nuôi đến kén chọn, gộp mấy bữa ăn lại liền cảm thấy trong miệng sắp ăn đến mọc rau luôn rồi.
Hiện tại khẩu vị của Trần Tiểu Mễ cũng dần dần giống với Lục Lâm, không thích ăn thịt mỡ, chỉ thích ăn thịt nạc.
"Ta với ngươi." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc, nói: "Cũng được nhưng phải cẩn thận một chút a! Sau mùa xuân, có rất nhiều rắn lui tới."

Mùa đông rảnh rỗi thì nhàm chán, Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm sẽ mua rất nhiều thứ, Trần Tiểu Mễ rất tò mò với thế giới kỳ quái trong miệng Lục Lâm, đồng thời, Trần Tiểu Mễ cũng biết, Lục Lâm là một đại thiếu gia có gia thế, có một cái cửa hàng lớn, chỉ dựa vào tiền thuê ăn no chờ chết là được.
Trong cửa hàng gạo, mì, lương dầu cái gì cũng có, không cần vất vả, cũng có thể ăn no mặc ấm, thế giới Lục Lâm ở là một thế giới thần kỳ.
Lục Lâm cười cười, nói: "Ta đã biết."
Lục Lâm chuyển động tròng mắt, thầm nghĩ: Thái độ của Trần Tiểu Mễ đối với hắn hình như tốt hơn không ít, trước kia lúc hắn đi theo Tiểu Mễ vào núi, đối phương chỉ biết bảo hắn đừng kéo chân sau mà thôi.
Chuyện Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm vào núi săn thú, khiến cho thôn dân có cái để nghị luận sôi nổi một phen.
Rất nhiều thôn dân hoài nghi Trần Tiểu Mễ dựa vào bán rượu kiếm được một số tiền lớn, nhưng thấy Trần Tiểu Mễ lại vào núi, liền cảm thấy kỳ thật Trần Tiểu Mễ cũng không kiếm bao nhiêu tiền, nếu như thực sự có nhiều tiền như vậy, vậy cũng không cần phải làm chuyện nguy hiểm tính mạng, đương nhiên cũng có người cảm thấy Trần Tiểu Mễ chính là rảnh đến phát hoảng.
Bụi cỏ ở xa truyền đến một trận thanh âm "xột xoạt", Trần Tiểu Mễ giơ chủy thủ trong tay lên, hướng đến chỗ đó ném một cái, chuẩn xác cắm vào yết hầu

một con thỏ.
Lục Lâm nhìn thấy một màn này, chớp chớp mắt, tức phụ hắn đã nghỉ một mùa đông, vậy mà lực cánh tay một chút cũng không thụt lùi a!
Trần Tiểu Mễ đi tới trước con thỏ, nhấc con thỏ lên, nói: "Chủy thủ này dùng thật tốt a!"
"Ngươi thích là tốt rồi." Lục Lâm cười cười nói.
Trần Tiểu Mễ xách một chân con thỏ, nhấc con thỏ lên, nói: "Con thỏ này rất mập, làm món thịt thỏ xào cay được không?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Được a!" Thời điểm hắn vừa đến nhà Trần Tiểu Mễ, hắn nấu cái gì, Trần Tiểu Mễ sẽ ăn cái đó, bây giờ lại học được chọn món rồi. Khẩu vị của vợ hắn hình như rất nặng a, lại thích ăn mấy món cay.
Sau khi ăn hết que cay trong quầy bán quà vặt, Tiểu Mễ nhưng lại nhớ thương thật lâu.
Cũng còn may, tuy rằng que cay không còn, nhưng bên trong quầy bán quà vặt còn có bột ớt, cũng có thể tìm được ớt cay trong núi, ngẫu nhiên cũng có thể nấu mấy món cay.
Công phu săn thú của Trần Tiểu Mễ vẫn rất không tệ, trên cơ bản là mỗi lần vào núi sẽ không về tay không, luôn có thể bắt được mấy con gà rừng, thỏ, lần này Trần Tiểu Mễ vào núi, bắt được hai con thỏ con, vài con thỏ lớn. Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm lấy dây đằng trói mấy con thỏ lại, đi về nhà.
"Trần tiểu ca, lại bắt được thỏ a!"
Thấy Trần Tiểu Mễ kéo mấy con thỏ về, mấy thôn dân đi lên bắt chuyện vài câu, trong mắt ẩn ẩn có chút hâm mộ.
Trần Tiểu Mễ không quá am hiểu chuyện giao lưu với người khác, hàm hồ vài câu liền rời đi.

"Biết săn thú thật là tốt a! Trong nhà không thiếu thịt ăn."
"Nhiều thỏ như vậy, đủ ăn được mấy ngày đi."
"Sao Trần Tiểu Mễ lại đi săn thú a, nghe nói gần đây Trần gia không thiếu tiền a!"
"Đúng vậy! Nào là sửa nhà, nào là mua la, nhưng cũng không thấy y mua đất, ta nghĩ y cũng không phải kiếm được quá nhiều." Ở trong mắt thôn dân, đất vẫn là thứ tốt nhất, nếu như kiếm được nhiều thì vẫn nên mua đất.
"Cho dù y muốn mua đất, cũng không có ai muốn bán a!
"Trần Tiểu Mễ sẽ không săn thú sao."
"......"
Trần Tiểu Mễ đi trên đường, nói: "Gần đây người tìm ta nói chuyện, lại nhiều thêm a."
Lục Lâm cười cười, nói: "Đây là chuyện tốt mà!"
"Nhưng bọn họ lại không sợ ta." Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói.
Lục Lâm cười cười, nói: "Ngươi hy vọng mọi người sợ ngươi sao?"
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Vậy cũng không phải."
Bất quá, nếu những người đó đều sợ y, khi đụng chuyện mới dễ giải quyết.
"Giải quyết một vấn đề, cũng không phải là chỉ có một con đường là làm người

ta sợ ngươi a!" Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ tà tà nhìn Lục Lâm, khẽ hừ một tiếng, nói: "Người đọc sách, đúng là phiền a, dòng do nhiều như vậy."
Lục Lâm: "......"

------oOo------

Chương 46: Gần đến kỳ thi mùa xuân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuộc sống của Lục Lâm vẫn cứ trước sau như một, mấy người đọc sách trong thôn lại sắp phải nghênh đón một chuyện lớn —— kỳ thi mùa xuân.
Khoảng thời gian này, đề tài bàn tán của thôn dân đã chuyển đến kỳ thi mùa xuân.
Mấy nhà có người đến học đường, trong nhà làm chuyện gì cũng sẽ tận lực tạo động tĩnh nhỏ một chút, tránh làm phiền đến học tập của người tham gia khoa khảo.
Người trong thôn cũng bị bầu không khí này ảnh hưởng lây, trong lúc nhất thời đề tài nói chuyện của toàn bộ thôn dân trong thôn đều xoay quanh chuyện đọc sách.
"Lâm ca, gần đây có rất nhiều người đến Lục gia cầu hôn a!" Trần Tiểu Thái nói.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói "Cầu hôn ai a?"
"Là Lục Đồng! Cũng có vài nhà cầu hôn Lục Trình Ngọc, nhưng Thang thị lại nói là, Lục Trình Ngọc muốn chuyên tâm học tập, không thể phân tâm vì việc này được, cho nên, đa số đều đến cầu hôn với Lục Đồng, tất cả mọi người đều nói, ánh mắt Lục Trình Ngọc rất ca, hắn chướng mắt tất cả nữ tử trong thôn, đợi đến lúc hắn trở thành tú tài rồi cưới đại tiểu thư ở trấn trên."
Lục Lâm thoáng nhìn Trần Tiểu Thái đang mặt mày hớn hở, thầm nghĩ: Trần Tiểu Thái đã thay đổi không ít, trước kia cả người rất nặng nề, gần đây lại rộng rãi hơn không ít, hẳn là do chơi cùng cùng với đám tiểu hài tử trong thôn đi.
"Trương Đại Hổ nói cho ngươi biết sao?" Lục Lâm hỏi.
"Đại hổ có nói, những người khác cũng có nói qua."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, cười cười, nói: "Nhân duyên của ngươi không tồi a!"
Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, có chút đỏ mặt nói: "Cũng tạm được a."
Kỳ thực nó cũng biết, trước kia mấy tiểu hài tử cùng tuổi trong thôn đều trốn tránh nó, hiện tại lại có rất nhiều người nguyện ý chơi với nó, có chuyện gì, cũng sẽ nói với nó, đương nhiên có thể chỉ là vì tiền và bánh trôi.
Đám người Trương Đại Hổ ăn một đống bánh trôi ở nhà nó liền nhớ mãi không quên, vẫn luôn quấn lấy nó, hỏi nó khi nào mới có việc làm, nếu như có việc làm, bọn nó có thể không cần lấy tiền, nhưng lại muốn ăn bánh trôi, bất quá, gần đây trong rừng cũng không có bao nhiêu dã môi, Trần Tiểu Thái cũng không nhận được nhiệm vụ từ chỗ Lục Lâm, cũng không có cách nào hứa được.
"Lần trước ăn bánh trôi, tới bây giờ làm mấy tiểu tử đó thèm đến muốn hỏng

luôn."
Trần Tiểu Mễ ở một bên nghe, bĩu môi, rầu rĩ nói: "Sức ăn của mấy tiểu hài tử đó thật tốt."

Ba chén bánh trôi lớn, cũng không chừa cho y một chút nào, nếu không phải trước đó y có ăn một chút, vậy thì cái gì cũng không liếm được.
Đa số người trong thôn, quanh năm suốt tháng đều chỉ ăn bắp, gạo nếp giá cao, ăn một chút gạo nếp đối với không ít nhà mà nói, là một chuyện tương đối xa xỉ, gần đây Trần Tiểu Mễ kiếm được một đống bạc, nên cũng không phải rất đau lòng.
"Đã có người cầu hôn, Lục Đồng định gả đi sao?" Lục Lâm tò mò hỏi.
Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Không có, Lục gia yêu cầu hai mươi lượng bạc sính lễ, làm rất nhiều người bị dọa phải trở về."
"Hai mươi lượng bạc a!" Lục Lâm chuyển động tròng mắt, rất hứng thú nói thầm một tiếng.
Lục Lâm thầm nghĩ: Kiếp trước sính lễ đã làm không ít người suy sụp, sính lễ ở đây cũng thực làm người ta phát hoảng a! Dựa theo tính tình của Thang thị, thu hai mươi lượng bạc này rồi, chỉ sợ sẽ không cho Lục Đồng mang theo bao nhiêu của hồi môn.
Trần Tiểu Thái chớp chớp mắt, nói: "Hai mươi lượng bạc lận a, rất nhiều người trong thôn đều bị dọa đành phải quay về."
Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của nhà Trần Tiểu Mễ đã tốt lên rất nhiều, nhưng Trần Tiểu Thái cũng không biết gì nhiều về chuyện bán rượu, bán mứt trái cây kiếm được rất nhiều tiền của Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ, ấn tượng về bạc của Trần Tiểu Thái chỉ giới hạn trong mấy năm trước, đối với Trần Tiểu Thái mà nói, hai mươi lượng bạc tuyệt đối là một số tiền lớn.
"Hai mươi lượng a!" Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt.
Lúc trước y mua Lục Lâm, bất quá cũng chỉ tốn mười lượng bạc. Số bạc mua Lục Đồng, lại có thể mua được hai Lục Lâm.
Lục Lâm thấy Trần Tiểu Mễ nhìn hắn, nghiêng đầu cười cười.
"Thang thị khai sính lễ cao như vậy, cũng không sợ làm Lục Đồng trở thành gái lỡ thì." Trần Tiểu Mễ nhịn không được, lắc lắc đầu.
"Thang thị cũng không hề gấp gáp a, có thể đối với bà ta cũng chẳng có gì quan trọng đâu." Lục Lâm nhún vai nói.
Thang thị hẳn là tràn ngập tin tưởng Lục Trình Ngọc, nếu như Lục Trình Ngọc thật sự trở thành tú tài, vậy hôn sự của Lục Đồng từ từ tính cũng được, bất quá nếu như lần này Lục Trình Ngọc thất bại, vậy cũng tương đối phiền toái. Với tuổi của Lục Đồng, ở chỗ này đã có chút nguy hiểm, đợi thêm chút nữa thì phải nộp thuế.
Ở thời đại này, lời đồn vớ vẩn cũng có thể giết chết người, điều kiện của Lục gia cũng rất không tồi, trong nhà có nhiều ruộng như vậy, ba lượng bạc đối với Lục gia mà nói, có lẽ qua lại một chút liền có, nhưng nếu phải nộp thuế không cưới gả, truyền ra ngoài sẽ rất dễ bị chê cười.
Trần Tiểu Thái nghiêng đầu, nói: "Nghe nói, có rất nhiều người trong thôn thích

Lục Đồng, Lục Đồng lớn lên rất tốt a."
Lục Lâm vuốt cằm, để xét cô nương ở nông thôn đẹp hay không đẹp, ba phần là nhìn tướng mạo, bảy phần là dựa trang điểm.
Gia cảnh Lục gia cũng không tồi, Lục Đồng vẫn luôn ăn mặc rất chỉnh chu, nữ hài khác trong thôn phải xuống ruộng làm việc, làn da bị phơi đen, trong một thời gian dài Lục Đồng vẫn luôn làm 'đại tiểu thư', làn da vẫn luôn được bảo dưỡng không tệ, cứ như vậy, Lục Đồng so với nữ hài cùng tuổi trong thôn, đúng là có thể xem như nhan sắc không tồi.
Người nông thôn đón dâu, đa phần là coi trọng tính tình, nhân phẩm của cô nương đó, có thể làm việc hay không, lớn lên đẹp hay không đẹp, thật ra chỉ là thứ yếu. Bất quá, mấy tiểu tử trẻ tuổi hẳn là đều thích người nhan sắc tốt, nếu cha mẹ yêu thương tiểu tử đó, thì sẽ giúp hắn trù tính một chút, bất quá, hai mươi lượng bạc, đối với người nhà quê mà thì cũng có chút cao, đối với không ít thôn dân mà nói, đã là một gánh nặng lớn lao.
"Thôi, dù sao đây là cũng là chuyện mà Thang thị phải nhọc lòng, không liên quan gì đến chúng ta." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."
....
Ngày xuân, bách phế đãi hưng*, nông dân đều chú tâm vào ngày mùa, Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm không có ruộng, chỉ có thể đi vào núi.
*Bách phế đãi hưng: có rất nhiều việc phải làm
Tuy rằng không có ruộng, nhưng Trần Tiểu Thái cũng không rảnh, suốt ngày mang theo Tiểu Mạch, hái rau dại, bắt sâu, uy gà và ngỗng.
Gà và ngỗng trong nhà đã bắt đầu đẻ trứng, trừ ra số trứng mỗi ngày ăn, cũng còn có dư.
Thấy Trần Tiểu Thái ra sức như vậy, Lục Lâm ngẫu nhiên cũng sẽ cảm thấy có chút xin lỗi, bất quá cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.
Có Trần Tiểu Mễ thường thường vào núi săn thú, thịt trong nhà cũng không thiếu, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ trồng một ít rau xanh, củ cải ở sân trước, vấn đề thức ăn, cũng không sai biệt lắm giải quyết được một nửa.
Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ khống chế xe la, đi vào thành.
Vương chưởng quầy thấy hai người đến, thập phần cao hứng, mỗi khi bán ra một lọ mứt trái cây, sẽ vào túi Vương chưởng quầy 200 văn tiền, này có thể xem như là một cuộc làm ăn không lỗ vốn, khoảng thời gian gần đây Vương chưởng quầy cũng kiếm lời không ít, tiêu thụ chỉ là thứ yếu, quan trọng là vì có mứt trái cây mà sinh ý của tửu lầu cũng đi lên không ít.
"Đây là đợt mứt trái cây cuối cùng, tổng cộng có hai mươi bình." Lục Lâm nói. "Ngoài ra còn bốn mươi vò rượu."
Vương chưởng quầy nhìn rượu, có chút nghi hoặc nói: "Tất cả đều là rượu đệ nhị đẳng a!"
Lục Lâm có chút xin lỗi nói: "Bởi vì nguyên liệu của đệ nhất, tương đối mắc, hiện tại cơ bản đã không còn."
Vương chưởng quầy gật gật đầu, tỏ vẻ lý giải, bốn mươi vò rượu khoai lang đỏ,

hơn nữa còn có mứt trái cây, Vương chưởng quầy thanh toán 32 lượng cho Lục Lâm.

"Lục tiểu ca, gần đây kiếm được không ít a!" Vương chưởng quầy cười tủm tỉm nói.
Lục Lâm cười khổ một cái, nói: "Làm sao so thượng Vương chưởng quầy a! Trong tửu lầu khách khứa đầy quán, mứt trái cây kiếm được tiền, nhưng phí tổn cũng rất cao, hơn nữa, có đôi khi cũng không dám làm nhiều, để trong thời gian dài, sẽ bị hỏng a."
Vương chưởng quầy không thể ý, cười cười, nói: "Lục tiểu ca, sau này nếu như có thứ gì tốt, nhất định phải đưa đến chỗ của ta a!"
"Nhất định, nhất định."
Lục Lâm cười cười, nói: "Chưởng quầy, ta thấy sinh ý trong tiệm, hình như không tồi a! Tất cả mọi người đều ở mua bánh gì vậy?"
Vương chưởng quầy cười cười, nói: "Là bánh trạng nguyên, không phải pà sắp đến kỳ thi mùa xuân sao? Tất cả mọi người đều muốn may mắn a."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Thì ra là thế!"
Lục Lâm nghĩ thầm: Khoa cử ở cổ đại thật đúng là một chuyện lớn a! Thời buổi này, ở đâu cũng là đồ vật tương quan với khoa khảo.
Bất quá, kiếp trước cũng giống như thế, tới kỳ thi đại học, rất nhiều nơi bị kẹt xe, không ít gia trưởng còn chạy đến chùa miếu thắp hương, bái phật cho con cái.
"Lục tiểu ca, muốn mang một chút về hay không?"
Lục Lâm trợn trắng mắt, nhà hắn cũng không có người đi khảo thí, hình như ăn cái này cũng không có gì tác dụng gì đi, bất quá, thoạt nhìn cái bánh trạng nguyên này cũng khá ngon, mua chút mang về cho Tiểu Mạch, Tiểu Mạch nhất định sẽ cao hứng, gần đây hai tiểu quỷ cũng đã rất vất vả rồi.
Lục Lâm nghe theo kiến nghị của Vương chưởng quầy, đóng gói một ít điểm tâm mang về.
Sau khi rời khỏi tửu lầu, Lục Lâm lại đi ra đường mua bánh bao, màn thầu......
....
Trên đường trở về, Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Có phải khoai lang đỏ sắp không còn hay không?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy." Vốn dĩ trong quầy bán quà vặt chất đầy khoai lang đỏ, bất quá khoai lang đỏ không ngừng bị lấy đi ủ rượu, nên khoai lang đỏ trong quầy bán quà vặt nhanh chóng bị tiêu hao, hiện tại chỉ còn lại một đống linh tinh.
"Nhưng cũng gần như là vậy." Rượu khoai lang đỏ lục tục cũng bán ra được 300 vò.
Bình gốm trong quầy bán quà vặt, hiện tại đã có khoảng 300 lượng bạc.
"Có phải rượu trước kia cũng càng ngày càng ít hay không?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Rất nhanh đã ít đi một phần tư." Một lần lại một lần lấy rượu ra ngoài bán, rượu rất nhanh đã giảm đi.
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Vì cái gì lại có nhiều rượu như vậy, còn que

cay sao lại không có nhiều như vậy a!"
Lục Lâm bất đắc dĩ nói: "Bởi vì ở chỗ của ta khi đi thăm bạn, người thân đều là tặng rượu, mà không phải que cay."
Trần Tiểu Mễ ngồi trên xe la hai chân có chút loạng choạng, nói: "Người ở chỗ các ngươi thật là kỳ quái, ta lại cảm thấy đưa que cay thì tốt hơn một chút."
Lục Lâm: "......" Đưa que cay, tức phụ hắn thật là có sáng kiến, đúng là rất có sáng kiến a!
"Hiện tại còn bao nhiêu bạc?" Trần Tiểu Mễ hỏi. Từ khi đưa bình gốm cho Lục Lâm bảo quản, Trần Tiểu Mễ cũng rất ít khi hỏi đến, lúc muốn biết trong bình gốm còn bao nhiêu bạc, liền tìm Lục Lâm hỏi một chút.
"Đại khái có 311 lượng." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ trừng lớn mắt, nói: "Nhiều như vậy a!"
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Đáng tiếc, hiện tại không có ai bán đất, nếu không, có nhiều như vậy bạc, y tùy tiện mua mấy chục mẫu đất, bắt đầu làm địa chủ cũng được. Bất quá, nếu y thật sự mua đất, vậy cũng quá rêu rao.
Trần Tiểu Mễ rất rõ ràng, có không ít người trong thôn biết y kiếm được nhiều tiền, nhưng cụ thể kiếm được bao nhiêu thì không biết.
Một hồi Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ về tới nhà, Trần Tiểu Mạch liền thân mật dính tới chỗ Lục Lâm.
Mỗi lần Lục Lâm ra cửa, khi về sẽ mua cho Trần Tiểu Mạch, Tiểu Thái chút điểm tâm, Trần Tiểu Mạch nhìn thấy Lục Lâm, tựa như thấy được đồ ăn.
Lục Lâm đưa bánh đường cho Trần Tiểu Mạch, Trần Tiểu Mạch ngao ô một tiếng liền gặm một khối to, Lục Lâm trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Đây chính là trạng nguyên bánh a, cách ăn này của Tiểu Mạch có chút hung mãnh a! Bất quá, vô luận là bánh trạng nguyên hay là bánh bảng nhãn, cũng đều là dùng để ăn thôi.

------oOo------

Chương 47: Lục gia mâu thuẫn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục gia.
"Cha, ta muốn ăn bánh." Lục Tùng Thạch hét lên.
Lục An xoa xoa đầu Lục Tùng Thạch, nói: "Đừng nóng vội, còn không phải là mang đến cho ngươi rồi sao? Nhanh ăn đi."
Lục Tùng Thạch có chút buồn bực nói: "Cha, bằng hữu của ta đều chơi cũng Trần Tiểu Thái, không chơi với ta, trước kia bọn họ còn ăn bánh trôi ở nhà Trần Tiểu Thái nữa."
Lục An nghe thấy Lục Tùng Thạch nói, mơ hồ có chút hụt hẫng, hắn vẫn luôn không thèm để ý tới Lục Lâm, trong ấn tượng của hắn, đứa cháu trai này đầu óc không sáng sủa, luôn mang bộ dáng nghèo kiết xác không vực dậy nổi.
Lục An cũng không nghĩ tới, sau khi đứa cháu trai này của hắn ra ngoài ở rể, ngược lại thay đổi được vận khí.
Lục An làm việc ở trong thành, biết Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm có thể tự do ra vào Hồng Vận tửu lâu, cũng có làm ăn với lão bản tửu lầu, người bên tửu lầu cũng thực kín miệng, nhất thời cũng không hỏi ra được cái gì, bất quá, gần đây Trần Tiểu Mễ thường thường đến chỗ của Vương chưởng quầy, hẳn là kiếm được không ít.
Lục Tùng Thạch gặm bánh ngọt, Lục Đồng bỗng nhiên chạy lại đây, "Tùng Thạch, ngươi ăn cái gì vậy? Là bánh trạng nguyên sao?"

Lục Tùng Thạch nhìn thấy Lục Đồng tới, theo bản năng đem bàn tay dấu ra phía sau.
Trong mấy đứa cháu, lão thái thái coi trọng nhất là đại tôn tử Lục Trình Ngọc muốn đề tên bảng vàng, lão thái thái đối Lục Tùng Thạch cũng không tồi, nhưng so với đại tôn tử Lục Trình Ngọc mà nói, thì kém hơn nhiều.
Trước mắt, Lục Trình Ngọc muốn khảo thí, hết thảy đều phải lấy Lục Trình Ngọc làm trọng.
Gần đây lão thái thái thay đổi tất cả biện pháp, chuẩn bị tốt thức ăn cho Lục Trình Ngọc, cái gì mà chè táo đỏ long nhãn hạt sen, cái gì mà bánh đường của tửu lầu, rồi rượu trạng nguyên...... Tự mình làm mấy thứ đó thì tốt rồi, mấy thứ kia của tửu lầu cũng không rẻ a!
Ở nhà Lục Trình Ngọc là ta cần ta cứ lấy, còn nhà của những người khác thì chỉ có thể sinh hoạt trong căng thẳng.
Mấy ngày nay, Lục Tùng Thạch không ăn được thức ăn mặn, nhìn thấy Lục Trình Ngọc được ăn ngon uống tốt, liền náo loạn, trong lòng Lâm Tú Nhi cũng có chút khó chịu, nhưng Lục Trình Ngọc phải tham gia khoa cử, nàng cũng chỉ có thể khuyên nhi tử.
Lục Tùng Thạch cũng là một đứa được nuông chiều từ bé, cũng không phải rất

nghe lời, một ngày ngửi được mùi hương, lén đi đến phòng bếp, nhìn thấy canh gà trong nồi, liền trộm một chén uống.
Thang thị phát hiện canh gà thiếu một chút, liền cho Lục Tùng Thạch một cái tát.
Lục Tùng Thạch khác với Lục Lâm, sau khi bị đánh, liền nháo lớn, nghe được tin Lâm thị cùng Thang thị liền cải nhau, bị lão thái thái, lão gia tử khuyên ngăn.
Tuy rằng lão thái thái coi trọng Lục Trình Ngọc, nhưng cũng có vài phần trìu mến đối với tiểu nhi tử của con trai, liền quở trách Thang thị vài câu, Thang thị bị mắng cho một trận, lúc này mới thu liễm một chút.
Lục An đau lòng nhi tử, khi lãnh tiền công, thường lén mua cho nhi tử chút đồ ăn ngon.
Lục An nhìn Lục Đồng đột nhiên xuất hiện ở cửa, sắc mặt đổi đổi.
Lục Đồng cũng không gõ cửa, đột nhiên xông vào, Lục An cũng chưa kịp đem đồ dấu đi.
Lục Đồng nhìn chút điểm tâm trên bàn, nói: "Tứ thúc, đây hẳn là mua cho ca ca ta đi, để ta mang qua cho hắn nha."
Lục Tùng Thạch không được ăn mấy miếng đã bị Lục Đồng cầm đi hết, liền trưng ra bộ dáng muốn khóc, trên thực tế, sau khi Lục Đồng rời đi, Lục Tùng Thạch thật sự đã khóc ra.
Lục An thấy nhi tử khóc đến hết hơi, liền có nhiều hơn vài phần thành kiến với Lục Đồng.

Lâm Tú Nhi trở về nghe được chuyện từ đầu đến cuối, sắc mặt có chút khó coi.
Lâm Tú Nhi khó chịu nói: "Cái đuôi này của Thang thị, bây giờ đã muốn vươn đến tận trời luôn rồi, làm như Lục Trình Ngọc đã là Trạng Nguyên rồi vậy, Lục Đồng cũng không phải thứ tốt." Một nha đầu chết tiệt, bất quá chỉ là một nông gia nữ, lại luôn trưng bộ dáng tiểu thư, cả ngày chỉ biết si tâm vọng tưởng làm quan thái thái, tuổi cũng đã càng ngày càng lớn, nếu không gả ra ngoài, chỉ sợ cũng sẽ trở thành quỷ đòi nợ.
Lục An thở dài, nói: "Nhịn một chút đi, nếu như Lục Trình Ngọc thi đậu tú tài, tương lai làm quan lớn, thì chúng ta chính là thân thích của quan viên."
Lâm Tú Nhi cau mày, nếu như không phải vì chuyện này, sao nàng phải luôn chịu đựng một nhà lão đại chứ! Gần đây Thang thị đúng là càng ngày càng quá phận.
"Vậy Trình Ngọc cũng phải thật sự trở thành quan lớn mới được a!" Lâm Tú Nhi rầu rĩ nói.
Lục An làm việc ở trấn trên, phân nửa tiền công phải nộp lên cho hai lão nhân, mà hơn phân nữa tiền nộp lên đó đã cho Lục Trình Ngọc dùng làm quà nhập học.
Lâm Tú Nhi xoa xoa đầu Lục Tùng Thạch, trước kia Lục Lâm còn ở nhà, Lâm Tú Nhi còn có thể lấy lại chút cân đối từ trên người Lục Lâm, hiện giờ một nhà lão nhị đã tuyệt hậu, công việc liền rơi xuống đầu Lâm Tú Nhi, Lâm Tú Nhi liền có chút không hài lòng.

Gần đây Lục Trình Ngọc muốn tham gia khoa khảo, hai lão nhân trong nhà lại thập phần coi trọng, tới nỗi nếu hắn muốn sao trên trời cũng sẽ hái xuống cho hắn.
Thang thị lấy cớ nói muốn chiếu cố Lục Trình Ngọc, liền đem rất nhiều chuyện đẩy cho Lâm Tú Nhi làm, gần đây y phục của cả nhà đều do Lâm Tú Nhi giặc, một mình Lâm Tú Nhi phải giặc y phục cho cả nhà, tâm tình cũng rất không xong.
Lục An híp mắt, nói: "Tạm thời, chờ qua kỳ thi mùa xuân rồi nói sau."
Lâm Tú Nhi thở dài một hơi, nói: "Cũng chỉ có thể như thế."
Năm trước Lục Trình Ngọc phải nộp thuế ba lượng bạc, Lâm Tú Nhi đánh giá, năm nay, vô luận là trúng hay không trúng, chỉ sợ cũng phải cưới một thê tử, lần này nếu có thể thi đậu thì còn tốt, nếu như thi không đậu, phỏng chừng là Thăng thị sẽ không đắc ý nổi nữa, tâm tình Lâm Tú Nhi thực phức tạp, đã hy vọng Thang thị phải ăn mệt, lại hy vọng sau khi Lục Trình Ngọc khảo trúng, có thể giúp đỡ trong nhà một chút.
Nếu thực sự khảo trúng tú tài, có thể miễn thuế hai mươi mẫu, cũng có thể nhận được một số tiền, đến lúc đó sinh hoạt trong nhà, hẳn là có thể tốt hơn một chút.
Lục An hít sâu một hơi, nói: "Nghe nói, tú tài cũng không phải dễ trúng đâu, hy vọng hắn có thể khảo trúng a."
Người ở nông thôn, đối kỳ thi mùa xuân cũng cái biết cái không, Lục An làm việc ở trấn trên, tiếp xúc nhiều chuyện hơn một chút, đối với chuyện khảo tú tài cũng có hiểu biết chút đỉnh, biết nhiều hơn so với người trong thôn.

------oOo------

Chương 48: Khảo thí thất bại

Nguồn: [EbookTruyen.VN]

Kỳ thi mùa xuân rốt cuộc cũng kết thúc trong bầu không khí khẩn trương, cuối cùng Trần Cảnh của Trần gia cũng thông qua khảo hạch đồng sinh, trở thành một đồng sinh, so với tú tài thì đồng sinh tương đối dễ thi hơn, chỉ cần không phải thật sự quá kém cỏi, người đi học ở học đường đều có thể thông qua khảo hạch đồng sinh.
Lục Trình Ngọc lại lần nữa thất bại.
Tú tài thì rất khó thi, lần này hình như Lục Trình Ngọc đã phải chịu đả kích không nhỏ, trốn ở trong nhà mấy ngày không đi ra cửa.
Lục Trình Ngọc khảo thí thất bại, làm cho tình cảnh Lục gia có một chút bi thảm.
Theo lý mà nói, dù Lục Trình Ngọc không thi đậu tú tài cũng không sao, dù sao tú tài cũng không dễ thi, có cả khối người thi cả đời cũng chỉ dừng ở mức đồng sinh, Lục Trình Ngọc vẫn còn trẻ a.
Thế nhưng Thang thị lại đưa ra cái giá quá cao, năm trước thì tỏ thái độ thà ít chứ không thể sơ sài, cự tuyệt tất cả người đến cầu thân, năm nay, lại lần thứ hai cự tuyệt những người đó, tỏ vẻ nhi tử nhà mình muốn toàn lực tập trung vào khoa khảo, hết thảy chờ khoa khảo xong rồi tính tiếp.
Thanh xuân của con gái nhà người ta cũng có hạn, hơn phân nửa người đến cầu thân trước kia đều đã gả nữ nhi ra ngoài.
Lục Trình Ngọc thi không đậu, những người bị cự tuyệt trước kia, không khỏi vui sướng khi người gặp họa.

Trước mắt, Lục Trình Ngọc đã được tính là nam nhân lớn tuổi, Lục Đồng cũng tới tuổi phải nộp thuế, mắt thấy đã không thể kéo dài thêm được nữa.
Chung thân đại sự của Lục Trình Ngọc và Lục Đồng cứ lưng lửng mà không quyết, làm trong thôn bắt đầu truyền ra lời đồn đãi, không ít người là trào phúng Thang thị nói như rồng leo, làm như mèo mửa*.
*Nơi như rồng leo, làm như mèo mửa: Nói thì hay mà làm chẳng ra gì.
Lâm Tú Nhi thấy Lục Trình Ngọc thi không đậu, lập tức liền bắt đầu oán giận, trước kia Thang thị có thể tự cao tự đại trước mặt Lâm Tú Nhi, nhưng bây giờ Lục Trình Ngọc lại thi không đậu, rốt cuộc cũng có chút chột dạ, hai người cũng thường xuyên khắc khẩu vài câu.
Tuy rằng cũng không xảy ra chuyện gì lớn, nhưng tóm lại là không thái bình.
Lục Trình Ngọc không thi đậu, Lâm Tú Nhi cũng không nịnh bợ như trước nữa, tuy rằng không nói rõ, nhưng trong lời ngoài lời đều có ý là Lục Trình Ngọc tiêu tốn nhiều tiền trong nhà như vậy mà chỉ có cái danh tú tài thôi cũng thi không đậu.
Lục Trình Ngọc rất sĩ diện, bị Lâm Tú Nhi oán giận như vậy, tuy trên mặt

không hiện ra, nhưng tâm tình lại thập phần tối tăm.
Lần này Trần Cảnh thi đậu đồng sinh, nên cực kỳ hưng phấn, Trần Cảnh vẫn luôn chướng mắt với bộ dạng giả tạo của Lục Trình Ngọc, lần này Lục Trình Ngọc không thi đậu tú tài, Trần Cảnh không khỏi vui sướng khi người gặp họa, Trần Cảnh cảm thấy sau này hắn có thể cùng ngồi cùng ăn với Lục Trình Ngọc. Tuy rằng Lục Trình Ngọc được lão sư coi trọng, nhưng không thi đậu chính là không thi đậu, dù lão sư coi trọng cũng không có tác dụng gì.
....
Lục gia.
"Tiểu đồng, ngươi mang chỗ y phục này đi giặt sạch đi, cũng sắp đến tuổi gả đi rồi, khi tới nhà chồng cũng không thể chỉ biết ăn mà lười làm." Lâm Tú Nhi lớn tiếng nói.
Lục Đồng nghe thấy Lâm Tú Nhi nói, nhịn không được đỏ mặt.
Lục Đồng nhìn một đống y phục thối hoắc, nhịn không được lùi lại một bước.
Lâm Tú Nhi nhìn vẻ mặt chán ghét của Lục Đồng, bĩu môi, nói: "Nhanh lên a! Trong thôn có mấy nữ hài như ngươi chứ, chọn nhẹ sợ nặng, cái này cũng sợ, cái kia cũng ghét bỏ, cũng không phải thật sự là đại tiểu thư."
Trước kia, hai mắt Thang thị chỉ biết nhìn lên trời, chỉ chờ Lục Trình Ngọc thi đậu tú tài, liền gả Lục Đồng vào thành, với tình hình trước mắt chỉ sợ là không có khả năng, có không ít người muốn cưới Lục Đồng, bất quá, Thang thị người này cũng coi thường, người kia cũng ghét bỏ, đều đắc tội với mấy bà mối.
Khoảng thời gian trước, chuyện Lục Đồng xông vào nhà tứ phòng bọn họ, cướp đồ ăn của Lục Tùng Thạch, Lâm Tú Nhi vẫn luôn nhớ kỹ.

"Tứ thẩm, không phải ngươi cũng không có việc gì làm sao? Sao lại muốn ta giặc?" Lục Đồng rầu rĩ nói.
Lâm Tú Nhi lập tức nổi giận, "Ngươi cái nha đầu chết tiệt này, ta còn phải nấu cơm nấu nước a! Chỗ nào nhàn nhã như ngươi, trong nhà nuôi ngươi nhiều năm như vậy, ngươi cũng nên học làm chút việc đi chứ, cái gì cũng không làm, vậy sao này đến nhà chồng thì làm sao mà tốt được! Phải hiếu kính mẹ chồng, nhưng không có ai dạy ngươi."
"Có chuyện gì vậy?" Vương thị đi ra.
Lâm Tú Nhi liếc mắt nhìn Vương thị một cái, nói: "Ta cũng không thể lo hết quá nhiều việc, nên để Tiểu Đồng đi làm chút việc nhà, cũng phải gả cho người ta, nếu cái gì cũng không biết làm, sau này tới nhà chồng làm sao lập được chỗ đứng a!" Lâm Tú Nhi thở dài, "Cũng đã lâu như vậy, mà không có ai tới cửa cầu hôn, nếu kéo dài thêm sẽ phải nộp thuế."
Lục Đồng nghe khẩu khí của Lâm Tú Nhi, tâm cũng có chút khẩn trương.
Lục Đồng luôn tự cho mình là cao quý, thấy Lâm Tú Nhi nói như nàng sắp gả không được, trong lòng sao có thể thoải mái được.
Vương thị có chút ghét bỏ liếc mắt nhìn Lục Đồng, lão thái thái cũng rất chú ý tới hôn sự của Lục Đồng, gần đây người đến cầu hôn đều là người chân chạm đất*, mấy bà mối tới cửa đều giới thiệu người chân chạm đất, nói người Lục gia không cần lựa chọn quá mức, chỉ sợ nếu chọn quá mức, sẽ trở thành khuê nữ gả

không được.
*Chân chạm đất: người nông dân nghèo.
Vương thị và Thang thị giống nhau, cũng là trông cậy vào cháu gái có thể gả vào nhà giàu, nhưng người đến cầu hôn, so với mong muốn của lão thái thái khác biệt quá lớn, theo cách nói của mấy bà mối, ngay từ đầu lão thái thái là phẫn nộ, dần dần lại có chút tán đồng, lão thái thái dần dần cảm thấy có lẽ Lục Đồng cũng không ưu tú như bà tưởng.
"Nãi nãi, ta rất nhanh sẽ xuất giá, sao có thể xuất đầu lộ diện đi giặt quần áo chứ."
"Mấy nha đầu trong thôn có đứa nào mà chưa từng giặc qua y phục chứ! Nhưng nếu ngươi chưa từng giặc qua, không tránh khỏi sẽ bị người ta ghét bỏ vì lười a." Lâm Tú Nhi cao giọng phản bác.
Vương thị chán ghét nhìn Lục Đồng, nói: "Việc trong nhà nhiều như vậy, người cả ngày cũng không động móng tay, mau mang y phục đi giặt sạch đi."
Lục Đồng thấy nãi nãi đứng về phe tứ thẩm, tuy rằng trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng không thể làm được cái gì.
Lục Đồng rầu rĩ không vui ôm quần áo đi giặc, trong lòng lại hung hăng mắng Lâm Tú Nhi một hồi.
Trong lòng Lục Đồng cũng có chút oán trách ca ca mình, luôn không thi đậu tú tài, hại nàng cũng không tìm được nhà chồng tốt, còn phải ở nhà bị tứ thẩm châm chọc mỉa mai.

------oOo------

Chương 49: Hôn sự vội vàng của Lục gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Trình Ngọc không thi đậu tú tài, không khí trong nhà cũng tối tăm theo. Lão gia tử cả ngày mặt ủ mày chau ngồi ở trên giường đất hút thuốc, Lục Đồng cũng không dám làm bộ làm tịch như trước.
Gần đây Lục Đồng thật sự có chút sốt ruột, nàng rất rõ ràng, người trong nhà tuyệt đối sẽ không nộp thuế cho nàng, cho nên, nhất định sẽ gả nàng ra ngoài trước khi thu thuế, trước kia có mấy nhà có điều kiện tạm được nàng thấy không tốt nên đều cự tuyệt hết, gần dây cũng có bà mối tới cửa, nhưng đối tượng được giới thiệu lại là càng ngày càng kém.
Lục Đồng giặc xong y phục rồi trở về, nghe thấy trong đại sảnh có người nói chuyện với nhau, cẩn thận nghe, liền nghe được thanh âm của mẫu thân cùng bà mối Vương.
"Bà mối Vương, Lý gia của Đại Phong thôn thực sự tốt như ngươi nói sao, trong nhà có hơn hai mươi mẫu đất, thiếu gia nhà đó còn là một người đọc sách."
Bà mối Vương cười cười, nói: "Sao ta có thể lừa ngươi chứ? Tuy rằng Lý gia kém phú hộ trấn trên một chút, nhưng ở nông thôn một nhà như vậy chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa, vị Lý công tử kia cũng là người đọc sách, tương lai nếu thi đỗ, vậy tiểu thư cũng có thể trở thành quan thái thái rồi."
"Sao ta lại không biết ở Đại Phong thôn cư nhiên còn có một nhà tốt như vậy a?" Gần đây Thang thị rất để bụng đến hôn sự của Lục Đồng, cho nên cũng hỏi thăm mấy thiếu niên xuất sắc quanh thôn.
Thang thị bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mặt trầm xuống, nói: "Lý công tử kia, chẳng lẽ là Lý Kế? Là Lý công tử có thê tử chết vào hai năm trước, để lại một đại nhi tử năm tuổi?"
Bà mối Vương thấy giấu không được, ngượng ngùng cười cười, nói: "Đúng vậy chính là Lý công tử đó, vợ hắn là người không phúc khí, mất sớm, bất quá, điều kiện của Lý gia thật sự rất không tồi."
Thang thị lập tức nổi giận, đúng là điều kiện của Lý Nguyên thực sự không tồi, nhưng Lý lão thái thái kia cũng không phải người dễ đối phó, nghe nói, thê tử đầu tiên của Lý công tử, là bị lão chủ mẫu kia tra tấn đến chết, cái bà mối này cư nhiên giới thiệu cho nữ nhi nàng một người góa vợ.
Đã vậy vợ trước của Lý công tử kia còn để lại một tiểu tử, như vậy một khi nữ nhi mình gả qua, chẳng phải sẽ làm mẹ kế sao, nhi tử của Lý công tử cũng đã năm tuổi, tuổi cũng không nhỏ.
"Cái bà mập đáng chết này, cư nhiên giới thiệu một người như vậy cho nữ nhi

của ta, cút cho ta." Thang thị tức khí đỏ mắt.
Vương bà mối thúc đẩy qua không ít hôn sự, vẫn luôn được kính trọng, lập tức nổi giận, lộ ra bộ dáng chanh chua "Ngươi cũng không nhìn lại một chút đi, thật sự cho rằng nữ nhi mình là kim chi ngọc diệp sao, người này thì chướng mắt, người kia thì ghét bỏ, đã mười bảy rồi, sắp thành quỷ đòi nợ rồi, còn dám ghét bỏ Lý công tử, há mồm liền đòi hai mươi lượng sính lễ mới chịu, cũng chỉ có Lý gia mới hào phóng như vậy nếu đổi thành nhà khác, ai sẽ vì một thứ như vậy mà vung tiền như rác chứ!"
Nghe bà mối Vương nói, Thang thị tức đến cả người phát run.

Thang thị vẫn luôn trông cậy vào nữ nhi của mình sẽ trở thành quan thái thái, có thể cùng Lục Trình Ngọc nâng đỡ lẫn nhau, bất quá, nhi tử không thi đậu tú tài, cũng không thể kéo Lục Đồng lên, Thang thị chỉ có thể lấy lui làm tiến, muốn tìm một hộ nông gia nhà giàu một chút, kết quả, những người được giới thiệu chỉ là dưa vẹo táo mức.
Bà mối Vương hùng hùng hổ hổ rời đi, Lục Đồng thấy bà mối Vương đi ra liền né tránh.
Lục Đồng thầm hận bà mối Vương, nhưng cũng có chút oán trách mẫu thân của mình, trước kia đã cự tuyệt mấy người không tệ lắm, hiện tại mấy người được giới thiệu càng ngày càng kém.
Lục Đồng thấy bà mối Vương đi khỏi, mới đi vào cửa.
Thang thị nhìn nữ nhi, miễn cưỡng cười cười, nói: "Con gái a, ngươi đừng để ý cái bà mập đáng chết đó, nương nhất định sẽ tìm một nhà tốt cho ngươi."
Lục Đồng gật gật đầu, trong lòng lại có chút không tin.
Hôn sự không thể đồng ý, bà mối Vương cũng không nói lời hay gì, ra ngoài liền châm chọc mỉa mai người Lục gia một hồi. Tỏ vẻ người Lục gia ánh mắt quá cao, sợ là chỉ có đại quan mới có thể đặt vào trong mắt, cũng không nhìn lại xem điều kiện của mình ra sao. Bà mối Vương nói, có không ít người tán đồng.
Bà mối Vương tuyên truyền một hồi, thôn dân đều cảm thấy ánh mắt của Lục Đồng quá cao, không xem lại mình thế nào để tránh tự rước lấy nhục.
Trên bàn cơm, lão gia tử hút thuốc, nhìn Thang thị, có chút sầu lo nói: "Còn chưa tìm được nhà nào thích hợp với nhà đầu kia sao?"
Lão gia tử thở dài, nói: "Nếu thật sự tìm không thấy, thì yêu cầu ít lại một chút đi."
Vương thị có chút ghét bỏ nhìn Lục Đồng, rầu rĩ nói: "Sao lại không có người gia cảnh trong sạch tới cầu hôn chứ?". Lục Đồng không có hé răng, hẳn là có thể cảm giác được gần đây người trong nhà càng ngày càng ghét bỏ nàng.
Lục Đồng cầu xin giúp đỡ nhìn Lục Trình Ngọc, Lục Trình Ngọc sắc mặt âm trầm, không nói gì, vốn dĩ lần này Lục Trình Ngọc cảm thấy hắn có thể đậu tú tài, không thi đậu đối hắn ảnh hưởng phi thường lớn.
Lục Đồng cắn chặt răng, trong lòng có chút ủy khuất, Lục Đồng rất sùng bái ca ca mình, luôn cảm thấy ca ca sẽ không giống Lục Lâm, tương lai nhất định có thể phong hầu bái tướng, nhưng mà giờ khắc này, Lục Đồng lại cảm thấy đại ca cũng bất quá cũng chỉ có thế.

Tình cảnh của Lục gia thì bi thảm, cuộc sống của nhà Trần Tiểu Mễ lại càng ngày càng tốt.
Trần Tiểu Thái bới cơm, "Lâm ca, hình như Lục gia đang tìm hôn phu cho Lục Đồng, tất cả mọi người đều nói, ánh mắt Lục Đồng quá cao, tìm không được nhà chồng."
Gần đây Trần Tiểu Thái rộng lượng hơn không ít, quan hệ với Lục Lâm tốt hơn rất nhiều, nếu như nghe được tin gì, cũng sẽ nói với Lục Lâm.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái liếc, nói: "Ngươi còn biết được chuyện này?" Tiểu hài tử ở chỗ này đúng là trưởng thành sớm a!
Trần Tiểu Thái có chút xấu hổ nói: "Ta cũng là nghe người khác nói."
Lục Lâm cười cười, nói: "Hình như là đắc tội bà mối." Ở thời đại này đồn đãi vớ vẩn cũng có thể giết người, tam cô lục dì trong thôn chỉ cần tản ra một ít lời đồn giả như thật, là có thể hủy diệt thanh danh của một người, mà thực lực bà mối là xuất sắc nhất trong đám người đó.
Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Mấy bà mối đó rất khó đối phó a!"
Trần Tiểu Mễ không có hảo cảm gì vơi Thang thị, cũng không có hảo cảm gì với bà mối.
"Ta nghe nói, hình như Thang thị rất sốt ruột."
Trước kia trong thôn có không ít người muốn cưới Lục Đồng, nhưng Thang thị lại nói rất quá đáng, để người ta con cóc không thể ăn thịt thiên nga, cho nên tuy rằng trong thôn có mấy tiểu có tâm, nhưng người trong nhà lại không đồng ý. Trước mắt hình như trong thôn không có người thích hợp, sang thôn kế bên tìm, chỉ sợ cũng không dễ dàng.
Ăn xong cơm chiều, Trần Tiểu Thái liền lôi kéo Tiểu Mạch đi ngủ.
Lục Lâm thở dài, nói: "Chuyện của Tiểu Thái thật sự không được a!"
Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, "Không được."
Gần đây Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ kiếm được không ít tiền, trên tay hai người không thiếu tiền, ngoài ra còn nghĩ đến vấn đề khác, tỷ như, Trần Tiểu Mễ muốn đưa Trần Tiểu Thái đi học. Bất quá, người ở đây rất chú trọng thanh danh, thanh danh Trần Tiểu Mễ quá kém, cũng liên luỵ Trần Tiểu Thái, dù hai người nguyện ý bỏ ra quà nhập học, phu tử trấn trên cũng không thu.
"Cái tên phu tử kia, cũng thật đúng là cổ hủ." Lục Lâm bất mãn nói.

Trần Tiểu Mễ cắn cắn môi, nói: "Không thể học thì không thể học vậy, với tình huống của Tiểu Thái, cho dù thi đậu tú tài, nói không chừng cũng sẽ bị xóa." Muốn làm quan ở đây, còn phải tiến hành khảo hạch nhân phẩm, cho dù Tiểu Thái thật sự thi đậu tú tài, đến lúc đó, nãi nãi đến nháo một chút, cũng rất có khả năng sẽ bị hủy bỏ công danh. Tú tài cũng rất khó khảo a! Cả ngày Thang thị đều khoác lác nói Lục Trình Ngọc là Văn Khúc Tinh hạ phàm, không phải cũng không thi đậu sao?
Lục Lâm thở dài, nói: "Vậy sau này lại nghĩ biện pháp khác vậy."
Cho dù là mạnh mẽ nhét Tiểu Thái vào học viện, nhưng nếu như bị xa lánh ở học viện, cũng không phải chuyện tốt gì, bạo lực học đường rất là khủng bố.
Trần Tiểu Mễ dừng một chút, nói: "Đọc sách cũng không có gì tốt." Trần Cảnh

cũng đọc sách a nhưng hình như cũng không có tiền đồ lớn lao gì, đa số tiền của Trần gia đều tiêu trên người vị đường ca này của y. Cơ hồ, gia nãi còn muốn sủng Trần Cảnh đến tận trời, Trần Cảnh mở miệng nói muốn mua giấy và bút mực, đến chỗ gia nãi đòi tiền, gia nãi liền đáp ứng.
*Gia nãi: ông bà
So sánh một chút, một nhà bọn họ mệt đến chết đi sống lại, kiếm được bao nhiêu tiền, đều phải nộp lên toàn bộ.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy trên người Trần Cảnh luôn mang theo hương vị son phấn, khả năng đến trấn trên không đọc sách, mà là chạy đến thanh lâu chơi bời lêu lổng.
Rất nhiều con nhà giàu ở trấn trên cho rằng chuyện vào thanh lâu là chuyện văn nhã, mấy đại thiếu gia đó không thiếu tiền, nhưng Trần Cảnh muốn tiêu phí ở hoa lâu mà nói, chỉ sợ là có chút miễn cưỡng.
Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Chờ một chút đi, chờ điều kiện tốt hơn một chút, liền trực tiếp mời một phu tử về là được." Lục Lâm cũng không trông cậy vào Trần Tiểu Thái có thể học phú ngũ xa*, chỉ cần biết chữ là tốt rồi.
*Học phú ngũ xa: Đọc nhiều sách, kiến thức sâu rộng
Thời gian vô thanh vô thức trôi qua hơn nửa tháng, nửa tháng này vừa phải vội vàng gieo trồng, lại phải tim mối hôn sự cho Lục Trình Ngọc và Lục Đồng, Lục gia có thể nói là loạn thành một đống.
Lại có người Lục gia tới tìm, bảo Lục Lâm về làm việc, người tới lần này là lão gia tử.
"Lâm tiểu tử, cùng ta trở về làm việc." Lão gia tử theo thói quen ra lệnh, gặp được Lục Lâm, cũng không biết cái gì gọi là khách khí "Ngươi cái tiểu tử thúi này, ngay cả lời gia gia nọc cũng không nghe sao?"
"Gia gia, ta còn phải đốn củi, hôm nay chém không xong, buổi tối không được cơm ăn."
"Chỉ biết tìm cớ lười biếng." Lục lão gia tử mơ hồ bị Lục Lâm chọc giận.
Nếu là trước kia, nói Trần Tiểu Mễ không tốt với Lục Lâm như thế nào, Lục lão gia tử cũng sẽ tin tưởng, với tính tình của Trần Tiểu Mễ, trong thôn ai cũng biết. Nhưng trong khoảng thời gian này, Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ vẫn luôn đồng hành cùng nhau, hai người vừa nói vừa cười, Lục Lâm còn béo hơn không ít, người có mắt đều thấy được, Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ ở chung không tồi.
"Ngươi cái tiểu tử thúi này, cưới vợ rồi, liền vong ân phụ nghĩa, đã quên ai đã nuôi ngươi lớn như vậy rồi." Lão gia tử có chút tức muốn hộc máu nói.
Lục Lâm thở dài, nói: "Ta đương nhiên sẽ không quên là Lục gia nuôi ta lớn, bất quá, ta sợ trở về sẽ thấy cảnh thương tâm a! Hai ngày trước ta nằm mơ thấy cha ta, ông nói, ông chết rất thảm, ông bị đạo đao chém, ông đau quá, đã chết cũng không được an bình, cũng một đám người thê thê lương lương chết ở bên ngoài, cũng không có cách nào nhập vào mộ phần tổ tiên."
Lão gia tử nghe Lục Lâm nói, sắc mặt lập tức thay đổi, năm đó, để con thứ hai đi chiến trường, lão gia tử cũng từng do dự, bất quá, lão bà tử nói, mệnh lão nhị rất cứng, đi sẽ không có việc gì, nói không chừng còn có thể vớt chút quân công, lão gia tử liền động tâm.

"Gia gia, cha ta rất hiếu thuận, rất nhớ thương ngài, ông ấy có báo mộng cho ngài không? Có nói với ngài cái gì không?"
Lão gia tử hung tợn liếc mắt nhìn Lục Lâm, xám xịt rời đi.
Lục Lâm thấy lão gia tử rời đi, lạnh lùng cười cười.
Trần Tiểu Mễ từ trong phòng đi ra, nhìn Lục Lâm, có chút lo lắng nói: "Chỉ biết nói hươu nói vượn."
Lục Lâm nhún vai, thầm nghĩ: Người ở thời đại này vẫn rất kính sợ mấy chuyện quỷ thần, Trần Tiểu Mễ biết hắn không phải 'Lục Lâm', cho nên thấy hắn nói đến chuyện lão cha nguyên chủ, nên có chút lo lắng.
Trần Tiểu Mễ theo bản năng nắm chặt cánh tay Lục Lâm.
"Không có việc gì." Lục Lâm vỗ vỗ tay Trần Tiểu Mễ an ủi nói.

------oOo------

Chương 50: Lục Trình Ngọc phải đón dâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Lục Trình Ngọc phải đón dâu sao?" Lục Lâm có chút kinh ngạc nói.
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, "Nghe nói là như vậy."
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Lục Lâm thật là trì độn a, chuyện như vậy còn để Tiểu Thái tới nói cho hắn.
Lục Trình Ngọc cùng nguyên chủ là một trước một sau sinh ra, Lục Trình Ngọc sinh ra sớm hơn Lục Lâm mười ngày, tuy rằng chỉ sớm hơn mười ngày nhưng đãi ngộ của hai người lại khác nhau như trời với đất. Đại tôn tử Lục Trình Ngọc này như là thịt đầu tim của nhị lão Lục gia, mà Lục Lâm lại giống như là nhặt được.
"Lại nói, năm trước hắn có phải nộp thuế hay không?" Lục Lâm có chút vui sướng khi người gặp họa nói Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hình như là có."
Lục Trình Ngọc so với Lục Lâm còn lớn hơn một chút, nếu năm trước Lục Lâm không thành hôn, cũng sẽ phải nộp thuế.
Lúc trước Trần Tiểu Mễ tìm Lục Lâm ở rể, cũng có chút hiểu biết về chuyện của Lục gia, ánh mắt Lục Trình Ngọc phi thường cao, hắn tự nhận mình là người đọc sách, lại là anh tài được đạo sư trong học viện nhìn trúng, chướng mắt cô nương ở nông thôn thôn, nhưng lại thích nữ tử trong thành, cũng chướng mắt nông thôn, một đồng sinh lang đã rất được chú ý, nhưng trong mắt người trong thành, tú tài mới là công danh chân chính, có thể gặp quan không quỳ, nếu trong nhà có ruộng, cũng có thể miễn thuế hai mươi mẫu đất, tiền thuế của hai mươi mẫu đất cũng là một số tiền lớn.
Vốn dĩ Thang thị tính chờ Lục Trình Ngọc trở thành tú tài, rồi mới cưới vợ, đến lúc đó có thể kén chọn, nếu là đồng sinh thì vẫn thấp hơn một chút.
Trước kia, thời điểm bên trên muốn thu thuế, Thang thị cũng từng động tâm tư, muốn nhanh chóng tìm một người cho Lục Trình Ngọc, nếu thật sự không được, thì trước tiên cứ tìm một người chắp vá, chờ tương lai nhi tử đậu tú tài thì lại đổi.
Thang thị có tỏ ý muốn cưới vợ cho Lục Trình Ngọc, mấy bà mối cũng rất để bụng, gia cảnh Lục gia không tồi, Lục Trình Ngọc lại là đồng sinh, nếu không phải sắp phải nộp thuế, cũng sẽ không vội vã tìm tức phụ như thế.
Mấy bà mối cũng giới thiệu cho Lục Trình Ngọc không ít người, ở tuổi này của Lục Trình Ngọc, cũng có chút mong chờ với hôn sự, ban đầu khi bà mối tới cửa, hắn cũng tương đối nhiệt tình. Nhưng mấy người các bà mối giới thiệu cho hắn đều là nữ tử nông thôn điều kiện chẳng ra gì, hứng thú cũng ít đi.
Lục Trình Ngọc cảm thấy mấy bà mối kia, là thấy hắn vội vã cưới thê tử để

tránh phải nộp thuế, liền cảm thấy tìm được cơ hội, đem mấy cái dưa vẹo táo nứt giới thiệu cho hắn.
Cứ như vậy, Lục Trình Ngọc đối với chuyện kết thân thập phần mâu thuẫn.

Thang thị bất đắc dĩ, liền giao ba lượng bạc tiền thuế cho Lục Trình Ngọc, lúc đến kỳ thi mùa xuân, Lục Trình Ngọc thi tú tài cũng phải dựa vào vận khí, rất nhiều người thi đến 5-60 lần cũng chỉ là một lão đồng sinh, lần này thi tú tài thất bại, liền phải chờ thêm một năm.
Lục Trình Ngọc lại lần nữa thi rớt, làm Thang thị cảm thấy hôn sự không thể kéo dài thêm, nếu thật sự không được, thì tìm một người điều kiện kém chút, trước tiên đối phó một chút, từ từ thi, cuối cùng cũng sẽ có một ngày đề tên bảng vàng.
Trong thôn chỉ có vài người đi học, lần này khảo tú tài là toàn quân bị diệt.
"Khảo tú tài thật là khó a!" Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm cười cười, nói: "Đúng vậy!"
Nếu khảo tú tài không khó, vậy tú tài cũng sẽ không được mọi người tôn trọng như vậy. Tuy rằng cùng là người đọc sách, nhưng học sinh thuộc sĩ tộc hào môn, sẽ chiếm được tiện nghi lớn hơn, chẳng những được dạy bởi những đạo sư có kiến thức uyên thâm, hơn nữa, còn có tài lục khổng lồ làm hậu thuẫn, ngoại trừ việc học ra thì không cần phải làm việc gì hết.
Lục Lâm vuốt cằm, rất có hứng thú nói: "Lục Trình Ngọc đón dâu, biết cưới người nào không?"
Trần Tiểu Thái cau mày, nói: "Nghe nói là nữ nhi của chủ bộ."
Lục Trình Ngọc không thi đậu tú tài, bị không ít thôn phụ trong thôn cười nhạo. Hiện giờ, Lục Trình Ngọc lại định hôn cùng nữ nhi của đại quan trên trấn, Thang thị lại run lên.
"Đại quan?" Lục Lâm nhíu nhíu mày, đại quan gì gì đó, hẳn là khoa trương đi, nếu như thật sự là đại quan, hắn phải sớm đi hỏi thăm một chút, để còn tính toán.
Sau khi Lục Lâm ra ngoài ở rể, cũng ngẫu nhiên gặp Lục Trình Ngọc hai lần, lần nào thái độ của Lục Trình Ngọc cũng đều lạnh lùng, còn tỏ ý với hắn, muốn hắn an phận một chút, đừng tưởng rằng có thể theo kẻ điên Trần Tiểu Mễ, thì có thể làm bộ làm tịch.
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm, nói: "Hẳn là lời đồn thôi."
Nếu như Lục Trình Ngọc là tú tài, vậy còn có khả năng sẽ cưới được thân thích của đại quan, nhưng hiện tại hắn chỉ là một đồng sinh thôi, lại nói năm trước lúc bên trên ra chính sách nộp thuế, có điều kiện tốt một chút thì đã tìm được vợ rồi.
Lục Lâm chống cằm, nói: "Qua mấy ngày nữa, một đám rượu khoai lang đỏ cuối cùng cũng đã không sai biệt lắm, đưa vào thành liền trực tiếp đi tìm Vương chưởng quầy hỏi một chút đi." Rất nhiều người muốn thương lượng chuyện gì, đều thương lượng bên trong tửu lầu, tin tức của người trong tửu lầu cũng tương đối linh thông.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng tốt."
Mấy ngày sau, lúc Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ vào thành hỏi bán rượu, liền

thuận tiện hỏi thăm một chút.
"Lý Phương Nguyệt?” Vương chưởng quầy nghe thấy vấn đề của Lục Lâm, có chút sửng sốt.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Ân, nghe nói, Lý Phương Nguyệt này là khuê nữ của chủ bộ.”
Vương chưởng quầy cười cười, nói: “Sao lại truyền ra như vậy a!” Lý Phương Nguyệt đúng là có chút quan hệ với chủ bộ nhưng cũng không phải là quan hệ như vậy, Lý Phương Nguyệt là khuê nữ của Lý tam gia, trên có một đại tỷ, gả cho chủ bộ, cho nên, chủ bộ là tỷ phu của Lý Phương Nguyệt, bất quá, vị tỷ tỷ kia của Lý Phương Nguyệt chỉ là một tiểu thiếp.
Tuy rằng chỉ là một tiểu thiếp nhưng Lý gia vẫn luôn nói Lý Như là phu nhân của chủ bộ.
Lý Như lớn lên không tồi, nghe nói là rất được chủ bộ yêu thích, người ngoài không biết nội tình, chỉ biết là đại nữ nhi của Lý gia gả cho chủ bộ, Vương chưởng quầy dùng rất nhiều biện pháp, mới rõ được sự tình. “Đại nữ nhi Lý gia lớn lên xinh đẹp, nhưng tư sắc của tam nữ nhi thì bình thường hơn nhiều.”
Lục Lâm từ chỗ Vương chưởng quầy cũng hiểu được chút chuyện, trong lòng đã có tính toán.
Trần Tiểu Mễ ngồi trên xe, nói: “Tuy rằng thân phận kém hơn so với thân phận con gái chủ bộ, nhưng vẫn có chút quan hệ. Nếu như Lục Trình Ngọc thành thân với Lý Phương Nguyệt kia, vậy chủ bộ liền thành tỷ phu của hắn.”
Lục Lâm híp mắt, nói: “Cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi.”
Thê cùng thiếp khác biệt rất lớn, con vợ lẽ ở đây đều không có quyền kế thừa, bất quá, nếu như Lý Như được nâng lên làm bình thê thì lại khác.
Trần Tiểu Mễ nghiêng đầu, nói: “Thời điểm bà mối giới thiệu hôn sự, đều sẽ nói chỗ tốt, hẳn là sẽ không đề cập tới chuyện Lý Như là tiểu thiếp.”
Sau đó Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm lại đi hỏi thăm một chút, phát hiện cư dân trong trấn cũng không phải rất rõ ràng chuyện của Lý gia, mấy chuyện của hậu trạch, nếu không có tâm hỏi thăm thì sẽ rất khó hỏi được cái gì, hơn nữa, mỗi lần Lý Như về Lý gia đều mang theo bao lớn, bọc nhỏ, cực kỳ có mặt mũi.

“Ta nghe Tiểu Thái nói lão thái thái vẫn luôn oán giận khảo thí bất công, mấy công tử nhà giàu ở trấn trên chỉ biết an chơi trác táng lại thi đậu vì đã cho giám khảo tiền, còn thiên tài tôn tử của bà không cho tiền nên mới không thi đậu tú tài.”
Lời này của lão thái thái hẳn là không phải do bà nghĩ ra được, có thể là Lục Trình Ngọc nói, lão thái thái nghe xong liền tin chuyện thiên vị làm rối kỉ cương này là thật, nói không chừng cũng có khả năng này, đương nhiên cũng có thể là do trình độ của Lục Trình Ngọc kém.
Lục Lâm kế thừa ký ức của nguyên chủ nên có ấn tượng về Lục Trình Ngọc rất sâu, trong ký ức của nguyên chủ, đường ca này của hắn rất có bản lĩnh, ánh mắt cũng phi thường cao.
"Theo lời Vương chưởng quầy nói, tư sắc Lý Phương Nguyệt thường thường, vậy hẳn là lớn lên chẳng ra gì.”

“Lục Trình Ngọc có thể coi trọng Lý Phương Nguyệt, hẳn là vì quan hệ sau lưng Lý Phương Nguyệt.”
“Chuyện cửa Lục Trình Ngọc, hẳn là đã định rồi, kế tiếp sẽ đến phiên Lục Đồng gả chồng.”
Lục Trình Ngọc đã quá tuổi, Lục Đồng cũng đã tới tuổi phải nộp thuế, nha đầu kia vốn đang muốn chờ Lục Trình Ngọc đậu tú tài, bất quá, với tình huống trước mắt hẳn là chờ không kịp rồi.
Gần đây Lục gia hẳn là sẽ liên tục làm hỉ sự, nhưng chuyện này hẳn là sẽ không có quan hệ gì tới một người đã ra ngoài ở rể như hắn.
Trần gia.
“Cháu trai, cái đuôi của Vương thị đã muốn vểnh đến lên trời luôn rồi, nhìn thấy nàng là ta muốn phát điên.” Lý thị đối với Trần Cảnh tràn đầy không vui nói.
Trước kia Trần lão thái thái cùng Lục lão thái thái có xung đột một trận, thù của hai bên cứ như vậy mà thành.
Năm trước, Trần Cảnh thi đậu đồng sinh, Lục Trình Ngọc lại không thi đậu tú tài, làm Trần lão thái thái đắc ý không thôi.
Hiện giờ, Lục gia cưới Lý Phương Nguyệt, Vương lão thái thái lại đi khoe khoang, bà ta cảm thấy tôn tử cưới được một môn thân như vậy, đã sắp trở thành tứ tài.
Lý thị nhìn thấy Vương thị đắc ý, trong lòng tự nhiên cũng hụt hẫng.
Trần Cảnh nhìn lão thái thái, nói: “Nãi nãi, ngài đừng nghe kia lão bà tử kia nói bừa a! Cái tên Lục Trình Ngọc này, trước kia ta đúng là quá coi trọng hắn rồi, náo loạn cả nửa ngày, bất quá chỉ là một kẻ muốn cạp váy đàn bà, dựa vào quan hệ để thượng vị thôi.”
Tuy rằng ngoài miệng Trần Cảnh nói như vậy, nhưng trong lòng cũng có chút chua lòm.
Người đọc sách, ai lại không trông cậy vào kim bảng đề danh, thanh quan tiến chức, Trần Cảnh biết công khóa của mình không tốt, cho nên không dám hy vọng xa vời.
“Cháu trai, Lý Phương Nguyệt này, đến tột cùng là ra sao a!”
Trần Cảnh có chút khó xử nói: “Nghe nói là có chút quan hệ với chủ bộ, bất quá, nghe nói là tư sắc rất bình thường.”
Lão thái thái nghe xong có chút hụt hẫng, trong mắt lão thái thái lớn lên đẹp hay không đẹp chỉ là thứ yếu, nếu thật sự có thể móc nối quan hệ với chủ bộ trở thành tú tài, vậy mà rất không tồi rồi.
Mấy năm trước Trần Cảnh cưới Trương Nguyệt Hồng, lớn lên cũng không tồi, bất quá, lại không làm việc, mỗi lần lão thái thái nói nàng hai câu, Trương Nguyệt Hồng liền tìm Trần Cảnh khóc lóc kể lể, lão thái thái cũng không có cách nào với vị cháu dâu này.
"Thật đúng là nữ nhi của quan gia a!” Lão thái thái không khỏi có chút khó chịu, có cảm giác bị người khác đè ép một đầu. Trần Cảnh cười cười, nói: “Tham gia khoa khảo, phải dựa vào bản nhân, cho dù có quan hệ với chủ bộ đại nhân, cũng chưa chắc đã hữu dụng.”
Lão thái thái thở dài một tiếng, nói: “Dù sao có quan hệ cũng tốt hơn so với

không quan hệ a!"
Trần Cảnh cúi đầu, nhất thời không nói nên lời là tâm tình gì.
"Không biết, Lục gia muốn tìm cái dạng người gì cho Lục Đồng, trong thôn chúng ta hình như không có ai có thể lọt vào mắt nha đầu kia." Lão thái thái cười nhạt một tiếng nói.

------oOo------

Chương 51: Hôn sự của Lục Đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi hôn sự của Lục Trình Ngọc đã định ra, hôn sự của Lục Đồng cũng đã được định.
Lục Lâm biết được người được chọn làm hôn phu của Lục Đồng, nhịn không được lắp bắp kinh hãi.
Nhà hôn phu của Lục Đồng chính là Lý gia! Sao lại là Lý gia đâu?
Lý Nguyên của Lý gia đúng là người trước kia bà mối Vương giới thiệu cho Thang Thị, trước kia Thang thị còn ghét bỏ đối phương là người goá vợ, vợ trước còn để lại hài tử, thập phần bất mãn mối hôn sự này, còn cải nhau với bà mối Vương một trận, không nghĩ tới cư nhiên sẽ đồng ý.
Thang thị rất sĩ diện, hiện giờ cư nhiên lại ăn hồi đầu thảo, có lẽ là do tình huống không được lạc quan cho lắm a!
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Năm trước phải nộp thuế, nam tử đến tuổi kết hôn, đa số đều sợ nộp thuế nên sẽ thành hôn." Ba lượng bạc cũng không ít, chỉ có vài người giống Lục Trình Ngọc, tình nguyện nộp thuế, chứ không muốn chịu thiệt "Sính lễ hai mươi lượng bạc, cũng không phải ai cũng có thể tùy tùy tiện tiện lấy ra được."
Tuy rằng Lý Nguyên từng có một người vợ, còn có một hài tử vợ trước để lại, nhưng điều kiện Lý gia lại rất không tồi a.
"Không nghĩ tới Lục Đồng lại đồng ý." Lục Lâm nói.
Trong ấn tượng của Lục Lâm, Lục Đồng lập chí phải làm quan thái thái, nàng cư nhiên lại đồng ý gả cho một người góa vợ, còn phải làm mẹ kế. Lục Lâm ẩn ẩn cảm thấy có chút ngoài dự đoán.
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Nàng không đồng ý cũng không được a!" Lục Trình Ngọc muốn cưới đại tiểu thư trấn trên, sẽ phải tốn một khoảng lớn để đón tân nương về Lục gia, lúc Lục Lâm ra ngoài ở rể, chỉ dùng một tấm ván nâng người lại đây, nhưng Trần Tiểu Mễ nghe nói, lần này Lục gia vì muốn lấy lòng nhà gái, tính toán tự làm tất cả, hình như Lục gia còn tính thuê một cổ kiệu để rước dâu, sính lễ cũng không thể thiếu được, người nghèo ở nông thôn cưới vợ chỉ mua chút gạo và mì, mỡ là được, nhưng nếu muốn cưới tiểu thư trên trấn mà nói, còn phải chuẩn bị mấy thứ trang sức tốt một chút.
Tuy rằng Lục gia có không ít ruộng, nhưng vì cung cấp cho Lục Trình Ngọc đọc sách, nên cũng không có bao nhiêu tiền, trước mắt phải tổ chức hôn lễ long trọng, có khả năng là phải bán đất, người nông thôn không đến mức bất đắc dĩ, thì sẽ không bán đất, đất muốn bán thì dễ, muốn mua về thì không hề dễ.

Trái phải còn phải gả Lục Đồng đi, sẽ lấy sính lễ Lục Đồng nhận được làm sính lễ cho Lục Trình Ngọc.
Lục Lâm cười khổ một chút, thầm nghĩ: Kiếp trước giá cả sính lễ tăng cao, rất

nhiều thôn dân ngày thường thắt lưng buộc bụng, vì nhi tử kết hôn phải đập nồi bán sắt, vay tiền khắp nơi, hôn lễ qua đi, để lại một số nợ lớn, thời đại này cũng không khác biệt bao nhiêu a!
"Nghe nói, Lý gia cái kia lão thái thái không phải cái dễ đối phó."
Trong ấn tượng của Lục Lâm, vị đường muội này của hắn, sợ nặng chọn nhẹ, giả bộ cũng rất tốt, nếu gả đến Lý gia, chỉ sợ rất khó sống với bà mẹ chồng lợi hại, còn có một tiểu hài tử do vợ trước để lại.
Tuy rằng Thang thị yêu thương đứa con gái này, nhưng vì Lục Trình Ngọc, hy sinh Lục Đồng cũng không tiếc.
Lục Lâm nghĩ lại, Thang thị còn không đau lòng đứa con gái này, đương nhiên hắn cũng không cần phải nhọc lòng, huống chi, Lục Đồng cũng không phải người tốt lành gì.
Trong ấn tượng, Lục Đồng gây họa, liền vu hãm cho nguyên chủ, tỷ như Lục Đồng ăn vụng trứng gà trong nhà, vu hãm là 'Lục Lâm' ăn, hại nguyên chủ bị phạt quỳ, mấy chuyện như vậy xảy ra không ít.
Lục Đồng bị gả đi, tâm tình thập phần không xong.
Lục Đồng đối với cọc hôn sự này thập phần bất mãn, nhưng cũng không thể làm được gì, so với mấy người đến cầu hôn khác, tuy rằng Lý Nguyên có một hài tử do vợ trước lưu lại, nhưng ít nhất điều kiện trong nhà cũng không tồi, về vấn đề sính lễ cũng không có cò kè mặc cả.
Có vài nhà tới cầu hôn, trong nhà nhà chỉ có bốn bức tường, đừng nói là sính lễ hai mươi lượng bạc, hai lượng cũng không lấy ra được.
Mắt thấy sắp phải nộp thuế cho nàng, người trong nhà hình như càng ngày càng sốt ruột, thấy không có người khác tới cầu hôn, liền dứt khoát đồng ý Lý gia.
Lục Đồng đã từng khát khao mình sẽ được phong quang đại gả, không nghĩ tới, chờ tới chờ đi, cư nhiên là một người như vậy.
Mẹ kế khó làm, đứa con vợ trước lưu lại lại là con trai, nghe nói, Lý lão thái thái kia, không quá thích vợ trước, nhưng vẫn rất thương yêu tiểu tôn tử kia, nàng gả qua, nếu như sinh được con trai thì tốt, nếu như sinh con gái hoặc song nhi, vậy tương lai, tất cả của Lý gia, chỉ sợ sẽ cho đại tôn tử kia hết.
Lục Đồng ngẫm lại liền cảm thấy bực bội, rất muốn cự tuyệt cọc hôn sự này, nhưng ván đã đóng thuyền, trong nhà đã đồng ý hôn sự, cũng đã lấy sính lễ của đối phương, hối hận cũng không còn kịp rồi.
Gần đây trong nhà đều đang chuẩn bị cho hôn sự của đại ca, còn hôn sự của nàng thì không chú ý nhiều lắm.
Lục Đồng bỗng nhiên phát hiện người nhà trở nên xa lạ, Lục Đồng bất tri bất giác trở nên trầm mặc hơn rất nhiều, Lục Đồng lén đi ra cửa, nghe thấy mẫu thân cùng đại ca đang thương lượng sự tình trong phòng.
"Cần phải mua kim thoa* sao?" Thang thị có chút đau thịt nói.
*Kim thoa: trâm vàng
Lục Trình Ngọc gật gật đầu, nói: "Bởi vì là người trấn trên, nên cầm phải có một hai kiện trang sức."
Thang thị cắn chặt răng, nói: "Vậy cũng không cần mua vàng a!" Ở nông thôn, trang sức mua bạc đã là rất thể diện rồi, hà tất phải mua kim.

"Dù sao cũng là tiểu thư ở trấn trên, nghe nói, thời điểm tỷ tỷ nàng xuất giá, có tám mươi lượng sính lễ còn có ba kiện kim sức, hai xe tơ lụa." Lục Trình Ngọc nói.
Thang thị thở dài, có chút xấu hổ nói: "Không phải người ta gả cho chủ bộ đại nhân sao? Chúng ta cũng không cần phải so với chủ bộ đại nhân a!"

Lục Trình Ngọc cắn chặt răng, nói: "Tuy rằng là thế, nhưng cũng không thể quá kém, sẽ làm người ta cảm thấy chúng ta keo kiệt a, nhà Phương Nguyệt cũng không thiếu bạc, chúng ta đưa sính lễ, hẳn là bọn họ sẽ cho vào của hồi môn trả về."
Thang thị cắn chặt răng, nói: "Vừa phải chuẩn bị tiệc rượu, vừa phải phô trương lớn như vậy, chỉ sợ là không đủ bạc a!"
Lục Trình Ngọc nhấp môi, nói: "Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể bán vài mẫu đất."
Thang thị cau mày, nói: "Đất mới vừa trồng hoa màu, lúc này bán ra không có lời a."
"Cũng là do không còn biện pháp nào khác, chờ ta thi đậu tú tài rồi, lại mua về là được." Lục Trình Ngọc cắn chặt răng nói.
Trước khi mặt trời mọc Lục Trình Ngọc ra ngoài có gặp được Trần Cảnh, bởi vì chuyện lúc trước, hai người đã trở thành đối thủ một mất một còn.
Lục Trình Ngọc luôn coi thường Trần Cảnh, không nghĩ tới Trần Cảnh lại thi đậu đồng sinh, Trần Cảnh gặp được Lục Trình Ngọc nói chuyện rất không khách khí, nói thẳng hai người hiện tại đều là đồng sinh, nếu như Trần Cảnh hắn vận khí tốt, nói không chừng còn có thể thi đậu tú tài trước Lục Trình Ngọc một bước, Lục Trình Ngọc cảm thấy Trần Cảnh nói như vậy, quả thực là vũ nhục hắn.
Thang thị híp mắt mắt, nói: "Nhà Trần Tiểu Mễ có không ít bạc, nếu như có thể mượn một chút thì không cần phải bán đất."
Lục Trình Ngọc lắc lắc đầu, nói: "Thôi, Trần Tiểu Mễ là một đứa bưu hãn, nếu như y tới quậy phá, ảnh hưởng đến hôn sự thì không tốt."
Chuyện Lục gia vì mười lượng bạc mà đưa Lục Lâm ra ngoài ở rể, cũng không phải chuyện tốt lành gì, Lục Trình Ngọc vẫn rất để ý thanh danh, không nghĩ ở ngay lúc này sẽ phát sinh chuyện gì, để tránh chuyện này truyền tới tai tỷ phu kia của hắn.
Thang thị cắn chặt răng, có chút luyến tiếc đất, lại mơ hồ cảm thấy tiện nghi cho Lục Lâm.
Lâm Tú Nhi ở nhà, có chút buồn bực thở dài.
Trình Ngọc cưới thê tử cũng phô trương quá lớn, tiệc rượu này cư nhiên chuẩn bị hai mươi bàn, mời nhiều người như vậy để làm gì? Lúc trước, Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ, không phải là nâng ra ngoài bằng một tấm ván cửa sao.
Lục An nhìn Lâm Tú Nhi, nói: "Lục Lâm làm sao có thể so với Trình Ngọc, Trình Ngọc là người đọc sách, quy củ đương nhiên sẽ nhiều hơn một chút."
Lâm Tú Nhi rầu rĩ nói: "Đều đã học lâu như vậy, vẫn không thể thi đậu tú tài, tốn bao nhiêu là bạc a." Còn không bằng Lục Lâm đâu, Lục Lâm còn làm việc

cho Lục gia lâu như vậy, ra ngoài ở rể, còn giúp trong nhà kiếm được mười lượng a.
"Chờ tức phụ Trình Ngọc vào cửa, có quan hệ của chủ bộ, có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút." Lục An nói.
Lâm Tú Nhi thở dài, nói: "Hy vọng là thế, Trình Ngọc tính đứa bao nhiêu sính lễ a!"
"Đại khái là ba mươi lượng." Lục An nói.
Lâm Tú Nhi nghiến răng nghiến lợi nói: "Ba mươi lượng, đây là muốn giết người a!" Trong nhà đưa Lục Lâm ra ngoài ở rể, cũng đem gả Lục Đồng, vừa vặn được ba mươi lượng, Lục Trình Ngọc cưới một tức phụ, bằng gả hai người ra ngoài.
"Ba mươi lượng chỉ là kim sính, vải vóc, trang sức, còn phải chuẩn bị cái khác, chỉ sợ......." Năm mươi lượng cũng không đủ, lão gia tử đã thương lượng với hắn, hy vọng hắn đi ứng trước ba tháng tiền công, Lục An cho lão bản ấn tượng không tốt nên đã cự tuyệt.
Lâm Tú Nhi cắn chặt răng, trong lòng hiện lên vài phần sầu lo, bối cảnh của tân tức phụ lớn, với cái bộ dạng này của người trong nhà hẳn muốn cung kính nha đầu kia, một cái Thang thị đã đủ khó chơi, nữ nhân này vào cửa, nếu như cùng Thang thị liên hợp lại, vậy sau này chẳng những nàng phải nhìn sắc mặt Thang thị, mà còn phải xem sắc mặt của tân tức phụ.

------oOo------

Chương 52: Tiểu quỷ người miền núi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhà Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Thái một bên ăn cơm, một bên nói: "Lâm ca, nhà ngươi muốn bán đất, hình như là muốn bán đi hai mẫu đất."
"Bán đất a, vì đại quan tương lai Lục Trình Ngọc, lão gia tử cái gì cũng bỏ được a." Lục Lâm có chút trào phúng nói.
"Bán đất a!" Trần Tiểu Mễ khẽ đảo mắt, hình như có chút động tâm.
Lục Lâm nhìn biểu tình của Trần Tiểu Mễ, đoán là Trần Tiểu Mễ muốn mua đất.
Lục Lâm cũng suy xét đến việc mua đất, bất quá, đất của Lục gia, Lục Lâm cũng không cảm thấy hứng thú, mua đất bên kia, chỉ sợ phải dây dưa không rõ với bên kia một hồi.
"Lục Trình Ngọc đón dâu, rốt cuộc phải tốn bao nhiêu tiền a!" Trần Tiểu Mễ cắn đũa, có chút khó hiểu nói.
Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Nếu như tiêu đủ thì đã không phải bán đất, chỉ sợ là cần đến bốn năm mươi lượng."
Trần Tiểu Thái ngẩng đầu, nói: "Hơn bốn mươi lượng sao?" Trần Tiểu Thái mở to mắt, đối với người nghèo như Trần Tiểu Thái mà nói, bốn mươi lượng không thể nghi ngờ là một con số trên trời. "Này cũng quá nhiều rồi."
Lục Lâm cười cười, nói: "Của cải của Lục gia vẫn còn rất dày a."
Trần Tiểu Mễ ghé vào giường, nói: "Nhị lão Lục gia đối với Lục Trình Ngọc, đúng là không tồi a!"
"Đúng vậy!" Lục Lâm lắc lắc đầu, hắn không phải nguyên chủ, cho nên, biết nhị lão Lục gia, đối tốt với Lục Trình Ngọc như thế cũng không có cảm giác gì, nếu đổi thành nguyên chủ, chỉ sợ sẽ phải thương tâm, nhị phòng chịu thương chịu khó như vậy, đến cuối cùng chỉ đổi được kết cục như thế.
Năm đó, lão nhân tình nguyện để nhi tử mình lên chiến trường, cũng không muốn bán đất, hiện giờ chỉ là Lục Trình Ngọc muốn cưới vợ cư nhiên lại muốn bán hai mẫu đất.
Vào quân nguy hiểm bao lớn chứ, lúc trước lão nhân tình nguyện để nhi tử đi mạo hiểm, cũng quyết vắt chày ra nước.
Lục Lâm lắc lắc đầu, đem ý tưởng trong đầu quăng ra ngoài, rốt cuộc hắn cũng không phải nguyên chủ, Lục gia cũng không có quan hệ gì với hắn.
Lục gia vội vàng chuẩn bị hôn sự, Trần Tiểu Mễ cũng Lâm vẫn thường đi vào núi.
Lục Lâm rất hứng thú nhìn đông nhìn tây, trong rừng sâu, ngẫu nhiên sẽ gặp được một ít cây ăn quả Lục Lâm chưa từng thấy bao giờ, trên cây có quả, hơn phân nửa là vừa chua lại vừa chát, rất khó ăn, bất quá, Lục Lâm vẫn nguyện ý nếm thử một chút, thử nhiều lần, Lục Lâm cũng phát hiện được vài cây ăn quả

không tồi.
Trần Tiểu Mễ cau mày, nói: "Hình như có người."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Có người sao?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ân, vừa rồi hình như có người lui tới ở chỗ này, thật là kỳ quái a."
"Có lẽ là thợ săn trong thôn." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Không phải a, thợ săn trong thôn sẽ không vào sâu như vậy, hơn nữa, dấu chân này còn rất mới."
Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm đi loanh quanh xem một chút, bỗng nhiên nghe được một tiếng khóc.
Lục Lâm nhíu mày, bên trong rừng sâu nghe được tiếng khóc, đúng là có chút rợn người a.
Trần Tiểu Mễ nhìn biểu tình kinh dị của Lục Lâm, chớp chớp mắt, có chút thần kỳ nói: "Ngươi sợ sao?"
Lục Lâm ngượng ngùng cười cười, nói: "Cũng không hẳn." Hắn còn sợ gặp phải quỷ sao, đã trải qua chuyện xuyên việt, Lục Lâm vẫn có chút tin tưởng với mấy chuyện thần ma quỷ quái, Lục Lâm nhìn tiểu ca nhi không có chút nào sợ hãi nhà mình, mơ hồ cảm thấy có chút mất mặt.
"Hẳn là người miền núi, chắc là đã xảy ra chuyện gì đó, bất đắc dĩ mới rời khỏi địa bàn của mình."
Lục Lâm nghe Trần Tiểu Mễ nói, âm thầm thở dài nhẹ nhõm, cái gọi là người miền núi có chút giống với thợ săn, cũng có chút không giống lắm, đa số thợ săn sẽ ở trong thôn, chỉ khi săn thú mới ra ngoài, người miền núi thì lại khác, hoàn cảnh người miền núi cơ bản đều rất khó khăn, bọn họ đào một cái sơn động trong núi để ở, giống như dã thú phân chia địa bàn, cũng tùng sống qua cuộc sống ăn thôi nuốt sống.
Điều kiện sinh hoạt trong núi rất kém, lớn tuổi thì càng không thoải mái, bất quá, sống trên núi cũng có vài chỗ tốt, không phải nộp thuế, thường xuyên có thịt ăn, cũng không cần vào quân.
Nhưng khó khăn cũng rất nhiều, nói chung là nghèo, điều kiện sinh hoạt kém, nếu như không cẩn thận sinh bệnh, cũng không có tiền xem bệnh, bệnh nhẹ rất dễ biến thành bệnh nặng, có người trực tiếp bệnh chết, cho nên có rất nhiều tiểu hài tử mồ côi từ nhỏ.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đi tiếp một chút, liền thấy hai tiểu hài tử, một đứa chừng mười một mười hai tuổi, một đứa khoảng bảy tám tuổi, đứa nhỏ hình như là bị té nên mới khóc.
Nhìn thấy Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ xuất hiện, đứa lớn tràn đầy đề phòng nhìn hai người.
Lục Lâm có chút nghi hoặc nói: "Sao lại có hai tiểu hài tử ở đây." Nơi này là núi sâu, rất là nguy hiểm.
Trần Tiểu Mễ nhìn hai tiểu hài tử, thở dài, nói: "Sợ là đã xảy ra chuyện gì rồi." Người miền núi đều sống xa mọi người, mấy tiểu hài tử như thế này đều là theo cha mẹ sống ở trong núi, nếu như trưởng bối trong nhà chết, vậy tiểu hài tử

cũng khó mà sống sót được.
Lục Lâm nhìn biểu tình của Trần Tiểu Mễ, có chút động tâm, ở thời đại này, muốn sinh tồn được là một chuyện rất khó khăn, nếu như Trần Tiểu Mễ xảy ra chuyện gì, phòng chừng là Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch cũng sẽ không có kết cục tốt, Lục Lâm nghĩ đến đây, nhịn không được nghiêng đầu nhìn Trần Tiểu Mễ, ẩn ẩn có vài phần đau lòng.
"Hai người các ngươi sao lại ở chỗ này?" Lục Lâm hỏi.
Mặt Tần Lãng có chút đỏ nói: "Phụ thân sinh bệnh, bọn ta ra ngoài tìm đại phu."
Sau khi Tần Lãng được sinh ra, thì vẫn luôn ở trong núi, mấy ngày hôm trước, phụ thân Tần Nghị của hai đứa bị dã thú cắn bị thương, sốt cao, hai năm trước mẫu thân của bọn nó bị nhiễm phong hàn mất rồi.
Tần gia cũng không có người lớn, nên Tần Lãng cùng Tần Minh không thể không rời núi đi tìm viện trợ từ bên ngoài, bất quá, hai đứa đều còn là hài tử choai choai, rời nhà không bao lâu liền lạc đường, cũng may hai đứa học được một ít bản lĩnh săn thú, nên cũng không có xảy ra chuyện gì, bất quá, đi vòng vòng trong núi mấy canh giờ, hai người đều vừa mệt vừa đói.
Trần Tiểu Mễ nhìn hai đứa, nói: "Các ngươi đi như vậy rất nguy hiểm."
Đại phu ở đây cũng tương đối ít, cho dù hai đứa nhỏ này tìm được đại phu, chỉ sợ cũng không làm được cái gì, dù hai đứa chịu ra tiền, đại phu trong thành, cũng chưa chắc đã chịu chạy vào trong núi, Tần Lãng cắn chặt răng, nói: "Nhất định phải tìm được đại phu." Đối với hai huynh đệ bọn nó mà nói, phụ thân chính là trời của hai đứa, Tần Nghị bị thương khiến cho hai huynh đệ đều thập phần sợ hãi.
Trần Tiểu Mễ nhìn hai đứa nhỏ một hồi, bỗng nhiên nói: "Cha các ngươi là Tần Nghị Tần đại thúc phải không?"
Tần Lãng có chút nghi hoặc nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Huynh biết cha ta sao?"
"Từng gặp qua."
Địa bàn của Tần Nghị ở tận trong rừng sâu, thông thường sẽ rất khó nhìn thấy. Khi Trần Tiểu Mễ vừa mới bắt đầu vào núi, ngẫu nhiên cũng sẽ bị lạc, có mấy lần không có cách nào trở về, cũng chỉ có thể ở trong núi tìm một chỗ qua đêm. Lăn lộn ở trong núi một thời gian dài, Trần Tiểu Mễ cũng gặp được Tần Nghị vài lần, Tần Nghị còn chỉ đường cho Trần Tiểu Mễ. Có một lần Trần Tiểu Mễ bị dã thú đuổi tới trên cây, gặp được Tần Nghị, cũng là Tần Nghị giúp y đuổi dã thú đi.
Tần Lãng nghe Trần Tiểu Mễ nói, như là bắt được một cọng rơm cứu mạng, "Huynh có thể giúp chúng ta không? Ta có thể cho huynh tiền."
Lục Lâm rất có hứng thú hỏi: "Ngươi có bao nhiêu tiền?"
Tần Lãng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lục Lâm.
Lục Lâm bỗng nhiên ý thức được chính mình lỗ mãng, tiền trong tay hai tiểu hài tử, hẳn là tiền cứu mạng, hắn tùy tùy tiện tiện hỏi như vậy hình như có chút không ổn.
"Ta có năm trăm văn tiền." Tần Lãng nói.
Lục Lâm thầm thán một chút, chỉ có năm trăm văn tiền a! Cư nhiên nghèo như

vậy, Lục Lâm bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thật là giàu có kinh người. Chỉ có năm trăm văn tiền mà muốn đại phu vào, chỉ sợ là không có khả năng. Đọ vi của đại phu ở thế giới này cũng tương đối cao, gặp phải một người phúc hậu thì tốt, gặp phải một kẻ không phúc hậu, tiêu hơn mười lượng bạc, cũng chưa chắc sẽ có khỏi sắc gì.
“Năm trăm văn không đủ mời đại phu, hơn nữa, cho dù tìm được đại phu, người ta cũng sẽ không theo ngươi vào núi.” Trần Tiểu Mễ lạnh lạnh nói
“Phụ thân lại bị thương không thể động đậy được.”
Tần Lãng cúi đầu, nó cũng nghĩ mang phụ thân ra ngoài, nhưng sức lực của nó và đệ đệ quá nhỏ, bọn nó có thể xuống núi đã rất không tồi rồi, căn bản không có cách nào mang phụ thân đang bị thương xuống núi.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đi theo hai tiểu hài tử tìm đến chỗ Tần Nghị, Tần Nghị đã lâm vào hôn mê, còn phát sốt, miệng vết thương đã nhiễm trùng.

Trần Tiểu Mễ thấy tình trạng của Tần Nghị, nhíu chặt mày.
“Ngươi đã từng gặp qua tình trạng giống thế này rồi sao?”
Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: “Chưa thấy qua, nhưng có nghe nói qua……”
Trần Tiểu Mễ đè thấp thanh âm, nói: “Nghe nói, tình huống giống như vậy, đại phu cũng trị không được, có thể chịu đựng là tốt nhất, nếu chịu không nổi thì cũng chỉ có một con đường chết, có rất nhiều thợ săn chết vì điều này."
Lục Lâm: “……” Là do trình độ chữa bệnh ở đây quá kém cho nên, gặp được loại tình huống này cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận, bất quá, chuyện này cũng không kỳ quái, bệnh cảm mạo ở hiện đại, tới cổ đại cũng có khả năng trở thành bệnh nan y.
Trần Tiểu Mễ trộm hỏi: “Ở chỗ các ngươi nếu bị thú cắn sẽ xử lý như thế nào? Người sẽ chết sao?”
Chết thì sẽ không chết, nhưng cũng phải chịu tội một phen. “Nếu như bị chó cắn ở trên đường, cũng không nhất định sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vì để phòng ngừa vạn nhất, thì phải đi tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại, tổng cộng phải tiêm năm lần, tiêm thiếu một mũi cũng không được, tiêm cái này đúng là thập phần chịu tội.”
Trần Tiểu Mễ có chút hâm mộ nói: “Không phải chết người a! Thật tốt.”
Lục Lâm bảo hai huynh đệ Tần gia ra ngoài múc nước, hai huynh đệ có chút bất an, bất quá, vẫn nghe lời đi ra ngoài.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: “Ngươi có biện pháp sao?”
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: “Ta biết xử lý thế nào, nhưng có thể chịu đựng được hay không, còn phải xem tạo hóa của hắn.”
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, “Thật sự là không có biện pháp nào cứu được, nghe nói trên chiến trường có rất nhiều tướng quân bị thương, mà ngự y cũng cứu không được.”
Lục Lâm lấy ra một lọ rượu trắng, nồng độ cồn của rượu ở nơi này không quá cao, tác dụng tiêu độc cũng có hạn.
Bên trong quầy bán quà vặt của Lục Lâm, đa số đều là bia có độ cồn thấp, bất quá, cũng có rượu trắng có độ cồn tương đối cao.

Trần Tiểu Mễ hít hít mũi, nói: "Mùi rượu thật đậm a!"
Lục Lâm cười cười, nói: "Đương nhiên rồi."
Lục Lâm rửa sạch miệng vết thương cho Tần Nghị, lấy mũ trong thân thể ra ngoài.
Kịch liệt đau đớn, rốt cuộc làm Tần Nghị thanh tỉnh chút ít.
Tần Lãng và Tần Minh vừa trở về, nghe được tiếng kêu thảm thiết của phụ thân, liền hoảng sợ chạy vọt vào.
Sau khi Tần Nghị thanh tỉnh được một chút, lại ngất xỉu.
Lục Lâm tiến rửa sạch cùng tiêu độc miệng vết thương cho Tần Nghị, lại lén cho thêm chất kháng sinh trộn lẫn vào nước, cho Tần Nghị uống.
May mắn bên trong quầy bán quà vặt có một ít thuốc thông dùng, bằng không Lục Lâm cũng không có biện pháp nào.
Tần Minh có chút lo lắng nhìn Lục Lâm, nói: "Cha ta sao rồi? Vừa rồi cha ta kêu thực thảm."
Lục Lâm nhìn Tần Minh, nói: "Ta dựa theo phương pháp nghe nói được, tiến hành chữa trị cho hắn, dùng một lọ rượu, chính là loại rượu trấn trên bán, một lọ trị giá ba lượng bạc." Trên thực tế, Lục Lâm nói ba lượng bạc cũng không nhiều, dù sao thì độ cồn của rượu này phi thường cao nếu lấy ra ngoài đầu cơ trục lợi, bán một phát hơn mười lượng cũng là có khả năng.
Tần Minh cùng Tần Lãng bị cái giá Lục Lâm nói ra dọa sợ, hai đứa đều đỏ mặt. "Rượu quý như vậy a!"
Lục Lâm nhìn hai huynh đệ, nói: "Miệng vết thương đã được xử lý, kế tiếp chỉ có xem tình hình thế nào đã."
Ở đây đường núi không thông, nếu muốn mạnh mẽ đưa người xuống núi, cũng rất phiền toái, hơn nữa, Lục Lâm cũng cảm thấy đại phu ở đây sẽ không có biện pháp gì tốt đối với loại vết thương như này cả.
Tần Minh cùng Tần Lãng thầm kêu lên, Tần Minh nhịn không được đỏ mặt.
Trần Tiểu Mễ bắt hai con thỏ, một con nướng ngay tại chỗ, một con thì hầm canh, hai huynh đệ đút cho Tần Nghị một chút canh thịt.
Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm ăn không nhiều, đều để lại cho hai tiểu hài tử cùng Tần Nghị ăn.
Có lẽ là hai đứa đã đói đến tàn nhẫn, nên ăn ngấu ăn nghiến.
Mắt thấy đã không còn sớm, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ liền rời đi.
Trần Tiểu Mễ đi qua rừng, thì thào nói: "Không biết Tần Nghị có thể chịu không nổi hay không."
Nếu như Tần Nghị chịu không nổi, có lẽ hai đứa nhỏ Tần Minh cùng Tần Lãng sẽ phải đói chết ở trong núi.
Mấy năm nay thế đạo không hề yên ổn, người đói chết mỗi năm không ít, người đáng thương thì cũng quá nhiều.
Trần Tiểu Mễ cân nhắc, ngày mai lại vào núi một chuyến, y cũng không làm được gì nhiều, điều y có thể làm là đưa chút thức ăn cho hai đứa nhỏ, ít nhất cũng có thể trụ được hai ngày.
Cho dù Tần Nghị tỉnh lại, trong thời gian ngắn cũng không thể săn thú được, mà hình như Tần gia đã cạn lương thực, như vậy dù không bệnh chết, cũng có khả

năng đói chết.

------oOo------

Chương 53: Chuẩn bị mở cửa hàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ về đến nhà, Trần Tiểu Thái đã nấu cơm xong. Trước kia, thời điểm Trần Tiểu Mễ ra ngoài săn thú, Trần Tiểu Thái sẽ tự mình nấu cơm, bất quá, tay nghề không tốt lắm.
Sau khi Lục Lâm lại đây ở rể, chuyện nấu cơm cơ bản đều là do Lục Lâm làm, bất quá, nếu như Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đều bận rộn, Tiểu Thái cũng sẽ nấu cơm.
Lúc Lục Lâm nấu cơm, có khi Trần Tiểu Thái cũng sẽ giúp châm lửa, đi theo Lục Lâm một khoảng thời gian, tay nghề của Trần Tiểu Thái cũng đi lên không ít.
"Đại ca, hôm nay sao các huynh về trễ vậy a?" Trần Tiểu Thái hỏi.
Trần Tiểu Mễ kể lại chuyện gặp được huynh đệ Tần Lãng.
Trần Tiểu Thái tràn đầy cảm thán nói: "Người miền núi cũng không dễ dàng a."
Trước khi Trần Tiểu Mễ đánh được lão hổ mua được nhà ở, ba huynh đệ đã ở trong núi một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian đó, cuộc sống ba huynh đệ cực kỳ khó khăn cùng tuyệt vọng, nghe thấy tình huống của Tần gia, Trần Tiểu Thái không khỏi có vài phần đồng cảm.
"Trong thôn có chuyện gì không?" Gần đây Trần Tiểu Thái có rất nhiều bạn bè, tin tức cũng rất linh thông, cho nên Lục Lâm muốn biết cái gì, đều sẽ bảo Trần Tiểu Thái đi hỏi thăm.
"Lục gia muốn bán đất, một mẫu đất hạ đẳng giá mười lượng bạc, trong chốc lát cũng không có ai mua, tất cả mọi người đều nói là Lục gia đi ăn cướp." Trần Tiểu Thái nói.
"Hai mẫu đất hạ đẳng kia của Lục gia, muốn bán mười lượng bạc một mẫu, cũng quá đắc rồi." Trần Tiểu Mễ nói giá đất cũng không ổn định, nếu như gặp phải thiên tai, nông dân không có cơm ăn, vì sống sót chuyện đổi con lấy thức ăn cũng có thể xảy ra, chứ nói chi là chuyện bán đất giá rẻ, cái gọi là thổ địa diễn kịch*, sẽ dễ dàng phát sinh vào thời điểm này.
*Thổ địa diễn kịch: Cường hào, phú hộ lợi dụng thời cơ bỏ ra giá cao hoặc dùng bất cứ thủ đoạn nào để mua đất của người khác. Người không còn đất sẽ bán mình làm nô lệ hoặc trở thành người làm thuê cho người khác.
Lúc có trận thiên tai lớn, giá đất phi thường rẻ, hai ba lượng là có thể mua được một mẫu đất, nhưng lúc bình thường giá một mẫu đất hạ đẳng ước chừng khoảng bảy tám lượng, giá một mẫu đất trung đẳng ước chừng là mười một mười hai lượng, còn đất thượng đẳng thì khoảng mười lăm lượng, giá hai mẫu đất hạ đẳng kia của Lục gia đã muốn bằng giá của đất trung đẳng, đúng là có

chút cao, nhưng hiện tại người muốn mua đất cũng không ít, đây cũng là một cơ hội tốt.
"Đáng tiếc là đất của Lục gia." Trần Tiểu Mễ có chút tiếc nuối lắc lắc đầu.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, như đang nghĩ tới cái gì.
Ngày hôm sau, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ mang chút gạo trắng và thịt khô lên núi, làm hai huynh đệ Tần gia thập phần cảm kích hai người.
Tình trạng của Tần Nghị đã chuyển biến tốt hơn một chút, cũng đã tỉnh táo lại.
Lúc Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ đến, Tần Nghị ngồi ở trên giường phi thường chân thành nói cảm tạ hai người.

Lục Lâm không khỏi cảm thán thân thể người miền núi thật cường hãn, thương thế tương tự như vậy cũng không dễ dàng lành đâu.
Tần Nghị đã nghe nói chuyện ba lượng bạc, lúc gặp được hai người cũng có chút xấu hổ, hơn nữa cũng tỏ vẻ chờ đến khi hắn khôi phục lại, nhất định sẽ báo đáp.
Tần Nghị, thậm chí là hai cái tiểu hài tử đã dập đầu cảm tạ Lục Lâm, Lục Lâm bị dọa đến phát hoảng.
Là một người từ thế giới hòa bình xuyên đến, Lục Lâm cũng không phải là người tốt lành gì, nhưng việc trơ mắt nhìn người khác đói chết trước mặt mình thì hắn không làm được.
Rời khỏi nhà Tần Nghị, Lục Lâm thầm thở dài nhẹ nhõm.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ về đến nhà, liền thấy Trần Tiểu Thái ngồi ở cửa, trên mặt có vài phần ưu sầu.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?"
"Người Lục gia tới." Trần Tiểu Thái nói.
Lục Lâm thở dài, người Lục gia nếu không có việc gì thì sẽ không đến tam bảo điện, tới đây cũng không có chuyện gì tốt.
"Người Lục gia tới nói cái gì a?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
Trần Tiểu Thái bĩu môi, nói: "Người Lục gia nói, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, thấy nhà chúng ta không có đất rất đáng thương, nên muốn bán đất cho chúng ta."
Trần Tiểu Mễ rất có hứng thú hỏi: "Có nói bao nhiêu bạc không?"
"Mười hai lượng bạc một mẫu."
Trần Tiểu Thái trợn trắng mắt, "Cũng chỉ là hai mẫu đất hạ đẳng mà thôi a!"
Theo lý mà nói, trong thôn sẽ không thiếu người muốn mua đất, nhưng Lục gia ra giá quá cao, cho dù ở thời điểm tăng giá, đất hạ đẳng cũng chỉ có tám lượng một mẫu, giá hiện tại cũng chỉ khoảng sáu bảy lượng thôi. Giá Lục gia nói với thôn dân hình như là mười lượng một mẫu, đến phiên bọn họ thì lại tăng lên hai lượng.
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Mặc kệ bọn họ đi."
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Vâng."
Lục gia.
"Lục Lâm không muốn mua đất sao?" Vương thị hỏi.
Thang thị lắc lắc đầu, nói: "Hình như là không."

Thời gian Lục Lâm cùng Lục Trình Ngọc sinh ra không chênh lệch nhiều, thôn dân cũng thường xuyên lấy hai người ra so sánh, cho tới tận bây giờ Lục Trình Ngọc vẫn luôn thắng Lục Lâm tuyệt đối.
Ở trong mắt Thang thị, cái tên Lục Lâm này, xách dép cho nhi tử của nàng cũng không xứng, nhưng mà hiện tại nhi tử nhà mình lại lần nữa thi rớt, mà sau khi Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ, cuộc sống lại càng ngày càng tốt, nghe nói là kiếm được không ít tiền, điều này làm cho Thang thị rất là không phục.
Vương thị rầu rĩ nói: "Không phải Trần Tiểu Mễ rất có tiền sao? Sao lại không mua nổi hai mẫu đất."
"Có lẽ đồn đãi thôi, y căn bản là không có nhiều tiền như vậy." Thang thị nói.
Vương thị rất tán đồng nói: "Đúng vậy! Cái tên Lục Lâm vong ân phụ nghĩa, nghèo kiết xác kia chỗ nào có nhiều tiền chứ, ta thấy rất có khả năng là phùng má giả làm người mập."
Đất ruộng của Lục gia vẫn không bán ra được, hôn lễ lại cận kề, rơi vào đường cùng, Lục gia đành phải hạ giá xuống. Cuối cùng hai mẫu đất kia bán với giá lượng một mẫu, người mua đất của Lục gia chính là người đã từng hợp tác với Lục Lâm, Thẩm a bà.
Thẩm a bà vừa ra tay một cái chính là mười sáu lượng bạc, làm người trong thôn có cái để nghị luận sôi nổi một phen.
Không ít người cảm thấy một mẫu đất tám lượng bạc vẫn có chút cao, bất quá, cũng có người cảm thấy trước mắt đất ruộng rất khan hiếm, tuy rằng giá cao một chút, nhưng có thể mua được đất là tốt rồi.
Mọi người đều cảm thán, Lục gia vì muốn cưới được tiểu thư nhà giàu mà phô trương lớn như vậy, cư nhiên còn bán đất.
Trần Tiểu Thái nhìn khế đất trên tay, nói: "Huynh mua đất ruộng của Lục gia sao?"
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Cũng không hẳn."
Đất ruộng của Lục gia hắn không dám động vào, hắn chỉ là cho Thẩm a bà vay tiền, để bà mua đất của Lục gia, sau đó Lục Lâm sẽ mua lại đất của Thẩm gia, cũng có thể coi là hắn gián tiếp mua đất của Lục gia.
Trần Tiểu Thái có chút nghi hoặc nhìn Lục Lâm, nói: "Sao lại muốn mua đất?"
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Ca ngươi không phải muốn mua sao? Hơn nữa, chúng ta cũng không thiếu tiền."
Mỗi khi nhắc tới đất, hai mắt Trần Tiểu Thái sẽ sáng lên, tuy rằng Trần Tiểu Mễ che dấu tốt hơn Trần Tiểu Thái một chút, nhưng Lục Lâm vẫn nhìn ra được, Trần Tiểu Mễ cũng là muốn có đất. Trong mắt người ở đây, đất đai chiếm một vị trí rất quan trọng.
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Đất đai luôn là thứ tốt."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Có đất rồi là phải chăm sóc a."
Trần Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Lục Lâm liếc, nói: "Trước kia một mình ngươi có thể lo liệu tới năm sáu mẫu đất lận a."
Lục Lâm biết Trần Tiểu Mễ đang nói đến nguyên chủ, mơ hồ có chút ngượng ngùng.

Tuy rằng hắn kế thừa kí ức của nguyên chủ, nhưng không có kế thừa tinh thần chịu khó của nguyên chủ a.
Có câu nói là, từ nghèo thành giàu thì cái gì cũng dễ, từ giàu thành thành nghèo thì cái gì cũng khó.
Chuyện Lục Lâm mua đất của Thẩm a bà, cũng không để lộ ra ngoài, bởi vì Thẩm a bà đã lấy đất của Thẩm gia trồng hoa màu rồi, hai bên ước định chờ đến khi Thẩm gia thu hoạch hoa màu rồi mới hoành thành chuyện mua bán. Thẩm a bà cảm thấy rất ngại khi chiếm tiện nghi của Lục Lâm, nhưng Lục Lâm lại không để ý, vốn dĩ khi kéo Thẩm a bà làm lá chắn, Lục Lâm cũng có chút băn khoăn.
Khuyên Thẩm a bà một hồi, Thẩm a bà liền đồng ý.
Lục gia vội vàng thu xếp hôn sự, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ lại thương lượng chuyện khác, quyết định lên trấn trên mua một cái cửa hàng.
Bạc trên tay Lục Lâm đã nhiều hơn 300 lượng, có nhiều bạc như vậy, phải nên trù tính một phần sản nghiệp mới được.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ dạo phố một vòng, Trần Tiểu Mễ nói: "Hiện tại có ba cái cửa hàng muốn bán ra, chúng ta mua cái nào a?"
Cửa hàng rẻ nhất chỉ có 50 lượng, nhưng có chút nhỏ con đường cũng không phải rất tốt, cái đắc hơn một chút là 250 lượng, chẳng những đường đi tốt, hơn nữa, còn có một hai cái sân nhỏ, sân có chính sảnh, trái phải là sương phòng, còn có mấy phòng cho hạ nhân, hơn nữa cũng có đầy đủ mọi thứ.
Trần Tiểu Mễ đi xem phòng ở kia, vừa rộng vừa sạch sẽ, thoạt nhìn mọi thứ đều rất tốt.
Lục Lâm chớp chớp mắt, nói: "Gần đây cũng không thiếu tiền, không bằng dùng tiền đúng chỗ, trực tiếp mua cái 250 lượng đi."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, bĩu môi, lựa chọn của Lục Lâm cũng nằm trong dự kiến của Trần Tiểu Mễ, thời điểm thấy cửa hàng kia, Lục Lâm đã tỏ ra rất động tâm rồi.
Chủ nhân của cửa hàng 250 lượng này là một địa chủ, năm nay trưởng tử của địa chủ kia thi đậu tiến sĩ, người trong nhà đều phải đi theo lên kinh, cho nên, mới đem cửa hàng bán với giá thấp, lúc bình thường sẽ không có cơ hội này.
250 lượng không phải là một số tiền nhỏ, người có tiền ở trấn trên không ít nhưng đa số đều là bất động sản, trong chốc lát, muốn lấy ra nhiều bạc như vậy cũng có chút quá sức, cho nên tòa nhà này để thật lâu cũng chưa bán đi được.
"Tòa nhà kia, rất gần học đường." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ khẽ hừ một tiếng, nói: "Gần thì có ích gì a?" Trước kia Trần Tiểu Mễ muốn đưa Tiểu Thái đi học, kết quả, bởi vì y mà lão sư ở học viện không tiếp nhận, Trần Tiểu Mễ vẫn luôn nhớ thương a.
"Làm ăn với học sinh rất dễ a." Người Lục gia đều sống thắt lưng buộc bụng, nhưng đối xử rất tốt với người đọc sách, rất nhiều gia đình đều đặt hết hy vọng thăng quan tiến chức lên người người có học.
Trần Tiểu Mễ phồng quai hàm, nói: "Nếu như mở cửa hàng, ngươi tính toán mở cửa hàng gì a?"
Lục Lâm cười cười, nói: "Có thể mở cửa hàng văn phong."

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Bán giấy và bút mực?"
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Giấy và bút mực, đều là mấy thứ quý giá a! Trước kia Trần Cảnh mua một cái nghiên mực, phải tốn mất hai lượng bạc. Trần Tiểu Mễ thấy qua cái nghiên mực kia, nhưng không có chạm qua, thứ quý giá như vậy, nếu y làm hỏng rồi, lão thái bà nhất định sẽ không để cho y sống yên ổn.
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Mấy thứ đó có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ!" Trấn trên đã có cửa hàng bán giấy và bút mực, đối phương đều có con đường nhập hàng cố định, nếu bọn họ chặn ngang, chẳng những không dễ kiếm được tiền, chỉ sợ còn đắc tội với người ta.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Không bán giấy và bút mực, vậy bán cái gì a?"
Lục Lâm chuyển động hai mắt, nói: "Có thể suy xét bán túi." Kiếp trước mấy cái túi hàng hiệu tùy tùy tiện tiện cũng bán được một, hai vạn, nếu như hắn làm ra được cặp sách, hẳn là sẽ tiêu thụ được.
Trần Tiểu Mễ phồng má, nói: "Bán túi, sẽ có người mua sao?"
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không biết a, chắc là có."
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, có chút không tín nhiệm nhìn Lục Lâm, "Ngươi biết làm túi sao?"
Lục Lâm chớp chớp mắt, nói: "Ta? Ta không biết a, bất quá, ta sẽ dạy người khác làm."
Trần Tiểu Mễ tràn đầy hoài nghi nhìn Lục Lâm, Lục Lâm cười cười, nói: "Tạm thời thử một lần xem sao."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ân."
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Trong nhà có hơn 300 lượng bạc, cơ bản đều là do Lục Lâm kiếm được, cho dù thất bại, thì làm lại từ đầu thôi, nhiều bạc như vậy, trong chốc lát, chắc là không thể bại sạch đâu.

------oOo------

Chương 54: Lục Trình Ngọc thành hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ tiêu 250 lượng mua một cái cửa hàng, vị địa chủ kia cũng vội vã dọn đi, thấy Lục Lâm sảng khoái trả bạc, liền đem tất cả đồ dùng gia cụ trong cửa hàng cho Lục Lâm.
Trần Tiểu Mễ dạo một vòng quanh cửa hàng, tràn đầy hưng phấn. "Nhà này thật là lớn a!" Trên thực tế tòa nhà này chỉ có hai gian phòng, đối với người nhà giàu mà nói, cũng không tính là lớn, sở dĩ trước kia tòa nhà này không bán ra được cũng có chút quan hệ với độ lớn nhỏ của mấy gian phòng.
Tỷ như nhà Dương viên ngoại trước kia Trần Tiểu Mễ hay đưa đồ, cả nhà bốn thế hệ, thê thiếp thành đàn, không tính hạ nhân, cũng có hơn hai mươi người, nhị gian phòng ở, căn bản là không đủ ở, bất quá, hắn cùng Tiểu Mễ còn có Tiểu Thái, Tiểu Mạch chỉ có bốn người, đương nhiên là đủ ở.
Trần Tiểu Mễ đi đến trước cửa hàng, bên trong cửa hàng còn dư lại một ít vải vóc, lương thực, dầu mỡ, tính toán một chút cũng đáng giá 11 lượng bạc, Trần Tiểu Mễ nhìn đến thập phần hưng phấn.
Sau khi mua cửa hàng, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ thương lượng chuyện khi nào thì chuyển nhà.
Đột nhiên mua một tòa nhà lớn như vậy, thật sự rất gây chú ý, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ thương lượng một chút, nếu như có người hỏi tới bọn họ liền nói, chủ nhân tòa nhà này tạm thời rời đi, nhờ hai người bọn họ trông nhà giúp.
Hôn sự của Lục Trình Ngọc cùng Lý Phương Nguyệt, rốt cuộc cũng diễn ra.
Có không ít thôn dân chú ý đến hôn sự của Lục Trình Ngọc, mọi người đều rất tò mò, thê tử mà Lục Trình Ngọc ngàn chọn vạn tuyển rốt cuộc là người như thế nào.
Lục gia cực kỳ phô trương, Lục Trình Ngọc thuê mời mấy kiệu phu, còn thuê một cỗ kiệu xinh đẹp.
Thanh thế Lục gia lớn như vậy, làm không ít thiếu nữ chưa gả trong thôn khát khao không thôi.
Người thân quen thì cực kỳ tò mò chuyện này.
Từ sớm Thang thị đã nói với mọi người là, lần này Lục Trình Ngọc cưới con gái quan gia, nhưng Lục Lâm cũng không có cân nhắc nhà gái như mọi người, hắn sẽ không tham gia hôn lễ của Lục Trình Ngọc.
Thứ nhất, lúc trước hắn ra khỏi Lục gia, nửa thước vải cũng không có mang theo, hai bên gần như đoạn tuyệt quan hệ.
Thứ hai, Lục Trình Ngọc thành hôn, người Lục gia cũng không có mời hắn, Lục gia không mời hắn, hắn cũng không cần thiết phải vội vàng tặng lễ cho người ta.

Chỉ là chuyện quan trọng như vậy, hắn không lộ mặt, khó tránh khỏi sẽ bị người ta lên án, nhưng thanh danh của Trần Tiểu Mễ đã kém tới cực điểm, cho nên nhiều thêm một chút cũng không sao.

Hôn lễ của Lục gia vô cùng náo nhiệt, trong thôn ai có chút quan hệ với Lục gia đều được mời.
Lục Trình Ngọc vội vàng thu xếp hôn sự, Lục Lâm thì đang suy xét công việc cụ thể của cửa hàng.
Lục Lâm cảm thấy với tình hình trước mắt, nhân thủ không đủ, phải suy xét mua mấy hạ nhân.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Mua người?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Phải."
Trần Tiểu Mễ cau mày, nói: "Chúng ta còn tiền sao?"
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, vừa mua đất, vừa mua cửa hàng, bạc chảy ra giống như thủy triều, làm Trần Tiểu Mễ rất là không thích ứng được.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Còn, còn khoảng 50 lượng, nếu bán thêm một đám rượu, thì cũng được thêm khoảng 10 lượng nữa.
Trần Tiểu Mễ nhấp môi, nói: "Chỉ còn 50 lượng a!" Kỳ thật 50 lượng đã là không ít, nhưng trước kia Trần Tiểu Mễ có tới hơn 300 lượng, lần này dùng một phát đã gần hết, làm Trần Tiểu Mễ có chút mất mát.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Tuy rằng dư ít bạc một chút, nhưng không phải còn có cửa hàng sao?"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Phải a!" Bất quá, nếu như cửa hàng không kiếm được tiền, có cũng vô dụng. Hiểu biết của Trần Tiểu Mễ có hạn, trước sau vẫn luôn cảm thấy ở trấn trên không có cơm ăn, nếu như ở nông thôn còn có thể đi vào rừng tìm cái gì đó ăn.
Lục Lâm cười cười, nói: "Không có việc gì, nếu không kiếm được tiền, thì có thể bán cửa hàng, về quê sống."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Kia cũng tốt."
Lục Lâm nhìn biểu tình của Trần Tiểu Mễ, chớp chớp mắt, thầm cảm thấy, hình như Trần Tiểu Mễ căn bản không nghĩ tới cửa hàng của bọn họ có thể kiếm được tiền.
Trần Tiểu Thái nhảy nhót chạy vào, "Đại ca, Lâm ca."
"Ngươi chạy đi đâu a?"
Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, nói: "Hôm nay Lục gia đón dâu, ta qua đi qua xem náo nhiệt."
Trần Tiểu Mễ rất hứng thú nói: "Hẳn là phô trương rất lớn đi."
Thời đại này không có gì tiêu khiển, có lẽ là vì vậy mà chuyện làng chuyện xóm, truyền đi rất mau, chuyện của Lục Trình Ngọc nháo đến ồn ào huyên náo, Trần Tiểu Mễ cũng mơ hồ cảm thấy tò mò.
"Phô trương rất lớn a, nhưng lại không thấy vị chủ bộ đại nhân kia."
Trần Tiểu Mễ chống cằm, mơ hồ có chút vui sướng khi người gặp họa, "Vị chủ bộ đại nhân kia không có tới sao?"
Lục Lâm cười cười, nói: "Vị kia không lộ mặt, cũng là bình thường."

Lục Trình Ngọc cưới Lý Phương Nguyệt, chủ bộ đại nhân chính là tỷ phu của Lục Trình Ngọc, theo lý mà nói, chủ bộ đại nhân phải lộ diện mới đúng, nhưng đáng tiếc, tỷ tỷ của Lý Phương Nguyệt chỉ là tiểu thiếp của vị chủ bộ kia. Địa vị của thiếp thị cực kỳ thấp, con nhà giàu cũng sẽ thường tặng thị thiếp cho nhau, cho rằng đó là việc phong nhã.
Tuy rằng Lý Như rất được sủng ái, nhưng cuối cùng thiếp thị cũng chỉ là thiếp thị mà thôi, ở cái nơi quy củ nghiêm ngặt cổ quái này, chung quy thị thiếp cũng không lên được mặt bàn, muội muội nhà tiểu thiếp thành hôn, chủ bộ đại nhân không muốn lộ diện, cũng là chuyện bình thường.
Lục Lâm cười cười, nói: "Nếu là vậy, Lục Trình Ngọc đã uổng phí tâm cơ rồi."
Lục gia tốn nhiều tâm tư như vậy, chỉ là vì muốn đáp lên chủ bộ đại nhân, bất quá, Lục gia thành hôn, chủ bộ đại nhân cư nhiên cái mặt cũng không muốn lộ, hiển nhiên chuyện hôn nhân này, cũng không có tốt như trong tưởng tượng.
Chuyện này xảy ra, hẳn là thôn dân sẽ có cái để bàn luận một phen.
Lục Lâm híp mắt, thầm nghĩ: Lục Trình Ngọc muốn đậu tú tài, chỉ sợ muốn đến điên rồi, hôn sự này cũng có chút hấp tấp, theo hắn biết, Lý gia kia có hai tử hai nữ, đại nữ nhi là thiếp của chủ bộ, con thứ hai cũng là một người đọc sách, ỷ vào chuyện có tỷ phu là chủ bộ mà làm việc gì cũng rất lỗ mãng, tam nữ nhi chính là Lý Phương Nguyệt.
Lục Trình Ngọc bỏ ra 30 lượng sính lễ, hẳn là trông cậy Lý Phương Nguyệt có thể đem số tiền này, làm của hồi môn mang về Lục gia, nhưng nếu hắn đoán không sai, tiền hồi môn mà Lý Phương Nguyệt có thể mang về cũng có hạn, được sủng ái nhất Lý gia là Lý Hồng, Lý hồng dùng tiền rất nhiều, hơn nữa cũng cần chuẩn bị quà cho chủ bộ đại nhân.
Thang thị cũng là một người khôn khéo, nhưng chắc là bị cái danh chủ bộ dọa sợ, thế nên mới vội vội vàng vàng định ra hôn sự này cho Lục Trình Ngọc,
Vương thị cùng Thang thị ở trong phòng bếp, sắc mặt hai người cũng không tốt lắm.
Vương thị rầu rĩ nói: "Không phải nói tỷ tỷ của nha đầu kia là phu nhân của chủ bộ đại nhân sao? Sao chủ bộ đại nhân lại không đến, tỷ tỷ của nha đầu kia cũng không tới."
Thang thị có chút xấu hổ nói: "Hẳn là bận việc gì rồi."

Vương thị có chút buồn bực nói: "Bận cái gì, muội muội thành thân, chuyện lớn như vậy cũng phải nên lộ mặt chứ!" Cũng không phải là ngày cuối năm, có thể bận cái gì chứ!
Thang thị cắn chặt răng, có chút xấu hổ, có vài vị khách tới hôm nay hỏi bà, người nào là chủ bộ đại nhân, làm bà xấu hổ đến muốn hỏng.
Thang thị thở dài, nói: "Để lát nữa xem sao."
"Của hồi môn của nha đầu kia là thứ gì a?" Vương thị hỏi.
Thang thị cũng rất tò mò về của hồi môn của Lý Phương Nguyệt, nhưng Lý Phương nguyệt vừa mới gả qua, bà cũng không thể hỏi về của hồi môn của con dâu mới. Tuy rằng chủ bộ đại nhân không đến, làm Thang thị có chút thất vọng, nhưng Thang thị vẫn có chút kiêng kị người con dâu mới này.

"Con cũng không biết." Thang thị nghe nói, thời điểm nữ tử trấn trên xuất giá đều là thập lí hồng trang*, phong quang đại gả, Thang thị cũng chờ mong con dâu này có thể mang nhiều bạc một chút.
*Thập lý hồng trang: 10 dặm hồng trang.
Thang thị còn nghe nói, hồi môn xuất giá của mấy tiểu thư trấn trên có khi còn có cả một cái cửa hàng, Thang thị cũng từng đoán hồi môn của con dâu mới có cửa hàng. Lại thấy nhà gái không có bao nhiêu người đến, hình như không để việc hôn nhân này vào mắt, Thang thị cảm thấy mất mát rất lớn.
Vương thị có chút rầu rĩ, Vương thị rất coi trọng đại tôn tử Lục Trình Ngọc này, trong mắt Vương thị, đại tôn tử ngàn tốt vạn tốt, có thể xứng với hoàng thân quốc thích. Tốn một số tiền lớn cưới tức phụ, ngẫm lại cũng không quá tốt, làm Vương thị có chút không cam tâm.
"Tiểu tử Lục Lâm kia không có tới a, cái thằng nhóc chết tiệt này, thật đúng là muốn đoạn tuyệt quan hệ với Lục gia mà." Vương thị rầu rĩ nói.
Chỗ Trần Tiểu Mễ, Thang thị cố ý không mời, kết quả, bà ta không mời, Lục Lâm cũng không có tới, lễ vật gì cũng không có đưa, làm Thang thị có chút buồn bực, vốn dĩ Thang thị cho rằng, bà ta không mời, Lục Lâm cũng sẽ đến đây tặng lễ, đến lúc đó, bà ta sẽ đắn đo làm giá một chút, kết quả, Lục Lâm dứt khoát không thèm lộ mặt.
"Cái tên Lục Lâm này, sau khi ở rể cho Trần Tiểu Mễ, tác phong hành sự liền giống Trần Tiểu Mễ như đúc." Thang thị rầu rĩ nói.
"Lục gia này cũng phô trương quá lớn, phải tốn bao nhiêu tiền a!"
"Hẳn là không ít, ta nghe nói, sính lễ đã tới ba mươi lượng, so với thôn chúng ta thì là đứng đầu."
"Nhiều bạc như vậy a!"
"Người nhà gái có tới không? Ai là chủ bộ đại nhân thế!"
"Đừng tìm nữa, chủ bộ đại nhân không có tới." Trương Tiến nói.
Trương Tiến ngồi trên ghế, nhân duyên của Trương Tiến cũng không tồi, mấy thôn dân xung quanh rất thích tán gẫu với hắn.
"Sao chủ bộ đại nhân lại không đến a?" Một thôn dân nói.
"Không nghĩ tới của cải của Lục gia nhiều như vậy a! Trước kia không thấy lấy ra a, lúc trưng binh lão thái thái lúc nào cũng gào khóc là nhà không có lương thực, phải bức tử lão nhị, này không phải quá tồi tệ sao?" Một cái thôn dân nói.
Vì Lục lão nhị quá thành thật, cho nên mới bồi mạng trên chiến trường.
Một thôn dân nhìn trái nhìn phải, nói: "Lục Lâm không đến a?"
Không thấy hắn, hình như là không có tới.
"Lâm tiểu tử thật đúng là muốn chặt đứt quan hệ với Lục gia a! Trước kia, không thấy quyết tuyệt như vậy." Đoạn thân ở trong mắt thôn dân là một chuyện rất nghiêm trọng. Trong mắt thôn dân, nguyên chủ không hơn không kém là một người thành thật, bọn họ thật không nghĩ đến, tính tình Lục Lâm lại lớn như vậy, thật sự đoạn tuyệt quan hệ với Lục gia.
Này cũng không có biện pháp, cha hắn chết trận, nương cũng bệnh chết, lại còn ra ngoài ở rể mà không mang theo cái gì, khó tránh khỏi trong lòng sinh ra vướng mắc.

Mặc kệ nói thế nào cũng là thân thích, đánh gãy xương cốt còn dính gân a.
Trương Tiến cười cười, nói: "Thời điểm Lục Lâm đi ở rể, chỉ bằng một tấm ván cửa nâng hắn ra ngoài, hiện giờ thấy Lục Trình Ngọc lại phong quang nghênh thú*, đại khái trong lòng cũng không dễ chịu đi."
*Phong quang nghênh thú: long trọng cưới vợ
Mấy thôn dân hai mặt nhìn nhau, nhất thời đều cảm thấy lão gia tử, lão thái thái quá bất công, đều là tôn tử, đãi ngộ lại hơn kém quá nhiều.

------oOo------

Chương 55: Sính lễ và của hồi môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục gia còn đang đắm chìm trong dư vị của hỉ sự, bên Lục Lâm lại nghênh đón mấy người khách đến thăm.
Sau khi thân thể Tần Nghị đã khôi phục lại, liền xuống núi, còn tặng cho Trần Tiểu Mễ một đầu lộc, Trần Tiểu Mễ đã từ chối nhưng đành phải thu, Lục Lâm có qua có lại, mời ba người ăn cơm.
Tần Nghị có chút ngượng ngùng, nhưng cũng ở lại.
Lục Lâm làm măng khô xào thịt, cá kho, ngoài ra còn nấu ba món chay, và một nồi canh xương hầm to.
Hai huynh đệ Tần gia ở trong núi, điều kiện trong núi rất kém, thức ăn cũng không ngon.
Sau khi mẫu thân hai đứa qua đời, thức ăn của phụ tử ba người càng tệ hơn, hiếm khi được ăn đồ ăn ngon như vậy, ngay từ đầu hai huynh đệ còn tương đối hàm súc, rất nhanh liền trở nên thập phần kích động.
Vô luận là Tần Nghị nháy mắt ra hiệu với nhi tử như thế nào, hai đứa nó vẫn ăn ngấu ăn nghiến.
Tần Nghị bất đắc dĩ, đành phải từ bỏ giãy giụa, đồ ăn nhà Trần Tiểu Mễ thật sự là quá ngon, Tần Nghị ăn một hồi, cũng dần dần trở nên hào sảng.
Trần Tiểu Mạch nhìn thấy người lạ, có vẻ như rất cao hứng. Nhiều người cùng nhau ăn cơm, rất náo nhiệt.
"Trần tiểu ca, cuộc sống của ngươi càng ngày càng tốt a!"
Tần Nghị ẩn ẩn có chút hâm mộ Trần Tiểu Mễ, là một người miền núi, Tần Nghị cũng muốn xuống núi lập nghiệp, bất quá, cuộc sống quá gập ghềnh, cũng không có được bao nhiêu bạc, năm đó Tần Nghị thấy Trần Tiểu Mễ, thân là một song nhi lại lang bạt một mình trong núi, hắn còn sinh ra vài phần đồng tình, lại không nghĩ tới, cuộc sống của Trần Tiểu Mễ cư nhiên tốt lên, còn càng ngày càng tốt.
Trần Tiểu Mễ gãi gãi đầu, nói: "Gần đây rất may mắn, kiếm được một số tiền."
Trong mắt Trần Tiểu Mễ, Tần Nghị có thể tính là tiền bối, đối đãi với tiền bối, Trần Tiểu Mễ vẫn luôn tôn kính.
Chưa đến một hồi Tần Nghị đã ăn sạch một chén cơm, Lục Lâm lại bới thêm cho Tần Nghị một chén.
"Đồ ăn ở chỗ các ngươi thật là ngon." Tần Nghị nói.
Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Là Lục Lâm nấu."

Ở lại nhà Lục Lâm một lúc, Tần Nghị liền mang theo hai đứa con rời đi, Tần Lãng cùng Tần Minh hình như đã bị một bữa cơm thu mua, có chút lưu luyến.
Lục Lâm tặng hai tiểu hài tử một túi bánh, Tần Nghị phi thường ngượng ngùng, nhưng cũng lấy.

Tần Lãng ôm một túi bánh, trên mặt có chút hưng phấn, đem một đầu lộc có thể bán được một số tiền lơn tặng đi, Tần Lãng cũng có chút không tha, nhưng ở nhà Lục Lâm ăn một bữa, Tần Lãng lại vứt chút không tha này lên chín tầng mây đi.
"Cha, đồ ăn nhà Trần Tiểu Mễ thiệt là ngon, khi nào chúng ta mới có thể lại đến ăn một bữa a." Tần Minh liếm môi nói, Tần Nghị trừng mắt nhìn tiểu nhi tử, tức giận nói: "Chỉ biết ăn."
Tần Minh gãi gãi đầu, nói: "Cha, ngươi cũng ăn rất nhiều a!"
Tần Nghị bị nhi tử nói trúng tim đen, nhịn không được có chút xấu hổ, đồ ăn nhà Trần Tiểu Mễ cũng không biết lat nấu như thế nào, làm người ta ăn rồi muốn nuốt luôn đầu lưỡi.
Nhà Trần Tiểu Mễ.
Lục Lâm nhìn hùng lộc trên đầu lộc, có chút động tâm nói: "Tần đại ca, đúng là người thành thật a!"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Tần đại thúc làm người không tồi."
Tần gia cũng không dư dả, lại còn đưa tới một con lộc sống, lộc nhung là thứ tốt, nếu như bán cho y quán, cũng được bảy tám lượng bạc chứ chẳng chơi, giá trị của đầu lộc này cũng được hơn một lượng.
Thứ đáng giá như vậy, Tần Nghị cư nhiên lại đưa đến đây, cũng không muốn nhận thù lao, chỉ là tạ ơn ân cứu mạng trước kia.
Lục Lâm bỗng nhiên cảm thấy thế giới này, có không ít người rất đáng ghét, nhưng cũng có rất nhiều người thực thuần phác.
Lục Lâm cắt lộc nhung xuống, bảo tồn trong quầy bán quà vặt, máu lộc và thịt lộc để lại ăn dần.
Thứ tốt như vậy bán thì dễ, mua lại thì khó, trong tay Lục Lâm cũng không phải rất thiếu tiền, liền để lộc nhung trong quầy bán quà vặt.
Hôn sự của Lục Trình Ngọc, bị thôn dân bàn tán say sưa một hồi lâu.
"Không phải nói là cưới khuê nữ cửa chủ bộ đại nhân sao? Sao chủ bộ lại không đến a?"
"Lầm rồi, không phải là khuê nữ của chủ bộ, chủ bộ còn trẻ a, khuê nữ chỉ mới bảy tuổi, chủ bộ là tỷ phu của nha đầu kia."
"Nguyên lai chỉ là tỷ phu thôi a!"
"Đúng là kém hơn nhiều a, nếu như thật sự là khuê nữ của chủ bộ, sao chủ bộ có thể không đến chứ."
"Cho dù chỉ là tỷ phu thôi, thì cũng nên lộ diện chứ!"
"Có phải chủ bộ đại nhân coi thường nông dân hay không!"
"Vậy cũng không nên a, tốt xấu gì Lục Trình Ngọc cũng là một người đọc sách a!"
"Người đọc sách thì đã sao, người đọc sách trong thành có cả tá."
"Vì cưới được nha đầu này, Lục gia đã bỏ ra quá nhiều, không biết nha đầu này mang theo bao nhiêu của hồi môn."
"Lục lão thái bà kia có tiếng là lão moi tiền a! Lục gia cũng không phải là không có tiền, vì tiết tiền mà bà ta đã đẩy con thứ hai lên chiến trường, bây giờ lại vì cưới một tiểu nha đầu mà phải mất công như thế, ta thấy người nhà của

nha đầu này cũng không xem Lục gia là chuyện to tát gì!"
"Đúng vậy!
Cuộc sống của Trần Tiểu Mễ và Lục Lâm càng ngày càng tốt, hôn sự của Lục gia lại không có tốt như trong tưởng tượng của bọn họ.
Vốn dĩ Thang thị cho rằng đưa ra sính lễ, tức phụ mới sẽ mang về lại, nhưng trên thực tế, Lý Phương Nguyệt chỉ mang về một số lẽ, dù sao Lý Phương Nguyệt cũng còn trẻ, bị Thang thị nói bóng nói gió một phen, liền lỡ miệng.
Vì cưới Lý Phương Nguyệt, ước chừng Lục gia đã chuẩn bị 30 lượng sính lễ, còn có vài kiện trang sức, nhưng Lý Phương Nguyệt chỉ mang theo năm lượng bạc trở về, của hồi môn cũng chỉ là vài cái chăn bông không đáng giá, so với sính lễ của Lục gia mà nói căn bản là không đủ nhìn.
Tiền trong nhà, đều dùng cho hôn sự, Lâm Tú Nhi rất là không cao hứng.

Mấy ngày nay thức ăn trong nhà đã tương đối kham khổ.
Lý Phương Nguyệt là đứa được nuông chiều từ bé, ăn không quen đồ ăn thanh đạm như thế, liền náo loạn một trận, Lý Phương Nguyệt một náo, đã bị lão thái thái vốn dĩ đang rất không cao hưng trách cứ một trận.
Lý Phương Nguyệt cũng không phải người dễ chọc, bị lão thái thái mắng một trận, liền la hét ầm ĩ đòi về nhà mẹ đẻ, muốn người nhà mẹ đẻ làm chủ cho nàng, tuy rằng người Lục gia bất mãn với tức phụ mới này, nhưng là, cũng sợ nàng về nhà mẹ đẻ nói này nói nọ, gây ấn tượng không tốt với chủ bộ đại nhân, đành phải nhịn xuống.
Thang thị tràn đầy buồn bực nói: "Ca ngươi nào phải cưới vợ chứ, rước một tổng tông về thì đúng hơn!"
Lục Đồng không để ý tới oán giận của Thang thị, ở trong mắt nàng, cho dù tẩu tử có là một tổ tông đi chăng nữa, thì cũng là do cha mẹ tự nguyện mời vào cửa.
Lý Phương Nguyệt lớn lên không quá đẹp, mỗi khi Lục Đồng nhìn thấy Lý Phương Nguyệt, liền cảm thấy chính mình gả cho một người goá vợ là cỡ nào ủy khuất, Lý Phương Nguyệt so với nàng xấu hơn không biết bao nhiêu lần, vậy mà sính lễ còn tới ba mươi lượng bạc, còn nàng mỹ mạo như thế, lại phải bỏ phế.
Gần đây Lục Đồng càng đặc nhiều tâm tư vào hôn sự của mình trước kia, vì hôn sự của đại ca, trong nhà đã bỏ vốn gốc, còn bán đất, hiện tại phỏng chừng cũng không còn dư được bao nhiêu tiền.
Nhìn bộ dáng Lý Phương Nguyệt sẽ biết, dù con gái gả chồng như nước đổ đi, nhưng có nhà mẹ đẻ lợi hại, bối cảnh Lục gia lại không thâm hậu, cuộc sống sẽ không quá tệ.
Lục Đồng nhìn Lý Phương nguyệt, ẩn ẩn cũng có chút lo lắng cho bản thân mình, khi chưa cưới Lý Phương Nguyệt vào cửa, mẫu thân và nãi nãi đều cảm thấy tức phụ mới này chỗ nào cũng tốt, nhưng khi đã vào cửa rồi thì nhìn chỗ nào cũng không vừa mắt, nhưng Lý Phương Nguyệt còn có một tỷ phu làm chủ bộ a, còn nàng thì cái gì cũng không có.
Vốn dĩ Lục Đồng cực kỳ sùng bái Lục Trình Ngọc, nhưng gần đây Lục Đồng bỗng nhiên cảm thấy, ca ca cũng chỉ là một đồng sinh thôi, học nhiều năm như

vậy, chỉ biết xài tiền trong nhà.
Lục gia
Lâm Tú Nhi trở lại phòng ngủ, nhìn Lục An, tức giận bất bình nói: "Thê tử của Trình Ngọc đúng là một đại tiểu thư, cái gì cũng không làm."
Lâm Tú Nhi thầm nghĩ: Lục Đồng cũng lười nhác, nhưng nói nàng vài câu, nàng sẽ bắt tay làm, còn người con dâu mới vào cửa này, làm như mình là nhân vật lớn gì lắm vậy, nàng ta nghĩ mình gả đến nhà giàu chắc, có khi bảo nàng làm việc, nha đầu kia liền lấy tỷ tỷ nàng ra nói, nói tỷ tỷ nàng ngày thường sẽ thế này thế nọ.
Người Lý Như gả là chủ bộ, nếu như Lý Phương Nguyệt có bản lĩnh, thì đã không gả đến chỗ bọn họ.
Trong nhà nhiều ruộng như vậy, cái này không muốn làm, cái kia cũng không muốn làm, vậy thì lấy cái gì để ăn, Lâm Tú Nhi nhịn không được hoài niệm lúc nhị phòng còn ở đây, Lâm Tú Nhi bỗng nhiên cảm thấy nhị phòng tuyệt tử, kế tiếp sẽ đến phiên tứ phòng bọn họ.
Chuyện của Lục Trình Ngọc đã xong xuôi, chuyện của Lục Đồng cũng phải nhanh chóng hoàn thành, Lục An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, không thể kéo dài được nữa." Chuyện của Lục Đồng phải làm nhanh chóng, bằng không sẽ phải nộp thuế.
Lâm Tú Nhi rầu rĩ nói: "Trình Ngọc cưới nha đầu kia, không hề giống thân thích của quan gia tý nào a". Lục An cau mày, nói: "Tỷ tỷ nàng là phu nhân chủ bộ, quan hệ cũng tương đối gần."
Lâm Tú Nhi rầu rĩ nói: "Cứ cho là chủ bộ đại nhân bận, không thể đến được, nhưng còn người tỷ tỷ kia của nàng cũng không có đến, Thang thị còn nói với người ta là Lục Trình Ngọc cưới thân thích của quan gia, thế nên ở tiệc cưới, không ít người trong thôn vây lấy hắn hỏi người nhà gái ở chỗ nào, ai là người nhà quan gia." Lâm Tú Nhi cũng không biết phải nói với người ta như thế nào.
Lục An lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, chắc là bận đi."
Lâm Tú Nhi thở dài, nói: "Lại bận, thành hôn là chuyện lớn cả đời người a, cũng không thể không đến!" Nhà bọn họ phô trương lớn như vậy là vì cái gì chứ! Còn không phải là để lưu lại ấn tượng tốt cho bên kia sao? Kết quả thế nào, thân thích của nhà gái, căn bản không để Lục gia vào mắt.
Thời điểm thành hôn, Lâm Tú Nhi có nhìn thấy ca ca của Lý Phương Nguyệt, mặt sưng mày xỉa, mở miệng ra câu nào cũng đều là người nhà quê này người nhà quê nọ, mắt chó xem thường người khác.
Lục An cắn chặt răng, bên kia không xem bọ họ là chuyện to tát gì, vậy cũng không có cách nào, chỉ có thể xem sau này thế nào.
Trên dưới Lục gia đều rất không vừa lòng với cái tức phụ mới này.
Kỳ thật bản thân Lục Trình Ngọc có chút thất vọng với cọc hôn sự này, dung mạo Lý Phương nguyệt không quá tốt, Lục Trình Ngọc vẫn luôn mang mộng tưởng phong hầu bái tướng, tự nhiên cũng sẽ hy vọng cưới một được một thê tử kiều mỵ như hoa như ngọc, sở dĩ cưới Lý Phương Nguyệt cũng là vì nhìn trúng quan hệ sau lưng nàng, lại không nghĩ tới chủ bộ đại nhân lại không cho mặt mũi như thế, ngày đại hỉ mà cái mặt cũng không thèm lộ.

Lục Trình Ngọc tâm cao khí ngạo, thấy người nhà gái không xem hắn ra gì, trong lòng cũng rất khó chịu.
Sau khi hôn sự của Lục Đồng được định ra, tâm tình nàng liền có chút tối tăm. Lục Đồng mắt lạnh nhìn người nhà vì cưới thê tử cho đại ca mà bán đất, còn thu xếp các kiểu, Lục Đồng ẩn ẩn có chút ghen ghét và phẫn hận đối với vị tức phụ mới vào cửa này. Ở trong mắt Lục Đồng, sở dĩ người trong nhà gả nàng cho một người goá vợ, hơn phân nửa là do cái tức phụ mới này.

Mấy chương này thiệt là dài a! ToT

------oOo------

Chương 56: Chuẩn bị mở cửa hàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Tiến đi vào phòng, thấy cha, nương hắn đều xụ mặt, bầu không khí không tốt lắm.
“Nương, làm sao vậy?”
Trương thị không sảng khoái nói: “Ta kêu cha ngươi đến Lục gia đòi hai lượng bạc trước kia cho mượn về, cha ngươi lại không đi.”
Trương Thành có chút xấu hổ nói: “Lục gia vừa làm hỉ sự, mời nhiều người như vậy, cũng không còn dư được bao nhiêu.”
“Lục gia mời không ít người, vậy không phải là thu được không ít tiền biếu sao?” Trương Tiến nói.
Nghe thấy nhi tử nói, Trương Thành hút thuốc, không nói gì.
Trương thị khẽ hừ một tiếng, nói: “Ta thấy chủ mẫu Lục là không muốn trả tiền.”
Trương Thành nhìn Trương thị, bất đắc dĩ nói: “Nói cái gì vậy? Lục gia nhiều đất như vậy, sao có thể quỵt chút tiền này của chúng ta.”
“Ta nói sai sao?” Trương thị thấy biểu tình của Trương Thành, cũng không muốn nói nhiều về vấn đề này, “Lục Trình Ngọc chọn tới chọn lui, cuối cùng lại chọn một nha đầu như thế, còn không bằng mấy nha đầu trong thôn chúng ta, thật không biết Thang thị nghĩ như thế nào.”
“Đó là em vợ của huyện lệnh đại nhân, đương nhiên không giống mấy nha đầu trong thôn.” Trương Thành nói.
Trương thị trợn trắng mắt, cười nhạo nói: “Đúng là không giống nhau, vừa thấy liền biết không phải là đứa có thể làm việc, hiện tại Lục gia liền dư ra một đám ham ăn biếng làm.”
Trương Thành liếc xéo Trương thị, nói: “Ngươi nói bậy ba gì đó.”
Trương Tiến thầm nghĩ: Lão nương nói cũng không có gì sai, trước kia chuyện của Lục gia đều do nhị phòng làm, nhị phòng không còn ai, lão gia tử cùng lão thái thái cũng phải xuống đất, cho dù như vậy cũng làm không xong, hiện tại người có thể làm việc ở Lục gia, đúng là không còn nhiều.
Chuyện của Lục Trình Ngọc bị mọi người lấy ra nghị luận một phen, nhưng rất nhanh lại được thay thế bằng tin Lục Đồng xuất giá.
So với hôn sự của Lục Trình Ngọc, hôn sự của Lý gia làm đơn giản hơn rất nhiều, Lý Nguyên cũng không phải là hôn đầu, Lục Đồng xuất giá qua loa là xong rồi, tiền tài của Lục gia gần đây có chút thiếu, cũng không chuẩn bị được cho Lục Đồng quá nhiều thứ.
Buổi tối đầu tiên Lục Đồng gả đi, đã nháo ra một chút chuyện.

Nhi tử kia của Lý Nguyên, nửa đêm đến tân phòng tìm cha, phá hư đêm tân hôn của Lục Đồng cùng Lý Nguyên.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đến trấn trên một chuyến, lại bán một đám rượu.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ làm xong chuyện buôn bán, vừa vặn nghe được ở trong tửu lầu có người đàm luận, Lục Lâm nhìn trộm một chút, phát hiện là Lý Hồng, nhị ca của Lý Phương Nguyệt.
Lý Hồng uống say khướt, bên cạnh vây quanh mấy cái hồ bằng cẩu hữu, một đám nghị luận bàn tán.
Trước kia Lục Lâm hỏi thăm Vương chưởng quầy về chuyện của Lý gia, cho nên Vương chưởng quầy cũng rõ ràng quan hệ của Lục Lâm và Lý Hồng.
Vương chưởng quầy cười cười, nói: "Sau khi Lý Phương Nguyệt gả ra ngoài, Lý Hồng đã tới rất nhiều lần."
Lục Lâm hơi hơi cong lên khóe miệng, hắn cũng có nghe nói qua hơn phân nữa sính lễ của Lý Phương Nguyệt đều để ở Lý gia, dựa theo yêu thương của nhị lão Lý gia đối với Lý Hồng, khoảng tiền này hơn phân nửa là vào túi Lý Hồng.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ ở bên cạnh nghe lén một hồi.
Bởi vì là Lý Hồng mời khách, đám người đó đều tâng bốc, nịnh nọt hắn.
Cũng có người hỏi tới hông sự của Lục Trình Ngọc cùng Lý Phương Nguyệt, một thanh niên tràn đầy ghen tị tỏ vẻ, Lục gia thật hào phóng, cư nhiên nguyện ý bỏ ra nhiều sính lễ như vậy.
Lý Hồng được mọi người nịnh bợ mà lâng lâng, ngữ khí nói chuyện cũng có nhiều phần khinh thường Lục Trình Ngọc, tỏ vẻ Lục Trình Ngọc chỉ là một người xuất thân nông thôn, cho dù là người đọc sách cũng không thay đổi được xuất thân của hắn, nếu không phải coi trọng sính lễ phong phú nhà hắn, nhà bọn họ mới không gả muội muội cho Lục Trình Ngọc.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ nghe xong một hồi, hai người trầm mặc lặng lẽ rời đi.
Lục Trình Ngọc đúng là tính sai. Ngàn chọn vạn tuyển chọn ra một thê tử, trước kia còn ngại nha đầu trong thôn không xứng với hắn, dần dà cũng chờ qua một năm, kết quả, lại chọn trúng một nhà như vậy.
Lý Hồng còn có thái độ này, vậy vị chủ bộ đại nhân kia, chỉ sợ cũng càng không để một nhà Lục Trình Ngọc vào mắt.
Gần đây cuộc sống của Lý Hồng trôi qua thập phần tiêu sái, rất nhiều người biết đại tỷ hắn gả cho chủ bộ đại nhân, nhưng thật ra chủ bộ đại nhân cũng không quá thích nhà bọn họ, mấy lần Lý Hồng tới cửa đều bị lạnh nhạt, tỷ tỷ hắn cũng không quá thích người nhà tới cửa, người khác không biết vì sao, nhưng Lý Hồng biết đại tỷ mình là làm thiếp cho người ta, sau này cũng rất ít khi đến nhà chủ bộ.
Vốn dĩ Lý Hồng cảm thấy tam muội Lý Phương Nguyệt lớn lên kém xinh hơn đại tỷ rất nhiều, là một cái quỷ đòi nợ, sẽ không tìm được nhà chồng tốt, không nghĩ tới nàng lại được Lục Trình Ngọc coi trọng.
Tuy rằng Lý gia là người trấn trên, nhưng trong nhà cũng không có nghề nghiệp gì có thể kiếm được nhiều tiền, chút tiền mà cửa hàng kiếm được, đều dùng để phô trương ra ngoài, cho nên trên người Lý Hồng cũng không có bao nhiêu tiền,

Lục gia đưa tới ba mươi lượng sính lễ, làm Lý Hồng được rộng rãi một phen. Ý của Lý Hồng là hoàn toàn lấy hết ba mươi lượng sính lễ, nhưng Lý phụ vẫn có chút đau lòng nữ nhi, nên để lại cho Lý Phương Nguyệt năm lượng.
Sau khi Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ bán rượu, thu mười sáu lượng bạc, liền đi tìm người môi giới.
Bên trong chỗ môi giới, mười mấy người cùng tụ lại ở trong một căn phòng cũ nát, Lục Lâm nhìn thấy hai cái tiểu nha đầu chừng bảy tám tuổi, xanh xao vàng vọt, nhìn rất là đáng thương.
Tuy rằng tiểu hài tử nhìn thực đáng thương, nhưng Lục Lâm cũng không tính lãnh về nhà, trong nhà còn có hai đứa nhỏ a, còn có Tiểu Mạch ngây ngốc, mang nhiều tiểu hài tử về nhà như vậy giúp không được gì, cũng chiếu cố không được.
"Lão bản muốn dạng người nào a." Người môi giới tràn đầy hưng phấn hỏi.
"Muốn một nữ nhân biết nấu cơm, tốt nhất còn biết thêu." Đồ ăn nhà Trần Tiểu Mễ, thông thường đều do Lục Lâm nấu, nhưng sau này Lục Lâm phải làm sinh ý, vẫn là nên tìm một người biết nấu cơm. "Và một nam nhân, tốt nhất phải có chút sức lực."
Người môi giới nghe Lục Lâm nói, ước chừng là có, người môi giới giới thiệu cho Lục Lâm một nhà ba người, vốn dĩ một nhà ba người kia là hạ nhân làm việc cho người nhà giàu, cả nhà đắc tội chủ nhân, liền bị bán đi.
Lục Lâm thấy trên tay hai vợ chồng đều là vết chai, nhìn như là quen làm việc nặng, hơi hơi có chút vừa lòng.
Người môi giới còn giới thiệu mấy nha đầu rất có tư sắc, vốn dĩ là hầu hạ cho phú hộ, mỗi người hai mươi lượng bạc, vừa nhìn liền biết là không phải người có thể làm việc.
Người ở thời đại này phi thường tiện nghi, trên cơ bản giá mua một mẫu đất, cũng có thể mua được một người, mấy năm gần đây, chiến tranh thường xuyên, dư lại không ít cô nhi, giá của tiểu hài tử không quá đắc, người môi giới lấy giá 10 lượng bạc bán hai người lớn cho Lục Lâm, hài tử của là vật tặng kèm.
Lục Lâm thu khế bán mình của ba người Vạn gia, tạm thời an bài họ ở tòa nhà mới mua ở trấn trên.
Lục Lâm về thôn một chuyến, manh Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch lên trấn.
Tiểu Mạch nhìn thấy tòa nhà, liền sợ ngây người.
"Đại ca, sau này chúng ta sẽ ở nơi này sao?" Tiểu Mạch hỏi.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Tiểu Thái có chút hoài nghi nói: "Đại ca, tòa nhà này lớn như vậy, ở đâu ra a?"
Trần Tiểu Mễ nói với Trần Tiểu Thái tòa nhà là của một đại tài chủ, y chỉ là giữ nhà cho người ta, còn ba hạ nhân kia, là đại tài chủ để lại, Trần Tiểu Thái cũng không rõ ràng trong nhà có bao nhiêu tiền, nghe Trần Tiểu Mễ giải thích, liền cảm thấy hợp lý.
Trần Tiểu Thái biết gần đây đại ca kiếm được chút bạc, nhưng trước nay cũng chưa từng nghĩ tới, đại ca có tiền đến mức có thể mua được nhà ở trấn trên.
Trần Tiểu Thái kéo kéo tay áo Trần Tiểu Mễ, nói: "Đại ca, chúng ta ở nơi này

được không? Vậy chúng ta ăn cái gì a?"
"Yên tâm đi, chúng ta trông toà nhà này cho người ta, đại tài chủ cũng trả tiền." Trần Tiểu Mễ lấy cớ của Lục Lâm nói cho Trần Tiểu Thái.
Trần Tiểu Thái tràn đầy kinh ngạc nói: "Cư nhiên còn có tài chủ tốt như vậy."
Ở trong mắt Trần Tiểu Thái, đại tài chủ đều là kẻ bất nhân, trên thực tế, cũng đúng là như thế. Không ít phú hộ đều là đại tài chủ, trên tay nắm bó lớn đồng ruộng, đem đất ruộng cho tá điền, mỗi năm đều dựa vào địa tô mà có cơm ngon rượu say, thôn dân trong thôn, mỗi năm cần cù chăm chỉ trồng trọt, quanh năm suốt tháng, ngay cả cơm no áo ấm cũng là cả vấn đề.
Nghe thấy đại ca gặp được một tài chủ phi thường hiền lành, giúp đỡ trong nhà, còn có thể có tiền công, Trần Tiểu Thái không khỏi cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được.
Lục Lâm lấy bình sứ đựng tiền từ trong quầy bán quà vặt ra, Tiểu Mễ lấy tiền trong bình đếm đếm, nói: "Chỉ còn bốn mươi lượng a."
Trần Tiểu Mễ gãi gãi tóc, mơ hồ có chút lo lắng.
Lục Lâm cười cười, nói: "Đúng là xài có chút nhanh, nhưng không phải còn có bốn mươi lượng đâu sao?" Thời điểm hắn vừa mới đến nhà Trần Tiểu Mễ, cả nhà Trần Tiểu Mễ ngay cả mười lượng bạc cũng không có, tình huống hiện tại đã rất tốt, nếu thật sự không được, bọn họ có thể tiếp tục bán rượu.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi mua nhiều vải như vậy, là để làm cái bao ngươi nói sao?" Gần đây ngoài trừ mua người, còn chi một số tiền lớn mua vải, mua không ít các loại vải khác nhau.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"
Lục Lâm lấy ra bút bi cùng notebook cho Trần Tiểu Mễ vẽ các kiểu túi xách.
Trần Tiểu Mễ chưa từng thấy cái bút nào thần kỳ như vậy, cũng chưa thấy giấy như thế, nhất thời không khỏi bị dọa sợ ngây người, Trần Tiểu Mễ đoạt lấy giấy bút Lục Lâm lấy ra nhìn một hồi lâu, kinh ngạc cảm thán một hồi.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm vé các loại túi, mơ hồ cảm thấy có hy vọng phát tài.
"Đây đều là túi ở thế giới kia của các ngươi sao?" Trần Tiểu Mễ có chút kinh ngạc nói.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ở thế giới kia túi xách cũng rất đắc, một cái túi xách có thể mua mấy chục đầu heo." Kiếp trước, túi mấy vạn có cả đống, túi mấy trăm vạn cũng có không ít, không sợ nó đắc, chỉ nó sợ không đủ đắc.
Trần Tiểu Mễ tràn đầy khó hiểu nói: "Sao lại có nhiều người ngu xuẩn như vậy, túi xách có lợi ích gì, sao nó có thể hữu ích hơn đầu heo chứ."
"Mỗi người có một sở thích riêng, đương nhiên là có người thích túi." Một cái túi sang quý, có thể thể hiện giá trị của một con người, "Hơn nữa, những người này cũng không lo không có thịt ăn." Đương nhiên, cũng có người muốn mua một cái túi, mà thắt lưng buộc bụng, bất quá đó chỉ là số ít, đại đa số người mua túi xách hàng hiệu, đều là vài người có tiền không có chỗ tiêu.
Trần Tiểu Mễ có chút hâm mộ nói: "Lúc nào cũng có thịt ăn sao?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ân, lúc nào cũng có thể ăn thịt."
Kiếp trước giá thịt cũng không đắc, mỗi ngày ăn thịt cũng không phải việc gì

khó, bất quá, thịt thứ này, lúc không ăn, mỗi ngày sẽ nghĩ đến, lúc ăn nhiều, thì lại ngán.
Trần Tiểu Mễ có chút sầu lo nói: "Cái túi này thoạt nhìn cũng không khó làm, nếu như bị người khác học được, vậy cũng không kiếm được bao nhiêu tiền."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Chuyện này ta cũng đã nghĩ tới, bất quá, có một vài kiểu túi rất khó làm, vì để tránh bị người ta học được, ta định phân công ra từng nhóm, mỗi người làm một phân đoạn, rồi để người của chúng ta hợp lại thành một cái túi hoàn chỉnh."
Tuy rằng làm như vậy cũng không thể ngăn cản người khác học được, nhưng hẳn là có thể trì hoãn một hồi, chỉ cần bọn họ tạo ra thương hiệu, cũng không cần lo lắng bị người khác bắt chước.
Trần Tiểu Mễ nhìn thứ Lục Lâm vẽ, hai mắt hiện lên ánh sáng sáng quắc.
Trần Tiểu Mễ đưa notebook cho Lục Lâm, nói: "Trước tiên thu hồi cái này đi, đừng để cho người thấy."
Lục Lâm gật gật đầu, âm thầm cân nhắc khi nào thì đi mua chút giấy và bút mực, tuy rằng bút bi và notebook thật tiện lợi nhung dù sao cũng quá khác biệt.
Trước Trần Tiểu Mễ và hắn bán bao tay kiếm được chút tiền, hình như đã làm thôn dân có cái để nghị luận một phen, nếu như để người khác biết, bọn họ còn mua một tòa nhà lớn như vậy ở trấn trên, vậy không biết còn sẽ làm người khác hâm mộ thành cái dạng gì đâu.

------oOo------

Chương 57: Bán túi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm để lão bà của Vạn Thiết là Vân Nương ra mặt chiêu mộ nữ công biết thêu thùa ở trấn trên.
Lục Lâm trả tiền công một ngày hai mươi lăm văn tiền, rất nhanh liền mời được người. Thời đại này có rất nhiều người muốn làm việc, nhưng đều tìm không được việt.
Trước mắt, ngày mùa đã qua, tiền công một ngày hai mươi lăm văn, có lực hấp dẫn rất lớn.
Sau khi Vân Nương mời mười mấy người, cũng còn người đến đây hỏi thăm tin tức, hỏi có còn thuê người hay không, biết là không cần người nữa, những người này đều thực thất vọng.
Tay nghề của Vân Nương cũng không tồi, vì thế công đoạn cuối cùng của một ít dạng túi phức tạp chính là do Vân Nương làm.
Lục Lâm phát hiện một nhà Vạn Thiết có chút đặc biệt, Vạn Thiết giống như là một người đã gặp qua chuyện đời, vốn dĩ Vân Nương lớn lên không tồi, nhưng trên mặt lại có một vết sẹo, làm dung nhan xinh đẹp của nàng bị phá hủy.
Hài tử của người, Vạn Tiểu Phàm, lớn lên thập phần gầy yếu, nhìn thì vâng vâng dạ dạ, nhưng hình như có chút sợ người lạ.
Lục Lâm ngẫu nhiên nhìn thấy trên cánh tay của Vạn Tiểu Phàm có một vết sẹo, nhìn như là bị phỏng, cũng không biết là vì sao tạo thành.
Vạn Thiết cùng Vân Nương hình như đều thập phần yêu quý đứa nhỏ này, lúc nói chuyện với Vạn Tiểu Phàm đều rất nhẹ giọng, cũng rất có nhẫn nại, như là sợ dọa nó.
Lục Lâm mua một nhà Vạn Thiết, tự nhiên là phải dò hỏi người môi giới về chuyện của nhà Vạn Thiết.
Theo hắn biết, một nhà Vạn Thiết là người hầu, cha mẹ cũng Vạn Thiết cũng là hạ nhân, vốn dĩ Vân Nương là nha hoàn hồi môn của một phú hộ, chắc là đắc tội phu nhân, nên bị hủy dung, sau đó lại bị đính hôn cho Vạn Thiết.
Thời đại này, địa vị của nha hoàn phi thường thấp, lúc trẻ thì ở nhà làm việc, lớn tuổi thì hơn phân nửa là bị bán đi.
Thời điểm nha hoàn bị bán, thì tuổi cũng không còn nhỏ, đương nhiên là bị bán cho kẻ không phải là trong sạch gì.
Không ít nha hoàn mơ mộng, được lão gia, thiếu gia trong nhà thu làm thông phòng, trở thành thị thiếp, bất quá, cho dù là làm thiếp thì địa vị vẫn rất thấp.
Lục Lâm mang Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch đến, Tiểu Mạch có chút tò mò về Vạn Tiểu Phàm, bình thường Tiểu Mạch chỉ tiếp xúc với hài tử lớn hơn nó, chợt gặp được một đứa so với nó nhỏ hơn, nên thập phần tò mò, cũng có vẻ rất cao hứng.

Hình như Vạn Tiểu Phàm rất sợ hãi Tiểu Mạch, có đôi khi bị Tiểu Mạch túm chặt, liền cương cứng thân thể không dám động.
Ngay từ đầu Lục Lâm cảm thấy Vạn Tiểu Phàm có thể là trời sinh sợ người lạ, sau đó lại suy đoán có thể là Vạn Tiểu Phàm đã bị đứa nhỏ cùng lừa tổn thương.

Lục Lâm âm thầm suy đoán vết thương trên cánh tay Vạn Tiểu Phàm là do tiểu hài tử tạo thành.
Tiểu Mạch kỳ thật là một người có lòng nhiệt tình, có đôi khi, còn lấy đồ ăn vặt của mình chia sẻ cho Vạn Tiểu Phàm. Nhưng Vạn Tiểu Phàm vẫn luôn không dám ăn, làm Tiểu Mạch thập phần thất vọng.
Nhà Lục Lâm mời mấy thêu công, Lục Lâm đều giao cho Vân Nương quản lý, mấy thêu công cũng rất thành thật, có thể là sợ bị đuổi việc, nên càng ra sức làm việc.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ ở tại đông sương phòng, Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mễ ở tại tây sương phòng.
Vạn Thiết cùng Vân Nương ở tại phòng hạ nhân, người Lục trạch còn tương đối ít, tổng cộng chỉ có ba hạ nhân.
"Đương gia, ngươi thấy hai chủ nhân này là người như thế nào a?" Vân Nương cảm thấy Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ rất kỳ quái.
Vạn Thiết thở dài, nói: "Hảo hảo làm việc là được."
Cha Vạn Thiết là hạ nhân, đứa nhỏ sinh ra cũng là hạ nhân, tính tình của gia chủ cũng không phải rất tốt, từ nhỏ Vạn Thiết đã phải học xem mặt đoán ý, nên bản lĩnh của Vạn Thiết cũng không tồi, dần dần liền lăn lộn vị trí quản sự, tuy rằng vẫn là hạ nhân, nhưng cũng đã không tồi.
Vân Nương vốn là nha hoàn hồi môn của đại phu nhân, Vạn Thiết rất có hảo cảm với Vân Nương, đáng tiếc, nàng lại bị đại thiếu gia nhìn trúng, đại phu nhân vì ghen ghét mà hủy mặt Vân Nương, Vân Nương bị hủy dung, đại thiếu gia liền không còn hứng thú, đại phu nhân thuận nước đẩy thuyền, gả Vân Nương cho Vạn Thiết.
Tuy rằng Vân Nương bị hủy dung, nhưng đối với một hạ nhân như Vạn Thiết mà nói, cưới một tức phụ vốn đã không dễ dàng, có thể cưới được Vân Nương cũng đã không tồi, sau khi Vạn Thiết cùng Vân Nương thành hôn, sinh hạ Vạn Tiểu Phàm. Vốn dĩ cuộc sống trôi qua cũng không tệ, bất quá, sau khi thị thiếp của đại thiếu gia sinh con, tiểu thiếu gia do đại phu nhân sinh lại không được coi trọng.
Không biết tiểu thiếu gia có bị ai xúi giục hay không mà lúc nào cũng xem Vạn Tiểu Phàm không vừa mắt, để Vạn Tiểu Phàm làm thư đồng cho nó, luôn đối Vạn Tiểu Phàm không đánh thì mắng, có vài lần suýt chút nữa đã đánh chết người.
Hạ nhân ký khế bán mình cho dù có bị đánh chết, thì chỉ cần tiêu tiền đút lót một chút, quan phủ cũng sẽ mặc kệ.
Vạn Thiết không đành lòng nhìn nhi tử chịu tra tấn như vậy, liền cãi lời tiểu thiếu gia, chọc giận phu nhân, phu nhân liền bán một nhà ba người bọn họ.
Vân Nương liếc mắt nhìn Vạn Tiểu Phàm, có chút lo lắng cho nhi tử.

Hai năm trước Vạn Tiểu Phàm luôn bị người khi dễ, thần trí ẩn ẩn có chút vấn đề, Vân Nương thập phần áy náy với đứa con trai này.
Vân Nương đã từng là nha hoàn hồi môn của đại phu nhân, khi dễ Vạn Tiểu Phàm, đúng là nhi tử của đại phu nhân, Vân Nương suy đoán tiểu thiếu gia khi dễ nhi tử của nàng, cũng có nguyên nhân là do nàng.
Nàng là nha hoàn hồi môn của phu nhân, vào cửa không lâu, đại thiếu gia liền nổi lên hứng thú với nàng, tiểu thư vì ghen ghét mà hủy mặt nàng, thấy nàng hủy dung, đại thiếu gia liền không để ý đến nàng.
Đại thiếu gia không phải một người chung thủy, sau khi tân hôn không lâu, liền từng bước từng bước đưa thị thiếp vào cửa, cuộc sống của tiểu thư không thoải mái liền lấy nàng trút giận.
Hai năm trước, đại thiếu gia Lâm di nương, xuất thân từ hoa lâu, phong lưu đa tình, thiện giải nhân ý, thập phần được sủng ái.
Sau khi Lâm di nương vào cửa, liền truyền ra lời đồn đại phu nhân tâm tính ác độc, chuyện nàng bị hủy dung cũng bị lấy ra để chứng minh cho thanh danh không tốt của đại phu nhân, cuộc sống của nàng càng thêm khổ sở.
Sau khi cả nhà bị bán đi, vẫn luôn lang bạc kỳ hồ*, người môi giới căn bản mặc kệ sống chết của bọn họ, một ngày chỉ cho nửa cái màn thầu, bảo đảm bọn họ sẽ không đói chết.
*Lang bạc kỳ hồ: Tình trạng túng quẫn, vướng mắc.
Vạn Thiết có chút kỳ dị nói: “Lục thiếu làm cái túi kia, thật đúng là thần kỳ.”
Vân Nương phụ trách làm công đoạn cuối cùng, Vạn Thiết cũng thấy qua thành phẩm cuối cùng là cặp sách. Trước kia Vạn Thiết làm quản gia cho phú hộ, cũng coi như là người có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng thấy túi nào thần kỳ như thế.
Vân Nương gật gật đầu, nói: “Túi này hẳn là có thể được học sinh hoan nghênh.”
Sau khi đã để một đám túi các kiểu lại trữ hàng, Lục Lâm cầm một đám ra ngoài để trong cửa hàng tiêu thụ.
Để cổ nhân có thể tiếp thu một thứ mới lạ, cần phải có một quá trình, sau khi đưa cặp sách ra ngoài, mọi người cũng không biết sử dụng, lời nói của người mua sắm sẽ mở ra nguồn tiêu thụ, Lục Lâm miễn phí tặng nhà Dương viên ngoại mấy cái.
Nhà Dương viên ngoại là phú hộ số một số hai trong trấn, thứ Dương gia dùng, rất dễ trở thành xu hướng để những người khác học theo.
Hai tiểu hài tử Dương gia cõng túi đến trường, lập tức khiến mọi người oanh động.
“Dương Đằng, túi của ngươi, thật xinh đẹp a!”
Dương Đằng và Dương Miểu đến học viện, đã bị mấy đứa nhỏ vây quanh.
Mấy tiểu hài tử vây xem cặp sách thần kỳ của hai người, làm Dương Đằng và Dương Miểu có chút lâng lâng.
“Cái túi này gọi là cặp sách, có thể đựng rất nhiều quyển sách, bên trong các ngăn, bên này có sợ dây, chỉ cần đem dây thu lại, thì có thể khóa lại, rất thuận tiện.” Sau khi cặp sách tới tay, Dương Đằng ở nhà đùa nghịch thật lâu, vừa vặn

lúc này có thể lấy ra khoe khoang.
"Bên này có hai đai an toàn, để cõng lên lưng."
Dương Đằng ở bên này khoe ra cặp sách của mình, làm mấy học viên, tấm tắc bảo lạ.
Trên cặp sách xinh đẹp còn trang trí trang sức, cũng rất hấp dẫn tầm mắt người khác.

Mấy học viên xem mà thấy vô cùng thèm, biết được cái cặp sách này có bán ở cửa hàng gần đây, sôi nổi quyết định chờ tan học, liền đến cửa hàng mua một cái.
Lục Lâm tặng Dương gia hai cái cặp sách, lập tức thịnh hành ở học viện.
Tâm đua đòi của tiểu hài tử không thể ít hơn người lớn, mấy tiểu hài tử của phú hộ, nhìn thấy hai đứa nhỏ của Dương gia có cặp sách, cùng ngày liền mò tới cửa hàng của Lục Lâm.
Không đến mấy ngày, bên trong học viên, có hơn một nửa học viên có cặp sách trên lưng.
Đứng ở cửa học đường, liền có thể nhìn thấy một đám hài tử cõng cặp sách, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi qua.
Lại qua mấy ngày, học viên trong học viện cơ hồ đều mang cặp sách.
Bên trong cửa hàng bán cặp sách, rẻ nhất chỉ cần một trăm văn một cái, đắc thì một lượng bạc.
Cặp sách đắc tiền, dùng loại vải tương đối tốt.
Lục Lâm còn tìm mấy thợ mộc, làm một ít vật trang trí tương đối tinh xảo, dùng dây móc vào cặp sách.
Thời đại này trình độ máy móc khá lạc hậu, nhưng người có tay nghề giỏi lại không ít, vài thợ mộc làm mộc trâm rất tinh xảo, làm một vài vật trang sức tinh xảo, tự nhiên không nói chơi.
Túi trong cửa hàng bán cực kỳ tốt, học viên trong học viện phụ cận, cơ hồ mỗi người có một cái.
Làm Lục Lâm tương đối ngoài ý muốn là, Vạn Thiết cư nhiên biết chữ, tuy không biết nhiều lắm, nhưng hắn lại biết chữ số, Lục Lâm liền để Vạn Thiết làm quản lý cửa hàng.
Trong thôn có không ít người học tập ở trên trấn, cửa hàng của nhà Lục Lâm lại cách học viện rất gần, Lục Lâm cũng không nghĩ làm mọi người chú ý, ít nhất tạm thời còn không nghĩ quá làm người ta chú ý, cho nên một ít việc cần xuất đầu lộ diện, đều giao cho Vạn Thiết ra mặt, dù sao Vạn Thiết cũng từng làm quản sự, còn làm phi thường không tồi.
Lục Trình Ngọc trở lại học viện, liền thấy không ít người cùng trường trên lưng đều mang cặp sách.
Lục Trình Ngọc cân nhắc sau khi tan học, cũng đi mua một cái.
Tuy rằng gần tiền tài của Lục gia có chút thiếu, nhưng lão thái thái vẫn rất rộng rãi, biết Lục Trình Ngọc phải về huyện học, sợ hắn bị người cùng trường khinh thường, còn lấy 300 văn tiền cho hắn.
Lục Trình Ngọc không thi đậu tú tài, tâm trạng cũng có chút không tốt, mượn

cớ muốn thành hôn, vẫn luôn ở nhà trốn tránh.
Gần đây mâu thuẫn giữa Vương thị, Thang thị cùng Lý Phương Nguyệt dần dần gia tăng, trong nhà thường xuyên cãi cọ ầm ĩ.
Lý Phương Nguyệt bị mắng, liền tìm Lục Trình Ngọc khóc lóc kể lể.
Lục Trình Ngọc đối mặt với cái thê tử tư sắc bình thường này, cũng có chút bất mãn, nhưng cố kỵ nhạc gia, nên không thể không có lệ.
Tình hình chiến đấu trong nhà không ngừng thăng cấp, Lục Trình Ngọc bị nháo đến một cái đầu, hai cái đại, đơn giản liền trốn đi.
Lục Trình Ngọc nhìn cặp sách kiểu mới trên lưng mấy học viên, cũng cảm thấy hứng thú, biết được giá cặp sách tốt nhất là một lượng bạc, Lục Trình Ngọc không khỏi cảm thấy trong túi ngượng ngùng.
Sau khi tan học, Lục Trình Ngọc và mấy đồng học đi đến cửa hàng Hoa Hạ do Lục Lâm mở.
Tiến vào cửa hàng, Lục Trình Ngọc liền thấy được bên trong treo không ít cặp sách, phía dưới mỗi cái cặp sách đều có yết giá, các loại khác nhau giá cũng khác nhau, tuy rằng Lục Trình Ngọc cảm thấy mấy miếng vải làm thành một cái túi mà bán mấy trăm văn, thậm chí là một lượng, đúng là giựt tiền, nhưng vẫn bỏ tiền mua một cái.
“Cái cửa hàng Hoa Hạ này, hình như trước kia không có a!” Lục Trình Ngọc nói.
“Cửa hàng này trước kia là bán tạp hóa, gần đây hình như đã đổi chủ.”
“Nghe nói, chủ cửa hàng này chuyển đến chỗ khác, đem cả cửa hàng tính luôn cả nhà cửa phía sau đều bán đi ra.”
“Cả cửa hàng và nhà cửa hẳn là không ít bạc đi.” Lục Trình Ngọc nói.
“Đúng vậy, nghe nói là hơn hai trăm lượng lận.”
“Người mua tòa nhà này là ai a?”
“Gia chủ rất điệu thấp.”
Lục Trình Ngọc nhìn chiêu bài của cửa hàng, trong lòng có chút ghen ghét, gần đây Lục gia vì hôn sự của hắn mà cuộc sống tương đối túng, nghe thấy có người tùy tùy tiện tiện chi hơn hai trăm lượng mua cửa hàng cùng nhà cửa, Lục Trình Ngọc liền nổi lên tâm lý thù phú.
Lục Trình Ngọc hâm mộ chủ cửa hàng đại tài khí thô, nhưng căn bản không nghĩ tới, chủ cái cửa hàng này, lại là Lục Lâm, người hắn luôn luôn khinh miệt.

------oOo------

Chương 58: Phát triển không ngừng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cặp sách trong cửa hàng thập phần bán chạy, làm Vạn Thiết cực kỳ cao hứng, hạ nhân ký khế bán mình như bọn họ, là cùng một nhịp thở với gia chủ.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ thoạt nhìn là người không tồi, hẳn là sẽ không tùy ý đánh người, làm Vạn Thiết âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu như gia chủ không có tiền, vậy khẳng định trả không nổi tiền công cho bọn họ, có lẽ ngay cả một bữa cơm no cũng không có, nếu như gia chủ có tiền thì một hệ bữa cơm no hẳn là không khó.
Trước kia, nhi tử nhận hết tra tấn trong tay tiểu thiếu gia, bây giờ mục tiêu sống của Vạn Thiết cũng không cao, chỉ hy vọng nhi tử có thể thuận lợi lớn lên thì tốt rồi.
Lục Lâm về đến nhà, liền thấy Trần Tiểu Mễ đang nghiên cứu bản vẽ, Lục Lâm đưa cho Trần Tiểu Mễ rất nhiều bản vẽ túi, nhưng thời đại này không có khóa kéo, rất nhiều kiểu túi không thể làm thành, Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm chụm lại bên nhau, thương lượng biện pháp thay thế.
"Cặp sách gần đây bán thực tốt a!" Trần Tiểu Mễ nói, Lục Lâm đã dự trữ một đám cặp sách, mới bắt đầu bán.
Nhưng ngay cả như vậy, mấy chục cái cặp sách bán với giá cao, vẫn bị đoạt mua, theo y biết, có không ít khách hàng không phải người trấn này, còn có mấy người mua cặp sách, đi chỗ khác bán.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”
Trước kia Lục Lâm dạy Trần Tiểu Mễ bảng cửu chương, Trần Tiểu Mễ học thuộc rất nhanh, còn dạy thêm phép trừ, tính toán cũng rất không tồi, tuy rằng đã giao cửa hàng cho Vạn Thiết, nhưng mỗi tối Trần Tiểu Mễ sẽ thẩm tra đối chiếu sổ sách một chút, thứ nhất có thể biết được tiền lời của cửa hàng, thứ hai cũng có thể nâng cao trình độ tính toán.
Trần Tiểu Mễ đánh bàn tính, nói: “Mấy ngày nay, tổng cộng bán ra 210 cái túi, trừ ra tiền công của mấy nữ công, còn thu vào được bốn mươi lượng.”
Trần Tiểu Mễ nhìn bạc tới tay, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lần này tiêu tiền như nước, luôn không thấy tiền lời, làm y có chút nóng lòng, hiện giờ có tiền thu vào, Trần Tiểu Mễ cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.
“Tuy rằng cặp sách bán thực tốt, nhưng phỏng chừng qua một khoảng thời gian nữa, sẽ không bán được nữa.” Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm gật gật đầu, “Có thể.”
Trấn nhỏ này nhiều kẻ có tiền như vậy, chờ đến khi mấy nhà phú hộ đó đều có cặp sách, phỏng chừng liền bán không được, ngay từ khi mới bán cặp sách, bán thật đắc, gần đây đã bắt đầu chậm lại.

“Nếu như có thể không ngừng đẩy ra các kiểu túi mới, thì hẳn là có thể bán được.” Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ cầm bút vẽ vẽ lên giấy, “Có lẽ nên thiết kế một ít kiểu túi phù hợp cho các quý phụ nhân sử dụng.”
Lục Lâm gật gật đầu, “Có thể suy xét." Tiền của nữ nhân luôn rất dễ kiếm, nơi này có rất nhiều phu nhân, cả ngày đánh bài nghe diễn, hình như rất có tiền a.
“Từ từ đi.” Bọn họ mới đẩy ra cặp sách, không cần phải gấp như vậy, trước tiên trụ vững rồi tính tiếp.
Sau khi sinh ý của cửa hàng đã ổn định, Lục Lâm tính mang Tiểu Thái, Tiểu Mạch về quê đi một chuyến.
Lục Lâm nghĩ rau trồng trong đất ruộng hẳn là đã có thể ăn, có thể thu hoạch một đám về ăn, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.
Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch có rất nhiều bạn ở nông thôn, tuy rằng hai đứa không nói, nhưng Lục Lâm thấy, ngẫu nhiên sẽ mang hai đứa về quê.
Lục Lâm quyết định về quê, cũng mang Vạn Tiểu Phàm theo.
Không phải hắn nhỏ mọn, mà là hắn cần phải đề phòng một chút, nếu bọn họ đi hết rồi, trấn trên chỉ còn lại một nhà Vạn gia, nếu người Vạn gia trốn hết, vậy hai mươi lượng bạc kia của hắn liền mất trắng.
Vị trí nhà Trần Tiểu Mễ tương đối vắng vẻ, cho nên Trần Tiểu Mễ đến trấn trên nhiều ngày, cũng không có bao nhiêu người phát hiện.
“Lâm ca, các ngươi đã trở lại a!” Thẩm Trì nhìn thấy đám người Lục Lâm liền có chút cao hứng.
Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch vừa đi một cái là đi rất nhiều ngày, Thẩm Trì đã quen chơi cùng hai người, hai đứa đi rồi thật là có chút không quen.
“Lâm ca, gà con, vịt con nhà ngươi vẫn luôn nuôi ở nhà ta, ngươi muốn mang về không?” Thẩm Trì hỏi.
Lục Lâm chớp chớp mắt, sau khi mua nhà ở trấn trên, Lục Lâm liền suy xét đến chuyện chuyển nhà, chuyện chuyển nhà có chút vội vàng, Lục Lâm đều mang lương thực trong nhà đều để trong quầy bán quà vặt bên, dọn tới trấn trên, nhưng mấy thứ còn sống như gà vịt này nọ thì không thể dọn. Trước kia vào ngày mùa, Lục Lâm thấy Thẩm a bà tuổi tác không nhỏ, còn phải xử lý mấy mẫu đất cũng có chút không tiện, liền đưa con la cho Thẩm a bà mượn, chuyển nhà vội vàng, súc vật trong nhà không có cách nào xử lý, Lục Lâm liền gởi hết mấy đầu súc vật nuôi ở nhà Thẩm a bà, cũng để lại một chút lương thực.
Thời điểm Lục Lâm chuyển nhà, cũng không nghĩ tới, sẽ ở trong thành hơn hai mươi ngày, mấy đầu súc vật trong nhà, giao cho Thẩm a bà dưỡng hơn hai mươi ngày.
Lục Lâm có chút ngượng ngùng, mấy con gia cầm đó cũng sẽ ăn, cũng đã nhiều ngày như vậy, lương thực hắn lưu lại hẳn là đã sớm bị ăn sạch.
Lục Lâm đến Thẩm gia một chuyến, những con gà vịt ngỗng của nhà Lục Lâm đều được nuôi dưỡng rất không tồi, xem ra người dưỡng cũng thực tận tâm.
Lục Lâm tặng nhà Thẩm a bà một con gà, một con ngỗng.
Đem hai con lớn lên không sai biệt lắm làm thịt, mặt khác tính toán đem lên

trấn trên nuôi.
Mấy tiểu hài tử rất nhanh đã chụm lại một chỗ chơi với nhau, Tiểu Thái dò hỏi Thẩm Trì một chút chuyện phát sinh ở nông thôn, Thẩm Trì lại hỏi thăm Tiểu Thái chút chuyện ở trong thành.
Gần đây Lục gia liên tục làm hai cái hỉ sự, hôn sự của Lục Trình Ngọc làm vô cùng náo nhiệt, hôn sự của Lục Đồng lại làm quạnh quẽ bị người bàn tán hồi lâu.
"Đại ca, Thẩm Trì nói mấy ngày hôm trước Lục gia lại nháo một trận, hình như là bởi vì ca ca của Lý Phương Nguyệt." Trần Tiểu Thái nói, Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, "Nga" một tiếng, cũng không ngoài ý muốn chút nào.
Trước kia Trần Tiểu Mễ đến tửu lầu, vừa vặn đụng phải Lý Hồng mời khách ăn cơm, tiền hắn tiêu chính là sính lễ của Lục gia, Lý Hồng chiếm tiện nghi của Lục gia, còn không nói lời hay, Trần Tiểu Mễ đoán lời của Lý hồng, hẳn là đã truyền tới tai người Lục gia.
Đúng như dự đoán của Trần Tiểu Mễ, Thang thị chuẩn bị nhiều sính lễ như vậy, là trông cậy vào Lý Phương Nguyệt sẽ mang về nhiều hơn, lúc đính hôn, bà mối lời trong lời ngoài có ý là Lý gia là người trấn trên, có cửa hàng, có rất nhiều bạc, sẽ không chiếm tiện nghi của Lục gia, bạc này chỉ là diễn cho có, nói ra cho dễ nghe một chút thôi.
Bà mối nói sọt lời hay, Thang thị lại quá tin tưởng nhi tử, liền tin, kết quả Lý Phương Nguyệt chỉ mang theo mấy lượng bạc trở về, Thang thị cảm giác sâu sắc bị lừa, liền xem tân tức phụ này chỗ nào cũng không vừa mắt, nếu nhà tức phụ mà là người thường, Thang thị đã sớm nổi bão, nhưng sau lưng Lý Phương Nguyệt có một tỷ phu lợi hại, Thang thị cũng không dám làm quá phận.
Lục Trình Ngọc không thi đậu tú tài, có chút ma chướng, quả muốn bình bộ thanh vân*.
*Bình bộ thanh vân: Bình (ổn định), thanh vân (mây xanh đường công danh)
Sau khi cưới Lý Phương Nguyệt, cũng không có đáp lên chủ bộ đại nhân như trong dự tính, làm Lục Trình Ngọc thất vọng không thôi.
Lý Phương Nguyệt tướng mạo thường thường, đừng nói là Thang thị hối hận, ngay cả Lục Trình Ngọc cũng hối hận không thôi.

Lục Trình Ngọc trong lòng có bất mãn, nhưng hôn sự này cũng do chính hắn đồng ý, cho dù có hối hận, tuy rằng Thang thị không dám thẳng mặt đánh chửi Lý Phương Nguyệt, nhưng sai đài Lý Phương Nguyệt làm việc thì vẫn dám.
Lý Phương Nguyệt đuối lý, dù sao cũng đã gả cho người ta, đành phải đi làm việc, Thang thị áp bức người khác đã thành thói quen, trong lòng lại nghẹn một cục tức, liền ném không ít việc cho Lý Phương Nguyệt làm, nhưng Lý Phương Nguyệt đâu phải là nương Lục Lâm, bị áp bức tàn nhẫn liền nổi bão, thường xuyên nháo đòi về nhà mẹ đẻ tìm tỷ phu làm chủ.
Thang thị cũng có chút kiên dè nên cũng không dám áp bức quá mức.
Lúc này, mấy lời của Lý Hồng ở trấn trên, đã truyền vào tai người Lục gia, Thang thị suýt chút nữa tức đến hộc máu, Lý gia lấy của bọn họ nhiều bạc như vậy, cuối cùng lại gả một cái quỷ đòi nợ lại đây, còn ghét bỏ một nhà bọn họ

chân đất, sính lễ nhà bọn họ đưa ra lại rơi toàn bộ vào bụng Lý hồng còn có đám hồ bằng cẩu hữu của hắn.
Thang thị luôn luôn hiếu thắng, biết được tin này suýt chút nữa bị tức chết.
Lục Lâm biết tình hình gần đây của Lục gia, thực sự vui sướng khi người gặp họa một phen.
Lục Lâm cùng Thẩm a bà trao đổi một chút, nói cho Thẩm a bà, hiện tại hắn mở cửa hàng ở trong thành, còn thiếu một quản sự, mời Thẩm a bà vào thành làm việc, Thẩm a bà tràn đầy ngoài ý muốn.
Người nhà quê vào thành làm công, luôn bị chủ gia mặt sưng mày xỉa, Thẩm a bà không nghĩ tới, Lục Lâm cư nhiên sẽ mời một lão thái bà như bà vào thành quản lý mấy chục nữ công.
Chuyện làm cặp sách, đều do Vân Nương ở quản.
Lúc Lục Lâm mua người, liền muốn mua một người biết nấu cơm, thời đại này nam tử tiến vào phòng bếp sẽ luôn bị người khác lên án.
Lục Lâm tìm Vân Nương, tay nghề cũng không tệ lắm, nhưng Vân Nương cả ngày bận làm túi, bận túi bụi, chuyện nấu cơm, lại không ai làm.
Lúc thật sự thiếu nhân thủ, Lục Lâm liền phải đi nấu cơm.
Vạn Thiết nhìn thấy Lục Lâm nấu cơm liền vừa kinh vừa lạ, thập phần băn khoăn.
Vốn dĩ nhà Lục Lâm rất nghèo, nhà bếp cũng không có gì, nhưng hiện tại tốt xấu gì hắn cũng được xem như phân nữa thổ hào, lại mỗi ngày rửa tay làm canh cũng không thích hợp, nhưng hắn cũng không tin người khác, nếu lại mua người, hắn cảm thấy lãng phí.
Lục Lâm trái phải tưởng tượng, liền đánh chủ ý tới chỗ Thẩm a bà, Thẩm a bà một mình nuôi dưỡng đứa nhỏ cũng không dễ dàng, hơn nữa hai bên cũng đã hợp tác qua vài lần, tay nghề may vá của Thẩm a bà cũng rất không tồi.
Thẩm a bà chuẩn bị tốt hành lý, liền đi theo Lục Lâm vào thành, Vân Nương rất hoan nghênh Thẩm a bà đến, khâu cuối cùng đều do một mình Vân Nương làm, lượng công việc là rất lớn.
Nếu là những người khác thì đã nghĩ học tay nghề rồi đi qua ăn máng khác, nhưng Vân Nương là ký khế bán mình, đương nhiên sẽ không có cái ý tưởng này.
Thẩm a bà rất tò mò với tòa nhà mà Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ ở, tổng cộng có ba gian phòng hạ nhân, ngoại trừ một nhà Vạn gia, thì các nữ công khác đều ở rất gần, phần lớn đều phải về nhà, Thẩm a bà cùng Thẩm Trì cũng dọn vào một gian.
Thẩm Trì là một tiểu ca nhi, ở thế giới này tiểu ca nhi đều phải học một ít việc may vá, đây cũng là điều cơ bản mà một tiểu ca nhi phải biết.
Thẩm a bà đáp ứng ở lại đây làm việc, cũng là để Thẩm Trì học chút việc may vá.
Thẩm a bà đối với chuyện chế tạo cặp sách thập phần tò mò, nhưng cũng không có hỏi nhiều.
Có Vân Nương chỉ điểm, Thẩm a bà rất nhanh đã làm được.
Vốn dĩ Lục Lâm còn lo lắng, làm nhiều cặp sách, sẽ bán không được, nhưng

Lục Lâm lo lắng có chút dư thừa, một ít phú hộ trong thành mua số lớn cặp sách cho người trấn khác, sau khi danh tiếng được truyền ra, người tới mua túi càng ngày càng nhiều, Lục Lâm không thể không thuê thêm người mở rộng quy mô sản xuất.
Gần đây Lục Lâm đẩy ra một loại túi mới bằng vải bố, khác với loại túi bán cho học viên trong học đường đòi hỏi về kiểu dáng và thẩm mỹ, loại túi này thì lại thực dụng hơn.
Giá của loại túi này tương đối ổn định, chỉ có tám mươi văn một cái, diện tích phi phong thường lớn, lại rắn chắc, chủ yếu bán cho những người đi khắp hang cùng ngõ hẻm làm buôn bán, tuy rằng lời ít một chút, nhưng thắng ở mua người nhiều.
Cửa hàng sinh ý tốt, tâm tình Trần Tiểu Mễ thập phần không tồi.
Lục Lâm dạy cho Trần Tiểu Mễ phương pháp tính toán, Trần Tiểu Mễ đã có thể thông hiểu được rất nhiều.

------oOo------

Chương 59: Túi xách tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời gian qua cực nhanh, đảo mắt Lục Trình Ngọc cùng Lý Phương Nguyệt đã kết thân gần một tháng, một tháng này Lục gia có chút gà bay chó sủa.
Lâm Tú Nhi liếc mắt nhìn Thang thị một cái, nói: "Ngày mai có phải là ngày hồi môn hay không?"
Thang thị gật gật đầu, "Phải." Tuy rằng Thang thị không vừa lòng Lý Phương Nguyệt, nhưng vẫn rất coi trọng lần hồi môn này.
Lâm Tú Nhi có chút tò mò nói: "Lần này về Lý gia, chủ bộ đại nhân sẽ lộ mặt sao?"
Thang thị cắn chặt răng, nói: "Hẳn là sẽ lộ mặt đi."
Thang thị rất bất mãn Lý Phương Nguyệt, nhưng nghĩ khi trở về Lý gia, có thể nhìn thấy chủ bộ đại nhân, Thang thị vẫn cắn răng chuẩn bị lễ hồi môn tương đối phong phú.
"Nhiều thịt thế!" Lâm Tú Nhi thấy đồ trong lòng có chút hoảng.
Vì hôn sự của Lục Trình Ngọc, trong nhà chính xuất huyết lớn, gần đây đều sống tiết kiệm, Lâm Tú Nhi đã vài ngày không thấy thức ăn mặn, lão thái thái càng ngày càng moi của, trứng gà cũng luyến tiếc ăn, để bán lấy tiền, thấy Thang thị chuẩn bị bao lớn bọc nhỏ, Lâm Tú Nhi thực hụt hẫng.
Lâm Tú Nhi thầm nghĩ: Lão thái thái cũng quá bất công, gần đây trong nhà đều hận không thể bẻ một cái đồng tiền thành hai, nhưng tiêu dùng của Lục Trình Ngọc, thì một chút cũng không hề giảm xuống.
"Này còn không phải là do chủ bộ đại nhân có thể ở đó sao?" Thang thị nói.
Lâm Tú Nhi khó chịu nói: "Cũng có thể là không mà? Không phải lần trước hắn cũng không tới sao?"
Thang thị nghe Lâm Tú Nhi nói, sắc mặt không khỏi khó coi, lần trước chủ bộ không tới tham gia tiệc cưới, Thang thị mất hết mặt mũi, ở trước mặt Lâm Tú Nhi, cũng có chút không dám ngẩng đầu. Thang thị nghĩ chủ bộ đại nhân không tới, là không muốn đến nông thôn, lần này tới trấn trên sẽ có khả năng gặp được. "Lần này thì khác."
Lâm Tú Nhi bĩu môi, nói: "Lý gia làm sao vậy? Nữ nhi gả lại đây lâu như vậy, cũng không tới an ủi một chút."
Lục Trình Ngọc thuê một chiếc xe bò, mang Lý Phương Nguyệt đến trấn trên. Sau khi Lý Phương Nguyệt gả lại đây, mới phát hiện mẹ cho chồng hung hãn, lão thái thái lại càng ương ngạnh, cuộc sống trôi qua cũng không có thư thái như trong tưởng tượng.

Bởi vì của hồi môn không đủ phong phú, Lý Phương Nguyệt ẩn ẩn có chút chột dạ, cho nên, có đôi khi, cuộc sống không thoải mái, cũng chỉ có nhịn, tỷ tỷ nhờ vào mỹ mạo, mà được cơm ngon rượu say, nha hoàn vờn quanh, còn mình lại gả

tới nông thôn, củi gạo mắm muối nghèo nàn, Lý Phương Nguyệt thường thở ngắn than dài, thầm hận sinh không gặp thời, gả không tốt.
Sau khi cả nhà Lục Lâm dọn đến trấn trên, liền ít chú ý tới chuyện ở nông thôn, Lục gia phân tranh cũng không ảnh hưởng đến hắn.
Đám người Trần Tiểu Thái dần dần thích ứng với cuộc sống ở trấn trên.
Lục Lâm đi vào phòng, thấy Trần Tiểu Thái, Tiểu Mạch cùng Thẩm Trì thắt dây đeo, chủ yếu là Thẩm Trì làm, Tiểu Thái ở hỗ trợ, Tiểu Mạch cũng làm, bất quá chủ yếu là quấy rối.
Khi Lục Lâm học tiểu học, nữ sinh trong trường cũng lưu hành thắt dây đeo, rất nhiều người đi học đều lén làm.
Rất nhiều nữ sinh sẽ xỏ thêm hạt châu vào dây, giá của hạt châu thủy tinh ở thời đại này đúng là quá sang quý, Lục Lâm đặt thợ mộc trong thành làm không ít trang sức bằng mộc và một ít mộc châu.
Thẩm Trì không có hứng thú với may vá y phục, nhưng lại có hứng thú không nhỏ với thắt dây đeo, còn suy một ra ba, nghiên cứu ra không ít kiểu mới.
Lục Lâm rất ủng hộ sự yêu thích của Thẩm Trì, cầm một ít dây buộc tóc màu sắc tươi đẹp giao cho Thẩm Trì, để Thẩm Trì thắt dây đeo, để trong cửa hàng bán.
Một cái dây đeo tương đối tinh xảo, có thể bán ba bốn văn tiền, lợi nhuận tương đối ít, nhưng nếu bán nhiều cũng không tồi.
Mỗi khi bán ra được một cái dây đeo, Lục Lâm sẽ phân cho Thẩm Trì một văn tiền, Thẩm a bà cảm thấy phi thường ngượng ngùng, nhưng Lục Lâm kiên trì Thẩm a bà cũng tiếp nhận.
Tôn tử có thể kiếm tiền, Thẩm a bà vẫn thật cao hứng.
Thẩm Trì kiếm được tiền, hứng thú với thắt dây đeo càng lớn hơn nữa.
Tô Hà cầm một ít kim chỉ, vải bông về nhà.
Nhà Tô Hà cách thị trấn tương đối gần, đi khoảng nửa canh giờ là có thể đến nơi, cho nên Tô Hà thường xuyên đến trấn trên tìm việc làm.
“Nương, có mua bánh bao không?”
Tô Hà điểm điểm cái mũi nhi tử, có chút bất đắc dĩ nói: “Chỉ biết ăn!”
Hà Lệ nhìn thứ trong tay Tô Hà, gãi gãi đầu, “Tức phụ, ở đâu có nhiều vải như vậy a?”
“Lấy từ chỗ lão bản, quản sự Vân Nương nói, chúng ta có thể lấy đồ về nhà làm, tính tiền theo kiện, như vậy không cần lãng phí thời gian mỗi ngày đi qua đi lại, nhưng tiền công mấy ngày nay ta không lãnh, đều để ở chỗ đó.”
Có không ít nữ công giống nàng, lấy đồ về nhà làm, tuy rằng nhà bọn họ ở trấn, nhưng gặp phải mấy ngày mưa gió cũng rất khó đi.
Vốn dĩ Hà Lệ làm sai vặt ở trấn trên, một ngày cũng có ba mươi văn tiền, năm nay việc làm của Hà Lệ bị người ta cướp, sinh hoạt trong nhà lập tức túng thiếu.
Tô Hà vẫn luôn làm thêu phẩm, cầm đến trấn trên bán, phụ giúp trong nhà một chút, nhưng gần đây thêu phẩm cũng không phải dễ bán.
Khoảng thời gian trước, Lục Lâm để Vân Nương chiêu mộ tú nương, những người khác không tin liền từ chối, Tô Hà lại cảm thấy đó là một cơ hội không tồi liền gia nhập, làm việc cho nhà Trần Tiểu Mễ một ngày được hai mươi lăm

văn tiền, cũng không ít.
Mấy ngày nay nàng càng thêm nỗ lực, nếu như tính tiền theo sản phẩm, hẳn là còn có thể kiếm nhiều hơn một chút.
“Ngươi làm thứ kia, thành phẩm là cặp sách trong cửa hàng Hoa Hạ, thức kia thực đắt, nhưng người mua cũng thực nhiều a!” Hà Lệ nói.
Tô Hà gật gật đầu, nói: "Còn không phải sao, đúng là kẻ có nhiều tiền a! Nghe nói, trấn kế bên cũng có rất nhiều người lại đây mua, còn có người bán hàng rong chuyên môn chuyển đồ.”
“Cặp sách kia đúng là dùng tốt, nhưng lại quá đắt, cũng không biết là sao có thể nghĩ ra được.” Hà Lệ gãi gãi đầu nói.
Tô Hà thầm nghĩ: Trình tự làm việc của cặp sách này không ít đâu, một cái cặp sách có đôi khi là dùng vài loại vải khác màu ghép nối mà thành, muốn làm thành cũng không dễ dàng. Gia chủ chỉ là nhuộm màu thượng hạng, hẳn là tốn không ít bạc, nhưng đây cũng không phải chuyện của nàng, nàng chỉ cần nỗ lực làm việc kiếm tiền là được.
Nhà Trần Tiểu Mễ.
Vạn Tiểu Phàm chạy vào, cung cung kính kính nói: “Lâm ca, Dương thiếu gia tới.”
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Ta đã biết.”
Lúc Vạn Tiểu Phàm vừa mới đến, có chút sợ hãi rụt rè, trong khoảng thời gian này, đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, lá gan cũng không nhỏ như trước, ngẫu nhiên cũng có thể cùng chơi với Tiểu Mạch.
“Dương thiếu gia a!” Lục Lâm nhịn không được trong lòng vừa động.

Lục Lâm đi đến phòng khách, nghênh đón Dương Hằng Chi.
Dương Hằng Chi nhìn Lục Lâm, nói: “Lục tiểu ca sinh ý càng làm càng rực rỡ a.”
Lục Lâm nói với người ta là cửa hàng cùng biệt viện đều là thuê, hắn chỉ là người quản lý, nhưng Dương Hằng Chi là bạn cũ của lão bản trước kia, đương nhiên sẽ biết nội tình.
Lục Lâm ngượng ngùng cười cười, nói: “Chỉ là buôn bán nhỏ, đủ sống tạm mà thôi.” Trước mắt hắn kiếm được không ít, nhưng đối đại tài chủ mà nói, nhiêu đó chỉ là chút da lông. Dương gia có vài cửa hàng tốt, trong nhà còn có mấy trăm mẫu đồng ruộng, không ít thôn dân là tá điền của Dương gia.
“Buôn bán nhỏ, cái túi kia của cửa hàng các ngươi, gần đây bán thực chạy a, học viện không có bao nhiêu học viên không cần túi của nhà ngươi, chúng ta còn nghe nói, cửa hàng của các ngươi gần đây tính đẩy ra túi xách tay gì đó.” Dương Hằng Chi hỏi.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Đúng là có quyết định này, Dương thiếu gia tin tức thật linh thông.”
Lục Lâm lấy hai cái túi xách tay ra tới, túi xách tay là tính đi theo con đường cao cấp, cho nên làm thập phần tinh mỹ, đồ án trên túi xách tay là do tú nương chuyên nghiệp thêu.
Dương Hằng Chi cười cười, nói: “Thật xinh đẹp, có thể bán cho ta sao?”

Lục Lâm khó xử cười cười, nói: "Đây là hàng mẫu, theo lý mà nói thì tạm thời không bán, nhưng Dương thiếu gia mở miệng, liền cầm đi đi."
Dương Hằng Chi cười cười, nói: "Lục tiểu ca thật là một người sảng khoái a!"
Dương Hằng Chi cũng hơi có chút tò mò về Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ, Dương Hằng Chi cùng Trần Tiểu Mễ là người quen cũ, không lâu trước kia, Trần Tiểu Mễ còn sống không tốt, không lâu sau, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ, cư nhiên tòa nhà cùng cửa hàng cũng mua được.
Trần Tiểu Mễ từ bên ngoài trở về, liền nghe nói Dương Hằng Chi đã tới.
"Dương thiếu gia tới làm gì a?"
"Không biết từ đâu hắn nghe được tin tức, biết chúng ta đẩy ra túi mới, liền tới hỏi một chút." Thời đại này người nghèo thì rất nghèo, nhưng người giàu có sinh hoạt cũng rất tiêu dao, rất nhiều phú hộ ở trấn trên nuôi tam thê tứ thiếp, thường thường còn đến đi hoa lâu tiêu khiển một phen, cuộc sống quá ăn chơi đàng điếm.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Thì ra là thế, hẳn là mấy tú nương đó tiết lộ."
"Hẳn là vậy." Lục Lâm phân mấy tú nương ra thành từng nhóm, để các nàng đơn độc làm các bộ phận khác nhau, người ở thời đại này kỳ thật đều rất thông minh, thấy thứ cửa hàng bán ra, đại khái là có thể đoán được cách làm.
Trần Tiểu Mễ chuyển động tròng mắt, nói: "Không nghĩ tới cặp sách bán tốt như vậy."
Mấy ngày trước, cặp sách bán không được tốt lắm, Trần Tiểu Mễ còn lo lắng có phải là đã làm quá nhiều rồi hay không, nhưng hai ngày trước có mấy phú thương từ trấn khác đến, một người mua mấy chục cái túi, lập tức cướp sạch túi trong cửa hàng, cửa hàng lập tức hết hàng.
Lục Lâm gật gật đầu, "Có rất nhiều người có tiền a."
Tuy rằng Lục Lâm đến từ hiện đại, nhưng kiếp trước bất quá cũng chỉ là một tiểu thị dân, chợt thấy phú hào cổ đại càng quét hàng hóa, vẫn có chút kinh ngạc.
Trần Tiểu Mễ đánh bàn tính, tính tiền lời gần đây kiếm được, có chút cảm thấy mỹ mãn.
Chuyện làm rượu, luôn là lén lút, làm Trần Tiểu Mễ có chút mất mát, dù là làm rượu khoai lang đỏ, cũng phải sử dụng quầy bán quà vặt để bảo tồn khoai lang đỏ. Nhưng cặp sách thì lại khác, chỉ cần túi này vẫn luôn có thể bán được, thì có thể mang đến cuồn cuộn tài phú cho bọn họ.
"Hai ngày trước, ta nhìn thấy Lục Trình Ngọc, hình như hắn và mấy đồng học ra ngoài chơi, không biết hắn có nhìn thấy ta hay không."
Lục Lâm có chút ngoài ý muốn nói: "Hắn đã đến học đường rồi sao?"
Bên này cách học đường tương đối gần, có không ít quán ăn vặt, không ít học viên khi rảnh rỗi sẽ ra ngoài dạo.
Thời đại này, học đường cũng không quản quá nghiêm, Lục Trình Ngọc vừa mới tân hôn, tới muộn một chút cũng không sao.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Chắc vậy."
"Gia hỏa này vừa mới tân hôn a!" Nhưng nói cách khác, thê tử mới cưới của Lục Trình Ngọc, hình như không có mị lực gì a! Đều giữ không được Lục Trình

Ngọc.
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: “Có thể chỉ là hắn không muốn ở lại nông thôn.”
Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: “Cũng đúng!” Hiện tại người lao động ở Lục gia chỉ còn lại cha của Lục Trình Ngọc và Lục An, Lục An lại là người làm công, tuy rằng Lục Trình Ngọc là một người đọc sách, nhưng lúc không có ai, nói không chừng cũng chỉ có thể trông cậy vào hắn đi làm việc.

------oOo------

Chương 60: Lục Đồng hồi môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thẩm a bà làm việc ở trấn trên, nếu Trần Tiểu Mễ có rảnh cũng sẽ mang Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái về nông thôn.
Rau xanh, củ cải trên trấn trên đều cần tiền mua, theo nguyên tắc có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, Trần Tiểu Mễ thường xuyên về nông thôn một chuyến để dọn đồ.
Thời điểm Trần Tiểu Mễ về nhà, vừa lúc Lục Đồng hồi môn.
Ở thời đại này hồi môn là dịp về nhà của nữ nhi sau một tháng gả ra ngoài, nữ nhi, con rể hồi môn sẽ mua vài thứ đưa đến nhà nhạc phụ, con rể mua đồ càng nhiều, chứng minh nữ nhi ở nhà con rể sống rất tốt, cha mẹ nhà gái đã có thể yên tâm.
Lục Lâm là ở rể, theo lý thì cũng phải hồi môn, nhưng Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ ngại phiền toái, nên không có trở về.
Thời điểm Lục Lâm vào nhà Trần Tiểu Mễ đã bệnh nặng, lúc ấy cũng không nghe ai nói cái gì, nhưng sau đó cuộc sống của nhà Trần Tiểu Mễ từ từ đi lên, liền có người lôi việc này ra nói, chỉ trích Lục Lâm vong ân phụ nghĩa, gả ra ngoài rồi thì nhà cũng không về. Bất quá, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ cũng không xem là chuyện to tát gì.
Trong mắt Lục Lâm, cho dù khi hồi môn đưa một đống đồ vật đến, cũng sẽ bị người khác chế nhạo một phen, hai người đều không phải người để ý thanh danh, tự nhiên sẽ không làm chuyện tốn công vô ích này.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ không ở nhà, kỳ thật, Trần lão đại đã lén tới nhà hai người, nhưng đồ trong nhà cơ bản là đã dọn hết, Trần lão đại tới một chuyến, không thu hoạch được gì, bất lực trở về.
Chỗ Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ ở tương đối vắng, ngay từ đầu cũng không ai phát hiện, nhưng thời gian dài, vẫn bị phát hiện.
Lục Lâm nói với người ngoài là hắn tìm được một công việc ở trấn trên, tạm thời ở lại trấn trên.
Lục Lâm vừa nói như vậy, liền làm người trong thôn hâm mộ một trận, một công việc ổn định trên trấn, công việc hai lượng bạc một tháng của Lục An tương đương với một cái chén vàng, không biết làm bao nhiêu người hâm mộ, hiện giờ Lục Lâm cũng tìm được việc làm ở trong thành, chúng thôn dân sôi nổi cảm thán, vận khí của Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm đã đổi thay.
“Ca ca.” Trần Tiểu Thái đi tới bên người Trần Tiểu Mễ, nói nhỏ: “Đại ca, Lục Đồng một mình trở về.”
Trần Tiểu Mễ nhịn không được có chút kinh ngạc, thanh danh của y cùng Lục Lâm quá kém, đơn giản là bất chấp tất cả, nhưng Lục Đồng luôn rất hiếu thắng a, ngày hồi môn quan trọng như vậy, Lục Đồng cư nhiên một mình trở về, để

mấy bà tám trong thôn nhìn thấy, không biết sẽ nói thành cái dạng gì.
Nhưng cái phu quân mới cưới kia của Lục Đồng, cư nhiên để một mình nàng trở về vào ngày quan trọng như vậy, vậy sự quan tâm của vị phu quân mới cưới kia dành cho Lục Đồng cũng hữu hạn a.

Lục Lâm nghĩ đến vẻ mặt chán ghét của Lục Đồng sau khi nguyên chủ rơi xuống nước, liền cảm thấy Lục Đồng thành như bây giờ, cũng là đáng đời.
Lục gia.
Thang thị nhìn nữ nhi, nhịn không được có chút nôn nóng.
Thang thị chỉ cảm thấy gần đây chuyện gì cũng không thuận lợi, người thê tử mà đại nhi tử cưới là một con quỷ đòi nợ, chủ bộ đại nhân căn bản không xem bọn họ là chuyện to tát gì, mà nhà gái cũng vậy, gả con ra ngoài lâu như vậy, ngay cả cái tin cũng không có, thật vất vả mới chờ đến hồi môn, lại chỉ có một mình nữ nhi trở về.
So sánh một chút, lúc trước ai cũng cảm thấy Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ, nhất định sống không tốt, bây giờ cuộc sống của Trần Tiểu Mễ càng ngày càng đi lên.
Gần đây người trong thôn nói tới Trần Tiểu Mễ, tuy rằng đa số là quở trách, nhưng cũng có không ít người cảm thấy Trần Tiểu Mễ có bản lĩnh, kiếm tiền thật nhiều. Thanh danh chỉ là hư ảo, bạc mới là thật.
“Tướng công ngươi đâu?” Thang thị hỏi.
Lục Đồng tràn đầy buồn bực nói: “Tiểu tử trong nhà sinh bệnh, tướng công đi mời đại phu về xem bệnh cho nó rồi.”
Thang thị rầu rĩ nói: “Cái thằng nhóc chết tiệt kia, sớm không bệnh, muộn không bệnh, chọn ngay lúc này bị bệnh, chắc là cố ý đi?”
Lục Đồng bĩu môi, nói: “Ai biết nó chứ!”
Lục Đồng gả đến nhà chồng, sống cũng không tốt, thật ra Lý Kế đối xử với nàng cũng không tệ lắm, nhưng lão thái thái vẫn luôn mặt sưng mày xỉa với nàng.
Sau khi Lục Đồng gả qua, lão thái thái liền sai nàng nấu cơm, giặt quần áo, còn muốn nàng giúp may vá y phục, thậm chí còn bắt nàng đi dọn phân.
Lục Đồng cảm thấy Lý gia đâu phải tìm con dâu.
Thời điểm Lục Đồng ở Lục gia, vẫn luôn mộng tưởng trở thành thái thái nhà giàu, sợ làm việc hư tay, mấy chuyện như nấu cơm, giặt quần áo đều không dính tay, Thang thị cũng cảm thấy nữ nhi lớn lên xinh đẹp, vừa nhìn liền biết có mệnh quan thái thái, trước kia lúc còn nhị phòng, chuyện gì cũng ném cho nhị phòng làm, nuông chiều Lục Đồng thành đứa cái gì cũng không biết làm.
Lục Đồng ở Lý gia nấu cơm, lần nào nấu cơm cũng ăn không được. Lão thái thái thập phần bất nmãn với Lục Đồng, luôn mắng Lục Đồng ham ăn biếng làm, cái gì cũng không biết làm.
Tiểu hài tử trong nhà, chắc là nghe thôn dân nói, có mẹ kế liền có cha kế, liên xem Lục Đồng là địch nhân, lúc nào cũng đề phòng.
Tính tình của Lục Đồng cũng không tốt, thấy tiểu tử coi nàng như thù địch, cũng không thèm để ý tới nó, hai người nhìn nhau không vừa mắt, Thang thị

nhìn nữ nhi, trong lòng buồn rười rượi, con dâu mới cưới về là một con quỷ đòi nợ, nữ nhi hồi môn cư nhiên không mang cái gì về, một thân một mình về nhà, Thang thị cảm giác mặt mũi của mình đều bị mất hết.
Thang thị có chút oán trách nhìn Lục Đồng, nói: "Hôm nay hồi môn, sao ngươi không mang cái gì về a?"
Lục Đồng nhìn ra mẫu thân ghét bỏ mình, thầm có chút chua xót.
Lục Đồng nghĩ đến trước đó vào cửa, liền lão thái thái Vương thị ở cạnh cửa chờ nàng, Lục Đồng còn nghĩ, nãi nãi thật tốt, sớm đã chờ nàng, chỉ là khi lão thái thái nhìn thấy hai tay nàng trống trơn chỉ về một mình, liền mắng hai câu, tránh ra, Lục Đồng giống bị hắt một chậu nước lạnh, thập phần xấu hổ.
Về nhà không chuẩn bị cái gì.
Thang thị đen mặt, nói: "Nhà chồng ngươi cũng quá khi dễ người."
"Tẩu tử đâu?" Lục Đồng hỏi.
Thang thị rầu rĩ nói: "Về nhà mẹ đẻ rồi."
Lần trước Lý Phương Nguyệt cùng Lục Trình Ngọc hồi môn, cũng không thấy được chủ bộ, Lục Trình Ngọc cùng Lý Hồng nổi lên tranh chấp, hai người nháo lớn một trận. Sau khi trở về, Thang thị nghe thấy không đáp lên chủ bộ đại nhân được, liền hoàn toàn thất vọng.
Gần đây lão thái thái càng thêm bất mãn với Lý Phương Nguyệt, chỉ cảm thấy Lý Phương Nguyệt hoàn toàn không xứng với Lục Trình Ngọc, thường xuyên quở trách nàng, Lý Phương Nguyệt năm lần bảy lượt lấy chủ bộ ra nói, ban đầu lão thái thái còn chịu đựng, sau này lại cảm thấy chủ bộ căn bản không thèm để mắt tới cô em vợ này, hôn sự không lộ mặt, hồi môn cũng không lộ mặt.
Chắc là bị lão thái thái áp bức quá nhiều, Lý Phương Nguyệt giận dữ trở về nhà mẹ đẻ.
Thang thị ẩn ẩn có chút phát sầu, kết thân không mượn được quan hệ, làm không tốt là phải gây thêm thù.

"Ca ngươi đi tìm nàng, dù sao cũng đã gả đến đây, luôn về nhà mẹ đẻ còn ra thể thống gì nữa." Thang thị tràn đầy ưu sầu nói.
Lục Đồng châm chọc cười cười, nói: "Nương a! Tẩu tử đã về nhà mẹ đẻ, ngươi cứ để cho nàng về đi, cũng không có gì ghê gớm, lần này nương đúng là đã bị lừa rồi."
Thang thị liếc mắt nhìn Lục Đồng một cái, nói: "Ngươi nói cái gì đó?"
Lục Đồng cười cười, nói: "Ta chỉ là ngẫu nhiên biết được, vị tỷ tỷ kia của đại tẩu, không phải là chính thê của chủ bộ đại nhân, chỉ là một thị thiếp mà thôi."
Thang thị lập tức tạc mao, có chút tức giận nói: "Nữ nhi, chuyện này cũng không thể nói bậy a! Địa vị của chính thê cùng thị thiếp cách biệt rất lớn a, con cái của thị thiếp không có quyền thừa kế, cho dù chỉ là bá tánh bình dân, cũng sẽ bị khinh thường rất nhiều."
"Nương, ta là người không biết chừng mực như vậy sao? Ta cũng là ngẫu nhiên biết được chuyện này, nhưng bất hẳn là sẽ không sai, nương cũng không nghĩ tới, Lý Phương Nguyệt đã bao nhiêu tuổi rồi, nếu như điều kiện của nàng tốt như vậy, thì sẽ phải chờ đến cái tuổi đó sao, người trấn trên đều rất cảm kích

người nhà quê như chúng ta, tin tức không thông, bị mấy bà mối kia lừa bịp, chuyên hố người ta." Lục Đồng thở dài một hơi, trong lòng có chút vui sướng khi người gặp họa.
Lục Động rất giận cha mẹ, nàng sống ở Lý gia không được như ý, có quan hệ rất lớn tới chuyện của hồi đơn giản, Lý gia bỏ ra hai mươi lượng bạc, trong nhà một lượng cũng không cho nàng, Lục Đồng cảm thấy nàng bị người trong nhà bán đi.
Vì vậy Lục Đồng oán hận đại ca cùng đại tẩu, lúc biết tỷ tỷ Lý Phương Nguyệt chỉ là một thị thiếp, trong lòng Lục Đồng liền có một loại khoái cảm.
Thang thị xanh cả mặt, nàng vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, chủ bộ đại nhân vì sao lại không tới tham gia tiệc cưới, nếu Lý Như chỉ là thiếp của chủ bộ thì không khó lý giải.
Thị thiếp địa vị thấp kém, hôn sự nhà thị thiếp, chủ bộ đại nhân đương nhiên không cần lo lắng.
Thang thị cắn chặt răng, trong lòng tức đến hộc máu, lại còn không thể không che lấp, "Chuyện này, ngươi không được ra ngoài nói bậy."
Người trong thôn rất thích bàn tán về nhà bọn họ, nếu để người ta biết, nữ nhi nhà giàu mà nhà bọn họ tốn đống lớn cưới về, chỉ là muội muội của một thị thiếp hạ tiện, nhà bọn họ sẽ bị chê cười đến chết.
Lục Đồng gật gật đầu, nói: "Ta biết rồi, nhưng mà nương cũng phải để ý một chút, Lý Phương Nguyệt này quá coi trọng mình, nương, ngươi cũng không được để nàng cưỡi lên đầu mình a!"
Thang thị oán hận nói: "Lý gia cũng quá vô sỉ, hố đại ca ngươi như thế, đại tẩu ngươi cư nhiên còn có mặt mũi lấy chuyện về nhà mẹ đẻ để uy hiếp đại ca ngươi." Thang thị bị tin tức Lục Đồng mang về làm sợ ngây người, cũng quên truy cứu chuyện Lục Đồng trở về một mình.
"Nương, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ có tin tức gì không?"
Thang thị rầu rĩ nói: "Ai mà biết, nghe nói hai gia hỏa không an phận này, hiện tại cả ngày chạy lên trấn trên, hình như là tìm được việc làm ở trấn trên, cũng không biết là ai, cư nhiên mướn hai đứa này làm việc, cái tên Trần Tiểu Mễ kia cũng không phải là người tốt lành gì a!" Công việc của Lục An, làm không ít người trong thôn hâm mộ, có không ít người nhìn chằm chằm đâu, vì giữ được công việc kia, mỗi năm lão gia tử đều phải chuẩn bị tặng lễ cho cấp trên của Lục An.
"Ngươi hỏi chuyện này làm gì?" Thang thị hỏi.
Lục Đồng lắc lắc đầu, nói: "Không có gì, có một cửa hàng Hoa Hạ mới mở, bên trong bán cặp sách gì đó, thủ công tương đối tinh xảo một lượng bạc một cái, hẳn là kiếm được không ít." Lý lão thái thái cũng mua cho Lý tiểu tôn tử một cái cặp sách nho nhỏ, tốn bảy trăm văn, đúng là xa xỉ.
"Này thì có quan hệ gì tới Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ."
Lục Đồng trầm mặc một hồi, nói: "Có người nhìn thấy, Trần Tiểu Mễ nói chuyện với quản sự của cửa hàng, chắc là Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm làm công ở đó."
Thang thị rầu rĩ nói: "Cái cửa hàng Hoa Hạ này, nghe cũng chưa từng nghe, chỉ

sợ là một hắc điếm, nếu như lão bản biết rõ về bọn họ, nhất định sẽ không mướn bọn họ.”
Lục Đồng mơ hồ cảm thấy Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ gần đây thần thần bí bí, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm đã mua được nhà cửa ở trấn trên.
Lâm Tú Nhi nhìn Thang thị, lạnh mặt, nói: “Tiểu Đồng đã về, sao không mang theo cái gì a? Có phải là sống ở nhà chồng không được tốt hay không a?”
Thang thị lạnh mặt, nói: “Đâu có, chỉ bên Lý gia xảy ra chút chuyện thôi.”
Xảy ra chuyện gì thì cũng không nên vào ngày hồi môn ngay cả cái mặt cũng không lộ a! Để thôn dân thấy được, sẽ nghĩ như thế nào a?
Lâm Tú Nhi cảm thấy gần đây cuộc sống càng ngày càng kém, các loại việc vặt càng ngày càng nhiều, nhưng thức ăn lại càng ngày càng tệ.
Gần đây lão thái thái giữ bạc càng thêm chặt chẽ, vốn dĩ Lâm Tú Nhi còn trông cậy vào, Lục Đồng hồi môn sẽ mang chút thịt về cải thiện bữa ăn, kết quả, Lục Đồng cư nhiên hai tay trống trơn mà về.

------oOo------

Chương 61: Tham gia tiệc cưới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện Lục Đồng về nhà một mình, làm thôn dân có cái để nghị luận sôi nổi một phen.
Lục nha đầu chỉ về một mình.
“Cho nên mới nói, mẹ kế này cũng thật khó làm, Thang thị cũng thật nhẫn tâm, vì bạc mà đem nữ nhi gả cho một người như vậy.”
Người nói chuyện là một bà thím đã từng đến Lục gia cầu thân, lúc ấy Thang thị còn ghét bỏ nhà đối phương
không có tiền, trực tiếp đuổi người ta đi, biết Lục gia ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng lại gả nữ nhi qua làm mẹ kế cho người ta, bà thím kia cũng không ít lần mỉa mai châm chọc Thang thị không có mắt.
"Hình như Lục nha đầu không có mang cái gì về a.”
“Nghe nói, Thang thị thu của người ta hai mươi lượng sính lễ, vậy mà không cho tí của hồi môn nào.”
“Thoạt nhìn Thang thị cũng rất yêu thương nữ nhi, sao đến thời khắc mấu chốt, lại không thấy nàng đau lòng a.”
“Có phải gần đây Lục gia thường cãi nhau hay không a!”
“Không phải Lục Trình Ngọc cưới về một đại tiểu thư hay sao, có thể là tính tình lớn một chút đi.”
“Hai ngày trước Đại Lâm đi trấn trên tìm việc làm, gặp được đệ thê của Lục Trình Ngọc, tên kia tiền hô hậu ủng đến tửu lầu ăn cơm, hình như không xem Lục Trình Ngọc là chuyện to tát gì đâu.”
“Chuyện cưới vợ này, phải môn đăng hộ đối, cưới một người có khả năng mới là chính, cưới một đại tiểu thư ham ăn biếng làm về thì có ích lợi gì?”
Mấy bà thím trong thôn tuyên truyền một hồi, toàn bộ người trong thôn đều biết, Lục Đồng gả không tốt, không có chỗ đứng trong nhà chồng. Thê tử mới cưới của Lục Trình Ngọc là người có tính tình lớn, sợ là Lục Trình Ngọc áp chế không được.
Thời điểm Lục Trình Ngọc về đến nhà, Lục Đồng đã trở về.
Biết Lục Đồng một mình trở về, hơn nữa không mang cái gì theo, Lục Trình Ngọc không khỏi cảm thấy muội muội mình thật sự là quá hoang đường.
Sau khi Lục Lâm ra ngoài ở rể, liền chặt đứt liên hệ với người trong nhà, đó là do Trần Tiểu Mễ vốn dĩ là một người hoang đường, nhưng Lục Đồng cư nhiên học theo Lục Lâm, cũng không sợ làm người ta chê cười.

“Muội muội sao lại thế a! Muội phu cũng vậy.” Tuy rằng là hôn sự thứ hai, nhưng ngày hồi môn, Lý Nguyên cũng không nên không lộ mặt a!
Vốn dĩ Thang thị cũng bất mãn nữ nhi, nhưng nghe được tin tức từ nữ nhi, đã quá mức chấn kinh rồi, bất mãn với nữ nhi cũng bay đi luôn.

"Muội muội ở Lý gia cũng sống không tốt, Lý lão thái bà kia quá phiền toái." Thang thị nói.
Lục Trình Ngọc đọc sách thánh hiền, nhưng bản chất lại là một người ích kỷ, Lục Đồng sống không tốt, Lục Trình Ngọc cũng không cảm thấy là do hắn dùng phần sính lễ của Lục Đồng, mà chỉ cảm thấy muội muội không biết làm người, ở nhà ham ăn biếng làm, tới nhà chồng cũng không biết lấy lòng trượng phu, mẹ chồng, uổng phí cơ một tướng mạo tốt như vậy.
Thang thị thở dài, nói: "Không nói chuyện của muội muội ngươi nữa, tỷ tỷ của thê tử ngươi, cuối cùng là chính thê của chủ bộ đại nhân hay chỉ là thị thiếp?"
Lục Trình Ngọc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Thang thị, nói: "Thị thiếp? Mẫu thân, ngươi nghe ai nói cái gì sao?"
"Muội muội ngươi về nhà, nói Lý Như chỉ là thị thiếp của chủ bộ."
Lục Trình Ngọc khó có thể tin nhìn Thang thị, "Chuyện này không có khả năng."
Lục Trình Ngọc bỗng nhiên nghĩ tới mấy đồng học trong trường, trong trường có hai đồng học không cùng đường với hắn, biết hắn chi một số tiền lớn cưới Lý Phương Nguyệt, liền ý vị không rõ tươi cười với hắn, trước đó Lục Trình Ngọc còn cảm thấy có thể là đối phương đố kỵ, nhưng bây giờ lại cảm thấy đối phương hẳn là đã biết được cái gì đó, cho nên đang trào phúng hắn, xem muội muội của một tiểu thiếp như báu vật.
Lục Trình Ngọc chỉ cảm thấy một cỗ lạnh lẽo, từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, trong lòng một mảnh lạnh băng, trên mặt bởi vì phẫn nộ mà ửng hồng một mảnh, Thang thị nhìn bộ dáng nhi tử như là bị chọc giận, có chút khẩn trương nói: "Trình ngọc a, ngươi bình tĩnh một chút."
Lục Trình Ngọc thở hồn hển mấy hơi thở, cuối cùng hòa hoãn lại, "Việc này, nương đừng nói với nãi nãi."
Thang thị khó xử nói: "Ân."
Thang thị không nói với lão thái thái, một là cảm thấy chuyện còn chưa xác định, hai là nếu như lão thái thái biết, nhất định sẽ nháo lớn, hôn sự này là nàng đồng ý, lão thái thái biết chuyện nhất định sẽ trách cứ nàng.
Nếu chuyện này truyền tới tai mấy người trong thôn, vậy liền không xong, vốn dĩ chủ bộ đại nhân không xuất hiện ở tiệc cưới, đã làm thôn dân bàn tán một phen, nếu như để người ta bắt, Lý Như chỉ là một tiểu thiếp, vậy nhà bọn họ nhất định sẽ biến thành một trò cười không hơn không kém.
Lục Trình Ngọc gắt gao cắn chặt răng, nói: "Nương, ngươi đừng nói gì cả, chờ ta điều tra rõ rồi tính."
Thang thị gật gật đầu, nói: "Ân."
Lục Trình Ngọc gắt gao nắm chặt tay, trong tiềm thức, Lục Trình Ngọc đã tin lời nói của Lục Đồng, Lục Trình Ngọc cảm thấy Lục Đồng tâm cao khí ngạo, kiến thức nông cạn, nhưng cũng cảm thấy nàng chắc là không nói dối.
Vân Nương nấu ăn trong phòng bếp, Vạn Tiểu Phàm cùng Trần Tiểu Mạch ở một bên làm trợ thủ.
Trần Tiểu Mạch cực kỳ có hứng thú với chuyện nấu cơm, trước kia lúc Lục Lâm nấu cơm, nó liền thích ở một bên nhìn.

Vân Nương cảm thấy để tiểu thiếu gia Trần Tiểu Mạch, dính ở trong phòng bếp, rất không hợp quy củ, nhưng Lục Lâm lại cảm thấy không có gì.
Vì khi còn nhỏ Trần Tiểu Mạch phát sốt, nên đầu óc có chút trì độn, nhưng cũng không ngốc.
Trần Tiểu Mễ rất lo lắng cho đệ đệ, Lục Lâm thấy nếu Trần Tiểu Mạch có hứng thú với chuyện may vá, thì có lẽ có thể bồi dưỡng cho Trần Tiểu Mạch, nếu biết nấu cơm, ít nhiều gì cũng coi như có một loại bản lĩnh.
Lục Lâm chất một ít thứ lên xe ngựa, Trần Tiểu Thái đi lên.
"Lâm ca, ngươi muốn về nông thôn sao?"
"Đúng vậy!"
Mấy ngày hôm trước Lục Lâm về quê, Trương Đại Trụ có tìm đến, mời Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ tới tham gia hôn lễ của nhi tử mình, Trương Đại Trụ đã từng nhận Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ làm con thừa tự, sau đó lại học kỹ thuật làm giường đất, dựa vào chuyện làm giường đất cho người trấn nên, cũng kiếm được không ít tiền. Có lẽ là vì cảm kích ơn nghĩa Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ dạy ông làm giường đất, cho nên, Trương Đại Trụ mời hai người đến tham dự hôn lễ.
Trần Tiểu Mễ từ trong phòng đi ra, Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Tinh thần không tốt sao?" Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, "Ta không sao, đi thôi."
"Nếu như cảm thấy không thoải mái, thì ở nhà nghỉ ngơi đi." Lục Lâm có chút không yên tâm nói.
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Ta không cảm thấy không thoải mái, ta chỉ là cảm thấy nóng, muốn ăn kem."
Lục Lâm: "……" Gần đây thời tiết càng ngày càng nóng, nằm bất động trong phòng thì còn tốt, nếu như làm kịch liệt vận động, thì sẽ rất dễ ra mồ hôi.
Lục Lâm cảm thấy hình như Trần Tiểu Mễ có chút sợ nóng, hai ngày trước mệt đến tàn nhẫn, bộ dáng muốn xỉu tới nơi.
Lục Lâm liền lén đưa một cái kem ốc quế cho Trần Tiểu Mễ.
Sau khi ăn qua một lần, Trần Tiểu Mễ liền thập phần khó quên tư vị của kem ốc quế, vẫn luôn hướng Lục Lâm đòi ăn, trong quầy bán quà vặt, cũng không dự trữ bao nhiêu, huống chi ăn đồ lạnh nhiều cũng không tốt, Lục Lâm chỉ cho Trần Tiểu Mễ ăn hai cái. Lục Lâm 'keo kiệt' như thế, làm Trần Tiểu Mễ gào to một hồi.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, do dự một chút, nói: "Được rồi, ta thấy ngươi hình như không tốt lắm, liền ở nhà đi, chỗ Chu thúc ta giúp ngươi qua một chuyến."

Chu thúc là lão thợ săn từng giúp đỡ Trần Tiểu Mễ, lúc ở nông thôn, Trần Tiểu Mễ cũng thường xuyên đưa chút đồ vật cho ông, Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng được, tuy rằng người ta mời ta đi tiệc cưới, nhưng có thể chỉ là khách khí một chút, nếu ta đi thật, nói không chừng sẽ loạn thành một đoàn."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, thở dài, "Sẽ tốt lên thôi."
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Có quan hệ gì đâu, không tốt lên cũng không sao."
Lục Lâm ngẫm lại cũng đúng, hiện tại bọn họ đã dọn đến trấn trên, thanh danh ở trong thôn thế nào, ảnh hưởng cũng tương đối nhỏ.

Hôn lễ của Trương gia mời không ít người, Lục Lâm xuất hiện, hấp dẫn không ít sự chú ý.
Thời gian dài, người trong thôn cơ bản đều biết, hình như Lục Lâm không ở nông thôn, không ít người cực kỳ tò mò với hướng đi của Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ.
"Lục Lâm, ngươi đã đến rồi a, đã lâu không gặp."
"Lục Lâm, gần đây ngươi chạy đi đâu a? Ở chung với Trần Tiểu Mễ còn tốt đi."
"Lục Lâm, nghe nói hiện tại ngươi làm công trên trấn, một tháng có bao nhiêu bạc a?" Lục Lâm xuất hiện đã bị mọi người lôi kéo hàn huyên, Trần Tiểu Mễ không có ở đây, thái độ của mọi người có vẻ thập phần tùy ý.
Lục Lâm nói với người ta, hiện tại hắn làm công ở trên trấn, bao ăn bao ở, một tháng hai lượng bạc, Trần Tiểu Mễ cũng giống hắn, cho nên, ít khi về quê.
Không ít người nghe thấy tiền công của Lục Lâm, đều cảm thán Lục Lâm lợi hại, cư nhiên tìm được công việc có thể diện như vậy, cũng có người quanh co lòng vòng hỏi thăm xem hắn đang làm cái gì, cũng có người trực tiếp hỏi gia chủ có cần người nữa hay không.
"Lục Lâm, ngươi biết không! Lý Phương Nguyệt cùng Lâm Tú Nhi đều có thai."
Lục Lâm nhịn không được có chút ngoài ý muốn, người nhà quê đều cho rằng nhiều tử nhiều phúc, có thể mang thai luôn là chuyện tốt, vốn dĩ Lục Lâm còn suy đoán quan hệ của Lý Phương Nguyệt cùng Lục Trình Ngọc có phải không tốt hay không, không nghĩ tới quan hệ của hai người vẫn rất tốt, cư nhiên có hài tử nhanh như vậy, người làm việc ở Lục gia lại ít đi, Lý Phương Nguyệt cùng Lâm Tú Nhi đồng thời mang thai, không biết việc trong nhà ai làm, Lục Lâm lại tưởng tượng một chút, người ở đây, mang thai cũng phải làm việc.
Thời điểm mẫu thân nguyên chủ mang thai thứ hai, cũng là như thế.
Thời điểm mẫu thân nguyên chủ mang thai sáu, bảy tháng, còn bị lão thái thái ép bức ra ngoài giặc y phục ngay lúc mùa đông khắc nghiệt, kết quả té ngã một cái, hài tử liền không còn, bởi vì thân thể bị thương mà sau này mẫu thân nguyên chủ cũng không thể có thai được nữa.
Đối mặt với con dâu sinh non, lão thái thái cũng không có chút áy náy nào, ngược lại còn cảm thấy mẫu thân nguyên chủ vô năng, ngay cả hài tử cũng giữ không nổi.
Phụ thân cũng là một người trung thực, tuy rằng thương tâm khổ sở, nhưng cũng không có làm ầm ĩ.
Lục Lâm thầm nghĩ: Sở dĩ mẫu thân nguyên chủ qua đời nhanh như vậy, hẳn là có chút quan hệ tới lần sinh non đó.
"A Lâm, ngươi cùng Trần Tiểu Mễ còn chưa có tin tức sao?"
"A Lâm, tính tình của Trần Tiểu Mễ không tốt lắm đâu."
"A Lâm, ngươi cũng đã không còn nhỏ, phải nắm chặt a?"
Lục Lâm được mọi người khuyên, sắc mặt không khỏi hơi hơi đỏ lên. Song nhi có thể sinh hài tử, nhưng Trần Tiểu Mễ lớn lên không khác nam tử bao nhiêu, thường xuyên làm Lục Lâm quên đi điểm này, trong nhà đã có hai đứa tiểu quỷ Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch, mà sự nghiệp của hắn chỉ mới khởi đầu, Lục Lâm

cũng không nghĩ vội vã sinh hài tử.
Mắt thấy mọi người càng nói càng không yên lòng, mà Lục Lâm cũng có chút đứng ngồi không yên, liền lấy cớ đi nhà xí, chuồn đi.
Lục Lâm vừa đi, đề tài bàn tán của thôn dân liền thay đổi.
"Trần Tiểu Mễ hung hãn như vậy, có thể là không cho Lục Lâm chạm vào hay không a!"
"Cho dù Trần Tiểu Mễ cho Lục Lâm chạm vào, nhưng Lục Lâm dám tùy tiện chạm vào Trần Tiểu Mễ sao? Tên kia hung hãn như vậy, một chân là có thể đá Lục Lâm đến bán thân bất toại."
"Có phải Trần Tiểu Mễ không sinh con được hay không a!" Song nhi cùng nam tử lớn lên cơ bản không có gì khác biệt, nhưng trên trán song nhi có một đóa hoa ấn nhỏ, màu hoa ấn càng đậm, càng dễ sinh hài tử, Trần Tiểu Mễ có chút đặc biệt, hoa ấn của y là mọc ở trên đỉnh đầu, hoàn toàn bị tóc che lấp, người xa lạ rất dễ nhận lầm y là nam tử.
"Trần Tiểu Mễ cũng thật may mắn, cư nhiên tìm được việc làm ở trấn trên."
"Hiện tại trấn trên dễ kiếm việc làm vậy sao? Một tháng cư nhiên có hai lượng bạc, có phải là nói bậy hay không a!"
"Hẳn là không đâu, các ngươi nhìn y phục Lục Lâm mặc đi, so với lúc hắn ở Lục gia, khác biệt lớn a."
"Các ngươi xem, so với lúc sống ở Lục gia, bây giờ Lục Lâm có tinh thần hơn nhiều."
Nghe thấy thôn dân nghị luận, Lục Lâm nhịn không được có chút hụt hẫng, nhưng Lục Lâm cũng biết, thôn dân phần lớn là không có ý xấu, nhưng ở trong mắt họ, thấy hắn cùng Trần Tiểu Mễ sống tốt, trong lòng sẽ có chút chua, sẽ càng muốn tìm chỗ không tốt của bọn họ để lấy lại cân bằng.

------oOo------

Chương 62: Tiền công làm người ta hâm mộ (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôn lễ ở thời đại này, kém hơn kiếp trước nhiều, kiếp trước tài nguyên phong phú, cho dù là tiệc cưới lần hai cũng có hơn mười, hai mươi bàn ăn xa hoa, cái gì mà long úc, cua, rồi thịt cá sấu…… Cái gì cần có đều có.
Tiệc cưới ở đây, chay mặn cũng chỉ có tám món, trong đó còn bao gồm một mâm đậu phộng xào, một mâm củ cải chua…… Nhưng cũng đã rất có thể diện.
Ngươi một bàn ăn đến miệng bóng nhẫy, mỗi mâm đều quét sạch sành sanh, hai tiểu tử choai ngồi cùng bàn, hình như là rất đói, ăn thực mạnh.
Lục Lâm bừng tỉnh nhớ lúc còn nhỏ ở kiếp trước, khi đó trong rất nhà nghèo, hy vọng nhất là thăm người thân, nếu nhà ai mời khách, hắn sẽ sớm đi đưa tin, lúc ấy, nếu trên bàn có một mâm hạt dẻ hiếm hoi, người trên bàn đều sẽ nhìn chằm chằm.
Nhưng sau đó điều kiện sống tốt lên, mọi người lại cảm thấy chuyện ăn liên hoan ở nông thôn, có chút phiền phức, mỗi lần đều là miễn cưỡng đi.
Sau khi vật tư phong phú lên, các loại quả hạch, đào bảo có một đống lớn, giá thành cũng không có bao nhiêu, gần đây Lục Lâm ăn thức ăn thơm ngon hơn trước nhiều, nên lực hấp dẫn dẫn của thức ăn trên bàn đối với hắn cũng hữu hạn, nên cũng ít động đũa.
Những người khác thì lại khác, người một bàn ngoại trừ Lục Lâm, phần lớn đều bù đầu ăn cơm, sợ bị tranh đoạt.
Sau khi tham dự tiệc cưới, Lục Lâm đến chỗ Chu thúc một chuyến, tặng chút gạo thóc cho Chu thúc.
Lão thợ săn không muốn lấy không đồ của Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ, có chút ngượng ngùng, liên tục từ chối, dưới sự kiên trì của Lục Lâm lão thợ săn vẫn thu.
Về quê một chuyến, từ trong thôn hái được chút thức ăn, rồi về trấn trên.
Lục Lâm khống chế xe ngựa, nghĩ đến bộ dáng uể oải gần đây của Trần Tiểu Mễ, luôn cảm thấy có chút không yên lòng.
Lục Lâm về đến tòa nhà ở trấn trên, Trần Tiểu Thái hứng thú vội vàng đi ra, hứng khởi bừng bừng nói: "Lâm ca, ca ta có oa oa."
Lục Lâm nghe Trần Tiểu Thái nói, nhịn không được có chút ngoài ý muốn.
Lục Lâm bỗng nhiên nghĩ đến, hình như gần đây Tiểu Mễ thường xuyên cảm thấy buồn ngủ, lượng cơm ăn hình như cũng tăng lên, không nghĩ tới là có oa oa, Lục Lâm liền có loại cảm giác hưng phấn đến không nói nên lời, phi thường hưng phấn, còn có loại cảm giác thần kỳ.

Trần Tiểu Mễ lười biếng nằm ở trên giường, nhìn Lục Lâm liếc nói: "Ngươi đã trở lại?"

"Ngươi không có việc gì chứ? Đại phu nói như thế nào?" Lục Lâm bình phục lại chút cảm xúc hỏi.
"Đại phu nói thân thể của ta rất tốt, hẳn là không thành vấn đề, thân thể ta tốt, còn cần hắn nói sao? Tiểu Thái rất khẩn trương, cái tiểu tử thúi này nhất định phải bắt ta nằm, hiện tại càng ngày càng kỳ cục, cư nhiên dám làm chủ ta luôn." Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ hơi có chút tùy hứng, bất đắc dĩ cười cười, nói: "Tiểu Thái cũng là lo lắng cho ngươi, nghe Tiểu Thái nói, đã có hai tháng."
Lục Lâm gãi gãi đầu, mơ hồ cảm thấy chính mình thật sự có chút hồ đồ, Trần Tiểu Mễ đã có thai hai tháng, hắn cư nhiên một chút manh mối cũng không nhìn ra.
Trần Tiểu Mễ vỗ vỗ bụng, nói: "Một chút cảm giác cũng không có."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Vẫn là nêm cẩn thận một chút cho thỏa đáng……"
"Đồ ăn ở Trương gia thế nào a?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng tạm."
Trần Tiểu Mễ do dự một chút hỏi: "Ngươi đi, không ai nói ngươi cái gì chứ?"
Trần Tiểu Mễ rõ ràng, thanh danh của Lục Lâm so với y còn tốt hơn một chút, nhưng bởi vì ở rể cho y, nên cũng không tốt hơn được bao nhiêu.
"Tất cả mọi người đều rất khách khí, ta nói với bọn họ, một tháng có hai lượng bạc tiền công, những người đó đều thực hâm mộ." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ nghiêng nghiêng đầu, làm quản sự ở trấn trên mới có hai lượng tiền công, hạ nhân bình thường thì không được như thế, cũng khó trách thôn dân hâm mộ, nhưng trên thực tế, Lục Lâm là làm lão bản, dựa vào bán túi mỗi tháng có mấy chục lượng tiền lời, hơn nữa còn bán rượu, trong tay cũng có kha khá, nói hai lượng bạc, Lục Lâm đã thực hàm súc.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Gần đây tích cóp được bao nhiêu tiền?"
"Khoảng một trăm lượng."
Trần Tiểu Mễ tràn đầy ngoài ý muốn nói: "Không phải kiếm lời rất nhiều sao?"
Lục Lâm bất đắc dĩ nói: "Tiêu dùng cũng lớn a! Phải trả công cho nhiều nữ công như vậy, hơn nữa, lại còn mua một đám vải vóc giá cả xa xỉ……"
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm một hồi, nói: "Nhà chúng ta, ăn quá xa xỉ." Mỗi ngày đều có đến vài món ăn, này cũng quá xa xỉ, Trần Tiểu Mễ nằm mơ cũng không nghĩ tới, cuộc sống cư nhiên có thể trôi qua như vậy, mỗi ngày có tiền có thịt, muốn ăn chút điểm tâm nói, cũng có thể tùy tiện mua.
Lục Lâm nghiêng nghiêng đầu, nói: "Nhân sinh trên đời, nếu như không ăn mỹ thực, thì còn có lạc thú gì nữa." Ưu điểm lớn nhất của thế giới này, chỉ sợ là lương thực rất tự nhiên, chỉ cần thủ pháp nấu nướng thích đáng, liền có thể làm thành đồ ăn ngon.
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Ngươi thực biết lấy cớ, ta muốn ăn kem."
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Ngươi không phải đã ăn qua một cái rồi sao, ăn

nhiều không tốt."
Trần Tiểu Mễ liếc xéo Lục Lâm một cái, mơ hồ có loại oán trách 'ngươi lại nữa'.
Lục Lâm cười cười, nói: "Ta nghe người ở hôn lễ nói, Lý Phương Nguyệt cùng Lâm Tú Nhi đều mang thai." Còn có người nói, có thể Trần Tiểu Mễ không thể sinh, nhưng mấy chuyện này, không cần nói cho Trần Tiểu Mễ.
Trần Tiểu Mễ mở to mắt, nghiêng nghiêng đầu, nói: "Đều tới cùng một lúc a!"
Lục gia.
Trong nhà có người mang thai là chuyện tốt, nhưng cũng không trọn vẹn.
Gần đây Thang thị có chút phiền muộn, sau khi Lâm Tú Nhi mang thai, đem rất nhiều chuyện đẩy lên đầu nàng, Lý Phương Nguyệt cũng là học theo.
Nếu Thang thị cãi cọ với Lâm Tú Nhi vài câu, Lâm Tú Nhi liền giả bệnh, Thang thị nhất thời cũng không có các nào.
Sau khi Lâm Tú Nhi mang thai, tiền công của Lục An cũng không nộp lên đúng hạn, nói là để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.
Lão thái thái rất thiên vị tiểu nhi tử, nên cũng không có miệt mài theo đuổi. Nhưng bạc trong nhà chỉ có ra mà không có vào, nhất thời cũng có chút túng thiếu.
Lão thái thái tràn đầy buồn bực nói: "Một đứa hai đứa đều chỉ biết ăn mà không biết làm, Trình Ngọc còn phải giao quà nhập học, học viên trong học viện, cả đám đều là phủng cao dẫm thấp, nếu như không có tiền, sẽ có thể bị người ta khinh thường, vậy phải làm sao bây giờ a."
Giấy và bút mực đều phải cần tiền, hoa màu cũng chưa đến lúc thu hoạch.

Lão gia tử nhìn lão thái thái, nói: "Nếu thật sự không được, thì lại bán một mẫu đất nữa."
Lão thái thái tràn đầy không tha nói: "Lại bán một mẫu đất?" Trong mắt thôn dân Lục gia rất có phong quang, còn không phải là do có đất nhiều sao? Vì hôn sự của Trình Ngọc, đã bán hai mẫu đất, đất càng bán càng ít, cuộc sống chẳng phải là càng ngày càng nghèo sao?
Lão gia tử thở dài, nói: "Nhiều đất như vậy, hiện tại không phải trong nhà trồng không hết sao?" Nếu đưa đất ruộng cho người khác trồng, vậy sau khi nộp thuế, cũng không còn dư được bao nhiêu.
Lão thái thái thở dài, lúc gieo trồng là vào mùa xuân, mấy đứa trong nhà một đứa lười hơn một đứa, lão thái thái đành phải thuê người về trồng, nhưng vào vụ mùa, trên cơ bản là nhà nào cũng bận rộn, nhân thủ phi thường khan hiếm, ngày thường bỏ hai mươi văn là có thể thuê được người, vào ngày mùa, 40-50 văn cũng không có ai nguyện ý làm.
Mấy năm nay lão thái thái không hề xuống ruộng, bây giờ mệt đến suýt chút nữa nằm luôn trong đất.

Thuê người cũng tốn không ít tiền, làm lão thái thái đau lòng một hồi.
"Ta nghe nói, cái tiểu tử thúi Lục Lâm kia, ở trấn trên tìm được một phần công việc, một tháng có hai lượng bạc." Vương thị có chút không vui nói.
Lục Lâm tham gia hôn lễ của Trương gia, thuận miệng bịa chuyện tiền công hai

lượng bạc, rất nhanh đã truyền khắp thôn, tự nhiên cũng truyền tới tai lão thái thái.
Vương thị luôn luôn nhận định lão nhị là một đứa ngu ngốc, lão nhị sinh ra Lục Lâm cũng là một đứa không có phúc khí, không có bản lĩnh, nghe nói, Lục Lâm ở trấn trên tìm được việc làm, một tháng còn có hai lượng bạc, lão thái thái liền có chút khó chịu.
Vương thị luôn lấy công việc của lão tứ làm vinh, phát hiện Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ cư nhiên cũng tìm được công việc có tiền công bằng tiền công của Lục An, Vương thị liền cảm thấy không có khả năng.
Lão gia tử thở dài, tâm tình có chút phức tạp.
Mười ngón tay có dài có ngắn, lão gia tử cũng bất công, tuy rằng không có nghiêm trọng như lão thái thái, nhưng cũng không đem một nhà lão nhị để ở trong lòng.
“Ngươi có chủ ý gì a?” Lão gia tử hỏi.
Vương thị rầu rĩ nói: “Cái đứa song nhi kỳ quái Trần Tiểu Mễ, nói không chừng là không thể sinh, tương lai Lục Lâm kiếm được tiền chỉ sợ toàn tiện nghi cho hai đệ đệ của Trần Tiểu Mễ.” Nếu Lục Lâm thực sự có tiền công hai lượng bạc một tháng, một năm liền có hơn hai mươi lượng.
Vương thị đột nhiên cảm thấy để Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ đúng là lỗ to, vậy mà lúc trước chỉ lấy của Trần Tiểu Mễ mười lượng bạc.
Lão gia tử cũng có chút đau thịt, người nhị phòng không còn ai, lão gia tử mới bắt đầu nghĩ lại chỗ tốt của nhị phòng, gần đây trong nhà vì mấy việc trồng trọt, nấu cơm, giặt quần áo, đốn củi, gánh nước mà gây lộn đến túi bụi.
Lão gia tử bỗng nhiên phát hiện, trước kia lúc nhị phòng còn ở, trong nhà nào có xảy ra nhiều chuyện như vậy, lượng thực trong ruộng cũng sẽ có người làm.
“Chỉ sợ là Lục Lâm áp chế không được song nhi bưu hãn như Trần Tiểu Mễ, tiền công của hắn chắc là Trần Tiểu Mễ lấy hết rồi.” Lão gia tử thở dài nói.
Đất cũng phải dưỡng, trước kia khi nhị phòng còn ở, lão nhị sẽ thường xuyên đến bãi sông lấy nước bùn làm phân bón, sau khi lão nhị đi rồi, đất trồng không thu hoạch được nhiều bằng trước, mà bây giờ đất chỉ sợ là càng ngày càng không tốt.
Vương thị hùng hùng hổ hổ nói: “Cái tiểu tử thúi Lục Lâm này, đi theo Trần Tiểu Mễ, còn học theo y vong ân phụ nghĩa.” Lão gia tử cũng có chút ngoài ý muốn với hành động của Lục Lâm.
Ở trong mắt lão gia tử, cho dù Lục Lâm đã ra ngoài ở rễ, cũng sẽ không chặt đứt quan hệ với Lục gia. Nhưng mà sự thật lại là, sau khi Lục Lâm ra ngoài ở rể, trong nhà kêu hắn về hỗ trợ làm việc, hắn lại đưa đẩy không chịu.
Lão gia tử căn bản không nghĩ tới, trước khi Lục Lâm ra ngoài ở rể, đã thay đổi một quả tim.
Nếu là nguyên chủ, Lục gia chỉ cần nói hai câu dễ nghe, hắn có khả năng sẽ ngoan ngoãn trở về làm việc, cũng có khả năng lấy đồ ở nhà Trần Tiểu Mễ, chuyển về Lục gia, tuy rằng nhung nguyên chủ ghi hận lão gia tử cùng lão thái thái bất công, nhưng trong xương cốt lại là một người ngu hiếu.
Lục Trình Ngọc ngồi ở trong phòng, đọc sẽ, nhưng một chữ cũng đọc không vô.

Tiệc cưới nhà Trương Đại Trụ, có mời Lục Lâm, lại không mời hắn, làm trong lòng Lục Trình Ngọc buồn bực không thôi. Nghe nói, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đều tìm được việc làm ở trấn trên, Lục Trình Ngọc càng thêm hụt hẫng.
Người trong thôn, trước kia khi nhắc tới Lục Lâm, phần lớn đều nói Lục Lâm là người thành thật, nhưng không có bản lĩnh. Bây giờ khi nhắc tới Lục Lâm, rất nhiều người đã thay đổi cách nói, nói Lục Lâm kỳ thật rất không tồi, lớn lên cũng rất có rất tinh thần, nhưng trước kia ở Lục gia bị áp bức tàn nhẫn, nhìn không ra được.
Lục Trình Ngọc cảm thấy trong lời nói của thôn dân, có người thấy có chút không đáng giá giùm cho Lục Lâm, cũng có người chỉ trích gia nãi bất công, hắn cảm thấy cực kỳ hụt hẫng.
Nghĩ đến tương lai chính mình có thể thăng chức nhanh, tiền đồ của Lục Lâm bất quá cũng chỉ là một kẻ làm thuê cho người ta.

------oOo------

Chương 63: Công việc bị người mơ ước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người Lục gia ghen tị với kỳ ngộ của Lục Lâm, Trần gia lại càng thêm ghen tị.
“Lão tam, không tìm được việc làm a!” Lão thái thái thấy Trần lão tam trở về, vội vội vàng vàng hỏi.
Trần Thủ Nhân lắc lắc đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Không có.”
Trần lão thái thái thập phần hâm mộ Lục lão tứ Lục An có thể tìm được việc ở trấn trên, trồng trọt phải dựa vào trời, gặp phải khô hạn hoặc là nạn hạn hán, vậy đúng là muốn mạng người, nếu có một công việc ở trấn trên thì lại khác, có thể đảm bảo được thu chi mà không phải lo mưa nắng.
Lục An có được phần việc làm kia, là do lão bản ở trấn trên thiếu Lục lão gia tử một phần nhân tình, cho nên mới có việc làm, tuy rằng Trần lão thái thái có hâm mộ, nhưng cũng không thể làm gì được, nhưng Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ thì lại khác.
Trần lão thái thái vẫn luôn cảm thấy Trần Tiểu Mễ là cái quái thai khắc thân, hẳn là phải bị thiêu chết, kết quả, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ song song tìm được việc làm ở trấn trên, tiền công còn không thấp.
Mấy ngày trước Trần Thủ Nhân xin lão thái thái mấy lượng bạc, nói là dùng để khơi thông một chút, giúp tìm được việc làm.
Tuy rằng lão thái thái tiếc bạc, nhưng nghĩ tới nếu như lão tam thật sự tìm được việc làm, vậy sau này trong nhà cũng có thể có một phần thu nhập cố định, liền đưa bạc cho Trần Thủ Nhân, nhưng đã qua mấy ngày, Trần Thủ Nhân cũng không tìm được công việc thích hợp, lại còn xài gần hết tiền.
“Có nghe được Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ làm ở chỗ nào không?”
“Hình như là ở cửa hàng Hoa Hạ.” Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đều tương đối điệu thấp, nhưng cũng có rất nhiều cần hai người làm, ngày nào Trần Thủ Nhân cũng ở trấn trên hóng hớt, nên có nghe được chút chuyện. gần đây cửa hàng Hoa Hạ bởi vì bán túi mà thập phần nổi danh, Trần Cảnh cũng mua một cái túi ở đó.
Trần Thủ Nhân cũng đến cái cửa hàng kia thử một chút, nhưng đối phương nói không thiếu người. Cửa hàng có một cái chưởng quầy, trông rất lãnh đạm.
Trần lão thái thái có chút buồn bực nói: “Lão bản cửa hàng Hoa Hạ đúng là không có mắt nhìn người a, cư nhiên thuê loại người như Trần Tiểu Mễ và Lục Lâm, lão bản cũng đã hồ đồ thành như vậy, cửa hàng này phỏng chừng cũng không làm được lâu.”
Trần Thủ Nhân rầu rĩ nói: “Hai tên gia hỏa kia, cũng không biết là có cái vận gì.”

Vốn dĩ Trần Thủ Nhân còn cảm thấy cái thứ như Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm còn có thể tìm được việc làm ở trấn trên, nói không chừng tìm việc làm ở trấn trên cũng không khó như trong tưởng tượng, Trần Thủ Lễ tìm tới tìm lui, cũng tìm được chút chuyện dùng sức lực, hơn nữa, tiền công cũng rất thấp, nên cảm thấy tìm việc làm ở trấn trên, hình như cũng không đơn giản như vậy.
Trần Thủ Nhân buồn bực liền đến sòng bạc, thua hơn phân nửa bạc, nên không dám nói với lão thái thái.

Trần lão thái thái nhìn nhi tử, có chút cả giận nói: "Ngươi cũng đã lớn như vậy, còn không bằng hai cái tiểu hài tử."
Trần Thủ Nhân một chút cũng không cảm thấy năng lực của mình có vấn đề, có chút ủy khuất nói: "Nương a! Hai tên gia hỏa kia cũng chỉ là có vận khí tốt mà thôi."
Trần lão thái thái khẽ hừ một tiếng, nói: "Chỉ biết viện cớ, cũng không biết nghĩ biện pháp."
Trần Thủ Nhân xấu hổ cười, đôi mắt chuyển động, trong lòng hiện lên mấy cái ý niệm.
"Lâm thiếu." Lúc chạng vạng, cửa hàng đóng cửa, Vạn Thiết đến tìm Lục Lâm.
Lục Lâm nhìn thần sắc Vạn Thiết, nói: "Trong tiệm đã xảy ra chuyện gì sao?"
"Lâm thiếu, gần đây có người tới cửa hàng nói xấu ngài và Trần thiếu."
Lục Lâm có chút ngoài ý muốn nói: "Nga, nói cái gì a?"
Lục Lâm biết trong thôn thường xuyên có người nói xấu Trần Tiểu Mễ, nhưng người trấn trên cơ bản đều không thể biết chuyện của hắn cùng Trần Tiểu Mễ, có người đặc biệt chạy tới nói xấu hắn cùng Trần Tiểu Mễ, làm hắn có chút ngoài ý muốn.
Vạn Thiết có chút xấu hổ nói: "Nói các ngươi phẩm hạnh bất lương, ăn cây táo, rào cây sung, bất hiếu với cha mẹ, người tung mấy lời đồn đãi này, trước kia có tới cửa hàng hỏi việc làm, nhưng ta không thu."
Lục Lâm: "……" Cửa hàng Hoa Hạ là của hắn, hắn biết rõ chuyện này, nhưng người khác lại không rõ, hắn nói với người trong thôn rằng hắn làm công ở trấn trên với tiền công hai lượng bạc một tháng, làm người ta đỏ mắt, cho nên, người nói xấu hắn, là muốn hắn cùng Trần Tiểu Mễ bị đuổi việc sao?
"Biết người nọ tên là gì không?" Lục Lâm hỏi.
"Hình như tên là Trần Thủ Nhân."
Lục Lâm bĩu môi, thầm nghĩ: Trần Thủ Nhân, hóa ra là cái tên này, ân oán giữ Trần gia cùng Tiểu Mễ, tính ra cũng có một chồng thật dày a.
Lục Lâm liếc mắt nhìn Vạn Thiết một cái, nói: "Chỉ là một vai hề nhảy nhót mà thôi, không cần để ý tới hắn."
Vạn Thiết gật gật đầu, nói: "Vâng."
Trần Thủ Nhân lại du đãng ở trấn trên nửa tháng, cũng không tìm được công việc thích hợp.
Mỗi ngày đi tới đi lui giữa thành trấn và nông thôn, dài dòng lộ trình, làm hắn không ngừng kêu khổ.
Thật ra ơn ở trấn trên có khách điếm, nhưng phí dụng không thấp, Trần Thủ

Nhân ở trấn trên mấy ngày, tiêu sạch tiền rồi trở về.
Trần Thủ Nhân thật sự có chút không rõ, hắn cũng đã nói tới cỡ đó rồi, vì cái gì lão bản cửa hàng Hoa Hạ còn chưa đuổi việc Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ, có một khoảng thời gian Trần Thủ Nhân đi tìm việc làm, càng tìm càng không có, sau đó, hắn cũng không muốn đi tìm việc làm nữa, chỉ muốn nghĩ cách làm Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm bị đuổi việc, nhưng lại không thực hiện được.
Trần Tiểu Mễ có thai, nên Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ cũng ít khi về nông thôn.
Sau khi bán ra cặp sách, Lục Lâm lại nghiên cứu thêm một ít túi kiểu khác, để ở trong tiệm bán, bởi vì thủ công tốt, kiểu dáng tương đối đa dạng nên các loại túi trong tiệm bán cực kỳ đắc.
Trong thành trấn có một ít quý phụ nhân, suốt ngày ăn không ngồi rồi, nghe nói về cửa hàng Hoa Hạ, cũng thường xuyên đến xem.
Có một lão thái thái dung mạo không được mặn mà lắm, mỗi khi đến đây sẽ trực tiếp mua mười mấy cái túi giá trị không thấp, tính ở thời đại này thì đúng là mua sắm cuồng.
Vạn Thiết không thể một mình lo hết quá nhiều việc, Lục Lâm liền đuổi Trần Tiểu Thái tới làm trợ thủ, cũng coi như là bồi dưỡng nó.
Trần Tiểu Thái lớn lên không tồi, bởi vì tuổi còn nhỏ, nên có rất nhiều tiểu thư, thái thái khi tới mua túi sẽ lôi kéo Trần Tiểu Thái dò hỏi một chút ưu khuyết điểm của các loại túi.
Trần Tiểu Thái ở trong thôn, thường xuyên bị người ta ghét bỏ, đâu có được xum xuê như vậy, nhất thời có chút chân tay luống cuống.
Nhưng thời gian dài, Trần Tiểu Thái cũng đã quen, gặp được khách nhân, cũng có thể khéo léo ứng đối.
Lục Lâm cổ vũ Trần Tiểu Thái tỏ vẻ, nó là một nhân viên giỏi giúp đỡ cửa hàng tiêu thụ rất tốt, làm Trần Tiểu Thái đỏ mặt không thôi.
Nhưng Lục Lâm cũng không có khoa trương, doanh số tiêu thụ đồ trang sức đối với nhân viên cửa hàng trang sức có tác dụng rất lớn, một nhân viên tiêu thụ giỏi, trong một tháng có thể giúp cửa hàng gia tăng mấy chục vạn tiền lời, trích phần trăm cộng vào tiền lương.

Lục Lâm đi vào phòng, thấy Trần Tiểu Thái đang nói chuyện với Tiểu Mễ.
Thấy hắn tiến vào, Trần Tiểu Thái liền đỏ mặt rời đi.
Lục Lâm nhìn bộ dáng thẹn thùng của Trần Tiểu Thái, bĩu môi. Hai ngày trước khi Trần Tiểu Thái đi vào, vừa vặn thấy hắn và Tiểu Mễ đang thân thiết, có thể là thấy thứ gì đó, nên mấy ngày nay, vừa thấy hắn liền trốn đi.
Lục Lâm nhìn bánh gạo trong tay Trần Tiểu Mễ, chớp chớp mắt, nói: “Bánh gạo ở đâu ra a?”
“Tiểu Thái mua cho ta.” Đệ đệ hiếu thuận như thế, Trần Tiểu Mễ mơ hồ có chút đắc ý, “Hình như gần đây Tiểu Thái rất cao hứng a.”
“Bởi vì gia hỏa này, cảm thấy chính mình có thể giúp được việc.” Suốt ngày ăn không ngồi rồi, thời gian lâu dài, cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, gia hỏa Trần Tiểu Thái này, cũng đã từng sống qua những ngày khổ cực, nên sẽ có loại cảm giác nguy cơ. Làm gia hỏa này cảm thấy chính mình có thể kiếm được số tiền

lớn, cũng là một loại khích lệ.
Lục Lâm để Vạn Thiết ghi nhận cho Trần Tiểu Thái, nếu như Trần Tiểu Thái bán ra một cái túi trị giá năm trăm văn trở lên, liền trích phần trăm cho nó năm văn tiền, xem như cho nó tiền tiêu vặt.
Trần Tiểu Mễ có chút khó xử nói: "Để Tiểu Thái ở trong tiệm bán túi, vậy có được không?"
Lục Lâm bất đắc dĩ nhìn Tiểu Thái, nói: "Tiểu Thái cũng không còn nhỏ, qua mấy năm nữa, nên tìm tức phụ cho nó, cũng không thể bao bọc nó cả đời a, huống chi chuyện ngươi thanh danh kém, cũng không phải là trách nhiệm của ngươi, không có gì mà không thể để người ta nhận ra."
Nếu Trần gia đã dám lấy chuyện Trần Tiểu Mễ bất hiếu tới cửa hàng của bọn họ nháo, hắn cũng có thể đến học viện, quăng ra chuyện Trần gia vì học phí của Trần Cảnh mà bán đường đệ, Trần Cảnh là một người đọc sách, tóm lại là cần mặt mũi. Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ thầm thở dài một hơi.
Trần Tiểu Mễ không để ý chuyện của mình, nhưng đối đệ đệ lại có chút quan tâm quá độ, nhưng chuyện này cũng không có cách nào a, dù sao ba huynh đệ đã cùng nhau vượt qua khoảng thời gian gian nan nhất, Trần Tiểu Mễ là một trưởng huynh, ở một mức độ nào đó, gánh vác trách nhiệm của một phụ thân cũng là chuyện nên làm.
Nhưng chỉ cưng chiều, rất dễ dàng dạy hư tiểu hài tử, cho nên người mặt đen, là hắn làm.
Thẩm a bà may cặp sách trong phòng, Thẩm Trì ở một bên thắt dây đeo.
Thẩm Trì thắt dây đeo, đa dạng phong phú, Lục Lâm vì cổ vũ Thẩm Trì, cho y rất nhiều mộc châu, dây buộc, vải vụn kiểu dáng khác nhau, cho Thẩm Trì.
Gần đây Thẩm Trì chuyên môn làm đồ trang sức cho cặp sách, rất nhiều người lúc mua túi, nhìn thấy trên túi có đồ trang sức xinh đẹp, liền sẽ năn nỉ cửa hàng cho thêm một cái, tuy rằng là thứ không đáng giá, nhưng rất nhiều phú thái thái xem chuyện được tặng không một cái đồ trang sức, là nhặt được đại tiện nghi.
Thẩm a bà phi thường vừa lòng Thẩm Trì, tuy rằng dây đeo này chỉ là vật nhỏ, nhưng làm tốt cũng có thể bán được, theo bà biết, có không ít người đều rất thích dây đeo tôn tử bà thắt đâu.
"Tôn tử, gần đây con học số sao?" Thẩm a bà hỏi.
Thẩm Trì gật gật đầu, "Vâng" một tiếng. "Tiểu Mễ ca chủ yếu là dạy Tiểu Thái, con đi theo học một chút."
Thẩm a bà nhìn Thẩm Trì, nói: "Học thêm chút cũng tốt, học thêm chút cũng tốt."
Học số ở trong mắt thôn dân cũng là một cái bản lĩnh khó lường, Thẩm a bà vẫn là hy vọng Thẩm Trì có thể học nhiều một chút, nếu có bản lĩnh học số, tương lai muốn đến cửa hàng làm, cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.
Thẩm Trì gật gật đầu, tự nhiên cũng biết đó là một cơ hội khó có được.
Thẩm Trì bắt đầu chậm hơn so với Trần Tiểu Thái, rất nhiều thứ không thể lý giải được, nhưng có khi Trần Tiểu Thái bổ túc cho Thẩm Trì, Thẩm Trì đã dần dần có thể đuổi kịp.
"Mấy ngày nay, Tiểu Thái đến cửa hàng hỗ trợ." Thẩm Trì nói.

Thẩm a bà gật gật đầu, nói: “Tiểu tử Tiểu Thái này, thoạt nhìn cũng rất có tiền đồ.”
Thẩm a bà nhìn tôn tử liếc, trong lòng hiện lên vài phần khác thường, Thẩm Trì là một tiểu song nhi, tương lai không biết sẽ chọn được nhà chồng gì, người nhà quê là không quá thích song nhi, song nhi có thể gả tốt không nhiều lắm, Thẩm a bà đương nhiên là không hy vọng tôn tử của mình bị ủy khuất.
Trước kia, lúc còn ở nông thôn, nhà Thẩm a bà gần nhà Trần Tiểu Mễ, Thẩm Trì cũng thường chơi cùng Trần Tiểu Thái, Thẩm a bà cũng từng suy xét Trần Tiểu Thái, nhưng hiện tại nhà Trần Tiểu Mễ càng ngày càng tốt, nhà bọn họ…… Cô nhi quả phụ, thật sự không thể coi là một nhà trong sạch gì.
Thẩm a bà đánh giá, nếu Trần Tiểu Mễ tìm thê tử cho Trần Tiểu Thái, một đống bà mối sẽ dáng lên, cũng không dám hy vọng xa vời, chỉ có thể chờ thêm mấy năm, Thẩm Trì lớn chút rồi tính.

------oOo------

Chương 64: Trần Cảnh tới kiếm chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cửa hàng Hoa Hạ.
“Tiểu Thái, thật là ngươi a!” Trương Đại Hổ đi tới nói.
Trần Tiểu Thái đã làm nữa tháng, nhưng đây là lần đầu tiên nó gặp được người cùng thôn, người trong thôn đều giống nhau, cho dù tới thị trấn cũng sẽ không đi tới tiệm của bọn họ.
“Đại hổ, sao ngươi lại tới đây?”
Trương Đại Hổ gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Cha ta bắt được mấy con cá, đem lên chợ bán, ta liền đi theo, ngươi ở chỗ này làm gì a.”
“Đại ca cùng Lâm ca làm việc ở chỗ này, ta cũng tới đây giúp đỡ một chút.” Trần Tiểu Thái cảm thấy không có gì phải dấu diếm, liền nói thẳng.
Trương Đại Hổ có chút hâm mộ nhìn Trần Tiểu Thái, nói: “Ngươi cũng thật lợi hại a!”
Trương Đại Hổ nhìn mấy cái túi giá trị xa xỉ trong cửa hàng, có chút bó tay bó chân, nếu không phải có người quen ở chỗ này, hắc điếm như vậy, Trương Đại Hổ cũng không có dũng khí đi vào.
Gần đây trong thôn đồn đãi Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đến trấn trên làm việc, một tháng có hai lượng, hai người một tháng có bốn lượng, hai người làm việc ở trấn trên, còn mang theo Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch, người trong thôn hâm mộ tiền công của Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ không thôi, nhưng cũng có thôn dân cảm thấy, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đến trấn trên làm việc cũng thôi đi, cư nhiên còn đem theo Tiểu Mạch ngốc nghếch, chỉ sợ sẽ làm chủ gia tức giận, không bao lâu sẽ bị đuổi việc.
Nhưng người trong thôn chờ mãi chờ mãi, cũng không chờ được hai người bị đuổi về, một đám thôn dân, chỉ có thể cảm thán Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ vận khí không tồi, gặp được một gia chủ phúc hậu, nhưng cũng có người cảm thấy lão bản này cũng quá phúc hậu, có thể là một người hiền lành.
Trước kia Trương Đại Hổ ngẫu nhiên gặp được Trần Tiểu Thái, còn tưởng rằng mình nhìn lầm người, ở bên cạnh nhìn một hồi, mới đi tới chào hỏi.
“Tiểu Thái, ngươi làm ở chỗ này, có được tiền không?” Trương Đại Hổ có chút tò mò hỏi.
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: “Có, nhưng không nhiều lắm, kém xa ca ta."
Trương Đại Hổ âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn biết tiền công của Trần Tiểu Mễ, có tới hai lượng bạc một tháng lận a, nếu như tiền công của Trần Tiểu Thái không khác Trần Tiểu Mễ, vậy mới kỳ quái.

Trước đó Trương Đại Hổ ở bên cạnh nhìn trộm một hồi lâu, vừa vặn nhìn thấy Trần Tiểu Thái thần thái sáng láng giới thiệu túi trong cửa hàng với người ta. Trương Đại Hổ nhìn Trần Tiểu Thái đĩnh đạc nói chuyện, cảm thấy Trần Tiểu Thái rất có bản lĩnh, so sánh một chút, 'thuộc hạ' của hắn, tuy rằng là một bang có 'tiểu đệ', nhưng cũng không dùng được cái gì.
“Ngươi còn trẻ, lại qua hai năm nữa, nói không chừng sẽ giống ca ngươi.” Trương Đại Hổ tràn đầy hâm mộ nhìn Trần Tiểu Thái, luôn cảm thấy Trần Tiểu Thái không giống trước kia.
Trần Tiểu Thái cười cười, nói: “Ta vẫn là kém xa đại ca.” Trương Đại Hổ nhìn mấy cái túi giá cả sang quý trong cửa hàng có chút đỏ mặt, bị âm thanh của Trương Lâm Sinh làm giậc mình, liền rời đi.
“Cha, hiện tại Trần Tiểu Thái thật lợi hại.”
"Thật sao? Có bao nhiêu lợi hại?” Chuyện Trương Đại Hổ chạy đến cửa hàng Hoa Hạ, là do Trương Lâm Sinh ngầm đồng ý, Trương Lâm Sinh cũng có chút tò mò về chuyện của huynh đệ Trần gia.
Khoảng thời gian trước Thẩm a bà có trở về nông thôn một chuyến, nghe nói là kiếm được không ít tiền, cuộc sống của người nhà quê nghèo nàn, ai mà không muốn kiếm nhiều bạc a!
“Tiểu Thái, giúp quản sự trong tiệm bán đồ, mấy cái túi đó tới vài trăm văn lận a, hình như Tiểu Thái cũng có tiền công.”
Trương Lâm Sinh có chút cảm thán nói: “Trần gia đúng là càng ngày càng tốt.” Trương Lâm Sinh thầm nghĩ: Mấy năm trước Trần Tiểu Mễ, còn phải vào núi tìm thức ăn, lúc ấy, có không ít người ở đoán, sớm muộn gì Trần Tiểu Mễ xảy ra chuyện, đến lúc đó, Trần Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch khẳng định không sống được, không nghĩ tới thế đạo thay đổi nhanh như vậy, Trần gia càng ngày càng sống tốt hơn.
Trương Đại Hổ trở về kể lại chuyện, người trong thôn đều đã biết chuyện mấy huynh đệ Trần Tiểu Mễ làm việc ở trấn trên, lúc Lục Lâm đi tiệc cưới cũng có nói đến, cho nên Trương Đại Hổ về kể lại, mọi người cũng không cảm thấy kinh ngạc, chuyện Trần Tiểu Thái làm việc trong cửa hàng ở trấn trên, làm mọi người cảm thấy có chút ngoài ý muốn.
Thông ít thiếu niên trong thôn, sùng bái Trần Tiểu Thái có thể làm việc trong cửa hàng ở trấn trên không thôi.
Vài nha đầu trong thôn, ban đầu khi nhắc tới Trần Tiểu Thái, đều tràn ngập khinh thường, bây giờ ngược lại nhiều thêm vài phần hâm mộ.
Trong khoảng thời gian này, Lục gia không có thu vào, nhưng trong nhà lại chi tiêu không ít, không thể không bán thêm một mẫu đất hạ đẳng, với giá bảy lượng bạc, Thẩm a bà nghe thấy tin này, mơ hồ cảm thấy trước kia mua đất lỗ, nhưng lúc ấy tiền mua đất là của Lục Lâm, kỳ thật cũng không có liên quan gì nhiều tới Thẩm a bà.
Lục gia lại bán đất nữa, làm mọi người thổn thức không thôi, không ít thôn dân có chút bội phục Lục gia hào phóng, đất đang tốt nói bán là bán, cũng có người cảm thấy nếu Lục gia đã muốn bán đất, sao không bán sớm một chút, nếu bán sớm một chút, nói không chừng đã có thể bảo vệ tính mạng của con thứ hai,

cũng không đến mức phải tuyệt hậu. Nếu một nhà lão nhị còn ở, cũng không đến mức ngay cả một người nghiêm túc làm việc cũng không có.
Gần đây Thang thị cực kỳ buồn bực, Lý Phương Nguyệt cứ làm như mình là đại tiểu thư, hơn nữa còn mang thai, một khi sai nàng làm việc, Lý Phương Nguyệt liền la choáng đầu, Lâm Tú Nhi cũng vậy. Bắt đầu còn tốt, gần đây hai người càng ngày càng quá phận.
Lý Phương Nguyệt nằm trong phòng, tâm tình thập phần không xong, gần đây Lý Phương Nguyệt không cần phải làm việc, nhưng cũng không thoải mái.
Lục Trình Ngọc dọn tới trấn trên để học tập, bình thường rất ít khi trở về, sau khi trở về cũng lạnh nhạt với nàng.
Lý Phương Nguyệt biết Lục Trình Ngọc đã biết chuyện tỷ tỷ chỉ mình là một tiểu thiếp, cho nên mới lãnh đạm với mình như thế.
Kỳ thật Lý Phương Nguyệt rất có hảo cảm với Lục Trình Ngọc, trên thực tế, điều kiện của Lục Trình Ngọc cũng không tồi, diện mạo khá tốt, còn là một người đọc sách, Lục gia còn có nhiều đất như vậy, hai lão nhân trong nhà đều thiên vị hắn.
Sau khi Lý Phương Nguyệt vào cửa, cũng từng nghĩ tới cử án tề mi*, phu thê đồng tâm.
*Cử án tề mi: Vợ chồng kính trọng nhau như khách.
Nhưng sau khi vào cửa Lý Phương Nguyệt liền minh bạch, Lục Trình Ngọc cưới nàng chỉ vì móc nối quan hệ với tỷ phu, mà hiện tại thân phận của tỷ tỷ đã bị chọc thủng, người phu quân như hắn có cảm giác như bị mắc mưu, bị lừa, hơn nữa về chuyện sính lễ, có đôi khi Lý Phương Nguyệt cảm thấy ánh mắt phu quân, mẹ chồng nhìn mình giống như đang nhìn kẻ thù.
Trong nhà còn có một lão thái thái tác quai tác quái, Lý Phương Nguyệt rất rõ ràng, lão thái thái còn chưa biết chuyện về tỷ tỷ, nếu không, lão thái thái tuyệt đối sẽ không ngồi yên như vậy.
Trong nhà cái này lão thái thái rất tàn nhẫn a, Lục lão nhị chính là bị ép lên chiến trường.
Tuy rằng Lý Phương Nguyệt không rõ vì sao mẹ chồng chịu đựng không nói cho lão thái thái, nhưng lão thái thái không biết cũng là chuyện tốt.
Nhưng lão thái thái không biết chuyện, chuyện này càng trở nên mơ hồ, làm Lý Phương Nguyệt bất an không thôi.
Lý Phương Nguyệt sờ sờ bụng, thầm nghĩ: Đứa nhỏ trong bụng mình nhất định phải là một nam hài a, người Lục gia đều là kẻ ăn thịt người không nhả xương, nếu nàng sinh ra một nữ hài, vậy cuộc sống sau này không biết sẽ phải trôi qua như thế nào đây.

Trần Cảnh vẫn luôn học tập ở trấn trên, gần đây cửa hàng Hoa Hạ rất nổi tiếng với các học viên.
Không ít con nhà giàu vì thể hiện thân phận, cách mấy ngày sẽ đổi một cái cặp sách mới nhất, để thể hiện bản thân.
Trần Cảnh là một đệ tử bình dân, nên chỉ có thể nhìn.
Tuy rằng Trần Cảnh hâm mộ hành vi phô trương của đám con nhà giàu, nhưng

ngoài mặt vẫn luôn bày ra bộ ghét bỏ hành vi hủ bại của đối phương.
Theo nguyên tắc nhắm mắt làm ngơ, Trần Cảnh rất ít khi chú ý đến chuyện của cửa hàng Hoa Hạ.
Nhưng Trần Cảnh không chú ý, vẫn sẽ có người đem chuyện của cửa hàng Hoa Hạ nói cho Trần Cảnh.
Từ trong miệng đồng học biết được Trần Tiểu Thái làm việc ở cửa hàng Hoa Hạ, Trần Cảnh không khỏi có chút khó có thể tin.
Trần Cảnh không nghĩ tới, cái đứa quê mùa, giống một con chuột hôi như Trần Tiểu Thái, hiện tại cư nhiên có thể làm việc trong cửa hàng Hoa Hạ, Trần Cảnh có chút sợ Trần Tiểu Mễ, nhưng lại không sợ Trần Tiểu Thái.
Trần Cảnh suy nghĩ lúc nào thì đến đi tìm Trần Tiểu Thái tâm sự.
Lục Lâm đến cửa nhà đồ gỗ, lấy đồ trang sức cùng gia cụ gần đây mới đặt, trở về liền thấy một đám người vây quanh cửa hàng cửa.
Đám người này vây quanh cửa hàng, ríu rít nói chuyện một hồi lâu mới tản ra.
Lục Lâm từ trong miệng Vạn Thiết biết được chuyện Trần Cảnh không biết từ đâu nghe được tin Trần Tiểu Thái làm việc ở cửa hàng, hắn chạy đến cửa hàng, muốn Tiểu Thái đưa mấy cái túi cho hắn, Tiểu Thái không cho, Trần Cảnh liền nhục mạ Trần Tiểu Thái các kiểu, làm khách trong tiệm chấn kinh một hồi.
Trần Tiểu Mễ nghe được tin tức, từ hậu viện chạy ra, đánh Trần Cảnh một trận, Trần Cảnh một bên gào khóc nói muốn báo quan.
Có người cảm thấy chuyện này không bình thường, thậm chí còn có người tìm nha dịch tới, nha dịch tới một chuyến, cảnh cáo Trần Cảnh một phen, rồi rời đi.
Lục Lâm mở cái cửa hàng Hoa Hạ này, cũng phí một chút tâm tư, có câu Diêm Vương dễ đối phó, tiểu quỷ khó chơi, chỗ mấy nha dịch, Lục Lâm đều đã chuẩn bị tốt.
Lục Lâm nghe thấy Trần Tiểu Mễ động thủ với Trần Cảnh, liền có chút lo lắng, đi vào hậu viện.
"Ngươi không sao chứ." Lục Lâm rất tin tưởng bản lĩnh của Trần Tiểu Mễ, nhưng dù sao thân mình Trần Tiểu Mễ cũng có chút không tiện.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Yên tâm đi, ta rất tốt, thu thập một tên Trần Cảnh vẫn còn dư dả." Từ nhỏ tới lớn Trần Tiểu Mễ cũng đánh nhau với Trần Cảnh rất nhiều lần, vốn dĩ y cho rằng Trần Cảnh đã nhớ đau, không nghĩ tới Trần Cảnh cư nhiên lại tới kiếm chuyện.
Lục Lâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Ta biết, ngươi có bản lĩnh nhất." Cái tên Trần Cảnh kia, đúng thật là thiếu đánh.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi yên tâm đi, ta có chừng mực, tên kia còn khá tốt." Nhưng mặt mũi hắn là không ít, nếu như thật sự đả thương Trần Cảnh, nói không chừng còn sẽ bị báo quan, lúc bắt đầu xung đột với Trần Cảnh, Trần Tiểu Mễ đã đạp Trần Cảnh ngã chổng vó.
Trần Cảnh không tới một mình, có mấy đồng học tới cùng hắn, bị đánh trước mặt mấy người đó, Trần Cảnh nhất định sẽ cảm thấy rất mất mặt.
Lục Lâm tìm người hỏi thăm một phen, nên cũng biết được đại khái, mấy học viên trong học đường biết Trần Cảnh và Trần Tiểu Thái có quan hệ đường huynh đệ, liền mời Trần Cảnh uống rượu, hỏi xem có thể được giảm giá hay

không, Trần Cảnh bị mấy người miệng vàng chuốt rượu, liền choáng đến không thấy phương hướng, nói giá cả không tính là gì, hắn có thể làm lão bản tặng không.
Trần Cảnh tỏ vẻ với đám người này, Trần Tiểu Thái là người của Trần gia bọn họ, cho dù đã phân gia cũng vẫn là người Trần gia, đồ của huynh đệ Trần gia, cũng là của Trần Cảnh.
Sau khi tỉnh rượu, Trần Cảnh có chút chột dạ, nhưng lời nói cũng đã nói ra, Trần Cảnh cũng không thể tự đánh mặt mình, vì thế Trần Cảnh tới cửa hàng, vênh mặt hất càm sai khiến Tiểu Thái đưa cho hắn mấy cái túi, Tiểu Thái đương nhiên là không đưa, Tiểu Thái không đưa Trần Cảnh liền cường hào thủ đoạt.
Tiểu Mễ nghe thấy động tĩnh, liền lao tẩn cho Trần Cảnh một trận.

------oOo------

Chương 65: Phu nhân của chủ bộ

Nguồn: [EbookTruyen.VN]

"Cái tên Trần Cảnh đó đúng là vớ vẩn a." Lục Lâm nhịn không được nói.
Trên thực tế cửa hàng Hoa Hạ là của hắn cùng Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Thái cũng tính là thiếu đông gia của cửa hàng, cứ như vậy, Trần Cảnh tới tiệm đoạt đồ, ở một mức độ nào đó, chỉ có thể tính là việc nhà.
Nhưng chuyện Trần Tiểu Thái là thiếu đông gia của cửa hàng, chính Trần Tiểu Thái cũng không biết, Trần Cảnh lại càng không thể biết.
Bộ trong nhà có người làm việc trong cửa hàng nào đó, thì có thể đến cửa hàng đó lấy không đồ sao, đạo lý đó ở đâu ra vậy? Phí công Trần Cảnh là một người đọc sách thánh hiền.
Trần Cảnh bị Trần Tiểu Mễ tẩn một trận, xám xịt về nhà, trốn tránh vài ngày không gặp ai.
Trần Tiểu Mễ khẽ hừ một tiếng, Trần Cảnh khảo nhiều năm như vậy, mới khảo trúng đồng sinh, ở trong mắt Trần Tiểu Mễ, hắn là kẻ chỉ biết tiêu xài hoang phí, cố tình lão thái thái còn yêu thương hắn, nhận định một kẻ ngu xuẩn như vậy là lương tài." Nhưng, Trần Cảnh tới kiếm chuyện, hình như là Lục Trình Ngọc ở sau lưng khuyến khích."
Lục Lâm thầm nghĩ: So với Trần Cảnh, Lục Trình Ngọc có tâm nhãn nhiều hơn, nhưng hai kẻ đều không phải thứ tốt lành gì.
Vốn dĩ Lục Trình Ngọc cũng không biết, Lục Lâm làm việc ở chỗ nào, ngẫu nhiên mới phát hiện Lục Lâm làm việc trong cửa hàng Hoa Hạ ở trấn trên, thậm chí Lục Lâm còn có thể kéo theo Thẩm a bà và Thẩm Trì làm việc.
Gần đây cửa hàng Hoa Hạ rất nổi tiếng với mấy học viên trong học viện, biết Lục Lâm làm quản sự trong cửa hàng đó, Lục Trình Ngọc cảm thấy thực hụt hẫng.
Biết Trần Cảnh muốn tới kiếm chuyện với Trần Tiểu Thái, liền ở sau lưng khuyến khích một phen.
Trần lão thái thái biết Trần Cảnh bị đánh, lòng đầy căm phẫn, nhưng lão thái thái vẫn có chút e dè với đại nhân vật có thể mở cửa hàng ở trấn trên.
Từ xưa dân không đấu với quan, bần không tranh với phú.
Ở trong mắt thôn dân, tóm lại có thể sống ở trấn trên là có bản lĩnh, có lẽ sau lưng còn có quan hệ gì đó, có thể không trêu chọc thì không cần trêu chọc mới thỏa đáng.
Huống chi, tuy rằng lão thái thái có chút càn quấy, nhưng tóm lại vẫn có vài phần lý trí, biết chuyện này là tôn tử không đúng.
Hơn nữa Trần Thủ Nhân nói, lúc ấy có nha dịch của quan phủ đi qua, nhưng cũng không quở trách người của cửa hàng, ngược lại còn quở trách tôn tử một trận, ở trong mắt lão thái thái, không thể chọc đến cửa hàng này.

Sau khi Trần Cảnh tới nháo một hồi, mấy ngày liền không có lộ mặt, vài ngày sau, Lục Lâm liền vứt hắn ra đầu.

Dù sao mỗi ngày Lục Lâm đều bận rất nhiều việc.
Thang thị biết Trần Cảnh bị Trần Tiểu Mễ đánh nên tâm tình không tồi, Thang thị cảm thấy gần đây chuyện gì cũng không thuận lợi, nhưng lúc nhìn thấy người khác gặp xui xẻo, luôn có thể làm nàng cảm thấy được cân bằng lại.
"Nhi tử, Trần Tiểu Thái làm việc ở cửa hàng Hoa Hạ sao?"
Lục Trình Ngọc gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."
Thang thị cau mày, nói: "Không nghĩ tới Trần Tiểu Thái cũng may mắn như thế."
Ở trong mắt Thang thị, một đứa tiểu quỷ như Trần Tiểu Thái, cư nhiên cũng được đảm nhiệm một chức vị quan trọng trong cửa hàng, lão bản kia tâm cũng quá lớn rồi.
Lục Trình Ngọc cũng có chút không phục, hắn nghe nói chuyện của cửa hàng đều do Lục Lâm quản, nữ công trong tiệm đều phải xem sắc mặt Lục Lâm, Lục Lâm nói dùng ai, liền dùng người đó, hình như rất có phong quang.
Nhưng ngày lành của cửa hàng Hoa Hạ này cũng sắp tàn rồi, theo hắn biết, trấn trên có một ông chủ bán vải, gần đây cũng định mở cửa hàng bán túi, mấy nữ công trong cửa hàng Hoa Hạ có thể sẽ đi ăn máng khác.
"Có phải tên tiểu tử Lục Lâm này thật sự kiếm được rất nhiều bạc hay không, hẳn là gần đây hắn không thiếu tiền." Thang thị nói.
Lục Trình Ngọc nhíu nhíu mày, đòi tiền nhị phòng, đều do gia gia, nãi nãi làm, căn bản không cần hắn mở miệng.
Lục Trình Ngọc là người đọc sách, rất nhiều người đọc sách, thích tiền từ trong xương cốt, nhưng ngoài miệng lại thanh cao kiêu ngạo, sợ nói đến tiền sẽ làm mấy hương gia bọn họ lây nhiễm mùi tiền của thương gia, Lục Trình Ngọc cũng vậy.
Thang thị thấy sắc mặt Lục Trình Ngọc khó coi, nên cũng không nhắc lại chuyện này, nhưng trong lòng lại bắt đầu tính toán.
Trần Tiểu Mễ nhìn sổ sách, ngó Lục Lâm, phồng má nói: "Sinh ý gần đây của cửa hàng, có chút giảm xuống." Hơn nữa còn giảm rất nhanh.
"Bên ngoài có cửa hàng giống chúng ta." Chế tác một ít sản phẩm thấp kém, cửa hàng của đối phương, cơ bản là hoàn toàn sao chép cặp sách của cửa hàng bọn họ thậm chí, kiểu dáng còn tương đối cao cấp vì đối phương dùng tài liệu xa hoa hơn bọn họ, giá cả cũng rẻ hơn.
Vốn dĩ Lục Lâm không muốn để Trần Tiểu Mễ biết, nhưng mỗi ngày Trần Tiểu Mễ đều kiểm tra, đương nhiên không thể không biết.
Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Nhanh vậy sao."
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Chuyện này cũng không có cách nào."
Tuy rằng hắn đã cực lực ngăn cản cách làm cặp sách lộ ra ngoài, nhưng ở đây có không ít người có tay nghề giỏi, mua một cái túi, hảo hảo nghiên cứu một chút, là có thể biết được cách làm, huống chi, trong mười mấy nữ công hắn thuê, có hai người đã đi ăn máng khác.

Tuy rằng hắn đã chia nhóm, nhưng mấy nữ công kia cũng có giao lưu, lâu dần cũng không có khả năng không lộ ra ngoài.
Tuy rằng kiếp trước có biện pháp bảo mật, nhưng cũng không thể ngăn chặn hàng giả hoành hành, huống chi ở đây làm hàng giả cũng không phải là phạm pháp.
Trần Tiểu Mễ thở dài, có chút phiền muộn nói: "Kiếm chút tiền cũng không dễ dàng a."
Lục Lâm cười cười, nói: "Yên tâm đi, ngươi không đói đâu……" Ngoại trừ bán túi, còn có rất nhiều thứ có thể bán được. Làm buôn bán sao có thể luôn thuận buồm xuôi gió được chứ.
Trần Tiểu Mễ khẽ hừ một tiếng, hơi hơi đỏ mặt.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy mình ăn càng lúc càng nhiều, trước kia nghĩ chỉ cần có thể sống hơn người bình thường thì đã tốt rồi, hiện tại lại nghĩ mỗi ngày ăn ngon, mặc tốt.
Trước kia Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói, chờ bọn họ có nhiều tiền, có thể suy xét mua một chức quan, lúc đó Trần Tiểu Mễ còn cảm thấy Lục Lâm đang khoác lác, hiện tại lại cảm thấy, nói không chừng cũng có thể, biết đâu Lục Trình Ngọc không làm quan, y cùng Lục Lâm lại làm quan.
Lục Lâm đi ra cửa, ngoài ý muốn gặp Thang thị.
Sau khi ra ngoài ở rể, Lục Lâm rất ít khi gặp Thang thị, ra cửa chợt gặp phải một người như vậy, Lục Lâm không khỏi có chút không được tự nhiên.
"A Lâm a." Thang thị vẻ mặt ôn hoà nói.
Lục Lâm không nghĩ tới, trước kia đã gây lộn thành như vậy, Thang thị còn có mặt mũi chạy tới trước mặt hắn, nhìn còn rất hiền lành, Lục Lâm chuyển động tròng mắt, không xài được chiêu cứng rắn, cho nên hiện tại Thang thị đổi thành chiêu dùng tình thân sao? Đúng là không thể tưởng tượng được a.
"Bá mẫu quá khen, quá khen, ta chỉ là kiếm chút cơm thôi, đâu có tiền đồ như ngài nói, vẫn là đại đường ca có tiền đồ hơn, cưới được một đại tiểu thư, ở trong thôn rất có vinh quang a."
Thang thị xấu hổ cười cười, sau khi biết chuyện của tỷ tỷ Lý Phương Nguyệt, gần đây Thang thị rất ít khi lấy con dâu ra khoe khoang.
"A Lâm a, ta nghe nói hiện tại ngươi có tiền công hai lượng bạc một tháng, nhiều bạc như vậy, chắc là Trần Tiểu Mễ lấy hết rồi, dù sao ngươi cũng là một hán tử, phải có uy phong của một đương gia, chuyện gì cũng phải tự quyết định, Trần Tiểu Mễ không có bộ dáng mà song nhi nên có, chỉ sợ là không thể sinh con, ngươi cực cực khổ khổ làm việc như vậy, đến cuối cùng, chỉ sợ là tiện nghi cho người ngoài."

Lục Lâm nhìn Thang, nói: "Người ngoài? Bá mẫu nói đùa rồi."
Lục Lâm thầm trợn trắng mắt, chuyện Trần Tiểu Mễ mang thai, Lục Lâm không rêu rao ra ngoài, nhưng cũng không dấu diếm, nhưng có thể là người nông thôn không linh thông tin tức ở trấn trên, hoặc là do Thang thị cảm thấy Trần Tiểu Mễ không thể sinh con, cho nên căn bản không để ý.
Thang thị nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi đứa nhỏ này, làm người quá thật thành, có

lẽ hiện tại Tiểu Thái là một người tốt, nhưng chờ đến khi nó cưới thê tử rồi sinh nhi tử, đương nhiên sẽ nghĩ khác, đến lúc đó, ngươi đã hoàn toàn may áo cưới cho người khác, suy cho cùng a ngươi vẫn nên suy nghĩ cho người trong nhà."
Lục Lâm cười lạnh, không khỏi bị chấn kinh bởi sự mặt dày vô sỉ của Thăng thị, trước kia hắn bị nâng ra ngoài bằng một tấm ván cửa, Thang thị cư nhiên còn có mặt mũi nói với hắn cái gì mà suy nghĩ cho người trong nhà.
Thang thị nhìn sắc mặt Lục Lâm, ngượng ngùng cười cười, nói: "A Lâm a, trước kia định hôn sự chờ ngươi và Trần Tiểu Mễ, trong nhà cũng là không còn cách nào khác, Trần Tiểu Mễ này không phải người tốt lành gì, ngươi bị y đè đầu, chắc là cũng sống không tốt đi, chờ đại ca ngươi đậu tú tài, sẽ nghĩ cách giúp ngươi hoà li, tìm cho ngươi một người vợ tốt."
Lục Lâm liếc mắt nhìn Thẳng thị một cái, nói: "Đây là chuyện của ta, không cần đại bá mẫu lo lắng."
Thang thị kéo cánh tay Lục Lâm, nói: "A Lâm, ngươi đừng đi a, dù sao ngươi và Trình Ngọc cũng đều là người Lục gia, đánh gãy xương cốt còn dính gân, nếu đại ca ngươi đậu tú tài, ngươi cũng có thể thơm lây mà không phải sao."
"Đại bá mẫu, rốt cuộc là ngươi muốn nói cái gì?"
Thang thị nhìn Lục Lâm, rốt cuộc cũng nói ra mục đích cuối cùng, "Không phải hiện tại ngươi kiếm được không ít sao, đại ca ngươi cần chút tiền để mở rộng quan hệ, còn thiếu mấy lượng bạc."
Lục Lâm vô ngữ cười cười, Thang thị mơ hồ cảm thấy tươi cười của Lục Lâm có chút chói mắt, không ngừng cố gắng nói: "Nếu đại ca ngươi có thể làm quan, đến lúc đó, ngươi chính là thân thích của đại quan a."
Lục Lâm bất đắc dĩ nói: "Bá mẫu, ta không có tiền, tiền đều do Tiểu Mễ quản a, nếu đại ca thiếu tiền, trong nhà có thể bán đất mà, dù sao nếu đại ca mở miệng, nãi nãi sẽ đồng ý ngay."
Thang thị xanh mặt, nói: "Ngươi là một đại nam nhân, sao lại để Trần Tiểu Mễ quản tiền."
"Không phải do ta ở rể sao?"
Thang thị thấy chiêu thân tình không xài được, cũng không dám quát Lục Lâm, "Lục Lâm, công việc này của ngươi, cũng không phải dễ làm a, ta nghe nói, người Trần gia có tới kiếm chuyện, tỷ phu của đại ca ngươi chính là chủ bộ, một câu tùy tùy tiện tiện, cũng có thể làm ngươi sống ổn định, đương nhiên, một câu tùy tiện, cũng có thể làm ngươi bị đuổi việc."
Lục Lâm nhìn Thang thị, vân đạm phong khinh cười cười.
Trước đó, Thang thị nói lời hay ý đẹp với hắn, Lục Lâm còn có chút không quen, sau khi đối phương lộ ra bộ mặt thật, Lục Lâm liền ổn định lại.
"Chủ bộ đại nhân là tâm phúc của huyện lệnh đại nhân, đương nhiên là làm người ta kính ngưỡng, nhưng có một chuyện rất kỳ quái, không biết đại bá mẫu có thể giải đáp thắt mắt của ta hãy không."
Thang thị nhìn Lục Lâm, có vài phần không thoải mái, "Giải thích cái gì chứ?"
"Ta nghe nói, thê tử của chủ bộ đại nhân là một đại mỹ nhân, nhưng chuyện kỳ quái là vị phu nhân này họ Kỷ, đây đúng là kỳ quái a, thê tử đại ca mới cưới về không phải là họ Lý sao? Sao phu nhân của chủ bộ đại nhân lại là họ Kỷ đâu,

chẳng lẽ đại tiểu thư Lý gia lấy họ mẹ sao?"
Thang thị trừng mắt nhìn Lục Lâm, hư trương thanh thế nói: "Đương nhiên là ngươi lầm rồi."
Lục Lâm cười cười, nói: "Chắc là vậy đi, lời đồn đãi thật thật giả giả, ai cũng không thể biết rõ được."
Thang thị có chút hung tợn nhìn Lục Lâm, mắng hai câu rồi rời đi.
Lục Lâm nhìn bóng dáng Thang thị chật vật rời đi, lắc lắc đầu.
Trên đời này luôn có vài người có thể không biết xấu hổ đến mức này, chiếm tiện nghi còn cảm thấy không đủ.
Trần Tiểu Mễ thấy Lục Lâm trở về, ngẩng đầu lên, "Ngươi đi đâu thế? Sao bây giờ mới về?"
"Trên đường gặp được Thang thị, chậm trễ một chút thời gian." Lục Lâm tùy ý nói.
"Nàng tìm ngươi làm cái gì?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
Lục Lâm nhún vai, nói: "Chắc là nghe nói ta kiếm được chút tiền, cho nên nhẫn nại không được, nói ra một đống lời vô nghĩa." May mắn Thang thị chỉ cho rằng hắn lãnh hai lượng bạc một tháng, nếu để bà ta biết hắn kiếm được mấy chục mấy trăm lượng chắc là điên luôn.
Trần Tiểu Mễ trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nói: "Không biết xấu hổ."
Lục Lâm thầm nghĩ: Đúng là cực kỳ không biết xấu hổ.

------oOo------

Chương 66: Gặp lại Tần Nghị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thang thị về đến nhà, sắc mặt rất không tốt.
Có lẽ Lý Phương Nguyệt biết Thang thị ra ngoài tìm Lục Lâm đòi tiền, thấy Thang thị trở lại, liền muốn tìm Thang thị hỏi một chút.
Sau khi mang thai, lão nhân trong nhà đều rất kỳ vọng vào cái thai này của Lý Phương Nguyệt, làm sống lưng của Lý Phương Nguyệt thẳng hơn không ít.
Thang thị bị Lục Lâm soi mói, cảm thấy cưới Lý Phương Nguyệt về chẳng khác nào cưới về một cái tang môn tinh, lúc này, Lý Phương Nguyệt còn chạy tới trước mặt Thang thị, trong chốc lát liền chọc giận Thang thị.
Dưới sự tức giận, Thang thị liền nổi lên tranh chấp với Lý Phương Nguyệt, còn đánh nàng vài cái.
Lâu rồi Lý Phương Nguyệt không bị Thang thị nhằm vào, thấy Thang thị tự nhiên nổi điên, đương nhiên cũng đánh lại, hai người đánh thành một khối.
Hai người cùng nhau tranh chấp, liền dẫn lão thái thái đến, Lý Phương Nguyệt thấy Thang thị nổi điên, phỏng chừng không chiếm được chỗ tốt gì, liền rầu rĩ rời đi.
Vương thị nhìn Thang thị, có chút bất mãn nói: "Tức phụ lão đại, sao ngươi lại lấy cháu dâu ra trút giận, làm bị thương hài tử thì làm sao bây giờ?"
Thang thị đã tức đến phát điên, bây giờ bình tĩnh lại, cũng cảm thấy có chút lỗ mãng.
Vương thị nhìn thoáng qua ngoài cửa, rầu rĩ nói: "Nếu như nàng đến chỗ tỷ tỷ nàng cáo trạng, chọc giận chủ bộ đại nhân thì làm sao bây giờ?"
Nghe lão thái thái nhắc tới chủ bộ đại nhân, Thang thị lại giận đến muốn nổ, nếu chủ bộ thật sự để ý tới người muội thê này thì tốt rồi, chỉ sợ là chủ bộ căn bản không để ở trong lòng, nhưng lời này không thể nói với lão thái thái.
Thang thị bị lão thái thái quở trách một hồi, cũng không dám cãi lại cái gì, chỉ có thể giận dỗi một mình.
Lục Trình Ngọc từ học viện trở về, liền nghe nói mẫu thân và thê tử đánh nhau.
"Mẫu thân, sao ngài lại gây lộn với Phương Nguyệt." Lục Trình Ngọc không quá thích Lý Phương Nguyệt, nhưng vẫn có chút thích hài tử trong bụng Lý Phương Nguyệt.
Tuổi tác của Lục Trình Ngọc ở trong thôn cũng coi như không nhỏ, có vài người cùng tuổi, đã có rất nhiều tiểu hài tử chạy quanh sân.
Trong khoảng thời gian này, Lục gia phân tranh không ngừng, bị người ngoài chế giễu không ít, Lục Trình Ngọc cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Thang thị oán hận nói: "Cái nha đầu chết tiệt kia, trong nhà vì cưới nàng mà phải tốn bao nhiêu bạc, còn nàng chỉ biết làm ta mất mặt."
Lục Trình Ngọc rất muốn xem nhẹ chuyện của Lý gia, khoảng thời gian trước,

do Lý Như thổi gió bên gối, mà Lục Trình Ngọc có thể gặp chủ bộ một lần, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, chủ bộ đại nhân cũng đáp ứng sẽ dìu dắt hắn, chuyện này làm cải thiện thái độ của Lục Trình Ngọc với Lý Phương Nguyệt không ít, thấy mẫu thân lại lấy chuyện này ra nói, Lục Trình Ngọc có chút không cao hứng nói: "Mẫu thân, nhắc lại chuyện này làm gì."
Tuy rằng Lý Như chỉ là một thị thiếp, nhưng chỉ cần lời nói có thể đả động chủ bộ đại nhân, thì dù là thê hay thiếp cũng không có gì quan trọng, Lục Trình Ngọc rất không muốn thừa nhận chính mình đã chọn sai.
Thang thị rầu rĩ nói: "Hôm nay tìm Lục Lâm mượn bạc, hắn không đồng ý, hình như hắn biết chuyện Lý Như chỉ là thị thiếp."
Lục Trình Ngọc có chút kích động nói: "Lục Lâm biết? Mẫu thân, mẹ có lầm hay không, hắn đã nói cái gì?"
Thang thị gật gật đầu, có chút tức giận nói: "Hắn nói, phu nhân của chủ bộ đại nhân họ Kỷ, vì sao không phải họ Lý."
Lục Trình Ngọc đột nhiên nắm chặt tay, trên mặt nhiễm vài phần xấu hổ và giận dữ, mơ hồ có chút chật vật bất kham.
"Cái thằng nhóc chết tiệt này, rốt cuộc là nghe được tin tức ở chỗ nào chứ." Thang thị rầu rĩ nói.
Lục Trình Ngọc cắn chặt răng, không thể không thừa nhận, gần đây Lục Lâm rất khác biệt, hắn quản lí rất nhiều chuyện ở cửa hàng Hoa Hạ, trước kia hắn còn thấy mấy lão bản ở trấn trên còn ăn cơm cùng Lục Lâm, nhân duyên của Lục Lâm, hình như rất không tồi.
Lục Trình Ngọc thầm có chút khủng hoảng, nếu Lục Lâm biết chuyện, có phải đã có rất nhiều người biết rồi hay không.
Trong biệt viện.
Trần Tiểu Mễ nhìn cặp sách chồng chất trong phòng, có chút quái dị nói: "Cư nhiên nhiều như vậy."
"Do tính tiền theo sản phẩm, cho nên, mọi người đều rất tích cực."
Hiện tại ở chỗ của Lục Lâm chỉ có mười lăm công nhân được thuê chính thức, nhưng Lục Lâm cũng không ngại nhân công mang vải về nhà làm, làm xong rồi đưa lại đây.
Như vậy, nhân công lãnh vải vóc về nhà làm cũng có thể đưa cho chị em dâu, nữ nhi trong nhà làm giúp, sau khi làm xong, cũng có thể nhờ người khác giao lại đây, rồi lại lãnh về nhà làm tiếp, cho nên, tuy rằng tạm thời trong tiệm chỉ có mười lăm nhân viên nhưng trên thực tế lại có rất nhiều người lãnh về nhà làm, nên cặp sắp cũng có rất nhiều.
Vì để kiếm được nhiều một chút, không ít người sẽ mang về nhà nhiều một chút, một khi không cẩn thận, sẽ tồn hàng lại rất nhiều.
Lục Lâm cân nhắc, mấy nữ công đó làm liều mạng như vậy, cũng sợ hãi đột nhiên không có việc làm, thất nghiệp ở đâu cũng là một vấn đề lớn a.
Gần đây thù lao Lục Lâm phải trả, cũng có đến mấy chục lượng.
Trần Tiểu Mễ nhìn một phòng cặp sách, nói: "Trước tiên cứ chậm lại một chút, bây giờ cặp sách có chút nhiều."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Làm nhiều như vậy, lúc này nên đình một khoảng thời gian, chậm rãi bán, hoặc là, hắn đến thị trấn kế bên thuê một cái cửa hàng, mở một chi nhánh, mang túi qua bên kia bán, tuy rằng cũng có tiểu thương đến đây lấy hàng hoá của hắn bán lại, nhưng số lượng cũng không phải rất nhiều.
Lục Lâm càng nghĩ càng cảm thấy được, liền nói chuyện này cho Trần Tiểu Mễ.
"Đi thị trấn kế bên a." Trần Tiểu Mễ mơ hồ cảm thấy được, lại cảm thấy đường xá khá xa xôi, nếu muốn đến thị trấn kế bên, buổi sáng xuất phát thì buổi tối cũng không thể về tới kịp.
"Đáng tiếc a! Có rất nhiều kiểu dáng không thể làm được, bằng không nhất định có thể bán được một đợt nữa." Trần Tiểu Mễ thở dài, mơ hồ có chút ưu sầu.
Lục Lâm biết rất nhiều kiểu túi, nhưng có không ít kiểu bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không chế tác được, nguyên nhân phổ biến nhất là vấn đề khóa kéo.
Mấy ngày hôm trước, Lục Lâm còn nhập vào một đám vải a, nếu đợt túi này bán không được, vậy đám vải này sẽ phải tồn lại.
"Không đi cũng được, để bán từ từ, dù sao cũng có thể bán ra ngoài, giai đoạn trước đã kiếm được không ít, dù sao cũng đã lấy lại vốn rồi." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ ngẫm lại cảm thấy cũng đúng, dựa vào bán túi, trừ ra phí hao tổn, cũng kiếm được hơn một trăm lượng, nếu ở trong núi bào thực còn không biết phải mất bao lâu, mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy a, tuy rằng đã kiếm được một ít tiền, nhưng cũng không thể dừng lại không làm nữa, dù sao trong nhà cũng có nhiều miệng chờ ăn a.
Lục Lâm đếm đếm bình bạc, nói: "Còn thừa một 150 lượng."
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Còn nhiều vậy, chỗ này có phải phần lớn là do bán rượu kiếm được hay không a!"
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Cũng không hẳn, chủ yếu là bán túi."
Gần đây hắn đã giảm bớt tần suất bán rượu, quá trình nhưỡng rượu khoai lang đỏ tương đối rườm rà, hơn nữa cũng không có nguyên liệu, rượu trong quầy bán quà vặt, càng bán càng ít đi, Lục Lâm cũng luyến tiếc bán đi, trước kia lúc gặp Vương chưởng quầy, Vương chưởng quầy cũng có chút oán hận chuyện này.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ nằm thành một khối, nói chuyện mở chi nhánh, nói trong chốc lát liền ngủ rồi.
Lục Lâm dậy thật sớm, đi vào đại sảnh, thấy Trần Tiểu Thái cắn cán bút, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.
"Ngươi dậy sớm thế?" Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nghĩ thầm: Tiểu hài tử nơi này rất tự giác a, dậy sớm như thế, tiểu hài tử ở thế giới trước kia, nếu được nghỉ, có thể ngủ tới khi mặt trời lên cao.

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, nói: "Không sớm a, gà trống đã gáy từ lâu rồi."
Lục Lâm: "......" Gà trống gáy thì gáy đi, không nhất thiết lúc gà trống gáy thì phải thức dậy!
"Ngươi đang làm gì đó?" Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, nói: "Ta đang tính toán tình hình thu chi, gần đây sinh ý trong tiệm rất đình trệ, nhưng mà ngày nào cũng phải trả một bút tiền công, vải dệt cũng không rẻ, còn tiếp tục như vậy nữa, sẽ càng ngày càng lỗ vốn."

Lục Lâm: "......" Con nít con nôi nghĩ nhiều như vậy làm gì? "Vậy ngươi có ý tưởng gì không?"
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Nên tìm biện pháp bán túi nhiều hơn, bằng không sẽ phải cạp đất mà ăn."
Lục Lâm bĩu môi, thầm nghĩ: Muốn cạp đất cũng đâu dễ như vậy, đứa nhỏ này sợ nghèo thì có.
"Lâm ca, chúng ta làm lỗ vốn, Đại lão bản có dị nghị gì hay không, có thể không cần chúng ta nữa hay không?" Trần Tiểu Thái lo lắng sốt ruột nói.
"Đại lão bản đã ra ngoài, chúng ta làm lỗ vốn, hắn cũng không biết......" Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Thái thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Vậy sao, ta còn cảm thấy lỗ vốn rất không tốt."
"Được rồi, được rồi, cùng ta ra ngoài một chuyến đi."
"Đi đâu thế?" Trần Tiểu Thái hỏi.
"Đi rồi biết."
Lục Lâm mang theo Trần Tiểu Thái đi hướng ra chợ.
Trần Tiểu Thái đi bên cạnh Lục Lâm, rầu rĩ nói: "Lục ca, chúng ta đi chợ làm gì a!" Nó còn tưởng rằng Lục Lâm muốn dẫn nó đến chỗ nào, kết quả là đi chợ.
"Đương nhiên là để mua đồ ăn."
"Mua cái gì chứ!" Trần Tiểu Thái hỏi.
"Xem ở chợ có cái gì rồi tính tiếp, có thể suy xét mua một con gà mái, thứ đó rất bổ."
Trần Tiểu Thái: "......" Gần đây có ngày cửa hàng không bán được một cái túi nào, Lục ca còn xa xỉ muốn mua gà mái, nhưng mà canh gà hầm phi thường ngon, thịt gà cũng rất ngon, Trần Tiểu Thái nhịn không được liếm liếm môi.
Lục Lâm thầm nghĩ: Trời càng ngày càng nóng, hình như gần đây Tiểu Mễ ăn không nhiều lắm, ăn rất cái gì cũng phun ra hết, phải nên tẩm bổ.
Lục Lâm đi tới thị trấn, thấy một đám người vây quanh một chỗ không biết là đang xem cái gì.
Một vị thiếu gia, cao giọng nói: "Đầu hùng này, ta ra mười sáu lượng, đã là rất cao rồi."
"Hai mươi lượng."
"Ta nói, một thợ săn như ngươi, không nên quá tham lam, đầu hùng này của ngươi, da lông đã tổn hại nghiêm trọng, cũng chỉ có bổn thiếu gia, mới nguyện ý ra giá mười sáu lượng, những người khác, ngay cả 12 lượng cũng không muốn bỏ ra."
"Hai mươi lượng."
Thanh niên kiêu ngạo ngang ngược, nhìn Tần Nghị, trên mặt hơi có chút tức giận.
Lục Lâm chen vào đám người nhìn thoáng qua, có chút kinh ngạc nói: "Tần đại thúc."
Tần Nghị nhìn thấy Lục Lâm cũng có chút kinh ngạc, Tần Lãng nhìn thấy Lục Lâm hai mắt liền sáng ngời, ngay sau đó trông mong nhìn Lục Lâm, bị một đứa đại tiểu tử dùng ánh mắt cầu cứu nhìn, Lục Lâm nhịn không được tâm sinh khác

thường.
Lục Lâm tiêu hai mươi lượng, mua con gấu đen của Tần Nghị.
Tần Nghị thập phần cảm kích, ân cần muốn đưa gấu đen về cho Lục Lâm.
Lục Lâm chiêu đãi Tần Nghị cùng Tần Lãng ở biệt viện, trên đường về, Lục Lâm có nghe nói về chuyện của Tần gia, mấy ngày trước, ba cha con Tần Nghị theo dõi một con gấu đen, thiết kế bẫy rập bắt giữ gấu đen, tuy rằng bắt được gấu đen, nhưng trong quá trình đó Tần Minh gặp chuyện ngoài ý muốn, ngã gãy chân.
Sau khi Tần Nghị tìm đại phu, đại phu nói, nếu muốn trị tốt thương thế, cần tốn ít nhất hai mươi lượng bạc, cho nên khi vị kia thiếu gia kia ra giá mười sáu lượng, Tần Nghị mới chết sống không chịu.
Biết chuyện của Tần Nghị, Lục Lâm nhịn không được cảm thán người miền núi cũng không dễ dàng, vất vả lắm mới bắt được một con thú lớn, đi xem bệnh cũng không đủ, đương nhiên, cũng có thể là do Tần Nghị không biết giá thị trường, bị lang băm hố.

------oOo------

Chương 67: Thuê Tần Nghị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Biết được tình huống của Tần Nghị, Lục Lâm để Tần Nghị mang người tới chỗ bọn họ, để tiện chiếu cố.
Tần Nghị có chút ngượng ngùng, nhưng ở khách điếm thật sự quá tốn tiền, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ lại rất chân thành, Tần Nghị liền mang người đến.
Tuy rằng nhận được hai mươi lượng bạc từ Lục Lâm, nhưng bạc là để xem bệnh cho nhi tử, bạc trên người Tần Nghị đã sắp thấy đáy, ở Lục trạch tổng cộng có ba gian phòng dành cho hạ nhân, Vạn gia ở một gian, Thẩm a bà ở một gian, gian cuối cùng, liền để cho ba cha con Tần gia ở.
Ở nông thôn, Tần Nghị không có nhà, đột nhiên dọn đến trấn trên ở trong một tòa nhà lớn, cho dù là phòng hạ nhân, cũng có chút không quen được, cũng không dám duỗi tay duỗi chân làm gì.
Lục Lâm đến tìm Dương đại thiếu nhờ giúp đỡ, Dương đại thiếu giới thiệu cho phụ tử Tần gia một đại phu y thuật cao minh, thu phí cũng tương đối ổn, chỉ cần tám lượng bạc là có thể tiến hành băng bó cùng cặp bản cố định cho Tần Minh.
Tần Minh bị gãy chân, không thể tùy ý hoạt động, Lục Lâm để Tần Nghị lưu Tần Minh lại nghỉ ngơi.
Tần Nghị thập phần ngượng ngùng, Tần Nghị biết chuyện chủ nhân toà nhà này đã ra ngoài, đem chuyện trong cửa hàng và tòa nhà này đều giao cho Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ xử lý, từ miệng Vạn Thiết.
Ở trong mắt Tần Nghị, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ là làm công cho người ta, tùy tiện cho người xa lạ vào ở, thật sự là có chút không thỏa đáng, nhưng Tần Nghị cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Hơn nữa Lục Lâm cũng có nói, với tình huống của Tần Minh, nếu như tùy tiện di động, có thể sẽ biến xấu, Tần Nghị chỉ có thể cố mà làm.
Tần Nghị bán gấu đen, chủ yếu là để chữa bệnh cho nhi tử, hiện tại bệnh đã trị hết, Tần Nghị cảm thấy là mình đã chiếm tiện nghi của Lục Lâm, liền muốn trả bạc lại cho Lục Lâm, Lục Lâm thoái thác, chỉ lấy của đối phương bốn lượng bạc, coi như là ra giá bằng đại thiếu gia kia.
Trong bếp, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ vây quanh một con gấu to.
"Đây là gấu sao!" Không nghĩ tới, xuyên qua một chuyến cư nhiên có cơ hội ăn được thịt gấu. Kiếp trước, dù cho có ra giá cao cũng không có ai bán, gấu hoang dã trưởng thành cũng ít nhất 3000 nguyên, giá thấp hơn 1600 đều là gấu già rồi, không thể lấy mật được.
Trước khi xuyên qua mấy năm, hình như cũng có người cung cấp thứ này, sau đó gấu đã trở thành động vật được bảo hộ.
"Lấy mật gấu lấy ra trước đi, đó chính là thứ tốt, nếu bán cho dược đường, cũng có thể được bảy tám lượng bạc."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Được.” Mật gấu có giá trị dược hiệu rất cao có thể bán lấy tiền, tuy rằng da gấu có chút rách, nhưng cũng có thể làm bao tay, vào mùa đông, làm bao tay bán, da gấu cũng khá hiếm thấy, chắc là có thể bán được không tồi.

Lục Lâm mua đầu gấu này, vốn dĩ chỉ nghĩ giúp Tần Nghị một chút, nhưng sau đó, hắn cảm thấy, có thể mình đã kiếm được một món hời.
Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ lột da gấu, rồi lấy mật gấu.
Con gấu Tần Nghị bắt được, ước chừng khoảng hai trăm cân, sau khi xử lý xong, còn dư lại rất nhiều thịt, trong chốc lát khẳng định là ăn không hết, Lục Lâm dự trữ lại hầu hết thịt gấu.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: “Nấu thịt gấu với mật ong sao?”
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!” Bên trong quầy bán quà vặt có mấy bình mật ong, giá mật ong ở đây rất cao, tuy rằng mật ong trong quầy bán quà vặt không phải nguyên chất, nhưng hương vị cũng rất không tồi, Lục Lâm vẫn luôn luyến tiếc lấy ra.
Trần Tiểu Mễ liếm liếm môi, đôi mắt sáng lấp lánh.
Buổi tối, mọi người vây quanh một chỗ, cùng nhau ăn một bữa tiệc thịt gấu lớn.
Thịt gấu thấm mật ong ngọt ngào, rất hợp khẩu vị của Trần Tiểu Mạch, Trần Tiểu Mạch ăn đến miệng bóng bẩy, tay bẩn hề hề.
Vốn dĩ Lục Lâm muốn mời phụ tử Tần gia, nhưng chắc là do quá lo lắng cho Tần Lãng, nên cha con Tần gia cũng không ăn uống gì, Lục Lâm cũng không miễn cưỡng, chỉ để tức phụ của Vạn Thiết, Vân Nương nấu một ít cháo thịt dễ tiêu hóa, cho ba cha con.
“Lâm ca, cảm ơn huynh.” Thấy Lục Lâm trở về, Tần Lãng liền đi đến trước mặt Lục Lâm.
Mấy ngày hôm trước, Tần Lãng đi theo phụ thân, đúng là có chút lo âu bất an, sau khi đại phu xem bệnh, tình huống của đệ đệ rõ ràng đã bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, cuối cùng Tần Lãng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấy Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ, liền như thấy được cứu tinh.
Lục Lâm xoa xoa đầu Tần Lãng, nói: “Chuyện nhỏ mà thôi, ngươi không cần khách khí như thế, đệ đệ ngươi đã tốt hơn được chút nào chưa?.”
Tần Lãng gật gật đầu, nói: “Đã tốt hơn được chút rồi” Tần Lãng có chút sinh khí vì đệ đệ lỗ mãng, nhưng nhìn thấy đệ đệ bị thương lại có chút bất đắc dĩ.
“Lâm ca, huynh muốn ăn cái gì thì cứ nói với ta, ta vào núi săn cho huynh.”
Lục Lâm nhìn Tần Lãng, nói: “Săn cho ta? Không thu tiền sao?"
Tần Lãng không chút nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên không thu tiền, huynh giúp nhà ta một đại ân, sao ta có thể thu tiền của huynh chứ!”
Lục Lâm: “……” Muốn làm công không cho hắn sao? Hình như không tệ nha!
Đúng lúc bên này cũng đang thiếu người, nếu thuê cha con Tần gia liền có thể giải quyết vấn đề thiếu nhân công.
“Mở chi nhánh!!!” Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, có chút kinh ngạc nói.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, ở chỗ này, người muốn mua túi gần như đã mua hết rồi, nhưng ở thị trấn kế bên, còn có cả bó lớn kẻ có tiền." Gần đây

cửa hàng buôn bán không tốt, túi trong nhà bao thì càng tích càng nhiều, Lục Lâm không thể không suy xét cách tiêu thụ ra bên ngoài.
Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, nói: "Lâm ca, chúng ta không có tiền để mở chi nhánh……" Lục Lâm quét mắt nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Cái tiểu quỷ này, sao lại coi thường người khác như vậy."
Nếu đến thị trấn kế bên, Lục Lâm cũng không tính mua thêm một cái cửa hàng, chỉ thuê tạm, thuê rẻ hơn mua nhiều, trước tiên cứ thuê hai năm, nếu buôn bán được, thì lại suy xét đến chuyện mua cửa hàng.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Ta định giao cái nhiệm vụ gian khổ mà quang vinh này cho đệ."
Trần Tiểu Thái tràn đầy kinh ngạc trừng lớn mắt, nói: "Đệ?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."
Trần Tiểu Thái có chút miễn cưỡng nói: " Đệ được không?"
Lục Lâm nhún vai, nói: "Không phải gần đây đệ có hỗ trợ trông cửa hàng sao?"
Gần đây, khi Trần Tiểu Mễ nhàn rỗi nhàm chán, sẽ dạy Trần Tiểu Thái, Thẩm Trì, Tiểu Mạch, Tiểu Phàm số học.
Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì đều thập phần hiếu học, học không tồi, Vạn Tiểu Phàm là một người trầm mặc ít lời, nhìn có chút ngốc, trên thực tế, đầu óc lại rất thông tuệ, tuy rằng không nói, nhưng chắc là đều ghi tạc trong lòng, nhưng đứa nhỏ này lại thiếu đi một chút khôn vặt của Trần Tiểu Thái.
Nhưng đối với Tiểu Mạch thì lại có chút quá sức, tuy rằng Tiểu Mễ dồn rất nhiều tinh lực để dạy nó, hy vọng Tiểu Mạch có thể biết nhiều hơn một chút, nhưng đối với mấy thứ này, Tiểu Mạch là vào tai này ra tai kia.

Nhưng dù sao tình huống của Tiểu Mạch là đặc thù, cũng không thể cưỡng cầu gì hơn.
Trần Tiểu Thái chớp chớp mắt, nói: "Đúng là thế!" Nhưng mà nó chỉ là hỗ trợ trông cửa hàng mà thôi.
"Chẳng lẽ đệ đối không tin tưởng chính mình sao? Chẳng lẽ đệ muốn cả đời lưu lại trong nhà ăn không ngồi rồi."
"Mới không phải, đệ muốn chiếu cố đại ca, chiếu cố Tiểu Mạch." Trần Tiểu Thái ngẩng đầu lên, rống lớn một tiếng, bỗng nhiên nghĩ tới chí hướng trước kia, trước kia thấy đại ca mỗi ngày cực cực khổ khổ, Tiểu Mạch thì luôn ăn không đủ no bảo đói, hắn liền muốn nhanh chóng lớn lên để chiếu cố tốt người nhà.
Lục Lâm cười cười, nói: "Yên tâm đi, cũng không phải để một mình đệ trông giữ cửa hàng."
Suy cho cùng, Trần Tiểu Thái cũng chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, người ở đây trưởng thành từ rất sớm, có mấy đứa nhỏ chỉ mới mười mấy tuổi thôi đã thập phần lão thành rồi, rất nhiều người mới mười ba bốn tuổi đã thành thân, Trần Tiểu Thái cũng thường xuyên trưng ra bộ dáng ông cụ non.
Sau khi Lục Lâm nửa hống nửa lừa, lừa dối Trần Tiểu Thái, lại đi tìm Tần Nghị.
Tần Nghị là một hán tử thành thật, sau khi tới đây, cảm thấy không thể ăn không

uống không, mỗi ngày đều kiếm việc để làm, Tần Nghị là một người miền núi, có thể săn được gấu, cho dù không bằng Trần Tiểu Mễ, nhưng công phu tay chân cũng rất không tồi.
Tuy rằng Tần Lãng tuy rằng còn nhỏ chút, nhưng mà có câu hậu sinh khả uý, nhìn thân thể của nó, không quá hai năm nữa, cũng là một người lợi hại.
“Cha, Lâm ca nói gì với cha thế?” Tần Lãng hỏi.
Tần Nghị gãi gãi đầu, nói: “Lâm ca ngươi nói rất kì quái.”
Lục Lâm nói với hắn, gần đây đại lão bản sau lưng, muốn hắn đến thị trấn kế bên mở thêm chi nhánh, hắn cần người trợ giúp, Lục Lâm hứa hẹn cho hắn tiền công một tháng một lượng rưỡi bạc, tuy rằng săn thú kiếm được rất nhiều nhưng lại rất nguy hiểm, nhưng công việc Lục Lâm giới thiệu thì lại khác, tương đối ổn định hơn.
Huống chi, Tần Nghị cũng cảm thấy được thân thể của mình đã bắt đầu đi xuống, hiện tại còn tốt, nhưng qua thêm mấy năm nữa, chỉ sợ là không thể săn thú được nữa.
Nếu như hắn ngã xuống, chỉ sợ là hai đứa con nhỏ không sống nổi.
Nếu như có một phần công tác, ít nhất muốn nuôi sống mình và hai tiểu tử chắc là không thành vấn đề.
Tần Nghị nói chuyện này với Tần Lãng nói, Tần Lãng nhìn Tần Nghị, nói: “Cha, đây là chuyện tốt!” Lục Lâm có nói với hắn, chỗ này thiếu một tiểu nhị, hỏi hắn có nguyện ý làm hay không, nếu như hắn nguyện ý làm, thì một tháng sáu trăm văn, chờ hắn lớn hơn chút nữa, có thể làm được nhiều chuyện hơn, còn có thể tăng lương.
Sáu trăm văn chỉ là ban đầu, Lục Lâm nói, làm việc ở đây được bao hai bữa cơm, thức ăn ở Lục gia thực sự rất không tồi, cho dù là cháo của
hạ nhân, ăn cũng rất ngon.
Chỗ ở cũng rất tốt, tuy rằng ở phòng hạ nhân, nhưng trong toà nhà của kẻ có tiền, phòng ở của hạ nhân đã hơn xa phòng ở ở nông thôn, so với ở trên núi thì càng tốt hơn mười ngàn tám trăm lần.
Tần Nghị nhìn Tần Lãng, nói: “Lục Lâm còn tính thuê ngươi?"
Tần Nghị không khỏi có chút kinh ngạc, Tần Nghị không nghĩ tới, Lục Lâm cư nhiên còn muốn thuê nhi tử của mình. Tần Lãng đã mười một tuổi, nhưng đứa con trai này của mình lại rất cao lớn cường tráng, nói hắn mười hai mười ba tuổi, cũng sẽ không có người hoài nghi, nếu để sai vặt, thì tuổi này rất vừa vặn.
Tần Lãng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, Lục ca nói, có rất nhiều chuyện cần làm, nếu như con ta làm tốt, còn có thể được khen thưởng.”
Tần Lãng gãi gãi đầu, hắn cũng không trông cậy vào khen thưởng, hắn chỉ là không muốn ăn không uống không ở nhà Lục Lâm, quá hổ thẹn, huống chi, đệ đệ còn phải dưỡng bệnh ở chỗ Lục Lâm.
Tần Lãng cảm thấy Lục Lâm thật kỳ quái, Vạn quản sự nói, Lục Lâm là thuộc hạ của lão bản, Tần Lãng lại cảm thấy, Lục Lâm càng giống lão bản hơn, ít nhất, hắn cảm thấy Lâm ca rất có uy nghiêm, tiền làm công của nhân công ở nơi này hình như đều do Lục Lâm định đoạt.
Tần Nghị gật gật đầu, nói: “Lục Lâm nói, qua mấy ngày nữa, hắn muốn đến thị

trấn kế bên một chuyến, cha hẳn là sẽ đi theo.”
Tần Nghị vẫn luôn săn thú, hiện tại được Lục Lâm thông báo tuyển dụng làm hộ vệ, có chút không quen nhưng cũng còn có thể tiếp thu, Tần Lãng gật gật đầu, nói: “Cha, ngươi yên tâm đi, con sẽ chiếu cố đệ đệ.”
Tần Nghị xoa xoa đầu Tần Lãng, nói: “Phải hảo hảo chiếu cố đệ đệ con a.”
Tần Lãng gật gật đầu, nói: “Vâng.”

------oOo------

Chương 68: Tiểu Thái rời nhà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong phòng .
"Qua mấy ngày nữa, ta và Tiểu Thái sẽ đến thị trấn kế bên, ngươi đừng về nông thôn, cứ ở lại chỗ này đi."
"Ta biết rồi."
"Hiện tại thân thể ngươi không tiện, tận lực tránh xung đột với người khác."
Lục Lâm lại không yên tâm dặn dò.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, có chút ngạo nghễ nói: "Hiện tại ta vẫn có thể tấu ngươi mấy quyền."
Lục Lâm: "......."
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Được rồi, ta biết chừng mực, ta cũng không phải người thích đánh nhau, là những kẻ kia tới tìm đánh, những kẻ mà ta đánh đều là cặn bã."
Trần Tiểu Mễ thấy Lục Lâm hống y như hống tiểu hài tử, tràn đầy buồn bực trợn trắng mắt.
Lục Lâm, Tần Nghị và Trần Tiểu Thái cùng đến Liễu Trấn kế bên, so với Lâm Trấn, chỗ Lục Lâm đang ở thì Liễu Trấn lớn hơn rất nhiều, cửa hàng trên phố, cũng rực rỡ hơn Lâm Trấn.
Sau khi Lục Lâm tới Liễu Trấn, liền đến khách điểm thuê phòng ở.
Tần Nghị cùng Trần Tiểu Thái đi theo Lục Lâm, suốt ngày đi vòng vòng trên phố.
Công việc của Tần Nghị là đi theo Lục Lâm, mỗi ngày đi theo Lục Lâm ăn không uống không ở không, không khỏi làm Tần Nghị có chút không được tự nhiên, đặc biệt là giá thành ở Liễu Trấn rất cao.
Sau mấy ngày ở Liễu Trấn, cuối cùng Lục Lâm chọn một cửa hàng sắp chuyển nhượng, thuê hai mươi lượng một tháng, lấy được quyền thuê cửa hàng ba năm.
Cửa hàng lần này Lục Lâm thuê khác với cái mua lần trước, cửa hàng này cực kỳ rộng lớn, còn có một cái hậu đường, có thể dùng để cư trú lâm thời.
Sau khi thuê được cửa hàng, Lục Lâm lại tìm người đến trang hoàng lại một chút.
Lục Lâm để lại cho hai người Trần Tiểu Thái chút bạc, để hai người lưu lại Liễu Trấn chuẩn bị khai trương, còn mình thì đi về trước.
Từ một người miền núi bỗng nhiên trở thành hộ vệ, trong nhất thời Tần Nghị cũng không thể thích ứng được với loại thay đổi này, nhưng Trần Tiểu Thái lại thích ứng được rất nhanh.
Thời điểm Lục Lâm làm việc ở cửa hàng Hoa Hạ, Trần Tiểu Thái liền ở một bên quan sát chỉ cần nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo là được.

Có một người cao to như Tần Nghị ở bên cạnh, cho dù Trần Tiểu Thái còn nhỏ tuổi thì cũng không ai dám xem thường.
Khi Trần Tiểu Mễ nhìn thấy Lục Lâm trở về, Trần Tiểu Thái không trở về, có chút lo lắng.
"Ngươi ném Tiểu Thái ở lại một mình sao?"
Lục Lâm có chút xấu hổ nói: "Cũng không phải một mình nó, có Tần Nghị trông mà."
Biết Tần Nghị cùng Trần Tiểu Thái ở chung một chỗ, Trần Tiểu Mễ cuối cùng cũng yên tâm.
Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm kể lại, ấp úng nói: "Ngươi cư nhiên để Tiểu Thái xử lý chuyện này."
"Này không phải là do nhân thủ không đủ sao? Huống chi, Tiểu Thái cũng không còn nhỏ nữa, nên học được tự mình đảm đương một phía, có người mới mười hai tuổi đã làm tể tướng*, Tiểu Thái của chúng ta cũng không kém bao nhiêu."
*Tể tướng 12 tuổi: Cam La, ông nhậm chức tể tướng khi 12 tuổi dưới thời Tần Vương Doanh Chính (Tần Thủy Hoàng).
Tể tướng, địa vị dưới một người trên vạn người, so sánh một chút, hắn chỉ là muốn Trần Tiểu Thái quản lý một cái cửa hàng, chuyện cũng không có gì to tát.
Tuy rằng là vậy nhưng ném một đứa trẻ vị thành niên ra bên ngoài, Lục Lâm cũng có chút chột dạ.
"Thực sự có người mới mười hai tuổi đã làm Tể tướng sao?" Trần Tiểu Mễ tràn đầy hoài nghi nói.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Nơi ở trước kia của ta có."
Trần Tiểu Mễ có chút hoài nghi nói: "Hoàng đế kia điên rồi sao? Để một đứa nhỏ làm Tể tướng, triều đại đó chỉ sợ là không bền lâu."
Lục Lâm: "......" Cam La chính là thiên tài, nhưng đúng là sau đó triều Tần không kiên trì được bao lâu đã diệt vong.
Qua mấy ngày, Lục Lâm thuê một đội hộ vệ, vận chuyển một đống cặp sách đến Liễu Trấn.
Sau khi Lục Lâm đến cửa hàng, liền thấy mấy công nhân đang trang hoàng cửa hàng dưới sự chỉ huy của Trần Tiểu Thái.
Chắc là Trần Tiểu Thái đã tham khảo cách Lục Lâm trang trí cửa hàng ở Lâm Trấn, đính lên tường không ít móc nối, dùng để treo túi sách.
Lục Lâm nhìn cửa hàng rực rỡ hẳn lên, vỗ vỗ vai Trần Tiểu Thái, tràn đầy vui mừng nói: "Tốt lắm! Làm không tồi."
Trần Tiểu Thái có khả năng như thế, Lục Lâm cũng có chút kiêu ngạo.
Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, nói: "Khá tốt, mọi thứ đã đến, nếu không có gì xảy ra thì có thể chuẩn bị khai trương rồi."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Tốt."
Có không ít người ở Liễu Trấn nghe qua danh tiếng của cặp sách, nhưng cũng có rất nhiều người không biết đến.
Biển hiệu cửa hàng Hoa Hạ vừa treo lên, làm không ít người chú ý, có không ít phú thái thái ở Liễu Trấn tò mò, không biết khi cửa hàng Hoa Hạ khai trương sẽ

có bộ dáng gì.
Một khi cửa hàng khai trương, liền có không ít khách nhân đến xem.
Lục Lâm vận chuyển đống cặp sách này đến Liễu Trấn, đa số đều là những cái bán không được, có rất nhiều người ở Liễu Trấn chưa từng đi qua Lâm Trấn, nên thập phần tò mò về đống cặp sách mới vận chuyển đến, ở đây cũng không có bao nhiêu người thấy qua cặp sách, đương nhiên sẽ không biết túi này là hàng tồn kho.
Khi treo cặp sách lên, đã có cảnh tranh đoạt.
Mấy học viên ở học đường gần đó cũng kết nhóm đến mua đồ.
Trần Tiểu Thái biết trong nhà dư lại không ít túi, nhìn thấy đống túi ế trong nhà bán được tốt như vậy, cũng mơ hồ có chút kích động.
Đống túi Lục Lâm mang đến, ngay ngày đầu tiên đã bán ra được một phần ba, mấy cái có kiểu dáng đặc biệt không đến hai ngày đã bán hết sạch.
Lục Lâm thấy tình huống này, cảm thấy chính mình vẫn có chút lo xa, đống túi vận chuyển đến đã sắp bán hết sạch.
Khách nhân trong tiệm quá nhiều, Lục Lâm cần phải lưu lại hỗ trợ Trần Tiểu Thái, chỉ để Tần Nghị trở về lấy hàng.
Cửa hàng túi vừa mới khai trương, sau mười ngày bạo mua, cuối cùng cổ nhiệt triều này cũng lui xuống, Lục Lâm ở lại trong tiệm mấy ngày, mấy ngày nay, Lục Lâm không nhúng tay vào chuyện trong tiệm, thấy tình huống trong tiệm ổn định, một mình Trần Tiểu Thái cũng xử lý không tồi, hắn mới trở về.
Lục Lâm vừa đi, trong tiệm lại lần nữa chỉ còn lại Trần Tiểu Thái và Tần Nghị.
Trong viện.
Trần Tiểu Mạch có chút buồn bực ngồi dưới đất, có chút không cao hứng thở dài.
Trên mặt đất có phô chiếu trúc, thời tiết khá nóng, ngồi dưới đất cũng sẽ không cảm thấy lạnh.
Trần Tiểu Mạch ôm chân, từ đầu này lăn đến đầu kia, lại từ đầu kia lăn đến đầu này.
Trần Tiểu Mạch đã hoàn toàn phát triển, bụ bẫm, nhìn cũng thuận mắt.

"Thẩm Trì ca ca, không thấy nhị ca, không thấy nhị ca, có phải nhị ca bị bán đi rồi hay không?"
Thẩm Trì bất đắc dĩ nói: "Không phải." Nếu như Trần Tiểu Mễ bỏ được đem Trần Tiểu Thái đi bán, cũng không cần phải chờ đến bây giờ, "Nhị ca ngươi đã đi ra ngoài làm đại sự rồi."
Trần Tiểu Thái đã đi gần một tháng, trước khi đi, Trần Tiểu Thái còn từng trò chuyện với Thẩm Trì, hắn đã nói với Thẩm Trì chuyện Lục Lâm muốn tống cổ hắn đến thị trấn kế bên làm chưởng quầy.
Thẩm Trì cho rằng Lục Lâm chỉ là nói giỡn, không nghĩ tới, Trần Tiểu Thái thật sự đi.
Thẩm Trì thầm nghĩ, trước kia Tiểu Thái giúp việc trong tiệm, lúc Vạn Thiết không lo hết việc, Tiểu Thái có thể giúp trông cửa hàng, nhưng hiện tại, bên kia chỉ có một mình Tiểu Thái trông cửa hàng, cũng không biết có rảnh để về hay

không.
Trần Tiểu Mạch có chút không vui nói: "Nhị ca không ở, thật buồn a!"
Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Mạch lăn lộn trên đất, có chút bất đắc dĩ, "Bằng không, đệ biên dây đeo với ta đi."
Trần Tiểu Mạch hơi đỏ mặt, nói: "Đệ đi tìm Lâm ca chơi."
Trần Tiểu Mạch như là đang trốn tránh cái gì, lon ton chạy đi.
Thẩm Trì cười cười nhìn bóng dáng hoạt bát đáng yêu của Trần Tiểu Mạch, người trong thôn đều nói Trần Tiểu Mạch là một kẻ ngốc, nhưng Thẩm Trì lại cảm thấy Tiểu Mạch cũng không ngốc như mọi người nói, trái lại Tiểu Mạch còn nấu ăn rất ngon, nhưng mà hình như Tiểu Mạch không có thiên phú biên dây đeo, thường xuyên làm rối dây vải.
Nghĩ đến Trần Tiểu Thái, Thẩm Trì ẩn ẩn có chút tiếc nuối.
Trong viện tử này, bây giờ có không ít tiểu hài tử, tỷ như Vạn Tiểu Phàm của Vạn gia, hay là huynh đệ Tần gia, nhưng Thẩm Trì lại khó có thể chơi cùng bọn họ.
Trần Tiểu Thái rời đi vài ngày, Thẩm Trì không khỏi có chút tưởng niệm Trần Tiểu Thái.
Thẩm Trì cảm thấy số học có chút mới lạ, nhưng khi đó Trần Tiểu Mễ là dạy Tiểu Thái, chỉ thuận tiện dạy bọn họ một chút, bây giờ Trần Tiểu Thái không ở, Thẩm Trì cũng ngại quấy rầy Trần Tiểu Mễ.
Tần Minh bưng chén, soàn soạt ăn cạn chén mì "Đại ca, thứ này thật ngon."
Tần Lãng trừng mắt nhìn Tần Minh, tức giận nói: "Đối với ngươi mà nói, có thứ gì không thể sao?"
Tần Minh gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, "Thật sự ăn rất ngon mà!"
Nhưng mà đồ ăn của Lục gia đúng là không có gì mà không thể ăn, hai ba ngày, còn có thể thấy thức ăn mặn.
Tần Minh cảm thấy trong khoảng thời gian này, giống như là đang nằm mơ vậy, không cần lo lắng mưa to gió lớn, cũng không cần lo lắng không có cơm ăn, mỗi ngày chỉ cần nằm tịnh dưỡng là tốt rồi.
Tần Minh đỏ mặt, đồ ăn của Lục gia đúng là quá ngon a.
Nếu bọn họ rời đi nơi này, trở lại trong núi, thật sự có chút không quen.
Tần Minh không khỏi nhớ tới những ngày sống trên núi, khi còn sống trên núi, lúc có ăn thì phải ăn cho thật no, vậy mới có thể chống đỡ được cho lúc không có đồ ăn, cảm giác trong bụng trống trơn thật sự là không dễ chịu, còn ở nơi này thì gần như là không cần lo lắng.
"Đại ca, chúng ta ăn không uống không ở nhà người ta như thế, thật sự không thành vấn đề sao?" Tuy rằng cuộc sống an nhàn, nhưng nằm lâu rồi, Tần Minh lại càng ngày càng bất an.
Tần Lãng gãi gãi đầu, nói: "Lâm ca nói là không sao, huynh ấy sẽ trừ vào tiền công của cha ."
Trong nhà, không phải chỉ có huynh đệ bọn họ là tiểu hài tử, Vạn Tiểu Phàm sẽ giúp nhóm lửa nấu cơm, Thẩm Trì còn lợi hại hơn, có thể làm đủ loại dây đeo, còn giúp tính sổ.
Vốn dĩ Tần Lãng cảm thấy chính mình khá giỏi, khi còn nhỏ bạn cùng lứa chỉ

biết hồ nháo, hắn đã học được cách bắt thỏ, bắt gà rừng, cha cũng khen hắn có thiên phú săn thú, tương lai nhất định là một thợ săn giỏi, nhưng khi tới chỗ này, Tần Lãng phát hiện, bản lĩnh của hắn không làm được gì.
Bất quá Tần Lãng cũng đã tìm được chuyện mình có thể làm được, gần đây hắn hỗ trợ đốn củi, gánh nước.
Nếu Lục Lâm cần, hắn sẽ giúp đỡ chạy vặt.
"Tiền công của cha? Tiền công của cha đủ trả sao?" Ở trấn trên, phí ăn, ở cũng không phải thấp a, trấn trên cũng không phải nơi dễ dàng sinh sống, có vài người từ nông thôn dọn đến trấn trên ở, nhưng không đủ tiền, cũng chỉ có thể xám xịt trở lại nông thôn.
"Ta cũng không rõ lắm, nhưng hình như Lâm ca rất hào phóng." Tần Minh dừng một chút, lại nói: "Lâm ca nói, cửa hàng mới thiếu mấy người, ta có thể đến đó giúp việc, nếu ta làm tốt, có thể sẽ nhận được phân nữa tiền công của cha."
Tần Minh có chút kích động nói: "Đại ca, đây là chuyện tốt a, huynh qua đó đi."
Tần Lãng nhìn Tần Minh, nói: "Không phải đệ còn chưa khoẻ sao? Chờ đệ khoẻ hẳn, ta sẽ qua đó."
Tần Minh không cho là đúng nói: "Đại ca, ta có thể tự lo cho mình, ta cảm ta đã có thể hoạt động, không lâu nữa, ta còn có thể giúp huynh."
Tần Lãng lắc lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Đừng cậy mạnh, lần trước đệ lăn lộn như vậy, suýt chút nữa doạ chết cha rồi."
Tần Minh nghĩ tới chuyện mình bị thương, suýt chút nữa làm cả nhà tán gia bại sản, liền có chút xin lỗi. "Lần sau ta sẽ chú ý."
Tần Lãng liếc mắt nhìn đệ đệ ủ rũ cụp đuôi, duỗi tay xoa xoa đầu đệ đệ.

------oOo------

Chương 69: Tiểu Thái làm chưởng quầy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ nhìn sổ sách trên tay, gần đây lượng tiêu thụ của cửa hàng ở Lâm trấn khá thấp, bên Liễu Trấn lại càng ngày càng tốt, buôn bán rất không tồi.
“Ngày mai, ta theo ngươi đến Liễu Trấn nhìn xem.”
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: “Ta đi là được rồi, ngươi ở lại đi, ngày mai còn có rất nhiều người đến giao hàng.”
Trần Tiểu Mễ trợn trắng mắt, nói: “Ta cũng không phải phế nhân.”
Lục Lâm cười cười, nói: “Ta đương nhiên biết ngươi không phải phế nhân, có người gây sự, một mình ngươi có thể đánh ba người. Nhưng mà bây giờ thời tiết rất nóng, ngươi nên ở lại nhà đi.” Đường xá ở thời đại này không giống kiếp trước, gồ ghề lồi lõm, lúc này ra ngoài nhỡ bị cảm nắng thì làm sao bây giờ?
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: “Tiền đã kiếm được, nếu Tiểu Thái không quen ở Liễu Trấn, thì mang hắn về đi.”
“Ta biết, nếu hắn không thích ứng được, ta sẽ tìm một chưởng quầy khác.”
Bất quá, mấy loại công việc như chưởng quầy, tốt nhất là để người một nhà làm, nếu không cẩn thận, bị người ta ăn chặng, cũng không biết được.
Trần Tiểu Thái đem bạc đè dưới gối đầu, có chút phát sầu.
Ban ngày bán ra mười mấy cái túi, thu vào ba lượng bạc, ngày hôm qua lại thu vào bốn lượng, còn có hôm trước nữa…… Trên người Trần Tiểu Thái gom lại cũng có hơn hai mươi lượng bạc, mấy ngày rồi Lục Lâm không tới, hắn chỉ có thể giữ đống bạc này.
Nhiều bạc như vậy, làm Trần Tiểu Thái cảm thấy rất hưng phấn, lại nhịn không được có chút lo lắng, sợ bị cướp, Trần Tiểu Thái có chút chờ mong Lục Lâm tới, nếu Lục Lâm tới hắn liền có thể giao bạc lại cho Lục Lâm, không cần lo lắng hãi hùng như vậy nữa.
Trần Tiểu Thái nằm ở trên giường, ẩn ẩn có chút tưởng niệm đại ca.
Trần Tiểu Thái đợi mấy ngày, cuối cùng cũng chờ được Lục Lâm.
“Lâm ca, cuối cùng huynh cũng tới rồi.” Trần Tiểu Thái đem túi bạc đưa cho Lục Lâm, thở một hơi nhẹ nhõm thật dài, “Nhiều bạc như vậy đặt ở trên người, ta cảm thấy rất bất an.”
Lục Lâm nhìn biểu tình như trút được gánh nặng của Trần Tiểu Thái, gia hoả Tiểu Thái này, ánh mắt vẫn quá cạn, mới có hơn hai mươi lượng bạc liền cảm thấy đây là một số tiền khổng lồ.
Tuy rằng ở thế giới này người nghèo thì quá nghèo, nhưng mà cũng có vài phú hào, đến thanh lâu ngồi cả một ngày, tiêu hơn mấy chục lượng.

“Tiền lời cũng không tệ lắm a!”
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, đôi khi sẽ có rất nhiều người tới, nhưng mấy ngày nay người tới đã ít đi một chút, ta thấy hình như ở trấn này có rất nhiều kẻ có tiền.”
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Thoạt nhìn Liễu trấn cũng rất phồn hoa.”
“Lâm ca, lần này huynh tới sẽ ở lại bao lâu a.” Cảm xúc của Trần Tiểu Thái đối Lục Lâm có chút phức tạp, có chút kính ngưỡng, lại có chút xa cách, nhưng hồi lâu không gặp người thân, nhìn thấy Lục Lâm, Trần Tiểu Thái chợt cảm thấy có chút thân thiết.
Lục Lâm nhìn sắc trời, nói: “Hôm nay sắc trời tương đối tối, lưu lại một đêm, ngày mai rồi về.”
Trần Tiểu Thái nghe Lục Lâm nói, thầm có chút cao hứng.
“Lâm ca, Tiểu Mạch cùng A Trì có khỏe không?”
Lục Lâm nhướng mày, lời này của Trần Tiểu Thái nhìn như vô tình, nhưng hình như là lấy đủ dũng khí mới hỏi ra, Tiểu Thái hỏi tình trạng của đệ đệ thì không có gì lạ, nhưng hỏi tình hình gần đây của Thẩm Trì thì có chút khả nghi a, nói gì thì nói Thẩm Trì cũng là một song nhi a.
Trước kia, Trần Tiểu Thái thường xuyên chơi cùng Thẩm Trì, có lời đồn đãi như thật như giả truyền ra, rõ ràng chỉ là mấy tiểu hài tử chơi cùng nhau.
“Tiểu Mạch khá tốt, chỉ là có chút nhớ ngươi, còn hoài nghi ta mang ngươi đi bán.”
Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Mạch chỉ là hay nghĩ vớ vẫn.” Nhắc tới Tiểu Mạch, sắc mặt Trần Tiểu Thái trở nên ôn hòa vài phần.
“Còn Thẩm Trì thì ta không để ý lắm, tiểu tử này có chút trầm mặc, cả ngày cứ ru rú trong phòng thắt dây đeo, nếu Tiểu Mạch không tìm y chơi, y cũng sẽ không chủ động đi chơi với người khác.”
“Nga nga.” Trần Tiểu Thái gật gật đầu.
Lục Lâm nhìn biểu tình của Trần Tiểu Thái, thầm nghĩ: Nhìn bộ dạng này của Trần Tiểu Thái, chẳng lẽ là động tâm rồi, Thẩm Trì cũng không tồi, nhưng hình như có chút nhỏ, nhưng mà ở đây đâu đâu cũng có người đính thân từ nhỏ, nếu Tiểu Thái thực sự có ý đó, cũng có thể định ra sớm một chút.
“Đại ca ngươi cũng có chút lo cho ngươi, nếu ngươi cảm thấy mệt, không muốn làm cũng được.”
Trần Tiểu Thái không cho là đúng, nói: “Đệ không phải người dễ dàng bỏ cuộc như vậy ” Tuy rằng lúc bắt dầu có chút mệt, nhưng mấy ngày nay, hắn đều có thể kiên trì. “Hơn nữa, chút công việc này đối với ta mà nói, là không đáng kể chút nào.”
Lục Lâm có chút vui mừng nhìn Trần Tiểu Thái, thầm nghĩ: Tiềm lực của con người quả nhiên là do bức ra, lúc Trần Tiểu Thái vừa mới tới, còn lo được lo mất, nhưng mới ở bên này mấy ngày, hắn đã tự tin lên không ít.
“Lâm ca, cái cặp sách kia, thật sự có thể tùy ý định giá sao?” Trần Tiểu Thái hỏi.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói: “Chỉ cần hợp lí là được.” Căn cứ vào phẩm chất của cặp sách, cặp sách khác nhau sẽ có một tiêu chuẩn giá cả khác nhau,

giá cả chênh lệch không quá lớn là được rồi. “Có vấn đề sao?”
Trần Tiểu Thái có chút xấu hổ nói: “Hai ngày trước có chút rối loạn, hình như có hai cái túi trung phẩm, bị xem là túi hạ phẩm bán đi, Đại lão bản có thể phát giận hay không?”
Lục Lâm cười cười, nói: “Ngươi không cần quá lo lắng, lần sau chú ý hơn là được rồi.” Lục Lâm thầm nghĩ: Quả nhiên vẫn có sai sót, nhưng dù sao Tiểu Thái cũng còn khá nhỏ, ngược lại, không xảy ra sai sót mới kỳ quái.
Trần Tiểu Thái thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Vậy là tốt rồi.”
“Nhưng mà phải bị trừ tiền công.” Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Thái có chút lo lắng nói: “Sẽ trừ hết sao?”
“Không hẳn.” Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: “Vậy là tốt rồi.”
Tần Nghị canh giữ ở ngoài phòng, thấy Lục Lâm và Trần Tiểu Thái nói chuyện xong, mới đi lên.
“Lâm ca.”
Lục Lâm nghe thấy xưng hô của Tần Nghị, có chút sửng sốt nói: “Tần thúc, thúc gọi ta như vậy là chiết sát ta.” Tần Nghị lớn tuổi hắn nhiều, hơn nữa, nhi tử của Tần Nghị cũng kêu hắn Lâm ca, cả cha và con đều kêu hắn Lâm ca, sao có thể được! "Ngài vẫn nên gọi ta là A Lâm đi!”
Tần Nghị xấu hổ cười cười, vốn dĩ Tần Nghị còn nghĩ, Lục Lâm giao một cửa hàng lớn như vậy cho Trần Tiểu Thái là có chút không ổn, nhưng mỗi ngày đều thấy Trần Tiểu Thái gảy bàn tính, tính sổ, xử lý gọn gàng ngăn nắp mọi chuyện trong tiệm, ông liền phục Trần Tiểu Thái, nhận định Trần Tiểu Thái tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng lại rất có năng lực, rất nhanh sẽ được thăng chức.
Trần Tiểu Thái đã lợi hại như vậy, đương nhiên Lục Lâm sẽ còn lợi hại hơn, tuy rằng Lục Lâm hơi trẻ tuổi, nhưng Tần Nghị cũng không dám xem thường chút nào. "A Lâm, nhi tử của ta tốt hơn được chút nào chưa?”
“Khá tốt, bây giờ chắc là đã có thể cởi bỏ cặp bảng trên chân của Tần Minh, không lâu nữa, sẽ có thể nhảy nhót tung tăng, Tần Lãng cũng rất, sức lực của tiểu tử kia rất lớn, sau này nhất định có tiền đồ.” Lục Lâm nói.

Nghe Lục Lâm khen nhi tử mình như vậy, Tần Nghị có chút đỏ mặt, “A Lãng là một tiểu tử khờ, thua xa tiểu Thái.”
Lục Lâm cười cười, nói: “Đâu có đâu có.”
Lục Lâm ở lại Liễu Trấn một ngày liền rời đi.
Lục Lâm lấy túi bánh ra, nói: "Đây là điểm tâm Tiểu Thái mua cho ngươi.”
Trần Tiểu Mễ tràn đầy ngoài ý muốn nói: “Tiểu Thái mua!?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy,
tiểu tử kia đang trông cửa hàng, ta đã đáp ứng trích 5% lợi nhuận của cửa hàng cho gắn, nên hiện tại tiền công của tiểu tử này rất cao.”
Thấy đệ đệ hiểu chuyện như vậy, Trần Tiểu Mễ không khỏi có loại cảm giác có chung vinh dự.
“Hắn không chỉ mua đồ cho ngươi cùng Tiểu Mạch, mà còn nhờ ta đưa một phần khác cho Thẩm Trì, ta thấy, phần cho Thẩm Trì, hình như là còn tốt hơn

phần của ngươi một chút, tiểu tử mới bây lớn, mà đã biết tốn nhiều tâm tư như vậy rồi.” Lục Lâm lắc lắc đầu, vẻ mặt thổn thức.
“Thẩm Trì? Hình như Tiểu Thái rất thích Thẩm Trì.”
Lục Lâm nhướng mày, ở độ tuổi này của Trần Tiểu Thái rất dễ sinh ra hảo cảm với bạn cùng lứa.
Mấy nha đầu trong thôn, hình như rất không thích Tiểu Thái, nguyên chủ cũng không gặp Tiểu Thái được bao nhiêu lần, có lần Tiểu Thái đến bên hồ giặt y phục, hình như còn bị mấy nha đầu đó trào phúng.
Lục Lâm thầm nghĩ: Thẩm Trì cũng không tồi, thoạt nhìn cũng không phải là đứa nhỏ được nuông chiều từ bé, nếu thực sự cưới vào cửa cũng sẽ không làm gia đình xào xáo.
Một mình Trần Tiểu Thái xử lý cửa hàng cũng rất vất vả, Thẩm Trì cũng hiểu số học, có thể hỗ trợ hắn.
Lúc trước quyết định để Trần Tiểu Thái đến Liễu Trấn, Lục Lâm cũng từng nghĩ tới chuyện để Thẩm Trì theo qua bên đó.
Nhưng dù sao Thẩm Trì cũng là một song nhi, hơn nữa, chưa chắc Thẩm a bà sẽ chịu thả người.
Liễu Trấn không giống ở đây, suy cho cùng, đó là nơi không có người thân quen, Tiểu Thái cùng Tần Nghị đều ở tại hậu đường, hậu đường chỉ có một gian nhà ở, hán tử cùng song nhi ở chung một phòng, luôn có chút không tiện.
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: “Nhìn đi nhìn lại, bọn nó đều còn rất nhỏ mà.”
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!” Vẫn còn là hai tiểu quỷ, thay đổi thời đại khác, yêu đương ở cái tuổi này nhất định sẽ bị lão sư, gia trưởng mắng đến máu chó đầy đầu.
“A Trì, điểm tâm này ở đâu ra vậy, sợ là không ít bạc, tuy rằng Lục Lâm hào phóng, nhưng chúng ta cũng không thể tùy tiện chiếm tiện nghi của người ta a.” Thẩm a bà quở trách nói.
Thẩm Trì có chút khó xử nói: “Là Lâm ca cho ta, huynh ấy nói là Tiểu Thái cho ta, đây là đặc sản của Liễu Trấn.”
Vô công bất thụ lộc, Thẩm Trì cũng đã chối từ, nhưng Lục Lâm nói, nếu y không thu, hắn liền không có mặt mũi để gặp Tiểu Thái, y đành phải thu.
Thẩm a bà nghe Thẩm Trì nói, có chút chần chờ nói: “Tiểu tử Tiểu Thái kia, đã có một khoảng thời gian không về."
Thẩm Trì gật gật đầu, nói: “Lâm ca nói, Tiểu Thái làm việc ở Liễu Trấn rất tốt, nhưng ở bên đang thiếu người, nên có chút bận, tạm thời không thoát thân được.”
Thẩm a bà tràn đầy ngoài ý muốn nói: “Tiểu Thái? Sao Tiểu Thái lại có tiền? Lục Lâm cho?”
Thẩm Trì lắc lắc đầu, nói: “ Là tiền công của hắn, hắn làm chưởng quầy, một tháng có hai lượng bạc.”
Thẩm a bà nghe thấy số tiền lương này, liền kinh sợ, “Tiểu Thái cũng thật có tiền đồ, nhưng nó còn khá nhỏ, phải xa nhà cũng không dễ dàng gì!”
Thẩm Trì gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!” Tiểu Thái vẫn còn nhỏ tuổi a, vậy mà

đã bị phân đến trấn kế bên.
"Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nhờ phúc của Tiểu Thái mà chuyện làm ăn của Liễu Trấn cũng tốt hơn, cho nên gần đây có rất nhiều việc làm." Thẩm a bà tràn đầy cảm thán nói.
Thẩm a bà như cảm nhận được chỗ tốt của công việc trong cửa hàng, bà làm việc ở đây, nếu làm tốt, còn sẽ được thưởng thêm tiền, qua một tháng có thể kiếm được hai lượng bạc, còn bao ăn bao ở.
Trong tiệm có không ít tú nương, làm càng nhiều tiền càng lớn, khi sinh ý không tốt, tất cả mọi người đều lo lắng lão bản sẽ đuổi việc, sinh ý đi lên, nữ công trong cửa hàng mới có việc làm, nếu đám túi này bán không được, vậy mọi người chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi.

------oOo------

Chương 70: Lời đồn vớ vẩn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm phát hiện, thẫm mỹ của Lâm Trấn và Liễu Trấn hình như có chút khác biệt, một ít túi ở Lâm Trấn không ai hỏi hang, đưa đến Liễu Trấn lại bán rất tốt, đương nhiên, cũng có một ít túi bán không tệ ở Lâm Trấn, đưa đến Liễu Trấn lại không ai ngó ngàng.
Lục Lâm phát hiện Lâm Trấn và Liễu Trấn đều tồn tại một loại người, gọi là nhân vật phong vân, những người này thưởng thức cái túi nào, cái túi đó liền được ưa chuộng, có loại hiệu ứng giống với minh tinh ở kiếp trước.
Trong khoảng thời gian này, Lục Lâm thường đẩy ra một ít túi mới.
Đối với số ít kẻ có tiền mà nói, tiền không quan trọng, mà quan trọng là mua được thứ tốt sớm hơn người khác một bước, cho nên, tuy rằng trấn trên có một ít cửa hàng tương tự như thế, giá cũng tiện nghi hơn một chút, nhưng sinh ý của cửa hàng bọn họ vẫn tốt hơn.
Thẩm a bà ở lại trấn trên một khoảng thời gian, bà nghĩ đã khá lâu không về nhà, liền mang theo Thẩm Trì về thôn một chuyến.
Lục Lâm biết Thẩm a bà muốn về thôn, liền đưa xe lừa cho Thẩm a bà mượn dùng.
Thẩm a bà ở đây, cũng càng ngày càng thân thiết với Lục Lâm nên cũng không chối từ, nghĩ khi trở về, mang nhiều rau dưa ở thôn cho Lục Lâm.
Trấn trên hơi xa nông thôn, Lục Lâm lại hay bận rộn nên trực tiếp mua rau dưa ở chợ, trong mắt Thẩm a bà hành vi này thật lãng phí.
Thẩm a bà mang Thẩm Trì đi làm ruộng một tuần, mấy thôn dân nhìn thấy Thẩm a bà cùng Thẩm Trì trở lại, liền dính sát lại.
"Thẩm a bà, bà đã trở lại rồi, bà sẽ ở lại lâu sao?"
Thẩm a bà cười cười, nói: "Phải!"
"Thẩm a bà, bà và Thẩm Trì làm việc ở trấn trên không thấy về, bà ở lại trấn trên luôn sao?"
"Đúng vậy!
"Tiền thuê nhà ở trấn trên rất đắc, các ngươi ở lại đó không phải là rất phí sao."
"Nhà lão bản giàu có, có mấy phòng ở cho hạ nhân, đúng lúc ta cũng được phân cho một phòng, nhưng mà hiện tại đã không còn thừa phòng trống."
Thẩm a bà cười cười, trong viện chỉ có ba gian phòng ở cho hạ nhân, bà và cháu trai có thể được một gian, thật sự là không dễ dàng, chắc là Lục Lâm đã chiếu cố tổ tôn bọn họ.
Chuyện về nhà ở cũng là một vấn đề lớn, nữ công trong tiệm, đều ở khá gần cửa hàng, nếu ở xa thì phải đi khá lâu mới đến được.
"Hiện tại, mỗi ngày đều A Trì sống ở trấn trên, nên cũng coi như là người có

trải qua việc đời."
Thẩm Trì xấu hổ cười cười, nói: "Bá mẫu cứ nói đùa."

"Sao lại là nói đùa, trước kia tiểu tử Trần Tiểu Thái có làm việc trong tiệm, gần đây lại không thấy, có phải là bị bán đi rồi hay không!" Một phụ nhân bụ bẫm tùy tiện hỏi.
Thẩm Trì bị lời nói của phụ nhân kia làm cho hoảng sợ, "Sao có thể?"
Phụ nhân kia xấu hổ cười cười, nói: "Ta nghe lão bà tử của Trần gia nói thế, lão bà tử kia còn nói Trần Tiểu Mễ ngăn không cho bà ta bán Trần Tiểu Thái, là vì y muốn để mình bán."
Thẩm Trì chớp chớp mắt, không thể tin trong thôn cư nhiên sẽ có lời đồn vớ vẫn như vậy được.
Rõ ràng Lục Lâm đưa Tiểu Thái qua trấn kế bên làm chưởng quầy, trong thôn lại có người cảm thấy Tiểu Thái bị bán.
"Thẩm a bà, ta nghe nói hình như nữ công trong tiệm đều do bà quản."
Thẩm a bà cười cười, nói: "Là ta quản, hình như là ý của lão bản."
"Thẩm a bà! Ta có thể vào tiệm làm không?"
Thẩm a bà có chút khó xử nói: "Chuyện này ta không làm chủ được đâu."
Tuy rằng phòng Lục Lâm cho bọn họ rất lớn, nhưng bọn họ lại không thể động vào chủ trạch, đó là địa bàn của Đại lão bản, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ cũng không thể vào. Đông sương phòng cùng tây sương phòng là chỗ ở của huynh đệ Trần gia, chỗ đó cũng không thể đi vào, thật ra ba gian phòng dành cho hạ nhân cũng còn chỗ cho mấy người nữa vào ở, nhưng phải được Lục Lâm cho phép.
Tuy rằng ba gian phòng hạ nhân rất rộng, nhưng gặp phải thời tiết đặc thù, sẽ có vài nữ công ngủ lại, nên cũng không còn trống bao nhiêu.
Thẩm a bà cùng Thẩm Trì trồng chút rau ở nông thôn, Thẩm a bà đang làm, thường có người đến hỏi xem là có thể đến cửa hàng làm việc được hay không.
Thấy Thẩm a bà không đồng ý, liền khó chịu rời đi.
Thẩm a bà bất đắc dĩ, xử lý qua loa đám cỏ dại trong ruộng rồi về trấn trên.
Lục Lâm nhìn Thẩm Trì, có chút kinh ngạc nói: "Người Trần gia nói, ta bán Trần Tiểu Thái?"
Thẩm Trì gật gật đầu, "Phải. Vậy mà cũng có người tin."
Thẩm Trì về thôn, nghe được không ít lời đồn đãi, có người suy đoán rằng: Lục Lâm sợ Trần Tiểu Thái sẽ cầm tiền của hắn và Trần Tiểu Mễ đi, nên mới bán Trần Tiểu Thái.
Lời đồn này cũng có chút liên qua tới Lục gia, Thang thị la hét ầm ĩ cả ngày, nói Lục Lâm là đồ ngu, kiếm tiền không cho người trong nhà chỉ biết tiện nghi cho một người ngoài như Trần Tiểu Thái.
Có người nghi Lục Lâm sợ Trần Tiểu Thái lấy hết tiền nên mới lén bán Trần Tiểu Thái.
Lục Lâm chống eo, nhịn không được gãi gãi tóc, cư nhiên có lời đồn như thế, chuyện này đúng là hố cha, Lục Lâm không khỏi cân nhắc, đưa Trần Tiểu Thái ra ngoài đã được một đoạn thời gian, để một đứa nhỏ ở bên ngoài lâu như vậy, cũng không thoả đáng.

"Ngươi đổi Vạn Thiết qua chỗ Tiểu Thái?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, ta tính đổi Vạn Thiết qua Liễu Trấn, bên này để Tiểu Thái quản."
Lâu rồi Trần Tiểu Mễ không gặp Tiểu Thái, nên cũng có chút tưởng nhớ.
Lục Lâm thở dài, đổi Tiểu Thái về cũng có chỗ xấu.
"Nếu Tiểu Thái làm chưởng quầy, chỉ sợ người Trần gia sẽ tới nháo." Lúc trước, Tiểu Thái chỉ là làm giúp, Trần gia còn không an phận được.
Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Nếu bọn họ tới nháo thì đánh đi là được."
Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Cũng phải, để một đứa nhỏ ở bên ngoài cũng không quá yên tâm."
Thẩm a bà nhìn Thẩm Trì, nói: "A trì, tâm tình ngươi thực hảo a!"
Thẩm Trì có chút xấu hổ nói: "Lâm ca nói, sẽ đưa Tiểu Thái về."
Thẩm a bà có chút hoài nghi nói: "Đưa Tiểu Thái về? Vậy bên Liễu Trấn làm sao bây giờ a?"
Thẩm Trì chớp chớp mắt, nói: "Nghe huynh ấy nói, sẽ để Vạn chưởng quầy qua bên đó, Vạn chưởng quầy lớn tuổi hơn Tiểu Thái, tóm lại là lão thành hơn hắn."
Thẩm a bà có chút ngoài ý muốn nói: "Sao đột nhiên lại muốn đưa hắn về, hay là Tiểu Thái đã gây hoạ ở bên kia rồi." Ở trong mắt Thẩm a bà, Trần Tiểu Thái đúng là có bản lĩnh thật, nhưng hắn vẫn còn quá nhỏ.
"Không gây hoạ, nhưng trước đó ta có nói với Lâm ca, trong thôn có người nói hắn bán Tiểu Thái, chắc là vì vậy, nên......" Thẩm Trì càng nói càng ấp úng.
Thẩm Trì vẫn luôn hy vọng Trần Tiểu Thái trở về, nhưng không nghĩ tới, khi y nói với Lục Lâm chuyện đó sẽ làm Lục Lâm đưa Tiểu Thái, y chỉ là muốn nói cho Lục Lâm sự thật mà thôi.
Qua mấy ngày, khi Lục Lâm chuyển hàng liền thuận tiện mang Vạn Thiết theo, đưa Trần Tiểu Thái về.
Trần Tiểu Mạch nhìn đến Trần Tiểu Thái liền tru lên một tiếng, nhào qua chỗ Trần Tiểu Thái, Trần Tiểu Thái ôm Tiểu Mạch vào lòng.
Lâu rồi hai huynh đệ không gặp mặt, Trần Tiểu Mạch nhìn thấy Tiểu Thái liền có chút kích động.
Thẩm Trì đứng ở một bên, an an tĩnh tĩnh nhìn Trần Tiểu Thái, hai người mắt đối mắt, rồi song song đỏ mặt.

Lục Lâm nhìn thấy, hai mắt liền trợn trắng, thầm nghĩ: mấy tiểu quỷ ở thời đại này thật khó lường a, mới bây lớn mà đã yêu đương rồi.
Lục Lâm nghĩ nghĩ, lại cảm thấy sớm tìm thấy đối tượng cũng không tồi, hôn ước ở chỗ này, phải theo lệnh của cha mẹ và lời người mai mối, có vài đôi phu thê trước khi thành thân còn chưa từng gặp mặt, sau khi kết thân, nhìn nhau không vừa mắt, nhưng cũng không thể không chắp vá mà sống.
Tuy rằng hôn nhân ở đây có rất nhiều bất tiện, nhưng tình trạng hòa li lại rất ít. Ở một cái nơi mà ăn no còn là cả một vấn đề, thì chuyện hòa li đương nhiên sẽ không nằm trong phạm vi phải suy xét nhiều, hơn nữa, lễ giáo ở đây cực kỳ nghiêm, rất nhiều nữ nhân sống không hạnh phúc, nhưng cũng sẽ không đề cập tới hòa li.

Vạn Thiết bị điều đi, Trần Tiểu Thái liền nhậm chức chưởng quầy ở đây, Lục Lâm đem Thẩm Trì đuổi đến giúp đỡ.
Thẩm Trì vẫn luôn làm dây đeo, nhưng gần đây một ít dây đeo bình thường đã bị phỏng chế, giá của dây đeo giảm xuống, Lục Lâm cho Thẩm Trì đi theo Vạn Thiết học tính toán lúc nhàn hạ, trong khoảng thời gian này, Thẩm Trì đánh bàn tính đã rất thành thạo.
Lúc trước, Vạn Thiết là người hầu ký khế bán mình, nhưng người ngoài không biết lai lịch của Vạn Thiết, nên rất kiêng kỵ hắn.
Bây giờ trong tiệm đổi thành Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì, trong tiệm thường xuyên sẽ xuất hiện vài thôn dân của Đại Thạch Thôn quanh co lòng vòng tới lôi kéo tình cảm.
Có đôi khi, trong tiệm tụ tập một đống người, không đến mua đồ vật, đều đến tán gẫu với Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì, hầu hết mọi người đều rất quy củ, cũng có vài người chuyên đến cọ cọ túi, làm túi dơ hề hề.
Trần Tiểu Thái biết ứng phó với khách nhân, nhưng lại không có cách nào ứng phó với mấy tam cô lục dì này.
May mà người trong thôn ít khi đến trấn trên, nên không phải ngày nào trong tiệm cũng đông người như thế.
Cuộc sống nhà Trần Tiểu Mễ cũng càng ngày càng tốt.
"Trần Tiểu Thái còn nhỏ như vậy mà đánh bàn tính rất lưu loát!"
Trước kia, Trần Tiểu Thái nhỏ nhỏ gầy gầy nhìn không ra gì, hiện tại thoạt nhìn, hắn lớn lên cũng rất tuấn tú a, Trần Tiểu Thái giúp đỡ làm việc chắc cũng có lương. Một nhà Trần Tiểu Mễ đều làm việc ở trấn trên, hẳn là kiếm được không ít tiền.
Không ít người trong thôn đi họp chợ, đều thích đến cửa hàng Hoa Hạ nhìn một chút, cứ như vậy, lời đồn Trần Tiểu Thái tuổi trẻ đầy hứa hẹn, rất có bản lĩnh liền truyền lưu trong thôn.
Trần lão thái thái nghe thôn dân khích lệ Trần Tiểu Thái, liền không cao hứng, lão thái thái thiên vị cả nhà lão đại, luôn cảm thấy nhà lão đại là có tiền đồ nhất, hẳn là sống tốt nhất, Trần Tiểu Mễ ở trấn trên hỗn không tồi, làm Trần lão thái thái hoảng hốt.
"Không nghĩ tới huynh đệ Trần Tiểu Mễ, lại có thể đứng vững gót chân ở trấn trên." Lí chính Trương Thành có chút ngoài ý muốn.
"Mấy ngày hôm trước, ta đến cửa hàng Hoa Hạ thấy sinh ý trong tiệm rất không tồi." Trương Tiến nói.
Trương Thành tràn đầy hâm mộ nói: "Trần Tiểu Mễ đúng là may mắn thật, cư nhiên có thể làm việc trong cửa hàng như vậy, người ở trong toà nhà phía sau cửa hàng, hình như đều do Lục Lâm an bài, nếu Lục Lâm có quyền lớn như vậy, có lẽ sau này người trong thôn chúng ta muốn đến trấn trên nghỉ chân, có thể đến tìm Lục Lâm."
Trương Tiến tràn đầy bất đắc dĩ nói: "Cha, ngài nói bậy gì đó?" Đừng nói là tòa nhà kia không phải của Lục Lâm, cho dù là của Lục Lâm, cũng không nên làm phiền người ta như vậy.
Trương Thành thấy nhi tử phản bác mình, có chút khó chịu nói: "Lục Lâm và

Trần Tiểu Mễ cũng từ thôn này mà ra, giúp đỡ thôn dân một chút là việc nên làm, khách điếm ở trấn trên rất đắt a! Ta nghe nói, Thẩm a bà và Thẩm Trì độc chiếm một phòng, còn có một nhà sơn dân trên núi, hai đứa nhỏ cũng ở đó, một khi đã ở thì ở rất lâu."
Trương Tiến nhìn Trương Thành, rầu rĩ nói: "Cha, có phải là có ai nói với ngươi cái gì hay không, vô duyên cớ vô cớ đừng để đắc tội người ta!"
Trương Thành có chút xấu hổ nói: "Cha chỉ là tùy tiện nói vậy thôi, bất quá, Lục Lâm cũng vậy, trong thôn có nhiều tú nương như vậy hắn không thuê lại đi thuê người thôn khác."
"Có phải là cô cô nói với ngươi cái gì hay không?" Trương Tiến có một cô cô có tay nghề thêu thùa, ngẫu nhiên sẽ đến trấn trên bán chút thêu phẩm, phụ giúp gia đình.
Cái cô cô này có tật xấu là thích chiếm tiện nghi.
Tức phụ của hắn cũng biết thêu thùa, khoảng thời gian trước, cô cô kia đến đây lấy thêu phẩm của vợ hắn nói là giúp nàng mang đến trấn trên bán, tức phụ nghĩ, cô cô biết cách bán, chắc là sẽ bán được với giá cao, liền đưa cho cô cô, kết quả, chỉ bán được chút tiền, ngay cả tiền vải vóc kim chỉ cũng không lấy lại được, cô cô hắn liền nói đại với vợ hắn là thêu phẩm ở trấn trên quá nhiều, nên ngã giá.
Vài lần sau, tức phụ cũng không tin cô cô nữa, theo hắn biết, cô cô đã lấy một số tiền lớn từ việc bán thêu phẩm cho biểu muội.
"Tay nghề của cô cô ngươi cũng đâu kém hơn Thẩm a bà, hơn nữa Thẩm a bà còn lớn tuổi." Trương Thành nói.
Trương Tiến rầu rĩ nói: "Cha, Lục Lâm thích mướn ai thì mướn, ngươi cũng đừng xen vào."
Vấn đề không phải là tay nghề, cô cô hắn cũng không tốt lành gì, theo hắn biết, vị trí Thẩm của bà rất quan trọng, lúc trước, hai nữ công của cửa hàng Hoa Hạ học được một chút liền đến làm cho lão bản khác, hình như đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với cửa hàng."
Hiện nay huynh đệ Trần gia sống không tồi, Trương Tiến cũng không muốn vì cô cô mà hắn đắc tội người ta.

Sau thời gian dài lười chảy thây mị đã trở lại😂😂

------oOo------

Chương 71: Quạt tròn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có hai cái cửa hàng bán túi, hơn nữa Lục Lâm thường thường nghiên cứu ra một ít kiểu dáng mới, sinh ý của cửa hàng Hoa Hạ cuối cùng cũng khá ổn, thu vào cũng tương đối ổn định.
Lục Lâm cũng còn đang làm sinh ý ủ rượu.
"Lục Lâm, ở chỗ các ngươi có cái tủ lạnh gì đó, mùa hè cũng có thể có băng sao?"
"Có a, tủ lạnh thật sự rất nhiều chỗ tốt."
"Ngươi biết làm tủ lạnh sao?" Trần Tiểu Mễ tràn đầy sùng bái nhìn Lục Lâm.
Lục Lâm: "......" Trần Tiểu Mễ cũng quá coi trọng hắn rồi, tuy rằng hắn từng học một ít mạch điện, nhưng đó đều là lý luận suông, tốt nghiệp đại học đều trả hết lão sư rồi. "Không biết."
Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Thật đáng tiếc."
Lục Lâm ngượng ngùng cười cười, mùa hè cần băng, cũng không nhất định phải cần tủ lạnh, hình như có loại đá tiêu*, để vào trong nước có thể hấp thu một lượng lớn nhiệt lượng của nước, có thể làm nước ngưng kết thành băng, nhưng hắn cũng không biết thế giới này có đá tiêu hay không.
*Đá tiêu: KNO_3
Trần Tiểu Mễ chuyển động tròng mắt, nói: "Nghe nói, mùa hè trong hoàng cung, cũng có băng nữa."
Ở thời đại này, nếu mùa hè muốn dùng băng, cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp, biện pháp thường dùng nhất, chính là tạo một cái hầm băng, đa số hầm băng là xây dưới mặt đất, vào mùa đông, đem băng bỏ vào trong hầm băng, ngăn cách ánh sáng và nhiệt, hầm băng băng hòa tan tương đối chậm, tới mùa hè, liền có thể lấy ra dùng.
Loại biện pháp này, hao tài tốn của, ngoại trừ hoàng thất ở kinh đô chỉ có mấy đại quan mới có, người thường dùng không nổi.
Hầm băng xây không cẩn thận, băng bên trong sẽ dễ bị hòa tan, hè nóng bức trời, đem băng lấy ra bán, nếu không kịp thời bán đi, vậy chỉ trong chốc lát liền không còn, chẳng những không kiếm được tiền, còn dễ bị lỗ.
Lục Lâm chống cằm, nói: "Thứ mà chỉ hoàng đế mới có thể dùng, tạm thời chúng ta không cần mơ ước."
Trần Tiểu Mễ kéo vải qua, có chút nghi hoặc nói: "Gần đây ngươi tìm một ít tú nương trong thôn, đi thêu một ít thứ rất kỳ quái a."

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không phải như ngươi tưởng, ta là cảm thấy trong tiệm chỉ bán túi thôi, có chút đơn điệu, cho nên, tưởng bán cây quạt."
Lần trước, trong thôn có không ít người tới cửa tới hỏi hắn có còn cần tú nương hay không, hiện tại sinh ý trong tiệm cũng bình thường, tú nương nhiêu đó là đủ

rồi, nếu vô duyên vô cớ đổi người, tất nhiên sẽ khiến nhân công ban đầu bất mãn, huống chi Lục Lâm cũng không muốn đổi người.
Đều là đồng hương, nếu như từ chối hoài cũng dễ đắc tội người ta, Lục Lâm liền nói, gần đây hắn muốn thu mua một ít thêu phẩm tinh xảo, nếu người trong thôn có thêu phẩm, có thể mang tới tiệm bán, hắn sẽ thu với giá tốt một chút.
"Dùng vải làm quạt?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!" Quạt ở đây chủ yếu chia làm hai loại, một loại là quạt ba tiêu cho người nghèo dùng, một loại là quạt giấy.
Giá của quạt ba tiêu rất rẻ, năm văn tiền là có thể mua được một cây, quạt giấy thì khó nói, rẻ thì mười văn tiền, giá cao thì mấy chục văn, hoặc là mấy trăm lượng bạc, phải xem ở công làm và người viết chữ lên cây quạt là ai.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy ta muốn làm quạt tròn, lấy vải làm phiến quạt, một cây quạt thuần sắc sẽ nhìn hơi thiếu, nếu như có chút đồ án thêu thùa điểm xuyết sẽ càng tốt hơn một chút."
Quạt tiểu thư quý tộc dùng, hơn phân nửa đều là quạt giấy, thời đại này hình như không có ai nghĩ tới thứ quạt tròn này.
Gần đây, thời tiết càng ngày càng nóng, nếu hắn có thể làm ra được, hẳn là có thể nhân cơ hội này kiếm được một vố.
Trong thôn có rất nhiều tú nương học tập thêu thùa từ nhỏ, tay nghề cũng không tồi, Lục Lâm vẽ một ít đồ án để những người này thêu, có nhiều tú nương thêu rất đẹp.
"Lại nói tiếp, mấy ngày hôm trước, ta gặp một phụ nhân rất kì quái." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ai thế?"
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Có chút quen mắt, khá bụ bẫm, người cũng rất ngạo khí, tự nhiên tới đây nói, tay nghề của bà ta rất tốt, muốn ta loại trừ Thẩm a bà, nói Thẩm a bà đã già cả mắt mờ, không thích hợp làm công việc này, bà ta có thể làm tốt vông việc này."
"Ngươi từ chối."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đương nhiên". Vốn dĩ hắn dùng Thẩm a bà, ngoại trừ nhìn trúng tay nghề của Thẩm a bà, hắn còn nhìn trúng nhân phẩm của Thẩm a bà. "Bất quá, sau khi ta từ chối, phụ nhân kia nói, ta không cho bà ta mặt mũi, ta không cho bà ta mặt mũi, chính là không cho lí chính mặt mũi."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Có lẽ là muội muội của lí chính, lí chính có một muội muội, thích mượn lí chính danh nghĩa, chiếm chút tiện nghi nhỏ, hình như lí chính rất chiếu cố cái muội muội này."
Là vậy sao, biết quan hệ của đối phương cùng lí chính, Lục Lâm cũng không để ý, hắn cũng không còn sống ở trong thôn nữa, lí chính trong thôn đương nhiên cũng không quản được hắn.
Trên thực tế, vốn dĩ cảm quan của Lục Lâm đối lí chính cũng bình thường, bên trong kí ức của nguyên chủ, năm đó cha nguyên chủ không quá nguyện ý đi binh dịch, lí chính còn từng tới khuyên cha nguyên chủ, bảo hắn lấy đại cục làm trọng, không được ngỗ nghịch bất hiếu, còn nói cái gì mà Lục Trình Ngọc sẽ có tiền đồ lớn, hắn làm ầm ĩ như vậy, sẽ ảnh hưởng đến việc học của Lục Trình

Ngọc...... Nếu Lục Trình Ngọc học có thành tựu, nhà bọn họ cũng có thể thơm lây theo.
Ở trong mắt Lục Lâm, thoạt nhìn ông lí chính này là suy nghĩ vì thôn dân, nhưng thực tế, ổng chỉ là một gia hoả tự cho là đúng.
Lục Lâm nói cần thêu phẩm, người trong thôn liền tới đây lấy tài liệu về làm. Bởi vì là người cùng thôn, nên Lục Lâm cũng không mặt mũi nào lấy tiền thế chân, nhưng tất cả đều phải đăng ký, người lãnh tài liệu lần thứ nhất, lần thứ hai đến đây lãnh, phải giao thêu phẩm, nếu không hắn sẽ không tiếp tục đưa tài liệu. Đa số người trong thôn đều rất phúc hậu, sẽ không làm chuyện đục nước béo cò, nhưng Lục Lâm vẫn phải đề phòng có người muốn đục nước béo cò.
Thực nhanh, các loại thêu phẩm, lục tục đưa đến tay Lục Lâm, Lục Lâm cũng giao tiền theo hứa hẹn.
Trong khoảng thời gian này, Trần Tiểu Mễ vẫn làm quạt.
Phiến cốt cùng vải đều do người khác chuẩn bị, bước cuối cùng chủ yếu là do Trần Tiểu Mễ, Lục Lâm phát hiện Trần Tiểu Mễ còn rất khéo tay.
Dính mặt quạt vào phiến cốt, làm thập phần tinh xảo.
Gần đây Lục Lâm đặt làm không ít phiến cốt, mặt quạt cũng làm không sai biệt lắm, đa số người chế tác mặt quạt người đều không biết, mặt vải mình làm là dùng để làm gì, đại đa số người đều cảm thấy mặt vải mình làm là dùng để may túi, rốt cuộc, cửa hàng Hoa Hạ thường sẽ đẩy ra một loại túi mới.
Sau khi trữ hàng một đám quạt tròn, hôm nọ Lục Lâm liền tung ra một đám quạt tròn, giá 200 văn một cây.
Các phu nhân thường sẽ đến dạo cửa hàng Hoa Hạ, quạt tròn vừa ra, tức khắc dẫn tới một trận nhiệt triều quạt tròn.
Cặp sách chủ yếu nhằm vào thư sinh, mà quạt tròn nhằm vào quảng đại nữ nhân, quạt tròn thủ công tinh xảo, lập tức khiến không ít phú thái thái yêu thích, có phú thái thái mua một lần là mấy chục cây.
Quạt tròn là thứ mới mẻ, đem tặng người khác, cũng cực kỳ có mặt mũi.

"Đây là của ta."
"Ta tới trước."
"Ta đã nói mua."
Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì bị hai vị tiểu thư tranh đoạt quạt tròn làm chấn kinh. Thẩm Trì thật sự không rõ, nếu như trong tiệm chỉ còn lại một cây quạt, hai người kia đánh nhau về tình cảm có thể tha thứ được, nhưng trong tiệm rõ ràng còn có bảy tám cây a, hai đại tiểu thư này lại đều nói muốn mua hết.
"Tiểu chưởng quầy, ngươi nói phải làm sao bây giờ?" Hai tiểu thư giằng co không được, đem ánh mắt chuyển tới trên đầu Trần Tiểu Thái, Trần Tiểu Thái có chút khó xử nói: "Không thì các ngươi mỗi người mua một nửa."
"Ta thấy trước vì sao phải chia cho nàng một nửa."
"Ngươi không thấy ta đang chọn sao? Ta chọn trước, ngươi chờ ta chọn xong rồi chọn."
Trần Tiểu Thái nhớ tới Lục Lâm nói, rất nhiều thứ, người mua nhiều sẽ càng muốn tranh nhau mua, trước đó, vốn dĩ thanh y tiểu thư, đang chọn lựa từng cái

một, hình như lưỡng lự phải mua cây nào, chờ tiểu thư tử y đi vào, nói muốn mua hết, thanh y đại tiểu thư liền thiếu kiên nhẫn, cũng nói muốn mua hết.
Hai tiểu thư có thể là quen nhau, hình như gặp mặt là phải đấu.
Trần Tiểu Thái để Thẩm Trì đến hậu viện lấy ra một đám quạt tròn mới, lúc sau nếu có người muốn mua, sẽ không có bán.
Trần Tiểu Thái có chút cổ quái nói: "Không nghĩ tới quạt tròn được hoan nghênh như vậy."
Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"
Ở trong mắt Thẩm Trì, quạt ba tiêu có lợi hơn, năm văn tiền một cây, quạt lên sức gió rất lớn, người trong thôn ăn cơm chiều xong, mỗi người cầm một cái ngồi quạt, ngồi trong viện tán gẫu.
Quạt tròn trong tiệm, cái bình thường đã tới 200 văn, đúng là giựt tiền, bất quá, hình như rất nhiều phú thái thái, tiểu thư đều rất thích, một ít thiếu gia công tử, cũng đến tiệm mua lấy lòng người trong lòng cùng trưởng bối trong nhà.
Sau khi trong tiệm bắt đầu bán quạt tròn, sinh ý của cặp sách cũng bị kéo lên, rất nhiều người tới mua.
Một mình Trần Tiểu Thái thường xuyên lo không được quá nhiều việc, có Trần Tiểu Mễ hỗ trợ, mới bớt bận được chút.
Quạt tròn thủ công tinh xảo, lập tức trở thành đại danh từ ưu nhã trong mắt các phú thái thái ở Lâm trấn.
Lục Lâm cũng mang một đám quạt tròn đến Liễu Trấn bán, sinh ý thập phần rực rỡ.
Lục gia.
Lâm Tú Nhi nhìn quạt tròn trong tay Lý Phương Nguyệt khó chịu nói: “Trong nhà đã sắp không có gì ăn, cháu dâu ngươi còn mua cái thứ đẹp chứ không xài được này về nữa.”
Lý Phương Nguyệt cầm quạt xếp, nói: “Thẩm thẩm, cây quạt này cũng không phải là ta mua, là tỷ tỷ tặng cho ta, chủ bộ đại nhân tặng cho tỷ tỷ ta vài cây, tỷ tỷ liền tặng ta một cây.”
Mấy ngày hôm trước, Lý Phương Nguyệt đến nhà chủ bộ, vừa vào cửa đã bị toà nhà lớn của chủ bộ hấp dẫn.
Lý Phương Nguyệt phát hiện ăn, mặc của nhà chủ bộ đều là thứ tốt, dù là nha hoàn nhìn cũng rất có thể diện.
Trái lại chính mình, trong nhà có một đống việc làm sốt ruột, thật là sống còn không bằng nha hoàn.
Lâm Tú Nhi cười cười, nói: "Nếu tỷ tỷ ngươi có nhiều, sao ngươi không xin nàng thêm mấy cái a, các ngươi chính là tỷ muội ruột, lão thái thái nhà này còn không có đâu."
"Thẩm thẩm nói đùa, này cây quạt rất quý giá, ta cũng không dám xin nhiều !"
"Tỷ tỷ ngươi cũng không phải người ngoài, lấy nhiều chút cũng có sao đâu."
Lý Phương Nguyệt vuốt ve cây quạt trong tay, nàng đã nhìn ra, lão thái thái thích quạt của nàng, nhưng mà nàng chỉ có một cây, luyến tiếc đưa cho cái lão chủ mẫu kia.
Lâm Tú Nhi nhìn cây quạt trong tay Lý Phương Nguyệt, cũng có chút hâm mộ.

Theo Lý Phương Nguyệt biết, cây quạt này cũng do cửa hàng Hoa Hạ làm ra, bán 200 văn một cây, quả thực giống như giựt tiền, nhưng mà có rất nhiều người cổ động. Mấy viên ngoại có tiền không chỗ xài ở trấn trên, khi mua liền mua mấy cây.

------oOo------

Chương 72: Tiểu Thái bị theo dõi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần này không ít người trong thôn làm thêu phẩm, mang đến trấn trên bán, thật đúng là kiếm được không ít tiền.
Trước trong thôn cũng có người làm thêu phẩm, nhưng mang đến mấy tiệm ở trấn trên bán, sẽ thường xuyên bị ép giá, thế cho nên tiền lời tương đối thấp, nhưng gần đây cửa hàng Hoa Hạ thu không ít thêu phẩm, trên cơ bản, chỉ cần có thêu phẩm, ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng căn cứ vào phẩm chất của thêu phẩm, sẽ cho ra giá cả khác nhau.
Người trong thôn đi theo Lục Lâm kiếm tiền, đánh giá huynh đệ Trần gia và Lục Lâm tốt hơn không ít.
Trong viện, mấy tú nương tụ ở bên nhau làm thêu phẩm.
"Hai ngày trước, đương gia nhà ta mang thêu phẩm của ta đến cửa hàng Hoa Hạ, các ngươi đoán hắn nhìn thấy cái gì." Phụ nhân có chút đắc ý hỏi.
"Nhìn thấy cái gì a?"
Phụ nhân có chút kiêu ngạo nói: "Hắn thấy trong tiệm bán quạt tròn, mặt quạt đều làm bằng vải, đồ án trên mặt kia chính là ta thêu, thêu phẩm của chúng ta là để làm quạt tròn."
"Ta cũng nghe nói thế, mấy cái thêu phẩm chúng ta làm, hình như đều bị làm thành quạt tròn, trước đó bán 200 văn một cây, hình như gần đây giá cả giảm một chút, nhưng vẫn còn rất đắt."
"200 văn a! Còn không bằng dùng số tiền này mua mấy chục cây quạt hương bồ lớn cho rồi." Tuy rằng quạt hương bồ rẻ, nhưng rất nhiều người nghèo khổ không đành bỏ tiền mua, một cây quạt, dùng hỏng rồi mới có thể đổi một cây mới.
"Chúng ta cảm thấy đắt, nhưng mấy viên ngoại, thái thái ở trấn trên, lại không cảm thấy như vậy, nghe nói, lúc cây quạt này vừa được thả ra, có rất nhiều người mua hơn 10 cây."
"Chúng ta nhanh làm nhiều hơn một ít thêu phẩm đi, chờ đến trời lạnh, cây quạt này chỉ sợ là bán không được, đến lúc đó, đã không có tiền để kiếm lời."
"Vẫn là Thẩm a bà tinh mắt nhất a, quen thân với Lục Lâm từ sớm, hiện tại ở trấn trên, chắc là mỗi tháng kiếm được không ít bạc." Một phụ nhân chua lòm nói.
"Ta nghe nói, Trương Tú Hà muốn công việc của Thẩm a bà, nhưng Lục Lâm không đồng ý."
"Trương Tú Hà cũng thật là, người ta cũng đã thuê Thẩm a bà, sao có thể tùy tùy tiện tiện đổi người được." Thật ra, trong thôn có không ít phụ nhân hâm mộ công việc của Thẩm a bà, nhưng mà hâm mộ là hâm mộ, mọi người cũng sẽ không tùy tùy tiện tiện đi đoạt lấy.

"Dù sao Trương Tú Hà cũng là muội muội của lí chính."
"Muội muội của lí chính thì đã sao, lí chính cũng không thể không nói đạo lý a!"

Trong nhận thức của thôn dân, lí chính cũng có chút uy tín, một phụ nhân cười cười, đổi đề tài, "Lúc hán tử nhà ta đến trấn trên, nhìn thấy Trần Tiểu Thái làm chưởng quầy trong tiệm, hiện tại tiểu tử này rất có tiền đồ! Một lần buôn bán mấy lượng bạc, sắc mặt không thay đổi chút nào, nhìn rất lão luyện."
"Trần Tiểu Thái càng ngày càng có bản lĩnh, ta nói đọc sách làm quan là chuyện viễn vông, làm quan đâu có dễ! Vẫn là nên thành thành thật thật, học tinh thông một nghề nào đó, kiếm nhiều bạc một chút, vậy mới thực tế a!"
Lúc chạng vạng, Lục An từ trấn trên về nhà, "Lãnh bạc chưa?" Lâm Tú Nhi hỏi.
Lục An gật gật đầu, "Lãnh rồi, cấp trên còn trừ ta 200 văn, tiền phạt lỗi."
Lâm Tú Nhi nhi rầu rĩ nói: "Tại sao vậy?"
Lục An muộn thanh muộn khí* nói: "Là do phu nhân mới cưới của lão bản, nữ nhân kia muốn đệ đệ của nàng ta vào làm công việc của ta, cho nên chèn ép ta."
Lục An quản lý hơn bốn mươi dân công, không biết làm bao nhiêu người đỏ mắt.
*Muộn thanh muộn khí: bực bội
Lâm Tú Nhi có chút lo lắng nói: "Vậy ngươi sẽ bị mất việc sao?"
Lục An lắc lắc đầu, có chút ngạo nghễ nói: "Chắc là không, ta đã làm rất lâu rồi, mấy thủ hạ kia đều rất nghe lời ta, cho dù lão bản muốn đổi người, cũng phải cân nhắc một chút."
Lâm Tú Nhi nghe Lục An nói không bị mất việc, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Nếu Lục An mất việc, đương nhiên lão thái thái sẽ tức giận.
"Ngươi cũng coi như là người làm lâu năm, dù sao lão bản thuê ngươi cũng tốt hơn thuê người lạ, chắc là không sao đâu." Lâm Tú Nhi cười cười cũng không biết là thuyết phục Lục An, hay là thuyết phục chính mình.
"Đúng rồi, Trần Tiểu Mễ thật sự có thai sao?" Lâm Tú Nhi hỏi.
Lục An gật gật đầu, nói: "Chắc là vậy, hẳn là được mấy tháng rồi."
Lâm Tú Nhi có chút nghi hoặc nói: "Thân thể y không tiện, sao lão bản của cửa hàng Hoa Hạ lại còn thuê y." Lâm Tú Nhi cảm thấy lão bản của cửa hàng Hoa Hạ này cũng thật kỳ quái, Trần Tiểu Mễ có thai, Trần Tiểu Mạch lại là kẻ ngốc, với tình trạng này mà ông ta còn không đuổi việc.
Địa vị của song nhi khá thấp, thông thường mấy lão bản ở trấn trên có chiêu công, đa số sẽ chọn hán tử, nếu song nhi có thai làm việc thì sẽ bị ảnh hưởng, nên đương nhiên lão bản sẽ không thuê song nhi.
Lục An lắc lắc đầu, nói: "Không thấy lão bản của cửa hàng Hoa Hạ kia lộ diện lần nào, hình như là giao toàn bộ cho Trần Tiểu Mễ quản lý, nghe nói, Trần Tiểu Mễ ngẫu nhiên cứu giúp vị lão bản kia, cho nên, vị lão bản kia mới tín nhiệm y như thế."
Một cái cửa hàng lớn như cửa hàng Hoa Hạ, vậy mà đối phương dám yên tâm giao cho Trần Tiểu Thái làm chưởng quầy, cũng không sợ tiểu tử Trần Tiểu Thái

này làm ra sai sót.
"Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái rất thân a."
Lâm Tú Nhi bĩu môi, nói: "Đứa nhỏ Thẩm Trì này đúng là không bị ước thúc! Một cái tiểu song nhi mà dám chạy ra ngoài xuất đầu lộ diện, chắc là Thẩm gia cũng không trong sạch gì, trong nhà chỉ còn hai bà cháu, khẳng định là Thẩm a bà sốt ruột hôn sự của Thẩm Trì, cho nên mới cố ý để nó dính lấy Trần Tiểu Thái."
"Cái thằng nhóc Trần Tiểu Thái chết tiệt kia cũng không phải thứ tốt lành gì, nhưng chắc là Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ kiếm được không ít bạc, nhà nào gả con qua đó, hẳn là sẽ lấy được không ít sính lễ, cái đứa như Thẩm Trì mà có thể tìm được một đứa như Trần Tiểu Thái cũng coi như là không tồi rồi."
Lục An híp mắt, Trần Tiểu Thái gần như đã là kim quy tế của thôn, nếu không phải Trần Tiểu Thái còn hơi nhỏ tuổi, chỉ sợ là đã có người tới cửa làm mai. Lúc trước khi mấy nha đầu trong thôn nhắc tới Trần Tiểu Thái, đều là một bộ khinh thường nhìn lại, nhưng hiện giờ khi nhắc tới hắn, đều khen Trần Tiểu Thái có bản lĩnh các kiểu.
Nói đến cùng, thôn nữ chọn phu lang, đều là nhìn bạc, một năm, Trần Tiểu Mễ và Lục Lâm có thể kiếm hơn bốn mươi lượng, xem quan hệ của mấy huynh đệ Trần gia, Trần Tiểu Mễ cũng không có khả năng cắt chi tiêu của Trần Tiểu Thái.
Trần Tiểu Thái đánh bàn tính 'lạch cạch lạch cạch', hai ngày trước, có nhiều người tới, hắn có tính sai, buổi tối lúc thẩm tra đối chiếu số lượng phát hiện thiếu 400 văn tiền.
Thấy thiếu nhiều tiền như vậy, suýt chút nữa Trần Tiểu Thái bị hù chết, nhưng Lục Lâm lại an ủi hắn một phen, nói là làm buôn bán, sẽ có lúc lời lúc lỗ, bảo hắn lần sau chú ý chút là được.
Mỗi ngày trong cửa hàng đều kiếm không ít tiền, Lục Lâm thực sự không thiếu 400 văn kia.
"Trần tiểu tử, đang tính sổ sao?"
Trần Tiểu Thái đang đánh bàn tính trên bàn, một phụ nhân bụ bẫm mang theo một nha đầu, đứng ở trước quầy.
Trần Tiểu Thái nhận ra bà ta, phụ nhân kia có tiếng là đanh đá trong thôn, tiểu cô nương phía sau phụ nhân kia, trước kia còn từng mắng ca hắn, nói ca hắn nhất định sẽ giống cha hắn, sẽ chết ở trong núi, cũng không chỉ có một mình nha đầu này nói như vậy, lão thái thái nhà hắn cũng tuyên truyền chuyện này khắp thôn, những người khác cũng hùa theo, tiểu nha đầu tránh sau lưng phụ nhân, hoàn toàn không giống nha đầu trong ấn tượng của Trần Tiểu Thái.
Trước kia, lúc Trần Tiểu Thái gặp nha đầu này đã cảm thấy nhà đầu này còn nhỏ tuổi nhưng đã là một cô nương đanh đá, nhưng giờ đây gặp lại, nha đầu này lại trở nên e thẹn xấu hổ, điều này làm Trần Tiểu Thái có chút không quen.
"Thím muốn mua cái gì sao?"
Phụ nhân béo cười cười, nói: "Đồ trong cửa hàng này đều quá quý giá, Tiểu Thái, ngươi làm việc trong một cửa hàng như vậy chắc là được không ít tiền công nhỉ, cửa hàng này mỗi ngày kiếm được không ít tiền lời đâu ha."

Trần Tiểu Thái nhàn nhạt nói: "Tiền đó là của lão bản, bọn ta chỉ làm công ăn lương, không kiếm được bao nhiêu tiền đâu."

Béo phụ nhân cười cười, nói: "Không phải là lão bản không có ở đây sao, đưa ngươi bao nhiều tiền công, còn không phải do ca ngươi định đoạt sao."
Trần Tiểu Thái miễn cưỡng cười cười, nói: "Chuyện này, đương nhiên là không thể làm bậy được."
Gần đây có càng ngày càng nhiều người tới hỏi tiền công của hắn, Trần Tiểu Thái cũng đã quen rồi.
Phụ nhân nói chuyện phiếm với Tiểu Thái một hồi lâu, hỏi thật nhiều chuyện, thật lâu mới rời đi, làm Trần Tiểu Thái có chút phiền muộn.
Mùa hè nắng nóng chói chang, luôn làm người ta không muốn ăn uống gì, Lục Lâm nấu một nồi cháo đậu xanh thật to, để lạnh trong nước giếng, chia ra ăn, ăn vào sẽ làm người thoả mãn.
Lúc chạng vạng, Trần Tiểu Thái đóng cửa tiệm, cùng đám người Tiểu Mạch ôm một chén cháo đậu xanh ăn.
Lục Lâm đứng ở cửa đại sảnh, nhìn chằm chằm Trần Tiểu Thái một hồi, không nói cái gì, rồi đi.
Trần Tiểu Mạch có chút cổ quái nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Nhị ca, vừa rồi Lục ca nhìn ngươi chằm chằm, giống như là muốn đem ngươi đi bán."
Trần Tiểu Thái ngó đệ đệ một cái, tức giận nói: "Đệ nói bậy gì đó."
Trần Tiểu Thái cũng không nghĩ Lục Lâm sẽ đem hắn đi bán, nhưng Trần Tiểu Thái cảm thấy anh mắt của Lục Lâm quái quái, có lẽ hắn lại đánh cái chủ ý xấu gì đó, tựa như trước đây Lục Lâm đưa hắn đến Liễu trấn.
Trần Tiểu Mạch nhìn Thẩm Trì, nói: "Thẩm đại ca, ngươi nói xem, vừa nãy Lâm ca hơi quái quái đúng không?"
Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng là có chút quái quái."
Trần Tiểu Mạch thấy Thẩm Trì tán đồng, cao hứng nhếch miệng cười.
Lục Lâm đi vào phòng, thấy Trần Tiểu Mễ đang chuyên tâm làm quạt, bên cạnh đã có một chồng quạt, có hai cây quạt không làm tốt, bị ném ở một bên.
Lục Lâm có chút đau lòng nói: "Có không ít quạt tồn kho, ngươi không cần phải ra sức như vậy."
Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Không được a! Qua mấy ngày nữa, không phải phải đưa qua Liễu Trấn một đám quạt sao?"
Lục Lâm vuốt cằm, nói: "Cũng có lẽ bên Liễu Trấn sinh ý không tốt."
Trần Tiểu Mễ trừng mắt nhìn Lục Lâm, nói: "Miệng quạ đen, sinh ý ở Liễu Trấn còn khá hơn nhiều so với bên này."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Hôm nay, ta gặp thím Trịnh."
Trần Tiểu Mễ thoáng nhìn hướng Lục Lâm, nói: "Là Trương Tú Hà sao?"
"Chính là bà ấy."
"Một người đàn bà đanh đá a!" Trần Tiểu Mễ tràn đầy ghét bỏ nhăn mũi, "Tiểu tử nhà bả, thích khi dễ Tiểu Thái."
Lục Lâm có chút ngoài ý muốn nói: "Vậy sao? Hôm nay bà ấy tới tìm ta nói, Tiểu Thái cũng không nhỏ, nên định thân rồi."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ý ngươi là, bà ấy tưởng đem phì nữu* nhà bả gả cho Tiểu Thái?"
*Phì nữu: cô bé béo
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng là có ý này."
Trần Tiểu Mễ trợn trắng mắt, nói: "Tiểu phì nữu nhà bà ấy rất là không thích Tiểu Thái, trước kia còn hay cãi nhau nữa."
"Từng xung đột sao?" Lục Lâm hỏi.
"Trước kia, nha đầu đó đánh rơi một cái khăn tay, Tiểu Thái nhặt được, Tiểu Thái cầm đến trả cho nàng, béo nữu kia ghét bỏ Tiểu Thái cầm dơ lụa, một hai bắt Tiểu Thái đền cho nàng một cái mới."
Lục Lâm: "......"
"Ngươi không thể luôn dùng cái nhìn tốt đẹp để nhìn người khác, ngươi không biết đâu, hiện tại Tiểu Thái của chúng ta, rất có giá nha." Hiện giờ, với điều kiện của nhà bọn họ, ở trong mắt hương dân đã là không tồi, một đống nhà ngói ba gian nhỏ ở nông thôn, công việc của y cùng Lục Lâm lại rất có thể diện, Trần Tiểu Thái làm tiểu chưởng quầy tiểu trong tiệm, lại còn biết gảy bàn tính tính sổ, hẳn là cũng coi như là có bản lĩnh.

------oOo------

Chương 73: Tiểu Thái được hoan nghênh

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Tiểu Thái vẫn còn nhỏ, suy xét chuyện thành thân có hơi sớm a." Trần Tiểu Mễ nói.
"Cũng đâu phải thành thân, chỉ là đính hôn." Cái gọi là tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương* thường làm rất nhiều cha mẹ ở kiếp trước mâu thuẫn, trước khi con cái vào cao trung**, nghiêm cấm con cái yêu đương, yêu sớm ở trong mắt mọi người là hành vi đại nghịch bất đạo***.
*Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương: ra tay trước có lợi, ra tay sau bất lợi.
**Cao trung: cấp 3
***Nguyên văn: ly kinh phản đạo = đại nghịch bất đạo
Chờ sau khi tốt nghiệp đại học, lại thúc giục con cái mau chóng tìm đối tượng, ở rất nhiều nơi, 30 tuổi mà không kết hôn, càng làm người ta căm thù đến tận xương tuỷ hơn cả yêu sớm.
Tuổi tác con cái càng lớn, rất nhiều cha mẹ càng ngày càng hạ thấp tiêu chuẩn đối tượng của con cái.
Nếu như qua 30, cha mẹ nhà trai còn đỡ, còn cha mẹ nhà gái có khi chỉ cần giới tính là nam thì được rồi.
Nhưng mà, mấy chuyện tình duyên kiểu này, thì vẫn phải xem duyên phận.
Trần Tiểu Mễ trợn trắng mắt, nói: "Cho dù là đính hôn, cũng không thể tìm một nha đầu như vậy."
Trần Tiểu Mễ vẫn có chút hiểu biết hiểu biết Trịnh thị, bà ta là một người đàn bà càn rỡ, cho dù nữ nhi của bà ta là người tốt, nhưng kết thân với một người như bà ta, còn không đến ba ngày là đã đến tống tiền.
"Cho nên, ta cũng không có đáp ứng." Lục Lâm nói.
Vốn dĩ Lục Lâm cho rằng chuyện của Trịnh thị chỉ là ngoài ý muốn, kết quả lại phát hiện liên tục có người lại đây cầu hôn, đương nhiên đối phương cũng không thể nói trắng ra, chỉ là mang theo nữ nhi lại đây chuyển động một vòng, để Trần Tiểu Thái nhận mặt, lại cùng Lục Lâm hàn huyên vài câu.
Lúc thím Trịnh gặp được Lục Lâm, liền khen nữ nhi của mình với Lục Lâm, nào là xinh đẹp, thông minh, hiền huệ…… Còn vượng gia.
Tuy rằng cha mẹ luôn nghĩ rằng con mình là tốt nhất, nhưng Lục Lâm vẫn là cảm thấy thím Trịnh nói hơi khoa trương, tiểu cô nương lông còn chưa mọc đều, sao có thể nhìn ra được là có vượng gia hay không.
Vốn dĩ Lục Lâm cho rằng chuyện thím Trịnh đến chỉ là ngoài ý muốn, không tới mấy ngày, Lục Lâm đã bị trình độ đoạt tay của Tiểu Thái dọa khiếp sợ, thím

Trịnh đến, như là mở ra một cái miệng cống, tiếp theo hồng thủy liền dũng mãnh đổ tới, thậm chí còn có bà mối tới cửa dò hỏi Lục Lâm, Trần Tiểu Thái thích dạng nào.
Lục Lâm tràn đầy kinh ngạc nói: "Thật là không thể tưởng tượng được a, cư nhiên có nhiều nha đầu coi trọng Tiểu Thái như vậy."

Trong khoảng thời gian này, luôn luôn có người tìm Lục Lâm, đều là mấy bà thím rất biết nói chuyện.
Tìm được hắn, tất nhiên là đối phương sẽ vây quanh hắn lải nhải thật lâu, cố tình đối phương lại còn không có ác ý, duỗi tay không đánh người mặt cười, hắn cũng không thể làm quá mức.
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Đúng là có chút ngoài ý muốn."
Vốn dĩ Trần Tiểu Mễ còn lo lắng không ai muốn Tiểu Thái, kết quả lại phát hiện một đống người muốn cướp hắn.
"Chỉ cần có tiền là được." Lục Lâm nói.
Hắn căn bản không đáp ứng bất kỳ lời cầu hôn nào, nhưng có mấy bà thím khi nói chuyện phiếm với hắn, trong tối ngoài sáng không ngừng nhắc tới phong cảnh khi Lục Trình Ngọc thành thân, ba mươi lượng sính lễ a, còn có đỏ thẫm kiệu hoa, rõ ràng là chuyện của Trần Tiểu Thái, cũng không nên lấy chuyện đó ra so.
Với giá trị con người hiện tại của Lục Lâm, làm phô trương cũng không có gì khó, nhưng căn bản là không cần thiết a, Lục Lâm vẫn luôn thờ phụng đạo lý tài không lộ bạch*, đặc biệt Lục Lâm cảm thấy trị an ở cổ đại, cũng không quá tốt, nếu thật sự làm phô trương, người Lục gia cùng Trần gia còn có thể ngồi yên được sao.
Lục Lâm múc nước trong sân, Trần Tiểu Thái đi tới, kéo kéo ống tay áo của Lục Lâm.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Sao thế?"
Trần Tiểu Thái cúi đầu, sau một lúc trầm mặc, đỏ mặt nói: "Có người muốn đính hôn với ta sao?"
Lục Lâm gật gật đầu, "Đúng vậy, ngươi rất được hoan nghênh, ở nông thôn có không ít nha đầu coi trọng ngươi, còn có Trương Á, nghe nói tiểu cô nương là thôn hoa nha."
Hắn không cảm thấy, một cái gia hoả lớn lên giống đậu khô bốn mùa, vì cái gì sẽ được bầu là thôn hoa, nhưng mà mọi người đều truyền nhau như vậy, có thể đây là thẩm mỹ của nhiều người ở thế giới này, tiểu cô nương này lớn lên cũng không tệ lắm nhỉ?
Trần Tiểu Thái cúi đầu, nói: "Ta không thích những người đó, ngươi đừng đáp ứng."
Trần Tiểu Thái không thích mấy nha đầu đó tí nào, cũng không phải là do diện mạo gì đó, mà là, Trần Tiểu Thái cảm thấy mấy người này coi trọng hắn, chỉ là vì nghĩ tới ngày lành, hiện tại cuộc sống của hắn quá tốt, mấy người đó chỉ muốn ngồi mát ăn bát vàng, hắn lại không nghĩ vậy, huống chi, hắn đã thích người khác rồi.

Trần Tiểu Thái do dự một chút, câu nói kế tiếp, cuối cùng cũng không nói ra.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ta đã giúp ngươi từ chối, ngươi mới có bao lớn, định thân cái gì a! Làm việc hai năm, tiết kiệm đủ tiền cưới vợ rồi tính. Tiền cưới lão bà, ngươi phải tự kiếm mới có thành ý, ta và đại ca ngươi, còn phải nuôi con nữa, gánh nặng thật lớn, khi ngươi thành hôn, chúng ta sẽ không cho ngươi bao nhiêu tiền đâu."
Trần Tiểu Thái bĩu môi, nói: "Ta biết rồi, hiện tại tiền công của ta rất cao."
Vạn Thiết là do Lục Lâm mua, nên chỉ cần bao ăn, không cần phải trả tiền công, nhưng Lục Lâm vẫn trả tiền công cho hắn, một tháng nửa lượng bạc, hiện tại Trần Tiểu Thái làm phần việc của Vạn Thiết, cũng lãnh tiền công giống vậy, còn được trích phần trăm, nên tiền công của Trần Tiểu Thái rất cao Trần, Tiểu Thái vỗ vỗ ngực, nói: "Yên tâm đi, tiền đón dâu của ta, tự ta kiếm."
Trần Tiểu Thái rất có tự tin trong chuyện tích cóp tiền rước lão bà, hắn mới mười một, nếu kết thân, ít nhất phải chờ đến 13, 14 tuổi, tiêu dùng của hắn cũng không nhiều, cứ theo cái đà này, một năm tiết kiệm mười lượng bạc không phải là vấn đề, ba năm sau, cũng có hơn ba mươi lượng.
Lục Lâm: "……" Tiểu tử Trần Tiểu Thái này, thật đúng là có chí khí a!
Trương gia.
"Nương, Lục Lâm nói thế nào a?" Trương Á hỏi.
Mã thị bất đắc dĩ nói: "Tiểu tử thúi Lục Lâm kia nói, Trần Tiểu Thái quá nhỏ, nên vẫn chưa suy xét."
Trương Á "nga" một tiếng, "Có phải Lục Lâm không nói với Trần Tiểu Thái hay không?"
Mã thị cũng rất tự tin về nữ nhi của mình, cho nên, sau khi bị Lục Lâm cự tuyệt, nàng cũng đã trực tiếp đến tiệm nói chuyện với Trần Tiểu Thái, nhưng Trần Tiểu Thái nói hắn còn nhỏ, không muốn định thân.
Tiểu tử Trần Tiểu Thái kia là đồ ngốc a!
Kỳ thật Trương Á cũng không thích Trần Tiểu Thái, trong đám nha đầu trong thôn, Trương Á cũng coi như là đẹp, trong thôn có không ít tiểu tử thích đảo quanh Trương Á.
Trong trí nhớ của Trương Á, Trần Tiểu Thái nhỏ nhỏ gầy gầy, khô quắt, Lý lão thái thái luôn nói Trần Tiểu Thái là đứa bất hiếu, còn vô phúc, nãi nãi của nàng cũng nói như vậy, nói huynh đệ Trần gia đều là tang môn tinh, khắc chết cha mẹ, bảo nàng đừng tới gần ba huynh đệ kia, để tránh bị lây vận đen.
Trong ấn tượng của Trương Á, Trần Tiểu Thái luôn bẩn hề hề, quần áo rách tung toé, trước kia gặp được Trần Tiểu Thái, Trương Á đều tránh đi từ xa.
Nhưng gần đây, mọi người đều nói khác đi, nói Trần Tiểu Thái rất tốt, tuổi còn nhỏ, mà đã rất có bản lĩnh.
Trần Tiểu Mễ có tiền, nếu như gả cho Trần Tiểu Thái, nói không chừng Trần Tiểu Mễ sẽ nguyện ý cho ba mươi lượng sính lễ.
Lúc Lục Trình Ngọc thành thân, tiểu hài tử trong thôn đều chạy tới xem, sau đó, sự hoành tráng của hôn lễ làm mọi người bàn tán thật lâu.
Trương Á nghe mẫu thân khuyên thật lâu, mới miễn cưỡng đồng ý tiếp nhận Trần Tiểu Thái, nhưng lại không nghĩ tới, chỉ có một mình bọn họ nhiệt tình,

vốn dĩ Trương Á không quá muốn gả cho Trần Tiểu Thái, nhưng sau khi bị cự tuyệt, lại có chút ủy khuất.
Người đầu tiên trong thôn nói chuyện hôn sự với Lục Lâm là Trịnh thị của Trương gia, có người đi đầu, mới có người liên tục tới tìm Lục Lâm.

Ở trong mắt Trương Á, Trương Thiên của Trịnh thị bị cự tuyệt là chuyện đương nhiên rồi, tiểu nha đầu kia vừa đen vừa mập, trước kia còn nói xấu Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Thái coi trọng nàng mới là lạ, nhưng mà Trần Tiểu Thái cư nhiên cũng chướng mắt nàng.
Vốn dĩ Trương Á cảm thấy Trần Tiểu Thái không tốt, người trong nhà muốn gả nàng cho Trần Tiểu Thái là có chút ủy khuất nàng. Lại căn bản không nghĩ tới, nàng cũng sẽ bị cự tuyệt, liền cảm thấy vô cùng nhục nhã."
"Cái tên Lục Lâm này không biết là muốn tìm dạng người gì cho Trần Tiểu Thái!"
Mã thị thầm nghĩ: Hiện tại Trần Tiểu Mễ đã không còn giống như trước kia, cả gia đình này đều làm việc ở trấn trên, một năm Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ kiếm bốn mươi lượng, huống chi, Trần Tiểu Thái cũng làm việc ở đó, một năm chắc hẳn phải kiếm hơn ba, bốn mươi lượng, hai năm có thể sẽ là bảy, tám chục lượng, mấy nhà tới tìm Lục Lâm, muốn định ra hôn sự đều bị Lục Lâm từ chối, có người nói, Lục Lâm thật không hổ là người của Lục gia, hắn cũng chướng mắt nha đầu trong thôn như Lục Trình Ngọc, chỉ sợ là hắn muốn kết thân với người trong thành, nhưng mà Lục Trình Ngọc là thư sinh, Trần Tiểu Thái lại chỉ là một kẻ làm thuê, kém xa Lục Trình Ngọc.
Lục Lâm không thường về quê, trong thôn có tin tức gì, cũng không truyền tới tai Lục lâm được, nên hắn hoàn toàn không biết, những người bị hắn cự tuyệt có bao nhiêu tức giận, nhưng cho dù Lục Lâm biết, hắn cũng sẽ không coi là chuyện to tát gì.
Thẩm a bà không yên tâm đất trong thôn, nên lúc rảnh rỗi sẽ về nông thôn chăm sóc một chuyến.
Thẩm Trì ngồi trên xe, tinh thần có chút héo.
Thẩm a bà khống chế xe la, nói: "A Trì, ngươi không sao chứ?"
Thẩm Trì lắc lắc đầu, nói: "Không sao ạ."
Gần đây, ngoại trừ thắt dây đeo Thẩm Trì còn phụ giúp trong tiệm, nên Thẩm Trì cũng biết trong thôn có người tới tìm Trần Tiểu Thái, Thẩm Trì cũng không biết mình bị làm sao, nhìn thấy những người đó cầu hôn Trần Tiểu Thái, y liền cảm thấy có chút hụt hẫng.
Thẩm a bà nhìn Thẩm Trì, thầm thở dài một hơi.
Thẩm a bà cũng cảm thấy Trần Tiểu Thái không tồi, nhưng hiện tại nhà bọn họ và Trần gia chênh lệch quá lớn, hơn nữa, tổ tôn bọn họ cũng đã thiếu Lục Lâm quá nhiều ân tình, đương nhiên cũng không thể yêu cầu quá nhiều.
Thẩm Trì cúi đầu, không nói gì thêm.
Thẩm a bà về tới nông thôn, liền ra cửa, Thẩm Trì cũng đi theo.
"Thẩm Trì, về rồi sao!" Một phụ nhân béo nhìn thấy Thẩm Trì, liền đi tới.
Thẩm Trì gật gật đầu.

“Thẩm Trì, tiền công của ngươi cũng không ít đâu nhỉ.”
Thẩm Trì lắc lắc đầu, nói: “Không nhiều lắm.” Nhờ làm dây đeo, một tháng Thẩm Trì có thể kiếm được mấy trăm văn tiền, trong khoảng thời gian này, y giúp việc trong tiệm, Lục Lâm tăng tiền tiền công cho y, Thẩm Trì không có mặt mũi lấy.
“Ngươi không có nhiều, vậy chắc là Trần Tiểu Thái kiếm được không ít nhỉ, hắn chính là chưởng quầy, tiền công của chưởng quầy luôn hơn một lượng bạc, cũng không biết, Trần Tiểu Thái học được tính sổ từ đâu.”
Thẩm Trì không nói gì, số học cũng là một môn học, đa số người biết tính sổ đều rất quý trọng hiểu biết của mình, nếu người trong nhà muốn học thì có thể dạy, còn người ngoài muốn học thì phải trả một bút học phí thật lớn.
T
hẩm Trì cúi đầu, nói: “Tiểu Thái nhiều hơn ta.”
“Trần tiểu nhị nhiều tiền không tốt sao, hắn chướng mắt tất cả nha đầu trong thôn, có phải là hắn coi trọng ngươi hay không, hiện tại Trần gia đã khác xưa, chắc là Trần Tiểu Mễ đã tích cóp được không ít bạc rồi.” Phụ nhân béo đánh giá Thẩm Trì, trong mắt tràn đầy khinh miệt.
“Ta không biết nhiều về chuyện của Tiểu Mễ ca.”
“Ngươi và Trần Tiểu Thái thân như vậy, hắn không nói với ngươi chuyện của ca hắn sao?” Giọng nói của phụ nhân béo đã bắt đầu âm dương quái khí.
Dù Thẩm Trì có trì độn cũng biết đối phương có ý gì, nhịn không được đỏ mặt.
Thẩm a bà thấy Trịnh Mẫn tìm Thẩm Trì, vội vội vàng vàng chạy tới, “Ngươi tìm ta tôn tử làm gì?”
Trịnh thị không phải người dễ chọc, lập tức nói: “Thẩm a bà ngươi tức giận cái gì chứ, ta chỉ khen tôn tử ngươi hai câu thôi, mới bao lớn mà đã biết câu dẫn hán tử, một cái tiểu song nhi, suốt ngày xuất đầu lộ diện, còn không biết kiểm điểm.”
“Cái bà mập đáng chết này.” Thẩm a bà bị chọc tức, cả mặt xanh mét, quơ cái cào, đánh qua Trịnh thị.
Trịnh thị né tránh, nói: “Có gan làm, không có gan nghe người ta nói sao, một tiểu ca nhi, cùng một tiểu hán tử thân thiết như vậy, vội vàng hiến thân……”
“Bà tám đáng chết, chỉ biết nói hươu nói vượn, coi ta có xé nát miệng ngươi hay không.”
Thẩm Trì về nông thôn một chuyến, bị không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ, y ở nông thôn không nổi nữa, liền về trấn trên tới.
Sau khi Thẩm Trì trở về, cảm xúc có chút hạ xuống.

------oOo------

Chương 74: Từ giả thành thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong phòng.
"Nghĩ gì thế?" Trần Tiểu Mễ vừa làm quạt vải vừa hỏi.
Quạt tròn bán cháy hàng được một lúc, sau đó dần dần hạ nhiệt, trấn trên cũng bắt đầu có vài cửa hàng bán quạt tròn, lúc này trong tiệm lại đẩy ra quạt vải quạt giấy, lại kéo tới một trận nhiệt triều mới.
Công dụng của quạt vải và quạt tròn không khác mấy, nhưng mà rất nhiều tiểu thư, phu nhân thích quạt vải.
Quạt vải vừa xuất hiện, đã thu hút không ít người tới mua.
Nhiều người tới mua quạt, không chỉ vì tránh nóng, mà là vì khoe khoang.
"Ta chỉ nghĩ lời đồn thật đáng sợ a!" Lục Lâm tràn đầy cảm thán nói.
Lần trước, sau khi Thẩm Trì về nông thôn, tâm tình liền không tốt, nhưng Lục Lâm phải xử lý rất nhiều chuyện, nên cũng không quá để ý.
Buổi tối hôm trước, Trần Tiểu Thái lén nói với hắn, lần này Thẩm Trì về quê, tâm trạng không quá tốt, khẳng định là lúc ở trong thôn đã gặp phải chuyện gì rồi, nhờ hắn về thôn tra một chút.
Tuy rằng Lục Lâm khá bận, nhưng hiếm khi Trần Tiểu Thái nhờ hắn giúp đỡ, hắn cũng nên giúp đỡ một chút, Lục Lâm về thôn tra một chút, mới biết được, trước đó, có mấy người cầu hôn Trần Tiểu Thái nhưng bị hắn cự tuyệt, sau đó trong thôn liền xuất hiện mấy lời đồn đãi khó nghe.
Có người nói, hắn cùng Trần Tiểu Mễ làm công ở trấn trên rồi ánh mắt cũng cao lên, chướng mắt nha đầu trong thôn.
Cũng có người nói, Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì đã thông đồng từ sớm, cho nên, hắn mới chướng mắt những người khác.
Thẩm Trì, tiểu song nhi ngày cũng thật không đơn giản a, tuổi còn nhỏ mà đã biết câu dẫn người khác.
Trần Tiểu Mễ cũng bị quở trách theo, nhưng hiện tại bọn họ đã lên trấn trên ở, nên cũng không sao cả, nhưng mà Thẩm Trì thì khác, Lục Lâm cảm thấy có lẽ Thẩm Trì đã bị đả kích.
Nói đến cùng, Thẩm Trì cũng chỉ là một đứa nhỏ, đột nhiên bị nhiều người châm chọc mỉa mai như vậy, có lẽ sẽ rất khó chịu.

Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói tới lời đồn trong thôn, tràn đầy bất mãn nói: "Cư nhiên có người truyền ra lời đồn như vậy, sau này Thẩm Trì sẽ khó mà kiếm được nhà chồng tốt.
"Thật sao?" Lục Lâm hỏi
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, "Đương nhiên rồi."
Vốn dĩ song nhi đã rất khó tìm hôn phu, trước kia Trần Tiểu Mễ đã chuẩn bị tốt để sống cô độc cả đời, nếu không phải bề trên đột nhiên ra thêm một loại thuế,

Trần Tiểu Mễ căn bản là không muốn tìm bạn đời.
“Điều kiện của Thẩm gia cũng không tồi a!” Thẩm a bà hẳn là có tiền tiết kiệm, trong tay còn có vài mẫu đất, chỉ có điều gia đình hơi đơn thân.
Quan niệm của người ở đây là nhiều con nhiều phúc, tuy rằng người trong nhà nhiều thì người ăn cơm cũng sẽ nhiều, nhưng nếu có người tới gây sự, thì nhà nào có nhiều người luôn chiếm ưu thế.
“Nếu Thẩm Trì gả chồng, sau khi Thẩm a bà trăm tuổi, đất ruộng sẽ thuộc về nhà chồng, nhưng nếu là kén rể, thì hơn phân nửa là không kiếm được người tốt, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, nếu nhà gái không cường thế, thì khi con gái về làm dâu nhà người ta, cơ bản là bị người ta tra tấn, song nhi cũng vậy."
Lục Lâm có chút trêu chọc nói: “Kén rể không kén được người tốt, không phải ta khá tốt sao?”
Trần Tiểu Mễ đỏ mặt, nói: “Ngươi thì khác.”
Lục Lâm vuốt cằm, nói: “Vậy cũng phải.”
Bỗng nhiên Trần Tiểu Mễ nhớ tới một chuyện, trước kia trong thôn có một cô nương lớn lên không tồi, có một nhà giàu đến cầu hôn cho nhi tử, nhi tử của nhà đó, chính là một tên lưu manh, người nhà cô nương kia cự tuyệt, kết quả, tên lưu manh kia là một tên khốn kiếp, hắn đi đâu cũng nói cô nương kia gian díu với một kẻ bán hàng rong.
Cô nương kia thích làm đẹp, thường xuyên nhờ người bán hàng rong nọ làm cho nàng một ít dây buộc tóc xinh đẹp, nàng cùng người bán hàng rong lại rất trong sạch.
Rõ ràng chỉ là lời đồn vô căn cứ, nhưng truyền nhiều, người trong thôn lại tin rằng cô nương kia thật sự hư hỏng, cô nương kia chịu không nổi đả kích, liền nhảy hồ tự sát.
Sau khi cô nương kia tự sát, có vài thôn dân đã biết ngại ngùng, nhưng như vậy thì đã sao, người đã chết, cũng không sống lại được.
Lục Lâm nghe Trần Tiểu Mễ kể chuyện, nhịn không được than thở một hơi, tuy rằng hắn kế thừa nguyên chủ ký ức, nhưng hắn vẫn không thể hiểu hết được thời đại này.
“Ngươi xem chuyện này phải xử lý thế nào a?” Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ hỏi. Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: “Nếu như Thẩm Trì cùng Tiểu Thái đều đồng ý, vậy liền cho bọn hắn đính hôn đi.”
“Có phải là hơi sớm rồi không?” Lục Lâm hỏi.
Trần Tiểu Mễ cắn chặt răng, nói: “Chỉ là đính hôn thôi, chuyện thành thân, để sau hãy nói, nếu như việc hôn nhân đã định xuống rồi, bọn họ có thân thiết một chút, cũng không ai nói được cái gì.”
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Cũng tốt.”
Tuy rằng Lục Lâm không cảm thấy tinh thần của Thẩm Trì sẽ yếu đến mức nhảy hồ tự sát, nhưng dù sao y cũng chỉ là một tiểu quỷ, thừa nhận áp lực quá lớn cũng không tốt.
Ở nơi này, mấy chuyện như con dâu nuôi từ bé, đính hôn từ trong bụng mẹ xảy ra rất nhiều, nghĩ vậy, đính hôn sớm một cũng khá tốt, Thẩm Trì cũng có thể

học quản lý chuyện trong tiệm, nhưng trước hết vẫn nên hỏi ý kiến của Tiểu Thái.
“Đính hôn?” Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, có chút kinh ngạc.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, kỳ thật, ngươi vẫn còn chưa mọc lông đâu, có thể muộn một chút mới tính đến chuyện này, nhưng hiện tại trong thôn đã truyền ra một đống lời đồn thất thiệt.” Trong thôn đã truyền ra lời đồn như vậy, nếu bọn họ lại không có động tĩnh gì, thì lời đồn kia rất có khả năng sẽ càng ngày càng quá đáng hơn.
Trần Tiểu Thái cau mày, nói: “Đính hôn sớm một chút cũng tốt, A Trì rất tốt.”
Lục Lâm nghiêng nghiêng đầu, nhìn Trần Tiểu Thái, nói: “Thẩm Trì là song nhi, ngươi nghĩ kỹ chưa?” Hán tử ở đây, vẫn thích nha đầu hơn, Lục Lâm cũng không biết Trần Tiểu Thái nghĩ cái gì.
Trần Tiểu Thái nghiêng đầu, nói: “Song nhi rất tốt, đại ca chính là song nhi, chẳng lẽ Lâm ca không thích đại ca ta sao?”
Lục Lâm: “……” Tiểu tử thúi, cư nhiên dùng lời này chặn miệng hắn.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, có chút hoài nghi, Trần Tiểu Thái thích Thẩm Trì, vì Thẩm Trì giống Trần Tiểu Mễ, cho nên liền yêu ai yêu cả đường đi.
Sau khi hỏi ý kiến Trần Tiểu Thái, Lục Lâm đến tìm Thẩm a bà.
Thẩm a bà nhìn Lục Lâm, nói: “Muốn định hôn sự cho A Trì và Tiểu Thái?”
Lục Lâm gật gật đầu, nói: “Ân, ta thấy hai đứa nhỏ này rất có tướng phu thê, A Trì là một đứa nhỏ tốt, cho nên ta nghĩ sớm chút đính hôn cho A Trì và Tiểu Thái, để tránh bị người khác đoạt đi……” Nghe Lục Lâm khen tôn tử của mình, Thẩm a bà đương nhiên là cao hứng.
“Tiểu Thái đồng ý sao?” Thật lòng mà nói Thẩm a bà cũng hy vọng Tiểu Thái và tôn tử của mình có thể ở bên nhau, nhưng dù sao cũng đã từng có rất nhiều song nhi sống không tốt ở nhà chồng, nhiều hán tử cưới song nhi là vì trong nhà nghèo khó không có đủ điều kiện, chỉ cần cưới một người có thể làm việc là được.

Lục Lâm cười cười, nói: "Xem ngài nói kìa, nếu hắn không đồng ý, sao ta có thể bàn chuyện này với ngài? Hai đứa nhỏ này cũng đã chơi với nhau lâu như vậy rồi.”
Thẩm a bà có chút xấu hổ nói: “Là ta không đúng.” Lục Lâm nguyện ý chủ động cầu hôn, Thẩm a bà thật cao hứng, tuổi của bà càng lúc càng lớn, Thẩm a bà vẫn luôn lo lắng, nếu bà không còn nữa, một tiểu song nhi như Thẩm Trì phải sống như thế nào.
Với tâm tính của huynh đệ Trần gia, nếu Thẩm Trì kết thân với Trần Tiểu Thái, thì bà cũng có thể yên tâm ra đi, chẳng qua...
“A Lâm, có phải ngươi nghe được cái gì hay không?” Qua chuyện người trong thôn đến tìm Lục Lâm cầu hôn Trần Tiểu Thái, Thẩm a bà cũng hiểu rõ ý của Trần Tiểu Mễ, hình như là Tiểu Thái còn nhỏ, không cần phải định hôn sớm làm gì.
Lục Lâm nhíu nhíu mày, nói: “Ta có nghe nói một chút, ta biết tiểu tử Tiểu Thái này vẫn luôn thích A Trì, chỉ là da mặt mỏng, ngại nói ra. Vốn dĩ ta nghĩ hai

đứa nhỏ này còn nhỏ, không cần gấp như vậy, nhưng nếu trong thôn đã truyền ra lời đồn như vậy, thì định ra hôn sự sớm một chút cũng tốt."
Thẩm a bà trầm ngâm, cuối cùng gật gật đầu, nói: "Cũng tốt."
Thẩm a bà thầm nghĩ: Vốn dĩ tôn tử nhà mình đã khó tìm hôn phu, hiện tại trong thôn xuất hiện lời đồn như vậy thì càng khó tìm hơn, nếu Lục Lâm chủ động đề ra, vậy bà cũng không cần thiết phải làm bộ làm tịch.
Thẩm a bà gọi Thẩm Trì đến bên cạnh, nơi với y chuyện hôn sự, Thẩm Trì nhịn không được đỏ mặt.
Qua ngày, Thẩm a bà liền mang Thẩm Trì về nông thôn.
Sau khi Thẩm a bà và Thẩm Trì trở lại nông thôn, liền bận việc bù đầu.
Nhà giàu có gả cưới, chú ý tam thư lục lễ, có một đống lễ nghi phiền phức, thôn dân thì lại khác, nhà nào khá thì làm tươm tất một chút, nhà nào kém thì có chút tùy tiện.
Người nhà quê, cơm còn không có mà ăn, nên cũng không chú ý quá nhiều.
Thẩm a bà đột ngột về thôn, làm không ít người nghị luận sôi nổi.
Thôn dân đều biết, Thẩm a bà làm việc ở cửa hàng Hoa Hạ, lâu lâu mới về một lần để chăm sóc đất, hai ngày trước Thẩm a bà mới trở về, bây giờ lại về nữa, không khỏi làm mọi người bàn tán sôi nổi.
Có vài người xấu, thấy Thẩm a bà về liền hi hi ha ha đoán mò, nói Thẩm a bà bị đuổi việc. Chắc là Trần Tiểu Mễ sợ Thẩm Trì thanh danh không tốt, liên luỵ thanh danh của Trần Tiểu Thái.
Lục Lâm nói với Thẩm a bà là qua hai ngày nữa hắn sẽ tìm bà mối đến nói chuyện đính hôn, thuận tiện làm lễ đính hôn luôn.
Hai bên thương lượng một chút, cảm thấy chuyện đính hôn, cũng không cần làm quá phức tạp, tùy tiện mời vài người đến ăn một bữa là được, tuy rằng làm đơn giản nhưng cũng phải chuẩn bị một chút.
Bởi vì trong khoảng thời gian này Thẩm a bà vẫn luôn ở trấn trên, nên trong nhà có chút loạn, gia cụ đã bám bụi, trong phòng còn rất nhiều chỗ lộn xộn, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, cũng không kịp bỏ thêm cái gì, nhưng cũng phải quét tước cho sạch sẽ.
"Thẩm a bà, đã về rồi à."
Thẩm a bà nhìn Liễu Nguyệt nói: "Đúng vậy, đã về rồi."
Liễu Nguyệt nhìn Thẩm a bà, trên mặt mang chút xin lỗi, cô cô Trương Tú Hà đến trấn trên tìm Lục Lâm, lấy danh nghĩa lí chính của cha chồng, bắt Thẩm a bà nhường công việc, Lục Lâm không đồng ý, liền tới nhà làm ầm ĩ một hồi, nói Lục Lâm không coi ai ra gì, không coi cha chồng ra gì, muốn cha chồng nói lí lẽ cho bà ta.
Tuy rằng cha chồng thiên vị cô cô, nhưng Lục Lâm đã dọn đến trấn trên, ông cũng không thể đến trấn trên gây sự, chỉ khuyên cô cô hai câu, chuyện của Trương Tú Hà, Lục Lâm không nói với Thẩm a bà, nhưng ở thôn này thì mấy chuyện lớn như hạt mè, đậu xanh còn giấu không được nói chi là chuyện này, có nhiều thôn dân bán thêu phẩm cho cửa hàng, gặp Thẩm a bà, liền nói chuyện về Trương Tú Hà cho Thẩm a bà nghe, có người phúc hậu còn dặn Thẩm a bà nên cẩn thận.

Lần này Thẩm a bà trở về, cô cô Trương Tú Hà liền đắc ý, đoán mò là lão bản ở trấn trên, đã ngứa mắt cái lão thái bà chỉ biết ăn không ngồi rồi như Thẩm a bà, nên đã đuổi việc bà.
Trương Tú Hà càng đoán càng thấy đúng, liền thề son sắt nói ra suy đoán của mình, có vài thôn dân còn tưởng rằng Trương Tú Hà biết được nội tình từ lí chính, nên cũng tin tưởng.
Trương Tú Hà chẳng những thích chiếm tiện nghi của thôn dân, mà còn thích chiếm tiện nghi của nhà bọn họ, cho nên Liễu Nguyệt cũng rất không thích bà cô cô này.
Liễu Nguyệt nhìn Thẩm a bà, có chút xấu hổ hỏi: “A bà, lần này bà tính về ở luôn sao?” Thẩm a bà nhìn Liễu Nguyệt, nói: "Chỉ ở hai ngày, qua hai ngày nữa ta sẽ về trấn trên, gần đây việc cũng không nhiều lắm, vừa lúc nhàn rỗi nên về thôi.”
Liễu Nguyệt cười cười, nói: “Vậy sao! Về chuyện của cô cô, thật xin lỗi.”
Thẩm a bà không thèm để ý nói: “Cũng không có gì ghê gớm, A Nguyệt không cần để trong lòng.”
Thẩm a bà không thích Trương Tú Hà, nhưng có ấn tượng khá tốt về Liễu Nguyệt.
Liễu Nguyệt biết được tin chính xác từ miệng Thẩm a bà, biết vì sao Thẩm a bà trở về, chỉ cần không liên quan tới cô cô là an tâm rồi.

------oOo------

Chương 75: Tin tức đính hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Liễu Nguyệt tới, trong thôn lại có mấy người đến dò hỏi tình hình.
Rất nhiều người cảm thấy, chắc là Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ đã nghe được lời đồn về Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì, cảm thấy một tiểu song nhi như Thẩm Trì luôn ở trong tiệm cũng không tốt, cho nên mới đuổi việc Thẩm a bà và Thẩm Trì, nghĩ vậy liền vui sướng khi người gặp họa.
Cũng có không ít người đến an ủi Thẩm a bà, cũng có người là vì để ý công việc kia của Thẩm a bà nên mới đến tìm hiểu tin tức.
Không chỉ có một mình Trương Tú Hà muốn công việc kia của Thẩm a bà, mà còn có rất nhiều người muốn.
"A bà, Trần Tiểu Mễ này cũng quá xấu tính rồi, tốt xấu gì ngài cũng làm đã lâu như vậy, bà coi y kìa, tùy tùy tiện tiện đuổi việc bà, cũng quá không nể tình."
"Khó trách Trần lão thái thái nói y trời sinh phản cốt, dù sao các ngươi cũng là chỗ tâm giao, y cư nhiên không nể tình chút nào......"
Thẩm a bà nghe phụ nhân trước mặt lải nhải, bất đắc dĩ nói: "Không phải ta bị đuổi, chỉ là về xử lý chút chuyện thôi."
"Trước mắt có chuyện gì cần xử lí đâu!" Trịnh thị đã nhận định Thẩm a bà bị đuổi, chỉ là ngại nói ra thôi.
"Cái bà Trương Tú Hà là người chẳng ra gì."
"Nhưng tay nghề của bà ta khá tốt, nói đi cũng phải nói lại, trong thôn chúng ta có rất nhiều người có tay nghề tốt, nếu không phải bà ta có ca ca là lí chính, ở đâu tới lượt bà ta!" Trịnh thị nói.
Thẩm a bà: "......" Bát tự còn chưa có xem, trong thôn đã ồn ào huyên náo như vậy. Lục Lâm hoàn toàn không có ý định thuê Trương Tú Hà đâu!
Thẩm a bà cảm thấy lời đồn này có thể là do Trương Tú Hà cố ý truyền ra, khi lời đồn này truyền đi nhiều, thôn dân có thể sẽ nghĩ là Lục Lâm đã đáp ứng thuê Trương Tú Hà, cứ như vậy, nếu Lục Lâm không thuê Trương Tú Hà, thôn dân sẽ cảm thấy là Lục Lâm lật lọng.
"Hiện tại sinh ý trong tiệm rất ổn định, tạm thời không tính nhận thêm người đâu." Thẩm a bà nói.
Mùa hè ánh nắng chói chang, mấy tiểu hài tử chơi đùa dưới tàng cây nở đầy hoa trắng.
"Á Á, Thẩm Trì về rồi." Trương Đại Bảo nói với Trương Á
Trương Á gật gật đầu, có chút ngạo nghễ nói: "Ân, nghe nói là bị đuổi về."
Trước kia, Lục Lâm cự tuyệt lời cầu hôn của Mã thị, mẫu thân của Trương Á, làm Mã thị cực kỳ tức giận.
Sau đó trong thôn xuất hiện lời đồn về chuyện của Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì,

tuy rằng lời đồn này không phải do Mã thị truyền ra, nhưng Mã thị đã quạt gió thêm củi một phen.

Trương Á thầm nghĩ: Thẩm gia chỉ còn lại một lão thái bà già cả mắt mờ và một tiểu song nhi, nhìn là biết không thể làm được gì, bị đuổi việc cũng là chuyện bình thường, không bị đuổi mới là không bình thường.
"Nương và dì của ta bán thêu phẩm cho Lục Lâm, kiếm được chút tiền, nghe nói Thẩm a bà còn kiếm được nhiều hơn."
Trương Á bĩu môi, thầm nghĩ: Kiếm được nhiều thì có ích gì, không phải là cũng bị đuổi việc đấy thôi? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trước đó Thẩm a bà cũng đã kiếm được không ít tiền đi.
"Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì thật sự có quan hệ gì sao?"
"Đương nhiên là có quan hệ, hồi trước bọn họ cũng chơi cùng nhau a!"
"Chỉ là chơi cùng nhau mà thôi."
Chuyện đính hôn, không thể không có bà mối, Trần Tiểu Mễ tìm được một bà mối tương đối nổi danh ở vùng này, bà mối Vương.
Bà mối Vương đã tác hợp được mấy chục kiện hôn sự, ở làng trên xóm dưới cũng rất có thể diện.
Bà mối Vương thấy Trần Tiểu Mễ tới cửa, tràn đầy ngoài ý muốn, "Định hôn sự cho Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì?"
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."
Bà mối Vương có chút khó hiểu nói: "Thẩm Trì là song nhi a!"
Nếu không phải trong nhà thật sự là quá nghèo, nhà bình thường sẽ không chọn song nhi, theo bà biết, gần đây huynh đệ Trần gia kiếm được kha khá, không nói tới khoản tiền công mà người nhà này kiếm được khi làm việc ở trấn trên, trước kia bán bao tay gì đó, cũng đã kiếm được không ít tiền rồi.
Bà còn nghe nói, lúc trước, Lục Lâm vun tiền không chớp mắt mua một con gấu lớn.
Trần Tiểu Mễ lạnh lùng nhìn bà mối Vương, lạnh nhạt nói: "Song nhi thì có gì không tốt sao?"
Bà mối Vương ngượng ngùng cười, nói: "Song nhi rất tốt."
Bà mối Vương bỗng nhiên nhớ tới, Trần Tiểu Mễ cũng là song nhi, trong nhà còn có một song nhi ngốc nữa, một tiểu song nhi ngu đần, nếu y sinh ra trong nhà khác, tất nhiên là sống không tốt, nhưng Trần Tiểu Mễ lại rất thích đứa đệ đệ kia, nuông chiều đến vô pháp vô thiên.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, có chút ngạo nghễ nói: "Đương nhiên rồi, nữ hài tử đều kiều khí, vẫn là song nhi tốt hơn, chịu được khổ."
Thoáng chốc bà mối Vương hiểu được dụng tâm của Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ muốn tìm thêm người làm việc cho nhà y.
Lục Lâm mang Trần Tiểu Thái đi chọn lễ vật đính hôn, Trần Tiểu Mễ đi chọn bà mối.
Trần Tiểu Mễ chọn bà mối Vương, xong việc Lục Lâm mới biết được.
"Ngươi chọn bà mối Vương?" Lục Lâm có chút quái dị nói.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, đã tìm được người đính hôn, thì chọn

bà mối nào cũng vậy thôi."
"Cũng đúng, nhưng hình như trước kia, cái bà mối Vương này đã làm mai Lục Đồng cho một người goá vợ." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "A ta quên mất."
Lục Lâm lắc lắc đầu, hôn sự của Lục Đồng cũng là một biến cố bất ngờ, lúc trước Thang thị còn ghét bỏ Lý Kế là kẻ goá vợ, đuổi bà mối ra ngoài, lúc sau, vì không ai nguyện ý ra sinh lễ cao như Lý Kế, nên bà ta mới chịu gả nữ nhi cho Lý Kế, vì thế trong ấn tượng của bà nhạc mẫu này, Lý Kế cũng chẳng tốt được bao nhiêu.
Lục Đồng gả qua nhà Lý Kế, hình như cũng sống không tốt, nhưng chuyện này cũng không thể toàn trách Lý gia, Thang thị đã nuốt hết sính lễ của nữ nhi, còn thường xuyên tới cửa tống tiền, Lý lão thái thái có thể đối xử tốt với Lục Đồng mới là lạ. Huống chi, Lục Đồng lớn lên không tồi, nhưng lại rất kiều khí, không biết làm việc gì.
Thẩm gia.
Thẩm a bà thấy Thẩm Trì không ngừng nhìn ra ngoài cửa, nói: "Đừng nhìn nữa, ba ngày sau, mới là ngày hoàng đạo, chắc là ngày đó bọn họ mới đến đây."
Thẩm Trì gật gật đầu, "Nga" một tiếng.
Thẩm a bà thở dài, hình như người trong thôn đều nghĩ là bọn họ bị đuổi về, sau lưng có không ít người vui sướng khi họ gặp họa, Thẩm a bà cũng không mặt mũi nói bọn họ trở về là để chuẩn bị đính hôn, nói ra sớm, chỉ sợ sẽ bị cho là nói dối.
Thẩm Trì xoa xoa tay, đỏ mặt, trong lòng có chút khẩn trương.
Lúc Thẩm Trì ở trấn trên, cũng biết chuyện Lục Lâm giúp Trần Tiểu Thái cầu hôn, tuy rằng y rất cao hứng, nhưng cũng không quá ngoài ý muốn, Thẩm Trì có chút hảo cảm mơ hồ với Trần Tiểu Thái, y cũng ẩn ẩn cảm giác được hình như Trần Tiểu Thái cũng có chút thích y, nhưng y sợ là mình hiểu sai, nên cũng không dám nghĩ nhiều.
Sau khi Lục Lâm đến tìm Thẩm a bà, Trần Tiểu Thái cũng tìm Thẩm Trì.
Trần Tiểu Thái tặng cho Thẩm Trì một cái đồ trang sức nhỏ bằng bạc, Trần Tiểu Thái mua cái này khi còn ở Liễu Trấn.
Hai người ngồi trong viện, hàn huyên thật lâu.
Trước đó, Thẩm Trì đi ra ngoài rữa đồ, bị mấy nha đầu trong thôn chỉ chỉ trỏ trỏ, nha đầu dẫn đầu còn nói y không biết kiềm chế, cho nên mới bị đuổi về.

Thẩm Trì không nghĩ tới người trong thôn có thể khắc nghiệt đến nông nỗi này, bỗng nhiên Thẩm Trì nghĩ tới Tiểu Thái cùng Tiểu Mễ ca có thể đã trưởng thành trong những lời đồn như thế, có thể lời đồn mà Tiểu Thái và Tiểu Mễ ca phải thừa nhận còn nhiều hơn y.
Vốn dĩ Thẩm Trì rất tin tưởng Trần Tiểu Thái, nhưng thôn dân đều nói y không xứng với Trần Tiểu Thái, còn nói là y bị đuổi về, ban đầu thì còn tốt, nhưng khi nghe nhiều rồi, bản thân Thẩm Trì cũng có chút không tin tưởng.
Thẩm a bà không nói với người khác về chuyện của Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì, bà chỉ nói, về nhà xử lí chút chuyện, làm trong thôn xuất hiện đủ loại đồn

đãi.
Bất quá, khi bà mối Vương tới, lời đồn trong thôn mới ngừng được một chút.
Bà mối Vương làm sinh ý mai mối, nên gặp ai cũng có thể nói chuyện được.
Có thôn dân tò mò hỏi bà mối Vương đến để làm gì, bà mối Vương nói với thôn dân là tới để lấy bát tự của Thẩm Trì, giúp Thẩm Trì xem bát tự, thôn dân đương nhiên cũng thuận miệng hỏi Thẩm Trì so bát tự với ai, bà mối Vương cũng không giấu giếm, nói thẳng ra là so với Trần Tiểu Thái, qua mấy ngày nữa, Trần Tiểu Mễ sẽ đến đây cầu hôn.
Lời của bà mối Vương, dẫn tới một trận ồ lên, mấy người đang vui sướng khi người gặp họa đều sợ ngây người, hoá ra Thẩm Trì không phải bị đuổi về, mà là thật sự có chuyện cần xử lý.
Thôn dân sôi nổi oán trách Thẩm a bà giấu kín, không lộ ra một chút tiếng gió, làm mấy người lúc trước nói bậy mất mặt một phen, lúc chạng vạng, Lý a bà, hàng xóm của Thẩm a, tới Thẩm gia.
Lý a bà và Thẩm a bà là hàng xóm đã lâu, quan hệ của hai người cũng không tệ lắm.
"Ngươi cũng giấu thật kín, hoá ra là về thôn để chuẩn bị chuyện thành thân, ta còn tưởng...... Tiểu tử Trần Tiểu Mễ kia qua cầu rút ván đâu."
Thẩm a bà bất đắc dĩ nói: "Ta cũng chưa nói cái gì, đều do người trong thôn truyền bậy."
"Tiểu Thái và Thẩm Trì cũng rất xứng đôi."
Thẩm a bà cười cười, nói: "Cũng được, A Trì của chúng ta có thể chịu được khổ, huynh đệ Trần gia chỉ thích người có thể chịu khổ."
"Có thể chịu khổ là tốt a, nhưng cũng phải thành thật kiên định, ta thấy Lục Trình Ngọc cưới được đại tiểu thư, nhưng cũng không có gì tốt, Lục gia cũng không có khởi sắc, giống như là càng ngày càng nghèo."
Thẩm a bà cúi đầu, không nói gì, Thẩm Trì thường xuyên ở bên cạnh Trần Tiểu Mễ, cũng ngẫu nhiên nghe được chuyện Lý Như chỉ là thị thiếp, do Trần Tiểu Mễ không cẩn thận lỡ miệng nói ra.
Lúc ấy Thẩm Trì cũng không biết Lý Như là ai, khi hàn huyên chuyện phiếm với Thẩm a bà, đã làm Thẩm a bà hoảng sợ.
Khi ấy Thẩm a bà dặn dò Thẩm Trì không được nói bậy, Thẩm a bà cũng không rõ, Lục Lâm biết Lý Như là thị thiếp sau khi Lục Trình Ngọc thành thân hay là đã biết trước nhưng lại không nhắc nhở.
Trương gia.
Trương Tú Hà tràn đầy buồn bực nói: "Không phải là bà mối Vương này nói hươu nói vượn đó chứ, Trần Tiểu Thái mà coi trọng Thẩm Trì?"
Lúc trước Trương Tú Hà cho rằng Thẩm a bị đuổi về, tưởng Lục Lâm xem Thẩm a bà không vừa mắt, nên mới nhân cơ hội đó bỏ đá xuống giếng một phen.
Kết quả, lập tức, Thẩm a bà và Trần Tiểu Mễ sẽ là thông gia, tự nhiên y sẽ không đuổi Thẩm a bà.
Trương Tiến nhìn tiểu cô, nói: "Bà mối Vương sẽ không lấy loại chuyện ra để đùa."

Trương Tú Hà tràn đầy bất mãn nói: "Không phải nói hiện tại Trần Tiểu Mễ có tiền sao? Sao sẽ chọn một song nhi cho đệ đệ mình, chẳng lẽ thương đệ đệ chỉ là ngoài mặt."
"Có lẽ, Trần Tiểu Thái thích song nhi."
Trương Tú Hà bĩu môi, nói: "Song nhi có gì tốt, Trần gia đã có hai song nhi, cư nhiên còn muốn tìm thêm đứa song nhi vào cửa."
"Người ta thích là được rồi."
Trương Tú Hà rầu rĩ mắng: "Cái lão thái bà Thẩm a bà kia đúng là gà tặc, không tính chuyện bà ta lén lừa gạt, bà ta còn làm ta mất mặt."
"Người ta không nói là bị đuổi về, là tự ngươi đoán bà ấy bị đuổi về." Trương Tiến cảm thấy cô cô của mình hoàn toàn là tự làm tự chịu.
Thấy Thẩm a bà về thôn, liền cho rằng đại lão bản ghét bỏ tay nghề của Thẩm a bà không tốt nên mới đuổi việc, còn tự cho là đúng, nói với mọi người vị trí kia của Thẩm a bà chắc chắn là của bà ta, kết quả, Thẩm a bà căn bản không phải là bị đuổi về, mà là về để chuẩn bị chuyện đính hôn.
"Đại ca, ngươi đến nói chuyện với Lục Lâm đi." Trương Tú Hà nhìn Trương Thành nói.
Trương Tú Hà đã thả ra tiếng gió từ sớm, bà ta sẽ vào vị trí của Thẩm a bà, lần này đột nhiên truyền ra chuyện đính hôn, Trương Tú Hà có chút không leo xuống được.
"Nói chuyện gì chứ?" Trương Thành hỏi.
"Tay nghề của ta, còn tốt hơn tay nghề của Thẩm a bà nhiều." Trương Tú Hà nói.
Trương Thành hút điếu thuốc, người khác thì không vấn đề gì, nhưng nếu là Lục Lâm thì ông không dám chắc, khi Tiểu Mễ sửa nhà, ông đã bị Lục Lâm hố một trận, làm thôn dân thất vọng về ông, thôn dân cảm thấy tại ông không cho mọi người sửa nhà cho Lục Lâm, nên mới dẫn tới chuyện làm giường đất bị người thôn bên đoạt đi.
Trương Thành cảm thấy sau khi Lục Lâm ở rể cho Trần Tiểu Mễ, liền có chút khan khác, quả thực giống như là thay đổi thành người khác.

------oOo------

Chương 76: Lễ vật đính hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy tiểu nha đầu trong thôn tụ tập lại trò chuyện.
"Mẹ ta nói, Thẩm Trì sắp đính hôn rồi."
"Không nghĩ tới Thẩm Trì định ra hôn sự nhanh như vậy, nương của ta còn nói, song nhi đều rất khó thành thân, nhiều người có điều kiện tốt hơn y cũng không may mắn bằng y, y định hôn sự sớm hơn."
Lúc trước, còn có người suy đoán, thanh danh của Thẩm Trì đã hỏng bét, phỏng chừng sẽ không có ai muốn cưới y, có lẽ y sẽ giống như Trần Tiểu Mễ, kéo dài thiệt lâu mới thành thân, biến thành một lão song nhi không ai thèm.
Lục Đồng lớn lên đẹp, đã có người đến cầu hôn từ sớm, nhưng Thang thị mắt cao hơn đầu, cho nên mới kéo dài một năm lại một năm.
Trương Á rầu rĩ nói: "Chuyện này cũng không chắc đâu, có lẽ là lầm lẫn cũng nên."
Mã thị, mẫu thân của Trương Á, trước kia còn đề thân với Lục Lâm, kết quả bị cự tuyệt, nghe nói Lục Lâm sẽ kết thân với nhà Thẩm Trì, thiếu chút nữa Mã thị bị tức chết.
Trước kia trong thôn có lời đồn là Thẩm Trì không biết xấu hổ, theo không Trần Tiểu Thái, không ai cảm thấy, Trần Tiểu Mễ thật sự sẽ định hôn cho Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì, chuyện này làm nhiều người có loại cảm giác trộm gà không thành còn mất nắm gạo.
"Bà mối Vương cũng đã nói như vậy, chắc là không sai đâu." Một tiểu nha đầu nói.
"Nhưng mà, mẹ ta nói, bà mối Vương nói dối đầy miệng, chết cũng có thể nói thành sống." Một tiểu mập mạp nói, tiểu mập mạp nói xong, hình như đã ý thức được chính mình nói điều không nên nói, có chút khiếp đảm bưng kín miệng.
Lục gia.
Thang thị rầu rĩ nói: "Không biết Trần Tiểu Mễ nghĩ cái gì nữa, còn sớm vậy mà đã định ra hôn sự cho Trần Tiểu Thái rồi, y còn không biết xem xét nhiều người, tùy tùy tiện tiện liền cưới đứa song nhi, khẳng định là do hiện tại Trần Tiểu Thái không hiểu chuyện, nên mới đồng ý, sau này Trần Tiểu Thái trưởng thành rồi, sẽ oán trách Trần Tiểu Mễ, hôn nhân đâu phải là trò đùa."
Lâm Tú Nhi cười cười, trong lòng thầm trào phúng Thang thị một phen.
Thang thị cũng lựa chọn cẩn thận, nhưng chọn qua chọn lại, cũng không chọn được kẻ tốt lành gì.
Lục Trình Ngọc cưới về một đại tiểu thư vô dụng, Lục Đồng thì mới gả cho một con mọt sách hơn nữa còn có một đứa con riêng, Lục Đồng vì cãi nhau với mẹ chồng nên có về nhà mẹ đẻ vài lần, lần nào cũng về với hai bàn tay trắng, chỉ biết ăn không ngồi rồi, Thang thị không cảm thấy mất mặt, nhưng nàng thì có a.

"Chuyện này còn không phải là do mấy người trong thôn đồn đãi bậy bạ sao, lần này lời đồn đã từ giả biến thành thật." Lâm Tú Nhi có chút châm chọc nói. "Không biết, Trần Tiểu Mễ sẽ cho đệ đệ bao nhiêu đồ đính hôn."

Lúc trước Lục Trình Ngọc thành thân, đã xa xỉ một phen, người trong thôn đều cảm thấy Trần Tiểu Mễ có tiền, cho nên bọn họ vô cùng tò mò là rốt cuộc Trần Tiểu Mễ sẽ cho bao nhiêu lễ vật đính hôn.
Thang thị híp mắt, nói: "Người trong thôn cũng không nói sai a, tâm nhãn của tiểu song nhi Thẩm Trì này cũng thật nhiều."
Thang thị nghĩ tới chuyện nhà mình từng bán ruộng đất cho Thẩm a bà, liền có chút buồn bực.
Thang thị không nghĩ tới, Thẩm gia cư nhiên kết thân với Trần Tiểu Thái, tính trên phương diện nào đó thì đất ruộng của Lục gia đã nằm trong tay Lục Lâm.
Qua mấy ngày, Trần Tiểu Mễ, Lục Lâm cùng bà mối Vương, thuê một chiếc xe lừa đến Thẩm gia.
Vốn dĩ nhà Lục Lâm đã có một chiếc xe lừa, nhưng vì thể diện, Lục Lâm lại thuê thêm một chiếc.
Hai chiếc xe lừa chạy vào thôn, hấp dẫn không ít người đến xem náo nhiệt.
Trần Tiểu Mễ đĩnh bụng xuất hiện trước mặt thôn dân, làm không ít người xì xào bàn tán.
Lúc trước, người trong thôn còn đồn đoán rằng Trần Tiểu Mễ không thể sinh con được, bây giờ đã bị vả mặt.
Trần Tiểu Mễ phát hiện không ít người trong thôn đang nhìn chằm chằm bụng mình, y không nhịn được bĩu môi.
Trần Tiểu Mễ cảm thấy người trong thôn đều coi y là hán tử, thấy y có oa oa, chắc là cảm thấy rất thần kỳ.
Trần Tiểu Thái đưa lễ vật đính hôn đến, có gạo, mì, chén đĩa, vải vóc, y phục, giày vải làm từ vải bông tốt nhất, tuy rằng giá cả thấp hơn tơ lụa, nhưng lại có công dụng rất lớn, thứ có giá trị nhất là hai cái vòng tay bạc, hai cái vòng tay này cái nào cũng gần bằng hai lượng bạc, cộng tất cả đồ vật lại, ước chừng khoảng năm lượng bạc.
Lễ đính hôn như thế, ở nông thôn đã là rất không tồi, lễ đính hôn của một vài gia đình nghèo khó, chỉ có một ít gạo mì và lương du, vải vóc, rổ rá gì đó thôi, vòng tay thì không có.
Lễ vật mà Trần Tiểu Mễ đưa tới, đã là rất có thể diện, nhưng cũng không tính là quá nhiều, không đạt tới trình độ làm người xem phải trầm trồ.
Có vết xe đổ của Lục Trình Ngọc, có người còn cảm thấy Trần Tiểu Mễ keo kiệt, kiếm được nhiều tiền như vậy mà vẫn còn keo kiệt, vốn dĩ có vài thôn dân còn tưởng gả nữ nhi cho Trần Tiểu Thái để hố Trần Tiểu Mễ một phen.
Sau khi đưa lễ vật đính hôn đến, mấy người Lục Lâm liền trở về.
Hai bên đã thương lượng xong, sau khi đính hôn Thẩm a bà và Thẩm Trì sẽ về trấn trên làm việc tiếp.
"Thẩm Trì thật là có phúc, sớm vậy mà đã định được hôn sự."
Lúc chạng vạng, nhà Thẩm a bà có một đống người đến xem náo nhiệt.

"Vòng tay này, thoạt nhìn cũng không nhẹ a, vậy mà đưa một lần đến hai cái, quả nhiên Trần Tiểu Mễ kiếm được không ít tiền."
"A Trì, ngươi thật là may mắn!"
Thẩm Trì bị mọi người vây quanh, y hơi đỏ mặt, có không ít người đến nói lời hay, nhưng cũng có ngoại lệ.
"Ta nghe nói, lúc trước Lục Lâm chi hai mươi lượng để mua một con gấu ở trấn trên, vậy tính ra, chút tiền cọc này đối với Trần Tiểu Mễ mà nói chẳng đáng là bao."
Người nói chuyện là Trịnh thị, bà thím này đã nhắm vào Trần Tiểu Thái từ sớm, Trịnh thị không nghĩ tới lời đồn lung tung của mình về chuyện của Thẩm Trì và Trần Tiểu Thái sẽ trở thành sự thật, trong tâm bà ta còn cảm thấy có thể là mình đã giúp Thẩm Trì một phen, nên tâm tình cũng không quá tốt.
Thẩm a bà cười cười, lời này của Trịnh thị, rõ ràng là đang nói, Trần Tiểu Mễ không coi tôn tử của bà ra gì, Thẩm a bà cũng không để trong lòng, đây chỉ mới là đính hôn thôi, Trần Tiểu Mễ có thể chi nhiều bạc như vậy, bà đã rất có thể diện rồi.
Bà cũng biết chuyện Lục Lâm chi hai mươi lượng mua gấu, nhưng Lục Lâm mua là để buôn bán, hắn chỉ bỏ ra tám lượng mua mật gấu, sau đó hình như là mang đến Liễu trấn bán, tiệm thuốc ở Liễu Trấn thu mua với giá khá hào phóng, mua với giá mười hai lượng.
Da gấu cũng bán được không ít tiền, bù qua đắp lại cũng không lỗ bao nhiêu.
"Cũng không ít." Thẩm a bà nói.
Trịnh thị thấy Thẩm a bà cười tủm tỉm, không vì lời nói của bà ta mà nản lòng, có chút bực mình nói: "Thẩm Trì, ta có hỏi bà mối Vương, sở dĩ Trần Tiểu Mễ muốn định hôn với nhà ngươi là vì muốn có thêm người làm việc, ngươi đừng làm không công cho người ta."
Thẩm Trì bĩu môi, thầm nghĩ: Y cũng không phải đại tiểu thư, ở đâu mà chẳng phải làm việc, làm ở đâu cũng vậy thôi.
Trần Tiểu Mễ dạy y số học, hẳn là hy vọng y có thể trông cửa hàng, trông cửa hàng tốt hơn nhiều so với làm lụng trên ruộng.
"Ta có thể làm việc." Thẩm Trì nói.
"A Trì, không nghĩ tới, ngươi lại có bản lĩnh như vậy a, trên đời này hán tử tốt không nhiều lắm đâu, gặp được người không tồi thì nên nắm cho thật chắc, khuê nữ của ta thì không cần phải làm như vậy." Lời nói của Trịnh thị kẹp thương mang côn, làm Thẩm Trì không biết phải làm sao.

"Khuê nữ của ngươi thì rất thích so đo, tiểu hán tử nhặt được khăn tay của nàng, đem trả cho nàng, nàng còn nằng nặc đòi người ta đền cho nàng, làm vậy cũng không tốt lắm đâu." Trịnh thị không biết xấu hổ, Thẩm a bà cũng lười cho Trịnh thị thể diện.
"Thẩm a bà, ngươi có ý gì."
Thẩm a bà nhìn Trịnh thị, nói: "Chỉ là nói mấy câu mà thôi, sao ngươi lại sinh khí như thế."
Trịnh thị thấy mấy người tới đây chỉ biết nói lời hay, lấy lòng Thẩm a bà, trong

lòng bà ta tức đến muốn nổ, tức giận đứng dậy cáo từ.
"Thẩm a bà, ngươi đừng tức giận, bà ta chỉ là ghen tị với ngươi thôi."
Thẩm a bà cười cười, nói: "Ta việc gì phải tức giận chứ."
Hôn sự của Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì đã được định ra, nữ công trong thôn đều biết được, sau này Thẩm Trì sẽ là người của Trần gia.
Hiện tại, trong thôn có không ít người bán thêu phẩm cho Lục Lâm và Trần Tiểu Mễ, đương nhiên sẽ muốn nịnh bợ bọn họ, nên đã có người lén nói với Thẩm a bà, lời đồn về Thẩm Trì và Trần Tiểu Thái là do Trịnh thị truyền ra ngoài.
Mặc dù Thẩm a bà cảm thấy Trịnh thị rất ngoan độc, tôn tử của bà còn nhỏ như vậy mà bà ta đã muốn làm hỏng thanh danh của cháu bà, nhưng chuyện xấu đã biến thành chuyện tốt, nên Thẩm a bà cũng không muốn so đo với Trịnh thị, nhưng không nghĩ tới Trịnh thị còn chạy đến nói mát bà.
Có không ít khách nhân lui tới, đến khuya, Thẩm a bà mới tiễn hết mọi người về.
Ngoại trừ vòng tay, lễ vật đính hôn mà Trần Tiểu Thái mang tới, đều đặt trong phòng của Thẩm Trì.
Tiễn hết mọi người, hai bà cháu mới có cơ hội sửa sang lại lễ vật đính hôn.
"A bà, ngươi xem cái này đi."
"Cái gì?" Thẩm a bà thấy thứ Thẩm Trì lấy ra, tức khắc sợ ngây người.
"Sao, sao mà có thứ này?" Thẩm a bà cầm hai bộ khế ước, tay bà có chút run rẩy.
Sính lễ mà Trần Tiểu Mễ đưa tới, cũng không khác người, rất nhiều người đến lải nhải với Thẩm a bà là Trần Tiểu Mễ và Lục Lâm kiếm được nhiều tiền như vậy mà còn ra tay keo kiệt như thế, chỉ sợ là bọn họ không coi trọng tôn tử của bà.
Thẩm a bà cảm thấy nhất định là mấy người đó thấy tôn tử của bà có được một mối hôn sự tốt, cho nên mới ghen tị.
Trần Tiểu Mễ có nhiều tiền, thì đó cũng là chuyện của Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ cho cũng nhiều rồi, hôn sự của hơn phân nửa người dân trong thôn đều không được như thế.
"A bà, đây là khế đất sao?" Thẩm Trì nói.
Thẩm a gật gật đầu, "Đúng là khế đất." Hai phần khế đất của nhà bà.
Lúc trước Thẩm a bà thay Lục Lâm mua hai mẫu đất của Lục gia, sau đó sẽ đem hai mẫu đất này chuyển cho Lục Lâm, nhưng Lục Lâm thấy trong đất còn trồng hoa màu nên hắn nói với Thẩm a bà là chờ đến thu hoạch xong rồi mới chuyển nhượng, bây giờ, hai mẫu đất lại nằm ở đây.
Nếu Trần Tiểu Mễ đã đưa khế đất lại đây, thì chắc là hai mẫu đất này cũng là lễ vật đính hôn.
Thẩm a bà cắn chặt răng, vốn dĩ bà cho rằng hai cái vòng tay kia đã là quý nhất, ai ngờ, hai phần khế đất này mới là thứ có giá trị nhất.
Hai phần khế đất này, ít nhất cũng có giá hơn mười lượng bạc, so với hai phần khế đất này thì hai cái vòng bạc kia cũng chẳng đáng là bao.
"Ngươi tìm thấy thứ này ở đâu?" Thẩm a bà hỏi.

"Trong hộp đựng vòng tay. Cái hộp đó còn có một ngăn ẩn, khế đất ở trong ngăn đó." Thẩm Trì nói.
Thẩm a bà có chút khẩn trương nói: "Sao lại như vậy, sao có thể tùy tùy tiện tiện, đặt khế đất ở trong đó, nếu như không phát hiện thì làm sao bây giờ, có thể là do Trần Tiểu Mễ dấu khế đất ở đấy rồi quên lấy ra."
Thẩm Trì do dự một chút, nói: "Thật ra, Tiểu Thái đã có nói trước với ta."
Thẩm a bà nhìn tôn tử, nói: "Tiểu Thái nói?"
Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Tiểu Thái nói chiếc hộp này là được đặt làm, rất đắt, hắn bảo ta đừng làm mất." Thẩm a bà nghe xong liền yên tâm, đương nhiên là Trần Tiểu Thái biết trong hộp có khế đất, nên mới dặn dò tôn tử của bà như vậy. Có câu tài không lộ bạch, Thẩm a bà cảm thấy Trần Tiểu Mễ và Lục Lâm làm việc rất thoả đáng, sống vui vẻ hạnh phúc là được rồi, làm ra vẻ để gây nổi bậc cũng chẳng có tác dụng gì. Lục Trình Ngọc gióng trống khua chiêng cưới về một đại tiểu thư, cũng không tốt đẹp được bao nhiêu.
"Cháu trai à, ngươi thật có phúc." Tâm tình của Thẩm a bà rất sảng khoái, Trần Tiểu Mễ vừa ra tay một cái là hai mẫu đất, đương nhiên là rất vừa lòng tôn tử của bà.

------oOo------

Chương 77: Lục An bị đuổi việc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy ngày sau chuyện đính hôn, Thẩm Trì và Thẩm a bà trở về trấn trên.
Lục Lâm ngồi đối mặt với Trần Tiểu Thái, Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, hỏi: "Ngươi nghĩ sao?"
"Ta mang Thẩm Trì đến Liễu Trấn." Trần Tiểu Thái không chút nghĩ ngợi nói.
Khoảng thời gian trước, Trần Tiểu Thái từ Liễu Trấn về đây làm chưởng quầy, bị mấy bà cô trong thôn đến làm phiền, Trần Tiểu Thái cảm thấy bận rộn làm việc cũng không có gì khó, nhưng tốt nhất là đừng gặp phải người quen, người trong thôn thật sự rất phiền toái, bởi vì là người quen nên hắn cũng không dám nói nặng lời, chỉ cần nói nặng hai câu, một đám người sẽ lấy danh nghĩa trưởng bối ra để đè ép hắn, nước miếng tuôn trào đến có thể dìm chết người.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng được."
Sức chiến đấu của mấy bà cô kia, rất mạnh.
Trước kia, có không ít người trong thôn đến đề thân với Trần Tiểu Thái, sau khi thấy Tiểu Thái đã đính hôn với Thẩm Trì, thì không khỏi có chút ghen tị.
Lúc trước, khi Thẩm Trì còn chưa đính hôn với Trần Tiểu Thái, Lục Lâm cũng không thể để một tiểu song nhi như Thẩm Trì nơi nơi chạy loạn theo Trần Tiểu Thái, nhưng bây giờ Thẩm Trì và Trần Tiểu Thái đã đính hôn, vậy thì không sao cả, Thẩm Trì cũng biết tính toán của hắn, vừa lúc có thể giúp Trần Tiểu Thái một tay, nếu có Thẩm Trì hỗ trợ, Tiểu Thái cũng có thể nhẹ nhàng được chút.
Thẩm Trì cũng rất muốn đến Liễu Trấn, y nghe Trần Tiểu Thái kể về chuyện ở đó, nên y cũng hiểu biết về Liễu Trấn không ít.
Lúc trước, khi Trần Tiểu Thái đến Liễu Trấn một mình, Thẩm Trì còn rất lo lắng.
Lục Lâm đưa Thẩm Trì và Trần Tiểu Thái lên xe ngựa, "Tần đại thúc, ngươi giúp ta chăm sóc hai tiểu quỷ này nhiều chút nhé!"
Tần Nghị cười cười, nói: "Lâm thiếu cứ yên tâm, ta sẽ bảo vệ bọn họ thật tốt."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì rời đi, có loại cảm giác nhà có con trưởng thành.
Cuộc sống của Lục Lâm càng ngày càng tốt, bên Lục gia lại đã xảy ra một chuyện lớn làm cả nhà chấn động, Lục An mất công việc ở trấn trên.
"Đương gia, đại chưởng quầy này thật xấu tính!"
Hắn nói không cần người liền đuổi việc, thật quá đáng.

Lục An mất việc, Vương thị giống như bị nhéo đầu quả tim, cả người đều khó chịu.
Lão gia tử ngồi trên giường đất hút thuốc, trên mặt có chút ưu sầu.
Bọn họ có hơn hai mươi mẫu đất, cũng đã đủ nuôi sống cả gia đình, nhưng nếu muốn cung cho đại tôn tử đọc sách thì có chút miễn cưỡng.

Sắp tới, trong nhà sẽ có thêm miệng ăn, thiếu phân tiền công của lão tứ, chỉ sợ cuộc sống sẽ trở nên khó khăn.
“Lão tứ, Trương lão bản trực tiếp sa thải ngươi sao, hắn không nói gì sao?” Lão gia tử hỏi.
Lục An có chút tức giận nói: "Hắn muốn đuổi việc ta, để vị trí này lại cho đệ đệ của thái thái nhà hắn, còn có gì để nói nữa chứ!”
Lão gia tử cau mày, nói: "Nếu vậy, ta sẽ tìm ông ta nói lí lẽ.”
Lão thái thái tràn đầy kích động nói: “Đúng vậy, phải nói cho ra lẽ mới được, không thể bỏ qua như thế được, hắn cưới di nương rồi thì đuổi việc nhi tử của chúng ta, đây là đạo lý gì chứ, đúng là không có đạo nghĩa.”
Lục An có chút khó xử nói: “Cha, ngươi đừng đi, Trương lão bản đã bị di thái thái kia thổi gió bên gối đến không thấy nam bắc, sao còn có thể nghe lọt tai lời nói của lão huynh đệ được nữa, cha đi cũng vô dụng thôi, hơn nữa, người ta có tiền mà! Hơn phân nửa là chướng mắt mấy người nhà quê như chúng ta, cha, ngươi đừng tự tìm mất mặt.”
Lão thái thái tràn đầy kích động nói: “Nhưng cũng không thể bỏ qua như vậy được.”
“Nương.” Lục An tràn đầy oán giận nói.
Lâm Tú Nhi vuốt bụng, có chút ưu sầu, lương thực trong ruộng còn chưa đến mùa, đại đa số chi tiêu trong nhà đều dựa vào tiền công của Lục An, bây giờ Lục An mất việc, chi tiêu trong nhà liền lớn hơn.
Lâm Tú Nhi nhìn Lục An, mơ hồ cảm thấy Lục An không nói thật, là người bên gối của Lục An, Lâm Tú Nhi luôn cảm thấy trước kia cảm xúc của Lục An có chút không thích hợp, chỉ sợ là bị người ta bắt được nhược điểm, nên mới bị đuổi việc.
Tuy rằng Lục An đã khuyên Lục lão gia tử đừng đến gây sự, nhưng hôm sau Lục lão gia tử vẫn đến tìm Trương lão bản để "hưng sư vấn tội".
Lục lão gia tử nổi giận đùng đùng đi, lại tái mặt trở về.
“Lão gia tử, chuyện thế nào rồi.” Vương thị có chút kích động nói.
“Nghiệt tử.” Lục lão gia tử thoá mạ một tiếng.
“Lão nhân, ngươi làm sao vậy a.” Lão thái thái nhìn sắc mặt của lão gia tử, thầm có chút bất an.
“Cái thứ khốn kiếp này, làm ta mất hết cả mặt.” Lão gia tử tràn đầy tức giận mắng.
Lão thái thái nghe lão gia tử nói, có chút khó hiểu.
Lão gia tử kêu Lục An ra trước mặt, có lẽ Lục An đã biết là chuyện không ổn, nên cũng chẳng lo lắng gì.
“Lão tứ, có phải là ngươi đã nhận hối lộ hay không?” Lão gia tử nổi giận đùng đùng hỏi.
Vốn dĩ lão gia tử nổi giận đùng đùng đến tìm Trương lão bản, vốn dĩ ông ta cho rằng là ông ta có lí, kết quả, Trương lão bản nói với ông ta, sở dĩ người ta sa thải Lục An không phải là do di nương gì đó, mà là do con ông ta đã cưỡng bách thủ hạ của hắn phải dâng lễ vật cho hắn.
Ai không cho hắn tiền, hắn liền đưa việc dơ nhất, mệt nhất cho người đó làm,

làm oán khí của nhân công phía dưới càng ngày càng lớn.
Lục An cau mày, nói: "Cha, ngươi đừng nghe Trương lão bản nói bậy, hắn không cần ta, cho nên mới tùy tiện tìm cớ."
Lão gia tử tràn đầy tức giận nói: "Ngươi còn có mặt mũi nói sao, nếu không phải do ngươi nhận hối lộ, bị người ta bắt được nhược điểm, sao người ta sẽ đuổi việc ngươi?"
Lục An hắc mặt, nói: "Cũng không phải chỉ có mình ta lấy tiền, người nào mà chẳng thu."
Trương lão bản đổi công việc này cho em vợ ông ta, hắn cũng không tin là người kia sẽ không thu, nhìn là biết tên kia không phải thứ tốt lành gì, nói không chừng còn thu nhiều hơn hắn.
Lão thái thái cau mày, nói: "Lão tứ, tiền ngươi thu được đâu? Tiền ở nơi nào?"
Lúc trước lão thái thái cảm thấy Lục An rất an phận, lão bản phát tiền công bao nhiêu đều giao ra hết, lão thái thái cảm thấy thiệt thòi cho hắn, có đôi khi chỉ lấy một nửa. Không nghĩ tới Lục An cư nhiên còn có khoản thu nhập thêm.
Lục An nhàn nhạt nói: "Dùng hết rồi."
Lão gia tử có chút kích động nói: "Dùng hết? ngươi dùng tiền làm cái gì?"
"Ta làm việc ở trấn trên, đương nhiên cũng phải ăn cơm."

Lão gia tử đen mặt, nói: "Tiền công Trương lão bản trả cho ngươi đã rất cao rồi, sao ngươi còn không biết đủ."
Trước đó, lão gia tử đến tìm Trương lão bản nói lí, ngược lại bị Trương lão bản quở trách một trận, mất hết cả mặt mũi.
Lục An có chút kích động nói: "Đúng là Trương lão bản trả tiền công không ít, nhưng không phải là tháng nào ta cũng phải nộp hết tiền lên sao? Nếu không phải cha nương lúc nào cũng thúc giục ta nộp tiền, ta cũng không cần thiết phải nhận hối lộ, Trình Ngọc cưới vợ tốn nhiều tiền như thế, sao các ngươi không nói hắn, chỉ biết quở trách ta, các ngươi thật thiên vị."
Lão gia tử bị Lục An chọc tức đến phát run, "Ngươi, ngươi cư nhiên dám nói như vậy, tức chết ta."
Lão gia tử cảm thấy ông ta đã đối xử rất tốt với tiểu nhi tử, không ngờ tiểu nhi tử lại nghĩ như vậy.
Chuyện Lục An mất việc, nhanh chóng truyền khắp thôn.
"Sao đột nhiên Lục An bị đuổi việc vậy?"
"Ta còn tưởng rằng Trần Tiểu Mễ mới là người bị đuổi việc, Trần Tiểu Mễ đã mang thai được vài tháng, hẳn là không thể làm việc được, không nghĩ tới người bị đuổi việc trước lại là Lục An."
"Nghe Lục lão thái thái nói, là do tiểu thiếp mà lão bản mới cưới về, cho nên, lấy công việc của Lục An nhường cho em vợ của hắn, bởi vậy ta nói giao tình làm sao bằng thổi gió bên tai được, lão bản kia cũng không mấy tốt đẹp."
"Ta thấy lão bản của Trần Tiểu Mễ cũng thật tốt bụng"
"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hình như là không có ai từng nhìn thấy vị lão bản kia cả."
"Nghe nói vị lão bản kia làm ăn rất lớn, bình thường cũng không quản quá

nhiều chuyện trong tiệm.”
Lục lão thái thái không có mặt mũi nào mà nói với người ta, Lục An bị đuổi việc là do hắn nhận hối lộ, nên vẫn lấy cớ mà Lục An bịa ra để nói với người khác, người trong thôn không biết nhiều về chuyện ở trấn trên, nên mọi người đều tin lời Lục lão thái thái.
Chuyện Lục An mất việc, cuối cùng cũng truyền tới tai Lục Lâm.
Hiện tại địa vị của Lục Lâm trong mắt thôn dân đã càng ngày càng cao, lúc nào người trong thôn tới giao hàng cũng nói với Lục Lâm về chuyện trong nhà, vậy nên chuyện Lục An mất việc cũng truyền tới tai Lục Lâm.
“Lục An không có việc làm, chỉ sợ Lục gia lại sắp náo nhiệt.” Trần Tiểu Mễ nói.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, nhưng Lục An mất việc cũng tốt, không có việc làm thì có thể xuống ruộng làm việc rồi.” Lục gia có nhiều đất, nhưng lại không có nhiều người làm.
Lục An làm việc ở trấn trên, chỉ cần quản lý vài người là được, nhưng nếu muốn trồng trọt thì không nhẹ nhàng như thế đâu.
“Đúng vậy sắp đến mùa thu rồi.” Tuy rằng thời tiết không lạnh hơn bao nhiêu, nhưng hình như mùa thu sắp đến rồi.
“Sao đột nhiên Lục An bị sa thải vậy?”
“Lão thái thái nói, do một di nương mà lão bản mới cưới về, vị trí của Lục An đã bị em vợ mới của lão bản cướp đi, nhưng mà độ tin cậy trong lời nói của lão thái thái là có hạn.” Lục Lâm lắc lắc đầu nói.
Lục Lâm híp mắt mắt, vốn dĩ trước kia lão bản muốn đưa công việc của Lục An cho cha của Lục Lâm làm, nhưng lão thái thái đau lòng tiểu nhi tử, nên buộc cha hắn nhường lại vị trí kia.
Lời nói của Lục lão thái thái, có người tin, có người không tin.
Lúc Lục An còn làm việc ở đó, dân công cấp dưới đương nhiên sẽ kính hắn ba thước, sợ hắn làm khó dễ mình, làm mình bị đuổi việc, phải nhường nhịn hắn đủ kiểu, nhưng hiện giờ, Lục An đã bị sa thải, công nhân cấp dưới phải bận nịnh bợ quản sự mới, nên chuyện về Lục An cũng được vạch trần.
Ngay từ đầu, Lục An cũng đã nhận hối lộ từ người khác, nhưng lại lấy khá ít, mấy năm nay thì lấy càng ngày càng nhiều, cho dù em vợ của Trương lão bản không dòm ngó vị trí của Lục An, thì một khoảng thời gian sau Lục An cũng có thể bị đuổi việc.
Trần Cảnh không đi học, nhưng lại có không ít hồ bằng cẩu hữu, tùy tiện nghe ngóng một chút cũng biết được chuyện.
Trần Cảnh biết Lục An bị sa thải là vì áp bức công nhân cấp dưới, hắn về nói với người trong nhà, Trần lão thái thái tuyên truyền khắp thôn, nên mọi người đều biết chuyện Lục An bị sa thải là do tay hắn không sạch sẽ, Lục gia lại bị mọi người chê cười một hồi.
Chuyện của Lục An ít nhiều cũng ảnh hưởng đến Lục Trình Ngọc, lúc trước Lục lão thái thái bị nói là trộm tiền, lần này lại là tiểu thúc của Lục Trình Ngọc nhận hối lộ.
Lục Trình Ngọc mất mặt ở học viện, về nhà liền phát hỏa với Lục An, mắng

Lục An muốn tiền tới điên rồi, cư nhiên dám làm chuyện này.
Lục An cũng không phải người dễ chọc, Lục Trình Ngọc chỉ vào mũi mắng hắn, hắn cũng phát hỏa, dứt khoát mắng Lục Trình Ngọc là kẻ vô dụng, thi lâu như vậy mà cũng chỉ là đồng sinh, cả ngày ra vẻ danh giá, đọc sách nhiều như thế, vẫn phải cạp váy nữ nhân để thượng vị, tốn nhiều bạc như vậy để thỉnh về một tiểu tổ tông, quỷ đòi nợ, lãng phí tiền trong nhà mà chẳng được cái gì.
Lục gia lão gia tử thấy đại tôn tử, tiểu nhi tử cãi nhau đến túi bụi, đau đầu không thôi.

------oOo------

Chương 78: Cửa hàng giả mạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục An thất nghiệp, nên chỉ có thể làm việc ở nhà.
Lục lão gia tử cảm thấy nhi tử mất việc làm Lục gia mất mặt, liền đưa chuyện đốn củi, gánh nước cho Lục An làm.
Lúc Lục An còn làm việc ở trấn trên cũng quản lí mấy chục dân công.
Thuộc hạ của hắn đều cung kính hắn, xum xoe nịnh bợ hắn, làm Lục An cảm thấy lâng lâng, lâu dần cũng làm hắn sinh ra thói tự cao tự đại.
Thất nghiệp làm tâm thái của Lục An có chút không cân bằng, Lục Minh kênh kiệu với Lục An, Lục An cũng lười để ý tới hắn, hai huynh đệ oán trách lẫn nhau, la hét ầm ĩ không ngừng.
Nói tóm lại, Lục An nhận hối lộ, bị đuổi việc, còn lén xài hết tiền, hắn tự biết đuối lý nên khi hai huynh đệ cãi nhau, đa số là lão đại Lục Minh chiếm thượng phong.
Lục An sống ở trấn trên rất tiêu dao, sau khi về nhà thì bị sai phái làm này làm nọ cả ngày, hắn có chút hụt hẫng.
Lão thái thái cùng lão gia tử đều giúp đỡ lão đại, làm Lục An bực mình không thôi.
Lục An nằm ở trên giường, có chút buồn bực nói: " Lão đại thật quá đáng."
Lâm Tú Nhi cũng có chút oán giận Lục An, Lâm Tú Nhi cũng không biết chuyện Lục An nhận hối lộ, nhưng giận là giận, dù sao hắn cũng là đương gia của nàng, Lâm Tú Nhi cũng không thể làm gì được.
"Hai ngày trước, Lục Đồng có trở về một chuyến, lúc đi còn lấy theo hai mươi cái bánh bao của nhà mình." Lâm Tú Nhi nói.
Lục An cau mày, nói: "Sao đại tẩu lại làm thế, con gái gả chồng như nước đổ đi, làm gì có chuyện trợ cấp như thế được, nhà mình cũng đã rất khó khăn rồi."
Gả Lục Đồng đi, nhà lão đại cũng được hai mươi lượng bạc, còn hắn thì một lượng bạc cũng không thấy a, Lâm Tú Nhi cau mày, nói: "Nhà chồng Lục Đồng cũng không nghèo, luôn chạy về nhà mẹ đẻ tống tiền thì còn ra thể thống gì nữa."
Lâm Tú Nhi không biết, Thang thị dung túng nữ nhi như thế, căn bản không phải vì thương nữ nhi, mà là do Lục Đồng nắm được nhược điểm của Lý Phương Nguyệt, nếu Thang thị không cho, Lục Đồng sẽ nói chuyện này cho lão thái thái, Thang thị cũng xém bị con gái mình làm cho tức chết.
Lão thái thái không biết nội tình, nên có oán khí rất lớn mỗi khi Lục Đồng chạy về nhà mẹ đẻ.
"Lão đại dưỡng ra đứa con gái như vậy mà lại dám khoa tay múa chân với ta cả ngày, đúng là không biết điều."
Bên Lục gia loạn thành một đoàn, bên Lục Lâm xảy ra chút chuyện.

Một mình Trần Tiểu Thái ngồi xe từ Liễu Trấn về Lâm Trấn.
"Người ta không cho chúng ta thuê?" Lục Lâm hỏi.
Trần Tiểu Thái rầu rĩ nói: "Lão bản nói cửa hàng này cần dùng để làm việc khác nên không cho chúng ta thuê."
Lục Lâm cau mày, lúc trước hắn quyết định thuê cửa hàng này ở Liễu Trấn cũng đã nói chuyện rõ ràng với lão bản, sao bây giờ lão bản lại đổi ý.
"Hai bên đã kí khế ước, lão bản có nói sẽ bồi thường như thế nào không?" Lục Lâm hỏi. Trần Tiểu Thái có chút buồn bực nói: "Ông ấy nói, chỉ lấy tiền mấy tháng thuê thôi, tiền còn dư lại sẽ trả cho chúng ta, Lâm ca lão bản hạn cho chúng ta trong vòng ba ngày phải dọn đi, nếu không sẽ ném đồ của chúng ta ra ngoài, nếu không có Tần đại thúc trấn áp, ta đoán lão bản kia đã ném đồ của chúng ta ra ngoài ngay lúc đó."
"Ít nhiều gì cũng nhờ Tần đại thúc." Lục Lâm nói
"Đúng vậy nếu không nhờ Tần đại thúc trấn áp bọn họ, ta cũng không biết phải làm sao bây giờ." Trên tay Tần Nghị từng dính máu tươi, lúc xảy ra xung đột phóng xuất ra sát khí rất nặng, làm Trần Tiểu Thái cũng có chút sợ.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Lão bản kia cũng thật xấu tính."
Đối phương cư nhiên còn muốn lấy tiền thuê mấy tháng này, sau khi hắn thuê cửa hàng kia, đã tốn không ít tiền để tu chỉnh, huống chi, đối phương còn vội vội vàng vàng đuổi hắn đi, chỉ sợ sẽ phải chậm trễ chuyện buôn bán.
Lục Lâm hít sâu một hơi, nói: "Chuyện này không nên chậm trễ, ta và ngươi cùng đi qua đó xem sao."
Trần Tiểu Mễ đi ra, nói: "Có người giở trò lưu manh sao? Để ta qua đó tấu tên xấu xa kia một trận."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Thôi ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ta có thể xử lý được."
Trần Tiểu Mễ rầu rĩ, nói: "Cũng được."
Lục Lâm cắn chặt răng, chuyện này cũng không trách đối phương, đối phương không muốn cho hắn thuê nhà thì thôi, chỉ cần trả lại hết tiền thuê là được.
Vốn dĩ Lục Lâm còn cảm thấy lão bản rất tốt bụng, hiện tại thì không cảm thấy như thế nữa, vị trí cửa hàng của ông ta cũng bình thường thôi, nhưng sau khi hắn thuê chỗ này để mở cửa hàng, chỗ đó đã có danh khí, danh khí là thứ vô hình vô trạng, nhưng lại có giá trị không nhỏ. Lục Lâm đến Liễu Trấn, nói chuyện với lão bản một chút rồi thu dọn tất cả đồ đạt.
Lục Lâm thấy lão bản kia gấp không chờ nổi muốn tiễn hắn đi, liền biết hơn phân nửa là do đối phương đã tìm được người thuê với giá tốt hơn hắn, Lục Lâm cãi nhau ầm ĩ với lão bản một trận, cuối cùng thu lại được mười tám lượng bạc, tính đi tính lại vẫn lỗ một chút.
Trong lòng Lục Lâm có chút bứt rứt, nhưng ngẫm lại, cái cửa hàng này đã kiếm cho hắn hơn hai trăm lượng, tâm tình cũng bằng phẳng lại.
"Lâm ca, hiện tại nên làm gì bây giờ?" Trần Tiểu Thái hỏi.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Trước tiên hãy đem tất cả đồ vật đến khách điếm trước đã."
"Cũng được!"

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Thái đưa tất cả đồ vật đến khách điếm, hắn mang theo Trần Tiểu Thái đi dạo một vòng quanh Liễu Trấn, Lục Lâm lại mua thêm một cửa hàng.
Bởi vì thời gian khá gấp gáp, trong trấn cũng có rất ít cửa hàng rao bán, nên vị trí của cửa hàng này không tốt bằng cửa hàng trước.
Tuy rằng vị trí hơi trật một chút, nhưng diện tích lại không nhỏ, phía sau cửa hàng còn có mấy giang phòng ở và giếng nước, rút kinh nghiệm từ bài học lần trước, lần này Lục Lâm mua luôn cả cửa hàng và phòng ở.
Cửa hàng này nhỏ hơn không ít so với tòa nhà Lục Lâm đang ở tại Lâm Trấn, độ tinh xảo cũng kém hơn rất nhiều, nên chỉ tốn 140 lượng.
Sau khi mua được nhà, Lục Lâm liền đi đón đám người Trần Tiểu Thái, dọn đồ vào cửa hàng mới.
Trần Tiểu Thái đi theo Lục Lâm, nói: "Lâm ca, chủ nhân của cửa hàng này, sẽ không đổi ý tiễn chúng ta đi nữa phải không?"
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Yên tâm đi, sẽ không." Lần này vì để nhất lao vĩnh dật*, hắn đã mua luôn cả tòa nhà.
Cửa hàng Hoa Hạ mới khai trương ở Liễu Trấn, sinh ý của cửa hàng lại không được như ý, làm Trần Tiểu Thái thập phần thất vọng.
Lục Lâm cũng đi đến cửa hàng trước kia nhìn một chút, không khỏi có chút nén giận.
Lúc dọn khỏi cửa hàng, Lục Lâm đã dọn luôn cả bảng hiệu, nhưng bây giờ cửa hàng này vẫn còn treo bảng hiệu cửa hàng Hoa Hạ, trong cửa hàng này cũng bán quạt và túi, nhìn một cái là biết ngay đó là hàng giả, hơn nữa, giá còn thấp hơn không ít so với bọn họ.
"Lâm ca, gần đây không kiếm được chút sinh ý nào, có người còn tới hỏi ta là có phải cửa hàng của chúng ta mở chi nhánh hay không, giá của cửa hàng chi nhánh rất rẻ, sao chúng ta lại bán đắt như vậy."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái , nói: "Không cần để ý tới bọn họ, chúng ta đi con đường cao cấp, bọn họ cũng chỉ đoạt được một giai đoạn nhất định mà thôi......"
Trước mắt, thời tiết đã sắp chuyển mùa, gió thu cũng kéo đến, cho dù quạt có rẻ đến mấy cũng không ai cần.
Trần Tiểu Thái gật gật đầu, hắn làm chưởng quầy cũng được một khoảng thời gian, hắn nhớ rõ mình từng cầm qua bao nhiêu bạc, Trần Tiểu Thái chỉ ước chừng thôi cũng biết, trước kia hắn buôn bán kiếm được lợi nhuận kết xù đến thế nào, hiện giờ, cách làm ra mấy thứ này lan truyền ra ngoài, giá cả giảm xuống là phải rồi.

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, nói: "Lâm ca, suốt ngày không bán buôn được gì cũng là vấn đề đó!"
Lục Lâm xoa xoa đầu Trần Tiểu Thái, nói: "Yên tâm đi, sẽ không trừ bớt tiền công của ngươi. Nhưng không bán được đồ thì sẽ không được trích phần trăm đâu."
Trần Tiểu Thái bĩu môi, nhìn Lục Lâm, tức giận nói: "Ta mới không lo lắng về chuyện này."

Lục Lâm xoa đầu Trần Tiểu Thái, nói: "Làm buôn bán mà, luôn có lời có lỗ , quan trọng là tâm tình thoải mái."
Trần Tiểu Thái: "......"
"Sắp tới sẽ không bán được quạt, ta phải về ngẫm lại xem mấy ngày nữa nên bán cái gì." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Thái rầu rĩ nói: "Lão bản của cửa hàng kia thật không biết xấu hổ, tên của cửa hàng cũng không đổi, cư nhiên đặt tên là Hoa Hạ giống chúng ta."
Lục Lâm nghe vậy không cấm có chút khó chịu, nói: "Đúng vậy!" Ở đây cũng không có bảo vệ độc quyền thương hiệu, nên chuyện lấy trộm tên của cửa hàng cũng không bị trừng phạt gì.
"Lâm ca, nhưng mà Hoa Hạ có nghĩa là gì vậy?" Trần Tiểu Thái hỏi
Lục Lâm: "......" Cái này sao, "Hoa Hạ là nơi rất thần kỳ, cái gì cũng có, cho nên tên của cửa hàng là Hoa Hạ."
"Lâm ca, ngươi nghe được chuyện này từ đâu thế, sao ta chưa từng nghe ai nói hết?" Trần Tiểu Thái có chút khó hiểu nói.
Lục Lâm: "Nhìn thấy trong sách."
Phía sau toà nhà Lục Lâm thuê lúc trước có một cái hậu viện, nhưng lại không có phòng bếp, bình thường đám người Trần Tiểu Thái không nấu nướng gì, chỉ tùy tiện mua chút bánh bao trên trấn để ăn thôi.
Lần này Lục Lâm đến đây có mua không ít gạo, mì, dầu để trong phòng bếp, dặn Thẩm Trì thường ngày nên đồ ăn ngon, bọn họ không thiếu tiền.
Chờ Lục Lâm xử lí trong chuyện ở Liễu Trấn cũng đã qua nửa tháng.
Trần Tiểu Mễ thấy Lục Lâm trở về, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.
"Xử lí tốt chuyện bên kia rồi sao?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Phải! Ta mua thêm một gian cửa hàng, nên sau này cũng không cần phải lo lắng về chuyện chủ tiệm đổi ý, lại đuổi chúng ta ra ngoài nữa."
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Lại mua phòng ở nữa rồi!" Trần Tiểu Mễ nghiêng đầu, cảm thấy Lục Lâm thật kỳ quái, mua nhiều nhà để làm gì chứ.
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Có nhiều nhà mới tốt! Nếu thời cuộc ổn định, giá của nhà ở sẽ tăng lên không ngừng."
Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Vậy cũng phải gặp thời cục ổn định mới được a!
Trần Tiểu Mễ nghe được chuyện xuất hiện một cửa hàng giả mạo ở Liễu Trấn, không khỏi có chút bực mình, "Thật khốn kiếp."
Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Đừng tức giận, bọn họ khai trương trễ hơn chúng ta, chi phí tổn thất rất lớn, cho dù bán được nhiều hơn cũng không thể kiếm lời bằng chúng ta."
"Lão bản của cái cửa hàng giả mạo kia là ai thế?"
"Hình như tên là Hạ Hải Sinh, nghe nói là nhị thiếu gia của Hạ gia, Hạ gia lập nghiệp bằng nghề làm vải, làm ăn cực kỳ lớn, Hạ Hải Sinh đứng hàng đệ nhị là con vợ lẽ, hắn có một ca ca là Hạ Vân Hà, nghe nói, Hạ Vân Hà rất có đầu óc kinh thương, hắn làm sinh ý rất rực rỡ."
"Hạ Hải Sinh thì khác, nghe nói hắn thích khinh nam bá nữ, danh tiếng rất kém, nhưng Hạ lão gia tử lại rất thích đứa con trai này, luôn đưa tiền cho Hạ Hải Sinh

làm buôn bán, hy vọng hắn có thể làm ra được một chút thành tích, nhưng Hạ Hải Sinh lại lấy phần lớn tiền đi có bạc, ăn nhậu, chơi gái, số tiền còn dư lại thì để làm buôn bán, thông thường là lỗ sạch vốn."
"Chắc là hắn thấy cửa hàng Hoa Hạ của chúng ta buôn bán tốt, cho nên mới nhắm vào cửa hàng của chúng ta."
Trần Tiểu Mễ cau mày, nói: "Loại người vô sỉ như vậy, làm ăn bị lỗ cũng là đáng đời."
"Vị Hạ thiếu gia này, hình như rất đại tài khí thô*." Lục Lâm có chút cảm thán nói. Cửa hàng Hoa Hạ cũng kinh doanh ở Liễu Trấn được một khoảng thời gian, có một ít khách hàng quen thuộc, có người lén nói với Trần Tiểu Thái, Hạ Hải Sinh ra giá bốn mươi lượng bạc thuê cửa hàng trước kia của bọn họ.
Trần Tiểu Mễ có chút khó hiểu hỏi: "Hắn thuê với giá cao như vậy, không sợ lỗ sao?" Theo Trần Tiểu Mễ, buôn bán hàng giả cũng không dễ dàng gì, không phải hắn cứ giả mạo bọn họ là có thể kiếm tiền được, Lục Lâm kiếm tiền bằng cái mới mẻ độc đáo, giống như cặp sách, hầu như tất cả người trong học đường đều có, gần đây đã không bán được nữa.
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không biết nữa, nhưng hắn lỗ hay không lỗ cũng không liên quan đến chúng ta."
* Nhất lao vĩnh dật: Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, làm một lần cho đến nơi đến chốn để tránh lằng nhằng về sau.
*Đại tài khí thô: rất có tiền

------oOo------

Chương 79: Thú bông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm gõ gõ mặt bàn, châm chước nói: "Kế tiếp, có thể làm một đám bao tay cho mùa đông, chờ đến mùa đông rồi lấy ra bán."
"Nhưng năm trước đã bán bao tay rồi, có thể lượng tiêu thụ năm nay sẽ hữu hạn, chúng ta có thể suy xét bán những thứ khác, tỷ như khăn quàng cổ mà ngươi nói?" Trần Tiểu Mễ hỏi.
"Có thể suy xét." Ở đây có rất nhiều người nghèo, ngay cả y phục cũng không có mà mặc, khăn quàng cổ có thể có chút dư thừa, nhưng cũng có thể làm một ít, người nghèo mua không nổi, thì còn có người giàu.
Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Chúng ta còn bao nhiêu tiền a?"
"Còn khoảng ba trăm lượng." Lục Lâm nói.
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng không ít a."
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Không ít, vụ mùa năm nay cũng không tồi, mưa thuận gió hoà, chắc là lương thực cũng sẽ được mùa, chúng ta có thể dự trữ một đám lương thực."
Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng được."
Hiện tại bọn họ không thiếu tiền, có lẽ nên suy xét chuyện vào núi đào mấy cái sơn động, để dự trữ một đám lương thực, để phòng ngừa khi gặp thiên tai, có quầy bán quà vặt của Lục Lâm, nên chắc chuyện đem lương thực vận chuyển vào núi cũng không quá khó khăn. Vào năm có thiên tai, giá lương thực có thể tăng lên gấp mấy lần.
Trần Tiểu Mễ tràn đầy cảm thán nói: "Sắp tới mùa thu rồi, động vật sẽ mập mạp nhất vào thời điểm này."
Lục Lâm: "......" Không phải là Trần Tiểu Mễ muốn vào núi săn thú đó chứ? Thân thể của Trần Tiểu Mễ cũng đã nặng như vậy rồi, lúc này còn vào núi, chỉ sợ là không thích hợp. "Đừng suy nghĩ miên man, lỡ vào núi gặp phải gấu thì làm sao bây giờ?"
Trần Tiểu Mễ có chút chột dạ nói: "Ta cũng đâu có nói là đi bây giờ, hơn nữa gấu ở chỗ các ngươi thật là đáng yêu nha!"
"Gấu?"
Trần Tiểu Mễ lấy ra một chùm chìa khóa, nói: "Ngươi đã quên rồi sao?"
Trên chìa khoá quầy bán quà vặt của Lục Lâm, có một con thú bông gấu trúc công tử, cực kỳ đáng yêu.
Lục Lâm nhìn vật trang sức trên tay Trần Tiểu Mễ, nói: "A! Chính là cái này, chúng ta có thể làm thú bông để bán phải không?"
Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Chắc là được."

Đồ chơi dành cho tiểu hài tử ở đây khá ít, ở trấn trên có không ít viên ngoại yêu thương tôn tử, chịu bỏ tiền ra để tôn tử mua đồ chơi, vì thế Lục Lâm liền bắt

đầu làm công tác chuẩn bị.
Vải thì đã có sẵn, lúc trước vì để làm quạt và cặp sách nên có dự trữ không ít.
Cần bỏ vào bên trong thú bông một lượng bông thật lớn, nên Lục Lâm trực tiếp mua mấy cái chăn bông cũ để làm.
Mắt của thú bông tương đối quan trọng, Lục Lâm quyết định đặt làm một đám trân châu bằng gỗ nhuộm đen.
Lục Lâm nhờ Thẩm a bà và Vân Nương, lão bà của Vạn Thiết, làm thử thú bông xem sao.
Thẩm a bà và Vân Nương không biết gì về thú bông, nên khi làm thú bông hai người cảm thấy có chút kỳ quái, Tiểu Mạch thì chưa từng thấy thứ nào như vậy, nên khi làm xong thú bông, liền ôm không buông tay, khi ngủ cũng muốn mang theo.
Thẩm a bà và Vân Nương thử làm một loạt thú bông, dần dần thú bông càng ngày càng đẹp mắt.
Tốc độ của Thẩm a bà và Vân Nương cũng có hạn, nên Lục Lâm không thể không phân chia công việc cho vài người khác.
Đương nhiên Lục Lâm sẽ không nói ra phương pháp chế tác hoàn chỉnh thú bông với những người này, Thẩm a bà và Vân Nương tìm mấy nhóm nữ công đến, dạy mỗi nhóm một bộ phận thú bông khác nhau, có nhóm làm lỗ tai, có nhóm làm chân, có nhóm thì làm y phục cho thú bông mặc, có nhóm thì làm nơ con bướm.
Vì mỗi nhóm làm một bộ phận khác nhau, nên các nữ công cũng không biết rốt cuộc là mình làm thứ gì.
Nhưng đối với các nữ công mà nói, có việc làm là tốt rồi, lượng tiêu thụ của cặp sách đã giảm xuống, công việc của mọi người đã giảm xuống rất nhiều, bởi vì làm nhiều thì kiếm được nhiều tiền, gần đây tiền công của mọi người đã giảm xuống.
Nhà Tô Hà.
"Tức phụ, ngươi làm thứ gì kì quái thế?"
Tô Hà gật gật đầu, nói: "Đúng là có chút kỳ quái, chắc là ta chỉ làm một bộ phận nào đó thôi, cuối cùng tập hợp lại mới có thể biến thành thành phẩm, giống như cặp sách như vậy."
Trước kia làm cặp sách, cũng giống như vậy, vốn dĩ mọi người còn cảm thấy mình đã làm ra thứ gì đó kì lạ, chắc chắn chủ tiệm sẽ phải lỗ tiền.
Nhưng cuối cùng, cặp sách mới vừa xuất hiện đã bán đến không kịp, khá đáng tiết là bây giờ, bên ngoài đã không ít chỗ bán túi giống như vậy, túi trong tiệm liền bán không được nhiều như trước nữa.
"Hơn phân nửa là vậy rồi, nhưng cuối cùng sẽ làm thành cái gì a?"
Tô Hà chuyển động tròng mắt, cuối cùng làm thành cái gì, chắc là chỉ có Thẩm a bà và Vân nương mới biết được, còn các nữ công còn lại sẽ không ai biết.
Bọn họ không thể tùy tiện đi vào phòng của Thẩm a bà cùng Vân Nương, hình như mấy ngày trước Lục Lâm có mua mười cái chăn bông, sau đó có lẽ không đủ nên hắn lại mua thêm mười cái, không biết mua nhiều chăn bông như vậy để làm gì, thời tiết bây giờ cũng không lạnh, mua nhiều chăn bông như vậy, chắc là

để dự trữ cho mùa đông.
"Nương, có mua bánh bao cho ta không?" Tiểu nhi tử của Tô Hà kéo kéo quần của nàng.
Tô Hà có chút đau lòng nhìn tiểu nhi tử, nói: "Hôm nay không mua bánh bao cho ngươi, ngày mai, ngày mai đi giao hàng rồi cha mua cho ngươi được không?"
Hài đồng nghe không có bánh thì có chút thất vọng, nghe Tô Hà nói mai sẽ có bánh liền ngoan ngoãn gật đầu.
Tô Hà thấy đã dỗ được nhi tử, thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc trước không có nhiều việc để làm, nên cũng không kiếm được bao nhiêu, mấy ngày nay công việc dần dần nhiều lên, đây là một dấu hiệu tốt.
Thẩm a bà và Vân Nương vội vàng làm thú bông, Trần Tiểu Mễ thì nhét sợi bông vào thú bông, để sợi bông trải đều vào các bộ phận của thú bông cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.
Trần Tiểu Mễ không thích việc thêu thùa may vá, nhưng lại rất thích việc bỏ sợi bông vào thú bông.
Công việc của Thẩm a bà và Vân Nương đã chuyển từ trong sân vào phòng chính.
Trong phòng chính, trên mặt đất, trên giường đều chất đầy thú bông với đủ loại kiểu dáng.
Trần Tiểu Mạch cực kỳ cao hứng, hết ôm con thú bông này, lại ôm con thú bông khác, chơi vô cùng vui vẻ.
Tuy rằng người làm là Thẩm a bà và Vân Nương, nhưng hình dáng của thú bông là do Lục Lâm thiết kế, hai người bội phục Lục Lâm đến ngũ thể đầu địa*.
Thẩm a bà và Vân Nương làm không ít thú bông nhỏ, chỉ cần một ít vải và sợi bông là có thể làm ra thú bông nhỏ, nên chi phí cũng khá thấp, Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Giá của thú bông quá cao rồi. "
Gần đây Thẩm a bà và Vân Nương đã làm ra rất nhiều thú bông, nên Lục Lâm tính để hai người làm một con thú bông siêu lớn.
Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không đâu, sau này thú bông sẽ là chiêu bài của tiệm chúng ta." Chiêu bài là thứ phải thật bắt mắt, tốt nhất là liếc mắt một cái là không dời mắt được.
Trần Tiểu Mễ: "......"
Tuy rằng Trần Tiểu Mễ cảm thấy sẽ không có ai muốn mua một con thú bông lớn như vậy hết, nhưng y lại rất có niềm tin vào thú bông mà Lục Lâm thiết kế, Lục Lâm để Thẩm a bà và Vân Nương tạm ngừng việc đang làm để làm thú bông cỡ lớn.
Mùa hè dần dần qua đi, số lượng quạt có thể bán ra cũng dần giảm xuống.

Thẩm Trì ngồi trong cửa hàng, có chút phiền não chống cằm, "Bây giờ không bán được quạt nữa rồi."
Trần Tiểu Thái không thèm để ý nói: "Đừng lo, chúng ta không bán được thì những cửa hàng khác cũng không bán được."
Gần đây Liễu Trấn xuất hiện rất nhiều cửa hàng ở bán cặp sách và cây quạt,

những cửa hàng đó đều hạ giá xuống rất thấp, ngay cả cửa hàng của tên lão bản đã cướp cửa hàng của bọn cũng rất quạnh quẽ. Nhìn qua nhìn lại thì bọn họ cũng đã kiếm lại được, nên cũng không sao cả.
Thẩm Trì phồng má, chớp chớp mắt.
Trần Tiểu Thái tràn đầy tin tưởng nói: "Lâm ca nhờ người mang tin đến, nói là qua mấy ngày nữa sẽ có một ngày hội lớn, đến lúc đó hắn sẽ đưa thú bông ra, chắc là có thể bán được rất nhiều tiền."
Thẩm Trì chớp chớp mắt, nói: "Vậy sao, nhưng mà thú bông là cái gì?"
Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Không biết nữa, mặc kệ nó là gì, chỉ cần có thể bán lấy tiền là được."
Thẩm Trì: "......"
Trong vòng một khoảng thời gian ngắn, Lục Lâm tranh thủ làm ra hơn tám trăm con thú bông.
Lục Lâm mang thú bông ra bán ở chợ Thu, người đến người đi tấp nập trong chợ Thu, phía trước cửa hàng của Lục Lâm cũng có rất đông người, có không ít người chỉ là đến để xem thú bông trong cửa hàng của Lục Lâm.
"Gia gia, con muốn cái kia, con muốn cái kia."
Một đứa nhỏ bụ bẫm túm tay ông lão mặc hoa phục, to tiếng chỉ vào gấu bông lớn nhất cửa hàng nói, đó là công tử gấu lớn nhất tiệm, cực kỳ cao lớn, nó mặc một bộ y phục xinh đẹp, trên cổ có đeo một cái nơ con bướm thật lớn bằng tơ lụa, đôi mắt bằng gỗ của nó còn sáng ngời có thần.
Xung quanh đại công tử gấu có đủ loại thú bông nhỏ, có gà vàng nhỏ, vịt vàng nhỏ, thỏ con, có cả rắn nhỏ, mỗi loại thú bông có một tạo hình khác nhau, nhưng thoạt nhìn đều rất bắt mắt.
"Vạn chưởng quầy, con thú bông lớn nhất bán bao nhiêu thế?"
Vạn Thiết lắc lắc đầu, nói: "Thật xin lỗi, Lý viên ngoại, đây là bảo vật trấn điếm của cửa hàng của chúng tôi, không phải thứ để bán."
Lý viên ngoại hiểu rõ, gật gật đầu nói: "Bảo vật trấn điếm, không thể tùy tiện bán được."
"Ngươi nghe rồi đó, không phải là gia gia không mua cho ngươi, mà là người ta không bán."
Nhóc béo nghe ông lão nói, lập tức ngồi xuống đất, không chịu đứng dậy.
Ông lão thấy tôn tử khóc lóc ăn vạ, bất đắc dĩ nói: "Không thể mua cái đó thì có thể mua khác, ngươi không đứng lên, thì sẽ không có cái nào hết."
Tiểu mập mạp chuyển mắt, bò lên, chỉ vào mấy con thú bông trong cửa hàng.
"Vậy con muốn con thỏ kia." Tiểu mập mạp chỉ vào con thỏ, lại chỉ chỉ gà vàng nhỏ bên cạnh, "Con kia nữa."
Tiểu mập mạp nhìn thú bông trong tiệm, sinh ra loại cảm giác hoa mắt, không biết chọn cái nào, "Con cũng muốn con kia nữa." Tiểu mập mạp lại chỉ chỉ mèo nhỏ kế bên.
"Mua một con con thỏ."
Vạn Thiết gật gật đầu, nói: "Con thỏ 600 văn, Lý viên ngoại muốn chọn thêm một con nữa không, nếu mua hai con thì rẻ hơn, chỉ một lượng bạc thôi."
Tiểu mập mạp kéo kéo áo của Lý viên ngoại, lớn tiếng gào lên, "Hai con, hai

con."
Lý viên ngoại nghe vậy, bất đắc dĩ mua hai con thú bông.
Tiểu mập mạp ôm thú bông lớn, cười đến hở răng lọt gió.
Lý viên ngoại chua lòm nói: "Vạn chưởng quầy, cửa hàng Hoa Hạ của các ngươi cũng thật biết buôn bán."
Vạn Thiết cười cười, nói: "Nào có, nào có, Lý viên ngoại quá khen rồi."
Cửa hàng Hoa Hạ, người đến người đi tấp nập, nhà nào có hơi dư dả một chút, đều sẽ mua thú bông một lượng về hống hống đứa nhỏ nhà mình, nhà có điều kiện kém một chút, thì sẽ mua con nhỏ hơn, nhà có điều kiện tốt thì mua con lớn hơn một chút. Người đến mua sắm nối liền không dứt.
Trong chợ thu, đâu đâu cũng thấy được mấy tiểu hài tử ôm thú bông.
Có tiểu hài tử nhìn thấy hài tử kế bên ôm thú bông, đương nhiên cũng sẽ la hét ầm ĩ đòi thú bông, Vạn Thiết bận đến túi bụi.
*Ngũ thể đầu địa: tư thế quỳ sát đất lạy phật trong phật giáo (ở đây ý nói là phục sát đất)

------oOo------

Chương 80: Bảo vật trấn điếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Quả nhiên, cửa hàng Hoa Hạ lại bán thứ mới lạ nữa." Một công tử nhà giàu, hai mắt tỏa sáng nhìn mấy món đồ chơi mao nhung trong tiệm.
"Công tử, mấy thứ này không rẻ đâu! Nếu ngài mua thứ này, sẽ không còn đủ bạc để uống rượu đâu."
Tiểu công tử khép lại quạt xếp trên tay, gõ gõ đầu gã sai vặt bên cạnh.
"Ngươi đúng là cái chày gỗ, nãi nãi và nương của ta đều rất thích đồ của cửa hàng Hoa Hạ, ta mua thú bông này về cho nãi nãi, còn sợ nãi nãi không cho ta tiền sao."
Gã sai vặt tràn đầy sùng bái nhìn công tử, nói: "Công tử anh minh."
Tiểu công tử đi đến trước quầy, mua hai con thú bông.
Lục Lâm đứng ở một bên nhìn, phát hiện cũng có rất nhiều nam tử tới mua thú bông, đại đa số là mua cho người nhà.
Dương Hằng Chi đi đến cửa hàng Hoa Hạ, liền thấy có rất nhiều người tụ tập bên ngoài cửa hàng Hoa Hạ.
Nhiều người không mua thú bông, chỉ đứng ở ngoài nhìn thôi, thỉnh thoảng còn tấm tắc bảo lạ.
Giá cả của thú công cũng hơi cao, có vài cha mẹ mua không được, liền về nhà làm thứ tương tự như vậy cho hài tử của mình.
"Lục Lâm, cửa hàng của các người thật là sôi nổi a, trên đường tới đây chỉ có sinh ý của cửa hàng nhà các ngươi là tốt nhất." Dương Hằng Chi nói.
Lục Lâm cười cười, nói: "Dương công tử quá khen."
"Trước lúc tới đây, ta nhìn thấy có người ôm thú bông thỏ trắng, nhưng sao ta thấy trong tiệm không có vậy?" Dương Hằng Chi hỏi.
Lục Lâm hơi có chút tiếc nuối nói: "Đã bán hết loại đó rồi."
Dương Hằng Chi cau mày, nói: "Bán hết?"
Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, nhiều loại thú bông khác cũng đã bán hết giống như vậy."
Dương Hằng Chi cười khổ một chút, nói: "Sinh ý thật tốt a!"
Chuyện làm ăn ở Lâm Trấn rất tốt, bên Liễu Trấn cũng giống vậy.

Sau khi chuyển sang cửa hàng khác, chuyện làm ăn của tiệm bị chèn ép, một ngày không thấy được mấy người khách.
Nhưng vào ngày mở chợ thu, Trần Tiểu Thái lấy ra bảo vật trấn điếm giống bên Lâm Trấn, liền thu hút được rất nhiều người dân Liễu Trấn.
Kỳ thật, cư dân Liễu Trấn ít nhiều gì cũng biết được, muốn mua thứ có kiểu dáng mới mẻ độc đáo thì đến cửa hàng Hoa Hạ, còn muốn mua đồ giả giá thấp thì đến mấy cửa hàng khác.
Thú bông vừa xuất hiện ở cửa hàng hoa hạ, đã làm một đống tiểu thư ngày

thường đoan trang nhã nhặn lịch sự kích động đến hỏng rồi.
Một đại tiểu thư áo tím hai mắt tỏa sáng nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Một còn thú bông thì 600 văn, hai con thì một lượng, vậy nếu ta mua mười con thì sao? Có thể rẻ hơn chút nào không?"
Trần Tiểu Thái hơi chuyển mắt, nói: "Không thể rẻ hơn, nhưng nếu ngài mua mười con, ta có thể tặng ngài một con nhỏ."
Đại tiểu thư áo tím gật gật đầu, có chút ngạo nghễ nói: "Vậy được, ta mua mười con."
Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Trên đời này có rất nhiều người có tiền a, mấy bé này đẹp chứ không xài được, vậy mà đại tiểu thư này một lần lại mua nhiều như thế.
Trần Tiểu Thái phụ trách thu tiền, Thẩm Trì lấy một đám thú bông ra, mỗi thị nữ đi theo sau đại tiểu thư đều ôm hai con thú bông, cảnh tượng này thực sự rất hoành tráng.
Đại tiểu thư áo tím nhìn Trần Tiểu Thái và Thẩm Trì, có chút tò mò nói: "Lão bản của các ngươi, cũng thật to gan! Cư nhiên dám giao cái cửa hàng lớn như vậy cho hai tiểu hài tử như các ngươi trông coi." Trong đó còn có một đứa nhỏ là song nhi.
Trần Tiểu Thái ngẩng đầu, nhìn đại tiểu thư, nói: "Còn có Tần đại thúc nữa mà."
Đại tiểu thư áo tím: "......" Đúng là còn có một quản gia như cái cọc gỗ, nhưng rõ ràng người đó không quản chuyện trong tiệm là mấy.
Thoạt nhìn, cái cửa hàng này thật đúng là có chút quái dị, để hai đứa nhỏ làm chủ, còn có một gia hoả vẻ ngoài hung hăng, tác dụng của hắn là làm môn thần.
Đại tiểu thư áo tím thanh toán tiền rồi nghênh ngang mang thị nữ rời đi.
Có rất ít người mua một lần mười con thú bông giống đại tiểu thư áo tím, đại đa số mọi người chỉ mua một hoặc hai con.
Có mấy người khác vốn dĩ chỉ đến xem, thấy đại tiểu thư một lúc mua mười con thú bông liền bị kéo cảm xúc, sợ chờ thêm một hồi nữa thì không mua được thứ tốt.
"Tiểu ca, ta mua con gấu kia......"
"Tiểu ca, ta mua con thỏ."
"Tiểu ca, đó là động vật gì thế?"
Mấy khách nhân cùng tiến đến, Trần Tiểu Thái liền bắt đầu rối ren.
Tần Nghị thấy thế, nhịn không được mở miệng nói: "Mọi người đừng chen, đừng chen, xếp hàng."
Ngày mở chợ thu, dòng người đến cửa hàng của Trần Tiểu Thái như nước, còn cửa hàng giả mạo kia thì không may mắn như thế.
Vài tiểu hài tử ôm thú bông xuất hiện trên phố, đương nhiên sẽ làm người khác chú ý.
Người quen gặp mấy tiểu hài tử đó, chắc chắn sẽ hỏi bọn nhỏ là mua thú bông ở đâu, người mua liền nói là mua ở cửa hàng Hoa Hạ.
Có nhiều người biết về cửa hàng mà Trần Tiểu Thái thuê lúc trước hơn là cửa hàng Hoa Hạ mà Trần Tiểu Thái mới mở.
Có người biết chuyện cửa hàng Hoa Hạ đổi chủ, hiện tại, cửa hàng này và cửa hàng Hoa Hạ chân chính không có tí liên quan gì, người không biết nội tình thì

cho rằng cửa hàng Hoa Hạ mở thêm một chi nhánh.
Nhiều người đi tới cửa hàng Hoa Hạ giả mạo kia, hỏi trong cửa hàng có bán thú bông hay không.
Lục Lâm dùng rất nhiều phương pháp để bảo mật việc chế tạo thú bông, người ở đây cũng không có khái niệm gì về thú bông hoạt hình.
Tuy rằng lão bản luôn nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Lục Lâm, nhưng cũng không rõ là Lục Lâm đang làm gì, đương nhiên sẽ không biết đến việc chế tạo thú bông, nên trong cửa hàng cũng sẽ không có thú bông để bán.
Người không mua được thú bông đều hoàn toàn thất vọng, chất vấn vì sao cửa hàng Hoa Hạ khác thì có bán thú bông, còn tiệm này thì không có. Có người khó tính, trực tiếp thoá mạ lão bản mở cửa hàng rách nát.
Chưởng quầy của cửa hàng kia bận đến sức đầu mẻ trán khi đối mặt với sự chất vấn của mọi người.
Thanh danh của cửa hàng của Lục Lâm không nhỏ, từ sớm đến tối có không dứt người tới mua hàng.
Lục Lâm đã tận lực điều động hàng hóa, nhưng hắn vẫn có chút xem nhẹ sức mua của người ở trấn trên, có không ít người sau khi mua thú bông mang về nhà đã bị trưởng bối "tịch thu", đành phải đến mua thêm.
Có quá nhiều người tới mua thú bông nên trong tiệm đã bán sạch không ít kiểu thú bông.
"Lão bản, con thú bông đó, giá bao nhiêu?" Một nam thanh niên ăn mặc hoa phục đứng ở cửa tiệm hỏi.
"Đây là bảo vật trấn điếm của cửa hàng của bọn ta, nên không bán."
"Bảo vật trấn điếm! Nhìn có vẻ không rẻ, hai mươi lượng thì sao?" Nam tử thưởng thức quạt xếp trên tay, cười hỏi.

Vạn Thiết cười gượng, lại lặp lại một lần nữa, nói: "Đây là Bảo vật trấn điếm của cửa hàng, không thể bán được."
"Chưởng quầy, ngươi thật đúng là kiên quyết! Ba mươi lượng bạc, không ít đâu, chắc là cũng phù hợp với giá trị của Bảo vật trấn điếm rồi." Nam tử hỏi.
Vạn Thiết do dự một chút, nói: "Cái này, để ta đi xin chỉ thị."
Lục Lâm không có ở đây, Trần Tiểu Mễ biết có người nguyện ý chi ba mươi lượng mua một con gấu giả, phất phất tay, đồng ý.
Sau khi chế tạo ra thú bông lớn, Trần Tiểu Mễ cũng rất thích thú.
Lục Lâm cũng đã suy xét đến chuyện sẽ có người thích "Bảo vật trấn điếm", nguyện ý tiêu tiền như nước vì nó, cho nên, hắn cố ý làm mấy cái bảo vật trấn điếm, nhưng vật ít thì quý, Lục Lâm cũng không có làm quá nhiều.
Chỉ cần đủ bạc, bảo vật trấn điếm cũng có thể bán, đó là ba mươi lượng bạc! Một con gấu thật cũng không có giá mười lượng đâu.
Bảo vật trấn điếm cũng chỉ cần nhiều vải và bông một chút thôi, làm ra rất nhanh.
Nam tử chi ba mươi lượng bạc, mua được Bảo vật trấn điếm, không cấm có chút thỏa thuê đắc ý.
"Một con thú bông thật lớn a!"

"Đúng thế!"
"Không phải nói, không bán Bảo vật trấn điếm sao? Bán bao nhiêu thế?"
"Ba mươi lượng bạc lận đó, chi ba mươi lượng bạc để mua một con thú bông như vậy, cũng quá lãng phí."
Nam tử khiêng một con thú bông lớn, làm người đi đường ghé mắt không thôi, nam tử đi qua đi lại vài vòng trên đường phố náo nhiệt, hưởng thụ đủ thần sắc hâm mộ, kinh ngạc, cảm thán của mọi người mới chịu ôm thú bông về khách điếm.
Lục Lâm không nghĩ tới, hắn mới ra ngoài một chuyến, khi trở về thì Bảo vật trấn điếm đã bị bán đi, biết bán được ba mươi lượng, Lục Lâm liền cảm thấy bán được thì bán, không sao cả.
"Không nghĩ tới, nhanh như vậy mà chúng ta đã phải dùng đến bảo vật trấn điếm dự phòng."
Sau khi bán đi Đại hùng, cũng là Bảo vật trấn điếm, Lục Lâm đổi một con mèo lớn làm Bảo vật trấn điếm.
Lục Lâm cảm thấy trong tiệm có một con thú bông lớn, sẽ hấp dẫn nhân khí hơn, tuy rằng thú bông cỡ lớn khá khó bán, bảo vật trấn điếm của Lục Lâm là tiêu điểm của đầu đường cuối ngõ, rất nhiều người nghe được thanh danh của Bảo vật trấn điếm mới đến đây để chiêm ngưỡng, tới nơi thì phát hiện không thấy Bảo vật trấn điếm đâu.
"Chưởng quầy, cửa hàng của ngươi đã đổi bảo vật trấn điếm rồi sao!"
"Chưởng quầy, bảo vật trấn điếm trước kia đâu? Không phải ngươi nói không bán sao?"
Vạn Thiết không chút hoang mang nói: "Bảo vật trấn điếm gặp được người có duyên, nên đi theo người đó rồi."
"Chưởng quầy, làm sao mới biết là có duyên với bảo vật trấn điếm hay không!" Một thiếu niên hỏi.
Vạn Thiết cười cười, nói: "Thành tâm, thành tâm thì sẽ có duyên phận." Không chi nhiều tiền, là không đủ thành tâm, chi nhiều tiền là thành tâm.
"Vậy phán đoán thành tâm hay không thành tâm bằng cách nào?"
"Cái này thì phải xem ý trời."
Trần Tiểu Mễ ở hậu viện nghe Vạn Thiết nói, có chút xấu hổ xoa xoa mũi.
Lúc chạng vạng, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ kiểm kê thu nhập hôm nay.
Ngày mở chợ thu bán ra hơn một trăm con thú bông, tổng cộng thu vào 90 lượng, trong đó có ba mươi lượng kiếm được do bán Bảo vật trấn điếm, Bảo vật trấn điếm không hổ là Bảo vật trấn điếm a, có rất ít người nguyện ý chi ba mươi lượng bạc mua Bảo vật trấn điếm.
Trần Tiểu Mễ nhìn bạc trên tay, tâm tình có chút kích động, "Hôm nay còn có người tới hỏi Bảo vật trấn điếm."
Không thể tùy tùy tiện tiện chi ba mươi lượng bạc, cho nên, có nhiều người chỉ là hỏi thôi, cũng không có ý muốn mua, nhưng Trần Tiểu Mễ cảm thấy có mấy người hình như rất động tâm, nhưng mà họ hy vọng có thể giảm giá một chút, giảm còn hai mươi lượng.
Lục Lâm thầm nghĩ: Có câu vật ít thì quý, nếu chỉ dựa vào nguyên liệu và nhân

công để định giá ba lượng bạc cho một con thú bông, thì chỉ sợ là có rất nhiều người sẽ cảm thấy mua một con thú bông lớn như thế chẳng có ý nghĩa gì, nhưng ngược lại, nếu nói con thú bông lớn này là Bảo vật trấn điếm, sẽ làm tăng tính thần bí cho thú bông, sẽ khiến người ta cảm thấy có hứng thú với nó hơn.
Hôm nay, bên Trần Tiểu Thái thu vào 70 lượng, kẻ có tiền ở Liễu Trấn còn nhiều hơn, nếu không phải bên Lâm Trấn bán được một cái "Bảo vật trấn điếm", thì Liễu Trấn đã thu vào nhiều hơn.
Sau khi mở cửa hàng mới, cửa hàng vẫn luôn quạnh quẽ, nhưng sau khi bán thú bông, cửa hàng đã thoát khỏi xu hướng suy tàn.
Đã rất lâu rồi, Trần Tiểu Thái không thấy trong tiệm náo nhiệt như vậy, bận đến túi bụi, may mắn Thẩm Trì cũng biết số học và ghi sổ, việc này giúp được Trần Tiểu Thái không ít.

------oOo------

Chương 81: Thú bông tiêu thụ rực rỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì ở tính sổ.

Thẩm Trì nhìn con số trong sổ sách, không cấm có chút hãi hùng khiếp vía.

Cư nhiên có nhiều như vậy tiền, chưa hiểu việc đời Thẩm Trì, bị tính ra tới con số kí.ch thích có chút choáng váng.

Thẩm Trì biết cửa hàng đồ vật, bán quý, lợi nhuận cao, nhưng là, không biết cư nhiên như thế chi cao.

Trần Tiểu Thái cũng có chút hoảng sợ, bất quá, Trần Tiểu Thái kinh nghiệm rốt cuộc so Thẩm Trì sung túc một ít, tiếp thu năng lực so Thẩm Trì cao hơn rất nhiều kinh ngạc cảm thán một hồi liền bình tĩnh.

Một trận tiếng bước chân truyền tới, Trần Tiểu Thái ngẩng đầu, nhìn đến Tần Nghị đi đến.

"Tần đại thúc, hôm nay vất vả ngươi, nếu không phải ngươi hỗ trợ duy trì trật tự, chỉ sợ cũng muốn lộn xộn." Trần Tiểu Thái có chút may mắn nói.

Tần Nghị cười cười, nói: "Hẳn là, lại nói tiếp, ta hôm nay nhìn đến cái kia giả cửa hàng lão bản."

Tần Nghị trong miệng giả cửa hàng, đúng là trấn trên cái kia mạo dùng bọn họ tên tuổi Hoa Hạ cửa hàng

Kỳ thật mô phỏng theo Hoa Hạ cửa hàng đồ vật cửa hàng không ít, bất quá, làm như vậy trắng trợn táo bạo liền chỉ như vậy một cái.

Trần Tiểu Thái có chút ngoài ý muốn nhìn Tần Nghị liếc mắt một cái.

"Giả lão bản. Hắn tới mua đồ vật sao? "

Hôm nay tới khách nhân quá nhiều, Trần Tiểu Thái vội sứt đầu mẻ trán, rất nhiều chuyện đều không có chú ý tới.

Tần Nghị lắc lắc đầu, nói: "Cũng không có mua đồ vật, chỉ là nhìn chằm chằm

cửa hàng chúng ta."

Trần Tiểu Thái nhăn cái mũi, nói: "Hỗn trướng đồ vật, khẳng định không có hảo ý."

Thẩm Trì cười cười, nói: "Hơn phân nửa hắn lại tưởng thâu sư."

Giả cửa hàng chủ yếu bán cặp sách cùng cây quạt.

Trước mắt thời tiết lạnh cây quạt cũng không dùng được, cặp sách hiện tại đã có rất nhiều cửa hàng bán ra, trong tiệm kia túi mô phỏng trình độ cũng hữu hạn, lợi nhuận hẳn là cũng không thu được nhiều ít.

"Cái này thú bông, hẳn là không hiểu học đâu." Tần Nghị nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Chính là a!"

Nhìn liền biết, làm ra tới, hẳn là cũng yêu cầu không ít thời gian, ở kia phía trước, bọn họ hẳn là liền có thể kiếm không ít.

....

Hạ Hải Sinh từ Trần Tiểu Thái cửa hàng bên kia trở về, liền tránh ở cửa hàng giận dỗi.

Hạ Hải Sinh là con vợ lẽ, từ nhỏ đã bị phía trên ca ca ép tới không thở nổi.

Làm buôn bán tổng lỗ vốn, thời gian lâu rồi, trong nhà trên dưới đều nói hắn không có kinh thương thiên phú cùng bản lĩnh, cùng đại thiếu gia so sánh với, kém không ngừng một chút.

Hạ Hải Sinh ghét nhất chính là người khác nói hắn so ra kém đại ca, lão gia tử tuy rằng yêu thương hắn, cũng ngầm cảm thấy hắn không nên thân.

Hạ Hải Sinh vẫn luôn muốn làm điểm thành tích ra tới cấp lão nhân nhìn xem, bất quá...... Vẫn luôn không có thể thành công.

Hoa Hạ cửa hàng ngang trời xuất thế lúc sau, khiến cho không nhỏ chú ý.

Hạ Hải Sinh phát hiện cửa hàng Hoa Hạ kia mà khi thật là lợi nhuận kếch xù a!

Hắn nếu là khai một nhà không sai biệt lắm cửa hàng, lại đem giá cả định thấp một ít, tất nhiên cũng có thể tiền vô như nước.

Nhưng mà, sự thật căn bản không có Hạ Hải Sinh tưởng tốt đẹp.

Trong tiệm sinh ý bắt đầu rực rỡ một trận, nhưng bởi vì đồ vật giá cả thấp cũng không kiếm nhiều ít.

Lúc sau đồ vật liền bán không được hắn độn hóa quá nhiều, không ít đều đọng lại ở kho hàng, cửa hàng tiền thuê cũng không ít, tiền lời khấu trừ tiền thuê liền càng thiếu.

Hạ Hải Sinh cảm thấy hắn bên này đồ vật bán không xong, chân chính cửa hàng Hoa Hạ hẳn là càng bán không xong, nào biết nhân gia lộng một ít kỳ quái đồ vật ra tới, trong một ngày doanh số bán hàng, liền rất dọa người.

Cửa hàng Hoa Hạ bên kia ngày hôm nay đều ở vội, hắn cửa hàng liền không được, có người tới, cũng chỉ là nói bọn họ gạt người.

....

Nhà cửa nội.

Lục Lâm đánh một chút bàn tính, nói: "Trong khoảng thời gian này hoa đi ra ngoài vốn đã kinh toàn đã trở lại, kế tiếp còn muốn lại nhiều làm một ít."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hảo."

Thú bông xuất hiện ngày đầu tiên, tao ngộ bạo mua, ngày hôm sau, đại gia liền bình tĩnh không ít, bất quá, vẫn là có rất nhiều người tới cửa ngày thứ ba cũng là như thế, kế tiếp cửa hàng sinh ý, lần thứ hai có xu hướng vững vàng.

Thú bông giá cả hơi cao, trong nhà dư dả sẽ mua một lượng cái chơi, trong nhà không dư dả, cũng chỉ có thể nhìn xem mà thôi.

Lục Lâm hỏi thăm một chút, phát hiện trong thành gần nhất lưu hành nổi lên một chuyện, chính là cấp thú bông làm quần áo.

Lục Lâm bán ra thú bông phần lớn là không có quần áo, chỉ có linh tinh mấy cái có, mặc quần áo thú bông, phần lớn tương đối tinh xảo giá cả cũng tương đối sang quý.

Không ít người mua không được quần áo, cũng chỉ có thể chính mình làm.

Một ít phú thái thái còn hội tụ ở bên nhau, giao lưu làm thú bông quần áo tâm đắc.

Lục Lâm cảm thấy vẫn là này một giới kẻ có tiền, vẫn là quá nhàm chán.

Cũng không có sự tình có thể làm, suốt ngày ăn không ngồi rồi, cho nên liền lưu hành nổi lên cấp oa oa làm quần áo.

Thú bông xuất hiện, làm cửa hàng Hoa Hạ, lại phát hỏa một phen.

Mấy ngày thời gian, hai nhà cửa hàng liền nhập trướng, gần ba trăm lượng, làm Lục Lâm rất là hưng phấn.

....

Dương gia.

Mấy cái nữ quyến, một người ôm một cái thú bông.

Mấy người ngồi vây quanh ở bên nhau cấp thú bông làm quần áo.

"Nãi nãi, ngươi này chỉ hổ, cũng thật tuấn a!"

"Đúng vậy nương, ngươi này chỉ hổ, nhìn nhưng uy vũ đâu."

"Nãi nãi, trong tiệm mặt lão hổ thú bông không nhiều lắm, phần lớn là con thỏ, hùng, ngươi này chỉ nhưng hiếm lạ đâu."

Lão thái thái bị người khen tặng mặt mày hớn hở.

"Nghe nói, lão hổ không có mấy chỉ, không bao lâu liền bán hết, cũng chính là Hằng Chi tiểu tử này hiếu thuận, cùng lão bản thương lượng một chút, trong tiệm cố ý cho ta làm."

"Nãi nãi, ta nghe nói, trong tiệm nhất hiếm lạ, kia muốn thuộc Trấn Điếm chi bảo, hôm nào ta đi mua tặng cho ngươi."

Lão thái thái nhìn tôn tử liếc mắt một cái, nói: "Đừng loạn hoa tiền tiêu uổng phí, chủ quán đều nói Trấn Điếm chi bảo không bán."

"Kia chủ quán chính là tùy tiện nói nói, phía trước có người nói ba mươi lượng mua Trấn Điếm chi bảo, chủ quán đã có thể đồng ý."

Lão thái thái không làm sao được nhìn tiểu tôn tử.

"Ba mươi lượng đâu, vẫn là đừng hoa này tiền tiêu uổng phí."

Cửa hàng Hoa Hạ Trấn Điếm chi bảo, lão thái thái cũng là có điều nghe thấy, tuy rằng Dương gia có tiền, nhưng là, ba mươi lượng bạc, lão thái thái vẫn là đau lòng.

"Người mua Trấn Điếm chi bảo, cũng không biết là người nào."Lão thái thái có chút hồ nghi nói.

Dương gia ở Lâm Trấn cũng là số một số hai gia tộc, chợt toát ra như vậy một cái người giàu có, lão phu nhân vẫn là có chút tò mò.

"Giống như không phải người trong trấn chúng ta,gương mặt rất lạ."

"Cửa hàng Hoa Hạ thanh danh, truyền lưu cũng là thực rộng, chỉ sợ là mặt khác thị trấn người."

"Cửa hàng Hoa Hạ thanh danh càng lúc càng lớn a!"

Dương Hằng Chi một hồi tới, liền nhìn đến chính mình mẫu thân ở làm quần áo, xem quần áo kích cỡ, liền biết là cho thú bông làm quần áo.

Dương Hằng Chi không cấm có chút chua xót.

Nương hắn đều thật lâu chưa cho hắn làm quần áo, bây giờ lại cho thú bông làm quần áo nhưng thật ra ân cần đâu.

Một cái thú bông đều có vài bộ quần áo, thú bông này ngoạn ý, lại không cảm giác được lãnh, thật sự không cần thiết mặc quần áo a!

"Nhi tử, ngươi xem ta này quần áo làm thế nào?" Dương phu nhân nhìn đến nhi tử trở về, có chút cao hứng hỏi.

Dương Hằng Chi cười làm lành nói: "Nương, thủ nghệ của ngươi càng ngày càng tốt."

Dương phu nhân cười cười, nói: "Ngươi mang cho lão thái thái thú bông nàng thực thích, bất quá, ngươi cái kia đệ đệ, la hét phải cho lão thái thái mua Trấn Điếm chi bảo đâu."

Dương Hằng Chi cúi đầu.

Lão thái thái tuy rằng thích hắn, bất quá, hắn cái kia đệ đệ cũng rất là biết khoe mẽ lấy lòng.

"Kia nương ngươi xem, ta muốn đi mua Trấn Điếm chi bảo sao?"

Dương phu nhân thở dài, nói: "Lão thái thái tâm tư không hảo đoán a!"

Lão thái thái phỏng chừng cũng là thích Trấn Điếm chi bảo, bất quá, Trấn Điếm chi bảo lại quá quý, mua trở về, khả năng sẽ bị cho rằng phá của, này đúng mực cũng không hảo đắn đo.

"Như vậy, ta đi xem trong tiệm có hay không mới lạ một ít thú bông bán ra." Dương Hằng Chi nói.

Dương phu nhân gật gật đầu, nói: "Hảo."

....

Trong thôn rất nhiều nữ công đều ở vì cửa hàng Hoa Hạ công tác.

Khoảng thời gian trước, cửa hàng sinh ý kinh tế đình trệ, rất nhiều người đều đoán cửa hàng có phải hay không muốn đóng cửa.

Thôn dân ý tưởng là rất kỳ quái.

Một là mọi người cảm thấy cửa hàng Hoa Hạ thật sự quá kiếm tiền, phí tổn không nhiều đồ vật tùy tiện chỉnh hợp nhất hạ, liền bán cái giá trên trời, quả thực chính là hắc đi/ếm, nên đóng cửa.

Hai là trong thôn hiện tại cũng có không ít người dựa vào cửa hàng Hoa Hạ ăn cơm, lại cảm thấy cửa hàng Hoa Hạ vẫn là không thể đóng cửa.

Nếu là đóng cửa, đại gia lại không sống làm, kia lại mất đi một cái tiền thu, này thật vất vả, trong tay mới khoan khoái một ít.

....

Lục Lâm dựa vào thú bông quá độ một bút, nhật tử quá thập phần dễ chịu.

Trần Tiểu Mạch thập phần thích một cái đại lão hổ thú bông, cả ngày ôm không buông tay.

Lục Lâm hoài nghi, Trần Tiểu Mạch như vậy thích đại lão hổ thú bông, là bởi vì năm đó Trần Tiểu Mễ đánh một đầu lão hổ, mới mua ở nông thôn phòng ở, từ sơn động bên trong dọn ra tới duyên cớ.

Lão hổ thú bông, làm lên tương đối phức tạp, Lục Lâm cũng không làm làm mấy cái, đại bộ phận vẫn là hùng, đủ loại hùng bán đều thực không tồi.

Lục Lâm ôm một cái lão thử thú bông, nói: "Cái này lão thử thú bông như vậy đáng yêu, vì cái gì không ai mua đâu."

Nguyên bản còn có người muốn mua lão thử, nghe nói, cái này thú bông là lão thử, liền đánh mất mua ý niệm.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Này không phải thực bình thường sao! Ai sẽ thích lão thử?"

Lục Lâm: "......"

Kiếp trước, hamster chính là thực được hoan nghênh, Chuột Mickey càng là thịnh hành toàn thế giới.

Bất quá, người ở đây thẩm mĩ quan, giống như còn chưa đến một bước kia.

"Thật không hiểu được ngươi a! Vì cái gì phải làm lão thử. Động vật này chỉ biết ăn vụng lương thực." Trần Tiểu Mễ có chút hoang mang nói.

Lục Lâm: "......"

Vấn đề này, hắn như thế nào trả lời mới hảo, may mắn, làm không nhiều lắm, bằng không liền mệt lớn.

"Dương thiếu gia tới một chuyến, hỏi ta trong tiệm có thể hay không chế tác một ít nai con thú bông." Trần Tiểu Mễ nói.

"Lộc?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Lộc là trường thọ tượng trưng, rất nhiều lão nhân gia tuổi lớn, liền nghĩ sống lâu mấy năm liền thích này đó ngụ ý đồ tốt."

Lục Lâm nói: "Thì ra là thế a!"

Lục Lâm thầm nghĩ: Nơi này chú ý hiếu đạo.

Con cái tiền rất nhiều đều ở cha mẹ, gia nãi trong tay, có tiền lão nhân gia không cứ như vậy lấy lòng lão nhân gia, tựa hồ liền thập phần cần thiết a!

Thời tiết càng ngày càng lạnh, thú bông nhiệt triều lại càng bán càng tốt.

Thú bông so cặp sách càng chịu người thích.

Không ít mặt khác thành trấn người, cũng nghe tin tiến đến mua sắm thú bông.

So sánh với trong cửa hàng cặp sách tiêu thụ, liền có chút đình trệ, cố tình trong tiệm cặp sách còn trữ hàng không ít.

Lục Lâm suy nghĩ một ít biện pháp xử lý, tỷ như cấp cặp sách đều xứng với tiểu thú bông vật trang sức.

Còn có, nếu là có người món đồ chơi mua nhiều, liền đưa một cái cặp sách đi ra ngoài, từ đó cặp sách cũng lục tục bán ra không ít.

Trần Tiểu Mễ đôi mắt sáng lấp lánh kiểm kê bình bạc cùng tiền, có chút hưng phấn nói: "Có tiếp cận 600 lượng."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mễ có chút say mê ôm tiền bình.

Cư nhiên có 600 lượng, hơn nữa trên tay hắn cửa hàng, phòng ở, nhà bọn họ đã có 1000 lượng, Trần Tiểu Mễ có loại phiêu ở đám mây cảm giác.

Trần Tiểu Mễ đã từng ở trong núi săn thú thời điểm, chưa từng có nghĩ tới, kiếm tiền cư nhiên là một chuyện đơn giản như vậy.

"Thời tiết càng ngày càng lạnh a!" Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Gần nhất này cây quạt không bán được.

Thú bông thật ra càng ngày càng được hoan nghênh.

Tựa hồ có rất nhiều người muốn phía trước giống nhau phỏng chế bọn họ thú bông.

Bất quá, bọn họ thú bông chủng loại tương đối nhiều, một chốc lát, cũng phỏng chế không ra.

"Này lập tức nên muốn thu hoạch vụ thu." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Đúng vậy!"

Nhà bọn họ không đất, thu hoạch vụ thu sự tình cũng không cái gọi là, bất quá, Thẩm a bà gia liền bất đồng.

Hơn nữa hắn đưa thêm hai mẫu đất tổng cộng có năm mẫu đất.

Chuyện này đối một ít con cháu thịnh vượng nhân gia tới nói, năm mẫu đất thu thập lên cũng không tốn công.

Nhưng là, đối với Thẩm a bà lớn tuổi tới nói, liền có chút tốn công,Thẩm Trì lại đi theo Trần Tiểu Thái đi Liễu Trấn, nếu không cũng có thể phụ một chút.

Lục Lâm nghĩ nghĩ, quyết định cùng Thẩm a bà thương lượng một chút thu hoạch vụ thu sự tình.

Thẩm a bà tuổi cũng càng lúc càng lớn, tuổi này nếu là trên mặt đất quăng ngã một cái, làm không hảo liền không dậy nổi.

------oOo------

Chương 82: Thu hoạch vụ thu

Nguồn: EbookTruyen.VN

"A bà, qua hai ngày thu hoạch vụ thu, ta cho ngươi đi tìm mấy cái làm giúp đi."

Trấn trên luôn có chút một ít làm việc vặt người, thu hoạch vụ thu thời điểm, nhân viên khan hiếm, tiền công đều sẽ lên cao một ít, bất quá, cũng là hoa không bao nhiêu tiền.

Thẩm a bà gật gật đầu, nói: "Không cần, a bà chính mình thỉnh người, thỉnh trong thôn người liền hảo, a bà vẫn là nhận thức mấy cái trong thôn người."

Lục Lâm ngẫm lại cũng đúng.

Thỉnh người làm việc tốt nhất vẫn là trước hết mời người trong thôn, thỉnh không đến người, lại thỉnh ngoại thôn dân, trực tiếp thỉnh ngoại thôn dân liền có điểm đối thôn dân không tôn trọng.

Phía trước, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ ở nông thôn thỉnh ngoại thôn dân xây nhà, cũng là lí chính nói trong thôn không ai mới thỉnh ngoại thôn.

Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái sự tình đã định ra tới, Thẩm a bà cũng không đem Lục Lâm đương người ngoài.

Thẩm a bà nghĩ, nàng gần nhất cũng không thể nào trụ ở nông thôn, này trong đất lương thực thu, giao thuế má, liền trực tiếp kéo đến nơi này tới tính.

Thẩm a bà gần nhất nhiều ít nhìn ra tới một số chuyện.

Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm nói là cho sau lưng đại lão bản làm công, nhưng là, này sau lưng đại lão bản cũng không lộ mặt.

Vạn Thiết bán mình khế, cũng là cấp Trần Tiểu Mễ, cái nào đại lão bản có thể như thế uỷ quyền.

Thẩm a bà tư tâm hoài nghi này cửa hàng chính là Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ, bất quá, căn bản không dám nói.

Cửa hàng nếu thật là Trần Tiểu Mễ, Trần gia lão thái thái biết, hơn phân nửa sẽ nhảy dựng lên.

Thẩm a bà thầm nghĩ: Nếu cửa hàng thật là Trần Tiểu Mễ, vậy không được.

Phía trước, thôn dân bất quá biết Trần Tiểu Mễ một tháng kiếm hai lượng bạc, liền cướp muốn Trần Tiểu Thái cho nữ nhi mình.

Nếu là biết, Trần Tiểu Mễ là lão bản, kia cho dù Trần Tiểu Thái cùng nhà mình tôn tử đã định ra tới, cũng sẽ có người tiếp tục tới làm mai.

Trấn trên những cái đó thượng tuổi đại lão gia, còn có một đống tiểu cô nương cho không.

Thẩm a bà đem cái này suy đoán đè ở trong lòng, trong lòng ẩn ẩn thay tôn tử đổ mồ hôi.

Mắt thấy thu hoạch vụ thu thời tiết muốn tới, Thẩm a bà tính tính nhật tử, có chút ngồi không yên, trực tiếp đi nông thôn nhìn một chút đất.

Lục Lâm trên tay không có việc bận, đành phải cho Tần Lãng bồi Thẩm a bà đi một chuyến.

Tần Lãng cam đoan không thành vấn đề.

Tần Minh thương thế đã bình phục, ầm ĩ phải cho Lục Lâm làm việc.

Lục Lâm khiến cho Tần Minh làm chút trợ thủ sống, mặt khác có đôi khi, làm hắn hỗ trợ xem một chút Trần Tiểu Mạch.

Tần Lãng gần nhất càng ngày càng lão thành rồi.

Tần Lãng là người miền núi, tuy rằng tuổi nhỏ một chút, nhưng đã rất có khí thế, gần nhất vẫn luôn đi theo thương đội đi Liễu Trấn bên kia đưa hóa.

Còn chưa tới tháng tám,bất quá, trong đất lương thực đã lớn lên không tồi, đại bộ phận người đều cảm thấy còn có thể lại thật dài, còn không có bắt đầu tiến hành thu hoạch.

Thẩm a bà xuống ruộng đi rồi một vòng, quyết định sớm một chút động thủ, để tránh đêm dài lắm mộng.

Quyết định chủ ý, Thẩm a bà trực tiếp từ trong thôn tìm một người, hứa hẹn một ngày 30 văn tiền công, thỉnh người hỗ trợ.

Thôn dân không ít đều thiếu đất, trong nhà có có dư sức lao động nhân gia, vẫn là có không ít.

"Thẩm a bà, ngươi này ngoài ruộng thu hoạch, còn có thể lại thật dài a!"

Thẩm a bà gật gật đầu, nói: "Là có thể lại thật dài bất quá, nếu là không cẩn thận gặp gỡ mưa to, vậy toàn thất bại."

"Đúng vậy này lại thật dài hẳn là còn có thể lớn lên càng tốt một ít, bất quá, nếu là gặp gỡ mưa to, tổn thất liền lớn, còn không bằng thu vào cho an tâm."

Thẩm a bà cười cười.

Nàng cũng là tưởng chờ lại thật dài, nhưng là, lại trường hai ngày, trong thôn người cũng muốn vội thu hoạch vụ thu, người không hảo tìm, này công cụ cũng liền càng không hảo mượn.

Thẩm a bà mời theo người, vẫn là tương đối trung hậu thành thật, đại gia làm việc đều thập phần ra sức.

Mời đi theo vài người đều cảm thấy Thẩm a bà biến cùng trước kia không giống nhau.

Thẩm gia trước kia nghèo, trong đất sống đều là lão thái thái mang theo tiểu tôn tử chậm rãi làm, nơi nào giống bây giờ tùy tiện thỉnh vài người tới làm.

Loại đất vốn dĩ liền ít lời lãi, lại muốn giao thuế má, lại thỉnh người, cứ như vậy, có thể kiếm tiền, đã không có bao nhiêu.

Trong thôn không ít người đều biết, cửa hàng thú bông, rất nhiều đều là từ Thẩm a bà qua tay làm được.

Thôn dân suy đoán Thẩm a bà là kiếm lời không ít tiền, cho nên không để bụng điểm này thỉnh người phí dụng.

Còn có người cảm thấy Thẩm a bà là đem Trần Tiểu Thái nói cho Thẩm Trì cũng không lo lắng tôn tử về sau, dính song tế tương lai đâu.

"Thẩm a bà, này Thẩm Trì đi nơi nào a!"

Thẩm a bà trên mặt đất bận việc một đoạn thời gian, liền trở về chuẩn bị cơm trưa.

Mấy cái hán tử lại đây làm công phu nhân, liền xung phong nhận việc qua tới

hỗ trợ.

Thẩm a bà cười cười, nói: "Bọn họ a! Ra ngoài đi thương."

Mấy cái phụ nhân hai mặt nhìn nhau, không cấm có chút ngạc nhiên.

"Đi thương, Thẩm Trì nhỏ như vậy, liền ra ngoài đi thương."

Thẩm a bà cười cười, nói: "Hắn chính là hồ nháo."

Lâm Trấn đi đến Liễu Trấn, đường xá có chút xa xôi, Thẩm a bà có đi theo đưa hóa đội ngũ đi xem qua, cũng gặp qua Liễu Trấn khai cửa hàng, tuy rằng ít đi một chút, nhưng cũng là mọi thứ đều toàn vẹn hai cái tiểu tử ở rất tốt.

Thẩm a bà đi xem qua một lần, liền an tâm rồi.

"Như thế nào hồ nháo a! Thẩm Trì tiểu tử này hiện tại là cái làm đại sự, a bà ngươi về sau muốn đi theo hưởng phúc lặc."

Thẩm a bà cười cười, nói: "Một đống tuổi, còn hưởng phúc đâu."

"Chính là một đống tuổi, mới hẳn là hưởng phúc a!"

"Thẩm a bà, ngươi hiện tại nhưng có năm mẫu đất đâu, ngươi lại ở trấn trên, này không tốt lắm liệu lý a!" Một cái phụ nhân nói.

Thẩm a bà gật gật đầu, nói: "Đúng vậy cho nên, ta nghĩ muốn đem đất ra cho thuê."

Thẩm a bà gần nhất cũng có chút ưu sầu, nàng vẫn luôn ở trấn trên, nếu là có những cái đó ý xấu, trộm rút nàng mạ, nàng cũng là không biết.

Nếu muốn hoa màu lớn lên hảo, thời khắc đều phải chú ý làm cỏ, bón phân tưới nước, này ở trấn trên cũng chiếu cố không đến.

Đem đất cho thuê là Lục Lâm chủ ý, Thẩm a bà cũng có chút luyến tiếc, bất quá, người trong nhà thiếu, cũng không thể nề hà.

Mấy cái phụ nhân nghe được Thẩm a bà nói muốn cho thuê đất, một đám đều có chút kích động.

Mấy cái phụ nhân tới trong nhà đều là có chút thiếu đất, có cho thuê đất vẫn là hy vọng có thể thuê đến.

"Thẩm a bà thật đúng là kiếm lời a! Thỉnh những người này, đủ tài đại khí thô."

"Này Thẩm a bà rốt cuộc có bao nhiêu tiền công a! Trong đất cũng không thu đến nhiều ít đồ vật, nàng này mỗi ngày thỉnh người cũng muốn không ít tiền đâu."

"Nghe nói, Thẩm a bà tính toán đem mà đều cho thuê."

"Cho thuê đất a!"

....

Trương Tiến một hồi về đến nhà, liền nhìn đến mấy cái thôn dân tễ ở chính mình trong nhà.

"Cha, như thế nào tới nhiều người như vậy a!" Trương Tiến hỏi.

Trương Thành nhìn Trương Tiến liếc mắt một cái, nói: "Thẩm a bà nói nàng tuổi lớn, không loại đất, muốn đem đất đều cho thuê, làm phiền ta làm chứng kiến."

Trương Tiến gật gật đầu, nói: "Thì ra là thế, Thẩm a bà này đất tính toán như thế nào điền a! "

"Nàng muốn bốn thành lương thực, giao thuê sự tình, liền cũng giao cho tá điền phụ trách."

Trương Tiến gật gật đầu, nói: "Bốn thành đảo cũng không nhiều lắm."

Rất nhiều đại địa chủ đều là muốn thu năm thành lương, cứ như vậy, giao địa tô, tới tay liền không nhiều ít.

"Thẩm a bà đem đất đều cho thuê. " Trương Tiến hỏi.

Trương Thành gật gật đầu, nói: "Đúng vậy năm mẫu đất, toàn cho thuê."

....

Nhà cửa nội.

Thẩm a bà thu xong rồi lương thực, đều vận đến trấn trên.

Lục Lâm đối với Thẩm a bà cách làm có chút ngoài ý muốn, bất quá, muốn đem

lương thực bạc cấp Thẩm a bà.

Thẩm a bà không có muốn, khuyên can mãi, mới thu một nửa.

"Thẩm a bà cũng quá khách khí."

Lão nhân gia cực cực khổ khổ loại lương thực, đều kéo lại đây, Lục Lâm có chút ngượng ngùng.

"Thẩm a bà đem lương thực vận đến trấn trên cũng là tốt, này chúng ta hàng năm không ở ở nông thôn, này lương thực nếu là đặt ở ở nông thôn, bị người trộm cũng là có khả năng."

Trần Tiểu Mễ vẫn là thực bình tĩnh, đại gia hiện tại cũng coi như người một nhà, cũng không cần phân quá rõ ràng.

Lục Lâm ngẫm lại cảm thấy cũng đúng.

Người nhà quê chưa chắc có bao nhiêu ý xấu, nhưng là, đói bụng lên, lại là làm cái gì đều có khả năng này.

Nếu là lương thực đặt ở ở nông thôn, không ai nhìn, bị người trộm, cũng là có khả năng.

"Năm nay mùa màng giống như không tồi đâu." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy may mắn."

May mắn không gặp được đại tai ương, trong lịch sử đại tai ương lưu dân khắp nơi vào nhà cướp của sự tình cũng là rất nhiều.

Thẩm a bà bên này thu hoạch vụ thu, tiến hành vẫn là thực thuận lợi.

Lục gia liền có chút bất đồng.

Trong thôn thu hoạch vụ thu nữ quyến đều muốn xuống đất, bất quá, Lâm Tú Nhi cùng Lý Phương Nguyệt đều có thai, liền gia sự đều rất ít làm, tự nhiên không hảo xuống đất.

Lục Trình Ngọc là cái người đọc sách, trong nhà cũng không dám dùng trồng trọt loại sự tình này tới làm phiền hắn.

Trong nhà có thể xuống đất tráng niên sức lao động chỉ còn lại có Lục Minh cùng Lục An hai cái.

Lão gia tử cũng đại khái biết hai cái nhi tử là cái gì tính tình, liền đi trong thôn tìm người tới làm làm giúp, hứa hẹn 25 văn tiền một người.

25 văn tiền đặt ở ngày thường, thật ra cũng đủ khách khí, bất quá, thu hoạch vụ thu khi không ít người gia đều thiếu người.

Bất quá, đặt ở thu hoạch vụ thu mấy ngày, không tính thấp nhưng cũng không tính cao.

Tuy rằng thỉnh tới rồi người, bất quá, mọi người ngầm nghị luận, Thẩm a bà phía trước ra 30 văn tìm người tới thu hoa màu, so sánh với Lục lão gia tử chỉ ra 25 văn tiền, có chút keo kiệt.

Lục An ném công tác, thế cho nên Vương thị tiền riêng càng ngày càng ít, đối như vậy một chút bạc nhìn chằm chằm liền càng ngày càng gấp.

Thu hoạch vụ thu ngay từ đầu, Vương thị liền đối với mời đến mấy cái làm giúp hùng hùng hổ hổ, lặp lại ghét bỏ nhân gia làm việc làm chậm, ồn ào muốn khấu tiền, làm được mặt trời lặn thời gian, cũng không cho người đi, muốn nhân gia ở nhiều làm một hồi.

Vương thị là cái miệng độc.

Lục Lâm cha mẹ ở thời điểm, Vương thị liền thường thường đối với hai người hùng hùng hổ hổ.

Lục Lâm cha mẹ nếu là phản bác, Vương thị liền sẽ càng thêm điên khùng thoá mạ, dần dà, Lục Lâm cha mẹ liền chịu đựng Vương thị mắng.

Lục Minh cùng Lục An không thiếu cãi nhau, Vương thị đối hai cái nhi tử đều rất thương yêu, cũng không hảo lửa cháy đổ thêm dầu.

Trước mắt thu hoạch vụ thu thỉnh người, Vương thị liền đem trong khoảng thời gian này, đọng lại lửa giận, phát tiết tới rồi trong nhà thỉnh làm giúp trên người.

Không phải ghét bỏ cái này làm việc lười biếng, chính là mắng cái kia họa họa lương thực, lương thực đều rớt trong đất.

Vương thị đã từng mắng nhi tử mắng thói quen, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Mấy cái thôn dân dù sao cũng là lấy tiền làm việc, bị Vương thị mắng cũng chỉ có thể chịu đựng, bất quá, ngầm, Vương thị chanh chua lời đồn đãi lại lan tràn

mở ra.

Còn có người đem Vương thị cùng Thẩm a bà làm đối lập, đối lập xuống dưới kết quả chính là, Vương thị kém quá xa.

------oOo------

Chương 83: Tiểu khoai lang đỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vương thị ngày đầu tiên mắng chửi người thời điểm, thôn dân cũng không phản bác, thế cho nên, Vương thị có một loại thôn dân nhẫn nhục chịu đựng ảo giác, ngày hôm sau, Vương thị liền mắng lợi hại hơn.

Mấy cái thôn dân nhẫn đến ngày hôm sau lúc chạng vạng, rốt cuộc chịu đựng không được, liền tìm Lục lão gia tử, muốn Lục lão gia tử đem hai ngày tiền công cấp kết, bọn họ không nghĩ làm.

"Đây là như thế nào, như thế nào liền không làm. " Lục lão gia tử có chút không sảng khoái nói.

Dẫn đầu hán tử nói: "Lục lão gia tử, đại gia là tới kiếm tiền, không phải tới nghe mắng, ngươi đem tiền công kết, chúng ta không làm. "

Lục lão gia tử có chút khó xử cau mày, trong lòng có chút hụt hẫng.

Lục lão gia tử tư tâm cảm thấy, hắn tiêu tiền mướn người làm việc, hai câu mắng làm sao vậy, làm việc bị phía trên mắng, cũng là bình thường.

Lục lão gia tử có thể có nhiều như vậy đất, ở trong thôn cũng là đỉnh thể diện, tư tâm liền có chút coi thường trong thôn người.

Mấy cái làm giúp thống nhất chiến tuyến, làm Lục lão gia tử cảm thấy chính mình uy nghiêm đã chịu khiêu khích, không cấm có chút cáu giận.

Vương thị nghe được vài người quấn lấy Lục lão gia tử đòi tiền, tức giận lên.

"Không hảo hảo làm việc, còn muốn tiền công, mỹ các ngươi."

Thôn dân cũng không phải dễ chọc, nghe vậy lập tức nổi giận.

"Thế nào, ngươi tưởng quỵt nợ, không nghĩ trả tiền như thế nào."

"Một cái hai cái liền biết lười biếng, còn có mặt mũi muốn tiền công, liền các ngươi những người này, ta chịu thỉnh các ngươi, các ngươi nên thắp nhang cảm tạ."

Dẫn đầu Trương Đại Niên sắc mặt khó chịu, nói: "Lão thái thái, ngươi làm sao nói chuyện, thời tiết này muốn người địa phương nhiều đi cho ai làm việc không phải làm việc a! Ngươi cũng không xem ngươi ra nhiều ít tiền công, chẳng lẽ còn muốn cho chúng ta cho ngươi ngày đêm đẩy nhanh tốc độ."

"Chính là a! Phía trước đi Thẩm a bà gia làm việc, bắt được chính là 30 văn một ngày, giữa trưa còn có hai cái bánh bao."

"Cấp Lục gia cực cực khổ khổ làm việc, giữa trưa liền chén nhiệt canh đều không có, liền biết thúc giục thúc giục thúc giục."

Vương thị nghe mấy người nhắc tới Thẩm a bà, tức khắc nổ ra.

Thẩm Trì hứa cho Trần Tiểu Thái, Vương thị liền đem Thẩm a bà xem thành Lục Lâm một đám.

Vương thị tư tâm cảm thấy, Thẩm a bà kia tiền đều là hoa Lục Lâm, phía trước khí không nhẹ đâu.

Vương thị cùng mấy cái làm giúp đại sảo lên.

Vương thị miệng độc, đối với vài người một trận tức giận mắng, đem mấy cái bổn miệng vụng lưỡi hán tử mắng mặt đỏ tai hồng.

Có cái hán tử một kích động, trực tiếp xả ra Vương thị bức tử nhi tử, lại đi Trần Tiểu Mễ gia trộm tiền sự tình cấp xả ra tới.

Vương thị chán ghét nhân gia nói nàng trộm tiền sự tình, bởi vì sự tình, nàng căn bản không có làm, lại không có người tin tưởng.

Vương thị cùng mấy cái thôn dân đại sảo đại nháo, thiếu chút nữa đánh lên tới, cuối cùng, gọi tới lí chính điều giải, mới hành quân lặng lẽ.

Sự tình kết quả là, Lục lão gia tử thanh toán vài người tiền công, nhưng là, mỗi người khấu năm văn tiền, bởi vì Vương thị cảm thấy bọn họ làm việc không ra sức.

Nếu không phải lí chính ở giữa, Vương thị còn tưởng khấu hạ càng nhiều tiền.

Lục lão gia tử tư tâm cảm thấy lão bà tử, miệng quá nát đem người đều chọc mao, lại cảm thấy thôn dân quá không đúng mực.

Hắn tiêu tiền thỉnh những người này tới tìm việc, những người này cư nhiên còn

làm ầm ĩ thành như vậy.

Hắn ra tiền công đã đủ cao, mấy cái thôn dân làm sống chẳng ra gì, lại có chút lòng tham không đáy.

Mấy cái hán tử đều cảm thấy có chút tức giận, bất quá, cũng không nghĩ vì năm văn tiền, làm lớn chuyện.

Bất quá, kể từ đó, Lục gia ở trong thôn thanh danh lại lập tức xú.

Mấy cái hán tử về nhà đem sự tình nói, trong nhà bà nương tự nhiên có chút khí.

Trong thôn có người nói, Lục lão gia tử không phúc hậu a! Cấp tôn tử cưới cái tức phụ, mấy chục lượng hoa lên, đôi mắt đều không nháy mắt một chút.

Trong thôn người nghèo khổ cho hắn làm việc, lại mấy cái tiền đồng đều phải cắt xén, thật sự là "Làm giàu bất nhân".

Mấy cái thôn dân không làm, Lục lão gia tử cũng không như thế nào để ý.

Ở Lục lão gia tử xem ra, có tiền còn sợ thỉnh không tới người sao?

Nhưng là lại thỉnh người thời điểm, lại phát hiện không ai nguyện ý làm.

Lục lão gia tử hỏi thăm một chút, phát hiện thôn dân bên trong truyền lưu hắn thích quỵt nợ, cho hắn làm việc nhất định phải cẩn thận, một cái làm không tốt, tiền công đã bị khấu hết, tới cuối cùng cho người ta làm không công.

Trên đường mấy cái thôn dân, đối với Lục lão gia tử chỉ chỉ trỏ trỏ, đem Lục lão gia tử khí cái không nhẹ.

Lục gia thỉnh không tới người, cuối cùng vẫn là lí chính ra mặt, cấp Lục lão gia tử thỉnh người.

Bất quá, mới tới người yêu cầu trước trả tiền lại công tác, không tiếp thu, làm không hảo khấu tiền chuyện này.

Lục lão gia tử rơi vào đường cùng, chỉ có thể đồng ý.

Chờ Lục lão gia tử phục hồi tinh thần lại, phát hiện nhà mình bởi vì mấy văn tiền bị mắng không phúc hậu, chỉ có thể nhịn.

Lục gia này đất thu gập ghềnh, bất quá, cuối cùng là đem trong đất lương thực đều thu.

Thu hoạch vụ thu qua đi, mấy tràng gió thu qua thời tiết càng ngày càng lạnh, ẩn ẩn có tiến vào mùa đông xu thế.

....

Lục Lâm cửa hàng bên trong sinh ý, lại là càng ngày càng tốt.

Thú bông lực ảnh hưởng, muốn so cặp sách lớn hơn.

Không ít làm buôn bán, chạy tới Lục Lâm cửa hàng bên trong nhập hàng, bán trao tay đến địa phương khác.

Vì đền bù nhân thủ không đủ vấn đề, Lục Lâm lại từ người môi giới trong tay mua hai cái biết kim chỉ nữ nhân trở về.

Hai nữ nhân một cái kêu Hỉ Thước, một cái kêu Lâm Xuân.

Hỉ Thước 26 tuổi, Hỉ Thước khi còn nhỏ trong nhà nghèo, bị cha mẹ bán cho gia đình giàu có, bị ban danh Hỉ Thước, sau lại, tên thật cũng quên mất, vẫn luôn nơm nớp lo sợ cấp kia hộ nhân gia làm việc, tuy rằng Hỉ Thước mới 26 tuổi, nhưng có thể là bởi vì làm lụng vất vả quá mức duyên cớ, nhìn đảo như là ba bốn mươi tuổi người.

Hỉ Thước tuổi lớn lúc sau, kia gia đình giàu có gia đạo sa sút, cũng nuôi không nổi như vậy nhiều nha hoàn bà tử, liền lại đem Hỉ Thước qua tay bán.

Một cái khác kêu Lâm Xuân cũng có 23, trượng phu đã chết, bà mẫu nói nàng khắc thân, liền đem nàng cấp bán.

Hỉ Thước cùng Lâm Xuân đã đến, làm Thẩm a bà cùng Vân Nương áp lực giảm đi.

Lục Lâm làm Thẩm a bà phụ trách giáo hai người làm thú bông.

Thẩm a bà rốt cuộc lớn tuổi, thị lực có chút giảm xuống, làm việc càng ngày càng lực bất tòng tâm.

Khoảng thời gian trước, sợ chậm trễ Vân Nương, Thẩm a bà chủ động cùng Lục Lâm đề ra thay đổi người sự tình.

Lục Lâm hiện tại làm nàng dạy người làm việc, làm Thẩm a bà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thẩm Trì không ở bên người, Thẩm a bà có chút cô đơn.

Hai nữ nhân mới tới đều là người đáng thương, Thẩm a bà đối hai người vẫn là có chút đồng tình.

Thẩm a bà cùng hai người đãi ở một khối, cũng không cảm thấy nhàm chán.

Thẩm Trì không ở, Hỉ Thước cùng Lâm Xuân tới lúc sau, cùng Thẩm a bà ở tại một gian.

....

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đi ở trên đường, Trần Tiểu Mễ có chút tò mò nhìn đông nhìn tây.

Năm nay thu hoạch không tồi, không ít nông dân trên mặt đều treo xán lạn tươi cười.

Lục Lâm thấy được mấy cái người miền núi ở bán thổ sản vùng núi, thuận tay mua một ít sơn trân.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm mua đồ vật bĩu môi, nói: "Kỳ thật, loại đồ vật này, trên núi nơi nơi đều là, căn bản không cần phải mua."

"Trước kia a! Thổ sản vùng núi là rất khó mua, hơn nữa, mua được rất có khả năng đều là hàng giả......"

Trần Tiểu Mễ biết Lục Lâm nói trước kia là một thế giới khác.

Trần Tiểu Mễ tổng cảm thấy đó là một cái thập phần thần kỳ địa phương, có ăn không hết đồ ăn, lại ăn không được sơn trân.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Thích thì ngươi nhiều mua một ít."

"Kia cũng không cần mua quá nhiều."

Lục Lâm hướng tới nơi xa chợ nhìn thoáng qua, vừa lúc thấy được một cái quen thuộc người.

"Là Lưu đại thúc."

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Thật đúng là chính là a! Có đoạn thời gian không thấy."

Lục Lâm phía trước ngại ở nông thôn phòng ở tiểu, cố ý tìm Lưu Quý Dũng đám người một lần nữa tu chỉnh qua.

Bất quá, hiện tại trấn trên sự tình nhiều, ở nông thôn phòng ở hiện tại cũng không thế nào đi.

Trần Tiểu Mễ minh mỗi khi nhớ tới ở nông thôn phòng ở, đều cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Lưu đại thúc ở bán khoai lang đỏ a!" Lục Lâm có chút mê hoặc nói.

Năm trước khoai lang đỏ liền ế hàng, năm nay vẫn là loại khoai lang đỏ sao?

"Muốn hay không lại nhưỡng chút khoai lang đỏ rượu?" Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng hảo a!"

Ủ rượu tới tiền cũng là thực mau, tuy rằng thú bông bán hảo, nhưng là, trứng gà cũng không thể đặt ở một cái trong rổ, nhiều điều tài lộ luôn là hảo.

"Lưu đại thúc."

Trần Tiểu Mễ đi lên trước, tiếp đón một tiếng.

"Lâm thiếu, Tiểu Mễ ca, là hai vị a!"

Cửa hàng Hoa Hạ thanh danh cực đại, Lưu Quý Dũng cũng hỏi thăm hai người tình huống, biết Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ hiện tại ở trấn trên cấp Đại lão bản công tác, kiếm lời rất nhiều tiền.

Hiện tại ở nông thôn cũng có rất nhiều người dựa vào cấp cửa hàng Hoa Hạ làm thêu phẩm kiếm tiền.

Thôn dân người đối người giàu có luôn là có chút kính sợ, thế cho nên Lưu Quý Dũng nhìn đến Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm ẩn ẩn câu nệ một ít.

"Lưu đại thúc, bán khoai lang đỏ a không bán cấp tiệm gạo sao?" Trần Tiểu Mễ hỏi.

Lưu Quý Dũng thở dài, có chút sầu lo nói: "Cái đầu quá nhỏ, tiệm gạo không thu."

Trần Tiểu Mễ cầm lấy một cái khoai lang đỏ nhìn thoáng qua, nói: "Như vậy tiểu nhân khoai lang đỏ, căn bản không đủ ăn a!"

Lục Lâm dùng khuỷu tay đụng phải Trần Tiểu Mễ một chút.

Trần Tiểu Mễ ngượng ngùng cười cười.

Lưu Quý Dũng cũng không để ý, cười khổ nói: "Tiểu Mễ ca, ngươi không cần xem chúng ta cái này khoai lang đỏ tiểu, nhưng là, đặc biệt ngọt, bất quá, bán tương thượng là kém một ít a! Thế cho nên căn bản bán không ra đi, ai, nhà ta loại còn tính thiếu, chúng ta thôn có không ít người gia toàn loại thứ này, này nếu là bán không ra đi, còn không biết muốn như thế nào qua mùa đông đâu."

Lục Lâm có chút khó hiểu nói: "Năm trước không phải khoai lang đỏ liền ế hàng sao? Như thế nào lại loại nhiều như vậy."

Lưu Quý Dũng ngượng ngùng nói: "Cái này...... Kỳ thật chúng ta là gọi người cấp lừa."

Trần Tiểu Mễ có chút mê hoặc nói: "Gọi người cấp lừa. "

Lưu Quý Dũng thở dài một tiếng, giải thích nói: "Năm trước khoai lang đỏ giá cả không cao, mọi người đều không nghĩ loại khoai lang đỏ, năm trước tới cá nhân kêu Lưu Kỳ."

"Lưu Kỳ nói trên tay hắn có phía nam khoai lang đỏ loại tốt, loại này khoai lang đỏ so với chúng ta nơi này khoai lang đỏ, ngọt nhiều, thực chịu phía nam quý nhân hoan nghênh, làm chúng ta loại, hắn mùa thu lại đây thu, hắn cái này khoai lang đỏ trồng ra, có thể bán bản địa khoai lang đỏ mấy lần giá cả, cam đoan nói, làm đại gia không cần lo lắng."

Đại gia ngay từ đầu cũng không tin, bất quá, người nọ toàn thân bộ tịch, cũng không giống như là cái sẽ gạt người, đại gia liền tin.

Trần Tiểu Mễ thiên đầu, nói: "Năm nay, hắn không lại đây sao?"

"Lại đây nhưng thật ra lại đây, bất quá, hắn nói chúng ta khoai lang đỏ cái đầu quá tiểu, nhất định là không hảo hảo loại, không phù hợp tiêu chuẩn, không cao hứng thu."

Trần Tiểu Mễ có chút khó hiểu nói: "Loại giống không phải hắn lấy tới sao? Trồng ra nhỏ, kia cũng là hắn trách nhiệm, bất quá, vì cái gì sẽ thu nhỏ."

Lục Lâm nghiêng đầu, nói: "Có thể là địa lý hoàn cảnh sai biệt đi."

Phía nam khí hậu cùng bên này không giống nhau, địa hình, thổ nhưỡng hẳn là cũng có điều bất đồng, cho nên, trồng ra khoai lang đỏ, liền cũng không quá tương đồng.

Trần Tiểu Mễ chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Lưu đại thúc, các ngươi nhận thức cái này Lưu Kỳ sao? Hắn có phải hay không cùng các ngươi thôn, có quan hệ gì a!"

Lưu Quý Dũng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy Lưu gia trước kia nghèo, Lưu Kỳ hắn cha phía trước, liền đi ra ngoài chạy thương, nghe nói là kiếm lời không ít tiền, còn ở phía nam mua phòng ở, cửa hàng, nạp mấy cái thiếp thị, trong nhà có tiền thực."

Lục Lâm chớp chớp mắt, ước chừng minh bạch Đại Loan thôn nhân vi cái gì sẽ tin tưởng Lưu Kỳ.

Lưu Kỳ hắn cha là Đại Loan thôn đi ra thành công nhân sĩ a!

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Nếu thật sự ngọt nói, có thể mua một ít."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Có thể."

Có thể nhưỡng một ít khoai lang đỏ rượu ra tới, khoai lang đỏ cái đầu nhỏ không nhỏ, đều có thể ủ khoai lang đỏ rượu, khoai lang đỏ ngọt độ cao nói, còn có thể tiết kiệm đường.

Lục Lâm mua một trăm cân khoai lang đỏ trở về, làm Vân Nương chưng một ít khoai lang đỏ tới ăn.

Trần Tiểu Mạch thực thích loại này hương vị thơm ngọt khoai lang đỏ, lập tức ăn ba cái.

Tần Lãng cùng Tần Minh đúng là choai choai tiểu tử, ăn nghèo lão tử tuổi tác.

Lục Lâm làm hai tiểu hài tử tùy tiện ăn, quản đủ no hai người liền một chút ăn mười mấy củ.

Trần Tiểu Mễ ăn khoai lang đỏ, nói: "Xác thật thực ngọt, chính là cái đầu quá nhỏ ăn mấy miếng liền hết."

Hắn bên này chờ ăn cơm người còn rất nhiều, khoai lang đỏ giá cả không quý, cũng có thể ăn, ăn không xong gây thành rượu, cũng sẽ không lãng phí.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Thích nói, ta nhiều mua một ít trở về."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng hảo."

------oOo------

Chương 84: Khoai lang đỏ khô tặng phẩm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vân Nương tay nghề không tồi, thế cho nên Lục Lâm hiện tại đã rất ít xuống bếp, có đôi khi tâm huyết dâng trào, sẽ bộc lộ tài năng.

Trong nhà mua một đám khoai lang đỏ, Lục Lâm xuống bếp làm khoai lang đỏ bánh.

Chiên ra tới bánh khoai lang đỏ màu sắc mê người, nhiệt ăn, nhả ra lại ăn ngon, làm người dừng không được tay.

Bởi vì chiên bánh khoai lang đỏ, yêu cầu dùng đến du, Lục Lâm chiên không nhiều lắm, trong nhà tiểu hài tử, vẫn là mỗi người phân tới một cái.

Trần Tiểu Mạch gặm khoai lang đỏ bánh, đôi mắt lượng lượng.

"Lâm ca, cái này ăn ngon."

Trần Tiểu Mạch nói xong liền đi lại mâm lấy khoai lang đỏ bánh.

Lục Lâm xách ra Trần Tiểu Mạch tay, nói: "Ngươi đều ăn ba cái, lại ăn nữa Tần Lãng ca ca sẽ không có ăn."

Tần Lãng li.ếm liế.m môi, nói: "Lâm ca, ngươi cho Tiểu Mạch ăn đi."

Tần Lãng phía trước ở giúp cấp Lục Lâm hỗ trợ, chờ hắn giặt sạch tay ra tới, một mâm khoai lang đỏ bánh đã chỉ còn lại có một cái.

Lục Lâm nhìn Tần Lãng liếc mắt một cái, nói: "Không cần như vậy chiều hắn, hơn nữa, ăn nhiều cũng không tốt."

Trần Tiểu Mạch nghe vậy, đem mâm khoai lang đỏ bánh đẩy cho Tần Lãng.

Tần Lãng ăn một ngụm, hai tròng mắt lập tức sáng.

"Lâm ca, ăn ngon thật, ngươi thật là có bản lĩnh."

Lục Lâm nhìn Tần Lãng phản ứng, thầm nghĩ: Nơi này người vẫn là thực hảo tống cổ, chỉ cần có mỹ thực là đủ rồi.

Mỹ thực có thể kí.ch thích người công tác nhiệt tình đâu.

Trần Tiểu Mễ đã ăn hai cái khoai lang đỏ bánh, trong miệng ngậm một cái, trên tay còn cầm một cái.

Trần Tiểu Mạch đem mâm khoai lang đỏ bánh đẩy cho Tần Lãng xomg Trần Tiểu Mạch liền mắt trông mong nhìn Trần Tiểu Mễ.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ, chỉ có thể phân nửa cái bánh cấp Tiểu Mạch.

Tiểu Mạch cầm nửa cái bánh, dị thường quý trọng gặm lên.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ đau lòng nhìn chính mình bánh bộ dáng, có chút buồn cười.

Lục Lâm đi một chuyến Đại Loan thôn.

Đại Loan thôn không ít người đều loại khoai lang đỏ biết Lục Lâm là tới mua khoai lang đỏ, một đám thôn dân đều thật cao hứng.

Lưu Quý Dũng có chút ngượng ngùng nhìn Lục Lâm.

"Lâm thiếu, lại phiền toái ngươi."

Lưu Quý Dũng cảm thấy Lục Lâm khả năng căn bản không muốn ăn khoai, thu mua cái này khoai lang đỏ, rất có thể chỉ là xuất phát từ đạo nghĩa.

Đại Loan thôn người vội vã đem khoai lang đỏ ra tay, giá cả cũng không có khai rất cao, năm trước khoai lang đỏ, năm văn tiền tam cân, năm nay chỉ cần một văn tiền một cân.

Lục Lâm hoa tám lượng bạc, trực tiếp mua tám ngàn cân khoai lang đỏ.

Đại Loan thôn người tỏ vẻ sẽ đem khoai lang đỏ đưa đến trấn trên.

Lục Lâm đã có thể tính đại khách hàng, bất quá, Đại Loan thôn rất nhiều nhân gia đều loại khoai lang đỏ, Lục Lâm mua tám ngàn cân chỉ là như muối bỏ biển.

Trần Tiểu Mạch nhìn Đại Loan thôn người, đem đại lượng khoai lang đỏ đưa lại đây, không khỏi giật mình trừng lớn mắt.

"Tần Minh ca ca, thật nhiều thật nhiều khoai lang đỏ a!"

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mạch có chút nghi hoặc nói: "Chúng ta có phải hay không về sau không ăn cơm, quang ăn khoai lang đỏ a!"

Tần Minh: "......"

Hẳn là không thể nào.

Khoai lang hương vị là không tồi, bất quá, thứ này ăn nhiều, luôn là dễ dàng trướng bụng.

Lục Lâm mang theo Tần Lãng huynh đệ hai cái cùng Trần Tiểu Mạch đem phơi một ít khoai lang đỏ khô.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ khô vẫn là thực ngọt, cho nên phơi ra tới khoai lang đỏ khô cũng thực ngọt.

Khoai lang đỏ khô phơi ra tới lúc sau, mọi người đều nói tốt ăn.

Lục Lâm cùng Tần Lãng đi Liễu Trấn đưa hóa thời điểm, tặng không ít khoai lang đỏ khô cấp Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì.

Trần Tiểu Thái đám người ăn cơm tương đối tiết kiệm.

Lục Lâm vài lần cùng hai người nói, nên ăn liền ăn cái này vấn đề, nhưng là, hai người vẫn là ăn thực tiết kiệm.

Lục Lâm tìm Tần Nghị nhìn bọn hắn chằm chằm, kết quả Tần Nghị càng tiết kiệm.🤣🤣

Lục Lâm không có biện pháp, chỉ có thể cấp ba người tìm cái bà tử, làm nàng mỗi ngày cấp ba người nấu cơm.

Lục Lâm tính toán cấp hai cái tiểu tử nhiều đưa điểm khoai lang đỏ khô qua đi, như vậy đói bụng cũng có thể đánh bữa ăn ngon.

Thừa dịp thiên tình, Lục Lâm phơi mấy đám khoai lang đỏ khô ra tới.

Trần Tiểu Mễ nhai khoai lang đỏ khô, nói: "Lại phơi như vậy nhiều khoai lang

đỏ khô làm gì, ăn không xong muốn hư rồi."

"Gần nhất sinh ý xuống dưới một ít, ta tính toán làm một ít đẩy mạnh tiêu thụ hoạt động."

Trần Tiểu Mễ chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Giống ngươi nói cái kia mua một tặng một sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy chính là cái kia."

Trần Tiểu Mễ nghiêng đầu.

Hắn nghe Lục Lâm nói qua rất nhiều mua một tặng một hoạt động, bất quá, đại đa số hoạt động, giống như đều là gạt người.

Tỷ như chiêu bài đánh mua một tặng một, trên thực tế là, mua một kiện quần áo, đưa một đôi vớ.

Bất quá, người luôn thích chiếm cái tiện nghi, có cái gì đưa, tổng so không đồ vật đưa hảo a!

"Ngươi tưởng đưa khoai lang đỏ khô?" Trần Tiểu Mễ giơ trên tay khoai lang đỏ khô hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Không tồi."

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Mua thú bông đưa khoai lang đỏ khô, này có phải hay không có chút kỳ quái a!

Bất quá, Lục Lâm thông minh như vậy nếu Lục Lâm làm như vậy, tóm lại là có Lục Lâm đ*o lý.(nghe chồng là được)

Không quá mấy ngày, trong cửa hàng liền đẩy ra mua cặp sách, mua thú bông, đưa khoai lang đỏ khô hoạt động.

Lục Lâm làm một ít bất đồng nhan sắc túi tiền, ở bên trong để vào khoai lang đỏ khô, chỉ cần ở trong cửa hàng mua đồ vật, liền có thể đưa một túi.

Khoai lang đỏ khô không phải cái gì hiếm lạ đồ vật, bất quá, đưa đến người đều thật cao hứng.

Không ít khách hàng đối khoai lang đỏ khô đánh giá phi thường cao, mua thú bông thời điểm, tổng hội làm chủ quán nhiều đưa một ít.

"Lâm thiếu, cái kia khoai lang đỏ khô hương vị không tồi a! Đưa ta một ít đi." Dương Hằng Chi đối với Lục Lâm nói.

Dương Hằng Chi trước hai ngày, lại ở cửa hàng mua cái thú bông, bởi vì là khách quen, Trần Tiểu Mễ liền nhiều tặng Dương Hằng Chi mấy túi khoai lang đỏ khô.

Dương Hằng Chi vốn dĩ cũng không để trong lòng, không nghĩ tới lấy về, lão thái thái phi thường thích này khoai lang đỏ khô hương vị, một người liền đem sở hữu tặng phẩm cấp bá chiếm.

Lục Lâm tràn đầy bất đắc dĩ nói: "Dương thiếu gia, cái kia khoai lang đỏ khô, không bán, là tặng phẩm."

Dương Hằng Chi đối với Lục Lâm làm mặt quỷ nói: "Lâm thiếu, ngươi lại cùng ta tới này bộ, nhà ngươi Trấn Điếm chi bảo cũng không bán, có duyên giả đến chi, này khoai lang đỏ khô hơn phân nửa cũng là như thế, ngươi nhìn xem ta bộ dáng này, liền biết ta là người có duyên."

Lục Lâm ngượng ngùng cười cười, "Dương thiếu đều nói như vậy, ta đưa ngươi một ít đi, bất quá, Dương thiếu nhưng đừng ra bên ngoài nói......"

Dương Hằng Chi gật gật đầu, nói: "Ta đã biết."

Khoai lang đỏ khô làm tặng phẩm bán ra một bộ phận lúc sau, rất được khen ngợi, có không ít người tới hỏi cái này tặng phẩm bán hay không bán

Lục Lâm phơi ra tới khoai lang đỏ khô cũng không nhiều lắm, liền cùng người ta nói không bán, chọc đến không ít người bất lực trở về, đương nhiên cũng có một ít giống Dương Hằng Chi giống nhau, tiến đến năn nỉ ỉ ôi.

"Nhà ngươi khoai lang đỏ khô, hương vị thật không sai a! Ta cũng ăn qua khác khoai khô, chỉ là không có ngọt như vậy." Dương Hằng Chi nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Ta dùng chính là Đại Loan thôn tiểu khoai lang đỏ, bên kia trồng ra khoai lang đỏ cái đầu tương đối tiểu, bất quá, ngọt độ rất cao, vị không tồi, Dương thiếu thích nói, có thể đi mua một ít."

Dương Hằng Chi hơi có chút cảm thấy hứng thú nói: "Phải không? Nghe tới không tồi, ta nãi nãi thích nhất ăn khoai lang đỏ cháo."

Trong khoảng thời gian này, Lục Lâm cũng cùng không ít người đề cử Đại Loan thôn tiểu khoai lang đỏ, cũng không rõ ràng lắm, những người đó có hay không

đi Đại Loan thôn mua khoai lang đỏ.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ ế hàng vấn đề không giải quyết.

Đại Loan thôn rất nhiều nhân gia qua mùa đông, giống như đều sẽ có chút vấn đề.

Lục Lâm tư tâm đối nơi này triều hoàng thổ bối hướng lên trời nông dân, vẫn là thực đồng tình.

Lại qua hơn mười ngày, Trần Tiểu Mễ cư trú tứ hợp viện cửa, tới mấy cái thôn dân.

Tần Lãng nhìn mấy cái thôn dân, nói: "Vài vị có việc a!"

Lưu Quý Dũng có chút khẩn trương nói: "Vị này chính là ta Đại Loan thôn thôn dân, lấy Lâm tiểu ca phúc, chúng ta thôn khoai lang đỏ cấp bán không sai biệt lắm, chúng ta là tới tỏ vẻ cảm tạ."

Đại Loan thôn người, vốn đang ở vì muốn bán thế nào khoai lang đỏ đi ra ngoài phát sầu.

Không nghĩ tới khoảng thời gian trước, cư nhiên có người chủ động tìm tới tới, nói muốn mua khoai lang đỏ.

Ngay từ đầu thôn dân còn sợ khoai lang đỏ cái đầu tiểu, khách nhân không hài lòng, không nghĩ tới những người này liền thích tiểu nhân, sau đó tới người càng ngày càng nhiều.

Một người là ngoài ý muốn, nhưng là, không ngừng có người hỏi bọn hắn thôn khoai lang đỏ, thôn dân liền cảm giác có chút không thích hợp.

Lưu Quý Dũng hỏi thăm xuống dưới, mới biết được, nguyên lai là Hoa Hạ cửa hàng, bán thú bông đưa khoai lang đỏ khô.

Không ít người ăn cảm thấy hảo, nhưng lại mua không được, liền trực tiếp tới Đại Loan thôn mua khoai lang đỏ.

Tới người càng ngày càng nhiều, trong thôn khoai lang đỏ ế hàng vấn đề, liền giải quyết, không ít thôn dân đối Lục Lâm đều là thập phần cảm kích.

Mọi người tính toán, cảm thấy không thể làm Lục Lâm hỗ trợ không công, liền tới đây cấp Lục Lâm tặng một ít đồ vật.

Trần Tiểu Mễ nhìn thôn dân đưa lại đây nấm, củ mài, măng, tâm tình thập phần sung sướng.

Mấy thứ này trong núi có rất nhiều, bất quá hắn gần nhất không vào núi, muốn ăn nói, đều là mua.

"Lưu đại thúc, ngươi cũng quá khách khí." Trần Tiểu Mễ cười tủm tỉm nói.

"Nơi nào, nơi nào."

Lưu Quý Dũng đối với Trần Tiểu Mễ giới thiệu nói: "Đây là chúng ta Đại Loan thôn lí chính."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lưu Quý Dũng bên người trung niên nam tử liếc mắt một cái, nói: "Nguyên lai là lí chính, thất lễ."

Lưu Điền vội vàng đáp lễ, nói: "Tiểu Mễ ca, quá khách khí, ít nhiều nhờ ngươi cùng Lâm ca, bằng không thôn chúng ta khoai lang đỏ sợ là muốn lạn ở kho hàng."

Trần Tiểu Mễ vội vàng vẫy vẫy tay, nói: "Chuyện nhỏ không tốn sức gì, không cần khách khí."

Trong thôn lí chính Trương Thành, xem hắn luôn là đôi mắt không phải đôi mắt, cái mũi không phải cái mũi, còn cảm thấy hắn bại hoại trong thôn không khí.

Trần Tiểu Mễ nguyên bản còn tưởng rằng lí chính đều là cái dạng này, chợt gặp một cái đối chính mình khách khí lí chính, Trần Tiểu Mễ tức khắc có chút không thói quen.

Lưu Quý Dũng nhìn Trần Tiểu Mễ tròn vo bụng, nói: "Tiểu Mễ ca, ngươi đứa nhỏ này không nhỏ a!"

Trần Tiểu Mễ vuốt bụng, nói: "Là có chút tháng, sủy như vậy cái gia hỏa, tay chân đều duỗi thân không khai a! Chạy nhanh sinh hạ tới mới hảo."

Lưu Quý Dũng cười cười, nói: "Tiểu Mễ ca nói đùa, ngươi hiện tại nên tĩnh dưỡng đâu......"

Trần Tiểu Mễ phồng lên quai hàm, nói: "Còn tĩnh dưỡng a! Ta đều béo hơn nhiều."

Lục Lâm mỗi lần xem hắn làm việc nặng, liền đại kinh tiểu quái, thật là có chút không thể nói lý đâu.(Thương vợ)

Trong thôn bà nương mang thai, nên làm việc cũng vẫn là muốn làm việc.

Trần Tiểu Mễ thu đồ vật, tiếp đón Trần Tiểu Mạch lấy chút khoai lang đỏ khô ra tới chiêu đãi người.

Lưu Quý Dũng đám người gần nhất cũng không thiếu nghe người ta nói, cửa hàng Hoa Hạ bên này bán khoai lang đỏ điều, đều cầm nếm nếm.

"Tiểu Mễ ca, các ngươi này khoai lang đỏ điều phơi thật không sai a!"

Trần Tiểu Mễ đắc ý nói: "Hẳn là còn hành đi, hảo chút khách nhân đều thích, lại đây hỏi chúng ta bán không bán, bất quá, chúng ta cái này là tặng phẩm, không bán."

Khoai lang đỏ điều này ngoạn ý, đối trong tiệm chỉ là cái mánh lới mà thôi.

Khoai lang đỏ cũng không phải cái gì hiếm lạ ngoạn ý, muốn dựa bán thứ này kiếm bao nhiêu tiền, cũng là tương đối khó khăn, Lục Lâm cũng không trông cậy vào dựa thứ này kiếm tiền, cũng liền không phí chuyện này.

Lưu Quý Dũng đám người ăn khoai lang đỏ khô, mọi người cân nhắc khoai lang đỏ không tốt lắm bán, có lẽ bọn họ có thể suy xét bán một đám thành phẩm khoai lang đỏ khô.

Chỉ là khoai lang đỏ khô là Trần Tiểu Mễ trước hết nghĩ đến, cũng không biết bọn họ bán khoai lang đỏ khô, có thể hay không ảnh hưởng Trần Tiểu Mễ.

Lưu Quý Dũng cùng Trần Tiểu Mễ nhắc tới.

Trần Tiểu Mễ hào phóng tỏ vẻ không quan hệ.

Khoai lang đỏ khô bất quá là đẩy mạnh tiêu thụ thủ đoạn mà thôi, không có cái này còn có thể có cái khác.

------oOo------

Chương 85: Lao dịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm trở về thời điểm, Lưu Quý Dũng đám người đã rời đi.

"Ngươi tâm tình thực hảo a!"

Lục Lâm tiến phòng, liền nhìn đến Trần Tiểu Mễ trước mặt bãi một cái sọt đồ vật, đầy mặt vui mừng.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.

"Đại Loan thôn lí chính cùng Lưu đại thúc đã tới, tặng một ít đồ vật, nói là cảm ơn ngươi hỗ trợ bán khoai lang đỏ nhân tình, ngươi xem nơi này, tất cả đều là thôn bọn họ đưa tới."

"Lưu đại thúc cũng quá khách khí, Đại Loan thôn lí chính cũng tới."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.

"Đại Loan thôn lí chính thực khách khí."

Đối phương giống như đối hắn thực tôn kính, Trần Tiểu Mễ vẫn luôn bị người khinh thường, khó lúc được người tôn kính.

Lục Lâm cười cười, nói: "Phải không? Đại Loan thôn lí chính, người không tồi."

Lục Lâm đi qua Đại Loan thôn vài lần, cùng Đại Loan thôn lí chính từng có vài lần tiếp xúc, cảm thấy vị kia lí chính là cái bình dị gần gũi người.

"Thoạt nhìn, nhưng thật ra không có gì cái giá." Trần Tiểu Mễ nói.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ ế hàng sự tình, cũng truyền tới Đại Thạch Thôn.

Hai thôn là bên cạnh nhau,Đại Thạch Thôn không ít người gia cùng Đại Loan thôn tồn tại quan hệ thông gia quan hệ.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ ế hàng vấn đề, Đại Thạch Thôn người cũng biết.

Nguyên bản Đại Thạch Thôn người nghe nói, Đại Loan thôn khoai lang đỏ cái đầu quá tiểu căn bản bán không ra đi, không ít người còn tỏ vẻ đồng tình.

Bất quá, thực mau, mọi người lại nghe nói Đại Loan thôn khoai lang đỏ phát hỏa.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ làm khoai lang đỏ khô phi thường ăn ngon, trấn trên không ít người liền thích chọn Đại Loan thôn cái đầu tiểu nhân khoai lang đỏ mua.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ giá cả lên rồi.

Đại Thạch Thôn người hỏi thăm xuống dưới, phát hiện sự tình cư nhiên cùng Lục Lâm có chút quan hệ.

Lục Lâm đem Đại Loan thôn khoai lang đỏ làm thành khoai lang đỏ khô, làm tặng phẩm đưa ra đi, khiến cho Đại Loan thôn khoai lang đỏ có tiếng.

Đại Loan thôn tiểu khoai lang đỏ mới có thể một chút cung không đủ cầu.

Kỳ thật, Đại Thạch Thôn cũng có mấy nhà, trộm đi theo Đại Loan thôn nhân chủng tiểu khoai lang đỏ.

Nguyên bản này mấy nhà này cũng đang rầu rĩ, hiện tại tiểu khoai lang đỏ cung không đủ cầu, mấy nhà này liền an tâm rồi.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ vẫn là quá nhiều, tưởng toàn bán đi vẫn là có chút khó khăn, lí chính cân nhắc lúc sau, kêu gọi toàn thôn chế tác khoai lang đỏ khô, tiến hành bán.

Lục Lâm đã biết lúc sau, trực tiếp từ Đại Loan thôn mua một đám khoai lang đỏ khô, phóng tới trong tiệm bán.

Sự tình truyền khai lúc sau, người trong thôn đều cảm thấy Lục Lâm lợi hại.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ ế hàng vấn đề, cư nhiên tùy tùy tiện tiện, đã bị giải quyết.

Thời gian này trong thôn truyền ra Lục Lâm không hổ là ở trấn trên hỗn, có tiền đồ.

Thang thị đi đến nơi nào đều có thể nghe được thôn dân đối Lục Lâm các loại tán dương chi từ.

Thôn dân người đều là dựa vào đất mà ăn cơm, lương thực ế hàng cũng là cái vấn đề lớn, Lục Lâm một chút liền đem này vấn đề giải quyết, ở thôn dân trong lòng địa vị liền lên cao.

Lục Lâm vẫn luôn ở trấn trên, hoàn toàn không biết chính mình ở quê nhà lại ra một hồi vang danh.

....

Trương gia.

Trương Thành trừu yên, nói: "Lục Lâm tiểu tử này, thật đúng là trường bản lĩnh."

Khoảng thời gian trước, Trương Thành gặp được Đại Loan thôn lí chính, đối phương vẫn là mặt ủ mày ê, bây giờ lại là hỉ khí dương dương.

Đại Loan thôn khoai lang đỏ khô tựa hồ thập phần được hoan nghênh, đã bán đi rất nhiều.

Đem khoai lang đỏ làm thành khoai lang đỏ khô tuy rằng tốn công một ít nhưng là, làm thành khoai lang đỏ khô lúc sau sẽ hảo bán rất nhiều.

Có chút còn bán được mặt khác thị trấn,Đại Loan thôn không ít người đều kiếm lời không ít.

Nghe nói, không ít người kiếm lời lúc sau, liền hướng Lục Lâm bên kia tặng đồ.

Trương Tiến gật gật đầu, nói: "Đúng vậy nếu không phải Lục Lâm, lần này Đại Loan thôn mấy hộ nông dân chắc khổ sở đâu."

"Hắn như vậy có bản lĩnh, cũng không xách một chút người trong thôn, đối Đại Loan thôn sự tình nhưng thật ra để bụng, cũng không nghĩ chính mình là nơi nào ra tới."

Trương Tiến thầm nghĩ: Lục Lâm tuy rằng là Đại Thạch Thôn người, nhưng là, ở Đại Thạch Thôn không phải quá không hảo sao?

Huống chi, trong thôn không ít người đều ở bán thêu phẩm cấp Lục Lâm, này trong thôn phụ nhân thêu thùa tay nghề, so với trấn trên chuyên môn làm cái này tú nương vẫn là kém một ít.

Lục Lâm sẽ thu người trong thôn thêu phẩm, hơn phân nửa cũng là xem ở cùng

thôn phân thượng.

....

Liễu Trấn.

Trần Tiểu Thái nhìn khoai lang đỏ khô, có chút cao hứng nói: "Cái này hương vị không tồi."

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy ta trước kia ăn qua khoai lang đỏ khô, không ngọt như thế đâu."

"Lâm ca, giống như có một trận không có tới." Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu nói.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Lần trước Lâm ca lại đây thời điểm, làm khoai lang đỏ bánh ăn ngon thật."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Lâm ca tay nghề là thực tốt."

Phía trước ở nông thôn thời điểm, Lục Lâm thường xuyên xuống bếp, sau lại tới rồi trấn trên liền không thế nào xuống bếp.

Bất quá, nếu là đại ca muốn ăn cái gì, Lục Lâm hơn phân nửa sẽ làm.

Trần Tiểu Thái cảm thấy Lục Lâm làm rất nhiều đồ vật đều mới lạ thực, giống nhau đầu bếp nữ là làm không được.

....

Đại Loan thôn người ở bán khoai lang đỏ khô lúc sau, trong cửa hàng làm khoai lang đỏ tặng phẩm, liền ít đi vài phần tân ý.

Lục Lâm thu một ít cầu gai trở về, làm thành hạt dẻ rang đường, tính toán làm tặng phẩm.

Hạt dẻ rang đường làm ra tới lúc sau, Lục Lâm tìm vài người thí ăn.

Trần Tiểu Mạch đối hạt dẻ rang đường, thập phần cổ động, ăn không ngừng vỗ tay.

Tần Lãng bưng một chén xào hạt dẻ cùng Tần Minh cùng nhau ăn.

"Lâm ca, không nghĩ tới cái này cầu gai đồ vật ăn ngon như vậy, ta trước kia gặp được quá thứ này, không biết có thể ăn, đều lãng phí."

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Ta cũng nhìn qua, còn nhìn thấy thật nhiều đâu, sớm biết rằng thứ này có thể ăn, nên toàn nhặt về tới."

Tần Minh nghĩ tới, phụ thân địa bàn trong phạm vi, liền có mấy cây cầu gai.

Chính mình trước kia tổng cảm thấy không có đồ vật ăn, thật sự là mười phần sai, không phải không có đồ vật ăn, chỉ là hắn không biết muốn như thế nào ăn.

Tần Lãng thầm nghĩ: Nếu là có thời gian trở về núi nhất định phải nhiều lộng điểm thứ tốt.

Lục Lâm nhìn Tần Lãng cùng Tần Minh chưa hiểu việc đời bộ dáng, gợi lên một nụ cười.

Bọn họ cửa hàng, hẳn là lại muốn hỏa một phen.

Trần Tiểu Mễ trước kia là thợ săn, nhận thức mấy cái đồng hành.

Tần Nghị là người miền núi, hai người kia cùng mấy cái trong núi người ta nói thu mua cầu gai sự tình, vài người miệng đầy đáp ứng rồi.

Thợ săn cùng người miền núi tiền thu đều thiếu, Lục Lâm nguyện ý thu mua cầu gai, cũng là cho vài người nhiều cái tiền thu.

Không bao lâu, liền có đại lượng cầu gai đưa đến Lục Lâm trên tay.

Lục Lâm làm một ít hạt dẻ rang đường, làm tặng phẩm phát.

Khoai lang đỏ khô thứ này, thực thường thấy, hạt dẻ rang đường liền bất đồng, không ít trấn trên người cũng chưa gặp qua hạt dẻ.

Quê nhà người nhưng thật ra gặp qua, bất quá căn bản không biết thứ này có thể ăn.

Có thể ăn đến chưa bao giờ nhìn thấy qua đồ vật, đối không ít người mà nói, đều là một loại mới lạ cảm giác.

Hạt dẻ rang đường làm tặng phẩm xuất hiện lúc sau, còn xuất hiện một ít người, vì tặng phẩm tiến đến mua đồ vật tình huống.

Dương Hằng Chi nhìn Lục Lâm, nói: "Lục tiểu ca, các ngươi cửa hàng tặng phẩm, thật đúng là được hoan nghênh a!"

Khoảng thời gian trước khoai lang đỏ khô lập tức giải quyết Đại Loan thôn khoai lang đỏ ế hàng vấn đề.

Trong khoảng thời gian này hạt dẻ rang đường, cũng là nhấc lên một trận nhiệt triều.

Lục Lâm cười cười, nói: "Này đều phải cảm tạ đại gia nể tình cổ động."

Dương Hằng Chi nhìn Lục Lâm, nói: "Bán điểm hạt dẻ cho ta đi."

"Hành a!"

Dương Hằng Chi thấy Lục Lâm đáp ứng sảng khoái, có chút ngoài ý muốn, chờ nhìn đến Lục Lâm lấy ra tới một tiểu túi hạt dẻ, lại có chút nhụt chí.

"Chỉ có ít như vậy a!"

"Thứ này cũng không nhiều lắm, còn phải làm tặng phẩm, chỉ có thể bán cho ngươi một chút." Lục Lâm cười làm lành nói.

Dương Hằng Chi rầu rĩ nói: "Hành đi."

Hoa Hạ cửa hàng hạt dẻ rang đường, gần nhất cũng hỏa thực.

Học viện có không ít người vì hạt dẻ rang đường, ở cửa hàng mua đồ vật.

Dương Hằng Chi một đám học sinh tụ hội thời điểm, ai có thể lấy ra một tiểu túi hạt dẻ rang đường, cũng là rất có mặt mũi.

....

Lục gia bán lương thực lúc sau, khấu trừ thuế má cùng làm giúp bạc, chỉ còn lại có không đến mười lượng bạc.

Vương thị nhìn tới tay bạc, nói: "Năm nay chính là năm được mùa a! Ta như thế nào nhìn, trong đất hoa màu lớn lên chẳng ra gì a!"

Lục lão gia tử thở dài, nói: "Này đất là muốn tỉ mỉ dưỡng, này ngươi không lừa gạt nó, nó liền không lừa gạt ngươi, này trong đất cũng không có người tưới nước bón phân, tự nhiên liền trường không hảo."

Này phân thủy là nhất dưỡng địa, nhưng là quá bẩn, trong nhà người đều không muốn làm như vậy sống, càng đừng nói cái gì phân tro dưỡng địa.

Ngày thường ai cũng không muốn đi cấp trong đất hoa màu tưới tưới nước, trừ làm cỏ, như thế nào có thể trường hảo đâu.

Vương thị cắn chặt răng, nói: "Con dâu cùng cháu dâu đều phải sinh, thỉnh bà đỡ, lại phải bỏ tiền."

Lục lão gia tử nhìn Vương thị liếc mắt một cái, cảnh cáo nói: "Ngươi suy nghĩ cái gì đâu, tiền này cũng không thể tiết kiệm a!"

Vương thị xấu hổ cười cười, nói: "Ngươi đem ta nghĩ thành người nào."

Lục lão gia tử thở dài, tổng cảm thấy nhật tử quá so với phía trước nghèo.

Trong nhà cũng không được một cái ngừng nghỉ, đại nhi tử cùng tiểu nhi tử mỗi ngày cãi nhau, con dâu cũng là.

Lục lão gia tử trong khoảng thời gian này, một chút già nua rất nhiều.

Thu hoạch vụ thu qua đi, trấn trên lại truyền đến một cái không tốt tin tức, phía trên muốn chinh lao dịch.

Lục Lâm ở trấn trên, tin tức tương đối linh thông.

Biết lần này chinh lao dịch, chủ yếu là muốn tu kiều, tu lộ, thời gian cũng không dài, hai mươi ngày tả hữu, nếu là không nghĩ đi nói, cũng có thể ra tiền.

Lao dịch sự tình truyền tới trong thôn, dẫn tới trong thôn một mảnh tình cảnh bi thảm.

Mặt trên quy định, trong nhà có hai đến ba cái 12-50 tuổi thanh tráng niên nam tử yêu cầu ra một cái.

Trong nhà có bốn cái thanh tráng niên nam tử yêu cầu ra hai cái.

Nếu muốn miễn trừ lao dịch yêu cầu hoa một lượng bạc miễn trừ lao dịch phí dụng.

Trần Tiểu Mễ đã phân gia, nhà bọn họ cũng là muốn ra một cái.

Lục Lâm tính toán ra một lượng bạc.

Đối với thân gia mau tiếp cận một ngàn lượng Lục Lâm mà nói, một lượng bạc, thật sự không coi là cái gì.

Một lượng bạc đối Lục Lâm mà nói không tính cái gì, đối thôn dân người mà nói vẫn là không ít.

Ở nông thôn tương đối nghèo khổ thôn dân, chỉ có thể ra người đi phục dịch.

Bởi vì phục lao dịch sự tình, trong thôn có chút nhân tâm hoảng sợ.

Không ít người đều tễ ở lí chính trong nhà, rộn ràng nhốn nháo.

Kỳ thật, lí chính cái này vị trí cũng không phải thực hảo làm.

Giống như loại này lao dịch lí chính là phải đối hiệp trợ quan sai xử lý, không cẩn thận, liền phải nhận oán trách.

Lao dịch sự tình, đồng dạng ảnh hưởng Lục gia.

Lục gia thanh tráng niên nam tử có ba cái, là muốn ra một người.

Lục Trình Ngọc là người đọc sách, tự nhiên là không thể đi, cho nên, muốn đi, chỉ có thể ở Lục Minh cùng Lục An chi gian lựa chọn.

Hai huynh đệ tự nhiên ai đều không muốn đi.

Lao dịch là thực vất vả, làm không hảo còn sẽ mệt chết, nhưng là không đi nói, liền phải hoa một lượng bạc.

Lục lão gia tử thở dài, nói: "Lao dịch nói, tiêu tiền miễn đi."

Vương thị tràn đầy buồn bực nói: "Trong nhà tổng cộng cũng không nhiều ít lượng bạc, này lại muốn đi ra ngoài một lượng."

Vương thị không cấm hoài niệm nổi lên nhị phòng ở thời điểm.

nhị phòng còn ở ngoài ruộng căn bản không cần thỉnh làm giúp, lao dịch sự tình, cũng có thể làm nhị phòng đi.

"Tổng không làm cho lão đại cùng lão tứ đi phục lao dịch, nhà này lập tức liền phải thêm nhân khẩu."

Lục lão gia tử tư tâm cảm thấy liền tính hắn làm hai cái nhi tử đi, hai người cũng là ai đều sẽ không nguyện ý đi, đến lúc đó, còn muốn làm ầm ĩ một hồi.

Vương thị có chút do dự nói: "Lão tứ không có trấn trên công tác, nhà này gần

nhất thật có chút căng thẳng đâu."

Tuổi càng lớn, Vương thị đối tiền tài liền xem càng nặng.

"Lao dịch cũng cũng chỉ có hai mươi ngày."

+

Liền tương đương với một ngày 50 văn tiền, này 50 văn một ngày tiền công nhưng không hảo tìm a!

------oOo------

Chương 86: Học chữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục gia.

Lục An xú mặt, hàm răng cắn chặc người rung lên.

"Đây là làm sao vậy a! "

Lục An tràn đầy không sảng khoái nói: "Còn không phải nương, cư nhiên khuyên ta đi phục lao dịch, ta còn không phải là ném công tác sao? Nương nàng cư nhiên muốn ta đi phục lao dịch, trong nhà nơi nào nghèo đến cái kia nông nỗi, còn không phải là một lượng bạc sao?"

Lâm Tú Nhi có chút buồn bực nói: "Nương cũng quá bất công Trình Ngọc."

Lục An tức muốn hộc máu nói: "Chính là a! Vì cưới Lý Phương Nguyệt, trong nhà hoa mấy chục lượng, nương liền đôi mắt cũng chưa chớp một cái hiện tại nhưng thật ra cùng ta so đo một lượng bạc."

Lâm Tú Nhi trong lòng cũng thực không sảng khoái.

Lục An công tác ném lúc sau, Thang thị liền thường xuyên oán trách nàng.

Lâm Tú Nhi mơ hồ có chút không dám ngẩng đầu.

"Lão thái thái cùng lão gia tử thương yêu nhất vẫn là Lục Trình Ngọc a!" Lâm Tú Nhi nhịn không được oán giận nói.

Trước kia có nhị phòng người ở, Lâm Tú Nhi cũng không cảm thấy lão thái thái bất công.

Hiện tại nhị phòng không còn nữa, Lâm Tú Nhi liền cảm thấy rất nhiều chuyện đều bất đồng.

"Này Lục Lâm rốt cuộc là tự cấp ai làm việc a! Trong thôn hiện tại rất nhiều người đều dựa vào hắn phát tài, người trong thôn đối hắn đánh giá nhưng cao." Lâm Tú Nhi chua lòm nói.

Trong thôn hiện tại rất nhiều người dựa vào bán thêu phẩm cấp cửa hàng Hoa

Hạ kiếm tiền.

Lâm Tú Nhi trong lén lút làm chút thêu phẩm, trộm nhờ người bán cho cửa hàng Hoa Hạ.

Lâm Tú Nhi trước kia là cực độ chướng mắt Lục Lâm, hiện tại không thể không dựa vào Lục Lâm kiếm tiền, việc này làm Lâm Tú Nhi mơ hồ có chút tao đến hoảng

Nếu không phải thật sự không có biện pháp, Lâm Tú Nhi là tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Lục An rầu rĩ nói: "Ai biết được."

Lục An đã sớm biết Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ ở trấn trên tìm sống.

Hắn không ném trấn trên sống thời điểm, trong thôn người cũng thích đem hắn cùng Trần Tiểu Mễ, Lục Lâm cùng nhau lấy ra tới nói.

Lục An trước kia cảm thấy hai người là hậu bối, lười đi để ý, hiện tại chỉ còn lại cảm thấy mất mặt, cho nên, lười hỏi thăm.

"Ta nghe nói, Đại Loan thôn không ít người làm khoai lang đỏ khô phóng tới thú bông trong tiệm đi bán, Lục Lâm ở bên trong trừu thành."

Khoai lang đỏ khô không thể so thú bông đáng giá, nhưng là, bán nhiều, tóm lại vẫn là có không ít.

Lục An hắc mặt, nói: "Được rồi, được rồi, đừng nói nữa."

Lục An ném công tác, ghét nhất lâu là nghe được các loại Lục Lâm "Có bản lĩnh" tin tức.

....

Lục Lâm trốn ở trong phòng, tự hỏi tân thú bông kiểu dáng.

Lục Lâm nguyên bản cho rằng lao dịch sự tình, chỉ cần ra một lượng bạc là có thể bãi bình.

Nào biết đâu rằng hiện tại quê nhà người đều cảm thấy hắn là người giàu có, cư nhiên có không ít người chạy tới tìm hắn vay tiền.

Lục Lâm hung hăng trải nghiệm một phen người sợ nổi danh heo sợ mập hàm nghĩa.

Một đám người tóm được bàng chi mạt tiết thân thích quan hệ nói sự, mở miệng chính là mấy trăm văn.

Đối với Lục Lâm mà nói, chút tiền ấy hắn thật đúng là không ở trong mắt, nhưng là, cũng không đại biểu, hắn nguyện ý đương coi tiền như rác a!

Huống chi, việc này một khi khai đầu, mặt sau liền càng không dễ làm, giúp cái này, không giúp cái kia, luôn là sẽ bị người lấy tới nói.

Luôn là ở trên phố bị người bắt lấy, Lục Lâm liền trốn tránh không thấy người.

Thẩm a bà nhìn đến Lục Lâm trạng huống, một trận thổn thức.

Vốn dĩ nàng còn nghĩ về quê đi xem, nghe nói lao dịch sự tình, liền không đi.

Lao dịch sự tình cùng nhau, trong thôn mặt liền sẽ dễ dàng lưu hành vay tiền.

Thẩm a bà rõ ràng, nàng hiện tại ở thôn dân trong mắt, nàng là đi đại vận, kiếm lời đồng tiền lớn.

Bị người cầu tới cửa, nàng nếu là không mượn, thanh danh này khẳng định là muốn hư.

Hạ quá một hồi một hồi mưa thu lúc sau, mùa đông rốt cuộc tiến đến.

Trần Tiểu Mễ ngồi ở trên giường đất, nói: "Này trấn trên người thật tinh tế a!"

Trần Tiểu Mễ ở nông thôn thời điểm, sưởi ấm tất cả đều là dựa thiêu củi lửa, tới rồi nơi này, sưởi ấm chính là dựa thiêu than.

Ở trên núi củi lửa, tùy tiện nhặt nhặt liền có, ở trấn trên than hỏa đều là đòi tiền, Trần Tiểu Mễ có đôi khi cảm thấy sớm điểm cái bếp lò có chút lãng phí.

Bất quá, điểm bếp lò lúc sau, trong phòng ấm áp rất nhiều, thật là thoải mái.

Lục Lâm đi đến, nói: "Thời tiết này, lập tức liền lạnh a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy trong khoảng thời gian này, trong tiệm sinh ý, giống như đều biến kém một ít."

Lục Lâm ôm hai tay, nói: "Có thể là bởi vì thời tiết lạnh, mọi người đều không

yêu ra cửa."

Thời tiết này, mùa đông là thực lãnh, này nếu là không cẩn thận cảm nhiễm phong hàn, lại phải tốn một số tiền, gần nhất tiến đến trấn trên người nhà quê thiếu rất nhiều.

....

Lâm Tú Nhi mang thai so Lý Phương Nguyệt sớm, sinh ra tới chính là đứa con trai.

Thôn dân người đều thích tiểu tử, Lâm Tú Nhi tiểu tử sinh ra tới lão gia tử cùng lão thái thái vẫn là thật cao hứng.

Bất quá, trong nhà đã có một cái Lục Tùng Chi, Lâm Tú Nhi sinh tiểu tử này chỉ có thể xem như dệt hoa trên gấm.

Lâm Tú Nhi sinh cái tiểu tử, khiến cho Thang thị đối Lý Phương Nguyệt bụng, cũng nhiều vài phần chờ mong.

Thang thị gần nhất đối Lý Phương Nguyệt không tồi, liền ngóng trông Lý Phương Nguyệt sinh cái tiểu tử ra tới.

Lâm Tú Nhi sinh đứa con trai, cho Lý Phương Nguyệt không nhỏ áp lực.

Chờ mãi chờ mãi, rốt cuộc chờ tới rồi Lý Phương Nguyệt sinh sản nhật tử.

Lão thái thái đối với Lý Phương Nguyệt ký thác kỳ vọng cao.

Lý Phương Nguyệt mang thai lúc sau, không thiếu cấp Lý Phương Nguyệt bổ dưỡng, khả năng một không cẩn thận liền bổ quá mức.

Kết quả, Lý Phương Nguyệt liền khó sinh, ngao một ngày một đêm, lăn lộn nửa cái mạng sinh hạ tới lại là cái nữ oa.

Lão thái thái nhìn đến sinh ra tới là cái nữ oa, sắc mặt liền không thế nào đẹp.

Thang thị cũng là hoàn toàn thất vọng, Lục Trình Ngọc tuổi tác ở nông thôn cũng không thế nào nhỏ.

Thang thị vẫn là hy vọng này một thai là con trai.

Lục Trình Ngọc cũng không quá thích nha đầu, nữ nhi sinh hạ tới lúc sau, chỉ nhìn thoáng qua, ôm cũng không ôm.

Lý Phương Nguyệt biết sinh ra tới chính là nha đầu, cũng không cao hứng, bất quá cũng không thể làm gì.

....

Trần gia.

Trần Tiểu Mễ có chút nhàm chán gặm khoai lang đỏ khô.

"Lý Phương Nguyệt sinh cái nha đầu a! "

"Lục Trình Ngọc sợ là phải thất vọng." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Hẳn là đi."

"Bất quá, Lục Trình Ngọc cùng Lý Phương Nguyệt còn trẻ, sớm muộn gì cũng có thể sinh ra tiểu tử."

Nghe nói Lý Phương Nguyệt này một thai, bổ dưỡng không tồi, dưỡng trắng trẻo mập mạp.

Lý Phương Nguyệt nguyên bản liền lớn lên chẳng ra gì, lại dưỡng ra một thân thịt, tư sắc xuống dưới rất nhiều.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi thích tiểu tử vẫn là nha đầu a!"

Lục Lâm cười cười, nói: "Đều hảo, đều hảo."

Làm một cái hiện đại người, Lục Lâm đối nhau nam, sinh nữ xem cũng không phải thực trọng.

Lục Lâm kiếp trước là gay, cũng không nghĩ tới có con nối dõi, có thể ở thế giới này, có cái oa oa, Lục Lâm đã thật cao hứng.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, trong lòng cảm thấy Lục Lâm hẳn là vẫn là thích tiểu tử.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ sắc mặt, nói: "Ta nói chính là thật sự, ngươi không cần có áp lực."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm thần sắc, gật gật đầu.

Tiến vào tháng 11 phân, Lục Lâm làm Trần Tiểu Thái đem cửa hàng đóng trở về ăn tết.

Thú bông hỏa bạo một đoạn thời gian lúc sau, nhiệt triều đã qua đi, nhưng là, trong tiệm vẫn là ngẫu nhiên có thể bán ra mấy cái thú bông.

Lục Lâm đột nhiên gọi đóng cửa hàng trở về, Trần Tiểu Thái có chút không muốn.

Bất quá nghĩ đến hồi lâu không thấy đại ca cùng Tiểu Mạch, lại cảm thấy tiền về sau chậm rãi kiếm liền có, trước mắt vẫn là đi về trước.

Trần Tiểu Thái đưa ra muốn đóng cửa chiêu bài, liền đem trấn trên một ít cư dân cấp nóng nảy, có không ít người lo lắng đóng cửa hàng, liền mua không được thú bông, chạy nhanh tới tranh mua một đợt.

Kể từ đó, trước lúc gần đóng cửa cửa hàng thú bông nhưng thật ra lại bán ra không ít, thu vào ba mươi lượng.

Trần Tiểu Thái một hồi tới, liền đem Tiểu Mạch kích động hỏng rồi.

Trần Tiểu Mạch ôm Tiểu Thái đùi, ngao ô ngao ô gào khan.

Lục Lâm nhìn lung tung kêu to Tiểu Mạch, tổng cảm thấy Tiểu Mạch đời trước là thuộc lang.🤣

Lục Lâm đem Tần Nghị cùng Tần Lãng tiền công kết toán cho hai phụ tử, mặt khác còn cho thêm ba lượng bạc tiền thưởng, làm đến Tần Nghị thật ngượng ngùng.

"Lâm thiếu, chúng ta mùa đông trụ tòa nhà này, không có vấn đề sao? Cái này tòa nhà chủ nhân, sẽ không có ý kiến?" Tần Nghị có chút khẩn trương hỏi.

Lục Lâm tỏ vẻ, chủ nhân đã đến nơi khác làm quan, ngắn hạn sẽ không trở lại.

Tần Nghị nghe được lúc sau, lúc này mới yên tâm xuống dưới.

Tần Nghị tâm tư cũng không muốn trở lại trong núi, vẫn luôn ở trong núi còn hảo, từ trong núi ra tới liền không nghĩ đi trở về.

Sơn động tới mùa đông tóm lại có chút ẩm ướt, gió núi thổi vào trong động, là có thể cảm giác được một cỗ lạnh rét đến xương, ngẫm lại khiến cho người cảm thấy đau đầu.

Thẩm a bà nhìn đến Thẩm Trì trở về, kích động thật lâu, tổ tôn hai lâu không thấy mặt, ở trong phòng lải nhải thật lâu.

Trần Tiểu Thái đi vào phòng, nhìn đến trên bàn một đống thư cùng giấy và bút mực, có chút không thể hiểu được.

"Lục ca, đây là nơi nào tới. " Trần Tiểu Thái hỏi.

Lục Lâm có chút đắc ý nói: "Ta cho ngươi mua".

Trần Tiểu Thái khó hiểu nói: "Mua thứ này làm gì a! Ta nhưng không nghĩ thi khoa cử."

Hắn tương lai muốn làm đại lão bản, kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, giàu nhất một vùng.(😂được đó em trai)

Lục Lâm có chút khinh thường nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Ngươi tiểu hài tử, như thế nào không có chí tiến thủ."

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, nói: "Lâm ca, ngươi tuổi cũng không lớn a! Ngươi hiện tại phấn đấu, nói không chừng có thể khảo cái Trạng Nguyên đâu!"

Lục Lâm: "......"

Tiểu Thái cái tiểu tử thúi, còn rất biết ăn nói a! Cư nhiên dám làm khó hắn.

Lục Lâm xem qua nơi này thư, nơi này dùng tự cùng chữ Hán chữ phồn thể có chút tương tự, nhưng thật muốn học sai biệt còn rất lớn.

Lục Lâm cảm thấy lấy chính mình bản lĩnh, học được viết nơi này tự còn chắp vá, phải học được chi, hồ, giả, dã, thường thường trắc trắc văn chương liền không đơn giản.

Nơi này người đọc sách chính là từ nhỏ liền luyện bút lông tự, mà hắn bút lông tự, thật sự có chút nhận không ra người.😂😂

"Lâm ca ta thiên tư hữu hạn, bất lực, chỉ có thể đem hy vọng ký thác ở trên người của ngươi." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Thái có chút khó hiểu nói: "Lâm ca, ngươi mua sách này cũng vô dụng a! Lại không có người chịu dạy ta."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Này ngươi cứ yên tâm, có tiền còn sợ thỉnh không tới tiên sinh? Ta cho ngươi tìm một cái tiên sinh giáo ngươi biết chữ, cũng không trông cậy vào ngươi học được nhiều ít đồ vật, chính là muốn biết chữ, Thẩm Trì có thể cùng ngươi một khối học."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Kia hành a!"

Biết chữ ở Trần Tiểu Thái xem ra vẫn là một kiện rất cao lớn sự tình.

Ở nông thôn người trong mắt, có thể biết chữ người đều là không bình thường người.

Trần Tiểu Mễ lúc trước muốn đưa Trần Tiểu Thái đi học đường, bất quá học đường bên kia không thu.

Trần Tiểu Thái ngoài miệng nói không thèm để ý, kỳ thật, trong lòng vẫn là có một chút nho nhỏ mất mát.

Lục Lâm cấp Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì hai người đều chuẩn bị giấy và bút mực.

Thẩm a bà biết lúc sau, lại là một trận cảm động.

Tưởng biết chữ học tập, yêu cầu tiêu phí bạc là rất nhiều, hơn nữa, nơi này chú ý nữ tử không tài mới là đức, trừ phi là đặc biệt có tiền nhân gia.

Nếu không trong nhà là sẽ không cho nữ tử cùng song nhi học đồ vật.

Thẩm Trì đối với muốn đi theo Trần Tiểu Thái học tập điểm này tò mò thực.

Lục Lâm cấp hai người tìm một cái 5-60 tuổi lão đồng sinh tới dạy.

Lão đồng sinh khảo cả đời khoa cử, lúc tuổi già trong nhà càng ngày càng nghèo, bất đắc dĩ ở nông thôn khai một gian học đường, dựa dạy học sinh độ nhật.

Lão đồng sinh trình độ cũng hữu hạn, cũng chính là cấp tiểu hài tử vỡ lòng hạ

Lục Lâm đối lão đồng sinh yêu cầu cũng không cao, chỉ cần hắn giáo trong nhà Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì biết chữ là được.

Lục Lâm chỉ cấp Trần Tiểu Thái, Thẩm Trì mua giấy và bút mực, bất quá, cùng trong nhà dư lại tiểu hài tử nói, nếu là muốn đi bàng thính cũng là có thể.

Tiểu Mạch đối với học tập sự tình không có một chút hứng thú.

Tần gia huynh đệ, vừa mới bắt đầu tương đối tò mò, cũng đi nghe xong một hồi, sau lại liền không có gì hứng thú.

Lục Lâm trong tay cầm một quyển sách, thư thượng rậm rạp đánh dấu ghép vần.

Lục Lâm làm lão đồng sinh đem mấy thiên văn chương đọc một lần.

Đánh dấu ghép vần phương tiện ký ức, như vậy chỉ cần đối chiếu một chút, Lục Lâm là có thể đọc một lượt văn chương.

Trần Tiểu Mễ hoàn toàn không biết ghép vần là thứ gì, nhìn Lục Lâm xem thứ này, liền biết là cái gì tự, cảm giác thập phần thần kỳ.

------oOo------

Chương 87: Vào đông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào đông, đi qua vài tràng tuyết.

Trần Tiểu Mễ rốt cuộc đem trong bụng oa oa sinh ra tới.

"Chúc mừng Lâm thiếu, là cái tiểu song nhi, lớn lên tuấn lãng đâu." Bà mụ đầy mặt tươi cười nói.

Lục Lâm xán lạn cười cười.

"Đa tạ."

Lục Lâm dựa theo quy củ bao 200 văn tiền mừng cấp bà mụ.

Bà mụ vừa lòng thu lên.

Bà mụ xem Lục Lâm cao hứng thần sắc, hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Rất nhiều người đều là không thích tiểu song nhi, trước kia bà mụ qua một nhà kia,gia chủ nghe nói sinh cái tiểu song nhi, trực tiếp hắc mặt đi mất, liền lễ tiền đều không có cấp.

Tiểu song nhi khóc thở hổn hển, cũng không có người quản, nhìn rất là đáng thương.

Bà mụ đánh giá Lục Lâm vui mừng sắc mặt, cảm thấy Lục Lâm hẳn là thích tiểu song nhi.

Bà mụ nghĩ tới chính mình nghe được lời đồn, cảm thấy Lục Lâm khả năng không dám không thích.

Trần Tiểu Mễ cũng không phải là bình thường song nhi nếu là Lục Lâm không thích liền phải bị đánh.

Trần Tiểu Mễ nằm ở trên giường, có thể là bởi vì mệt quá mức, đã mơ mơ màng màng ngủ mất.

Lục Lâm nhìn tã lót bên trong tiểu oa nhi, chớp chớp mắt.

Tiểu oa nhi nhắm mắt lại, ngủ thập phần thơm ngọt, chung quanh tầm mắt như hổ rình mồi, không hề có đối hắn sinh ra cái gì ảnh hưởng.

Lục Lâm cấp tiểu oa nhi đặt tên Trần Dục, nhũ danh Nguyên Bảo.

Trần Tiểu Mạch nhìn bố bao bên trong tiểu hài tử, tràn đầy ưu sầu nói: "Tiểu cháu trai lớn lên cũng thật xấu a!"

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, bất đắc dĩ: Tiểu Mạch nói chuyện cũng thật trực tiếp a!

Bất quá, Tiểu Mạch nói cũng không có sai.

Tân sinh ra oa oa làn da có chút nhăn dúm, vài ngày sau mới có thể nẩy nở, thoạt nhìn là có chút xấu, bà mụ nói tuấn lãng, kia hoàn toàn là khen tặng lời nói.

"Quá hai ngày nẩy nở liền đẹp." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mạch vỗ vỗ tay, nói: "Thật tốt quá, ta còn đang suy nghĩ, tiểu cháu trai lớn lên như vậy xấu, muốn như thế nào gả đi ra ngoài."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Thật không thấy ra tới a!

Tiểu Mạch cư nhiên như thế mưu tính sâu xa.

Nhà hắn tiểu tử mới vừa sinh ra, Tiểu Mạch liền suy xét con của hắn chung thân đại sự.

"Yên tâm đi, nhà ngươi tiểu cháu trai hảo gả thực, Tiểu Mạch muốn tìm người như thế nào a! " Lục Lâm hỏi.

Trần Tiểu Mạch quét Lục Lâm liếc mắt một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Ta muốn tìm người giống cái đại ca như vậy."

Lục Lâm: "......"

Tìm cái giống Tiểu Mễ như vậy, Tiểu Mạch sẽ không muốn tìm cái song nhi đi.

Trần Tiểu Mạch nhìn Lục Lâm, hơi có chút ghen ghét nói: "Ngươi có thể tìm được ta đại ca, vận khí thật tốt lặc."

Lục Lâm: "......"

Có đôi khi xem Tiểu Mạch, một chút đều không ngốc.

Trong nhà nhiều một cái tiểu oa nhi, Lục Lâm đám người thật cao hứng.

Trần Tiểu Mạch liền cả ngày vây quanh đảo quanh oa nhi.

Thẩm a bà ngẫu nhiên cũng tới nhìn xem một chút.

Tiểu hài tử lớn lên mau, không mấy ngày liền nẩy nở.

Nguyên Bảo nảy nở biến đẹp không ít.

Một đôi mắt trong suốt, làm người vừa thấy liền cảm thấy trong lòng vui mừng.

"Nãi nãi, ngươi này quần áo, cấp Nguyên Bảo làm sao?" Thẩm Trì hỏi.

Thẩm a bà gật gật đầu, nói: "Đúng vậy Lục Lâm là cái tốt, thực thích Nguyên Bảo đâu."

Lục Trình Ngọc gia sinh cái nha đầu sự tình, Thẩm a bà cũng rõ ràng.

Nghe nói hài tử sinh ra tới lúc sau, Lục Trình Ngọc chẳng quan tâm, Lý Phương Nguyệt sữa không đủ, chỉ có thể ôm ra tới, cầu trong thôn mấy cái bà vú giúp đỡ nãi một ngụm.

Nghe nói kia nha đầu lớn lên gầy nhỏ, nhìn rất là đáng thương.

Thẩm a bà vẫn luôn lo lắng, Trần Tiểu Mễ sinh cái song nhi ra tới, sẽ ảnh hưởng Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ cảm tình.

Bất quá, Nguyên Bảo là cái song nhi, Lục Lâm nhìn nhưng thật ra một chút đều không ngại.

Thẩm a bà nhìn Thẩm Trì liếc mắt một cái.

Song nhi sinh ra tiểu tử tỷ lệ không cao, nhưng là, song nhi lại rất dễ dàng sinh ra song nhi.

Thẩm a bà cũng lo lắng Thẩm Trì tương lai sinh ra song nhi bị ghét bỏ, xem Lục Lâm thái độ, nhiều ít buông xuống tâm.

Thẩm Trì hoàn toàn không biết Thẩm a bà "Mưu tính sâu xa", chỉ là cảm thấy trong nhà nhiều một cái tiểu hài tử, náo nhiệt không ít.

....

Trần Tiểu Mễ sinh một cái tiểu song nhi sự tình, truyền tới Vương thị lỗ tai.

Vương thị nghe được Trần Tiểu Mễ sinh một cái tiểu song nhi, nhịn không được vui sướng khi người gặp họa một phen, cảm thấy Trần Tiểu Mễ như vậy cái bồi tiền hóa, chỉ biết sinh bồi tiền hóa.

Bất quá, Vương thị nghĩ đến Lý Phương Nguyệt sinh cũng là cái nha đầu, liền lại nhụt chí.

So với Lâm Tú Nhi một thai, Vương thị đối Lý Phương Nguyệt này một thai càng vì chú ý, vẫn luôn ngóng trông là cái tằng tôn.

Kết quả chỉ là cái khuê nữ Lý Phương Nguyệt hài tử sinh hạ tới, ở nhà địa vị liền rơi xuống.

Lý Phương Nguyệt nguyên bản liền lớn lên chẳng ra gì, sinh hài tử lúc sau, liền càng chẳng ra gì.

Lục Trình Ngọc luôn là lấy cớ muốn ôn thư, trốn vào trong thư phòng, đối tân sinh ra nữ nhi cũng không thế nào để bụng.

Lục gia đại phòng cùng tứ phòng chi gian mâu thuẫn càng ngày càng nhiều.

Phía trước lão thái thái cùng lão gia tử thiên đại phòng.

Bây giờ Lâm Tú Nhi bụng tranh đua, lão thái thái gần nhất lại là thiên tứ phòng một ít.

Lục Trình Ngọc tổng cảm thấy trong nhà lộn xộn, thập phần phiền lòng.

....

Nhà cửa nội.

Lục Lâm nấu một ít sữa dê, đút cho Nguyên Bảo uống mấy ngày xuống dưới liền lớn lên bụ bẫm.

Nguyên Bảo thức ăn là cái vấn đề lớn.

Lục Lâm lúc trước cấp Nguyên Bảo tìm một cái bà vú, bất quá, hiện tại là mùa đông, thời tiết lạnh bà vú liền không quá nguyện ý tới, chỉ có thể dùng sữa dê đối phó.

Cũng may Nguyên Bảo không phải cái kén ăn, cho hắn ăn cái gì chính là ăn cái đó, ăn uống rất tốt, mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, cũng không thế nào khóc nháo, thật sự là phi thường hảo dưỡng.

Tiểu Mạch đối sữa dê cũng phi thường cảm thấy hứng thú, Lục Lâm sợ nhi tử cạn lương thực, lập tức dưỡng tam đầu mẫu dương *.

Nguyên Bảo tuy rằng ăn uống không tồi, nhưng là, rốt cuộc chỉ là cái tiểu hài tử, còn có bà vú thường thường lại đây một chuyến, căn bản ăn không hết.

Cho nên, Lục Lâm nhàn lên thời điểm, cũng sẽ cấp Tiểu Mạch, Tiểu Thái, Thẩm Trì đám người nấu chút trà sữa dê.

Em bé khẩu vị cùng thành nhân không giống nhau.

Mấy trăm khối một thùng sữa bột nấu ra tới hương vị mùi tanh thực, Nguyên Bảo ăn sữa dê nấu lên lại thêm chút đường là được.

Cấp Tiểu Mạch, Tiểu Thái làm trà sữa dê, yêu cầu phóng một ít lá trà cho bớt mùi tanh.

Lá trà giá cả cao thấp bất đồng, trà ngon phi thường sang quý, bất quá, một ít bình thường liền tiện nghi nhiều, Lục Lâm vẫn là thực tiết kiệm, mua đều là bình thường lá trà.

Ở Lục Lâm xem ra, trà sữa dê là thực bổ dưỡng đồ vật, hắn uống chỉ sợ là không có gì, nhưng Tiểu Thái, Tiểu Mạch uống một chút có lẽ có thể lại cao lên một ít.

Thơm ngọt trà sữa dê được đến trong nhà rất nhiều người thích.

Trần Tiểu Mễ ngay từ đầu cảm thấy sữa dê chính là nãi oa oa uống, bất quá xem Tiểu Mạch đám người uống cao hứng, cũng liền đi theo uống một ít.

Vừa uống liền có chút nghiện rồi, trà sữa dê đối người thân thể cũng hảo, mùa đông uống một ít, toàn bộ thân thể ấm dào dạt, thập phần thoải mái.

Lục Lâm thường xuyên có thể nhìn đến, Trần Tiểu Mễ tam huynh đệ xếp hàng ngồi, cùng nhau ăn sữa dê.

Vào đông ăn đều là tồn lương, Lục Lâm trước tiên chưng một ít chưng bánh.

Ngọt ngào nhu nhu chưng bánh xen lẫn trong cháo nấu, hương vị thập phần mỹ vị.

Trong nhà nhiều một cái tiểu bảo bảo, Trần Tiểu Mạch có vẻ có chút phấn chấn.

Trần Tiểu Mạch ở nhà tương đối tiểu, mắt thấy so với hắn đại, đều bắt đầu dưỡng gia, làm việc.

Trần Tiểu Mạch liền có chút sốt ruột, bất quá, rất nhiều chuyện hắn phản ứng chậm, giúp không được gì, chỉ có thể lo lắng suông.

Trong nhà ra một cái tiểu oa nhi, làm Trần Tiểu Mạch có chút vui sướng, tức khắc cảm thấy sốt ruột cũng là đại nhân.

"Nguyên Bảo, ngươi xem, ngươi xem, đây là lão hổ."

Trần Tiểu Mạch giơ lão hổ thú bông, đối với Nguyên Bảo không ngừng khoe ra.

Nguyên Bảo nhắm mắt lại, ngủ, phun bong bóng, ngẫu nhiên bị Trần Tiểu Mạch sảo không kiên nhẫn, liền mở mắt ra, ngó Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái tiếp tục ngủ.

Lục Lâm cảm thấy nhà mình nhi tử tràn ngập cao lãnh.

Không khóc không nháo, bất động như núi, thong dong bình tĩnh, vừa thấy liền biết, tiền đồ không thể hạn lượng a!

Tiểu Mạch bị Nguyên Bảo làm lơ, cũng không tức giận, như cũ bất khuất cùng Nguyên Bảo chơi chính mình lão hổ búp bê vải.

Một cái mùa đông, Lục Lâm một nhà quá đều hoà thuận vui vẻ, ở tại nhà cửa những người khác cũng là giống nhau.

Lạnh thấu xương gió lạnh, không ngừng gào thét, tiếng gió nghe tới có chút làm cho người ta sợ hãi.

....

Tần gia.

Tần gia phụ tử ba người, thủ một cái bếp lò, ăn cháo nóng trên mặt đều treo tươi

cười.

Đối người miền núi mà nói, mùa đông là rất khó trôi qua, lương thực thiếu là cái vấn đề, đói khát dã thú cũng là cái vấn đề.

Đồ ăn cũng đủ thời điểm, dã thú sẽ không rời đi chính mình săn thú phạm vi, đồ ăn không đủ, vậy liền không hảo.

"Cha, vẫn là dưới chân núi nhật tử thoải mái a!" Tần Minh nhịn không được nói.

Tần Nghị gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Bất quá, nếu không có Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ hỗ trợ, bọn họ muốn xuống nông thôn đứng vững gót chân, căn bản là không có khả năng.

Tần Nghị nhìn hai cái nhi tử, trong lòng có chút trấn an.

Lúc trước ở trong núi, Tần Nghị tổng cảm thấy bạc đãi hai cái nhi nhi tử.

Hiện giờ ở trong tiệm làm việc Tần Nghị cuối cùng thấy được vài phần hy vọng.

"Bên ngoài gió lớn như vậy, ở trong phòng, thế nhưng không cảm giác được cái gì, nhà ở rốt cuộc so sơn động hảo a! " Tần Minh nói.

"Cũng là phòng ở tu hảo, không lọt gió."

Ở nông thôn nghèo khổ người, chính là không có tốt như vậy điều kiện.

Vừa đến mưa to nóc nhà liền dễ dàng lậu thủy, bên ngoài hạ mưa to, trong phòng liền hạ mưa nhỏ, nếu là gặp được ngày đông giá rét, tổng hội có người đông chết.

Tần Nghị tính toán, mấy năm nay nhiều tích cóp điểm tiền, tương lai có cơ hội, cũng ở nông thôn làm cái nhà ở.

....

Phòng nội.

Vạn Thiết nhìn tức phụ cùng nhi tử, trên mặt nhiều vài phần tươi cười.

Vạn Tiểu Phàm ôm một cái thú bông, chơi đùa.

Trong tiệm làm thú bông nhiều, sẽ có một ít thứ phẩm, này đó tàn thứ phẩm thông thường là không bán, lưu tại trong nhà cấp trong nhà tiểu hài tử chơi.

Vạn Tiểu Phàm cũng được phân tới vài cái.

Tân chủ nhân phúc hậu, mấy tháng lại đây, bọn họ một nhà quá cũng không tệ lắm.

Vạn Tiểu Phàm tính tình cũng càng ngày càng rộng rãi, Vạn Thiết thập phần cao hứng.

Vân Nương nhìn Vạn Tiểu Phàm, trong lòng cũng có chút cao hứng.

Trong nhà có Trần Tiểu Thái, Trần Tiểu Mạch hai cái thiếu gia, bất quá hai người tính tình đều không tồi, cũng sẽ không ỷ vào thân phận làm khó người.

Nếu là nhật tử có thể vẫn luôn như vậy quá đi xuống, hẳn là cũng là không tồi.

"Năm nay, chủ nhân hẳn là kiếm lời không ít tiền, không biết năm sau thế nào.

"Sang năm hẳn là cũng là không tồi đi, năm nay trong tiệm đồ vật hảo bán thực đâu." Vân Nương nói.

Vạn Thiết có chút sầu lo nói: "Này cũng nói không tốt, hiện tại thú bông bên ngoài cũng có người mô phỏng."

"Không cần lo lắng, lại ra tân phẩm là được."

Vân Nương đối với Lục Lâm là thực tin phục.

Đối với Lục Lâm các loại kỳ tư diệu tưởng, cũng là bội phục.

Vạn Thiết đối với Lục Lâm cũng tràn ngập bội phục, nghe vậy nói: "Chúng ta chủ nhân không phải người bình thường, năm sau hẳn là sẽ càng ngày càng tốt."

*Dương: dê

(để dương nhìn cho sang 😄)

------oOo------

Chương 88: Khoa cử cùng thú bông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đông đi xuân tới, thời gian vô thanh vô tức bên trong, liền như vậy đi qua.

Qua Tết Âm Lịch, Trần Tiểu Thái liền ồn ào phải về Liễu Trấn chuẩn bị khai trương.

Lâm Trấn cửa hàng vẫn luôn mở ra, tới gần tân niên kia đoạn thời gian, bán dị thường hỏa bạo, đem Trần Tiểu Thái xem mà thèm vô cùng.

Ăn tết thời điểm, Trần Tiểu Mễ đem Trần Tiểu Thái gọi vào trong phòng, nói cho Trần Tiểu Thái, Lâm Trấn cùng Liễu Trấn cửa hàng đều là chính bọn họ, này sau lưng căn bản không tồn tại cái gì đại lão bản.

Lục Lâm ngay từ đầu cảm thấy Trần Tiểu Thái quá nhỏ, cũng không dám nói cho Trần Tiểu Thái việc này.

Bất quá Trần Tiểu Mễ cảm thấy đệ đệ này đã đính hôn, còn làm chưởng quầy lâu như vậy cùng trước kia không giống nhau, muốn cùng Trần Tiểu Thái nói ra.

Trần Tiểu Thái mơ hồ cũng đoán được một ít, bất quá, suy đoán được chứng thực, vẫn là có chút vựng vựng hồ hồ.

Trần Tiểu Mễ nói cho Trần Tiểu Thái, chờ thêm hai năm, hắn cùng Thẩm Trì chính thức thành thân, liền đem Liễu Trấn phòng ở cùng cửa hàng chuyển cho bọn hắn.

Trần Tiểu Thái không nghĩ tới đại ca sẽ đột nhiên nói cái này, đỏ mặt, liên tục chối từ.

Trần Tiểu Thái cũng là từ khổ nhật tử lại đây, đối với kiếm tiền, có một loại cấp bách cảm giác.

Thẩm Trì cũng là như thế.

Thẩm Trì mùa đông cùng bà bà ở trấn trên, trấn trên điều kiện muốn hảo quá nhiều, bất quá, Thẩm Trì tổng cảm thấy ở trấn trên ăn cơm trắng, dễ dàng miệng ăn núi lở.

Trần Tiểu Thái nói muốn sớm chút đi khai trương, cùng Thẩm Trì ý tưởng không mưu mà hợp.

Trần Tiểu Mễ biết Trần Tiểu Thái phải đi, có chút không muốn, bất quá vẫn là cho đi.

....

Trần Tiểu Thái tới Liễu Trấn cửa hàng, liền bận việc mở ra, vội vui vẻ vô cùng.

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái, có chút nghi hoặc nói: "Tiểu Thái, ngươi thật cao hứng sao?"

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái thần sắc, tổng cảm thấy Trần Tiểu Thái thoạt nhìn mạc danh phấn khởi.

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Không có gì, ta chính là cảm thấy lập tức muốn một lần nữa khai trương, có tiền kiếm lời, có chút cao hứng."

Trần Tiểu Thái nguyên bản cho rằng cửa hàng là người khác, bọn họ chỉ là ở bang nhân làm việc, làm cũng thực tận tâm, hiện tại biết cửa hàng là chính mình, tâm tình tóm lại là không giống nhau.

Trần Tiểu Thái làm cửa hàng chưởng quầy, tự nhiên là biết trong tiệm có bao nhiêu tiền thu.

Trần Tiểu Thái đơn giản đánh giá một chút, đại ca trên tay có mấy trăm lượng bạc, cảm thấy có loại không chân thật cảm giác.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, sớm một chút khai trương, sớm một chút kiếm tiền."

Tân niên thời điểm, Lục Lâm làm ra không ít ăn ngon, Thẩm Trì cảm thấy chính mình không làm việc, không nên ăn quá thật tốt.

Nhưng là, Lâm ca làm ra tới đồ vật ăn quá ngon, đặc biệt là cái lẩu, vừa mới bắt đầu ăn thời điểm, trong miệng giống như bị lửa đốt, chính là càng ăn càng muốn ăn, không cẩn thận ăn bụng lưu viên.

Thẩm Trì mỗi khi ăn luôn nghĩ ăn ít một ít, rồi lại luôn khống chế không được.

Mùa đông vây quanh bếp lò ăn một đốn cái lẩu, đổ mồ hôi ra thật là thoải mái cực kỳ, Thẩm Trì mơ hồ cảm thấy chính mình giống như béo.

Nghĩ đến nãi nãi lo lắng sốt ruột biểu tình, Thẩm Trì liền có chút xấu hổ.

Thẩm Trì gãi gãi đầu, thầm nghĩ: Gần nhất liền ít đi ăn một ít đi, ăn quá béo, liền không hảo.😂

Trần Tiểu Thái nhìn Thẩm Trì như đi vào cõi thần tiên liếc mắt một cái, nói: "A Trì, nghĩ cái gì đâu. "

Thẩm Trì đỏ mặt, lắc lắc đầu, nói: "Không có gì."

Trần Tiểu Thái cửa hàng một khai ra tới, liền nghênh đón một đợt nhiệt triều.

Lâm Trấn cửa hàng vẫn luôn mở ra, cho nên, cửa hàng sinh ý vẫn luôn tương đối ổn định, Liễu Trấn liền bất đồng.

Trần Tiểu Thái đem cửa hàng đóng, người tưởng mua trong tiệm đồ vật cũng không chỗ mua,cửa hàng một khai, khách nhân chen chúc tới.

Trần Tiểu Thái không nghĩ tới khai trương liền có chuyện tốt như vậy, không cấm hưng phấn không thôi.

Hai người bận việc một ngày, thẳng đến lúc chạng vạng, tới mua thú bông người, mới ít một chút.

....

Lục gia.

Thang thị nhìn Lý Phương Nguyệt ôm vào trong ngực nha đầu, không sảng khoái nói: "Nha đầu này như thế nào còn khóc a! "

"Ăn không đủ no, cho nên khóc."

Thang thị không sảng khoái nhìn Lý Phương Nguyệt liếc mắt một cái, nói: "Ăn thật tốt đồ vật, cũng không có nãi, thật là ăn đến cẩu trong bụng đi."

Lý Phương Nguyệt bị Thang thị mắng rầu rĩ.

Nàng cũng không biết là chuyện như thế nào, chính là không có nãi, chỉ có thể làm nha đầu chịu đói.

Lâm Tú Nhi hẳn là có thể giúp đỡ nãi một ngụm, bất quá, nàng mỗi lần mở miệng, đều bị đổ trở về, nói nàng còn muốn uy nhi tử, con của nàng còn chưa đủ ăn đâu.

Lý Phương Nguyệt chỉ có thể ôm đi ra ngoài, cầu người khác uy, ngẫu nhiên trộm ngao một ít cháo đối phó một chút.

Chính là như vậy, lão thái thái mỗi lần thấy được, còn nói nàng lãng phí, mắng nàng sinh cái nha đầu, kiều kiều khí.

Song nhi là không có sữa, một ít song nhi sinh tiểu hài tử lúc sau, chỉ có thể ôm đi ra ngoài, làm mặt khác bà vú giúp đỡ uy một ngụm, Thang thị cũng khá tò mò, Trần Tiểu Mễ là như thế nào mang hài tử.

Thang thị nghe được, thường xuyên đi trấn trên dân cư nói, Trần Tiểu Mễ thỉnh một cái bà vú, như vậy còn chưa đủ, mua tam đầu mẫu dương.

Này một đầu mẫu dương liền phải mấy trăm văn, tam đầu ít nhất cũng hơn một lượng bạc.

Thang thị cảm thấy Trần Tiểu Mễ cũng quá kiêu ngạo.

Liền tính Trần Tiểu Mễ đối trấn trên tòa nhà lão bản có ân cứu mạng, nhưng là, ở trong phòng lại là dưỡng dương, lại là thu lưu một đám kỳ quái người, chờ chính chủ đã trở lại, tất nhiên là muốn nổi bão.

Đầu xuân lúc sau, Lục gia liền bận việc lên.

Thang thị khuyến khích Lý Phương Nguyệt đi đi lại một chút quan hệ.

Lý Phương Nguyệt không cấm có chút khó xử.

Lý Phương Nguyệt nhị ca Lý Hồng cũng là cái người đọc sách, cũng còn không có thi đậu tú tài đâu.

Phụ thân hắn cũng đi tìm đại tỷ, làm đại tỷ giúp đỡ, nhưng là, đại tỷ nói qua, này khoa cử sự tình triều đình nhìn chằm chằm thực khẩn, làm việc thiên tư làm rối kỉ cương nếu như bị bắt được là muốn chém đầu.

Hơn nữa, này khoa cử sự tình, là mặt trên người xuống dưới giám thị, cho dù có tri huyện đại nhân phương pháp, cũng là vô dụng, càng không cần phải nói tỷ phu chỉ là cái chủ bộ.

Trấn trên như vậy nhiều nhà giàu công tử, thật muốn có thể đi quan hệ nói, cũng không tới phiên Lục Trình Ngọc.

Lục gia ở nông thôn còn tính không tồi cùng trấn trên nhân gia so liền kém quá xa.

Bất quá, Lý Phương Nguyệt trong lòng là như vậy tưởng, lại không dám nói ra.

Lục gia hoa đồng tiền lớn cưới nàng, chính là vì Lục Trình Ngọc công danh, hiện tại cái này tình thế, nếu là làm người biết nàng căn bản không có dùng, sau này nhật tử còn không biết như thế nào đâu.

Lý Phương Nguyệt chỉ có thể hy vọng Lục Trình Ngọc chính mình có bản lĩnh, khảo được tú tài.

Lý Phương Nguyệt trong lòng tràn ngập hối hận, lúc trước, chỉ xem Lục Trình Ngọc chịu ra sính lễ, lại lớn lên tuấn tú lịch sự liền gả, lại không nghĩ rằng gả lại đây nhật tử là cái dạng này.

Lão thái thái ương ngạnh, bà mẫu cũng không phải cái thiện tra, chú thím nơi chốn cho nàng mách lẻo.

....

Đầu xuân lúc sau, trấn trên nhiều thêm một ít cửa hàng bán thú bông, bất quá Lục Lâm trong tiệm thú bông, chủng loại nhiều nhất, kiểu dáng nhất mới mẻ độc đáo, bán đồ vật tốt nhất.

Lục Lâm tuy rằng vẫn luôn cảm thấy cửa hàng nên đi cao cấp lộ tuyến, thường thường, cũng sẽ làm một ít đánh gãy đẩy mạnh tiêu thụ hoạt động, cứ như vậy, cửa hàng sinh ý liền càng tốt.

Trải qua một cái mùa đông, Nguyên Bảo đã có thể đong đưa cánh tay cùng chân.

Lục Lâm tổng cảm thấy nhà mình bảo bảo sức lực so cùng tuổi tiểu hài tử đại, đong đưa chân cẳng lên đặc biệt hữu lực.

Nguyên Bảo còn chưa biết bò, ngẫu nhiên nằm sấp thời điểm, có thể sẽ ngẩng đầu lên.

Lục Lâm cảm thấy chính mình nhi tử, ngẩng đầu thời điểm, ánh mắt đặc biệt sắc bén, ánh mắt như điện ý tứ, bất quá bởi vì còn bao tã, ánh mắt lại sắc bén, cũng không có lực uy hiếp được.

Lục Lâm trong tiệm sinh ý, thượng quỹ đạo lúc sau, vẫn luôn phi thường ổn định.

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ thân gia bất tri bất giác, từng bước bay lên tới rồi 1300 lượng.

Lục Lâm cuối cùng cảm nhận được một cái "Phần tử trí thức" chỗ tốt.

Trần Tiểu Mễ cẩn thận đem bạc cầm lên.

"Bạc a! Vẫn là quá ít."

Lục Lâm chống cằm, nói: "Đúng vậy! Muốn mua quan vẫn là kém một ít."

Thời đại này tuy rằng có thể mua quan, nhưng là, đa số là một ít man di nơi, tương đối hỗn loạn địa phương có thể mua, còn cần rất nhiều bạc, bằng không liền lộn xộn.

Quan viên nếu có thể tùy tiện mua, làm học sinh thể diện hướng nơi nào gác.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, phát hiện Lục Lâm đối mua quan chuyện này, vẫn là thập phần chấp nhất.

"Mua quan chuyện này, vẫn là yêu cầu bàn bạc kỹ hơn."

Lục Lâm gật gật đầu, thầm nghĩ: Từ từ tới đi, hắn cùng Trần Tiểu Mễ tuổi tác cũng không lớn, còn có rất nhiều thời gian.

Kiếp trước hắn ở cái này tuổi, còn ở trong trường học đâu.

Mà hiện tại, hắn ở cái này tuổi, đã có thê có tử có phòng ở có cửa hàng, có thể tính nửa cái nhân sinh doanh gia, Lục Lâm đối với hiện tại sinh hoạt vẫn là thực vừa lòng.

Thời tiết ấm áp lúc sau, này trấn trên liền náo nhiệt lên, học đường cũng một lần nữa khai lên.

Kỳ thi mùa xuân sự tình, lại lần nữa trở thành đầu đường cuối ngõ nhiệt nghị đề tài.

Lục Lâm ở trong cửa hàng đẩy ra còn có gà trống thú bông.

Lục Lâm trong cửa hàng thú bông rất nhiều, bất quá, gà trống thú bông là gần nhất nghĩ đến.

Chính cái gọi là gà trống một xướng thiên hạ bạch.

Gà gáy đem đán, quang minh đã đến.

Gà trống có tượng trưng khoa cử cao trung.

Lục Lâm tuy rằng cảm thấy người nơi này, đem gà trống cho rằng tượng trưng cao trung linh vật, có chút cổ quái, bất quá, vẫn là làm không ít thú bông.

Thú bông đẩy ra tới, đã bị tranh mua không còn.

Không ít học sinh cùng học sinh người nhà, đều thích mua một cái gà trống thú bông ở nhà cung lên.

Lục Lâm lại lần nữa cảm nhận được cổ nhân vì khoa cử điên cuồng trình độ.

Dương Hằng Chi đi đến Lục Lâm nơi đó, nói: "Lâm thiếu, sinh ý không tồi a!"

Lục Lâm vội vàng chắp tay, nói: "Nhờ phúc nhờ phúc."

"Lâm thiếu, này đầu óc là không nói a!"

Bất quá, cũng có chút người cảm thấy đem cao trung hy vọng ký thác ở một cái thú bông phía trên, có chút trò đùa.

Theo Dương Hằng Chi biết, một ít người mặt ngoài đối gà trống thú bông khinh thường nhìn lại, sau lưng, lại trộm làm người nhà tiến đến mua sắm.

Trong tiệm gà trống thú bông bán chạy làm Lục Lâm bất ngờ, thú bông quá hảo bán, khiến cho Lục Lâm gần nhất ở suy xét, đem Trấn Điếm chi bảo đổi thành một con đại gà trống.

Lục Lâm đã làm trong nhà hai cái nữ công bắt đầu làm.

"Này khoa cử là đại sự a! Còn phải bắt kịp thời đại."

Dương Hằng Chi cười cười, nói: "Lục thiếu có tâm."

Trong tiệm Trấn Điếm chi bảo, đại gà trống vừa xuất hiện, đã bị mấy cái lão viên ngoại theo dõi.

Đại gà trống thú bông quải ra tới cùng ngày, liền có một cái viên ngoại, tỏ vẻ phải tốn ba mươi lượng mua tới.

Trong tiệm Trấn Điếm chi bảo, ở khai trương không bao lâu, liền bán ra một cái, ba mươi lượng.

Lúc sau, trong cửa hàng trưng bày Trấn Điếm chi bảo, cũng có người coi trọng, bất quá, coi trọng người, giống nhau ra giá đều chỉ có hơn mười lượng.

Lúc trước, một cái đại lão hổ thú bông, bị một cái yêu thích lão hổ cuồng viên ngoại hoa ba mươi lượng mua đi rồi.

Cái kia thú bông cũng là quải ra hơn nửa tháng, mới bị mua đi.

Gà trống thú bông liền bất đồng, một khi ra tới, lập tức có người tỏ vẻ muốn mua.

Văn phong tới rồi mấy cái viên ngoại, còn xuất hiện cạnh giới tình huống.

Lục Lâm chỉ có thể cảm thán, đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm a!

Nhà này nhi tử, tôn tử chuẩn bị khảo hạch, lão nhân không thể giúp gấp cái gì cũng chỉ có thể đi một ít cửa hông chiêu số.

Trong cửa hàng đại gà trống xuất hiện lúc sau, giá trị con người không ngừng dâng lên, cuối cùng bị một vị tài đại khí thô lão viên ngoại, lấy năm mươi lượng bạc mua.

Lập tức được năm mươi lượng bạc, Lục Lâm không cấm có chút hưng phấn.

"Liền kẻ có tiền thật đúng là quái a!"

Trần Tiểu Mễ cầm năm mươi lượng bạc, luôn có chút không nghĩ ra trấn trên những người này tư tưởng.

Lục Lâm cười cười, nói: "Quản bọn họ nghĩ như thế nào, bọn họ chỉ cần bỏ được tiêu tiền như vậy đủ rồi."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Nói như vậy, tựa hồ không sai.

"Lục Trình Ngọc, lại muốn khoa khảo a!" Trần Tiểu Mễ nói

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Trần Cảnh thi không đậu, Lục Trình Ngọc nói, vẫn là có khả năng."

Lục Lâm mắt trợn trắng, nói: "Này nhưng nói không tốt."

Dương Hằng Chi vị Dương gia đại thiếu gia này, cũng là trước hai năm mới thi đậu tú tài.

Dương Hằng Chi còn nhỏ trong nhà liền thỉnh tư thục tiên sinh tới dạy, chính là như vậy, còn vẫn luôn kéo dài tới mấy năm trước mới trở thành tú tài.

Trần Tiểu Mễ chống cằm, nói: "Thang thị năm trước đánh cam đoan nói, Lục Trình Ngọc năm nay có thể trung, nếu là không trung, Lý gia nha đầu nhật tử không dễ chịu lắm."

Lục Lâm mắt trợn trắng, hắn gần nhất dò hỏi Dương Hằng Chi.

Dương Hằng Chi nói cho Lục Lâm chủ bộ cùng huyện lệnh quan hệ giống nhau, lấy chủ bộ mặt mũi, muốn ảnh hưởng khoa cử đó là không quá khả năng.

Liền tính chủ bộ cùng huyện lệnh quan hệ hảo, muốn ảnh hưởng khoa cử cũng là không khả năng, khoa cử tựa hồ là phủ đài bên kia người lại đây thu xếp.

------oOo------

Chương 89: Lại lần nữa thất lợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mùa xuân vừa đến, nghỉ ngơi một cái mùa đông người, lại bận việc lên.

Học sinh vội vàng khoa cử, nông gia người, vội vàng hầu hạ đồng ruộng.

....

Lục gia

Thang thị mỗi ngày thúc giục Lý Phương Nguyệt hỏi sự tình thế nào.

Lý Phương Nguyệt trước sau không dám cam đoan.

Trong nhà nhật tử lướt qua càng chặt, Thang thị bức thiết hy vọng Lục Trình Ngọc có thể khảo trung tú tài cho nàng mặt mũi.

Lý Phương Nguyệt nào dám cam đoan.

Chủ bộ đại nhân đầu năm thời điểm, lại nạp một phòng tiểu thiếp

Người là trong hoa lâu ra tới, lớn lên chẳng ra gì, lại là phong tao tận xương, đem chủ bộ đại nhân mê đều tìm không thấy nam bắc, tỷ tỷ ở chủ bộ đại nhân bên kia, cũng không thể nói nói cái gì.

Tỷ tỷ chính mình đều sứt đầu mẻ trán, đối với chuyện của nàng, cũng là thương mà không giúp gì được.

Thang thị xem Lý Phương Nguyệt ấp úng, không cho cái tin chính xác, cùng Lý Phương Nguyệt sảo lên.

Trước mắt ly khảo hạch càng ngày càng gần Thang thị chất vấn có phải hay không bởi vì nàng tỷ tỷ là thiếp thị, cho nên, căn bản nói không nên lời.

Lý Phương Nguyệt như thế nào có thể thừa nhận, chỉ có thể bứt lên da hổ làm áo khoác nói nàng tỷ tỷ rất được sủng, chỉ chờ sinh đứa con trai ra, là có thể phù chính.

Mẹ chồng nàng dâu hai cái sảo lên.

Lâm Tú Nhi đi qua vừa vặn nghe được Thang thị cùng Lý Phương Nguyệt khắc khẩu nội dung cả người đều choáng váng.

Lâm Tú Nhi một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, đi vào trong phòng.

"Ngươi làm sao vậy?" Lục An xem Lâm Tú Nhi thần sắc không đúng, nhịn không được hỏi.

Lâm Tú Nhi một hồi lâu mới bình phục hạ tâm tình, nói: "Lý Phương Nguyệt tỷ tỷ là cái thiếp thị."

Lục An sửng sốt một chút, bị Lâm Tú Nhi nói cấp chấn kinh rồi, "Ngươi nói cái gì?"

Lâm Tú Nhi bình tĩnh lại, gằn từng chữ một nói: "Lý Phương Nguyệt tỷ tỷ là cái thiếp thị, đại tẩu chính miệng nói."

Lục An trừng lớn mắt, nói: "Sao có thể, Lý Như muốn chỉ là cái thiếp thị, Trình Ngọc cưới nàng làm gì. "

Lâm Tú Nhi nghĩ nghĩ, thầm nghĩ: Đúng vậy!

Lý Như muốn chỉ là cái thiếp thị, Lục Trình Ngọc cưới Lý Phương Nguyệt làm gì đâu?

"Có lẽ, Trình Ngọc ngay từ đầu cũng không biết tỷ tỷ Lý Phương Nguyệt là cái thiếp thị."

Lâm Tú Nhi bỗng nhiên nghĩ tới, Thang thị ngay từ đầu thời điểm, đối Lý Phương Nguyệt vẫn là không tồi, đoạn thời gian sau đối Lý Phương Nguyệt thái độ lại đột nhiên rơi xuống.

Lâm Tú Nhi cảm thấy Thang thị khả năng ở lúc ấy biết, bất quá, có thể là sợ mất mặt, cho nên mới vẫn luôn gạt lão thái thái, gạt thôn dân.

Lục An hắc mặt, tràn đầy oán giận nói: "Làm trong nhà hoa như vậy nhiều tiền, cư nhiên chỉ cưới một cái hạ tiện thiếp thị muội muội trở về."

Mệt hắn còn vẫn luôn nhường như vậy cái cháu dâu, kết quả...... Cư nhiên là như thế này.

Ở rất nhiều thôn dân người trong mắt, kẻ có tiền thiếp thị là cái tương đối đặc

thù tồn tại.

Thôn dân người hâm mộ nhà có tiền thiếp thị cẩm y ngọc thực, lại cảm thấy những người này đắm mình trụy lạc.

Lục An nghĩ đến Lục Trình Ngọc thành hôn đưa đi Lý gia những cái đó sính lễ.

Lại nghĩ đến hiện giờ trong nhà vì một lượng bạc bẻ xả, tức khắc có chút tức giận không thôi.

Tức giận qua đi, Lục An cuối cùng dần dần bình tĩnh xuống dưới.

Lâm Tú Nhi nhìn Lục An, có chút khó hiểu nói: "Ngươi phía trước vẫn luôn ở trấn trên, không biết việc này sao?"

"Ta nghe người ta nói quá, Lý gia khuê nữ là chủ bộ phu nhân."

Ai có thể nghĩ đến chỉ là cái tiểu thiếp.

Lâm Tú Nhi trong lòng tràn đầy tức giận.

Lý Phương Nguyệt gần nhất sinh cái khuê nữ, khí thế là xuống dưới một ít.

Nhưng là, mới vừa vào cửa thời điểm, cũng không phải là như vậy, cầm nàng tỷ tỷ làm ngụy trang.

Lúc trước, nàng sờ không rõ Lý Phương Nguyệt chi tiết, cũng không dám đắc tội, náo loạn nửa ngày, cư nhiên là cái dạng này.

"Đương gia, ngươi nói chuyện này muốn hay không làm lão thái thái biết." Lâm Tú Nhi hỏi.

Lục An đôi mắt bên trong xẹt qua một tia âm ngoan, trầm ngâm một lát, nói: "Chờ Lục Trình Ngọc giã thử qua rồi nói sau."

Nếu Lục Trình Ngọc thi đậu, bọn họ hiện tại tuôn ra Lý Phương Nguyệt sự tình, cũng là không duyên cớ đắc tội với người.

Nếu Lục Trình Ngọc thi không đậu, lão đại một nhà lấy bọn họ người một nhà chơi một vố sự tình, nên phải hảo hảo nói lẩm bẩm nói lẩm bẩm.

Lâm Tú Nhi gật gật đầu, nói: "Vậy chờ thêm kỳ thi mùa xuân lại nói, tả hữu cũng không mấy ngày rồi."

Mỗi năm một lần kỳ thi mùa xuân, đối không ít học sinh mà nói, đều là du quan sinh tử đại sự.

Còn có không ít học sinh, bởi vì khẩn trương quá độ té xỉu ở trường thi.

....

Kỳ thi mùa xuân ngày này, Lục Lâm nhìn khẩn trương phó khảo học sinh, nhịn không được gợi lên khóe miệng.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, hỏi: "Làm gì cao hứng như vậy a!"

Lục Lâm cười cười, nói: "Không có gì, xem người khảo thí cũng là cao hứng."

Lục Lâm năm đó thi đại học thời điểm, mới vừa khảo xong ngày đầu tiên, cảm thấy không khảo hảo, suốt đêm không ngủ, một nhắm mắt lại, liền hối hận làm bài thời điểm, như thế nào không có cẩn thận một ít.

Chờ đến năm thứ hai xem người thi đại học thời điểm, tâm thái lập tức liền không giống nhau.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, cảm thấy Lục Lâm có chút ác thú vị.

"Ta nghe nói, chúng ta gà thú bông, có người mua trở về lúc sau, bị người đem lên bàn thờ cúng."

Lục Lâm xoa xoa cái mũi thật sự có chút không hiểu thế giới này người.

Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Chúng ta bán chúng ta thú bông, khách hàng muốn bắt thú bông làm cái gì, không phải chúng ta cai quản."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng đúng."

Kỳ thi mùa xuân đông phong, Lục Lâm trong tiệm mấy khoản cùng kỳ thi mùa xuân có quan hệ thú bông được bán hết.

....

Trần Tiểu Thái ở trong cửa hàng sửa sang lại thú bông.

Gần nhất trong cửa hàng bán ra thú bông, nhiều vài phần văn nghệ hơi thở.

Tỷ như cái này gấu bông trong tay ôm một cái trái tim trong lòng vẽ hai chữ "Trạng Nguyên". "Bảng Nhãn". "Thám Hoa".

Gần nhất không ít người tiến đến, mua Trạng Nguyên hùng, Trạng Nguyên thỏ...... Liền ngóng trông kim bảng đề danh.

Liễu Trấn gần nhất cũng bán ra một cái gà trống Trấn Điếm chi bảo, bán sáu mươi lượng bạc.

Nhìn bạc trong ngăn tủ, Trần Tiểu Thái thường xuyên hãi hùng khiếp vía.

Trước kia, cảm thấy kiếm được bạc đều là phải cho phía trên đại lão bản, Trần Tiểu Thái có đôi khi, cảm thấy bạc nhiều, nhưng cũng chỉ là cảm thấy bạc nhiều mà thôi, hiện tại biết, này bạc đều là nhà mình, liền có chút không giống nhau.

Đã từng có một đoạn thời gian, Trần Tiểu Thái mộng tưởng, chính là kiếm một chút tiền, sau đó, mua vài mẫu đất, giống như trong thôn người thường nhật tử.

Có đất đại ca liền không cần luôn mạo nguy hiểm vào núi đi săn thú.

Bây giờ chỉ cần bán ra một cái đại thú bông, liền có mấy chục lượng bạc, cũng đủ lấy lòng vài mẫu đất.

Thẩm Trì phủng mặt, nói: "Trấn Điếm chi bảo, thật kiếm tiền a! Bất quá, Lâm ca không cho nhiều làm."

Trần Tiểu Thái rầu rĩ nói: "Lâm ca nói, vật lấy hi vi quý, làm nhiều, liền bán không được rồi."

Thẩm Trì nghiêng đầu, nói: "Tuy rằng không quá minh bạch, nhưng là, Lâm ca thật sự thật là lợi hại a! Lâm ca học tự đặc biệt mau."

Lục Lâm thỉnh lão đồng sinh, cái giá rất đại, thường xuyên bãi công.

Bất quá, Lục Lâm chỉ cần lão đồng sinh đem văn chương đọc một lượt một lần, là có thể nhớ kỹ dùng ghép vần sở hữu tự đọc pháp, chỉ là học viết chữ nói, cũng không khó.

Ngày thường lão đồng sinh không ở, chính là Lục Lâm giáo hai người biết chữ.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Lâm ca là rất lợi hại."

Trần Tiểu Thái tư tâm, đối Lục Lâm bội phục ngũ thể đầu địa.

Bất quá trước mặt Lục Lâm hắn quyết định sẽ không thừa nhận điểm này.

Một chúng học sinh ở dày vò bên trong, rốt cuộc chờ tới yết bảng.

Yết bảng kia một ngày, không ít người đều đi thấu náo nhiệt, rất nhiều thôn dân rõ ràng không biết chữ, cũng vây quanh bảng chỉ nhìn một cách đơn thuần mùi ngon.

Lục Lâm đứng bên ngoài vòng, nhìn bảng đơn một biển người, không cấm có chút líu lưỡi.

"Ta trúng, ta trúng!"

Cùng với một trận hưng phấn tru lên, một cái học sinh ngã xuống ven đường.

Lục Lâm thầm nghĩ: Nguyên lai trúng cử là thật sự, cư nhiên thật sự có người sẽ bởi vì kích động quá độ, ngất qua đi.

Ven đường một cái 13-14 tuổi thiếu niên "Oa" khóc ra tới.

"Không thi đậu, không thi đậu, ta như thế nào có mặt trở về thấy phụ thân."

Lục Lâm nhìn thiếu niên ăn mặc, hoài nghi thiếu niên sinh ra thư hương thế gia, khả năng đối lần này khảo hạch cũng tương đối có tin tưởng, kết quả thi rớt, hoàn toàn thất vọng.

Lục Lâm nhìn thiếu niên, thầm nghĩ: Còn trẻ như vậy đâu cần thiết khóc thành như vậy, lần này thi không đậu, về sau có rất nhiều cơ hội.

Bên kia cái kia râu hoa râm, khảo 5-60 năm lão đồng sinh, còn không có nhụt chí đâu.

Đương nhiên đối phương có khả năng sớm đã thành thói quen.

Lục Lâm nhìn một chút bảng đơn, phát hiện không có Lục Trình Ngọc tên, không khỏi bĩu môi.

Trải qua một cái mùa đông học tập, Lục Lâm đã nhận thức rất nhiều tự.

Lục Trình Ngọc tên, Lục Lâm đã nhận thức.

Lục Lâm lắc lắc đầu, âm thầm hoài nghi Lục Trình Ngọc khả năng khảo thí tâm thái không tốt lắm.

Trước kia trong trường học cũng là có như vậy một ít người, ngày thường thành tích không tồi, tới rồi trọng đại khảo thí liền hoảng hốt khí đoản, phát huy thất thường.

....

Lục Trình Ngọc lại lần nữa thi rớt, khiến cho trong thôn lời đồn đãi phân khởi.

"Này cưới một cái đại tiểu thư, vẫn là vô dụng a!"

"Này khảo tú tài vẫn là muốn dựa bản thân chỉnh những cái đó lung tung rối loạn đồ vật cũng vô dụng."

"Này khảo tú tài a! Vẫn là quá phí tiền, theo ta thấy, còn không bằng thành thành thật thật tìm công tác kiếm tiền đâu."

"Này thi đậu tú tài, tương lai chính là có thể làm quan, những cái đó thương nhân tiền kiếm lại nhiều, cũng chính là cái hạ cửu lưu thương nhân mà thôi."

"Này có thể làm quan đương nhiên hảo, nhưng là, này làm quan nơi nào là dễ dàng như vậy sự."

....

Lục gia đã nổ tung nồi.

Lâm Tú Nhi biết Lý Phương Nguyệt tỷ tỷ là cái thiếp thị sự tình, đã có một đoạn thời gian.

Vì chờ Lục Trình Ngọc kỳ thi mùa xuân vẫn luôn chịu đựng.

Lục Trình Ngọc lần này lại lần nữa thất lợi, Lâm Tú Nhi tức khắc nhịn không được.

Lão thái thái vốn đang cho rằng lần này khoa cử là nắm chắc, không nghĩ tới, cư nhiên còn thi rớt, lập tức hoàn toàn thất vọng.

Vốn đang trông cậy vào tôn tử thi đậu tú tài, tiện đà cấp ngoài ruộng miễn thuế,lão thái thái tâm tình phi thường không tốt.

Lúc này, Lâm Tú Nhi tuôn ra Lý Phương Nguyệt tỷ tỷ là cái thiếp thị sự tình, lão thái thái khí muốn đánh chết Lý Phương Nguyệt.

Lão gia tử khó thở công tâm cư nhiên ngất đi.

Lão gia tử ngất, trong nhà tức khắc một đoàn loạn.

Thang thị ngay từ đầu còn bị Lâm Tú Nhi bạo ra nội tình có chút chột dạ.

Sau đó chuyển qua tới mắng Lâm Tú Nhi không biết đúng mực, đem lão gia tử cấp khí hôn mê.

Lão thái thái đối với lão gia tử ngất đi một trận gào khan.

Lâm Tú Nhi cũng không phải dễ chọc, hơn nữa Lục Trình Ngọc không thi đậu tú tài, nàng cũng không túng, đem Thang thị mắng hướng lên trời.

Lý Phương Nguyệt biết Lục Trình Ngọc lại không thi đậu, tức khắc hoàn toàn thất vọng, ôm nữ nhi trốn đến một bên.

Lý Phương Nguyệt trong lòng ngực tiểu nữ oa bị dọa, bắt đầu oa oa khóc.

Lý Phương Nguyệt có chút sốt ruột bưng kín tiểu nữ hài miệng.

Lý Phương Nguyệt cũng không phải thực thích chính mình sinh cái này nữ nhi.

Nhưng mà tóm lại là chính mình trong bụng ra tới, vẫn là có vài phần thương tiếc.

Thang thị liền bất đồng, cả ngày bồi tiền hóa, bồi tiền hóa mắng.

Lý Phương Nguyệt sữa không phải thực đủ, tiểu oa nhi sinh ra tới lúc sau, luôn là ăn không đủ no, buổi tối luôn là khóc.

Lục Trình Ngọc thấy cô gái nhỏ khóc cũng không đau lòng, ngược lại là cảm thấy tiểu nha đầu rất là phiền.

------oOo------

Chương 90: Lục lão gia tử bị bệnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục gia làm ầm ĩ một trận, lão thái thái tuy rằng luyến tiếc tiền, nhưng cũng không thể phóng lão gia tử mặc kệ, đành phải cấp lão gia tử tìm cái đại phu trở về.

Đại phu xem qua Lục lão gia tử qua đi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Thực mau Lục lão gia tử liệt nửa người tin tức, ở trong thôn lan truyền mở ra.

....

Tin tức truyền tới Lục Lâm trong tai, Lục Lâm nhịn không được lắp bắp kinh hãi, bất quá Lục Lâm ngẫm lại liền bình thường trở lại.

Nơi này người, đa số dinh dưỡng bất lương, lại vất vả lâu ngày quá độ, thọ mệnh phi phong thường ngắn ngủi, rất nhiều người hơn bốn mươi tuổi liền đã chết, có thể sống đến sáu bảy chục tuổi, đã tính thượng thọ.

Lục lão gia tử tuổi tác cũng không nhỏ, sẽ trúng gió liệt nửa người cũng không kỳ quái.

Không nghĩ tới lão gia tử cư nhiên nằm liệt.

Lục Lâm lưng đeo xuống tay, đối lão gia tử không có cảm giác, lão thái thái tuy rằng ương ngạnh, rất nhiều chuyện đều là lão thái thái chủ ý.

Nhưng là, lão gia tử nếu là phía trước chịu vì nguyên chủ phụ thân nói hai câu, nguyên chủ phụ thân cũng sẽ không chết ở bên ngoài.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: " Nằm liệt, liền không hảo làm việc."

Sau này, ăn uống,tiêu tiểu đều phải người hầu hạ.

Lục gia vừa mới thêm hai cái tiểu nhân, đúng là rối ren thời điểm, lúc này lão gia tử lại ngã xuống, chỉ sợ muốn phiền toái.

Lục Lâm cười cười, nói: "Nhật tử, luôn là có thể quá đi xuống."

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Lục gia tốt xấu là có chút của cải, trong thôn nhật tử so Lục gia khổ sở người có rất nhiều.

Vẫn là lão thái thái tâm lý thừa nhận năng lực cường a!

Lục Lâm cảm thấy lão thái thái cả ngày một bộ hận đời bộ dáng, biết bị Lý gia lừa, tất nhiên không dễ chịu, ngã xuống lại là lão gia tử.

....

Lão gia tử ngã xuống, Thang thị liền có chút phát sầu, hiện giờ trong nhà tiền thu, chỉ còn lại có ngoài ruộng những cái đó tiền lời.

Ngoài ruộng tiền lời, chỉ dùng tới ăn cơm cũng đủ rồi, nhưng là Lục Trình Ngọc còn muốn đi học đường, hiện giờ lão gia tử còn muốn uống thuốc, tự nhiên liền không đủ.

Vương thị đau lòng tiền, thỉnh một chuyến đại phu lúc sau, phát hiện này đại phu cũng không có gì hảo biện pháp, liền đem người cấp tiễn đi.

Lục Minh đãi ở trong phòng, có chút bất mãn nói: "Trình Ngọc như thế nào lại thi rớt, chủ bộ đại nhân bên kia không dùng sức a!"

Thang thị thở dài, nói: "Giống như chủ bộ đại nhân, cũng ảnh hưởng không được cái này khảo thí đâu."

"Sao có thể đâu."

Lục Minh kích động đứng lên.

Nếu không phải xem con dâu có thể trợ giúp nhà mình nhi tử khoa cử, hắn mới chướng mắt không con dâu.

Thang thị rầu rĩ nói: "Nàng tỷ tỷ khả năng căn bản nói không nên lời."

Rốt cuộc chỉ là cái tiểu thiếp.

Lục Minh tràn đầy phẫn uất nói: "Đen đủi."

Thang thị thở dài, nói: "Ngươi xem lão gia tử hiện tại lại bị bệnh, này nên làm cái gì bây giờ a! "

Lục Minh cũng có chút khó xử, lão gia tử bệnh, trấn trên cũng có một ít lão gia

tử bị loại này bệnh, những cái đó đại lão gia người nhà hoa bạc, cũng không trị hảo.

Lục Minh cảm thấy dù sao là trị không hết, vẫn là đừng trị, này thỉnh một chuyến đại phu bạc hoa không ít a! Bất quá, việc này vẫn là nương bắt chủ ý.

"Đều do đệ tức phụ, nếu không phải nàng, cũng sẽ không đem lão gia tử kí.ch thích thành như vậy."

Thang thị cắn chặt răng, lão gia tử không nhiễm bệnh còn có thể giúp trong nhà làm điểm sống, lão gia tử hiện tại nằm liệt chẳng những làm không được sống, còn cần người chiếu cố.

Năm nay trong đất, chỉ sợ là muốn thỉnh vài người làm việc.

Không có bạc hoa đi ra ngoài, ai cũng không muốn tới làm việc, trong đất tổng cộng cũng không nhiều ít thu hoạch, thỉnh người lên tiêu dùng cũng liền lớn.

Lục Minh cũng thực tức giận.

"Đệ tức phụ, thật là cái không biết đúng mực."

....

Vương thị nhìn nằm ở trên giường lão gia tử, tràn đầy tức giận gào nói: "Ta mệnh như thế nào như vậy khổ a!"

Lão gia tử nằm liệt lúc sau, cơm cũng ăn không được, yêu cầu người uy, Vương thị còn phải cấp lão gia tử tắm rửa, lau mình, ngay từ đầu còn được, thời gian dài, Vương thị liền cảm giác lực bất tòng tâm.

Vương thị muốn cho Thang thị hầu hạ lão gia tử, Thang thị nói thẳng không hợp quy củ.

"Ngươi xem ngươi cưới con dâu, một chút tác dụng đều không có."

Vương thị gần nhất một không hài lòng, liền tóm được Thang thị đám người mắng.

"Nương a! Ta cũng là bị người lừa."

"Loại chuyện này, ngươi cũng không tra điều tra rõ, cưới trở về một cái Tang Môn tinh, chuyên môn tới khắc ta." Vương thị kéo ra giọng mắng to.

Ngay từ đầu Vương thị luôn là cố kỵ chủ bộ cửa thân, đối với Lý Phương Nguyệt rất là nhường nhịn.

Hiện giờ Vương thị là bất chấp tất cả, biết rõ Lý Phương Nguyệt ở cách vách trong phòng, cũng không hề cố kỵ.

Vì cưới nàng trong nhà hoa rất nhiều bạc a! Kết quả chỉ cưới trở về một cái tiện nhân muội muội.

Kỳ thi mùa xuân phía trước, Vương thị vì đi quan hệ, còn căng da đầu đem một bộ phận bạc đem ra, làm Lý Phương Nguyệt đi hoạt động một chút.

Nghĩ đến đưa ra đi bạc, Vương thị liền hối hận tâm đều nát.

Lý Phương Nguyệt gần nhất không thiếu ai mắng, bất quá, bởi vì đuối lý, cũng chỉ có thể nhịn.

Vương thị nhìn Thang thị, có chút giận sôi máu.

"Ngươi rõ ràng đã sớm biết, cư nhiên còn gạt ta."

Thang thị xấu hổ cười cười, nói: "Ta cũng là không biết sao."

Liền tính là tiểu thiếp, chỉ cần có thể nói lời nói là được, nào biết căn bản là không được sao.

....

Nhà cửa nội.

"Thẩm a bà, ngươi muốn đi ở nông thôn a!" Lục Lâm hỏi.

"Đúng vậy Lý a bà đã chết, lão hàng xóm vài thập niên ta phải đi xem." Thẩm a bà nói.

Thẩm a bà cùng Lý a bà quan hệ vẫn là không tồi.

Thẩm a bà cho thuê đất, có hai mẫu chính là cho Lý a bà nhi tử.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đó là thoái thác không xong, ta làm Tần Lãng đưa ngài."

Thẩm a bà lắc lắc đầu, nói: "Không cần, nơi nào yêu cầu như vậy phiền toái."

Tần Lãng vội vàng nói: "Không phiền toái, a bà ngươi liền nghe Lâm ca đi, cũng đỡ phải A Trì lo lắng a! "

Nghĩ đến Thẩm Trì, Thẩm a bà cười cười, nói: "Vậy được rồi."

....

Thẩm a bà một hồi đến ở nông thôn, đã bị thôn dân người vây quanh lên.

Thẩm a bà đem ở nông thôn đất đều cho thuê ra ngoài, cả ngày ở trấn trên không thấy bóng người, làm thôn dân người đều cảm giác rất thần kỳ.

"Thẩm a bà, ta nghe nói, trong tiệm mới tới hai cái nữ công a! Không ảnh hưởng ngài đi."

Thẩm a bà gật gật đầu, nói: "Là thỉnh hai người, không ảnh hưởng ta."

Lục Lâm mấy tháng trước, mua hai cái bán mình khế hầu gái, Thẩm a bà đánh giá thôn dân không biết nội tình, đem kia hai nữ nhân trở thành Lục Lâm thỉnh người.

"Thẩm a bà, ngươi xem tinh thần không ít a!"

Thẩm a bà cười cười, nói: "Nơi nào, nơi nào."

Vài người hàn huyên một trận, đề tài lập tức chuyển tới Lục gia nhân thân thượng.

"Thẩm a bà, Lục gia gần nhất vẫn luôn cãi nhau, ta nghe Vương lão thái thái, cả ngày mắng nàng cháu dâu là bồi tiền hóa."

"Lão thái thái ngoài miệng cũng là không giữ cửa, cũng không sợ đắc tội chủ bộ đại nhân Lục Trình Ngọc lần này lại không thi đậu, lão thái thái, ước chừng là tức giận đi."

"Ai, nói đến, này thi khoa cử vẫn là muốn dựa vào chính mình bản lĩnh, có quan hệ gì cũng chưa dùng."

" Lục Trình Ngọc cũng khảo rất nhiều lần, Thang thị mỗi lần đều cam đoan nói có thể thi đậu, mỗi lần đều khảo không trúng, rốt cuộc được chưa a!"

"Này khảo thí a!"

Lục gia gần nhất sự tình, Thẩm a bà không phải rất rõ ràng, bất quá, này Lâm Tú Nhi tỷ tỷ chỉ là cái thiếp thị sự tình, Thẩm a bà đã sớm trong lòng hiểu rõ.

Thẩm a bà nghe mấy cái thôn dân người vui sướng khi người gặp họa, trong lòng đánh giá Lục gia bên này, lão gia tử chỉ sợ là biết Lý Như chỉ là một cái thị thiếp sự tình, cho nên, mới có thể lập tức khí bị bệnh.

"Lục gia gần nhất nhật tử không hảo quá a!"

"Đúng vậy này tựa hồ lại muốn bán đất."

"Như thế nào lại bán đất, này đất bán đi, còn có thể mua trở về a!"

Thẩm a bà nhăn nhăn mày, thầm nghĩ: Lục gia thật là làm bậy a! Cư nhiên lại muốn bán đất.

Đất càng bán càng ít, nhật tử lướt qua càng nghèo, về sau chỉ sợ cũng chỉ có thể là người thường gia.

"Lại muốn bán đất sao? Bán vài mẫu a!" Thẩm a bà hỏi.

"Hình như là hai mẫu."

....

Lâm Tú Nhi trốn ở trong phòng, tâm tình buồn bực thực.

Lâm Tú Nhi vẫn luôn đang chờ một cái thích hợp thời cơ, đi vạch trần Lý Phương Nguyệt, chờ mãi chờ mãi, rốt cuộc chờ tới cơ hội.

Chính là không nghĩ tới, lão gia tử cư nhiên lập tức ngã bệnh.

Lão gia tử bị bệnh, nhà này thiếu một người làm việc, nhiều một người uống thuốc, nhật tử lại khổ sở.

Lâm Tú Nhi nhìn Lục An, nói: "Thế nào, có hay không nói muốn mua đất a!"

"Lí chính nói, mẫu thân khai giá cả quá cao, một chốc lát, chỉ sợ không ai tiếp nhận." Lục An nói.

Lâm Tú Nhi rầu rĩ nói: "Cũng không nhất định phải bán đất, chỉ cần nhiều hơn tiền thu là được, Trình Ngọc không phải người đọc sách sao, làm hắn sao chép sách, ta nghe người ta nói, chép sách cũng có thể kiếm không ít bạc, khảo lâu như vậy, cũng không thi đậu tú tài, lại như vậy đi xuống trong nhà cung không

dậy nổi hắn."

Nơi này biết chữ người không nhiều lắm, thư tịch giá cả thập phần sang quý.

Cho nên, một ít bần gia học tử, rất nhiều đều sẽ dựa chép sách trợ cấp gia dụng.

Chép sách cũng có thể có cái không tồi tiền thu.

Lục An nghĩ nghĩ, nói: "Trình Ngọc chỉ sợ sẽ không đồng ý."

Lâm Tú Nhi khinh thường nói: "Trong nhà vì hắn cùng hắn tức phụ hoa nhiều ít bạc, không phải do hắn làm bộ làm tịch, trong nhà đều cái dạng này, hắn còn muốn bãi cái giá đại thiếu gia sao? Cũng không nhìn xem chính mình có hay không cái này mệnh."

"Ta đi tìm mẫu thân thương lượng một chút." Lục An nói.

Lục An cũng không rõ lão thái thái ý tứ.

Mẫu thân đau lòng nhất Lục Trình Ngọc đại tôn tử, trong nhà lại khó khăn, cũng luyến tiếc cắt Lục Trình Ngọc thức ăn.

Bây giờ tình huống không giống nhau, trong nhà bạc đều hoa không sai biệt lắm, Lục Trình Ngọc không muốn kiếm tiền, trong nhà chỉ có thể không ngừng bán đất.

Thang thị đem chép sách sự tình, cùng Lục Trình Ngọc vừa nói.

Lục Trình Ngọc bị khí cái hộc máu.

Lục An kiến nghị lão thái thái làm Lục Trình Ngọc chép sách kiếm tiền.

Vương thị lập tức liền đồng ý, ở Vương thị xem ra, chép sách có thể ôn cũ biết mới, lại có thể kiếm điểm bạc, cũng không có gì không tốt.

Khảo tú tài lại lần nữa thất lợi, Lục Trình Ngọc nguyên bản liền tâm tình không tốt.

Trong khoảng thời gian này, trong thôn đồn đãi vớ vẩn tương đối nhiều, Lục Trình Ngọc cũng lười đến ra cửa, nhưng không nghĩ tới, ở trong nhà cũng khó có thể có được thanh tĩnh.

Lục Trình Ngọc tâm khí cao thực, chép sách chuyện này, Lục Trình Ngọc xem ra, đều là không tiền đồ học sinh tài cán sẽ làm sự tình.

Học viên bên trong đua đòi cũng thập phần nghiêm trọng, dựa chép sách kiếm tiền học sinh, ở một chúng cùng trường xem ra, đều là quỷ nghèo, cho nên, rất nhiều học viên dựa chép sách kiếm tiền, cũng làm lén lút.

Lục Trình Ngọc không nghĩ tới, chính mình cư nhiên sẽ lưu lạc đến nước này, nãi nãi còn đồng ý.

Lục An một mở miệng, cũng không khuyên như thế nào, Vương thị liền đồng ý.

Vương thị tuy rằng đau lòng đại tôn tử, nhưng thực sự là bị đại phòng làm tức giận.

Vương thị không nghĩ tới Lục Trình Ngọc cưới lão bà cư nhiên là cái thủy hóa, trong nhà cưới cái nha đầu, còn bán vài mẫu đất.

Vương thị mỗi khi nhìn đến Lý Phương Nguyệt, đều tưởng bóp chết nàng cho xong việc.

Thang thị bất đắc dĩ nhìn nhi tử, nói: "Nhi tử, hiện tại trong nhà cũng là không có biện pháp."

Thang thị gần nhất đi ra ngoài, không thiếu nghe được thôn dân lấy Lục Trình Ngọc cùng Lục Lâm đối lập.

Có người nói, Lục Lâm hiện tại được đại lão bản ủy thác trọng trách, có thể một mình đảm đương một phía.

Lục Trình Ngọc lớn như vậy, kiếm không được tiền, còn thi không đậu tú tài.

+

Hiện giờ nhìn Lục Lâm càng tiền đồ hơn.

Thang thị bị chọc tức thất khiếu bốc khói.

Thang thị xem ra, Lục Lâm cấp nhà mình nhi tử xách giày đều không xứng, kết quả ở thôn dân trong mắt, ngược lại thành càng tiền đồ cái kia.

------oOo------

Chương 91: Trần Cảnh mượn tiền - Bị đòi tiền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỳ thi mùa xuân qua đi lúc sau, Lục Lâm cửa hàng lại hỏa bạo một trận.

Lúc trước có cái viên ngoại từ bọn họ trong tiệm lấy năm mươi lượng giá cả mua cái Trấn Điếm chi bảo đại gà trống, vừa lúc viên ngoại kia tôn tử thuận lợi khảo trúng tú tài.

Viên ngoại tôn tử mới mười lăm tuổi, lần này trúng tuyển liền hắn còn niên thiếu, xưng thượng thiếu niên đắc chí.

Viên ngoại tôn tử tuổi còn trẻ liền thành tú tài, mọi người sôi nổi khen có tài học, tương lai nhất định kim bảng đề danh, phong hầu bái tướng.

Viên ngoại cao hứng, liền ở nhà đại yến khách khứa, bày mấy ngày tiệc cơ động.

Viên ngoại ở tiệc rượu đem Trấn Điếm chi bảo đem ra khoe ra, còn nói đều là lấy Trấn Điếm chi bảo phúc, tôn tử mới có như vậy phúc vận, tỏ vẻ tuy rằng năm mươi lượng có chút quý, nhưng cũng coi như là tiền nào của nấy.

Lần này mọi người đều đồn đãi, trong tiệm Trấn Điếm chi bảo xác có kỳ hiệu, loại này đồn đãi, thậm chí lan tràn tới quanh thân thôn trấn, không ít người mộ danh tiến đến mua sắm thú bông, các loại thú bông lại phát hỏa một trận.

Thẩm a bà ở trong phòng làm thú bông, tâm tình thập phần sung sướng.

Gần nhất trong tiệm sinh ý hảo, cho nên ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, tuy rằng vất vả một ít, bất quá, trong lòng nắm chắc.

Hỉ Thước cùng Lâm Xuân đã hoàn toàn có thể tự động thủ.

Thẩm a bà hiện tại chỉ cần phụ trách đánh trợ thủ là được.

Gà trống thú bông bị đoạt không còn, đã không có tiểu hoàng gà thú bông, mọi người đành phải đem ánh mắt chuyển dời đến mặt khác thú bông.

Lục Lâm một chút cũng không cảm thấy chính mình trong tiệm thú bông, có hiệu quả giúp người đăng khoa như vậy thần kỳ, cảm thấy chỉ là trùng hợp mà thôi, bất quá, xem khách nhân như vậy vừa lòng, vẫn là thật cao hứng.

....

Trấn Điếm chi bảo tên tuổi quá lớn, thậm chí truyền tới quê nhà.

Thú bông cùng kỳ thi mùa xuân đều là đứng đầu đề tài, thôn dân cũng nghị luận cái này.

"Lần này khảo hạch ra một cái năm ấy mười lăm tuổi tú tài, khó lường a!"

"Là trấn trên Từ viên ngoại gia nghe nói, viên ngoại tôn tử ba tuổi thời điểm, đại lão gia liền tìm cái sư phụ cho hắn vỡ lòng, rốt cuộc là cùng chúng ta ở nông thôn học viên không giống nhau a! "

"Đúng vậy này giấy và bút mực giá cả đều không tiện nghi, ở nông thôn tiểu tử, một trương giấy đều phải tiết kiệm, trấn trên nhà giàu công tử liền không nhiều như vậy băn khoăn."

Thôn dân nghĩ đến Lục Trình Ngọc, lại là một trận thổn thức.

Thôn dân nguyên bản cho rằng Lục Trình Ngọc lần này nên trúng, không nghĩ tới lại thi rớt.

"Ta nghe nói, lần này Từ viên ngoại tôn tử, có thể thi đậu tôn tử, tất cả đều là lấy Trấn Điếm chi bảo phúc."

"Trấn Điếm chi bảo, còn không phải là một con lớn hơn một chút thú bông sao, nhìn tựa hồ cũng không có gì đặc biệt."

"Như thế nào không đặc biệt, giá trị năm mươi lượng đâu."

"Cũng chính là này đó viên ngoại lão gia có tiền không chỗ hoa, này liền như vậy một cái đại thú bông, nơi nào dùng đến như vậy nhiều tiền?"

"Nghe nói, cái này Trấn Điếm chi bảo mới ra tới thời điểm, bị mấy cái viên ngoại lão gia tranh đoạt đâu."

....

Vạn Thiết đãi ở cửa hàng bên trong, nhìn thấy một cái phụ nhân rất xa nhìn

chầm chầm cửa hàng thần sắc rất là cổ quái.

Qua hồi lâu, phụ nhân cuối cùng đi tới Vạn Thiết trước mặt, tỏ vẻ nàng là Trần Tiểu Mễ cô cô, muốn thấy Trần Tiểu Mễ.

Vạn Thiết kinh ngạc một chút, liền sai phái Tần Lãng đi vào thông báo.

Tần Lãng từ Trần Tiểu Mễ nơi đó được tin, mang theo Trần Xuân Nhi vào hậu viện gặp Trần Tiểu Mễ.

Trần Xuân Nhi đứng hàng đệ tứ, là Trần Tiểu Mễ tiểu cô.

Trần lão gia tử có chút trọng nam khinh nữ, đối nữ nhi không thế nào để ý.

Trần Tiểu Mễ lúc còn rất nhỏ, Trần Xuân Nhi liền gả đi, Trần Tiểu Mễ đối tiểu cô ấn tượng cũng không phải rất sâu.

Trần Xuân Nhi năm đó là xa gả, gả chính là một cái đồ tể, sính lễ không thấp.

Đồ tể kiếm tiền vẫn là thực mau, nhưng là, phải thấy huyết sống, cả ngày bạch dao nhỏ tiến, hồng dao nhỏ ra, ở bên này người xem ra, đồ tể sát khí trọng, cũng không phải lương xứng.

Năm đó, tiểu cô gả sau khi ra ngoài, được hơn hai mươi lượng sính lễ, gả sau khi ra ngoài, tiểu cô liền không thế nào cùng trong nhà liên hệ.

Trần Tiểu Mễ phụ thân xảy ra chuyện lúc sau, tiểu cô trở về Trần gia một chuyến, khóc lớn một hồi, tiểu cô không gả đi ra ngoài phía trước, cùng hắn cha quan hệ tựa hồ là thực không tồi.

Tiểu cô xem bọn họ tam huynh đệ đáng thương, trộm một trăm văn tiền cho hắn, làm hắn hảo hảo bảo trọng, không cần bạc đãi chính mình.

Đối Trần Tiểu Mễ lúc đó mà nói, một trăm văn tiền, cũng là một bút không nhỏ, bởi vì chuyện này Trần Tiểu Mễ đối cái này không thế nào tiếp xúc tiểu cô ấn tượng thực không tồi.

"Cô cô, sao ngươi lại tới đây. " Trần Tiểu Mễ có chút hoang mang nói.

Trần Xuân Nhi do dự một chút, nói: "Ngươi gia, nãi, hai ngày trước gọi ta về."

Trần Tiểu Mễ có chút nghi hoặc nói: "Vì cái gì a. "

Trần Xuân Nhi gả chính là cái đồ tể, Trần Tiểu Mễ lúc ấy rất nhỏ, đối người nọ

ấn tượng cũng không phải rất sâu.

Từ thôn dân trong miệng biết được, tiểu cô gả người này đầy mặt dữ tợn, râu ria xồm xàm, vừa thấy chính là cái không dễ đối phó.

Nghe nói, đồ tể rất nhiều đều tính tình táo bạo, thích đánh người.

Trần Xuân Nhi năm đó cũng không mang nhiều ít của hồi môn ra cửa, bởi vì cách khá xa duyên cớ, hai nhà cũng không thế nào đi lại.

"Trần Cảnh khoảng thời gian trước, nhận thức một người, người này nói, có thể lộng tới khảo tú tài bên trong đề thi, năm mươi lượng một phần".

Trần Tiểu Mễ tràn đầy kinh ngạc nói: "Có loại sự tình này. "

Đề thi nói, hẳn là phủ đài bên kia ra tới đi, muốn thực sự có người bên trong tiết đề, kia sự tình truyền khai, liền nháo lớn.

"Là giả đi."

Thực sự có loại này bên trong đề thi, cũng nên không tới phiên Trần Cảnh đi.

Trần Xuân Nhi gật gật đầu.

"Xác thật là giả."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Quả nhiên, này bài thi quả thực truyền lưu đi ra ngoài, kia chính là đại sự kiện.

"Chẳng lẽ Trần Cảnh tin. "

Trần Xuân Nhi gật gật đầu.

"Trần Cảnh tin, trở về tìm nương muốn bạc nương không đồng ý, Trần Cảnh liền gạt người nhà ở bên ngoài mượn tiền."

Trên thực tế, Trần lão thái thái nghe nói Trần Cảnh có phương pháp hoa năm mươi lượng là có thể lộng tới đề thi cũng là thực hưng phấn.

Bất quá, lúc ấy thời gian thật chặt, Trần gia cũng không nhiều ít dư tiền, muốn mau chóng lấy đủ năm mươi lượng cần thiết bán đất, bán đất một chốc lát vô pháp qua tay, cũng liền chậm trễ.

Lão thái thái sợ gánh nguy hiểm, liền nhịn đau cự tuyệt.

Trần Cảnh bị kia kẻ lừa đảo miêu tả tiền cảnh vô hạn mê hoặc, cảm thấy thành bại liền tại đây, liền gạt người nhà mượn đòi tiền.

Trần Tiểu Mễ cau mày, nói: "Hắn điên rồi a!"

Tiền là như vậy hảo mượn a!

Bạc mượn tăng lên, hai tháng là có thể tăng ra gấp đôi tiền vốn.

Trần Xuân Nhi lắc lắc đầu, nói: "A Cảnh hắn xác thật là tin."

Trần Cảnh hoa năm mươi lượng mua đề thi lúc sau, liền cảm thấy vạn sự đại cát, chỉ còn chờ khai khảo lúc sau, đoạt được tú tài đầu danh, từ đây bình bộ thanh vân, lại tìm lão thái thái muốn tiền, đem bạc trả đi.

Kết quả, bài thi phát xuống dưới, Trần Cảnh mới phát hiện chính mình bị lừa.

Khảo hạch nội dung, cùng Trần Cảnh phía trước mua đề thi căn bản không giống nhau.

Trần Cảnh ý thức được chính mình là bị lừa, chờ hắn trở về tìm người bán đề thi.

Người nọ đã sớm đã trốn không thấy bóng dáng.

Mua khảo hạch đề thi, bản thân chính là cái đầu cơ trục lợi sự tình, nếu là bẩm báo quan phủ, nói không chừng chính mình đi vào trước.

Phía trên đối làm việc thiên tư làm rối kỉ cương việc này, tra cũng là thực nghiêm, nếu như bị phát hiện làm rối kỉ cương, nhẹ thì ngồi tù, nặng thì chém đầu.

Trần Cảnh bất đắc dĩ, chỉ có cắn răng nuốt vào quả đắng.

Kỳ thi mùa xuân kết quả ra tới, Trần Cảnh quả nhiên bảng thượng vô danh, trong nhà người bởi vì hắn thi rớt, thất vọng vô cùng.

Trần Cảnh liền vẫn luôn không dám đề mượn năm mươi lượng sự tình.

Trần Cảnh ngay từ đầu là sợ hãi, có thể là bởi vì hắn vay tiền thế lực, vẫn luôn không tìm hắn phiền toái.

Trần Cảnh sau liền muốn quỵt nợ chủ ý.

Có thể ở bên ngoài giá cao cho vay nặng lãi tiền, không phải người thường, vay tiền không còn đối phương tất nhiên sẽ không thiện bãi cam hưu.

Mấy ngày hôm trước, mấy cái vừa thấy liền rất là không dễ chọc người, tìm tới Trần gia đòi tiền.

Vài người đem Trần Cảnh đánh một đốn, cũng uy hiếp Trần gia người,ngày quy định không giao ra một trăm lượng bạc, liền phải chém đứt Trần Cảnh tay.

Trần lão thái thái luôn luôn ương ngạnh, nhưng là, đối mặt mấy cái cao lớn vạm vỡ hán tử, lại là không đứng dậy được chỉ biết gào khan.

Trần Tiểu Mễ bình tĩnh nói: "Phải không? Mượn cũng không quan hệ, gia, nãi hẳn là sẽ thay hắn trả tiền."

Trong nhà còn có hơn hai mươi mẫu đất, đất nếu là toàn bán đi, cũng đáng cái hơn hai trăm lượng, chỉ cần bán ra một nửa, hoàn lại Trần Cảnh thiếu nợ nần, cũng là dư dả.

Trần Xuân Nhi thở dài, nói: "Cái này kêu chuyện gì a! "

Trần Xuân Nhi cùng Trần gia cũng đã thật lâu không liên hệ, trừ phi Trần gia phát sinh cái gì đại sự, giống nhau là sẽ không thông tri Trần Xuân Nhi.

Trần gia hiện tại xác thật có đại sự xảy ra, Trần gia lão đại liền đem Trần Xuân Nhi kêu trở về, đương nhiên, Trần gia lão đại chưa nói Trần Cảnh gặp rắc rối, mà là nói lão gia tử bị bệnh.

Trần lão gia tử đã thượng tuổi, Trần Xuân Nhi nghe được lão gia tử sinh bệnh, cũng không sinh ra nghi ngờ.

Trần Xuân Nhi trở lại Trần gia mới biết được, lão gia tử căn bản là không bệnh, sinh long hoạt hổ, ngược lại là Trần Cảnh, bởi vì bị người đánh một đốn, hấp hối.

Trần Xuân Nhi vốn đang ở kỳ quái, trong nhà người hảo hảo, như thế nào sẽ nhớ tới nàng.

Sau lại mới biết được, trong nhà sở dĩ sẽ nhớ tới nàng là đại ca không có biện pháp, cho nên, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, chính là muốn nàng cũng ra một phần tiền.

....

Lục Lâm trở về thời điểm, Trần Xuân Nhi đã đi rồi.

"Tiểu Mễ, ta nghe nói, tiểu cô tới." Lục Lâm đi vào tới hỏi.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Nàng tới làm gì, không lưu nàng ăn bữa cơm sao?"

"Để lại, bất quá, nàng nói muốn sớm một chút trở về, bằng không trời tối, đi đêm lộ không an toàn."

Trần Tiểu Mễ đem Trần Cảnh sự tình nói.

Lục Lâm nghe xong tấm tắc bảo lạ.

"Tiểu cô hỏi ta mượn năm văn tiền tiền xe." Trần Tiểu Mễ nói.

"Năm văn tiền. " Lục Lâm có chút kinh ngạc nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.

Nàng tiền toàn phải cấp Trần gia người.

Trần Xuân Nhi nghe được lão gia tử bị bệnh, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp hồi Trần gia

Kết quả, tới Trần gia, người một nhà cùng nàng đòi tiền Trần Xuân Nhi mới biết được bị lừa.

Trần Tiểu Mễ đem từ Trần Xuân Nhi nơi đó nghe tới sự tình, cùng Lục Lâm nói một lần.

Lục Lâm mắt trợn trắng, mơ hồ có chút vô ngữ.

"Trần Cảnh mua đề thi a! Nơi này đầu cơ trục lợi người cũng không ít a! Mua đề thi người, cũng hơn phân nửa không phải cái gì thứ tốt, mua loại đồ vật này tất nhiên sẽ không lộ ra, phát hiện đề thi không đúng, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo."

Lục Lâm ở học viện thời điểm, cũng nghe nói qua mua đề thi sự, có đôi khi có thể mua được thật sự, đương nhiên, vận khí không hảo mua được giả cơ hội càng nhiều.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Cái đồ ngốc này, cư nhiên tin tưởng bầu trời rớt bánh có nhân."

Lục Lâm thầm nghĩ: Vì cái gì không tin đâu, là cá nhân tổng hội có may mắn tâm lý.

Kiếp trước còn có không ít người tin tưởng, sáu vạn tám có thể biến thành mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn.

"Nếu là Trần Cảnh thật thiếu một trăm lượng, vậy ngươi gia, nãi, hẳn là sẽ đến chúng ta bên này nháo." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hơn phân nửa là như thế."

+

Một trăm lượng bạc, đối thôn dân người mà nói, cũng không phải là một bút số lượng nhỏ, lấy Trần gia của cải, muốn đem số tiền này ra tới cũng không phải việc khó, nhưng là, thật muốn lấy ra tới, tất nhiên muốn thương gân động cốt.

------oOo------

Chương 92: Trần gia nội chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần gia

"Cha, ngươi cũng không thể thấy chết mà không cứu a!" Trần Thủ Tín có chút kích động nói.

Trần Thủ Nhân mặt lạnh lùng, nói: "Cha, ta đã sớm nói qua, đại cháu trai không phải người có thiên phú học tập, hắn khảo một cái đồng sinh đều lắp bắp, nơi nào có thể khảo trung tú tài, càng không cần phải nói trở thành cử nhân lão gia."

Trần Thủ Tín tràn đầy buồn bực nhìn lão tam, nói: "Tam đệ, ngươi đây là có ý tứ gì. Lúc này nói loại này lời nói."

Trần Thủ Nhân không cam lòng yếu thế nói: "Đại ca, Trần Cảnh lần này thiếu cũng không phải là mấy lượng bạc, mà là một trăm lượng a! Nhà này đất sợ là muốn bán đi hơn phân nửa, mới có thể ra đủ bạc, chính là, trong nhà đất thật muốn đều bán đi, sau này ăn cái gì. Đại ca, ngươi muốn vì ngươi nhi tử, đói chết toàn gia, đói chết cha mẹ sao?"

Trần Thủ Tín không cho là đúng nói: "Nơi nào có ngươi nói như vậy nghiêm trọng một trăm lượng còn không nghiêm trọng a! "

"Lão đại, ngươi cảm thấy không nghiêm trọng vậy ngươi chính mình cho ngươi nhi tử trả tiền, đừng tới cầu cha mẹ."

"A Cảnh cũng là ngươi cháu trai, chẳng lẽ ngươi muốn trơ mắt nhìn hắn bị người đánh chết sao? Ngươi tâm như thế nào như vậy tàn nhẫn a!"

Trần Thủ Nhân bất mãn nói: "Đại ca, ngươi nhi tử gặp phải sự tình, muốn bức tử toàn gia, ngươi nói ta tàn nhẫn. "

Trần lão gia tử nhìn đối chọi gay gắt hai cái nhi tử, thở dài, nói: "Hảo, không cần sảo, bằng không đại gia thấu thấu đi!"

Trần Thủ Tín tràn đầy bực mình nói: "Tứ muội thật là, tới xem cha ngươi, cư nhiên chỉ dẫn theo hai trăm văn tiền."

Trần Thủ Tín đối Trần Xuân Nhi gả cái kia đồ tể vẫn là có chút kiên kỵ, cho

nên, cũng không dám nói thẳng, chỉ nói. "Cha bị bệnh, Trần Xuân Nhi trở về nhìn xem."

Trần Xuân Nhi tới, đã bị Trần gia người một nhà hỏi nàng muốn bạc, Trần Xuân Nhi chỉ dẫn theo hai trăm văn tới cuối cùng toàn cho Trần gia người, mới có thể thoát thân.

Trần Thủ Tín cảm thấy Trần Xuân Nhi chính là cố ý.

"Cha, ngươi thật muốn bán đất a!" Trần lão tam hỏi

Trần lão gia tử thở dài, nói: "Liền bán đi vài mẫu đi, lại tìm một chút Tiểu Mễ."

Trần lão thái thái có chút kích động nói: "Trần Tiểu Mễ có rất nhiều tiền, hắn nếu là chịu hỗ trợ, chúng ta liền không cần bán đất."

Trần lão gia tử trừng mắt nhìn lão thái thái liếc mắt một cái, nói: "Đừng nói bậy, Tiểu Mễ cái gì tính tình, ngươi không biết a!"

"Cuộc sống này vô pháp qua, hắn nếu là không muốn ra cái này tiền, ta liền treo cổ ở hắn cửa tiệm, ta còn không tin ta trị không được hắn." Lão thái thái gào khan nói.

Trần Thủ Tín gật gật đầu, vội vàng nói: "Chính là a!"

Trần Thủ Nhân ở Trần Tiểu Mễ vấn đề thượng, cùng Trần Thủ Tín vẫn là có thể bảo trì nhất trí.

Trần Thủ Nhân là thực không nghĩ cấp Trần Cảnh ra này số tiền, nhưng là, trong nhà không có khả năng thật sự thấy chết mà không cứu, hơn nữa, liền tính Trần Cảnh đã chết, lấy cho vay nặng lãi người tác phong, chỉ sợ cũng sẽ không thiện bãi cam hưu.

Cho nên, trước mắt tình hình, Trần Tiểu Mễ nếu là nguyện ý nhiều ra một chút, bọn họ liền có thể thiếu ra một chút, Trần Tiểu Mễ nếu là đều ra, vậy càng tốt. (nằm mơ😒)

"Cha, gia, nãi nói như thế nào a!" Trần Hà nhìn đến Trần Thủ Nhân vào nhà, vội không ngừng hỏi.

Trần Thủ Nhân thở dài, nói: "Gia, nãi là tính toán bảo A Cảnh."

Trần Hà không sảng khoái nói: "Cha, đại đường ca lần này chính là thiếu hạ một

trăm lượng bạc a!"

Một trăm lượng a!

Cả nhà cực cực khổ khổ trồng trọt, một năm cũng không được hơn hai mươi lượng tiền lời.

Đại đường ca lập tức liền thiếu một trăm lượng, bọn họ cả nhà cực cực khổ khổ làm việc là vì cái gì a!

Trần Thủ Nhân thở dài, nói: "Ngươi gia, nãi muốn bảo vệ hắn đây cũng là không có biện pháp. Ngươi đường ca mượn chính là cho vay nặng lãi, không trả là không được, liền tính ngươi đường ca chết, những người đó cũng sẽ không dừng tay."

Trần Hà cắn răng, đôi mắt bên trong xẹt qua vài phần hận ý.

....

Trần Cảnh bị người tìm tới nhà đánh sự tình nháo ồn ào huyên náo.

Trong thôn không ít người đều tò mò, Trần Cảnh đến tột cùng là chọc cái gì phiền toái, cư nhiên bị người đánh.

"Trần Cảnh giống như cùng người ta mượn một trăm lượng bạc."

"Nghe nói, nguyên bản là năm mươi lượng, lợi tăng lên, liền lên đến một trăm lượng."

"Trấn trên người, tâm cũng quá đen lúc này mới bao lâu thời gian a! Như thế nào liền lên đến một trăm lượng."

"Trần Cảnh rốt cuộc là làm chuyện gì, cư nhiên thiếu nhiều bạc như vậy a! Có phải hay không đánh cuộc nghiện, cách vách thôn liền có cái dân cờ bạc, lục thân không nhận, cầm cha mẹ tiền mua quan tài đi đánh cuộc, cửa nát nhà tan a!"

"Cư nhiên thiế một trăm lượng bạc, muốn như thế nào trả a!"

"Nghe nói, Trần Xuân Nhi cũng bị kêu trở lại, hẳn là trông cậy vào Xuân Nhi hỗ trợ trả một ít đâu."

"Trần Xuân Nhi đều gả lâu như vậy, như thế nào có thể trông cậy vào nàng ra tiền."

"Này không phải không có biện pháp sao, đây chính là một trăm lượng a!"

Trần gia sự tình truyền ra, Thang thị nghe được liền mỉa mai ra mặt.

Trần gia cùng Lục gia nguyên bản đều là trong thôn nhà giàu, hai nhà vẫn luôn ngầm đấu đá.

Lần trước Lục gia luôn xui xẻo, Trần gia gió êm sóng lặng, Thang thị trong lòng thật không dễ chịu.

Bây giờ nghe nói Trần Cảnh thiếu một trăm lượng, Thang thị có chút vui sướng khi người gặp họa.

Thôn dân đàm luận tiêu điểm, cũng từ Lục Trình Ngọc thi rớt, chuyển dời đến Trần Cảnh thiếu tiền phía trên.

....

Lục gia

"Trình Ngọc, ngươi biết Trần Cảnh vì cái gì thiếu tiền sao?" Thang thị hỏi.

Lục Trình Ngọc châm chước nói: "Hắn khả năng đi oai lộ."

Thang thị có chút hồ nghi nói: "Oai lộ."

Lục Trình Ngọc gật gật đầu, nói: "Ta nghe nói, có người ở kỳ thi mùa xuân phía trước, trộm chào hàng kỳ thi mùa xuân đề thi, cái này không phải lần thứ hai xuất hiện, mỗi lần đều có người thượng bộ, Trần Cảnh chỉ sợ là tin vào người khác nói, mua giả đề thi."

Lục Trình Ngọc hai năm trước gặp được như vậy một sự kiện.

Hắn có một cái công khóa thường thường, lại thích làm nổi bật cùng trường, một lần say rượu lúc sau, người nọ tỏ vẻ hắn lần này muốn kim bảng đề danh, vận khí tốt còn có thể đạt được tú tài đầu danh.

Lục Trình Ngọc nghe người nọ khoác lác, cảm thấy thú vị, bộ kia cùng trường nói, mới biết được người nọ mua bài thi, biết lúc sau, Lục Trình Ngọc tuy rằng đối với cùng trường hành vi khịt mũi coi thường, lại ôm thà rằng tin có, không thể tin không tin thái độ, trộm tìm cùng trường mua bài thi.

Tiến vào trường thi lúc sau, Lục Trình Ngọc phát hiện cùng trường mua đề thi

ông nói gà bà nói vịt.

Ra trường thi lúc sau, Lục Trình Ngọc phát hiện cùng trường có chút tức muốn hộc máu, trong miệng hùng hùng hổ hổ, có những người khác dò hỏi, hắn lại nói hàm hồ.

Hắn cùng trường mua giả đề thi, cũng không dám lộ ra, âm thầm nuốt xuống quả đắng.

Người nọ trong nhà tài đại khí thô, năm mươi lượng tuy rằng không ít, cùng không nhầm nhò gì.

Lục Trình Ngọc phát hiện, mỗi năm tựa hồ đều có người âm thầm chào hàng "Bài thi", đã là cái lão xiếc, nhưng là, mỗi năm đều có học sinh nhập bộ.

Lần này Lục Trình Ngọc nghe được Trần Cảnh thiếu hạ năm mươi lượng, lại lăn ra một trăm lượng, liền hoài nghi là Trần Cảnh nhập bộ.

Thang thị nghe được Lục Trình Ngọc suy đoán, không cấm có chút vui sướng khi người gặp họa.

Cảm thấy Trần Cảnh chính là cái thích si tâm vọng tưởng.

Vọng tưởng dùng chút bàng môn tả đạo phương pháp tới kim bảng đề danh.

Thang thị hoàn toàn quên mất, Lục Trình Ngọc cưới Lý Phương Nguyệt, cũng không là cái gì hảo tâm.

"Trần gia lần này chỉ sợ khổ sở."

Thang thị lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Trần gia lần này chỉ sợ muốn bán đất, trong khoảng thời gian này, dựa vào bàn giường đất cùng làm thêu phẩm, trong thôn giống như không ít người đều kiếm lời chút tiền.

Trần gia nếu là muốn bán đất, cũng không biết đất sẽ dừng ở nhà ai trong tay.

....

Trần gia.

Trần Cảnh ghé vào trên giường, trong lòng có chút sợ hãi, ngầm đem cái kia bán cho hắn đề thi người cấp mắng.

"Cha, gia nãi khi nào cho ta trả nợ a!"

Trần Cảnh hai ngày trước là thật sự bị đánh đau, nghĩ đến những người đó muốn băm tay hắn, liền sợ hãi không thôi.

"Ngươi gia nãi đang suy nghĩ biện pháp đâu, ngươi tam thúc vẫn luôn ở ngáng chân."

Bởi vì Trần Cảnh thiếu tiền, đại phòng cùng tam phòng gần nhất mâu thuẫn cũng rất sâu.

Trần Cảnh trong lòng hiện lên vài phần hận ý.

Trần Thủ Nhân khoanh tay đứng nhìn, làm Trần Cảnh thập phần sinh khí.

"Ngươi như thế nào cũng không hảo hảo điều tra một chút, liền tùy tùy tiện tiện mua giả bài thi."

Kia chính là suốt năm mươi lượng a!

Trần lão đại tuy rằng đau lòng nhi tử, nhưng là, đối với nhi tử thiếu một số tiền lớn như vậy cũng tức giận không thôi.

Trần Cảnh hắc mặt.

Lúc trước bán bài thi người nói: hắn sau lưng bối cảnh thâm hậu, nếu không phải đỉnh đầu khẩn, quyết định sẽ không lấy thứ này ra tới bán, còn cùng hắn miêu tả các loại tốt đẹp tiền cảnh, hắn liền bị mê hoặc.

Trần Cảnh mua bài thi cùng Lục Trình Ngọc cũng có chút quan hệ.

Bởi vì Lục Trình Ngọc cưới Lý Phương Nguyệt duyên cớ, trong thôn rất nhiều người đều cảm thấy Lục Trình Ngọc lần này khảo tú tài là nắm chắc.

Trần Cảnh biết có bài thi thời điểm, liền nghĩ thầm, nếu là hắn thi đậu, Lục Trình Ngọc không thi đậu, hắn nên có bao nhiêu phong cảnh a!

Kết quả lại là hắn không thi đậu, Lục Trình Ngọc cũng không thi đậu.

Trần lão đại nhìn Trần Cảnh, thở dài một tiếng, nói: "Kia chính là một trăm lượng a!"

Trần lão đại chính là cái trong đất bào thực người nhà quê một trăm lượng đối Trần lão đại mà nói là một bút con số thiên văn, nhưng là, trước mắt tình huống

này cũng là không có biện pháp.

Trần lão thái thái ngồi ở trên giường đất, nhỏ giọng khụt khịt.

Trần lão gia tử nhìn Lý thị, nói: "Được rồi, khóc cái gì khóc?"

Lão thái thái có chút bực mình nói: "Đây chính là một trăm lượng a!"

"Bán đất đi."

Lão thái thái có chút kích động nói: "Như thế nào có thể tùy tùy tiện tiện bán đất đâu?"

Lục gia khoảng thời gian trước, vẫn luôn bán đất, Trần lão thái thái ở vui sướng khi người gặp họa, lại là không nghĩ tới nhanh như vậy, liền đến phiên chính mình.

"Không bán đất, có thể làm sao bây giờ a! " Lão gia tử thở dài nói.

Lão thái thái chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen nhánh, một trăm lượng bạc, thế nào cũng bán đi mười mẫu đất, nhiều như vậy đất muốn đều bán kia về sau bọn họ chính là trong thôn nghèo khó hộ.

Lão gia tử rầu rĩ nói: "A Cảnh như thế nào như vậy không đúng mực, cư nhiên nháo ra sự tình này."

Lão gia tử cảm thấy Trần Cảnh đầu óc linh hoạt, nếu là trong nhà có người trở nên nổi bật, tất nhiên là Trần Cảnh..

Cho nên, hắn nơi chốn thiên vị đại phòng, thậm chí năm đó lão nhị sau khi chết, lão đại muốn đem Tiểu Thái bán ra đi, hắn cũng cam chịu.

Lại không nghĩ tới Trần Cảnh cư nhiên làm ra chuyện lớn như vậy.

Tuy rằng như thế, hắn cũng không thể mặc, lão gia tử gần nhất ở trong thôn, không thiếu nghe người ta đàm luận Trần Tiểu Mễ.

Trần Tiểu Mễ hiện tại ở trấn trên làm việc, trong thôn rất nhiều nhân gia đều dựa vào cấp cửa hàng Hoa Hạ làm thêu phẩm kiếm tiền.

Bởi vậy đối Trần Tiểu Mễ đánh giá cực cao, nhìn mấy cái tôn tử phân gia ra cuộc sống sinh động, Trần lão gia tử không biết nên có cảm giác gì.

-------oOo------

Chương 93: Trần gia gia tộc tụ hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sân nội

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, phồng lên quai hàm, tức giận nói: "Ngươi muốn ta cấp Trần Cảnh ra tiền, ta mới không cho hắn ra tiền."

Trần Cảnh chính mình gây ra họa, dựa vào cái gì muốn hắn hỗ trợ?

Hắn không bỏ đá xuống giếng cũng là không tồi.

"Ta nghe được, Trần lão thái thái nói, nếu là ngươi không cho hắn ra tiền, nàng liền treo cổ ở cửa tiệm."

Trần gia sự tình nháo lớn, trong thôn đã truyền lưu ra, gần nhất trong thôn người tới giao hàng, sẽ cùng Lục Lâm nói một chút.

Trần Tiểu Mễ không để bụng nói: "Muốn chết khiến cho nàng đi tìm chết hảo. Lão thái bà chết hảo a! Chết sạch sẽ."

Lục Lâm bất đắc dĩ nói: "Nàng chết, sẽ thực phiền toái."

Nơi này lễ giáo cực nghiêm, lão thái bà thật treo cổ ở bọn họ cửa tiệm, người khác cũng sẽ không quản bọn họ phía trước làm sao, chỉ biết Trần Tiểu Mễ bất hiếu.

"Nàng chính là tùy tiện nói nói mà thôi, ta còn không hiểu nàng sao? Trước kia cha ta không nghe nàng, nàng liền cả ngày đòi sống đòi chết một tháng đều phải tìm chết còn vài lần."

Cố tình lão tử hắn bị lão thái bà nháo, lão tử hắn liền không có cách.

Lục Lâm xoa xoa cái trán, nói: "Ngươi cùng Trần gia chỉ là nói miệng đoạn thân, lại không có chứng cứ rõ ràng, lần này là một cơ hội, ngươi có thể lấy chuyện này hiếp bức bọn họ viết đoạn thân thư."

Có đoạn thân thư, quy định hai bên không quấy nhiễu về sau lão gia tử cùng lão thái thái sự tình, cũng liền sẽ không ảnh hưởng bọn họ.

Tới rồi một chỗ, tất nhiên muốn tuần hoàn một chỗ quy tắc, tuy rằng Lục Lâm cảm thấy nơi này ngu hiếu thực ngu xuẩn.

Nhưng là hoàn cảnh chung như thế, nếu là không năng lực khiêu chiến loại này quy tắc, tạm thời chỉ có nhẫn nhịn.

Cửa hàng Hoa Hạ là thuộc về Trần Tiểu Mễ danh nghĩa, Lục Lâm luôn có chút lo lắng việc này sẽ cho hấp thụ ánh sáng.

Việc này một khi cho hấp thụ ánh sáng, tất nhiên sẽ khiến cho sóng to gió lớn.

Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Một trăm lượng cũng quá nhiều."

Lục Lâm bĩu môi, nói: "Đương nhiên cũng không cần một trăm lượng."

Bọn họ nếu là cấp tiền quá sảng khoái nói, không khỏi cho người ta trở thành coi tiền như rác đâu.

"Lấy cơ hội này, đem ở nông thôn phòng ở xử lý đi."

Trần Tiểu Mễ cau mày, nói: "Muốn bán phòng sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy nông thôn phòng ở, chúng ta cũng không ở được, vẫn luôn ở nơi đó cũng không có ý tứ."

Lục Lâm đi qua vài lần ở nông thôn, phát hiện phòng ở có chút vấn đề, hẳn là có người thừa dịp bọn họ không ở nhà thời điểm, trộm vào bọn họ trong phòng.

"Này phòng ở, chúng ta lúc trước cũng là hoa không ít bạc a! Tùy tùy tiện tiện bán, cũng quá đáng tiếc." Trần Tiểu Mễ nói thầm nói.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, Lục Lâm lúc trước vì tu phòng ở, cũng tiêu phí không ít tiền đâu.

Lục Lâm thở dài, nói: "Chúng ta tương lai nếu là đi nơi khác phát triển, trong thôn phòng ở, khẳng định là phải bị những người khác trụ."

Trần gia lão tam có hai cái nhi tử, Trần Hà cùng Trần Cừ, đại nhi tử Trần Hà tựa hồ mau muốn cưới vợ tuổi tác.

Trần gia phòng ở liền có chút không đủ.

Trần lão tam tựa hồ theo dõi bọn họ phòng ở, trước mắt là không dám động,

nhưng thời gian dài, bọn họ vẫn luôn ở trấn trên phát triển, Trần lão tam mang theo người đi trụ cũng là có khả năng, đến lúc đó, lão thái thái hướng trong phòng nằm, hắn làm sao đem người lôi ra được.

Liền tính hắn đem người kéo ra được, cũng không có khả năng mỗi ngày ở quê quán nhìn, lão nhân gia tuổi lớn, nếu là bị va chạm, vậy phiền toái lớn.

Trong thôn sốt ruột sự quá nhiều, Lục gia cùng Trần gia mấy cái lão đều không phải dễ chọc.

Lục Lâm cũng không quá thích ở nông thôn.

Lục Lâm cân nhắc cùng với đến lúc đó phiền toái, còn không bằng hiện tại liền đem phòng ở bán đi.

Trần Tiểu Mễ gãi gãi đầu, ở nông thôn phòng ở là hắn một cái đường lui, muốn hắn đem phòng ở bán đi, Trần Tiểu Mễ vẫn là có chút không muốn.

"Cái này, ta lại suy xét một chút đi."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Phòng ở, năm đó cũng là bỏ ra rất không ít tiền xây nên,sớm biết rằng sẽ biến thành như vậy, lúc trước cũng không cần bỏ ra nhiều tiền như vậy.

Thẩm a bà biết Lục Lâm muốn bán phòng ở, có chút kinh ngạc.

"A Lâm các ngươi bạc căng thẳng sao?" Thẩm a bà hỏi.

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Cũng không có, chỉ là nông thôn phòng cũng khong ở được, không bán đi cũng là lãng phí."

Thẩm a bà thâm chấp nhận gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Phòng ở lại không có gì dùng, nếu, các ngươi xuống nông thôn muốn tìm cái địa phương đặt chân nói, có thể ở a bà nơi đó."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng đúng."

Thẩm a bà do dự một chút, nói: "A Lâm, thiếu tiền chính là Trần Cảnh, cùng các ngươi cũng không có gì quan hệ."

Trần Cảnh thiếu tiền sự tình, cũng sớm truyền tới Thẩm a bà lỗ tai.

Việc này hiện tại là thôn dân bên trong thích nhất đàm luận đề tài, gần nhất có không ít thôn dân tới đưa hóa thời điểm, thử Thẩm a bà khẩu phong, muốn biết

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ có thể hay không cấp Trần Cảnh ra tiền.

Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm rốt cuộc kiếm lời bao nhiêu tiền, có thể ra bao nhiêu tiền.

Không ít người đối với Trần gia tao ngộ, tỏ vẻ thổn thức.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "A bà, ta biết đến."

Hắn cũng không tính toán tùy ý Trần gia ta cần ta cứ lấy, nhiều nhất cũng chính là ra một nửa tiền.

Lục Lâm híp mắt, trong lòng hiện lên vài phần vô ngữ, thầm nghĩ: Này Trần gia nhị lão thật đúng là bất công a!

Trần Cảnh ra lớn như vậy họa, nhị lão nhưng thật ra nguyện ý vì hắn thu thập cục diện rối rắm.

Phía trước trong nhà cũng không phải quá khó khăn, liền ngạnh buộc nhi tử đi trong núi săn thú.

Trần Tiểu Mễ cân nhắc, Trần Cảnh sự tình, hẳn là sớm sẽ tìm tới hắn, bất quá, Trần gia bên kia không tìm hắn, hắn coi như làm cái gì cũng không biết.

Không chờ Trần Tiểu Mễ tưởng hảo muốn xử lý như thế nào Trần gia sự tình.

Trần gia bên kia liền tới tin tức, nói là tộc trưởng cho mời.

"Trần gia tộc trưởng tìm ta a!"

"Tộc trưởng a!"

Lục Lâm gãi gãi đầu, nhất tộc chi trường quyền lợi cũng là phi thường đại, nhiều ít hẳn là phải cho chút mặt mũi.

Bất quá bọn họ hiện tại ở trấn trên kiếm ăn, tộc trưởng có thể quản đến cũng hữu hạn.

Trần gia cũng không biết là như thế nào làm được, cư nhiên thỉnh tới rồi Trần thị tộc trưởng ra mặt, lão tộc trưởng tuổi rất lớn, tựa hồ mặc kệ sự đã lâu.

"Trần gia muốn ở từ đường khai tộc hội."

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, đối với tộc trưởng tôn kính trình độ cũng hữu hạn.

Lục Lâm cau mày, nói: "Tộc hội a! Đúng là hưng sư động chúng đâu."

Trần Tiểu Mễ híp mắt mắt, nói: "Nói không chừng lão gia tử cấp tộc trưởng tặng lễ."

Người trong thôn hơn phân nửa đều là mọi người tự quét tuyết trước cửa, mặc kệ người khác ngói thượng sương, hắn đều không ở trong thôn, tộc trưởng còn chuyên môn thỉnh người tiện thể nhắn, khẳng định là thu lễ.

"Rất có khả năng."

Lục Lâm thầm nghĩ: Tộc trưởng cũng là muốn ăn cơm.

Trong thôn mặt tộc trưởng cũng có vài cái đâu, rất nhiều tộc trưởng gia, cũng liền giống nhau.

....

Trần gia muốn khai tộc hội sự tình, lập tức ở trong thôn truyền khai.

Trong thôn đối mặt với Trần gia tộc hội sự tình, thập phần tò mò.

"Này như thế nào đột nhiên liền phải khai tộc. "

"Phỏng chừng là vì Trần Cảnh sự tình, Trần Cảnh mượn nhiều bạc như vậy, luôn là muốn giải quyết."

"Trần Cảnh rốt cuộc vì cái gì thiếu hạ như vậy nhiều tiền a! Này Trần lão thái thái nói Trần Cảnh bị người lừa, cũng không nói rõ ràng, rốt cuộc là như thế nào bị lừa."

"Ta và các ngươi nói, các ngươi đừng cùng những người khác nói a! Trần Cảnh mua giả bài thi, cho nên, mới thiếu nhiều bạc như vậy."

"Giả bài thi, kỳ thi mùa xuân gian lận a!"

Mấy cái nghe được chân tướng người, không cấm đại kinh thất sắc.

Lục gia cùng Trần gia oán hận chất chứa đã thật lâu, Trần gia xui xẻo, Thang thị tự nhiên muốn đi lên dẫm một chân.

Từ Lục Trình Ngọc nơi đó nghe được nhi tử suy đoán, Thang thị liền đem chân

tướng cho hấp thụ ánh sáng.

Việc này không hảo lấy ra tới nói rõ, lại ở ngầm truyền lưu cái biến.

....

Ngày hôm sau.

Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm cùng đi nông thôn, trực tiếp đi Trần thị nhất tộc từ đường.

"Tiểu Mễ, ngươi đã đến rồi."

"Tiểu Mễ ca, đã lâu không thấy."

Trần thị nhất tộc triệu khai tộc hội, có không ít tộc nhân khác tiến đến xem náo nhiệt.

Trần Tiểu Mễ hiện tại vẫn luôn ở tại trấn trên, đồn đãi hắn cứu trấn trên đại lão bản, trong thôn không ít người hiện tại dựa vào cửa hàng Hoa Hạ ăn cơm.

Cho nên Trần Tiểu Mễ vừa xuất hiện, liền có người đi lên lôi kéo làm quen.

Trần Tiểu Mễ tiến phòng, liền thấy được không ít trong tộc lão nhân.

Trần lão thái thái nhìn thấy Trần Tiểu Mễ, ánh mắt sắc bén.

Trần Tiểu Mễ ăn mặc một thân màu lam nhạt trường bào, tóc dùng một cái phát quan buộc chặt lên, nhìn rất là tinh thần.

Trần lão thái thái ấn tượng bên trong, Trần Tiểu Mễ vẫn là cái ăn mặc một thân rách nát quần áo tiểu tử thúi, nhìn Trần Tiểu Mễ đại biến dạng, trong lòng thực hụt hẫng.

Từ đường bên trong không gian hữu hạn, có thể ngồi chỉ có trong tộc mấy cái lão nhân, mặt khác vài người đều chỉ có thể đứng.

Trần Tiểu Mễ thuộc về tiểu bối, cũng chỉ có thể đứng.

"Tiểu Mễ a!" Ngồi ở một bên Trần Thất gia nhìn Trần Tiểu Mễ nói

Trần Thất gia đã có 70 nhiều, là trong thôn lão thọ tinh, bối phận phi thường cao, lần này tộc hội đem hắn cũng mời tới.

Trần Tiểu Mễ nhàn nhạt nói: "Thất gia quá khen, ta bất quá chính là hỗn khẩu cơm ăn, miễn cưỡng đồ cái ấm no mà thôi."

"Tiểu Mễ, ngươi đường ca sự tình, ngươi hẳn là nghe nói, các ngươi dù sao cũng là thân nhân, huyết mạch tương liên, việc này vẫn là chỉ có ngươi tới giúp một phen." Trần Định nhìn Trần Tiểu Mễ nói.

Trần Tiểu Mễ nhìn tộc trưởng liếc mắt một cái, không nóng không lạnh nói: "Tộc trưởng lời này, ta liền nghe không hiểu, Trần Cảnh đường ca ra chuyện gì sao? Trần Cảnh đường ca từ nhỏ đọc sách thánh hiền, tiếp thu thánh nhân dạy bảo, so với ta hiểu nhiều hơn, nơi nào yêu cầu ta hỗ trợ a!"

Trần lão gia tử thở dài, nói: "Tiểu Mễ a!"

Lục Lâm nghe nhíu nhíu mày.

Trần lão gia tử này tâm cũng quá trật, gần nhất cấp Trần Tiểu Mễ cái thấy chết mà không cứu tên tuổi, cũng thật quá đáng.

Lục Lâm khó xử nói: "Lão gia tử, Trần Cảnh ca muốn chết sao? Này nếu là bị bệnh muốn tìm đại phu, này nếu là có người muốn sát Trần Cảnh kia hẳn là báo quan a!"

Trần lão thái thái nghe Lục Lâm nói chuyện, lập tức tạc lên.

"Câm mồm, nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?"

Trần Tiểu Mễ nhìn lão thái thái liếc mắt một cái, nói: "Bà nội, tinh thần vẫn là không tồi a! Nhìn dáng vẻ, Trần Cảnh đường ca hẳn là cũng không ra cái gì đại sự, nhưng thật ra không cần ta nhọc lòng."

Tộc trưởng nhìn Trần lão thái thái liếc mắt một cái, có chút tức giận nói: "Ngươi bớt tranh cãi cho ta."

Tộc trưởng cau mày, bọn họ đem Trần Tiểu Mễ gọi tới, còn muốn trông cậy vào Trần Tiểu Mễ ra tiền, kết quả, lão thái thái giống như từ trước giống nhau tự cao tự đại.

Tộc trưởng cũng nhìn ra tới Trần Tiểu Mễ ở giả ngu.

Trần Định là không tin Trần Cảnh sự tình qua nhiều ngày như vậy, Trần Tiểu Mễ còn không biết, bất quá Trần Tiểu Mễ giả ngu, tộc trưởng cũng là không thể nề hà.

"Ngươi đường ca thiếu một trăm lượng, ngươi giúp đỡ ra một ít đi, bằng không, những người đó chỉ sợ sẽ muốn ngươi Trần Cảnh đường ca mệnh a!"

Trần Tiểu Mễ không sảng khoái nói: "Tộc trưởng, ta này vừa mới sinh một cái oa oa, nhà mình oa oa đều phải nuôi không nổi đâu, chẳng lẽ ngươi muốn ta đói chết ta nhi tử, trợ cấp Trần Cảnh đường ca sao?"

"Một cái tiểu song nhi thôi."

Lão thái thái nghe được Trần Tiểu Mễ nói nhi tử, mơ hồ có chút khinh thường.

Lão thái thái xem ra, tiểu song nhi căn bản không coi là nhi tử, lần này lão thái thái không có lớn tiếng ồn ào, chỉ là nhỏ giọng nói thầm.

Trần lão gia tử không sảng khoái trừng mắt nhìn lão thái thái liếc mắt một cái.

Bọn họ còn muốn tìm Trần Tiểu Mễ ra tiền đâu, hắn cái này bạn già lại ở ngay lúc này làm dáng, Trần Tiểu Mễ nếu là bỏ gánh không làm, một trăm lượng thật sự từ trong nhà ra, này sau này, nhật tử muốn như thế nào a!

------oOo------

Chương 94: Thư đoạn thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Tộc trưởng, đường ca, vì cái gì sẽ thiếu tiếp theo trăm lượng, có phải hay không lầm. " Trần Tiểu Mễ nói.

Tộc trưởng Trần Định đối với Trần Cảnh vì sao sẽ thiếu tiếp theo trăm lượng bạc sự tình, cũng không lắm rõ ràng.

Lão thái thái nói Trần Cảnh là bị người lừa, nhưng là, lời nói hàm hồ, cũng không nói rốt cuộc là như thế nào bị lừa, trong thôn có rất nhiều đồn đãi, Trần Cảnh nhiễm tật cờ bạc.

Có thể xác định chính là, Trần Cảnh xác thật là thiếu tiền, hơn nữa, lại quá hạn không trả khả năng liền bị người đánh chết.

Trong thôn đã có không ít người biết Trần Cảnh thiếu tiền là bởi vì giả bài thi sự tình, nhưng là, mọi người đều ăn ý gạt Trần thị nhất tộc người, cho nên, Trần Định còn không rõ ràng lắm việc này.

Trần lão thái thái có chút tức giận nói: "Ngươi quản nhiều như vậy làm gì, này bạc ngươi ra cũng đến ra, không ra cũng đến ra, ngươi không ra nói, ta ngày mai liền đi treo cổ ở ngươi kia cửa tiệm."

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần lão thái thái liếc mắt một cái, nói: "Cha ta năm đó vào núi thời điểm, ngài cũng là nói như vậy, chỉ chớp mắt, cha ta đều đã chết như vậy nhiều năm. Nãi nãi, ngươi bị đại đường ca khí muốn treo cổ nói, ta cũng không hảo cản ngươi."

Trần thị nhất tộc khai từ đường, trong thôn có không ít người lại đây xem náo nhiệt.

Trần Tiểu Mễ vừa nói, không biết là cái nào ngoại tộc người cư nhiên bật cười, Trần lão thái thái tức khắc bị chọc tức cả người phát run.

"Ngươi hỗn đản "

"Ngươi nãi nãi nói bậy."

Trần lão gia tử ra tới đánh giảng hòa.

"Tiểu Mễ, ngươi giúp đỡ đi, gia gia biết ngươi có bản lĩnh, ngươi không hỗ trợ, trong nhà thật muốn không có gì ăn."

"Tự mình tạo nghiệp tự mình gánh, họa là Trần Cảnh làm ra tới, tự nhiên muốn chính hắn chịu trách nhiệm, tìm ta có ích lợi gì. " Trần Tiểu Mễ nói.

"Ngươi Trần Cảnh đường ca, không phải không giống ngươi có bản lĩnh sao? Cũng không có gì kiếm tiền bản lĩnh, Tiểu Mễ ngươi hiện tại tiền đồ tháng vài lượng bạc sao? " Trần lão đại nói.

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Thủ Tín liếc mắt một cái, nói: "Đại bá, ta nào có giỏi hơn Trần Cảnh đường ca a! Ngươi không phải thường nói đường ca là làm đại sự người sao? Ta nơi nào so a!"

Trần Thủ Tín lập tức quỳ xuống trước Trần Tiểu Mễ trước mặt, nói: "Tiểu Mễ trước kia là đại bá không phải, nhưng là, lần này ngươi không hỗ trợ, trong nhà này thật không qua được."

"Đại bá, ngươi không phải nói săn thú tới tiền mau sao? Các ngươi vào núi nhiều đánh mấy đầu hùng, bạc không phải liền tới." Trần Tiểu Mễ bĩu môi nói.

"A Cảnh lại không phải thợ săn, như thế nào có thể vào núi. Ngươi cái hỗn trướng đồ vật, là muốn ngươi đường ca chết sao?" Lão thái thái kích động nói.

"Ai không có lần đầu tiên, cha ta năm đó không cũng không phải thợ săn sao? Còn không phải vào núi. "Trần Tiểu Mễ lạnh lùng nói.

Mấy cái thôn dân nhịn không được nghị luận lên.

Năm đó, Trần lão thái thái sảo trong nhà không nổi nữa, ngạnh buộc nhi tử vào núi, sẽ thật quá không nổi nữa, đảo không ai nguyện ý vào núi.

Trần lão thái thái oán hận nhìn Trần Tiểu Mễ, có chút tức giận Trần Tiểu Mễ lôi chuyện cũ.

"Tiểu Mễ cái này sự tình trước kia, liền thôi bỏ đi, ngươi hiện tại nhật tử cũng càng ngày càng tốt......" Trần Định nói.

Trần Tiểu Mễ nhìn tộc trưởng liếc mắt một cái, nói: "Tộc trưởng, ta thật không có tiền, lại nói tiếp, không phải Trần Cảnh chọc sự sao? Như thế nào cũng chưa nhìn đến đường ca ra mặt."

Trần Tiểu Mễ trong lòng có chút khinh thường.

Trần Cảnh gây ra họa, liền núp ở phía sau làm rùa đen rút đầu, buộc người khác đấu tranh anh dũng, đây là cái gì đạo lý.

"Ngươi đường ca bị đánh không tới được, Tiểu Mễ ngươi liền đáng thương đáng thương ngươi đường ca đi." Trần Thủ Tín thở dài một tiếng nói.

Lục Lâm nhìn Trần Thủ Tín, biết người này là cái tàn nhẫn độc ác, lúc trước, muốn đem Tiểu Thái bán đi chính là người này chủ ý, bất quá trước mắt nhìn nhưng thật ra rất co được dãn được.

Lục Lâm nhìn Trần Định, trang mê hoặc nói: "Tộc trưởng, Trần gia khai này tộc hội, rốt cuộc là vì cái gì a!"

Trần Định nhíu nhíu mày, sắc mặt có chút xấu hổ.

Tộc hội giống nhau đều là thảo luận trong tộc đại sự, mà lần này triệu khai tộc hội, thảo luận lại là Trần Cảnh việc tư.

Trần Định nguyên bản cũng là không tính toán vì việc này triệu khai tộc hội.

Nhưng là Trần gia người một nhà cầu tới cửa, Trần Định thể diện cũng có chút không qua được.

"Không phải Trần Cảnh gia gặp được khó khăn, đại gia tụ ở bên nhau cũng hảo ngẫm lại biện pháp sao tộc trưởng thật là cái phúc hậu người, thâm minh đại nghĩa, ngươi tính ra nhiều ít bạc, cấp Trần Cảnh vượt qua cửa ải khó khăn a!" Trần Tiểu Mễ tùy tiện hỏi.

Trần Định ẩn ẩn có chút mặt hắc, ở đây mấy cái tộc lão sắc mặt cũng có chút khó coi.

Trần Định chỉ đáp ứng rồi Trần gia người hỗ trợ khuyên Trần Tiểu Mễ ra tiền, lại không tính toán đem chính mình cuốn đi vào.

Trần Thủ Tín quỳ trên mặt đất, xem Trần Tiểu Mễ không để ý tới hắn, tiếp tục quỳ cũng không phải, đứng lên cũng không phải.

"Tiểu Mễ, ngươi tuy rằng độc lập đi ra ngoài, nhưng là, rốt cuộc cũng là Trần gia người, Trần gia hiện tại là thật không nổi nữa." Trần gia một cái tộc lão, ra tới hoà giải.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Đại đường ca không phải có đứa con trai sao? Thật

sự không nổi nữa, liền đem tiểu tử cấp bán cũng có thể giá trị cái mấy lượng bạc."

"Tiểu tử thúi, ngươi nói bậy gì đó?" Trần lão thái thái nói.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi.

Cha hắn năm đó chết, đại bá liền trù bị bán Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch, này không phải quá không nổi nữa sao?

Nếu không nổi nữa, đem tiểu quỷ kia bán, cũng còn có thể có cơm ăn, lưu tại trong nhà liền phải chết đói, đại bá năm đó chính là cảm thấy bán đi Tiểu Thái, chính là vì hắn hảo.

Thôn dân phần lớn biết năm đó Trần Thủ Tín năm đó sự tình, nghe Trần Tiểu Mễ lúc này nhắc tới tới, không cấm có loại phong thuỷ thay phiên chuyển cảm giác.

Trần Thủ Tín cúi đầu, bị Trần Tiểu Mễ khí cái chết khiếp, lại là không hảo trở mặt.

"Tiểu Mễ việc này đều qua, ngươi hiện tại nhật tử cũng quá đi lên, liền không cần lại rối rắm không bỏ, này Trần Cảnh dù sao cũng là ngươi đường ca." Trần Định nói.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi.

Trần Cảnh chưa từng đem hắn trở thành đệ đệ.

"Ta không có tiền, bất quá, ta ở nông thôn có phòng ở. Nguyên lai mua thời điểm, hoa mười lượng bạc, lại tu chỉnh một chút, lại hoa hơn mười lượng bạc, hẳn là cũng đáng cái hai mươi lượng, trong thôn ai nếu muốn, liền tiện nghi một chút bán đi." Trần Tiểu Mễ nói.

"Không được, phòng ở không thể bán." Trần lão thái thái bỗng nhiên nói.

Trần Tiểu Mễ phòng ở, lão thái thái đều trộm đi xem qua vài lần.

Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm vẫn luôn ở trấn trên không trở lại, lão thái thái đã sớm đem phòng ở trở thành nhà mình, chỉ còn chờ tìm cái thích hợp cơ hội, liền cạy ra khóa, dọn đi vào.

Trần Định nhìn Trần lão thái thái liếc mắt một cái, nói: "Tiểu Mễ, phòng ở bán, ngươi đã có thể liền cái trụ địa phương đều không có, vẫn là hảo hảo suy xét

một chút đi."

Này phòng ở không có, một khi Trần Tiểu Mễ ném công tác, ngay cả chỗ ở đều không có.

Tộc trưởng nguyên bản cho rằng Trần Tiểu Mễ có tiền, xem Trần gia khó khăn, cho nên muốn muốn Trần Tiểu Mễ ra một chút, thôn dân đều là đồng tình kẻ yếu.

Trong thôn đồn đãi nói Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm hiện tại một năm mấy chục lượng tiền công, hai người còn vớt không ít nước luộc, Trần gia lại là thình lình thiếu một trăm lượng bạc, mọi người đều cảm thấy Trần Tiểu Mễ hiện tại có tiền, nên giúp đỡ một ít.

Nhưng là, nghe được Trần Tiểu Mễ nói muốn bán phòng ở, tộc trưởng lại cảm thấy không nên đem một cái tiểu song nhi bức quá mức.

Trần Tiểu Mễ còn phải dưỡng một cái ngây ngốc đệ đệ, còn có một tiểu nhi tử mới sinh đâu.

Trần Tiểu Mễ nhìn tộc trưởng liếc mắt một cái, tâm tình hiện lên vài phần khác thường.

Trần Tiểu Mễ rất rõ ràng, lão thái thái nói không cho bán phòng ở, không phải đau lòng hắn, mà là giống như Lục Lâm suy đoán như vậy, đã sớm đánh phòng ở chủ ý, mà tộc trưởng không cho bán, lại là vì hắn suy nghĩ.

Trần Tiểu Mễ bỗng nhiên cảm thấy tộc trưởng vẫn là có một chút lương tri.

Đương nhiên, Trần Tiểu Mễ cảm thấy chỉ có một chút mà thôi.

Mấy người vây xem nghị luận sôi nổi.

"Muốn bán phòng ở a!"

"Trần Tiểu Mễ thật không có tiền sao?"

"Vẫn là tiêu phí quá lớn đi, Trần Tiểu Mễ dưỡng vài cái tiểu hài tử đâu."

Lão thái thái nghe được tộc trưởng không cho Trần Tiểu Mễ bán phòng ở, lại là một trận kích động.

Trần lão thái thái vừa nói xong không cho bán, liền hối hận.

Trần lão thái thái đã sớm đem Trần Tiểu Mễ phòng ở trở thành chính mình, Trần Tiểu Mễ muốn bán phòng ở, Trần lão thái thái giống như là bán chính mình trong nồi thịt, cho nên, không cần nghĩ ngợi tỏ vẻ phản đối.

Bất quá, lão thái thái mới vừa phản đối xong, liền nghĩ đến, phòng ở vẫn là Trần Tiểu Mễ, có thể hay không lộng tới tay, khó mà nói, thay đổi bạc mới hảo lạc túi vì an.

"Bán phòng ở, vậy bán phòng ở đi." Lão thái thái lại hét lên.

Mấy cái thôn dân nghe được lão thái thái sửa miệng, lại là một trận nghị luận sôi nổi.

Mấy cái thôn dân ước chừng đoán được lão thái thái đánh cái gì chủ ý, nhìn Trần lão thái thái ánh mắt nhiều vài phần châm chọc.

Trần Định có chút khí giận nhìn lão thái thái nói: "Một hồi không bán, một hồi bán, ngươi rốt cuộc muốn làm gì. "

Trần lão thái thái bị Trần Định mắng rụt rụt cổ.

Trần gia thật vất vả mới thỉnh được tộc trưởng ra mặt, lão thái thái đối tộc trưởng vẫn là có chút túng.

"Tiểu Mễ phòng ở, ngươi cũng không thế nào trụ, nếu không vẫn là bán đi." Trần lão gia tử nói.

Trần lão gia tử chú ý tới chính mình lời này nói lúc sau, hảo những người này xem hắn ánh mắt đều không đúng lắm.

Trần lão gia tử cũng là không có biện pháp.

Trần Cảnh thiếu không phải mấy lượng bạc, mà là một trăm lượng, nếu bạc toàn từ trong nhà ra thật là muốn táng gia bại sản.

Trần Tiểu Mễ phòng ở, tu qua sau, rất là không tồi, hẳn là cũng có thể bán chút bạc.

"Liền tính phòng ở giá trị hai mươi lượng, còn có tám mươi lượng đâu a" Trần lão thái thái nói.

Trần Định có chút tức giận nói: "Trần Cảnh xông ra tới họa, tổng không thể toàn làm Tiểu Mễ tới gánh trách nhiệm."

Trần gia người phía trước vẫn luôn khóc thảm, Trần Định không thể làm gì mới có thể đồng ý hỗ trợ khuyên nhủ Trần Tiểu Mễ.

Trần Định tư tâm cảm thấy Trần Tiểu Mễ có chút li kinh phản đạo, ảnh hưởng Trần thị nhất tộc thanh danh.

Nhưng là, xem lão thái thái đem sở hữu sự tình đều hướng Trần Tiểu Mễ trên người đẩy, lại cảm thấy lão thái thái quá khó coi.

Trần gia như vậy nhiều người đâu, đem sự tình toàn hướng một cái độc môn ra hộ tiểu song nhi trên người suy tính cái gì.

Nhiều như vậy ngoại tộc người ở bên ngoài nhìn chằm chằm đâu, hắn nếu là đều hướng Trần Tiểu Mễ trên người đẩy, sau này thôn dân muốn thấy thế nào hắn.

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Định liếc mắt một cái, nói: "Trừ bỏ phòng ở, ta nhiều nhất lại ra mười lượng bạc, bất quá, ta có cái điều kiện."

Trần Định nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Điều kiện gì. "

"Ta muốn đoạn thân thư, từ nay về sau ta cùng Trần gia chính là người lạ, Trần gia lại xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối mặc kệ, Trần gia cả nhà tử tuyệt, ta cũng mặc kệ, ta về sau nhật tử thành cái dạng gì, cũng cùng Trần gia không quan hệ, làm phiền tộc trưởng làm chứng kiến."

Lão thái thái nhìn Trần Tiểu Mễ, có chút kích động nói: "Tộc trưởng, hắn chú ta lão nhị, ngươi xem ngươi sinh cái gì nhi tử, cư nhiên như vậy chú ta a!"

"Cha ta đều bị ngươi bức tử, ngươi còn có mặt mũi cáo trạng, không sợ hắn nửa đêm trở về tìm ngươi sao?" Trần Tiểu Mễ khinh thường nói.

Trần Định sắc mặt kéo xuống dưới, mơ hồ cảm thấy Trần Tiểu Mễ lời này quá khó nghe, nhưng nghĩ đến Trần Tiểu Mễ ngày thường tác phong, cũng cảm thấy bình thường.

Trần Định nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Tiểu Mễ cần thiết như vậy sao?"

"Không có đoạn thân thư, một lượng bạc đều không có, tộc trưởng ngươi nếu là cảm thấy Trần Cảnh bị đánh chết quá thảm nói, ngươi liền giúp đỡ ra một ít đi." Trần Tiểu Mễ nghĩa chính nghiêm từ nói.

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Hắn đã sớm từ Trần gia phân gia sự tình, Trần thị nhất

tộc người đều biết.

Hắn năm đó cùng Trần gia đoạn thân người trong thôn cũng biết.

Nhưng là, này Trần Cảnh xảy ra chuyện, vẫn là tìm tới hắn.

Vì cái gì a!

Còn không phải không có bằng chứng.

Trần Định có chút nổi giận, hắn dựa vào cái gì cấp Trần Cảnh ra bạc.

Trần Định có thể giúp đỡ Trần gia đòi tiền, nhưng là, lửa đốt đến trên người mình, liền có chút không được tự nhiên.

"Đoạn thân liền đoạn thân, mười lượng bạc không đủ, ít nhất ba mươi lượng." Lão thái thái nhảy dựng lên nói.

Ba mươi lượng thê phòng ở, không sai biệt lắm năm mươi lượng, có năm mươi lượng, còn dư lại năm mươi lượng liền tương đối hảo ra.

"Ba mươi lượng a!" Ngữ xem quần chúng lập tức nghị luận lên.

Trần Tiểu Mễ nhìn chằm chằm lão thái thái nhìn một hồi lâu, nói: "Được."

Lão thái thái xem Trần Tiểu Mễ đáp ứng sảng khoái, mơ hồ cảm thấy có hại, còn muốn nói cái gì, bị lão gia tử trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, lại không nói.

Không ít người cảm thấy Trần Tiểu Mễ lần này là xuất huyết nhiều.

Cũng có người cảm thấy Trần gia thật quá đáng, rõ ràng là Trần Cảnh xông ra tai họa lại muốn Trần Tiểu Mễ tới gánh trách nhiệm.

Trần Tiểu Mễ một cái tiểu song nhi, vốn dĩ dưỡng gia liền không dễ dàng, hiện tại còn muốn bán phòng ở.

Mấy cái ánh mắt, nghị luận thập phần lớn tiếng, Trần lão thái thái hoàn toàn không để bụng mọi người nói cái gì.

Trần lão thái thái xem như thế nào giải quyết này một trăm lượng vấn đề, mới là lửa sém lông mày.

Trần Tiểu Mễ ra năm mươi lượng, dư lại năm mươi lượng còn có thể ngẫm lại biện pháp.

------oOo------

Chương 95: Đầy đất lông gà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dưới sự công chứng của người trong tộc,Trần Tiểu Mễ cùng Trần gia chính thức ký tên đoạn thân thư.

Đoạn thân thư quy định Trần Tiểu Mễ dùng ba mươi lượng bạc cắt đứt Trần gia quan hệ, sau này Trần gia lại có chuyện gì tình cũng không được tìm tới Trần Tiểu Mễ tam huynh đệ.

Lão thái thái xú mặt, không ngừng mắng đen đủi.

Trong tộc đã hồi lâu không có chuyện như vậy, không ít người xem được mùi ngon.

....

Bắt được đoạn thân thư, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ liền rời đi Đại Thạch Thôn.

Lục Lâm nhìn vài lần đoạn thân thư, nói: "Có thứ này, về sau, lão thái bà thật sự treo cổ ở chúng ta cửa, cũng không quan hệ."

Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói: "Không sai biệt lắm, năm mươi lượng bạc đâu."

Trần Tiểu Mễ cảm thấy vì trương đoạn thân thư, đại giới có chút lớn.

Nông thôn phòng ở một chốc lát xử lý không xong, Trần Tiểu Mễ cấp tộc trưởng xử lý.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Có đôi khi, cần đầu tư là tất yếu."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Mấy ngày hôm trước, trấn trên những cái đó cho vay nặng lãi tên du thủ du thực tìm tới Trần Cảnh nói là một trăm lượng, bất quá lại qua mấy ngày rồi, chỉ sợ đã không ngừng một trăm lượng."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Này lây dính vay nặng lãi loại đồ vật này, một cái lộng khó mà nói không chuẩn

liền cửa nát nhà tan bất quá, đoạn thân thư bắt được tay bên kia sự tình, liền cùng bọn họ không quan hệ.

....

Lục gia.

Vương thị tràn đầy buồn bực nói: "Trần Tiểu Mễ cư nhiên đem ở nông thôn phòng ở bán, còn ra ba mươi lượng bạc, cái này Lý thị thật sự là cái không biết xấu hổ."

Vương thị hùng hùng hổ hổ, lại không phải vì Trần Tiểu Mễ bất bình, mà là đau lòng bạc.

Ba mươi lượng a!

Lục gia gần nhất nhật tử quá căng thẳng, một lượng bạc, Vương thị cũng xem thực trọng.

Phía trước, Vương thị còn vì một lượng bạc muốn cho nhi tử đi lao dịch, chọc đến Lục An oán khí thực trọng.

Trần Tiểu Mễ vì cấp Trần Cảnh trả nợ, cư nhiên một chút ra ba mươi lượng, thật thật là làm Vương thị tim như bị đao cắt a!

Vương thị trong mắt, Trần Tiểu Mễ bạc chính là Lục Lâm bạc, Lục Lâm bạc nên là lấy tới hiếu kính nàng, như thế nào có thể bạch bạch cấp Trần gia dùng.

Vương thị trong lòng bất bình, đi ra thôn, mắng Trần Cảnh là cái hỗn trướng ngoạn ý, mua đề thi thiếu tiền, muốn một cái độc hộ phân gia tiểu song nhi tới trả.

Trần Cảnh thiếu một trăm lượng bạc, nhiều như vậy bạc, ở thôn dân xem ra chính là một bút con số thiên văn.

Thôn dân cũng tò mò, Trần Cảnh rốt cuộc là bởi vì cái gì thiếu nợ bạc.

Trần gia bên kia lập lờ, thôn dân liền càng thêm tò mò Vương thị lập tức tuôn ra "Nội tình" chọc đến thôn dân nghị luận sôi nổi.

Trên thực tế, phía trước Thang thị liền lén lút bạo ra" nội tình", bất quá, bởi vì là trong lén lút, vẫn là có rất nhiều người không biết.

Vương thị gióng trống khua chiêng tuôn ra tới hiệu quả, vẫn là thực kinh người.

Việc thiên tư làm rối kỉ cương bị bắt được là chẳng những chung thân cấm khảo, không hảo vẫn là muốn ngồi tù.

Trần lão thái thái vốn đang muốn gạt, kết quả, bị đẩy ra nội tình, không cấm bị chọc tức thất khiếu bốc khói.

Bất quá, Trần gia vội vàng cấp Trần Cảnh chùi đít, cũng không có thời gian, tìm Lục gia người phiền toái.

Trần Tiểu Mễ phòng ở, cuối cùng từ Trần Định tộc trưởng làm chủ, bán mười bảy lượng, bởi vì bán tương đối gấp, thôn dân cũng không ra giá cao.

Trần Tiểu Mễ mặt khác cho ba mươi lượng, chính là 47 lượng.

Trần lão thái thái đem áp đáy hòm hơn hai mươi lượng bạc đem ra, còn lại ba mươi lượng chỗ hổng, Trần gia bán đi tam mẫu đất.

" Trần Tiểu Mễ phòng ở, như thế nào chỉ bán mười bảy lượng a! " Trần lão thái thái không sảng khoái nói.

"Phòng ở không phải có chút cũ sao? Cho nên, liền tiện nghi." Trần lão gia tử nói.

"Phòng ở tộc trưởng bán cho hắn cháu trai a! Ta xem, hắn là lấy về khấu. "Trần lão thái thái rầu rĩ nói.

Trần lão gia tử thở dài, nói: "Hiện tại là thời điểm đặc biệt, chỉ có thể như vậy a!"

Trần lão thái thái tràn đầy tức giận nói: "Đúng rồi, đúng rồi, toàn thôn người hiện tại đều đang chê cười, phía trước Lục gia kia hạ đẳng điền, bán chín lượng bạc một mẫu, đến ta nơi này, những người đó chỉ nguyện ý ra sáu lượng, này không phải không duyên cớ khi dễ người sao?"

Trần lão gia tử hít sâu một hơi.

Bọn đòi tiền không đợi người a!

Lại như vậy kéo xuống, cũng không phải cái biện pháp, đất tiện nghi một chút, cũng chỉ có thể tiện nghi một chút.

Lão gia tử có được nhiều đất như vậy cũng không dễ dàng, trong lòng cũng là

thực đau lòng.

Trần lão thái thái đánh giá dư lại mười lượng bạc chỗ hổng, có thể tìm nữ nhi gia muốn.

Trần Xuân Nhi lần trước bị lừa trở về Trần gia, biết lão gia tử không có việc gì, chỉ là Trần Cảnh gây ra họa lúc sau, Trần Xuân Nhi liền đi trở về.

Ở Trần Xuân Nhi xem ra, Trần Cảnh có thể sấm ra lớn như vậy họa, kia Trần gia chính là động không đáy.

Trần gia nhị lão vốn dĩ muốn nữ nhi lấy tiền tới, kết quả, căn bản không thấy người.

"Đương gia, Xuân Nhi hẳn là không trở lại." Trần lão thái thái rầu rĩ nói.

Lần trước Trần Xuân Nhi trở về, lão thái thái nguyên bản còn muốn ở Trần Xuân Nhi trên người vớt một bút, kết quả, Trần Xuân Nhi chỉ dẫn theo hai trăm văn tiền, làm lão thái thái hoàn toàn thất vọng.

"Ta xem cô nàng này, là không quản ta chết sống, trông cậy vào nàng tới đưa tiền là không có khả năng, chúng ta tới cửa đi muốn đi."

Trần lão gia tử có chút khó xử nói: "Xuân Nhi gả chính là đồ tể."

Lão thái thái không để bụng nói: "Đồ tể làm sao vậy? Xuân Nhi chính là ta trong bụng ra tới, Xuân Nhi gả qua đi đều nhiều năm như vậy, người này ngày lễ ngày tết, cũng không biết lại đây hiếu kính một chút."

Trần lão gia tử ngẫm lại trong nhà xác thật khó khăn, nói: "Ta đây tìm vài người cùng đi."

....

Trần gia vài người đến thời điểm, Trần Xuân Nhi đồ tể đang ở giết heo.

Một đầu đại heo bị mổ bụng, đại lượng huyết bừng lên, Trương đồ tể trên người một thân đều là huyết.

Trương đồ tể bản thân liền diện mạo tục tằng, lại một thân là huyết, nhìn sát khí bức người, đem mấy cái phong trần mệt mỏi đi theo đi xem náo nhiệt thôn dân hoảng sợ.

Đồ tể đem ba thước lớn lên dao giết heo, còn mang theo huyết hướng thớt

thượng một băm, vốn đang muốn đánh gió thu nhị lão, chỉ phải xám xịt chạy.

Đi theo Trần gia nhị lão cùng đi thôn dân cũng cảm thấy đen đủi.

Trần gia nhị lão đi con rể gia đòi tiền, kết quả xám xịt trở về sự tình, cũng ở trong thôn truyền mở ra, thôn dân lại nhìn một hồi chê cười.

"Trần lão gia tử, cũng quá bắt nạt kẻ yếu, nghe nói, hắn con rể kia dao giết heo sáng ngời, lăng là đem hắn cấp dọa chân mềm."

"Ta nghe nói, Xuân Nhi đương gia cùng lão thái thái nói, bạc không có, muốn thịt nói, có thể thiết hai cân, Trần lão thái thái bị dọa không dám muốn."

"Xuân Nhi ra cửa thời điểm, cũng không mang nhiều ít bạc, đều nhiều năm như vậy, vì tôn tử sự tình, đi làm phiền đã gả ra khuê nữ, cũng không hợp lý a!"

"Muốn ta nói, việc này là Trần Cảnh nháo ra tới, lại không thấy hắn lộ diện, người này cũng quá nhát gan."

"Chính là ngày thường nhìn rất có tiền đồ một, vừa đến thời khắc mấu chốt liền chạy mất."

"Trần gia nhị lão, cũng không biết nghĩ như thế nào, đem như vậy cái không đảm đương tôn tử phủng lên trời."

....

Trần gia lại bán đất, mới giải quyết được vấn đề, bởi vì lại kéo mấy ngày, tiền đã tăng tới 105 lượng.

Lão thái thái nghe đến mấy người nói lại trướng giới, chửi ầm lên, cho vay nặng lãi tiền người cũng không phải dễ chọc.

Mấy cái tráng hán vừa ra tràng, liền đem Trần lão thái thái cấp dọa sợ, rơi vào đường cùng, chỉ có thể tìm từng nhà mấy cái thân thích mượn chút tiền khẩn cấp.

Trần gia lần này của cải toàn đem ra, lại bán năm mẫu đất, còn thiếu nợ bên ngoài, xưng được với thương gân động cốt.

Bởi vì lần này sự tình, đại phòng cùng tam phòng là hoàn toàn nháo phiên.

Lão gia tử tuy rằng bảo hạ Trần Cảnh tánh mạng, nhưng là, đối với Trần Cảnh

lại là hoàn toàn thất vọng rồi, cũng không nghĩ lại đưa Trần Cảnh đi đi học đường.

....

"Trần gia của cải thật đúng là dày a!"

"Đúng vậy, một chút bán năm mẫu đất, sau này nhật tử liền phải khó khăn một ít."

"Lão thái thái trong tay nhiều bạc như vậy, còn vẫn luôn khóc than, Trần Tiểu Mễ mấy cái vừa mới rời đi Trần gia thời điểm, chính là ngủ ở trong sơn động a!"

"Lão thái thái nhiều như vậy tiền, phía trước, còn muốn bán tôn tử làm hạ nhân, tâm cũng quá độc ác."

"Trần gia nguyên bản còn nghĩ tìm khuê nữ ra một phần đâu, bất quá, Trần Xuân Nhi đương gia là cái đồ tể rất là hung."

"Là thực hung, ta nghe nói, Trần gia đi ngày đó, đồ tể đem một đầu hơn hai trăm cân heo làm thịt, mặt đất toàn huyết, Trần gia nhị lão bị dọa sợ không dám mở miệng."

"Trần Tiểu Mễ đem ở nông thôn phòng ở đều bán đi, sau này có phải hay không tính toán không trở về trong thôn a!"

Một chúng thôn dân nguyên bản còn rất đồng tình Trần gia tai bay vạ gió, bất quá, mắt thấy Trần gia tựa hồ cũng không như thế nào thương gân động cốt liền đem sự tình cấp giải quyết, trong lòng lại toan lên.

....

Trần gia.

"Cha, Trần Tiểu Mễ đem phòng ở bán a!" Trần Hà hỏi.

Trần Thủ Nhân gật gật đầu, nói: "Đúng vậy giao cho tộc trưởng xử lý."

Trần Hà có chút kích động nói: "Cha, nãi nãi vốn dĩ đáp ứng ta, phải cho ta đem phòng ở muốn lại đây."

Trần Thủ Nhân cũng có chút lòng dạ bất bình.

"Này không phải ra ngươi đại đường ca sự tình, không có biện pháp sao."

Trần Hà tràn đầy tức giận nói: "Quá không công bằng, gia nãi cũng quá bất công, đại đường ca chính mình gây ra họa, hắn vì cái gì không chính mình giải quyết."

Trần Hà nhìn trúng thôn bên một cái nha đầu, gần nhất hai nhà đang ở nghị thân, vốn dĩ đều đã không sai biệt lắm nói thỏa.

Nhưng là, Trần Cảnh sự tình ra tới, nhà gái bên kia liền nói nhìn nhìn lại, liền tính nhà gái bên kia đồng ý hôn sự tiếp tục bính hành, Trần gia cũng lấy không ra sính lễ.

Nguyên bản Trần lão gia tử là đáp ứng Trần Hà cấp tám lượng bạc làm sính lễ, nhưng là, Trần Cảnh sự tình một nháo ra tới, trong nhà vì cấp Trần Cảnh giải quyết vấn đề, đem bạc đều xài hết.

Trần Thủ Nhân nhìn nhi tử, cũng là có chút xin lỗi, nhưng là, trong nhà bạc đều xài hết, cũng biến không ra bạc.

Đối với nhi tử hôn sự, Trần Thủ Nhân cũng có chút sốt ruột, dựa theo nguyên lai tình huống, nhiều người nguyện ý gả tiến vào.

Nhưng là, trong nhà hiện giờ vừa mới trải qua Trần Cảnh sự tình, nguyên khí đại thương, trong thôn đều là hiểu tận gốc rễ, lúc này, hẳn là sẽ không có người nguyện ý gả lại đây.

Nếu là lại chờ mấy năm, nhi tử số tuổi, đã có thể không hảo tìm.

Trần Thủ Nhân lo lắng nhi tử hôn sự, đối Trần Cảnh liền hận ngứa răng.

------oOo------

Chương 96: Rơi xuống làm trượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần gia

Lão thái thái nhìn rỗng tuếch tiền bình, ai thán nói: "Ta mệnh như thế nào như vậy khổ a!"

Phía trước vội vã cấp Trần Cảnh giải quyết vấn đề, lão thái thái cũng không kịp khó chịu, sự tình giải quyết xong lão thái thái liền bắt đầu thương cảm.

50 lượng không phải cái số lượng nhỏ, lão thái thái đem áp đáy hòm tiền đều cấp đem ra, bây giờ nhìn rỗng tuếch tiền vại liền cảm thấy trời đất u ám.

Lão thái thái nguyên bản là thích nhất Trần Cảnh, bây giờ lại oán giận lên.

Cảm thấy Trần Cảnh không đàng hoàng, cư nhiên tìm những cái đó cùng hung cực ác người vay tiền, lại cảm thấy Trần Cảnh thật quá đáng, nếu mượn tiền, cũng không còn sớm điểm nói, một hai phải chờ đến lăn ra gấp đôi lợi tức lúc sau, mới đem sự tình nói ra, nếu là Trần Cảnh sớm một chút nói, trong nhà cũng không cần phải bán đất.

Lão gia tử trừu yên, cả người nhìn liền già rồi vài tuổi.

Lão thái thái nhìn lão gia tử, nói: "Lão gia tử, ngươi nói cuộc sống này muốn như thế nào trôi qua a!"

Lão gia tử thở dài.

"Nên như thế nào trôi qua liền như thế nào vậy trôi qua, trước mắt mọi người đều ở vội gieo trồng vào mùa xuân, làm A Cảnh cũng thu thập một chút, xuống đất đi."

Trong nhà tao ngộ đại biến cố, Trần lão gia tử cũng là có chút tâm thần và thể xác đều mệt mỏi.

Lão thái thái kinh thanh nói: " A Cảnh xuống đất, A Cảnh là phải làm đại quan a!"

Trần Cảnh công khóa chẳng ra gì, hống người bản lĩnh lại là nhất lưu, Trần

Cảnh không thiếu cùng lão thái thái nói thầm kim bảng đề danh, làm lão thái thái phong cảnh sự.

Lão thái thái nghe nhiều, có đôi khi, cũng liền tin là thật.

Lão gia tử hắc mặt, nói: "Được rồi, khảo nhiều năm như vậy, cũng không khảo ra cái gì tên tuổi, lại như vậy đi xuống, muốn đem một nhà đều thua tiền sao? Nhà này hiện tại chỉ còn mười mấy mẫu đất, còn nhiều miệng ăn như vậy đâu, cung không nổi hắn."

Lão thái thái nghĩ đến Trần Cảnh lần này gây ra sự, thở dài, nói: "Hành đi, Trần Tiểu Mễ kia tiểu tử nhất định còn có tiền, sớm biết rằng, hẳn là nhiều muốn một ít."

Lão thái thái kêu ra ba mươi lượng vốn dĩ tưởng cao, lại xem Trần Tiểu Mễ đáp ứng sảng khoái, liền lại hối hận.

Lão gia tử thở dài, nói: "Đoạn thân thư đều ký, ngươi thiếu làm càn."

Lão gia tử trong lòng cũng là có chút tiếc nuối.

Tuy rằng trong thôn rất nhiều người đều nói Trần Tiểu Mễ tiền đồ, ở trấn trên kiếm lời đồng tiền lớn.

Lão gia tử trong lòng kỳ thật là không mấy tin được, Trần Tiểu Mễ là song nhi, lão gia tử tổng cảm thấy song nhi là không làm thành đại sự.

Liền tính trấn trên đại lão bản cấp tiền công cao, nhưng là, Trần Tiểu Mễ cũng không làm bao lâu đâu.

Lão gia tử không nghĩ tới, Trần Tiểu Mễ thật đúng là bản lĩnh không tồi, ba mươi lượng bạc một chút liền lấy ra tới.

Đừng nói lão thái thái hối hận, lão gia tử trong lòng kỳ thật cũng không phải tư vị, nhưng đều đã đoạn thân hối hận cũng không còn kịp rồi.

....

Trần Định đãi ở trong phòng, tâm tình có chút không xong.

Trần Tiểu Mễ sợ phiền toái, liền đem bán phòng ở sự tình giao cho Trần thị nhất tộc tộc trưởng Trần Định xử lý.

Trần Định hấp tấp đem phòng ở bán mười bảy lượng, đã không ít, bất quá, Trần lão thái thái cảm thấy hắn ăn tiền boa, cho nên, mới đem phòng ở cấp bán rẻ.

Thôn dân cảm thấy Trần Định thu Trần gia tiền, cho nên, khó xử một cái tiểu song nhi.

Trong lén lút nghị luận Trần Tiểu Mễ thật vất vả đem nhật tử đi lên, Trần Định lại buộc nhân gia một cái tiểu song nhi bán phòng ở, rõ ràng họa là Trần Cảnh sấm ra tới, Trần Cảnh lại giống như căn bản không chịu cái gì ảnh hưởng, Trần Định xử sự quá bất công.

Vì Trần gia sự, Trần Định náo loạn cái trong ngoài không phải người.

"Cha, Trần gia kia một nhà chướng khí mù mịt, ngươi không nên quản, hiện tại hảo, không duyên cớ chọc một thân tao, lão thái thái nói phòng ở ít nhất có thể bán hai mươi lượng, chỉ bán mười bảy lượng, còn có ba lượng bạc, kêu ngài cấp nuốt." Trần Dương nói.

Trần Định thở dài, nói: "Ta không phải không nghĩ tới bọn họ một nhà là này phó tính tình sao."

"Cha, Trần Cảnh là vì mua kỳ thi mùa xuân bài thi, cho nên, mới bạc, việc này bị quan phủ biết, có thể phiền toái." Trần Dương rầu rĩ nói.

Thời đại này, chú ý tội liên đới, Trần Cảnh nếu là gian lận bị trảo, nghiêm trọng Trần thị nhất tộc người cũng vô pháp lại tham gia khoa cử.

Trần Định cau mày, nói: "Ngươi xác định. "

Trần Dương lắc lắc đầu, nói: "Không biết, bất quá, trong thôn đều là như vậy truyền."

Vốn dĩ trong thôn còn gạt Trần thị nhất tộc người, này tộc hội một khai liền giấu không được.

"Lão thái thái che che dấu dấu, hơn phân nửa là thật sự."

Trần Định hắc mặt, nói: "Trần Cảnh cũng quá không đúng mực."

Trần Định nguyên bản cho rằng Trần Cảnh là thích đánh bạc, người trong thôn bị trong trấn sòng bạc người làm cục hố, cũng là có, không nghĩ tới là như thế này.

....

Trần gia.

Trần Cảnh nhìn đến Trần Thủ Tín, nói: "Cha, gia gia muốn ta xuống đất. Kia như thế nào có thể đâu, ta chính là người đọc sách."

Trần Thủ Tín thở dài, nói: "Trong nhà không bạc cung ngươi đọc sách, sau này, ngươi liền đi theo xuống đất đi."

Trần Cảnh tràn đầy kích động nói: "Cha, ta như thế nào có thể không đọc sách đâu. "

Trần Cảnh căn bản là không thích đọc sách, mỗi lần nhìn đến thư thượng lung tung rối loạn tự liền cảm giác choáng váng đầu, bất quá, đọc sách có rất nhiều chỗ tốt, hắn có thể thường thường giả học viện sư phụ danh nghĩa, cùng gia, nãi đòi tiền.

Hơn nữa, hắn đọc sách, gia, nãi cũng sẽ không muốn hắn làm việc, nhật tử quá so ở nông thôn trồng trọt thôn dân thoải mái nhiều.

Trần Thủ Tín nhìn Trần Cảnh, có chút buồn bã nói: "Trong nhà không có tiền cung ngươi đọc sách."

Trần Thủ Tín tuy rằng đau lòng nhi tử, nhưng là, Trần Cảnh chọc ra chuyện lớn như vậy, Trần lão đại cũng là trái tim băng giá không thôi.

Trần Cảnh có chút kích động nói: "Trần Tiểu Mễ không phải có tiền sao? Đi hỏi hắn muốn a!"

"Lần này vì chuyện của ngươi, cùng Trần Tiểu Mễ đều ký xuống đoạn thân thư, sau này, chúng ta liền hoàn toàn không quan hệ." Trần Thủ Tín nói.

Trần Cảnh thì thào nói: "Như thế nào có thể như vậy đâu, ta đi tìm gia, nãi."

Trần Thủ Tín bất mãn nói: "Được rồi, ngươi gia, nãi phiền đâu, lần này vì chuyện của ngươi, trong nhà đem tộc trưởng đều đắc tội tộc trưởng gia nhi tử, chạy tới nói, Trần gia về sau sự tình, không cần tìm cha hắn, hắn cha không rảnh."

Trần Cảnh có chút buồn bực nói: "Hảo hảo, như thế nào liền đắc tội tộc trưởng. "

Trần Thủ Tín lắc lắc đầu, cũng không muốn nhiều lời cái gì, chỉ nói: "Chạy nhanh đứng lên đi!"

Trần Tiểu Mễ cùng Trần gia nguyên bản cũng đã đoạn thân, lần này vì Trần Cảnh sự tình, đem Trần Tiểu Mễ kêu trở về, ngạnh buộc nhân gia tiểu song nhi bán đất, không ít người đều nói Trần Định cái này tộc trưởng không phúc hậu, Trần gia nhị phòng hai cái lão đều đã chết, Trần Tiểu Mễ một cái tiểu song nhi muốn dưỡng hai cái đệ đệ vốn là không dễ dàng, này cư nhiên còn buộc nhân gia bán phòng ở.

....

Trần Định nguyên bản là cảm thấy Trần Tiểu Mễ cuộc sống không tồi, Trần gia hiện tại gặp chuyện như vậy, Trần Tiểu Mễ tốt nhất là có thể giúp đỡ, kết quả, sự tình nháo xuống dưới, Trần Định lại trong ngoài không phải người.

Trần Tiểu Mễ phòng ở là Trần Định xử lý, phòng ở nếu là từ từ nói, bán cái hai mươi lượng bạc hẳn là không thành vấn đề.

Bất quá, bọn đòi tiền nhưng chờ không được, Trần Định ra tay liền tương đối gấp, thôn dân người ước chừng cũng biết Trần gia vội vã đem phòng ở bán đi, cho nên, giá cả liền áp tương đối thấp, chỉ ra mười bảy lượng, vẫn là nhìn Trần Định mặt mũi, nếu không giá cả sẽ áp càng thấp.

Nhưng là, Trần gia lão thái thái không phải như vậy nghĩ, lão thái thái cảm thấy tộc trưởng chính là xem bọn họ xui xẻo, cho nên, bỏ đá xuống giếng cầm người tiền boa, đem phòng ở cấp bán rẻ.

Lão thái thái đã sớm đánh kia phòng ở chủ ý, đem phòng ở đều trở thành chính mình.

Lão thái thái ngoài miệng không giữ cửa.

Có người sợ cho thiên hạ không loạn liền đem lão thái thái lời này cấp truyền đi ra ngoài.

Trần Định biết Trần lão thái thái cách nói, khí lập tức ngã bệnh, lúc sau, liền phát ngôn bừa bãi Trần gia nếu là lại xảy ra chuyện gì, hắn tuyệt đối mặc kệ.

Trần lão gia tử biết được tội tộc trưởng, đặc biệt tới cửa nhận lỗi, bất quá, Trần Định không thấy, Trần lão gia tử chỉ phải xám xịt đi rồi.

....

Giữa trưa thời gian, Trần lão gia tử ngồi ở trên bàn cơm, chờ ăn cơm.

Trần Thủ Tín bọn người ngồi xuống lúc sau, truyền đến một trận lách cách lang cang thanh âm.

Lão gia tử cau mày, nói: "Này lại là làm sao vậy?"

Lão gia tử đám người chạy tới Trần Cảnh trong phòng, mới phát hiện là Trần Cảnh cùng Trần Hà.

Trần Cừ đánh lên, Trần Hà, Trần Cừ hai huynh đệ tuổi tác so Trần Cảnh ít đi một chút, bất quá, lấy hai chọi một, lại là Trần Cảnh có hại.

Lão gia tử nhìn đánh nhau ba người, tràn đầy tức giận nói: "Các ngươi ba cái ở nháo cái gì?"

Trần Cảnh có chút kích động nói: "Gia gia, ngươi xem A Hà, hắn điên rồi, hắn muốn đánh chết ta."

Trần Hà hồng mắt nói: "Ngươi sớm nên chết đi, ngươi chết trong nhà cũng không cần bồi tiền, ngươi cái vương bát đản, hoa trong nhà như vậy nhiều tiền còn chưa đủ, còn muốn ra bên ngoài mượn tiền, đem ta cưới lão bà tiền đều bồi đi ra ngoài, ta liều mạng với ngươi."

"Gia gia, ngươi xem hắn, vì một cái cô gái nhỏ, cư nhiên muốn hại ta."

Lão gia tử thở dài, nói: "Hảo, sự tình đều như vậy, thôi bỏ đi."

Lão gia tử đối Trần Cảnh cũng thực thất vọng, tuy rằng thế Trần Cảnh trả tiền, nhưng là, nhìn thấy Trần Cảnh trong lòng luôn có chút cách ứng.

Lão thái thái nhìn Trần Hà cùng Trần Cừ trong lòng cũng không chịu nổi, nhà bọn họ nguyên bản điều kiện không tồi, tới cửa cầu hôn người có rất nhiều.

Nhưng là, hiện giờ ra như vậy sự kiện, ngắn hạn sợ là không ai tới cửa cầu hôn, lão thái thái cũng có chút lo lắng, Trần Hà, Trần Cừ như vậy kéo xuống, kéo ra vấn đề.

Trần Cừ còn hảo, Trần Hà đã mười bảy, không bao lâu, nên nộp thuế.

....

Trần Cảnh ngồi ở trên giường, che lại bị đánh vỡ khóe miệng, trong lòng buồn bực lợi hại.

Trần Cảnh nhìn gia, nãi sắc mặt, trong lòng mất mát không thôi.

Trần Cảnh nguyên bản còn chờ gia, nãi tới cấp hắn ra mặt, nhưng là, gia nãi vào cửa lúc sau, lại một câu đều không nói, ẩn ẩn còn có trách cứ hắn ý tứ.

Bởi vì cùng Trần Hà, Trần Cừ đánh một trận, không chiếm được cái gì tiện nghi, Trần Cảnh trong lòng nghẹn một hơi, liền nói không ăn cơm.

Kết quả, Trần Cảnh nói không ăn, Trần lão gia tử cũng không quản hắn.

Trần Cảnh nằm ở trên giường một hồi lâu, cũng không gặp có người tới an ủi hắn, ngược lại là đói bụng lên, liền đi phòng bếp nhìn nhìn, kết quả, phòng bếp cái gì đều bị ăn sạch sẽ.

Trần Cảnh tức khắc cảm giác được một cảm giác chênh lệch, từ trước chẳng sợ hắn về nhà vãn, trong nhà cũng cho hắn lưu một phần cơm canh.

Lão thái thái còn cho hắn lưu cái trứng gà, hiện tại cái gì cũng chưa.

Trần Cảnh cảm thấy người trong nhà toàn thay đổi, trước kia còn đối hắn thực khách khí Trần Hà, Trần Cừ hai huynh đệ, đều dám cùng hắn động thủ.

Trước kia luôn luôn thiên hắn lão gia tử xem hắn ánh mắt cũng tràn ngập thất vọng

....

Thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, Trần gia huynh đệ đánh nhau sự tình, ở trong thôn lan truyền mở ra.

" Trần gia sự tình, không đều giải quyết sao? Như thế nào đánh nhau ".

"Trần Hà việc hôn nhân hình như là thất bại, lão thái thái đem Trần Hà sính lễ đều cầm đi giúp Trần Cảnh trả nợ."

"Cũng đúng, Trần gia ở trong thôn là tương đối dư dả, nhưng là, Trần Cảnh nháo ra, cũng không phải số lượng nhỏ, Trần gia lần này chỉ sợ là nguyên khí đại thương."

"Nghe nói, Trần Cảnh mượn năm mươi lượng, lợi tức liền có 55 lượng, bọn cho vay nặng lãi tâm cũng quá tối."

"Cho nên nói thứ này không thể dính a! Trần Cảnh cũng đọc qua thư, cư nhiên không đúng mực."

" Trần Cảnh như vậy nháo, Trần Hà cùng Trần Cừ hôn sự, thật là cái vấn đề."

" Trần gia một chút, liền bán năm mẫu đất, Trần gia nhật tử, chỉ sợ cũng không tốt lắm."

"Nếu không phải Trần Tiểu Mễ ra một nửa, Trần gia lần này cần phiền toái."

" Trần lão gia tử cũng là thật là, Trần Tiểu Mễ đều phân gia đi ra ngoài như vậy nhiều năm, hiện tại xảy ra chuyện còn muốn Trần Tiểu Mễ một cái tiểu song nhi ra tới giải quyết."

"Chính là Trần Tiểu Mễ năm đó từ Trần gia độc lập đi ra ngoài thời điểm, trong sơn động cũng trụ được."

"Trần thị nhất tộc tộc trưởng, thật đúng là lão hồ đồ."

"Khẳng định là thu lễ, nếu không, đáng giá như vậy tích cực sao?"

"Trần Tiểu Mễ đem phòng ở đều bán, có phải hay không không tính toán về quê tới a!"

Mấy cái thôn dân nhắc tới Trần Tiểu Mễ, nhất thời thổn thức không thôi.

------oOo------

Chương 97: Trần Cảnh xuống đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục gia.

Vài người tụ ở trên bàn cơm ăn cơm, Lục An bỗng nhiên nói: "Nương, ta nhìn đến Trần Cảnh xuống đất, Trần gia phỏng chừng là không tính toán cho Trần Cảnh đọc sách."

Vương thị nghe được Lục An nói, nói: "Không đọc a! Này cũng bình thường, Trần Cảnh lần này náo lớn như vậy họa, Trần gia vì hắn một chút bán năm mẫu đất đâu, phỏng chừng không có tiền niệm thư."

Trần gia nguyên bản có hơn hai mươi mẫu đất, như vậy một bán liền thừa mười mấy mẫu, Trần gia miệng ăn cũng không ít đâu.

Lục An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Lục Trình Ngọc nhìn Lục An liếc mắt một cái, mơ hồ cảm thấy Lục An đề Trần Cảnh ý tứ, là làm hắn cũng không cần đọc, đỡ phải lãng phí trong nhà tiền.

Lục Trình Ngọc cảm thấy chính mình cùng Trần Cảnh là không giống nhau.

Trần Cảnh chính là cái không học vấn không nghề nghiệp, mà hắn bất quá là khiếm khuyết một chút vận khí.

Lục Trình Ngọc mặt âm trầm, trong lòng đối Lục An lại nhiều vài phần thành kiến.

Thời gian này, đại phòng cùng tứ phòng xung đột không ngừng, cơ bản đã xé rách mặt.

"Trần Tiểu Mễ gia hỏa này, khẳng định vớt được không ít, bằng không nơi nào có thể lập tức lấy ra ba mươi lượng bạc." Vương thị rầu rĩ nói.

Lục An nghe vậy, tròng mắt xoay chuyển.

Cửa hàng Hoa Hạ bên trong, mỗi tháng hắn là đều có mấy trăm lượng tiến trướng, sau lưng đại lão bản lại tổng không lộ mặt, muốn tham ô một ít bạc, thật sự là quá đơn giản.

"Nói không chừng, một tháng là có thể vớt mấy chục lượng."

Vương thị nhìn Lục An, nói: "Thật có thể vớt nhiều như vậy tiền."

Một tháng mấy chục lượng, một năm, chẳng phải là có thể có mấy trăm lượng.

Lục Lâm đây là phát tài a!

Vương thị thầm nghĩ: Lục Lâm thật là vô dụng a!

Việc này toàn từ Trần Tiểu Mễ định đoạt, Trần Tiểu Mễ như vậy phá của, Lục Lâm cũng không ngăn cản.

Kỳ thi mùa xuân qua đi không lâu, Lục Đồng lại về tới Lục gia.

"Ngươi như thế nào lại về rồi."

Lục Đồng luôn là mình không về nhà, Thang thị luôn có chút không kiên nhẫn.

"Nương, ta tốt xấu là ngươi nữ nhi, ngươi như thế nào có thể như vậy ghét bỏ ta." Lục Đồng bất mãn nói.

Thang thị rầu rĩ nói: "Lại cùng ngươi tướng công cãi nhau?"

Lục Đồng gật gật đầu, nói: "Cũng không phải là."

Mọi người đềuvội giã xuống đất, Lục Đồng ở nhà thời điểm, liền gia sự đều rất ít làm, càng không cần phải nói xuống đất, lão thái thái còn cho Lục Đồng dọn phân, Lục Đồng kích động liền chạy về nhà.

Lục Đồng nguyên bản nắm Lý Phương Nguyệt nhược điểm, Thang thị sợ Lục Đồng nháo, làm lão thái thái biết, đối cái này nữ nhi cũng không dám nói lời nói nặng.

Hiện giờ, sự tình đều nháo ra, Thang thị cũng liền không quan tâm, bị nữ nhi đằm vặt lâu như vậy, Thang thị đối Lục Đồng cũng có một ít oán khí.

"Nữ nhi ngươi như thế nào lại cùng trượng phu cãi nhau, ngươi đều gả đi, vẫn là muốn tôn kính bà mẫu, giúp chồng dạy con." Thang thị nói.

Lục Đồng bĩu môi, nói: "Kia chết tiểu hài tử bị sủng vô pháp vô thiên, ta nơi nào quản được hắn."

Thang thị thở dài, nói: "Ngươi nếu là quản không được hắn, có thể chính mình sinh một cái sao."

Lục Đồng mặt lạnh lùng.

Trong nhà tiểu tử thúi nói sợ tối, luôn quấn lấy đương gia cùng nhau ngủ, Lục Đồng một tháng lại là không mấy ngày là cùng Lý Nguyên một chỗ.

Bất quá, đây là việc tư, Lục Đồng cũng không hảo cùng Thang thị nói, Lục Đồng liền tính nói, mẫu thân cũng chỉ sẽ mắng nàng vô dụng mà thôi.

"Nương a!" Lục Đồng hỏi.

Thang thị gật gật đầu, nói: "Đúng vậy không ngừng ba mươi lượng, còn có phòng ở đâu, này Trần Tiểu Mễ nhất định là cầm tiền boa. Cửa hàng Hoa Hạ lão bản, cũng thật là hảo tính tình, đều đến nước này, cư nhiên còn không đem người sa thải."

"Ta nghe nói, cửa hàng Hoa Hạ lão bản xa nhà, ước chừng là không biết tình hình đi." Lục Đồng nói.

Thang thị bĩu môi, nói: "Lão hồ đồ."

....

Trương Tiến trên mặt đất bận rộn, Liễu Nguyệt ở bên cạnh hỗ trợ.

Liễu Nguyệt trong khoảng thời gian này, dựa vào bán thêu phẩm cấp cửa hàng Hoa Hạ, cũng tích cóp một ít bạc, lần này Trần gia bán đất, Trương Tiến liền hoa bảy lượng bạc mua hai mẫu.

Trong nhà nhiều hai mẫu đất, cũng coi như là nhiều một ít của cải.

Trần gia mặt khác tam mẫu đất, bán cho tam nhà khác, tam nhà này đều có người bán thêu phẩm cấp cửa hàng Hoa Hạ.

"Không nghĩ tới, Trần Cảnh lần này cư nhiên xông ra họa lớn như vậy."

Liễu Nguyệt gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trương Tiến lắc lắc đầu.

Nguyên bản hắn còn cảm thấy Lục Lâm ở rể sau khi ra ngoài, tuy rằng mặt

ngoài phong cảnh, trên thực tế, nhật tử lại là lướt qua càng nghèo.

"Không nghĩ tới, Trần Cảnh vô thanh vô tức, cư nhiên ra đại họa, thật sự là không thể trông mặt mà bắt hình dong, một trăm lượng bạc a! "

Cũng còn hảo Trần gia trong nhà của cải dày, nếu đặt ở trong thôn nghèo khổ nhân gia trong nhà, táng gia bại sản, cũng không nhất định có thể trả.

Liễu Nguyệt có chút nghi hoặc nói: "Trần Tiểu Mễ thật đúng là lợi hại, cư nhiên tùy tiện liền ra ba mươi lượng."

Trương Tiến gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần thị nhất tộc khai tộc hội thời điểm, Trương Tiến cũng đi nhìn, ký xuống đoạn thân thư lúc sau Trần Tiểu Mễ trực tiếp đem ba mươi lượng bạc ra, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

"Trần Tiểu Mễ rốt cuộc có bao nhiêu bạc a!" Liễu Nguyệt có chút hoang mang nói.

Trương Tiến lắc lắc đầu, nói: "Không rõ ràng lắm."

Trương Tiến cảm thấy Trần Tiểu Mễ có chút kỳ quái, nếu có bạc Trần Tiểu Mễ không nên đem ở nông thôn phòng ở bán đi a!

Phòng ở một bán, lần sau tưởng mua liền không dễ dàng, muốn nói không bạc, Trần gia lão thái thái nói ba mươi lượng, Trần Tiểu Mễ liền trực tiếp lấy ra tới.

Liễu Nguyệt do dự một chút, nói: "Ta nghe nói, Trần Tiểu Mễ còn khấu không ít tiền."

Trương Tiến nhìn Liễu Nguyệt liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Khấu tiền cũng không phải là một chuyện sáng rọi, phía trước Lục An chính là bởi vì cầm tiền boa mới bị đuổi trở về.

"Ngươi từ nơi nào nghe được tin tức a!" Trương Tiến hỏi.

Liễu Nguyệt lắc lắc đầu, nói: "Không biết, trong thôn có người truyền như vậy."

Ban đầu, tựa hồ là từ Lục gia bên kia truyền ra tới, cửa hàng Hoa Hạ sự tình, giống như đều về Lục Lâm quản.

Lúc trước Đại Loan thôn còn đem khoai lang đỏ khô đặt ở cửa hàng bán, Lục Lâm hẳn là kiếm lời không ít.

Trương Tiến trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

"Cửa hàng Hoa Hạ gần nhất hẳn là kiếm lời không ít."

Hắn thường xuyên nhìn đến cửa hàng cửa người đến người đi.

Cửa hàng Hoa Hạ tựa hồ bán ra vài cái Trấn Điếm chi bảo, thật đúng là lợi nhuận kếch xù đồ vật a!

Một cái liền mấy chục lượng, chỉ là bán Trấn Điếm chi bảo, trong tiệm hẳn là đã thu vào gần trăm lượng.

....

Trần Tiểu Thái ở nơi khác, nghe nói Trần Cảnh sự tình đã là hơn mười ngày sau.

Vốn dĩ phụ trách tùy đội đưa hóa Tần Lãng là biết đến, bất quá, Trần Tiểu Mễ không cho Tần Lãng nói, Tần Lãng liền không nói cho Trần Tiểu Thái biết.

Trần Tiểu Thái biết sự tình lúc sau, có chút kích động, cửa hàng cũng nhìn không được, nháo phải đi về nhìn xem.

Thẩm Trì liền tỏ vẻ hắn có thể hỗ trợ xem cửa hàng, Tiểu Thái có thể đi trước trở về một chuyến.

Trần Tiểu Thái kìm nén không được, liền đi theo đoàn xe trở lại.

Trần Tiểu Mễ nhìn đến phong trần mệt mỏi Trần Tiểu Thái, có chút kinh ngạc.

"Ngươi trở lại a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, đi theo Trần Tiểu Mễ vào phòng.

"Đại ca, Trần Cảnh gặp rắc rối?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy phía trước thiếu một trăm lượng bạc, vì cho hắn trả nợ, Trần gia lần này ra vốn gốc."

Trần gia năm mẫu đất bán được 35 lượng bạc, hắn bên này ra 47 lượng, cho vay nặng lãi tiền bên kia kế tiếp lại lên năm lượng, mặt khác hơn hai mươi lượng bạc, đều là lão thái thái tiền riêng, tựa hồ còn chưa đủ, lại mượn một ít.

Trần Tiểu Thái có chút không sảng khoái nói: "Đại ca, Trần Cảnh gây ra họa, làm cái gì muốn ngươi cho hắn ra tiền a!"

Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Bởi vì cửa hàng sự tình, có khả năng liền mau giấu không được, cho nên, sớm một chút ký xuống đoạn thân thư, cũng đỡ phải về sau phiền toái."

Cửa hàng sự tình, có thể giấu bao lâu chính là bao lâu đi.

Trần Tiểu Thái cúi đầu, mơ hồ minh bạch cái gì, nhưng là, vẫn là cảm thấy có chút không sảng khoái.

"Tiện nghi bọn họ."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Xác thật là tiện nghi bọn họ."

"Đại ca, này chỉ cần chúng ta không nói, hẳn là cũng sẽ không có người biết này cửa hàng là chúng ta đi." Trần Tiểu Thái nói.

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Có người có thể tra."

Cửa hàng chuyển nhượng thời điểm, bọn họ đi phủ nha làm công chứng.

Đồng ruộng, khế nhà đồ vật chuyển nhượng, đều cần thiết đi phủ nha công chứng giao chuyển nhượng thuế kim, mới có thể chịu quan phủ bảo hộ, nếu không không có hiệu lực.

Trần Tiểu Mễ phía trước mua cửa hàng thời điểm, cũng không khiến cho vị kia chủ bộ đại nhân chú ý, bất quá, hiện tại cửa hàng tên tuổi càng ngày càng vang, không chừng vị kia chủ bộ đại nhân liền đối bọn họ cửa hàng cảm thấy hứng thú.

Đến lúc đó, tùy tiện tra, liền dấu không được.

Nếu là Lý Như vẫn luôn được sủng ái, chỉ sợ chủ bộ đại nhân sáng sớm liền lưu ý đến bọn họ cái này cửa hàng.

May mắn, này chủ bộ đại nhân tân cưới một cái tiểu thiếp mang thai, này sẽ tâm tư, giống như không ở Lý Như trên người.

Trần Tiểu Mễ cân nhắc, gần nhất hắn sinh ý càng làm càng lớn, này cửa hàng "Phía sau màn đại lão bản" lại chậm chạp không lộ mặt, chỉ sợ thôn dân người đã khả nghi.

Trần Tiểu Thái cúi đầu, âm thầm cảm thấy có một nhà thân thích như vậy làm sinh ý cũng sống không yên ổn.

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Ngươi không cần phải xen vào những cái đó, hảo hảo kinh doanh cửa hàng là được."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, rầu rĩ nói: "Ta đã biết."

Trần Tiểu Thái nhìn trong nôi Nguyên Bảo, nói: "Đại ca, Nguyên Bảo càng ngày càng béo a!"

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Gia hỏa này, ăn uống hảo đâu."

Lục Lâm quầy bán quà vặt bên trong, có mấy cái bình sữa.

Nguyên Bảo buổi tối đói liền khóc, Lục Lâm bị hắn đánh thức rất nhiều lần.

Ngẫu nhiên có một lần, Lục Lâm liền tắc một cái bình sữa cho hắn, kết quả cả đêm cũng không làm ầm ĩ.

Sau đó Lục Lâm liền phát hiện, Nguyên Bảo chỉ cần có bình sữa ôm, buổi tối là có thể ngủ hương hương, một đêm đến hừng đông.😂😂dễ nuôi

Phát hiện điểm này lúc sau, Lục Lâm buổi tối đều sẽ tắc bình sữa cấp Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo không biết liền ở ngủ mơ bên trong, uống xong một bình sữa.

Nguyên Bảo lớn lên phi thường mau.

....

Trần Tiểu Thái trở lại một chuyến, lại về tới Liễu Trấn.

Thẩm Trì có chút lo lắng nhìn Trần Tiểu Thái, quan tâm nói: "Ngươi đã trở lại, đại ca nói như thế nào a!"

Trần Tiểu Thái chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Đại ca làm ta hảo hảo xem cửa hàng, về sau, Trần gia cùng ta liền hoàn toàn không quan hệ."

Trần Tiểu Thái bĩu môi.

Hắn là xem Trần Cảnh gia hỏa này không vừa mắt.

Gia hỏa này được đọc thư, đối với bọn họ luôn là bãi một bộ cao nhân nhất đẳng thái độ, hoa như vậy nhiều tiền, cũng không đọc ra cái gì tên tuổi, cố tình lão thái thái thích nhất hắn, muốn cái gì cấp cái đó.

Bất quá, hiện tại...... Hắn không tin, trải qua lần này sự kiện, lão thái thái còn có thể như vậy thiên vị hắn, đương nhiên, những việc này đều cùng hắn không quan hệ.

"Nông thôn phòng ở không có."

Thẩm Trì xem Trần Tiểu Thái cảm xúc có chút hạ xuống, nói: "Nông thôn phòng ở không có cũng không có việc gì, nhà ta còn có đâu, ngươi nếu là về nông thôn có thể ở nhà ta."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ta biết."

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Trong thôn hảo những người này đều xem hắn không vừa mắt, đem phòng ở bán cũng hảo, nhắm mắt làm ngơ.

Trần Tiểu Thái biết trong nhà hiện tại của cải, đối phòng ở thật cũng không phải thực để ý.

------oOo------

Chương 98: Biểu đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Cảnh sự tình đi qua mấy ngày, cửa hàng Hoa Hạ miễn cưỡng có thể nói là gió êm sóng lặng.

Trần Tiểu Mễ vội vàng xử lý sinh ý, dần dần liền đem Trần gia sự tình cấp quên mất.

"Tiểu Mễ ca, tiểu cô ngươi tới." Tần Minh bước nhanh đi vào nói.

Tần Minh thân thể đã sớm khôi phục, hiện tại tung tăng nhảy nhót, tinh lực tràn đầy.

Tần Minh đối với ca ca Tần Lãng công tác thập phần hâm mộ, bất quá, hắn còn nhỏ một ít, Lục Lâm cũng chưa cho hắn làm nhiều.

Tần Minh muốn đi theo đi đưa hóa, nhưng là, đoàn xe người đều ngại hắn tuổi tác nhỏ, cảm thấy hắn giúp không được gì, còn có khả năng kéo chân sau, không cho hắn đi.

Bất đắc dĩ Tần Minh cũng chỉ có thể ngóng trông chính mình nhanh lên trưởng thành.

"Mau mời vào đi. "Trần Tiểu Mễ nói.

Trần Xuân Nhi phía trước cùng hắn mượn năm văn tiền lộ phí, Trần Tiểu Mễ vốn muốn đưa nhiều một ít, bất quá tiểu cô chính là không thu.

Trần Xuân Nhi xách theo cái rổ đi đến.

Lục Lâm ngắm đến trong rổ đồ vật, có chút bất đắc dĩ nói: "Tiểu cô, ngươi tới liền tới rồi, như thế nào còn mang theo đồ vật."

Trần Xuân Nhi trong rổ phóng một khối to thịt, thế nào cũng có mười mấy cân, người nhà quê gia nhà ai thăm người thân mang lớn như vậy khối thịt nhưng tính thập phần khách khí.

Bất quá, Trần Tiểu Mễ nhật tử quá hảo, cũng không thế nào thèm thịt.

Trần Xuân Nhi cười cười, nói: "Ngươi dượng là giết heo, cũng không thiếu một miếng thịt, liền cho ngươi mang theo một ít."

"Tiểu cô khách khí. "Trần Tiểu Mễ vội vàng nói.

Trần Tiểu Mễ đánh giá một chút Trần Xuân Nhi hơi có chút xấu hổ thần sắc.

Trần Tiểu Mễ đánh giá tiểu cô hẳn là có việc tìm hắn hỗ trợ.

"Tiểu cô ngươi tới là có chuyện gì sao?"

"Tiểu Mễ, ta nghe nói, này cửa hàng hiện tại đều về ngươi quản. "

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Không sai biệt lắm đều về ta quản."

"Ngươi này cửa hàng không nhỏ, còn thiếu người sao?" Trần Xuân Nhi hỏi.

Trần Tiểu Mễ nhìn tiểu cô dáng vẻ khẩn trương, trong lòng không sai biệt lắm hiểu rõ.

"Thiếu, còn thiếu vài người, bất quá, cũng không có thích hợp, tiểu cô có người nào đề cử sao?"

Lâm Trấn cách một đoạn thời gian, liền phải hướng Liễu Trấn đưa một chuyến hóa, có đôi khi nhân thủ không đủ, Lục Lâm cũng chỉ có thể đi.

Trần Tiểu Mễ đã sớm muốn mướn người, bất quá, cũng không có người thích hợp, mắt thấy cửa hàng sinh ý càng làm càng lớn, thiếu người chỗ hổng cũng liền càng ngày càng nhiều.

Trần Xuân Nhi trong lòng vui vẻ, nói: "Ngươi xem ngươi biểu đệ, cũng mau đến mười sáu, tuy rằng người khờ một chút, nhưng là, vẫn là có sức lực, ngươi nếu là xem được, liền cho hắn một ngụm cơm ăn."

Trần Tiểu Mễ có chút mê hoặc nói: "Hắn không đi theo dượng giết heo sao?"

Theo hắn biết, Trần Xuân Nhi gả đồ tể kêu Trương lão đại, nhân xưng Khoái Đao Trương, kia một tay giết heo công phu xuất thần nhập hóa, làng trên xóm dưới đều thực nổi danh.

Đồ tể tuy rằng thanh danh không tốt, nhưng là, tới tiền vẫn là thực mau, tiểu cô sinh một nhi một nữ, Trương Thụy theo lý mà nói hẳn là kế thừa phụ thân nghề nghiệp.

Trần Xuân Nhi thở dài, nói: "Tiểu tử này...... Sợ huyết, cha hắn đã dạy hắn rất nhiều lần, chính là học không được, khoảng thời gian trước, cùng người đi ra ngoài chạy thương, không kiếm được bạc liền tính, còn đem bạc cấp bồi đi vào."

Nhắc tới nhi tử, Trần Xuân Nhi nhịn không được có chút thở dài.

Đứa con trai này cũng không phải không tiến tới, nhưng chính là giống như thiếu như vậy vài phần số phận.

Phía trước chạy thương hàng hóa bị người khấu hạ, đi ra ngoài chạy thương vài người đều tổn thất không nhỏ, tựa hồ đều có chút nhụt chí.

Trần Tiểu Mễ có chút giật mình trừng lớn mắt, đồ tể nhi tử cư nhiên sợ huyết, này việc vui có thể to lắm.

"Này A Thụy cũng càng lúc càng lớn, này cũng không thể không làm chuyện gì."

Mấy năm trước liên tục chinh chiến, này bá tánh nhật tử không tốt, Trương đồ tể nhật tử cũng quá không tốt, gần nhất vừa mới mới vừa lên một ít này.

Tướng công hiện tại còn có thể làm việc, cũng sẽ không bớt nhi tử một ngụm ăn, nhưng là, lớn như vậy một tiểu tử, cũng không hảo đãi ở nhà cái gì đều không làm a!

Mắt thấy phải đón dâu, nguyên bản bởi vì trong nhà là đồ tể liền không hảo tìm, nếu là lại không cái nghề nghiệp, cũng là không có trong sạch khuê nữ nguyện ý gả tiến vào.

Trần Xuân Nhi lần trước tới Hoa Hạ cửa hàng một chuyến, chỉ cảm thấy Hoa Hạ cửa hàng hảo thật, trong tiệm mặt bố trí cũng hảo, nhịn không được động tâm tư.

Trở về nghĩ tới nghĩ lui một phen, liền cầu tới cửa.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng có thể, biểu đệ nguyện ý tới khiến cho hắn đến đây đi, vừa mới bắt đầu, liền một tháng một lượng bạc, nếu là làm tốt còn có thể lại thêm chút."

Tần Nghị một tháng là hai lượng, bất quá, Tần Nghị là công phu ở trên người.

Huống chi Tần Nghị đã là lão nhân, này Trương Thụy vừa mới tới nói, cũng

không hảo một chút đem tiền cất cao đến Tần Nghị độ cao.

Trần Xuân Nhi lập tức nói: "Một lượng bạc có chút nhiều."

Trần Xuân Nhi do dự một chút, nói: "Kỳ thật, bạc thiếu một chút cũng không sao, tốt nhất là quản cơm, ngươi biểu đệ ăn uống có chút nhiều."

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Cái này không có việc gì."

Trần Tiểu Mễ kiếm bạc nhiều, cũng không thế nào để ý một ít thức ăn.

Trần Tiểu Mễ cảm thấy chính mình ăn uống còn không nhỏ, Trương Thụy ăn uống lại nhiều cũng không sao.

Lục Lâm biết Trần Xuân Nhi tới là tưởng đem chính mình nhi tử giới thiệu lại đây làm việc, cũng không như thế nào để ý.

Hắn nơi này sinh ý càng lúc càng lớn, yêu cầu người liền càng ngày càng nhiều, nghe Tiểu Mễ ý tứ, Trần Xuân Nhi người hẳn là không tồi, nhi tử hẳn là cũng kém không đến chạy đi đâu.

"Ngươi cái này biểu đệ vựng huyết." Lục Lâm có chút thần kỳ nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Lục Lâm bĩu môi, thầm nghĩ: Đồ tể nhi tử vựng huyết, việc này thật đúng là có chút kỳ quái đâu.

Bất quá, rất nhiều chuyện đều là không có biện pháp, Lục Lâm kiếp trước một hộ gia đình thật vất vả bồi dưỡng ra một cái y học viện cao tài sinh, kết quả sắp đến đi mới phát hiện vựng huyết bất đắc dĩ đành phải thôi học.

....

Trương gia

Trương đồ tể nhìn về đến nhà Trần Xuân Nhi liếc mắt một cái, nói: "Sự tình nói tốt sao? "

Trần Xuân Nhi gật gật đầu, nói: "Nói rồi, một tháng một lượng bạc, quản ăn cơm."

"Kia cũng không tồi."

Trương đồ tể nhìn ngồi ở bên cạnh bàn ăn cơm nhi tử, mơ hồ có chút rầu thúi ruột.

Giết heo là tổ truyền tay nghề, tuy rằng lên không được mặt bàn, nhưng nếu có thể nói, Trương đồ tể vẫn là hy vọng chính mình nhi tử có thể con kế nghiệp cha, cố tình nhi tử sức lực cũng không nhỏ, nhưng chính là vừa thấy đến huyết liền hoảng hốt ngất xỉu.😂

Trương đồ tể năm đó cảm thấy nhi tử vừa thấy huyết liền mềm chân, một chút chí khí đều không có, không giống cái nam nhân, liền đem nhi tử cột vào trên cây xem hắn giết heo.

Trương đồ tể nghĩ này chỉ cần qua một chuyến, sẽ không sợ, nào biết nhi tử bị dọa phá gan, lúc sau, vựng lợi hại hơn.

Trần Xuân Nhi nhìn đến nhi tử thảm trạng, cùng Trương đồ tể náo loạn một hồi.

Trương đồ tể chính mình cũng hối hận thực, cuối cùng Trương Thụy học giết heo sự tình, liền không giải quyết được gì.

Trương Thụy ôm một chén cơm, thở hồn hển ăn, không nói gì, mặt lại đỏ.

Trần Xuân Nhi nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, nói: "A Thụy, ngày mai ngươi liền cùng ta đi cửa hàng Hoa Hạ đưa tin."

"Hảo, bất quá nương bên kia quản cơm a!" Trương Thụy hỏi.

Trần Xuân Nhi nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Yên tâm đi, nói rõ ràng, không kém ngươi một ngụm ăn."

"Tới rồi bên kia, không thể so trong nhà, không cần chỉ nghĩ ăn cơm, tay chân cần mẫn điểm." Trương đồ tể dặn dò nói.

Trương Thụy gật gật đầu, nói: "Đã biết."

Trương đồ tể uống một ngụm rượu, do dự một chút, hỏi: "Ngươi kia đại cháu trai vay tiền sự tình, đã giải quyết đi."

Trần Xuân Nhi gật gật đầu, nói: "Giải quyết."

"Giải quyết liền hảo."

Nếu là không giải quyết, nhi tử chạy tới bên kia làm việc, làm không hảo liền bị

quấn lên.

Trương đồ tể là cái giết heo, thôn dân đều ghét bỏ hắn mệnh ngạnh, cho nên, không nghĩ gả cho hắn.

Năm đó, Trương đồ tể vì cưới Trần Xuân Nhi, cũng hoa hơn hai mươi lượng bạc.

Kỳ thật, Trần Xuân Nhi vừa mới gả tới thời điểm, Trương đồ tể xem ở Trần Xuân Nhi mặt mũi vẫn là cùng Trần gia bên kia người đi lại.

Kết quả, hắn tặng vài lần thịt qua đi, bên kia cũng không có đáp lễ, có lần hắn đi nhà xí thời điểm, ngẫu nhiên nghe được cha vợ cùng đại cữu tử đàm luận trên người hắn huyết sát khí trọng, sợ cùng hắn ngồi cùng bàn ăn cơm, dính đen đủi.

Trương đồ tể tức giận không thôi, lúc sau liền không thế nào lui tới.

Lần này Trần Cảnh xảy ra chuyện, Trần gia tìm tới môn tới, vừa mở miệng liền phải mười lượng bạc, Trương đồ tể tổng cộng mới tích trữ hơn mười lượng bạc, còn muốn lưu trữ cấp Trương Thụy cưới vợ, tự nhiên không muốn.

Trương đồ tể tâm một hoành, liền đem Trần gia tới người đều cấp dọa chạy.

....

Ngày hôm sau, Trương Thụy liền tới đây đưa tin.

Trương Thụy diện mạo hàm hậu, một đôi mắt đại to có thần, nhìn thập phần tinh thần.

Tuy rằng Trương Thụy cư trú thôn trấn ly cửa hàng rất xa, bất quá, Trương Thụy cũng nghe nói qua cửa hàng Hoa Hạ thanh danh.

Trương Thụy nghe thôn dân nói, cửa hàng Hoa Hạ là một nhà hắc điếm, bên trong đồ vật quý thực, quả thực chính là cái giựt tiền địa phương.

Tuy rằng trong tiệm đồ vật quý, bất quá, cửa hàng lão bản là một cái người thông minh, trong tiệm đồ vật, địa phương khác mua không được, cho nên, cái này cửa hàng tuy rằng hố một ít, nhưng là, vẫn là có không ít khách nhân, hẳn là không thiếu kiếm tiền.

Trần Xuân Nhi sáng sớm liền mang theo Trương Thụy đi cửa hàng Hoa Hạ, đến thời điểm đã mau đại giữa trưa.

"A Lâm a đây là ta nhi tử A Thụy, về sau liền làm ơn ngươi chiếu cố." Trần Xuân Nhi tràn đầy thành khẩn nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Tiểu cô nói quá lời."

Trương Thụy tràn đầy tò mò nhìn Lục Lâm, có chút mê hoặc nói: "Lâm ca, ta nghe nói, này trong tiệm có cái đại lão bản, trong tiệm sự tình hắn mặc kệ sao?"

Bởi vì biết Hoa Hạ cửa hàng cùng Trần Tiểu Mễ biểu ca có quan hệ, Trương Thụy đối cửa hàng Hoa Hạ sự tình, còn rất chú ý.

Trương Thụy cư trú thôn, thôn dân biết đến sự tình cũng không nhiều lắm.

Phía trước Trần Cảnh ra sự, Trần Xuân Nhi không nghĩ quản, lại không quá yên tâm, khiến cho Trương Thụy trộm lưu đến Đại Thạch Thôn trong thôn đi hỏi thăm tình huống.

Trương Thụy trộm đi thời điểm, toàn bộ trong thôn đều tại đàm luận Trần gia sự tình.

Không ít người đối Trần Cảnh sấm hạ đại họa sự tình, tỏ vẻ thổn thức, cũng có không ít người, đối với Trần Tiểu Mễ tài đại khí thô tỏ vẻ hâm mộ.

Trương Thụy đối với cái này biểu ca, lập tức lấy ra ba mươi lượng bạc, cũng khâm phục không thôi, cha hắn kiếm tiền cũng không ít, trong nhà cũng chỉ có mười mấy lượng bạc mà thôi.

Trương Thụy ngẫu nhiên biết, không ít thôn dân đều ở sau lưng nói Trần Tiểu Mễ ăn tiền boa, cho nên, đỉnh đầu mới dư dả.

Trần Xuân Nhi đánh Trương Thụy một cái, nói: "Tiểu tử thúi, hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Lục Lâm cười cười, nói: "Không có việc gì, kỳ thật đại lão bản hắn có đại sự phải làm, cho nên không thường tới, chúng ta chỉ cần định kỳ đem sổ sách cùng trong tiệm lợi nhuận giao cho hắn là được."

Trương Thụy cái hiểu cái không gật gật đầu.

Lục Lâm nhìn Trương Thụy sắc mặt, mơ hồ cảm thấy Trương Thụy có thể là nghe nói cái gì.

Đối với hắn lấy tiền boa đồn đãi, Lục Lâm cũng đã sớm nghe nói.

Phía trước, Lục An chính là bởi vì lấy tiền boa bị sa thải.

Lục Lâm cân nhắc, đồn đãi truyền như vậy, hẳn là có người xem hắn không vừa mắt, hy vọng lời đồn đãi truyền tới "đại lão bản" lỗ tai, làm cho hắn bị khai trừ.

------oOo------

Chương 99: Nhị ca rất lợi hại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vì nghênh đón Trương Thụy, Lục Lâm kêu Vân Nương làm Đông Pha thịt.

Đông Pha thịt tuyển dụng chính là thịt ba chỉ, cắt thành hình vuông, thêm rượu vàng, đường phèn, nước tương...... Nấu ra tới Đông Pha màu đỏ thịt đến sáng trong, sắc như mã não, mềm mà không lạn, béo mà không ngán, làm người ăn dừng không được chiếc đũa.

Trần Xuân Nhi tiểu cô, thập phần lo lắng con của hắn lại đây lúc sau, ăn không đủ no vấn đề này, Lục Lâm cảm thấy hắn cần thiết làm Trần Xuân Nhi an tâm.

Trương Thụy phụ thân là đồ tể, Trương gia đảo không giống giống nhau thôn dân một năm đều không thấy vài lần thức ăn mặn, bất quá, Đông Pha thịt hương vị, vẫn là đem Trương Thụy cấp mê hoặc.

Trương Thụy chưa từng có ăn qua ăn ngon như vậy thịt, thế cho nên một hơi ăn luôn tam đại chén cơm.

Trần Tiểu Mạch đối với biểu ca mới đến rất là tò mò, xem đối phương lập tức ăn luôn tam đại chén cơm, vỗ vỗ tay.

"Biểu ca, ngươi thật lợi hại, ăn nhiều như vậy, Lâm ca nhưng kén ăn, thịt mỡ đều không ăn." Trần Tiểu Mạch nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nhấp nháy nhấp nháy con mắt nói.

Lục Lâm bĩu môi, thầm nghĩ : Tiểu Mạch cái này tiểu quỷ cư nhiên ngại hắn kén ăn.

Nếu không phải hắn kén ăn, bọn họ nơi nào ăn được tốt nhất đồ ăn.

Trương Thụy thấy Trần Tiểu Mạch vỗ tay, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Trương Thụy có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

Nếu là người khác nói như vậy, hắn hơn phân nửa muốn hoài nghi đối phương là châm chọc, nhưng lời này là Tiểu Mạch nói ra, Trương Thụy biết Tiểu Mạch hắn là không có gì ý xấu, chính là hâm mộ hắn có thể ăn.

Lục Lâm cấp Trương Thụy gắp một khối to thịt, cười tủm tỉm nói: "Có thể ăn là phúc, ăn nhiều một chút."

Trương Thụy có chút xấu hổ nói: "Lâm ca, ta chưa bao giờ biết, nguyên lai thịt có thể làm như vậy ăn ngon."

Lục Lâm cười cười, thầm nghĩ: Bất quá là Đông Pha thịt mà thôi a!

Kiếp trước ăn ngon đồ vật còn nhiều hơn.

"Ăn ngon liền ăn nhiều một chút, yên tâm đi, nơi này cơm là quản đủ."

Phía trước, Lâm Xuân nhi lại đây thời điểm, chuyên môn chào hỏi nói Trương Thụy có thể ăn, ăn cơm quản no điểm này, hắn vẫn là muốn bảo đảm.

Trương Thụy trịnh trọng gật gật đầu.

Phía trước Trương Thụy đi theo đội ngũ chạy thương thời điểm, thương đội người ngại hắn ăn nhiều, tuy rằng không có nói rõ, nhưng là, không thiếu nghị luận hắn là cái thùng cơm đâu

Trương Thụy thầm nghĩ: Nếu là ở chỗ này làm việc, thường thường có thể ăn đốn như vậy thịt, chính là không có tiền công cũng không sao.

Trương Thụy tuy rằng đã nỗ lực khắc chế, nhưng vẫn là có chút quản không được chính mình tay, cuối cùng đem thịt nước đều quấy vào cơm cấp ăn, nếu không phải Lục Lâm ngăn đón, Trương Thụy còn tưởng đem đáy chén cấp liếm một lần.

Một bữa cơm ăn Trương Thụy tràn đầy hưng phấn, thậm chí bắt đầu đối cửa hàng Hoa Hạ khăng khăng một mực.

Tiểu hài tử đều thích đi theo đại hài tử hỗn, Trương Thụy gần nhất, đã bị Trần Tiểu Mạch cấp quấn lên.

Trương Thụy đối với tiểu biểu đệ mệnh đồ nhiều chông gai, có đôi khi, còn có thể phân hắn một chút ăn vặt rất có hảo cảm, hai người ở chung còn tính không tồi.

"Biểu ca, ngươi có người trong lòng sao?" Trần Tiểu Mạch dọn một trương tiểu băng ghế, đối với phách mái chèo Trương Thụy hỏi.

Trương Thụy xấu hổ cười cười, nói: "Còn không có đâu."

Trương Thụy gãi gãi đầu.

Hắn là cảm thấy không cần thiết quá sớm thành thân, bất quá, cha mẹ giống như rất sốt ruột.

Phía trước,thật ra tiếp xúc qua hai cái, bất quá, đối phương nghe nói hắn cha là đồ tể, dọa chân đều mềm, chạy mất.

Trần Tiểu Mạch loạng choạng hai chân, có chút đắc ý nói: "Biểu ca, ngươi biết không? Nhị ca, có đối tượng đính hôn."

"Ngươi nhị ca rất lợi hại a! "

Trương Thụy thuận miệng khen tặng một câu.

Trần Tiểu Thái sự tình, Trương Thụy nghe nương đề qua, tựa hồ là Trần Tiểu Thái cùng một cái tiểu song nhi thường xuyên ở một khối, có một ít không tốt lời đồn đãi truyền ra tới.

Vừa lúc Tiểu Thái cùng tiểu song nhi kia quan hệ cũng không tồi, liền dứt khoát định ra tới.

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, có chút đắc ý nói: "Đúng vậy nhị ca là rất lợi hại, nhị ca bàn tính đánh rất lưu loát."

Trương Thụy có chút nghi hoặc nói: "Ngươi nhị ca, rốt cuộc đi nơi nào a!"

Trương Thụy tới đã vài ngày, liền Trần Tiểu Thái mặt cũng chưa thấy.

"Đi làm buôn bán, Lâm ca nói, nhị ca đi kiếm tiền." Trần Tiểu Mạch nói.

"Có thể kiếm được sao?" Trương Thụy tò mò hỏi.

Trần Tiểu Mạch đương nhiên nói: "Kiếm đến a! Lâm ca nói nhị ca có thể kiếm rất nhiều tiền, tiền đồ không thể hạn lượng, nhị ca mỗi lần trở về, còn sẽ cho ta mang ăn đâu."

Trương Thụy trong lòng hiện lên vài phần hâm mộ.

Là người luôn có vài cái phát tài mộng, Trương Thụy trước mấy tháng, đi theo thương đội đi ra ngoài, kết quả mang ra đi hàng hóa, nửa đường bị quan phủ người cấp khấu xuống dưới, một văn tiền không kiếm được, còn bồi một bút, bồi tiền liền tính việc này bị thôn dân biết, hắn còn bị người chê cười một hồi

Nghe được Trần Tiểu Mạch nói, Trương Thụy đối với chưa tiếp xúc qua biểu đệ Trần Tiểu Thái nhiều vài phần khâm phục.

....

Thời tiết dần dần biến nhiệt lúc sau, trong tiệm thú bông liền bắt đầu ế hàng.

Thời tiết lãnh thời điểm, ôm một cái thú bông là loại lớn lao hưởng thụ, nhưng là, thời tiết chậm rãi biến nhiệt, lông xù xù món đồ chơi liền biến trói buộc lên.

Mắt thấy món đồ chơi bán không được, Lục Lâm tự hỏi nếu không phải bán một ít mặt khác đồ vật.

Trần Tiểu Mễ gõ bàn tính, nói: "Gần nhất nhập trướng có chút thiếu."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đã nhìn ra."

Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Sinh ý thật không hảo làm a!"

Phía trước thực hảo bán đồ vật, bây giờ lại giống như có chút quá hạn.

Con người này a! Vẫn là thích mới mẻ, mới mẻ một khi qua, liền không thích, thật khó hầu hạ.

"Không nóng nảy, có thể đem hầm gạo thóc thanh lý."

Mùa thu thời điểm, trong đất lương thực được mùa, lương giới tương đối thấp, mùa xuân thời kì giáp hạt, giá cả liền lên.

Lục Lâm ở tòa nhà phụ cận đào một cái hầm to dưới đất, mùa thu thời điểm, mua không ít lương thực trữ lên, mùa xuân thời điểm lục tục bán đi, cũng kiếm lời không sai biệt lắm mười lượng bạc.

Mười lượng bạc tuy rằng không nhiều lắm, nhưng muỗi lại tiểu cũng là thịt a! Nhiều như vậy bạc, cũng là nông dân một năm tiền lời.

Lục Lâm phát hiện, quả nhiên có bạc lúc sau, lại đi kiếm bạc liền đơn giản.

....

Lục Lâm gặp được thú bông ế hàng vấn đề, Trần Tiểu Thái đồng dạng gặp.

Liễu Trấn bên trong Trần Tiểu Thái nghiêng đầu, nói: "Gần nhất, thú bông

giống như không tốt lắm bán."

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Cái này, cũng không có biện pháp đi, hơn nữa thứ gì cũng không có khả năng vẫn luôn thực hảo bán."

Tựa như trồng trọt, cũng không có khả năng hàng năm được mùa a!

Gặp gỡ khô hạn, hồng úng, có thể đem vốn thu hồi cũng đã thực hảo.

Thú bông gần nhất cũng bắt đầu ra giả mạo thương phẩm, vẫn là thành phê thành phê ra tới, tuy rằng mặt khác cửa hàng bán so với bọn hắn cửa hàng tiện nghi một ít, bất quá, bọn họ cửa hàng đã làm ra nhãn hiệu, thật muốn lại nói tiếp, vẫn là bọn họ trong tiệm thú bông bán hảo, gần nhất tựa hồ là chỉnh thể tiêu điều.

Phía trước giá cao đoạt bọn họ thuê cửa hàng giả Hoa Hạ cửa hàng, gần nhất giống như có chút khai không nổi nữa.

Cửa hàng lão bản chỉ vì cái lợi trước mắt, làm ra thú bông có chút xấu, ổn định giá thú bông nhiều, giả mạo đồ vật, cũng không chiếm cái gì ưu thế, nghe nói, gần nhất vẫn luôn thâm hụt tiền, mau khai không nổi nữa.

"Tuy rằng đồ vật không hảo bán, nhưng là một tháng 5-60 lượng thu vào vẫn phải có."

Trần Tiểu Thái mới vừa tiếp nhận cửa hàng thời điểm, trong tay nhéo hơn mười lượng bạc liền hãi hùng khiếp vía.

Bây giờ Trần Tiểu Thái đã rèn luyện ra trong tay nắm chặt một trăm lượng bạc, cũng có thể không màng hơn thua.

Thẩm Trì ôm thú bông, nói: "Tới mùa hè hay là nên bán cây quạt."

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu.

Cửa hàng bên trong đọng lại cây quạt đã cầm ra tới, bởi vì là năm trước cũ khoản, Trần Tiểu Thái dựa theo Lục Lâm cách nói, nửa giá ra bán.

Bất quá, cho dù là như thế mua sắm người cũng không nhiều lắm, khả năng giống Lục Lâm nói, đạt tới bão hòa trạng thái, nên mua người đều mua.

Tuy rằng sinh ý kém một ít, bất quá, vốn vẫn có thể thu hồi tới.

Trần Tiểu Thái phồng lên quai hàm, nói: "Lâm ca lần trước lại đây nói, nói làm buôn bán luôn là có kiếm có bồi, muốn bình thường đối đãi."

Thẩm Trì chớp chớp mắt, nói: "Lâm ca thật là rộng rãi a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Khả năng đi."

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ : Lục Lâm có lẽ mới không phải rộng rãi đâu.

Lục Lâm là giai đoạn trước kiếm đủ rồi, cho nên không sao cả, khác không nói, chính là mấy cái Trấn Điếm chi bảo, bán được bạc cũng đủ dùng thật lâu.

....

Trần Tiểu Mạch ăn mặc một thân xinh đẹp quần áo, ngồi ở cửa hàng xem cửa hàng.

Nói là xem cửa hàng, cũng chính là ngồi ở cửa hàng đương linh vật mà thôi. 😂😂

Lục Lâm cũng không trông cậy vào Tiểu Mạch có thể giống Trần Tiểu Thái giống nhau, một mình đảm đương một phía, nhưng là, vẫn là hy vọng Trần Tiểu Mạch có thể làm một ít khả năng cho phép sự tình.

Trong nhà sinh ý càng làm càng lớn, Lục Lâm cảm thấy luôn là làm Trần Tiểu Mạch đứng ngoài cuộc, cũng không phải cái gì chuyện tốt.

Trần Tiểu Mạch đãi ở trong tiệm mưa dầm thấm đất, nhiều ít cũng có thể học được một ít đồ vật.

Tỷ như các loại đồ vật giá cả, Trần Tiểu Mạch không sai biệt lắm đều có thể báo ra, tuy rằng khách nhân mua đồ vật một khi nhiều, Trần Tiểu Mạch liền tính không rõ giá, bất quá, khách nhân yêu cầu thứ gì, Trần Tiểu Mạch vẫn là thực mau có thể tìm ra.

Trần Tiểu Mạch lớn lên vẫn là thực đáng yêu, trong tiệm có khách nữ tới, nhìn đến Trần Tiểu Mạch ngẫu nhiên cũng sẽ trêu đùa hai câu.

"Ngươi muốn đi nông thôn?" Trần Tiểu Mễ hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Trước hai ngày Trần Tiểu Mạch ở trong tiệm xem cửa hàng, gặp gỡ trong thôn

hài tử vương Trương Đại Hổ.

Trương Đại Hổ nói trên núi Dã Môi đều trường hảo, một tảng lớn một tảng lớn, ăn rất ngon, hỏi Tiểu Mạch muốn hay không đi trên núi chơi, còn làm ơn Tiểu Mạch hỏi Lục Lâm muốn hay không thu mua Dã Môi.

Lục Lâm đánh giá Trương Đại Hổ hỏi Trần Tiểu Mạch có phải hay không muốn đi trên núi chơi là giả, làm ơn Tiểu Mạch hỏi hắn có phải hay không muốn thu mua Dã Môi mới là thật sự.

Lần Lục Lâm tụ tập trong thôn hảo một ít hài tử thải Dã Môi, chính là Trương Đại Hổ tiểu tử này thải nhiều nhất, kiếm đồng tiền cũng nhiều nhất.

Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nói lý do nhịn không được lắc lắc đầu.

Tiểu Mạch thật là không định lực a! Bị cái tiểu quỷ lừa dối liền nghĩ đi trong thôn.

"Tiểu hài tử luôn là có vài phần ham chơi, cũng đã thật lâu không hồi thôn." Lục Lâm nói.

"Bằng không, ngươi bồi Tiểu Mạch đi một chuyến đi."

"Hảo."

Lục Lâm tính toán, gần nhất trong tiệm sinh ý cũng kinh tế đình trệ, có lẽ có thể làm điểm mứt trái cây bán một chút, có quầy bán quà vặt giữ tươi vấn đề cũng có thể giải quyết.

Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Đáng tiếc phòng ở bán đi."

Lục Lâm có chút ngượng ngùng.

"Thẩm a bà đem chìa khóa nhà cho ta, ta có thể trực tiếp dùng nhà Thẩm a bà."

Lục Lâm suy nghĩ hắn đi nông thôn thu đồ vật, hẳn là rất nhiều người đều sẽ nguyện ý hỗ trợ mới đúng.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hảo."

------oOo------

Chương 100: Xuống nông thôn thu Dã Môi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm mang theo Trần Tiểu Mạch, Tần Minh còn có Trương Thụy xuống nông thôn.

Lục Lâm vừa đến mấy cái thôn dân sôi nổi đi theo Lục Lâm chào hỏi.

Tuy rằng trong thôn không ít người sau lưng nói thầm Lục Lâm ăn hoa hồng, bất quá, gặp gỡ đều là khách khách khí khí, rốt cuộc ở thôn dân trong mắt, Lục Lâm đều là có bản lĩnh.

Trong thôn rất nhiều người đều phải dựa Lục Lâm kiếm tiền, tự nhiên không hảo đắc tội vị này áo cơm cha mẹ.

Lục Lâm thả ra tiếng gió nói, hắn lần này tới là tới thu mua Dã Môi.

Muốn tìm vài người thải Dã Môi, một chút đem trong thôn không ít người đều kinh động.

Trương Thụy nhìn Lục Lâm, có chút nghi hoặc nói: "Lâm ca, chúng ta thu như vậy nhiều Dã Môi làm gì. Thứ này hái xuống, không được bao lâu, liền phải hư."

Trước mắt thời tiết đã rất nhiệt, Dã Môi nếu là hỏng rồi, ăn xong liền phải tiêu chảy, tiêu chảy xem đại phu cần phải hoa không ít tiền đâu.

Lục Lâm cười cười, nói: "Thu bán tiền."

Trương Thụy rầu rĩ nói: "Thứ này, nhưng không tốt lắm bán a!"

Lục Lâm mãn không thèm để ý nói: "Ngươi chỉ lo thu là được."

Lục Lâm phía trước cũng ở trong thôn thu Dã Môi, lúc ấy là kêu gọi mấy cái tiểu hài tử, cùng đi trích.

Bây giờ biết Lục Lâm muốn thứ này, không ít thành nhân cũng gia nhập vào.

Lục Lâm ở trong thôn mượn mấy cái đại rổ tới đựng Dã Môi.

Trần Tiểu Mạch một hồi đến ở nông thôn, liền đi theo mấy cái đại hài tử khắp nơi vui vẻ.

Lục Lâm cho Tần Minh đi theo, đừng để Trần Tiểu Mạch bị thương, Tần Minh từ nhỏ ở trong núi hoạt động, xem cái tiểu hài tử vẫn là dư dả.

Trương Mai Tử nhìn Trương Đại Hổ, nói: "Đại ca, ngươi thật lợi hại, thật đúng là đem Lục Lâm kêu trở lại a!"

Trương Đại Hổ có chút đắc ý nói: "Đó là đương nhiên, ngươi xem ta ra ngựa, có thể có làm không được sự sao?"

Trương Đại Hổ không mặt mũi nói, hắn đi trấn trên liền Lục Lâm mặt cũng chưa nhìn thấy, chỉ có thể dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa dối Trần Tiểu Mạch.

May mắn, Trần Tiểu Mạch vẫn là thực cấp lực, thật đúng là đem Lục Lâm khuyến khích xuống nông thôn, nếu không hắn lần này mất mặt.

Phía trước, Lục Lâm ở nông thôn thu mua Dã Môi, Trương Đại Hổ cùng mấy cái tiểu tử dựa vào cấp Lục Lâm trích Dã Môi kiếm lời không ít tiền, còn được người nhà khích lệ.

Bất quá, Lục Lâm đi trấn trên lúc sau, liền không có loại chuyện tốt này.

Trong núi Dã Môi qua thời tiết ăn không hết, đều lãng phí.

Mắt thấy, trong núi Dã Môi muốn lãng phí, mấy cái phía trước kiếm lời tiểu tử, liền cộng lại hỏi hỏi Lục Lâm còn thu hay không thu Dã Môi.

Lục Lâm hiện tại cũng là trấn trên "đại nhân vật", mấy cái tiểu tử cũng không biết Lục Lâm có thể hay không nguyện ý tới ở nông thôn.

Trương Đại Hổ là hài tử vương, cũng nghĩ kiếm ít tiền, liền cùng mấy cái bạn chơi cùng nói, hắn đi theo xe bò đi trấn trên thử xem xem, nhìn xem có thể hay không đem Lục Lâm thỉnh về tới.

Mấy cái tiểu tử thấy vậy, sôi nổi đối Trương lão đại" anh dũng", tỏ vẻ khâm phục.

Trương Đại Hổ thật sự đem Lục Lâm cấp thỉnh trở về, khiến cho hắn ở một đám tiểu hài tử uy tín nâng cao một bước.

"Đại ca, lần này thật nhiều đại nhân đều tới." Trương Mai Tử nói.

Trương Đại Hổ rầu rĩ nói: "Đúng vậy những người này liền biết chiếm tiện nghi."

....

Trương Thụy bị Lục Lâm đuổi rồi đi lấy rổ, đã bị mấy cái thôn dân cấp theo dõi.

"A Thụy, nghe nói, ngươi hiện tại cũng ở cửa hàng Hoa Hạ làm việc a!"

"Đúng vậy!"

Trương Thụy vẫn là tương đối thành thật.

"A Thụy, ở cửa hàng Hoa Hạ công tác, có mệt hay không a!"

"Không mệt."

Trương Thụy đối một chúng thôn dân nhiệt tình có chút chống đỡ không được.

Ngay từ đầu thôn dân hỏi còn tương đối hàm súc, càng đến mặt sau, hỏi càng trực tiếp.

"A Thụy, ngươi như thế nào không cùng cha ngươi giết heo, ngược lại theo vào cửa hàng làm việc, cửa hàng công tác càng tốt sao?"

"A Thụy, cửa hàng cho ngươi khai nhiều ít tiền công a!"

"A Thụy, cửa hàng còn thiếu người a!"

"Vẫn là ở cửa hàng có người quen hảo a! Trực tiếp liền đi vào."

Một chúng thôn dân đối Trương Thụy dị thường nhiệt tình, biết Trương Thụy là Trần Xuân Nhi nhi tử thời điểm, rất nhiều thôn dân đều cảm thán lên vẫn là có người quen dễ làm sự a!

Ở cửa hàng Hoa Hạ làm việc, ở thôn dân xem ra chính là công việc béo bở.

Trong thôn không ít người đều muốn đi cửa hàng Hoa Hạ làm việc, bất quá, cửa hàng Hoa Hạ bên kia thu người tương đối nghiêm, trong thôn người không thể nào vào được.

Trên thực tế, bởi vì Lục Lâm trên người bí mật không ít, cảm thấy trong thôn nhiều người nhiều miệng, cho nên, không muốn dùng trong thôn người.

Trương Thụy xem thôn dân hỏi càng không có kiên nễ, dứt khoát lãnh mặt.

Thôn dân xem Trương Thụy lãnh hạ mặt, nhưng thật ra thu liễm một ít.

Mấy cái thôn dân xem Trương Thụy rời đi, lại là một trận nghị luận.

"Trần gia hiện tại không bằng trước, Trần Cảnh cũng không đọc sách."

"Đều như vậy, nơi nào còn có thể đọc sách a!"

"Trần Cảnh sấm hạ như vậy đại họa, có thể bảo hạ một cái mệnh đã không tồi."

"Không nghĩ tới, Trần Tiểu Mễ xem Trần gia người không vừa mắt, đối cái này tiểu cô sinh nhi tử nhưng thật ra không tồi a!"

"Trần Tiểu Mễ hắn cha sinh thời cùng Trần Xuân Nhi quan hệ cũng không tồi a!"

"Nói đến cùng, nếu không phải Trần gia làm thật quá đáng, cũng không đến mức đem một cái tiểu song nhi bức thành như vậy."

....

Lục Lâm nhìn Trương Thụy đi mượn đồ vật trầm khuôn mặt trở về, có chút nghi hoặc nói: "Đồ vật mượn tới có thuận lợi không a! "

Trương Thụy miễn cưỡng cười cười, nói: "Mượn đồ vật là rất thuận lợi."

Chính là bị người quấn lấy hỏi đông hỏi tây phiền toái.

Lục Lâm nhìn thoáng qua Trương Thụy sắc mặt, mơ hồ minh bạch cái gì, bất quá cũng không nói thêm gì.

Trần Tiểu Mễ cùng Trần gia đoạn thân, xoay người lại đem Trần Xuân Nhi nhi tử chiêu vào cửa hàng Hoa Hạ, thôn dân đã biết, luôn là không khỏi muốn nghị luận vài câu.

Trần Tiểu Mạch đi theo Tần Minh đi chơi đã trở lại.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch hỉ khí dương dương, có chút ngoài ý muốn.

"Tiểu Mạch, sớm như vậy liền đã trở lại."

Lục Lâm vốn đang cho rằng Trần Tiểu Mạch sẽ nhiều chơi một hồi, không nghĩ tới nhanh như vậy liền trở lại.

Trần Tiểu Mạch có chút đắc ý nói: "Tần Minh ca ca bắt được thứ tốt, cho nên, chúng ta liền trước mang về tới cấp Lâm ca ngươi nhìn xem."

"Cái gì thứ tốt a!" Lục Lâm rất có hứng thú hỏi.

Trần Tiểu Mạch xốc lên cái ở rổ mặt trên lót cỏ.

Lục Lâm nhìn đến trong rổ đồ vật, theo bản năng lùi lại vài bước.

"Rắn......"

Trong rổ có một con rắn dài 1 mét hơn, thân rắn có một ít kỳ quái hoa văn, đầu rắn không giống như là hình tam giác, nhưng Lục Lâm cũng không phân biệt có độc hay không có độc.

Trần Tiểu Mạch không chú ý tới Lục Lâm sắc mặt không ổn, có chút đắc ý nói: "Là Tần Minh ca ca bắt, mang về, có thể làm xà canh ăn, Tần Minh ca ca rất lợi hại."

Tần Minh có chút xấu hổ sờ sờ đầu, nói: "Cũng không có rất lợi hại."

Tần Minh phía trước ở trong rừng tay không bắt xà thời điểm, đem trong thôn không ít người đều cấp dọa sợ.

Bất quá, có không ít gan lớn tiểu hài tử, tỏ vẻ đối Tần Minh khâm phục, làm Tần Minh phong cảnh một phen.

Lục Lâm run rẩy một chút khóe miệng.

Trong nhà cũng không phải không thịt ăn, hai cái tiểu quỷ còn đi bắt xà, cũng không sợ bị rắn cắn, rắn hẳn là không dễ bắt, Tần Minh cái này thằng nhóc chết tiệt tuy rằng nhỏ, nhưng là, thật đúng là không thể khinh thường a!

Trương Thụy nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, phát hiện Lục Lâm sắc mặt cực kỳ tái nhợt, tựa hồ là bị...... Dọa tới rồi.(Không sợ trời,không sợ đất, chỉ sợ rắn 😂😂)

Trương Thụy vào cửa hàng lúc sau, thấy cửa hàng sự tình đều là Lục Lâm an

bài, đối Lục Lâm bội phục ngũ thể đầu địa, xem Lục Lâm bị dọa bộ dáng, mơ hồ cảm thấy thú vị.

"Bắt xà rất nguy hiểm a!" Lục Lâm lạnh mặt nói.

Tần Minh vỗ vỗ bộ ng.ực, nói: "Lâm ca ngươi không cần lo lắng, ta biết như thế nào phân biệt có rắn độc cùng không độc xà, ta bắt qua rất nhiều xà."

Tần Minh kinh nghiệm phong phú, đối xà bảy tấc nắm chắc phi thường chuẩn, như thế mới một kích tức trúng.

Lục Lâm: "......"

Hắn thiếu chút nữa quên mất, trước mặt cái này không phải bình thường tiểu hài tử, mà là một cái giống dã thú giống nhau sinh hoạt ở trong núi người miền núi, là cái tiểu dã nhân.

Thế giới này một ít người, tuy rằng kiến thức thiếu một ít, nhưng là, cầu sinh bản lĩnh, không phải hắn có thể bằng được a!

Trần Tiểu Mạch bắt lấy rổ, đưa tới Lục Lâm trước mặt, nói: "Lâm ca, ngươi xem ngươi xem, này xà thực phì a!"

Lục Lâm lùi lại hai bước, thầm nghĩ: Tâm lĩnh, tâm lĩnh, nhưng là, hắn thật sự không muốn xem a!

Trần Tiểu Mạch xem Lục Lâm lùi lại, lại tiến lên vài bước, chính là đem rổ hướng về phía trước.

Trương Thụy ngăn ở Trần Tiểu Mạch trước mặt, nói: "Hảo, hảo, Tiểu Mạch ngươi đem đồ vật thu hồi đến đây đi, Lâm ca cũng xem qua."

Trần Tiểu Mạch rầu rĩ nói: "Hảo đi."

Lục Lâm hoa 800 văn, liền thu mười mấy sọt Dã Môi, mặt sau còn có cuồn cuộn không ngừng Dã Môi đưa lại đây, Lục Lâm đành phải trước không thu.

Phía trước, Lục Lâm thu Dã Môi, cũng chính là kích động một ít tiểu hài tử đi hái.

Lần này không giống nhau, một ít đại nhân cũng gia nhập vào, tuy rằng Lục Lâm cấp giá cả so với phía trước thấp rất nhiều, bất quá, thôn dân cũng không để ý.

Không bao lâu Lục Lâm liền thu được vài sọt Dã Môi, phía trước bởi vì Lục Lâm chỉ là tìm một ít tiểu hài tử, cho nên, chỉ làm mấy cái tiểu hài tử ở núi rừng bên cạnh hái.

Lần này bởi vì có đại nhân gia nhập, cho nên, rất nhiều người thâm nhập trong núi.

Thu được Dã Môi quá nhiều, Lục Lâm ở trong thôn mượn một chiếc xe bò, đem Dã Môi tất cả đều vận chuyển tới trong trấn.

Lục Lâm xuống nông thôn thu một chuyến Dã Môi, thỉnh thôn dân không sai biệt lắm đều kiếm lời mười mấy hai mươi văn tiền, tuy rằng giá cả so với phía trước thấp, bất quá người trưởng thành tốc độ, vẫn là muốn so tiểu hài tử cao hơn rất nhiều.

Mười mấy văn tiền tuy rằng không phải cái gì đồng tiền lớn, nhưng là, có thể kiếm được luôn là tốt.

....

Trần Cảnh nháo ra đòi tiền sự tình lúc sau, trong nhà cũng không cho đọc sách, lão gia tử bắt hắn đi theo xuống đất.

Trần Cảnh lười nhác làm việc rất chậm, còn luôn trộm lưu về đến nhà lười biếng.

Trần Hà cùng Trần Cừ hai huynh đệ hôn sự, đều bị Trần Cảnh cấp chậm trễ, hai người nguyên bản liền xem Trần Cảnh không phải thực thuận mắt, hôn sự bị trì hoãn, liền càng đối Trần Cảnh hận thấu xương.

Xem Trần Cảnh lười biếng, liền làm ầm ĩ, lão gia tử tuy rằng cấp Trần Cảnh dọn dẹp bị đòi tiền sự tình, nhưng đối cái này tôn tử lại là hoàn toàn thất vọng rồi.

Bởi vì tam phòng tiểu tử hôn sự thất bại, lão gia tử đối với tam phòng hai cái tôn tử cũng có chút áy náy, cho nên Trần Hà, Trần Cừ cùng Trần Cảnh sảo lên, lão gia tử giống nhau đều là đứng ở Trần Hà hai huynh đệ một bên.

Trần Cảnh muốn tránh lười, Trần Hà liền đề nghị, Trần Cảnh nếu là không nghĩ làm việc, liền không cần cấp ăn cơm, tiết kiệm lương thực.

Trần Cảnh nằm mơ cũng không nghĩ tới, Trần Hà cư nhiên sẽ như vậy khắc nghiệt, đề ra như vậy vớ vẩn kiến nghị.

Nhưng lão gia tử cư nhiên còn cảm thấy Trần Hà nói rất đúng, không làm việc,

liền không ăn như vậy nhiều, một ngày ăn một đốn liền không sai biệt lắm.

Trần Cảnh nguyên bản cho rằng nợ tiền sự tình giải quyết, liền có thể hảo hảo sinh hoạt, lại không nghĩ rằng kế tiếp nhật tử mới là tra tấn.

Nguyên bản đối hắn còn rất tôn kính Trần Hà cùng Trần Cừ, hiện tại lấy hắn đương kẻ thù, còn nhìn chằm chằm hắn làm việc.

....

Lục Lâm gần nhất ở nông thôn thu Dã Môi, liền có không ít người tiến lên lôi kéo làm quen.

Trần Cảnh đối với thôn dân chân chó, khịt mũi coi thường, lại có chút chua lòm.

Lục Lâm mới vừa vào Trần Tiểu Mễ gia thời điểm Trần Cảnh còn cảm thấy Lục Lâm một đại nam nhân, lại ở rể cấp Trần Tiểu Mễ như vậy cái song nhi, có chút không biết liêm sỉ.

Bây giờ chỉ chớp mắt, hắn nghèo túng thành như vậy, Lục Lâm lại thành trong thôn đại nhân vật.

Mặc kệ thôn dân sau lưng nói cái gì, bất quá, hiện tại trong thôn không ít người đều đi theo Lục Lâm kiếm tiền, gặp gỡ đều là muốn khách khách khí khí kêu một tiếng Lâm ca

Trần Cảnh phát hiện chính mình một cái người đọc sách, cư nhiên hỗn so một cái người ở rể còn kém, tức khắc cảm giác khi không ta cùng với, con đường phía trước ảm đạm không ánh sáng.

------oOo------

Chương 101: Lại bán mứt trái cây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm xuống nông thôn thu Dã Môi, Trần lão thái thái xa xa chạy tới nhìn, nhìn thấy Trương Thụy, lão thái thái liền có chút giận sôi máu.

Phía trước, Trần lão thái thái cùng lão gia tử chạy đến con rể gia đòi tiền, bị Khoái Đao Trương cấp dọa trở về, ném đại mặt, lão thái thái đối với cái này con rể liền chán ghét, cũng hận luôn Trương Thụy.

Mắt thấy cháu ngoại cùng Lục Lâm giảo hợp ở một khối, lão thái thái lại cảm thấy nữ nhi cùng Trần Tiểu Mễ cái kia hỗn trướng chính là một đám, chuyên môn tới khắc nàng.

Trần lão thái thái ngồi ở trên giường đất, rầu rĩ nói: "Này rốt cuộc là con gái gả chồng như nước đổ đi a! Không nghĩ tới Xuân Nhi như vậy nhẫn tâm."

Trần lão gia tử cũng có chút buồn bực.

Trần Cảnh gặp phải chuyện lớn như vậy, Trần lão gia tử vẫn là hy vọng nữ nhi có thể chia sẻ một ít.

Nếu là Trần Xuân Nhi gả chính là cái người thường, nhị lão đi lên náo một hồi, Trần Xuân Nhi tất nhiên là phải ra một ít tiền.

Bất quá Trần Xuân Nhi gả chính là cái đồ tể, Trần gia nhị lão trực tiếp bị dọa trở lại.

....

Lục Lâm thu xong Dã Môi, liền trở về trấn trên, Trần gia người ý tưởng, chưa cho Lục Lâm sinh ra cái gì ảnh hưởng.

Trần Tiểu Mạch một hồi về đến nhà, liền tìm tới rồi Trần Tiểu Mễ hiến vật quý.

"Đại ca, ngươi xem, có xà."

"Không tồi, một con rắn lớn, nhìn thực phì a!"

Bất đồng với Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ vẫn là thực nể tình.

Trần Tiểu Mễ ở trong núi hỗn qua một đoạn thời gian, thường thường có thể bắt được xà.

Nếu là Trần Tiểu Mễ bắt được xà, tam huynh đệ liền ở trong núi ăn nướng thịt rắn, cho nên, ở Trần Tiểu Mạch trong mắt, xà loại đồ vật này, cùng gà vịt cũng không có gì khác biệt, đều là có thể ăn đồ vật.

Trần Tiểu Mạch nghiêng đầu, nói: "Ta cấp Lâm ca xem, hắn đều không cần xem, Tần Minh nói Lâm ca sợ xà, Lâm ca như vậy lợi hại, sẽ sợ xà sao?"

Trần Tiểu Mễ: "......"

Lục Lâm, hẳn là sợ xà đi.

Phía trước gặp được xà, hắn còn nhất định phải đem đầu rắn thiết xuống dưới, xác nhận đối phương đã chết mất, mới dám tới gần.

Trần Tiểu Mễ xoa xoa cái mũi, nói: " Lâm ca không thích thứ này, về sau bắt được thứ này, liền không cần đưa cho ngươi Lâm ca xem."

Trần Tiểu Mạch thiên đầu, nói: "Nguyên lai Lâm ca thật sự sợ xà, không thể tưởng được Lâm ca như vậy vô dụng." 😂😂

Trần Tiểu Mễ: "......"

Lục Lâm vội vàng một xe lớn Dã Môi kéo vào trong viện, hoàn toàn không biết hắn ở Trần Tiểu Mạch trong lòng cao lớn uy mãnh hình tượng sụp đổ.

Trần Tiểu Mễ đi ra, nhìn trong viện Dã Môi, cau mày, nói: "Có phải hay không quá nhiều a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy cho nên, chạy nhanh đến chạy nhanh xử lý mới hảo."

Xử lý không tốt cũng chỉ có thể trước đặt ở quầy bán quà vặt.

"Phóng mứt trái cây bình chỉ sợ không đủ, ngươi đi mua một ít trở về đi."

Trần Tiểu Mễ không cần nghĩ ngợi nói: "Hảo."

Trương Thụy cùng Tần Minh ngồi ở trong viện rửa sạch Dã Môi.

Trần Tiểu Mạch cũng ngồi rửa, một bên rửa còn một bên ăn......

Trương Thụy có chút đau đầu nói: "Lão đại, Dã Môi rửa qua sau, liền càng thêm không hảo gửi a!"

Tần Minh nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, nói: "Không cần lo lắng, Lục ca có thể toàn bán đi."

Tần Minh đối Lục Lâm có điểm mù quáng sùng bái, từ Lục Lâm đem một cái thú bông bán ra mấy chục lượng bạc lúc sau, hay là là sớm hơn phía trước, Tần Minh liền đối Lục Lâm bội phục ngũ thể đầu địa, ở Tần Minh xem ra, Lục Lâm làm cái gì đều là đúng.

Lục Lâm là tuyệt đối sẽ không làm lỗ vốn sinh ý.

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ chui vào phòng bếp trong vòng, đem mặt khác người đều đuổi đi ra ngoài.

Lục Lâm phía trước làm qua một đám mứt trái cây ra tới, quầy bán quà vặt bên trong đường, đã dùng không sai biệt lắm, hiện tại đường đều là Lục Lâm mặt khác mua, kể từ đó, chế tác phí tổn liền đại đại đề cao.

Trần Tiểu Mễ nhìn mấy cái sọt đã rửa sạch Dã Môi, nói: "Thật đúng là không ít đâu, tưởng một lần bán đi, không dễ dàng a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy nhiều như vậy Dã Môi, nếu là đè ở trong tay, đã có thể phiền toái, có thể đưa một đám đi Liễu Trấn bên kia bán."

"Trước làm mứt trái cây đi." Trần Tiểu Mễ nói.

Trần Tiểu Mễ liếm liếm môi, lần trước Lục Lâm làm mứt trái cây đã là thật lâu, nhớ tới, thật đúng là có chút hoài niệm đâu.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Hảo."

Lục Lâm đem đại lượng Dã Môi ngã vào trong nồi, Trần Tiểu Mễ giúp đỡ xem hỏa.

Mứt trái cây làm ra tới lúc sau, Lục Lâm trực tiếp đem mứt trái cây bắt được trong tiệm bán, một lọ một lượng bạc.

Đồng dạng ra một cái ưu đãi, ở trong tiệm mua sắm ba lượng bạc trở lên thương phẩm, có thể đưa tặng một lọ mứt trái cây.

Lâm Trấn không ít người, phía trước liền ăn qua Lục Lâm gửi bán ở tửu lầu bên trong mứt trái cây, cho nên, đối mứt trái cây tiếp thu độ phi thường cao.

Mứt trái cây vừa ra tới, rất nhiều người đều tới mua sắm.

Bởi vì mua sắm ba lượng bạc liền đưa mứt trái cây, trong cửa hàng mặt khác đồ vật doanh số thực mau lên rồi một ít.

Dương Hằng Chi nhìn đến cửa hàng bên trong ra bán mứt trái cây, phất tay mua tám bình.

"Lục huynh, ngươi cuối cùng lại bắt đầu bán mứt trái cây."

Dương gia lão thái thái là mứt trái cây fans, phía trước, tửu lầu bên trong bán mứt trái cây, rất được lão thái thái thích.

Lục Lâm thở dài, nói: "Không có biện pháp a! Sinh ý quạnh quẽ, không khai thác một ít mặt khác thương phẩm, liền không có gì ăn."

Dương Hằng Chi bất đắc dĩ cười cười, nói: "Lục huynh lời này là nói cho có đi, ai đều biết này toàn bộ phố liền thuộc ngươi này cửa hàng sinh ý tốt nhất, khách đông như mây."

Lục Lâm cười cười, nói: "Quá khen."

Ba ngày sau, Lục Lâm đi theo đoàn xe đi đưa hóa.

Lục Lâm sợ mứt trái cây ở trên đường hỏng, đem mấy cái bình rỗng đặt ở trên xe giấu người tai mắt, đem chân chính mứt trái cây đặt ở quầy bán quà vặt bên trong giữ tươi đi đến Liễu Trấn.

Trần Tiểu Thái nhìn đến Lục Lâm lại đây, thập phần hưng phấn.

"Lâm ca, ngươi mang mứt trái cây lại đây sao?" Trần Tiểu Thái hỏi.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, có chút hồ nghi nói: "Ngươi như thế nào biết mứt trái cây sự tình?"

"Bởi vì Lâm Trấn bên kia có mua đồ vật nhiều, đưa mứt trái cây hoạt động a! Cho nên, ngày hôm qua có người hỏi ta, có phải hay không có mứt trái cây bán." Trần Tiểu Thái nói.

Lục Lâm nhướng mày, thầm nghĩ: Không nghĩ tới, tin tức còn truyền rất nhanh, đều truyền tới nơi này.

"Cho ngươi mang theo một đám, bất quá, mứt trái cây hạn sử dụng hữu hạn, ngày quy định bán không xong, liền không cần để lại, ném xuống hảo." Lục Lâm dặn dò nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ta biết."

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ : ném xuống?

Mệt Lục Lâm nghĩ ra, ngày quy định bán không xong, tự nhiên là muốn ăn luôn.

....

Lục Trình Ngọc kỳ thi mùa xuân lại lần nữa thất bại, trong nhà làm ầm ĩ một trận lúc sau, lại đi học đường.

Lục Trình Ngọc đều đọc sách nhiều năm như vậy, trong nhà trông cậy vào hắn khảo trung tú tài, quang tông diệu tổ, loại tình huống này chỉ cần không phải khó khăn đến trình độ nhất định, Lục gia là sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Bất quá, Lục gia gần nhất rốt cuộc không thể so trước kia, lão thái thái tuy rằng yêu thương Lục Trình Ngọc, bất quá, cho hắn tiền tiêu vặt, lại là thiếu một ít.

Ở trong học viện không có tiền, liền ý nghĩa thật mất mặt, Lục Trình Ngọc tính tình biến so với phía trước âm trầm rất nhiều.

"Lục huynh, không thấy Trần huynh, ngươi biết hắn thế nào sao?" Lưu Phong hỏi.

Trần Cảnh thường xuyên từ Trần gia lão thái thái trong tay lừa tiền, cùng học đường hồ bằng cẩu hữu ra đi lêu lổng, Lưu Phong chính là một trong số đó, Trần Cảnh mất tích, làm Trần Cảnh mấy cái lão bằng hữu có chút tiếc nuối.

Lục Trình Ngọc nhàn nhạt nói: "Nhà hắn ra biến cố, không đọc nữa."

Lưu Phong thở dài, nói: "Quả nhiên là bởi vì hắn phía trước bị đòi tiền sự tình sao?"

Trần Cảnh phía trước cũng từng hỏi qua Lưu Phong mượn bạc, Lưu Phong cùng Trần Cảnh bất quá bạn nhậu, chân chính muốn mượn bạc thời điểm, tự nhiên liền né tránh.

Lục Trình Ngọc gật gật đầu, nói: "Đúng."

Lục Trình Ngọc nguyên bản cảm thấy Trần Cảnh làm cho người ta ngại, nhưng là, Trần Cảnh đột nhiên không học, trong thôn không có người cho chính mình lót đế, Lục Trình Ngọc ngược lại là có chút bất an.

Lưu Phong thở dài, nói: "Không nghĩ tới Trần Cảnh như vậy từ bỏ, Trình Ngọc huynh, nghe nói ngươi có cái đường đệ kêu Lục Lâm, ở rể cho Trần Cảnh song nhi đường đệ."

Nghe Lưu Phong nhắc tới Lục Lâm, Lục Trình Ngọc nhịn không được có chút khó chịu.

Trong thôn hiện tại nói tới Lục Lâm, cơ bản đều là khích lệ chiếm đa số, làm Lục Trình Ngọc rất là hụt hẫng.

"Chúng ta trong thôn có cái lão đồng sinh, khảo cả đời khoa cử, cũng không khảo trung tú tài, gia hỏa này ở trong thôn khai một cái học đường, dạy người biết chữ, quà nhập học thu cao, trong thôn cũng không bao nhiêu người đi, ta nghe nói, năm trước mùa đông thời điểm, hắn bị thỉnh đến cửa hàng Hoa Hạ."

Lục Trình Ngọc có chút nghi hoặc nói: "Hắn đi cửa hàng Hoa Hạ làm gì?"

Lưu Phong thưởng thức trong tay quạt xếp, nói: "Hình như là cấp cửa hàng Hoa Hạ mấy cái tiểu quỷ vỡ lòng, theo cái kia lão đồng sinh nói, chủ yếu là cấp Trần Tiểu Thái còn có một cái tiểu song nhi đi học, chủ gia cũng thật là tiền nhiều, còn cho cái song nhi cùng nhau biết chữ, này không phải hồ nháo sao?"

Lục Trình Ngọc có chút hồ nghi nói: "Tiểu song nhi, có phải hay không cái ngây ngốc."

Lưu Phong lắc lắc đầu, nói: "Nghe nói là có cái ngây ngốc, nhưng cái kia là cái bàng thính, thường xuyên nghe được một nửa liền chuồn đi, là có cái song nhi, hình như là cùng chủ gia tiểu tử đính hôn, cho nên, liền cùng nhau bồi dưỡng."

Lục Trình Ngọc một chút liền nghĩ tới Thẩm Trì.

Trong thôn có một lần rất nhiều người đều ở truyền Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái có một chân, mắt thấy Thẩm Trì thanh danh sắp hỏng rồi, kết quả, lại là Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì thật sự đính hôn.

Nghe nói, trong thôn không ít nha đầu đều hâm mộ Thẩm Trì vận đổi.

Mấy năm trước, Lục Trình Ngọc tuyệt đối không thể tưởng được, Trần Tiểu

Thái cái này có nương sinh, không nuôi dưỡng, cư nhiên cũng có thể trở thành đoạt tay hóa.

Lưu Phong lắc lắc đầu, nói: "Song nhi sao, muốn biết chữ làm cái gì, cái kia lão đồng sinh nói, chủ gia quá không đàng hoàng, bất quá, cấp quà nhập học nhưng thật ra không ít, đành phải cố mà làm, Trình Ngọc, ngươi cái này đệ đệ rất có tiền sao? Cư nhiên còn có tiền, thỉnh người tới giáo một cái song nhi."

Lục Trình Ngọc rầu rĩ nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ là nghe nói, hắn ở cửa hàng Hoa Hạ, cấp một cái đại lão bản làm việc, cái này đại lão bản thật lâu không đã trở lại."

Lục Trình Ngọc thầm nghĩ: Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ xác thật hẳn là không ăn ít tiền boa, bằng không, Lục Lâm nơi nào có thể làm nhiều chuyện như vậy a!

Lục Lâm cư nhiên tìm người cấp Trần Tiểu Thái biết chữ chuyện này, làm Lục Trình Ngọc nhịn không được có chút kinh ngạc.

Lục Trình Ngọc luôn luôn lấy chính mình có thể đọc sách vì vinh, mắt thấy Trần Tiểu Thái, Thẩm Trì cũng có như vậy đãi ngộ, trong lòng không khỏi rầu rĩ.

Lưu Phong chua lòm nói: " Cái này cửa hàng Hoa Hạ hẳn là kiếm lời không ít bạc, cái này phía sau màn lão bản cũng là tâm đại, cư nhiên yên tâm giao cho một cái song nhi."

Lục Trình Ngọc thầm nghĩ: Trong thôn có lời đồn Lục Lâm ăn hoa hồng đã truyền thành như vậy, phía sau màn lão bản như cũ mặt đều không lộ một cái, cũng không biết là chuyện như thế nào.

Nghe nói Trần Tiểu Mễ ở trong nhà lại là dưỡng dương, lại là dưỡng tiểu hài tử, cơ hồ là một tay che trời a!

....

Thẩm Trì ngồi ở Trần Tiểu Thái đối diện, ăn mứt trái cây, trên mặt hiện lên vài phần vẻ khó xử.

"Chúng ta như vậy ăn mứt trái cây hảo sao? Thứ này thực quý a!" Thẩm Trì có chút khó xử nói.

Trần Tiểu Thái vẫy vẫy tay, nói: "Ăn đi, ăn đi, Lâm ca đi phía trước nói, ăn không xong liền ném xuống, tốt như vậy đồ vật tự nhiên không thể tùy tiện lãng

phí."

Thẩm Trì có chút khó xử nói: "Kỳ thật giảm giá là có thể bán đi."

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Giảm giá là không được, Lâm ca nói, chúng ta là phải đi cao cấp lộ tuyến."

Huống chi, Lục Lâm lưu lại mứt trái cây cũng không nhiều lắm, liền tính không giảm giá, cũng mau bán hết.

Trần Tiểu Thái nói như vậy cũng là hy vọng Thẩm Trì ăn mứt trái cây, không cần có gánh nặng mà thôi.

Thẩm Trì đào một ngụm mứt trái cây, đưa vào trong miệng, có chút cao hứng nói: "Ăn ngon thật."

Trần Tiểu Thái ăn một ngụm, thầm nghĩ: Là ăn ngon, bất quá, giống như có điểm quá ngọt.

Trần Tiểu Thái phát hiện chính mình khẩu vị, cư nhiên hướng tới giống Lục Lâm kén cá chọn canh, không nhìn được kinh hãi.

------oOo------

Chương 102: Chọn đồ Vật đoán tương lai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỳ thi mùa xuân sự tình náo nhiệt một trận, dần dần bình ổn xuống dưới, nhật tử trước sau như một qua đi.

Tới mùa hè, Nguyên Bảo đã có thể ngồi dậy, Lục Lâm ở phòng trên mặt đất, toàn phô chiếu trúc, cứ như vậy, Nguyên Bảo là có thể ở chiếu trúc phía trên nơi nơi bò.

Nguyên Bảo đã có thể bắt lấy đồ vật, vật nhỏ đối với ném đồ vật có một loại độc đáo hứng thú.

Trần Tiểu Mạch thực thích Nguyên Bảo cháu trai.

Nguyên Bảo đem đồ vật ném ra ngoài, Tiểu Mạch liền sẽ tung ta tung tăng hỗ trợ đem quăng ra ngoài đồ vật nhặt về tới, hai người chơi vui vẻ vô cùng.

Nguyên Bảo tuổi này hẳn là đã bắt đầu sợ người lạ, bất quá, Nguyên Bảo lại là cái tự quen thuộc.

Ai ôm đều không khóc, đương nhiên, vẫn là có khác biệt, Nguyên Bảo tuy rằng là cái béo oa oa, lại thập phần rụt rè, ngày thường rất ít khóc lớn cười to.

Quen thuộc người ôm thoải mái, Nguyên Bảo ngẫu nhiên sẽ cho cái gương mặt tươi cười, không quen thuộc người ôm nói, Nguyên Bảo liền nhắm mắt lại ngủ.

Tuy rằng trong nhà người đều nói, Nguyên Bảo thực ngoan, bất quá, Lục Lâm lại ẩn ẩn có chút lo lắng, Nguyên Bảo như vậy ngoan sẽ bị lừa bán rớt.

Nhà mình nhi tử như thế bình tĩnh tự nhiên, liền tính lái buôn bắt được, chỉ sợ cũng không khóc không nháo.

Lục Lâm càng nghĩ lại cảm thấy nhà mình nhi tử tuy rằng ngày thường không nháo, nhưng là, nếu là không cẩn thận, đem hắn đói, vậy giống ma thần bám vào người, tiếng khóc rung trời, muốn hống tốt lời nói, kia cũng là thực phí công phu. 😂😂

Lục Lâm đối với nơi này sinh hoạt thập phần vừa lòng, cửa hàng thường thường đẩy ra một ít mới mẻ hóa, bảo đảm khách hàng ổn định.

Tiểu hài tử lớn lên phi thường mau, chỉ chớp mắt, Nguyên Bảo liền một tuổi.

Nguyên Bảo lớn lên phì đô đô, làn da bạch bạch, nhìn nộn nộn, người nhìn thấy nhịn không được muốn niết một phen.

Tuy rằng Nguyên Bảo xem ra có điểm thịt, nhưng là, hành động xác thật phi thường nhanh nhẹn.

Tới rồi một tuổi yến, Lục Lâm cấp Nguyên Bảo chuẩn bị chọn đồ vật đoán tương lai.

Lục Lâm ở trong phòng phô một trương chiếu trúc, trên chiếu trúc bày ra: bút, giấy, nghiên mực, tiền tệ, bàn tính,....... Chuẩn bị tốt hết thảy lúc sau, Lục Lâm đem Nguyên Bảo phóng vào chiếu trúc.

Nguyên Bảo đối với trước mắt tình huống, tựa hồ có chút mê mang, lười biếng đánh cái ngáp.

Trần Tiểu Mạch nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Lâm ca, Nguyên Bảo đối mấy thứ này, đều không có hứng thú a! Có phải hay không hắn đều không thích a!"

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Như thế nào sẽ đều không có hứng thú đâu, Nguyên Bảo chỉ là còn không có phát động."

Nghe, cái gọi là không lên tiếng thì thôi nhất minh kinh nhân, ước chừng chính là con của hắn hiện tại cái dạng này.

Trần Tiểu Mạch không cho là đúng nói: "Ta xem hắn là không thích."

Trần Tiểu Mạch từ trong túi chọn nửa cái mặt bánh đặt lên chiếu trúc, Lục Lâm nhìn đến Trần Tiểu Mạch lấy ra tới đồ vật, không biết nói gì.

Cái này chọn đồ vật đoán tương lai a!

Hơn phân nửa vẫn là thích ăn, cần phải cầm ăn, không phải chứng minh là đồ tham ăn?

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo cắn ngón tay, nhìn xung quanh, tựa hồ không chịu Tiểu Mạch buông mặt bánh dụ hoặc.

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo bộ dáng, nghĩ thầm: Nhà mình nhi tử thật tranh đua a!

Cư nhiên không có bị mỹ thực dụ hoặc, này vừa thấy liền tất thành châu báu.

Trần Tiểu Mễ xem nhi tử chậm chạp không phát động, rốt cuộc thiếu kiên nhẫn, không ngừng tiếp đón Nguyên Bảo đi bắt đồ vật.

Nguyên Bảo bị Trần Tiểu Mễ tiếp đón hồi lâu, tựa hồ minh bạch cái gì.

Nguyên Bảo hoạt động tiểu béo chân, trảo qua một chuỗi tiền tệ.

Ở chỗ này đầu tiên tuyển tiền cũng không phải tốt nhất chi tuyển, sẽ bị cho rằng hơi tiền vị mười phần.

Lục Lâm lại cảm thấy Nguyên Bảo thích tiền phi thường không tồi.

Không có tiền là trăm triệu không thể, nhìn dáng vẻ, nhi tử vẫn là thực cụ thể.

Nguyên Bảo trảo qua tiền tệ lúc sau, ném đi ra ngoài.

Lục Lâm chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Cư nhiên quăng ra ngoài, đây chính là tiền a!

Nhà mình nhi tử thái độ này, sẽ không trở thành bại gia tử đi.

Nguyên Bảo đem tiền tệ ném lúc sau, lại bắt một thỏi bạc.

Lục Lâm thấy thế có chút vui mừng, thầm nghĩ: Nhà mình nhi tử đây là tâm khí ngạo a!

Chướng mắt tiền trinh, nhìn dáng vẻ là cái mệnh kiếm đồng tiền lớn.

Nguyên Bảo phất tay, đem bạc cũng ném đi ra ngoài.

Ở một bên quan sát Tần Lãng nhịn không được nói: "Nguyên Bảo vừa thấy chính là cái nhân vật a! Đây là coi tiền tài như cặn bã."

Lớn như vậy một thỏi bạc cư nhiên tùy tiện loạn ném, cái này tiểu quỷ có biết hay không này thỏi bạc tử có thể mua nhiều ít bánh bao a!

Nguyên Bảo phất tay, bút đều cấp ném đi ra ngoài, một bên ném, còn một bên ha ha cười, có thể là cảm thấy ném đồ vật thập phần thú vị.

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo cầm một quyển sách, hồng hộc hướng trên mặt đất ném, tức khắc cảm thấy nhà mình nhi tử chỉ sợ cũng không phải người có thiên phú học tập.

Nguyên Bảo đem đồ vật đều ném sau khi ra ngoài, cuối cùng ôm lấy một cái bàn tính.

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo, thầm nghĩ: Nguyên Bảo cư nhiên tuyển bàn tính.

Nguyên Bảo tuyển bàn tính, hẳn là tỏ vẻ gia hỏa này tương lai thừa kế phụ thân nghề nghiệp, trở thành một cái đại thương nhân a!

....

Thời gian thấm thoát, chỉ chớp mắt, lại qua hai năm.

Lục Lâm đến nơi đây năm thứ tư, Lục Trình Ngọc rốt cuộc khảo trúng tú tài.

Thang thị xem Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, tức khắc có loại chờ đến mây tan thấy trăng sáng cảm giác.

Lục gia người một nhà sống lưng đều thẳng tắp.

Thang thị tràn đầy hưng phấn nói: "Hảo, hảo, cái này hảo."

Tú tài có thể miễn trừ lao dịch, đồng ruộng cũng có thể miễn thuế, còn có thể gặp quan không quỳ.

Mặt trên đối tú tài có trợ cấp, một năm có thể lãnh hai lượng bạc, càng quan trọng là có mặt mũi.

"Nhi tử, ngươi xem như xuất đầu." Thang thị tràn đầy hưng phấn nói.

Lục Trình Ngọc trước hai năm vẫn luôn không trúng, trong thôn có không ít lời đồn đãi ra tới, Thang thị áp lực cũng thập phần to lớn.

Lục Trình Ngọc cũng mơ hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật vất vả khảo trúng tú tài, hắn nếu là lưu tại trong thôn dạy học, hỗn cái ấm no nghĩ đến không thành vấn đề, bất quá, này cũng không phải là hắn mục tiêu.

Kế tiếp chính là khảo cử nhân, thi đậu cử nhân, hắn mới có thể làm quan, mới

có thể trở thành người trên người, mới có thể đem Lục Lâm đạp dưới chân.

....

Cửa hàng Hoa Hạ sinh ý mấy năm nay vẫn luôn thực ổn định, không ít thôn dân đánh món ăn hoang dã, thu thổ sản vùng núi, đều sẽ cầm đi trấn trên bán cho Lục Lâm.

Lục Lâm xem thôn dân mặt mũi, đều sẽ ra cái giá không tồi.

Thôn dân dựa vào Lục Lâm kiếm lời, Lục Lâm ở trong thôn thanh danh thật ra càng ngày càng tốt.

Phía trước, người trong thôn còn nghị luận Lục Lâm ăn hoa hồng, bất quá, nghị luận một đoạn thời gian, cũng không gặp cửa hàng Hoa Hạ bên kia có cái gì đáp lại, mọi người ước chừng là phiền, dần dần liền không thế nào nghị luận.

Mấy năm nay Lục Trình Ngọc một phương diện, muốn thừa nhận việc học không thuận áp lực, về phương diện khác, còn muốn thừa nhận thôn dân đối Lục Lâm các loại tán dương, trong lòng đã sớm nghẹn khuất.

....

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Lục Trình Ngọc thật đúng là khảo trúng a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Lục Trình Ngọc hẳn là vẫn là có chút trình độ, bất quá, chỉ là cái tú tài."

Tú tài là có một ít đặc quyền, bất quá, cũng chính là thanh danh dễ nghe, đương nhiên, nếu là Lục Trình Ngọc chịu dạy học, bạc cũng là không phải ít, nếu ăn không ngồi rồi nói, trở thành tú tài nghèo cũng là rất có khả năng.

Lấy Lục Trình Ngọc tính tình, khẳng định là muốn hướng lên trên khảo.

Trần Tiểu Mễ ngó Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Tú tài, cũng thực không dễ dàng, này một không cẩn thận trúng cử, vậy thật sự có thể làm quan."

Lục Lâm nhướng mày, quan viên uy tín vẫn là rất cao, thôn nào nếu là ra cái quan, thậm chí có thể ảnh hưởng một cái thôn vận mệnh.

Khảo tú tài là một năm một lần, khảo cử nhân liền không đơn giản, ba năm một lần, khác không nói, này đi tỉnh thành đi thi phí dụng cũng không thấp a!

Rất nhiều tú tài không ngã vào trường thi, trực tiếp ngã trên đường.

Lục Lâm bĩu môi, thầm nghĩ: Mấy năm nay, hắn nhưng tích cóp không ít bạc, đã có bốn ngàn lượng bạc, có lẽ mau có thể mua quan.

Cửa hàng Hoa Hạ sinh ý không tồi, bất quá, Lục Lâm cũng không chỉ là toàn dựa cửa hàng Hoa Hạ kiếm tiền.

Mấy năm nay, dựa vào ủ rượu, Lục Lâm cũng kiếm lời không ít bạc.

Lục Lâm quầy bán quà vặt bên trong trừ bỏ bia, còn có một ít số độ cực cao rượu trắng.

Lục Lâm đem này đó rượu cùng cửa hàng đồ uống pha chế lúc sau, bán cho tửu lầu, cũng bán không ít bạc.

"Lục Trình Ngọc lần này, hẳn là muốn phong cảnh một trận." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hẳn là đi."

Ngay từ đầu thời điểm, Trần Tiểu Mễ thường xuyên lái xe, xuống ruộng thu đồ ăn, bất quá, Thẩm a bà đem đất đều cho thuê ra, lúc sau, Trần Tiểu Mễ ngại phiền toái, đồ ăn đều là cùng thôn dân mua, gần nhất lại đây thôn dân, không thiếu đề Lục Trình Ngọc.

Này cũng không có biện pháp, Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, Đại Thạch Thôn cũng có thể đi theo dính điểm quang, trong thôn có cái tú tài là kiện rất có mặt mũi sự tình, thậm chí đối Đại Thạch Thôn thôn dân gả cưới cũng có giúp ích.

Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, Lục gia cố ý bày yến hội chúc mừng, Thang thị đem trong thôn có uy tín danh dự người đều thỉnh lại đây, hung hăng phong cảnh một phen.

Lý Phương Nguyệt cùng Lục Trình Ngọc mấy năm nay quan hệ thập phần khẩn trương.

Lý Phương Nguyệt nguyên bản cho rằng Lục Trình Ngọc thi đậu tú tài sẽ tốt một chút, lại không nghĩ rằng hai người quan hệ càng thêm xơ cứng.

Mấy năm trước, Lục Trình Ngọc không thi đậu tú tài, thôn dân đồn đãi, Lục Trình Ngọc cưới Lý Phương Nguyệt cũng vô dụng.

Bây giờ Lục Trình Ngọc thi đậu lại có người trong lòng toan nói "Lục Trình

Ngọc có thể thi đậu tú tài, tất cả đều là lấy Lý Phương Nguyệt phúc, rốt cuộc là cưới quan gia thái thái hảo a! Này không phải thi đậu sao?"

Lục Trình Ngọc cưới Lý Phương Nguyệt năm thứ hai, không thi đậu tú tài, liền đối Lý Phương Nguyệt hoàn toàn thất vọng rồi.

Lần này kỳ thi mùa xuân, Lục Trình Ngọc cũng không đi đi quan hệ, cho nên Lục Trình Ngọc cảm thấy hắn có thể thi đậu tú tài, dựa vào tất cả đều là chính mình gian khổ học tập khổ, cùng Lý Phương Nguyệt một chút quan hệ đều không có, hắn cưới Lý Phương Nguyệt chính là hắn lớn nhất sai lầm.

Thang thị cấp Lục Trình Ngọc ngao canh gà, có chút thỏa thuê đắc ý nói: "Nhi tử, ngươi xem như cấp nương mặt mũi."

Phía trước, Lục gia đại bãi yến hội, hoa không ít, bất quá, thôn dân phần lớn tặng lễ, cứ như vậy, còn có kiếm, Thang thị cảm thấy cuộc sống này, cuối cùng là bắt đầu có hi vọng.

"Trình Ngọc, kế tiếp, ngươi có tính toán gì sao?"

Lục Trình Ngọc ánh mắt kiên định nói: "Nếu khảo trúng tú tài, kế tiếp, tự nhiên muốn tiếp tục hướng lên trên khảo."

Hắn nếu có thể thi đậu cử nhân, một cái chủ bộ tính cái gì.

Không dựa vào cửa này thân thích, Lục Trình Ngọc liên quan liền chủ bộ đều hận, một lòng nghĩ trở nên nổi bật, đem khinh thường người của hắn đều đạp lên dưới lòng bàn chân.

Thang thị có chút đáng tiếc nói: "Lục Lâm cái giá cũng quá lớn, đãi ở trấn trên liền không trở lại."

Phía trước, yến khách thời điểm, Thang thị còn lấy người cấp Lục Lâm tiện thể nhắn, làm Lục Lâm trở về ăn bữa cơm.

Thang thị sở dĩ sẽ thỉnh Lục Lâm, cũng là tưởng cùng Lục Lâm khoe ra một chút.

Mấy năm nay, thôn dân không thiếu khích lệ Lục Lâm có khả năng, có bản lĩnh, là cái có hậu phúc, đem Thang thị cấp nghẹn khuất.

Thật vất vả Lục Trình Ngọc thi đậu, Thang thị cũng muốn mượn cơ hội này nói cho Lục Lâm, hắn bất quá là cái cho người ta làm việc, nàng nhi tử mới là đọc sách, có đại tiền đồ, bất quá, Lục Lâm từ chối.

Lục Trình Ngọc rầu rĩ nói: "Này Lục Lâm ở cửa hàng Hoa Hạ, cũng có thời gian rất lâu."

Thang thị gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Năm đó, Trần Cảnh sấm hạ đại họa, Trần Tiểu Mễ lập tức lấy ra ba mươi lượng bạc cấp Trần gia kết thúc quan hệ, Thang thị vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nhiều năm như vậy, Hoa Hạ cửa hàng lão bản vẫn luôn không hiện thân, Lục Lâm vị trí ngồi ổn định vững chắc, Thang thị vẫn luôn đều hoài nghi Lục Lâm mấy năm nay vớt không ít tiền boa.

Thang thị đơn giản tính một chút, Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm một người hai lượng tiền công một năm cũng có hơn bốn mươi lượng, không tính tiền boa mấy năm xuống dưới, chỉ sợ cũng đến có hơn một trăm lượng.

Mỗi khi nghĩ đến Lục Lâm đi theo Trần Tiểu Mễ đã phát tài, trong nhà lại dính không được cái gì chỗ tốt, Thang thị liền cảm thấy tim như bị đao cắt a!

Thang thị nhìn Lục Trình Ngọc, nói: "Trình Ngọc a!"

Lục Trình Ngọc có thể thi đậu tú tài, Thang thị này một hơi liền lỏng, nhịn không được cân nhắc nổi lên chuyện khác.

Lục Trình Ngọc cùng Lý Phương Nguyệt thành thân mấy năm, chỉ một tiểu nha đầu.

Thang thị cũng biết, nhi tử cùng Lý Phương Nguyệt mấy năm nay quan hệ không phải thực hảo, cho nên, vẫn luôn phân phòng ngủ.

Thang thị cũng không thích Lý Phương Nguyệt, liền từ đi, nhưng là, tuổi càng lớn, Thang thị liền càng muốn ôm tôn tử, dần dần liền có chút nóng nảy.

Lục Trình Ngọc rầu rĩ nói: "Rồi nói sau!"

Lục Trình Ngọc gần nhất nhìn đến Lý Phương Nguyệt liền hết muốn ăn.

Thật ra gần nhất cùng trường yến hội thời điểm, bị lôi kéo đi thanh lâu, dựa sát vào hồng tụ thêm hương, Lục Trình Ngọc nhịn không được động chút tâm tư khác.

------oOo------

Chương 103: Lục Trình Ngọc trúng cử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cửa hàng Hoa Hạ.

Trần Tiểu Thái từ xe la đi xuống.

Hai năm trước, bởi vì xe la không đủ dùng, Lục Lâm lại mua một chiếc cấp Trần Tiểu Thái dùng.

"Đại ca."

Trần Tiểu Thái trở lại cửa hàng Hoa Hạ, đầu tiên đi gặp Trần Tiểu Mễ.

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Đã trở lại a! Tiểu Thái nhìn càng thêm có khả năng."

Trần Tiểu Thái đã có mười bốn tuổi, cái này niên đại, cái này số tuổi, đã có thể tính thành nhân.

Trần Tiểu Thái có chút thẹn thùng cười cười, nói: "Đại ca, quá khen."

Lục Lâm đi đến, Trần Tiểu Thái đối với Lục Lâm gật gật đầu.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, cảm thấy Trần Tiểu Thái càng thêm có bộ tịch, nhìn có như vậy điểm thành công nhân sĩ bộ tịch.

Năm đó, Lục Lâm bởi vì quá mức thiếu người, chỉ có thể lừa dối Trần Tiểu Thái "lao động trẻ em" đi làm chưởng quầy.

Mấy năm nay Trần Tiểu Thái lại hình như là rèn luyện ra tới, Trần Tiểu Thái ở Liễu Trấn tựa hồ hỗn rất được, còn kết giao Liễu Trấn một ít đại nhân vật.

"Thẩm a bà còn hảo đi." Lục Lâm hỏi.

Phía trước, Thẩm a bà vẫn luôn là ở Lục Lâm nơi này công tác, sau lại, trong nhà nữ công đủ, Lục Lâm ngẫm lại, liền đem Thẩm a bà đưa đến Liễu Trấn đi.

Thẩm a bà ở Liễu Trấn cũng có thể giúp đỡ làm làm cơm, Lục Lâm cũng liền không cần lo lắng, Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì vội quá mức, không ăn cơm vấn đề.

"A bà nàng khá tốt."

Thẩm a bà tuy rằng tuổi rất lớn, nhưng là, tâm tình hảo, cho nên, người nhìn nhưng thật ra rất tinh thần.

"Lâm ca, ta nghe nói, Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài." Trần Tiểu Thái hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy trúng."

Vòng đi vòng lại, cũng thật nhiều năm, Lục gia ở Lục Trình Ngọc trên người cũng tiêu phí không ít, lại không trúng liền không biết làm sao.

"Kỳ thật, tú tài cũng không có gì ghê gớm."

Trần Tiểu Thái ở nông thôn thời điểm, chưa thấy qua cái gì bộ mặt trấn trên, cảm thấy này tú tài thực thể diện.

Bất quá, mấy năm gần đây vẫn luôn ở trấn trên hỗn, gặp qua đại nhân vật nhiều, đã một mình đảm đương một phía, tú tài ở Trần Tiểu Thái trong mắt cũng không có như vậy thần kỳ.

Thật muốn lại nói tiếp nói, tú tài vẫn là trấn trên học sinh trúng nhiều một ít, học tập điều kiện càng tốt, khảo trúng xác suất cũng càng cao một ít.

Trần Tiểu Thái mấy năm nay, cũng không thiếu nhìn đến khốn cùng thất vọng tú tài.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Tiểu Thái thật đúng là không giống nhau.

Lục Lâm xem ra, tú tài liền tương đương với đại học hàng hiệu sinh viên tốt nghiệp, muốn trở thành đại học hàng hiệu cao tài sinh nhưng không dễ dàng, cao tài sinh khởi điểm cao, ra tới tìm công tác, cũng là có rất lớn ưu thế.

Bất quá, bài đại học ra tới, cũng không nhất định liền nhất định có thể hỗn hảo là được.

....

Trần gia

Lục Trình Ngọc khảo trung tú tài, đối Trần Cảnh kí.ch thích không nhỏ.

Trần Cảnh từ mấy năm trước, xông đại họa lúc sau, Trần Cảnh đã bị bách thôi học.

Mấy năm nay Trần Cảnh làm lụng vất vả quá độ, cũng nhìn tiều tụy rất nhiều.

Nghe được Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, xuân phong đắc ý, Trần Cảnh nhịn không được nghĩ, hắn năm đó nếu là đọc tiếp, nói không chừng cũng có thể khảo cái tú tài.

Trần Cảnh nghĩ đến đây, tức khắc cảm thấy nhân tài không được trọng dụng, uổng phí hắn tài hoa.

Trần lão thái thái cũng không phục lắm.

Trần lão thái thái rất là hiếu thắng, cùng Lục gia lão thái thái đối phó.

Trần Cảnh năm đó ra sự, Vương thị không thiếu chê cười Trần Cảnh, sau đó, Lục Trình Ngọc không khảo trúng tú tài, Trần lão thái thái không thiếu ở trong thôn ra Lục Trình Ngọc cũng bất quá như thế lời đồn đãi.

Bây giờ Lục Trình Ngọc xoay người, Trần lão thái thái ở trong nhà thở dài, ẩn ẩn hoài nghi lúc trước làm Trần Cảnh không đọc lựa chọn có phải hay không chính xác.

Nếu là Trần Cảnh năm đó đọc tiếp, làm không hảo nàng cũng có thể phong cảnh một phen, Trần lão thái thái từ trước đến nay là cảm thấy tôn tử không thể so Lục Trình Ngọc kém.

Trần lão thái thái nhìn trong nhà tình hình gần đây, lại có chút nhụt chí.

Trần Cảnh năm đó sấm hạ tai họa thật sự quá lớn, tuy rằng đã qua mấy năm, bất quá, Trần gia cũng vẫn là không có được như xưa.

"Nghe nói, Trương Thụy tiểu tử này định ra tới a!"

Trần Xuân Nhi gả xa, hai nhà cũng không thế nào lui tới, lão thái thái cũng không thế nào chú ý đứa cháu ngoại này.

Bất quá, Trương Thụy đi theo Lục Lâm lúc sau, lão thái thái nhưng thật ra để bụng.

Trần lão thái thái rất là tò mò Trần Tiểu Mễ cùng Trần Tiểu Thái hai huynh đệ có thể kiếm bao nhiêu tiền.

Trong thôn người thường xuyên vào thành cùng Trần lão thái thái nhắc tới tới thời điểm, không tránh được khen hai câu, nói Trần Tiểu Mễ tam huynh đệ hiện tại là thể diện người, xuyên liền cùng người nhà quê không giống nhau.

Này Trần lão thái thái không hảo tìm Trần Tiểu Mễ hỏi, liền đi tìm Trương Thụy hỏi thăm.

Trương Thụy tuy rằng không phải quá khôn khéo, bất quá, nhiều ít hiểu biết Trần Tiểu Mễ cùng Trần gia chi gian ân oán, hắn dựa Trần Tiểu Mễ cái này biểu ca ăn cơm, tự nhiên không thể ăn bái ngoại, liền cái gì cũng chưa nói.

Trên thực tế, Trương Thụy cũng không quá minh bạch, tổng cảm thấy Trần Tiểu Mễ quyền lợi rất đại là được.

"Hình như là đi." Trần lão đại nói.

Trần lão thái thái bĩu môi, nói: "Một cái hai cái đều là bất hiếu, như vậy sớm muộn gì gặp báo ứng."

Trần lão thái thái không từ Trương Thụy bên kia nghe được tin tức, liền đem Trương Thụy trở thành Trần Tiểu Mễ một đám, nói tới thời điểm, cũng không có gì lời hay.

....

Lục gia

"Hảo, hảo, cuối cùng là xuất đầu."

Lão thái thái có chút khí phách hăng hái.

Lão thái thái mấy năm nay rất là nghẹn khuất, Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, lão thái thái cố ý đi trong thôn dạo qua một vòng.

Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, vẫn là thực không giống nhau, trong thôn không ít người tiến lên đem lão thái thái khen tặng một phen, làm lão thái thái hung hăng đắc ý một phen.

"Nương ta sớm nói, Trình Ngọc sẽ cho ngươi làm vẻ vang." Thang thị nói.

Lão thái thái gật gật đầu, nói: "Cũng không phải là, Lục Lâm gia hỏa này, kiếm nhiều tiền, cũng chính là cái cho người ta làm việc, Trình Ngọc mới là có đại tiền đồ."

Thang thị đắc ý cười cười, nói: "Cũng không phải là sao."

Thang thị ngoài miệng nói như vậy, trong lòng đối Lục Lâm công tác vẫn là thực hâm mộ

Tần Nghị là người miền núi, ban đầu liền cái chỗ ở đều không có, theo Lục Lâm mấy năm, đã ở trấn trên kiến tòa nhà, hai cái nhi tử cũng đi theo Lục Lâm hỗn, hẳn là không thiếu kiếm tiền.

Trần Tiểu Mễ biểu đệ Trương Thụy liền một tiểu tử ngốc, hắn cha là cái giết heo, trong nhà cũng không dư dả, cũng không có người nguyện ý gả qua đi, nghe nói Trương Thụy ở Lục Lâm bên kia công tác, một năm có thể kiếm hơn mười lượng liền cưới được tức phụ.

Lục Lâm thuộc hạ người đều hỗn tốt như vậy, Lục Lâm bản thân có thể hỗn không hảo.

Thang thị đối với Lục Trình Ngọc có thể khảo trung tú tài, vẫn là thực vừa lòng, chỉ là tú tài, không thi đậu cử nhân, chính là tên này dễ nghe, cũng không đổi được nhiều ít bạc, tuy nói có thể miễn thuế, năm rộng tháng dài cũng có thể tiết kiệm được không ít, bất quá, này rốt cuộc là tương đối lâu dài sự tình.

....

Trương gia.

Trương Cầm nhìn đến Trương Thụy trở về, có chút cao hứng.

"Đại ca, đã trở lại đại ca, đã trở lại."

Trần Xuân Nhi nhìn đến Trương Thụy trở về, nói: "A Thụy, đã trở lại, lần này có thể nghỉ ngơi mấy ngày a!"

"Lâm ca nói, cho ta mười ngày nghỉ, làm ta không cần phải gấp gáp trở về, đem việc hôn nhân xử lý tốt lại nói." Trương Thụy có chút xấu hổ gãi gãi đầu nói.

Trần Xuân Nhi nhịn không được nói: " A Lâm cũng quá khách khí."

Trần Xuân Nhi ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại là âm thầm thở dài nhẹ

nhõm một hơi.

Công tác không thể ném, việc hôn nhân cũng không thể chậm trễ, nhà nàng nhi tử cũng không nhỏ, này mắt thấy muốn 18, chậm trễ nữa, đã muốn nộp thuế, lần này nhà gái nàng cũng là thấy qua, cái kia tiểu nha đầu diện mạo không tồi, trong nhà sự tình mọi thứ có thể lo liệu, hẳn là cái hiền huệ.

Trương Thụy ở cửa hàng Hoa Hạ cũng làm thật lâu, ngay từ đầu một tháng lãnh một lượng bạc, sau lại, một tháng lãnh một lượng rưỡi, tiền công ở ngoài, Trương Thụy thường thường còn có thể được đến một ít tiền thưởng, hiện tại một năm cũng có gần hai mươi lượng bạc.

Trương Thụy gật gật đầu, nói: "Kia cũng không phải là."

Hắn công tác không biết nhiều ít người hâm mộ đâu.

Ở Trương Thụy xem ra, tiền công đảo vẫn là tiếp theo, quan trọng nhất chính là cửa hàng Hoa Hạ ăn ngon a!

"Ở bên kia còn thói quen sao?" Trần Xuân Nhi hỏi.

Trương Thụy gật gật đầu, nói: "Khá tốt, cửa hàng sinh ý thực không tồi."

Trương Thụy gãi gãi đầu, thầm nghĩ: Cửa hàng đồ vật cũng quá quý, hắn tuy rằng tiền công không thấp, nhưng là, trong tiệm đồ vật, cơ bản đều mua không nổi.

Bất quá, hắn là trong tiệm công nhân, có thể bắt được bên trong giá cả.

Trương Thụy suy tư, hắn hiện giờ muốn thành thân, có thể suy xét ở trong tiệm mua một đôi thú bông, thêm thêm không khí vui mừng.

Hoa Hạ cửa hàng có không ít thú bông là chuyên môn dùng cho hỉ sự, nhà có tiền gả cưới đều thích mua một đôi.

Trần Xuân Nhi nhìn Trương Thụy, có chút cao hứng nói: "Ngươi ở bên kia hảo hảo làm."

Trần Xuân Nhi nhìn Trương Thụy, ẩn ẩn có chút vui mừng, nàng đứa con trai này hiện tại cũng coi như là ra đầu.

Phía trước, nhi tử thấy huyết liền ngất không thiếu bị chung quanh thôn dân chê cười.

Có những cái đó khắc nghiệt nói, Trương Thụy như vậy cái đại tiểu tử, thấy huyết liền ngất, không giống cái nam nhân, còn có người nói, nhà bọn họ sát sinh quá nhiều, lây dính quá nhiều sát khí, cho nên, gặp báo ứng.

....

Liễu Trấn.

Trần Tiểu Thái nhìn đến Thẩm Trì, nói: "Đã trở lại a! "

Thẩm Trì phụ thân mấy ngày hôm trước tới ngày giỗ, Thẩm Trì cùng Thẩm a bà trở về ở nông thôn tảo mộ.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy"

"Không ở nông thôn lâu mấy ngày a!"

"Không có gì hảo lưu." Thẩm Trì nhíu nhíu mày nói.

Thẩm Trì lần này về quê, không ít người đều tóm được Thẩm Trì hỏi hắn tình hình gần đây, còn có không ít người cùng Thẩm Trì nói, Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài sự tình.

Có người cùng Thẩm Trì nói, Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, là có đại tiền đồ, Lục Lâm lòng dạ không cần quá cao, trở về đi lại một chút, tương lai Lục Trình Ngọc nếu là phát đạt, nói không chừng còn có thể xách Lục Lâm một phen, nói đến cùng, máu mủ tình thâm, dù sao cũng là đường huynh đệ, đánh gãy xương cốt còn dính gân.

Thẩm Trì đem ở nông thôn nghe được nói, nói cho Trần Tiểu Thái.

Trần Tiểu Thái hắc mặt, nói: "Này ai ra sưu chủ ý, còn cùng Lục gia đi lại một chút."

Ở Trần Tiểu Thái xem ra, Lục Trình Ngọc chính là cái ra vẻ đạo mạo ngụy quân tử.

Gia hỏa này vì chính mình tiền đồ, có thể tùy ý người trong nhà đem đường đệ ở rể làm nhị phòng tuyệt hậu, còn có thể làm trong nhà đem hắn muội muội gả cho một cái người goá vợ.

Người như vậy có thể là cái gì thứ tốt, trông cậy vào hắn xách người trong nhà, này không phải nằm mơ sao?

Thẩm Trì lắc lắc đầu, nói: "Lục Trình Ngọc ở nông thôn phong cảnh."

"Một cái tú tài mà thôi, lại không phải cử nhân lão gia."

Trần Tiểu Thái trước hai năm, thỉnh cái lão đồng sinh tới dạy hắn cùng Thẩm Trì đọc sách tập viết, lúc sau, tự học không sai biệt lắm, liền chính mình mua thư tới nghiên cứu, kiến thức không phải thôn dân có thể so, đối người đọc sách cũng không nhiều ít kính sợ chi tâm.

Thẩm Trì tự nhiên cũng là giống nhau.

------oOo------

Chương 104: Trứng gà ăn nị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thang thị tìm đến cửa hàng thời điểm, Lục Lâm đang xem cửa hàng.

Nguyên Bảo cưỡi ở một cái con ngựa lắc lắc,ở trong cửa hàng chơi đùa.

Mấy năm nay, Lục Lâm cửa hàng bên trong, đẩy ra một ít thiếu nhi món đồ chơi, ngựa lắc lắc chính là trong đó một loại, tiểu hài tử ngồi ở ngựa lắc lắc phía trên, có thể trước sau lay động.

Mấy năm nay, trong cửa hàng lục tục đẩy ra vài tiểu món đồ chơi, một ít món đồ chơi mới ra tới thời điểm, nơi này người cũng không biết như thế nào chơi, lúc này, Nguyên Bảo liền thành hình tượng người phát ngôn.

Nguyên Bảo đối với các loại món đồ chơi, thuộc như lòng bàn tay, có thể làm tốt làm mẫu tác dụng.

Ở kiếp trước di động đang thịnh hành niên đại, ngựa lắc lắc tự nhiên không tính cái gì, bất quá, ở cái này thiếu y thiếu thực niên đại, Lục Lâm làm ra ngựa lắc lắc lúc sau, không ít yêu thương tiểu hài tử viên ngoại, đều nguyện ý cấp nhà mình tiểu hài tử mua một cái.

Lục Lâm nghiên cứu ra các loại món đồ chơi lúc sau, vui mừng nhất đương nhiên là Trần Tiểu Mạch.

Tiểu Mạch đối các loại món đồ chơi đều phi thường cảm thấy hứng thú, đặc biệt là các loại trẻ con món đồ chơi.

Tiểu Mạch thích nhất chính là Nguyên Bảo món đồ chơi, Lục Lâm vì nghiên cứu món đồ chơi, làm ra các loại thí nghiệm phẩm, đều để ở Nguyên Bảo trong phòng.

Tuy rằng thích món đồ chơi, Tiểu Mạch lại sẽ không theo Nguyên Bảo đoạt món đồ chơi, chờ Nguyên Bảo ngủ lúc sau, Tiểu Mạch sẽ trộm chạy tới lấy Nguyên Bảo món đồ chơi chơi.

Thang thị nhìn thoáng qua Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo ăn mặc một thân màu xanh lá quần áo, trên quần áo phùng vài cái

túi, túi bên trong chứa đầy đồ ăn vặt.

Nguyên Bảo bụ bẫm cánh tay, mang theo hai cái bạc vòng tay, trên cổ còn treo một cái bạc khóa phiến, khuôn mặt bụ bẫm.

Thang thị nhìn Nguyên Bảo này một thân trang phục, trong lòng chua lòm.

Nhà nàng nha đầu, nhỏ nhỏ gầy gầy, cùng trước mắt tiểu quỷ so sánh với, quả thực là một cái bầu trời, một cái mặt đất, thật muốn lại nói tiếp, nhà nàng nha đầu tuổi còn lớn hơn một chút.

Thang thị toan một trận, lại nghĩ một cái tiểu song nhi mà thôi, cư nhiên sủng thành như vậy, cũng không sợ sủng quá mức, chiết tiểu tử này phúc khí.

"Bá mẫu tới." Lục Lâm cười cười nói.

Thang thị có chút đắc ý nói: "Đúng vậy cái kia lắc lắc mã, không tiện nghi đi."

Lục Lâm cười cười, nói: "Cũng còn hảo."

Lắc lắc mã giá bán hai lượng bạc một cái, giá cả có chút quý, trình tự làm việc tương đối rườm rà, bán tiện nghi, lợi nhuận liền mỏng.

"Ngươi đường ca ngày trước, khảo trung tú tài."

"Nghe nói, đại đường ca quả nhiên là có bản lĩnh."

Thang thị cười cười, nói: "Ngươi đường ca, tự nhiên là có tiền đồ, A Lâm không phải ta nói ngươi, ngươi cho người ta làm việc, tuy rằng kiếm nhiều, nhưng là, nói đến cùng cũng chính là cái cho người ta làm việc, đọc sách mới có thể quang tông diệu tổ, ngươi đường ca khảo trúng tú tài, cũng có thể gặp quan không quỳ."

"Bá mẫu nói chính là." Lục Lâm lạnh lạnh nói.

Thang thị đem trên tay rổ đưa cho Lục Lâm, nói: " A Lâm ngươi tuy rằng ở rể đi ra ngoài, nhưng rốt cuộc cũng là Lục gia người đánh gãy xương cốt còn dính gân đâu, thứ này cho ngươi, ngươi đại đường ca ra tức, ngươi cũng có thể dính dính ngươi đường ca không khí vui mừng."

Lục Lâm nhìn thoáng qua trong rổ tám trứng gà đỏ, nhướng mày.

Trứng gà đối người bình thường gia chính là hiếm lạ đồ vật, rất nhiều nhân gia

có gà đẻ trứng cũng là không ăn, lấy tới đổi muối.

Lục gia năm đó tương đối dư dả, Lục Trình Ngọc thường xuyên có thể ăn đến trứng gà, Lục Lâm liền bất đồng, lão thái thái nhìn chằm chằm khẩn, có thể ăn thượng cháo liền không tồi.

Nguyên chủ khi còn nhỏ, xem Lục Trình Ngọc ăn trứng gà thèm ăn, trộm ăn qua trong nhà trứng gà, sau lại lão thái thái phát hiện trứng gà thiếu đối với Lục Lâm một đốn thoá mạ, nguyên chủ còn bị đánh, nếu không phải nguyên chủ hắn cha ngăn đón, lão thái thái còn không biết như thế nào làm ầm ĩ đâu.

Lục Lâm tuy rằng chướng mắt mấy cái trứng gà, bất quá, đánh giá Thang thị hẳn là đã xuất huyết nhiều.

Lục Lâm vừa mới xuyên qua tới thời điểm, Trần Tiểu Mễ tam huynh đệ còn rất nghèo, ăn trứng gà là kiện thực xa xỉ sự tình.

Bất quá, khi đó Lục Lâm quầy bán quà vặt bên trong có hai sọt trứng gà, trước nay cũng không có thèm quá thứ này.

"Bá mẫu quá khách khí, thứ này, vẫn là để lại cho đại đường ca bổ thân mình đi." Lục Lâm nhàn nhạt nói.

Lễ hạ với người, tất có sở cầu, Lục Lâm nhưng không nghĩ vì mấy cái trứng gà, thiếu Thang thị một phần nhân tình.

"Hải, không phải mấy cái trứng gà sao, ngươi còn cùng ta khách khí."

Lục Lâm bĩu môi, nói: "Ta cũng không dám không khách khí, phía trước, ta ăn một cái trứng gà, thiếu chút nữa làm lão thái thái đánh chết, nơi này có vài cái đâu, ta còn tưởng sống lâu mấy năm."

Năm đó nguyên chủ ăn vụng trứng gà, lão thái thái phát hiện trứng gà thiếu, tựa hồ chính là Thang thị đi báo cáo.

Thang thị xấu hổ cười cười, nói: "Sự tình đều qua đi lâu như vậy, ngươi như thế nào còn nhớ thượng thù."

Lục Lâm nhàn nhạt nói: "Ta đều là chết qua một lần như thế nào có thể không nhiều lắm trường điểm trí nhớ."

Thang thị thấy Lục Lâm lời nói tàng châm, sắc mặt không khỏi có chút khó coi.

Trần Tiểu Mễ từ trong phòng đi ra, nhìn Thang thị liếc mắt một cái, không nóng

không lạnh nói: "Là bá mẫu a! Khách ít đến a! Bá mẫu, sao ngươi lại tới đây."

Thang thị cười cười, nói: "Ta tới đưa trứng gà, Lục Lâm tiểu tử này còn cùng ta khách khí, chính là không thu."

"Này trứng gà có cái gì ăn ngon, mỗi ngày ăn, đều ăn nị, trong nhà gần nhất đều ăn thịt, bá mẫu ngươi vẫn là lấy về đi thôi." Trần Tiểu Mễ nói.

Thang thị nhìn Trần Tiểu Mễ khinh thường nhìn lại bộ dáng, không khỏi bị khí đỏ mặt.

Thang thị cảm thấy chính mình lấy tám trứng gà đã đủ cất nhắc Lục Lâm, kết quả, Trần Tiểu Mễ thái độ lại là như thế.

Thang thị xem Lục Lâm không biết điều, hùng hùng hổ hổ xách theo trứng gà đi rồi.

Trần Tiểu Mễ xem Thang thị đi rồi, bĩu môi, nói: "Nàng tới làm gì a!"

Lục Lâm cười cười, nói: "Đại khái là tới muốn bạc đi."

Bất quá bị Tiểu Mễ làm tức giận, còn không có kịp mở miệng, đã bị đổ đã trở lại.

....

Thang thị nổi giận đùng đùng về đến nhà.

Lục Trình Ngọc nhìn Thang thị, nói: "Nương, ai chọc ngươi sinh khí?"

Thang thị tràn đầy tức giận nói: "Còn không phải Lục Lâm, gia hỏa này trước kia nhìn uể oải, không nghĩ tới lại là cái một bụng ý nghĩ xấu, trước kia thật là xem thường hắn."

Trần Tiểu Mễ thật đúng là bừa bãi, cư nhiên nói trứng gà ăn nị, liền trứng gà đều không ăn, cũng không biết Trần Tiểu Mễ gia hỏa này muốn ăn cái gì, đốn đốn gà vịt thịt cá sao?

Lục Trình Ngọc nắm chặt nắm tay, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Lục Trình Ngọc như thế nào cũng chưa nghĩ đến, năm đó, đem Lục Lâm ở rể ra đi, ngược lại là thành tựu Lục Lâm.

"Lục Lâm tên kia, hẳn là không thiếu vớt tiền, Trần Tiểu Mễ mấy năm trước

sinh một cái tiểu song nhi, liền ở trong tiệm chơi, kia tiểu quỷ trên người mang vòng tay cùng bạc khóa phiến, thế nào cũng có hai lượng bạc."

Như vậy quý trọng đồ vật, một cái tiểu song nhi mà thôi, nơi nào dùng tốt như vậy đồ vật a!

Lục Trình Ngọc nghe trong lòng phiếm toan, có chút buồn bực nói: "Lục Lâm gia hỏa này, cũng quá đắc ý."

Lục Trình Ngọc thầm nghĩ: Này cửa hàng Hoa Hạ lão bản cũng không biết là ai, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đều mau lên trời cũng mặc kệ quản có lẽ có thể tra một chút.

....

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ nói chuyện, Dương Hằng Chi đã đi tới.

"Lục thiếu, ngươi này cửa hàng sinh ý là càng ngày càng tốt a! Mỗi ngày đều nhiều người như vậy."

Lục Lâm cười cười, nói: "Dương thiếu gia quá khen, ta trong tiệm sinh ý kỳ thật cũng không nhiều ít, đại bộ phận người đều chỉ xem không mua đâu."

"Ta định lắc lắc ghế khi nào có thể làm tốt a! " Dương Hằng Chi hỏi.

Lục Lâm tràn đầy bất đắc dĩ nhìn Dương Hằng Chi liếc mắt một cái, nói: "Ngươi muốn quá nhiều, đã làm tốt hai trương."

Nếu nói Lục Lâm cửa hàng đẩy ra lắc lắc mã phi thường hấp dẫn nơi này tiểu hài tử, như vậy Lục Lâm cửa hàng bên trong đẩy ra lắc lắc ghế liền phi thường hấp dẫn một ít lão thái gia.

Lắc lắc ghế tồn kho đạt tới hai mươi cái, Lục Lâm mới lấy ra tới tiêu thụ, một cái lắc lắc ghế, giá bán hai lượng bạc.

Đồ vật đẩy ra tới ngày đó tới một cái nhà giàu công tử, một hơi liền đem sở hữu lắc lắc ghế cấp bao viên,nghe tin tới rồi mặt khác công tử, xem lắc lắc ghế bán hết, đành phải từ vị kia công tử trên tay hồi mua.

Kết quả, vị kia công tử ra giá năm lượng, cư nhiên bán đi vài trương, vốn thu vào còn lời thêm, Lục Lâm không thể không cảm thán một câu nhân tài.

Dương Hằng Chi một hơi đính mười cái lắc lắc ghế, trừ bỏ nhà mình dùng, hắn

là còn muốn mang đi tặng người.

Dương Hằng Chi nhìn Lục Lâm, tràn đầy khâm phục nói: "Lục thiếu đầu óc, thật là làm người theo không kịp."

Mấy năm nay, cửa hàng Hoa Hạ lục tục đẩy ra không ít đồ vật, mỗi lần tân phẩm vừa ra tới, cửa hàng Hoa Hạ đều sẽ dẫn dắt hướng gió, có thể đại kiếm một đợt.

Lục Lâm cười cười, nói: "Dương thiếu quá khen, ta cũng bất quá chính là tưởng điểm tưởng ngoạn ý, hỗn khẩu cơm ăn, nói đến cùng, vẫn là Liễu công tử các ngươi này đó người đọc sách, có tiền đồ a! Chỉ cần thi đậu cử nhân, là có thể làm phụ mẫu quan, tạo phúc một phương."

Dương Hằng Chi cười khổ một chút, nói: "Nói dễ hơn làm a!"

Trương Thụy không ở, Lục Lâm liền bận rộn một ít.

Trần Tiểu Mạch ngồi ở lắc lắc ghế, nhìn Nguyên Bảo, nói: "Nguyên Bảo, ngươi biết không? Trương Thụy ca ca muốn thành thân."

Nguyên Bảo nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Thành thân ta biết, cha nói, thành thân chính là có người bồi ngủ, ta mới không cần người bồi, ta giường quá nhỏ, ta một người ngủ đều chật đâu." 😂😂

Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, nói: "Bồi ngủ a!"

Giống như không ngừng là như thế này, bất quá, đến tột cùng là cái dạng gì, hắn cũng làm không rõ lắm.

"Không nghĩ tới biểu ca sớm như vậy liền thành thân."

Trần Tiểu Mạch thầm nghĩ: Biểu ca vừa tới thời điểm, liền đối tượng đều không có, lúc ấy, nhị ca đã cùng Thẩm ca đính hôn, bây giờ biểu ca đều thành thân, nhị ca cùng Thẩm Trì ca vẫn là bộ dáng cũ.

Trần Tiểu Mễ đi đến trong viện, liền nghe được Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo ở thảo luận,Trần Tiểu Thái bị Trương Thụy " cái sau vượt cái trước" sự tình, tâm tình nhịn không được có chút khác thường.

"Chỉ chớp mắt, A Thụy đều phải thành thân a! " Trần Tiểu Mễ đi vào phòng, đối với ở tính sổ Lục Lâm nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Khi nào, tìm cái thời gian đem Tiểu Mạch cùng Thẩm Trì hôn sự cấp làm đi." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm cau mày, nói: "Quá nóng nảy đi."

Lục Lâm thầm nghĩ: Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì vẫn là hai cái tiểu quỷ.

Dựa theo Lục Lâm ý tưởng, năm đó, hai cái tiểu quỷ đính hôn liền quá sớm, nhưng là, không có biện pháp, Thẩm Trì sự tình, năm đó nháo ồn ào huyên náo.

Nếu là không cho hai tiểu hài tử đính hôn, khó có thể đổ trong thôn những cái đó ba cô sáu bà miệng.

Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Viên phòng sự tình có thể về sau lại nói, có thể trước đem thân cấp thành, rốt cuộc, Thẩm a bà tuổi tác cũng không nhỏ."

Lục Lâm ngẫm lại cũng là.

Trần Tiểu Mễ bên này đã cùng Trần gia đoạn hôn, Thẩm a bà là hai nhà duy nhất trưởng bối.

Thẩm a bà tuổi tác cũng càng lúc càng lớn, cũng xác thật yêu cầu thừa dịp Thẩm a bà thân thể còn khỏe mạnh thời điểm, đem việc hôn nhân cấp làm, nếu không Thẩm Trì về sau không nơi nương tựa, liền tương đối phiền toái.

Lục Lâm đánh giá Thẩm a bà cũng là hy vọng Thẩm Trì cùng Tiểu Thái sự tình chạy nhanh định ra tới.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Trước thành thân cũng đúng, có chút viên ngoại gia tiểu quỷ vừa mới sinh ra tới, liền tìm cái con dâu nuôi từ bé. Như vậy tính xuống dưới, Trần Tiểu Thái cũng không nhỏ."

Tả hữu trong khoảng thời gian này, cũng không phải đặc biệt bận rộn.

Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Cũng không vội, ta trước tìm người nhìn xem nhật tử."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng hảo, từ từ tới."

Lục Trình Ngọc vừa mới khảo trung tú tài, đúng là phong cảnh thời tiết, cũng không đáng này nhất thời cùng Lục Trình Ngọc tranh cái này dài ngắn, bất quá

thành thân tốt xấu cũng là cái đại sự, thế nào cũng đến hảo hảo chuẩn bị một chút.

------oOo------

Chương 105: Trần Tiểu Thái thành thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Thụy cách mấy ngày lúc sau, về tới cửa hàng.

Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo tò mò vây quanh hắn đảo quanh.

"Biểu ca, ngươi thành thân a!"

Trương Thụy gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói: "Đúng vậy!"

"Biểu thúc, ngươi tức phụ lớn lên đẹp a!"

"Đẹp."

Trương Thụy vừa mới thoát khỏi sơ ca thân phận, bị Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo hai cái quấn lấy hỏi đông hỏi tây, không cấm có chút xấu hổ.

Trần Tiểu Mạch nhìn Trương Thụy, nói: "Đại ca nói, thành thân chính là đại nhân, chính là ngươi thoạt nhìn, cũng không có gì bất đồng a! Ngươi có hay không cảm giác cái gì không giống nhau a!"

Trương Thụy mặt đỏ lên, nói: "Vẫn là có điểm không giống nhau."

Trần Tiểu Mạch có chút kích động nói: "Phải không? Phải không? Nơi nào không giống nhau, ta cũng tưởng biến thành đại nhân."

Trương Thụy: "......"

"Tiểu Mạch, không cần nói hươu nói vượn." Lục Lâm đi ra, xụ mặt nói.

Trần Tiểu Mạch banh mặt, trừng mắt nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, đặng đặng đặng chạy đi.

Trương Thụy: "......"

Lục Lâm đem Thẩm a bà từ Liễu Trấn tiếp trở về, cùng Thẩm a bà thương lượng một chút hôn sự.

Thẩm a bà nghe được Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ tưởng đem Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái sự tình làm, thập phần cao hứng.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì ở Liễu Trấn cũng dốc sức làm mấy năm, cũng coi như là ở Liễu Trấn đứng vững vàng gót chân.

Ở Liễu Trấn rất nhiều người đối Trần Tiểu Thái đều là thập phần tôn kính, Liễu Trấn một ít viên ngoại nhìn đến Trần Tiểu Thái cũng sẽ tôn xưng một tiếng, Trần chưởng quầy, hoặc là Trần tiểu lão bản.

Có như vậy một cái có khả năng song tế, Thẩm a bà trong lòng tự nhiên là cao hứng, bất quá, cao hứng về cao hứng, tổng không tránh được có vài phần lo lắng.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì đính hôn cũng có chút năm, hai người cảm tình vẫn là không tồi, bất quá, không có thành thân, Thẩm a bà trong lòng nhiều ít lo lắng.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì năm đó vội vàng đính hôn, là vì trong thôn lời đồn đãi, Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì nếu là muốn thành thân, tuổi còn nhỏ một ít, Thẩm a bà cũng ngượng ngùng thúc giục.

Lục Lâm bên này nhắc tới tới, Thẩm a bà liền vừa lúc thuận nước đẩy thuyền.

Trước đây không thành thân, cũng không cái gọi là, nhưng là, này thành thân, phòng ở sự tình liền thành vấn đề.

Thẩm a bà hỏi Lục Lâm này nếu là Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì kết thân, đặt ở nơi nào làm?

Nếu là ở nông thôn phòng ở không bán rớt, tự nhiên là đặt ở nông thôn làm, nhưng là, nông thôn phòng ở bán đi, liền không hảo.

Lục Lâm liền cùng Thẩm a bà công đạo nói, nếu là Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái thành thân, liền đem Liễu Trấn cửa hàng, chuyển cho bọn hắn hai cái.

Thẩm a bà mấy năm nay sớm đã có hoài nghi, bất quá, thật nghe Lục Lâm nói như vậy, Thẩm a bà vẫn là hãi nhảy dựng.

Liễu Trấn cửa hàng Hoa Hạ quy mô đã mở rộng không ít.

Lục Lâm trước hai năm, đem cửa hàng Hoa Hạ quanh thân hai cái cửa hàng

cũng mua đả thông, cửa hàng diện tích so mới vừa mua thời điểm, lớn hơn hai ba lần.

Nguyên bản Liễu Trấn cửa hàng Hoa Hạ vị trí đoạn đường tương đối hẻo lánh, cho nên, chung quanh cửa hàng giá cả cũng không phải thực quý.

Bất quá, cửa hàng Hoa Hạ thanh danh càng lúc càng lớn lúc sau, thật ra đem quanh thân cửa hàng sinh ý mang theo đi lên.

Khiến cho toàn bộ phố cửa hàng giá cả, đều hướng lên trên trướng một đợt.

Thẩm a bà thì thào nói: "Cửa hàng a!"

Thẩm a bà tuy rằng hoài nghi cửa hàng là Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm, nhưng là, một cái cửa hàng như thế nào cũng vài trăm lượng bạc, hơn nữa tòa nhà, liền càng không cần phải nói, Thẩm a bà ẩn ẩn cảm thấy không thể tưởng tượng.

Lục Lâm cười cười, nói: "Đúng vậy bất quá, này cửa hàng sự, a bà chính ngươi biết liền hảo, liền không cần cùng người trong thôn nói, miễn cho nháo ra một ít chuyện phiền toái tới."

Thẩm a bà vội không ngừng gật gật đầu, nói: "Đúng đúng đúng, đó là tự nhiên."

Thẩm a bà tư tâm là rất muốn khoe ra một chút, người sống một đời, nói trắng ra là, còn không phải muốn một khuôn mặt sao?

Bất quá nghĩ đến trong thôn Lục gia, Trần gia đều không phải đèn cạn dầu, Thẩm a bà lại kiềm chế xuống dưới, vì nhất thời phong cảnh, đem át chủ bài bại lộ ra tới, chính là thập phần không sáng suốt.

Bất quá, này đạo lý nghe tới đơn giản, phải làm đến lại không dễ dàng, Thẩm a bà nhìn Lục Lâm, trong lòng dâng lên vài phần khâm phục chi tình.

Thẩm a bà thầm nghĩ : Lục Lâm thật là khó lường a! Vô thanh vô tức, liền kiếm lớn như vậy một phần gia nghiệp, khó được chính là kiếm như vậy một đại phân sản nghiệp, còn trầm ổn.

Lục Lâm tìm Lâm Xuân bồi Thẩm a bà cùng đi ở nông thôn, Thẩm a bà liên tục chối từ, tỏ vẻ không cần, bất quá, Lục Lâm vẫn là quyết định làm Lâm Xuân đi theo đi.

....

Thẩm a bà trở lại ở nông thôn lúc sau, cùng Lâm Xuân sửa sang lại một chút

nhà ở.

"Thẩm a bà, đã trở lại a!"

Mấy cái thôn dân nhìn đến Thẩm a bà, sôi nổi đi lên chào hỏi.

Thẩm a bà cười ha hả cùng mọi người hàn huyên.

"A bà, cùng ngươi một khối trở về chính là ai a!"

"Là trong tiệm nữ công, trở về hỗ trợ." Thẩm a bà nói

"Là Trần Tiểu Mễ làm theo tới đi."

Thẩm a bà cười cười, không nói gì.

"A bà, ngươi như thế nào đột nhiên trở lại."

Thẩm a bà đi Liễu Trấn lúc sau, liền rất ít hồi thôn, cho nên, lần này hồi thôn vẫn là có rất nhiều người chú ý.

"Tiểu Thái cùng A Trì muốn thành thân, ta trở về thu thập một chút." Thẩm a bà nói.

Mấy cái thôn dân có chút tò mò nói: "Thẩm a bà, Trần gia phòng ở đều bán, này Trần gia tính toán kết thân kết ở nơi nào a! Trần gia giống như không phòng ở đi."

Thẩm a bà cười cười, nói: " Trần gia không phòng ở, ta nơi này không phải có sao? "

Mấy cái thôn dân cười gượng một chút, nếu là kết ở Thẩm gia, kia không phải thành ở rể.

Mặc kệ như thế nào, Thẩm a bà hồi thôn, này Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì muốn thành thân sự tình, liền truyền khắp thôn.

Khoảng cách Lục Trình Ngọc đón dâu đã qua mấy năm, Lục Trình Ngọc năm đó cưới Lý Phương Nguyệt vẫn là trong thôn phô trương lớn nhất, thôn dân cũng khá tò mò Trần Tiểu Thái cưới Thẩm Trì sẽ là cái gì trường hợp.

Năm đó, Trần Cảnh ra sự, Trần Tiểu Mễ chính là lấy ra ba mươi lượng hiện bạc cấp Trần Cảnh giải quyết vấn đề.

Đều mấy năm người trong thôn như thế nào tính đều cảm thấy Trần Tiểu Mễ hiện tại hẳn là thân gia pha dày.

"Thẩm a bà, Trần Tiểu Thái tính toán ra nhiều ít sính lễ a! Ngài tôn tử có hay không cùng ngươi nói a!"

Thẩm a bà cười cười, nói: "Hải, nói cái gì bạc không bạc, hảo hảo sinh hoạt, liền kết."

Việc hôn nhân định ra tới, Trần Tiểu Mễ liền đem Liễu Trấn cửa hàng chuyển cho Trần Tiểu Thái, tòa nhà chuyển cho Thẩm Trì, tòa nhà này cùng cửa hàng thêm lên, thế nào cũng đến gần ba trăm lượng, việc này không cho thôn dân biết, đã biết nói, đến ghen ghét đã chết.

"Thẩm a bà, Tiểu Thái tựa hồ là làm chưởng quầy, một năm cũng có không ít bạc đi."

Trần Tiểu Thái mấy năm nay vẫn luôn xa ở Liễu Trấn, bất quá trong thôn người vẫn là nghe tới rồi một ít đồn đãi.

Thẩm a bà cười cười, nói: "Hắn một cái choai choai tiểu tử, có thể kiếm nhiều ít bạc a! Cũng chính là đủ sống tạm mà thôi."

Mấy cái thôn dân nghị luận sôi nổi, cũng nháo không rõ Thẩm a bà là khiêm tốn, vẫn là Trần gia huynh đệ cũng chỉ là mặt ngoài phong cảnh, sau lưng kỳ thật cũng là không bao nhiêu tiền.

Lục Trình Ngọc khảo trung tú tài, thực sự ở trong thôn phong cảnh một trận, bất quá, việc này đã qua mấy tháng, thôn dân thích thú đã qua.

Thẩm a bà trở về, thu xếp Thẩm Trì hôn sự, lập tức đem thôn dân đề tài đều cấp dời đi.

Trần gia người nghe được Trần Tiểu Thái muốn thành thân sự tình, phản ứng không giống nhau.

Trần Hà cùng Trần Cừ hai huynh đệ, mấy năm nay đều lục tục đón dâu, hai người tuổi tác đều so Trần Tiểu Thái muốn lớn hơn một ít, cũng không hảo kéo qua 18 tuổi.

Trần gia nguyên bản là trong thôn phú hộ, rất nhiều nhân gia tới cửa giới thiệu khuê nữ.

Bất quá Trần Cảnh chuyện đó, khiến cho Trần gia nguyên khí đại thương Trần Hà hai huynh đệ tuy rằng cưới thượng tức phụ, nhưng là, cưới tức phụ điều kiện, lại so không xảy ra việc gì phía trước điều kiện muốn kém hơn không ít.

Trong thôn đầu đều ở nghị luận Trần Tiểu Thái sẽ ra nhiều ít sính lễ, Trần lão thái thái nghe thực hụt hẫng.

Trần Tiểu Mễ cùng Thẩm a bà thương lượng qua, hôn sự không lớn làm, chính là thỉnh hai bàn tiệc rượu, Thẩm a bà ở sam hạ thỉnh mấy bàn, bọn họ bên này, thì tại tửu lầu bên trong, đem quen biết người tụ tập lên thỉnh mấy bàn.

Thẩm a bà không cần nghĩ ngợi liền đồng ý, ở Thẩm a bà xem ra, cuộc sống này là chính mình, cũng không cần thiết làm mạnh tay chọc người đỏ mắt.

Trần Tiểu Thái đón dâu sự tình, Trần Tiểu Mễ không nghĩ gióng trống khua chiêng tới, bất quá, vẫn là khiến cho không nhỏ oanh động.

Trần Tiểu Mễ bên này, tiệc rượu là đặt ở tửu lầu bên trong, ở tửu lầu bên trong thỉnh yến hội, tiệc rượu giá cả liền một chút phiên vài lần, tiệc rượu là đặt ở Hồng Vận tửu lầu bên trong, tửu lầu lão bản cùng Lục Lâm chi gian quan hệ vẫn luôn không tồi.

Lục Lâm hai năm trước, bán ba đạo đồ ăn phương cấp tửu lầu lão bản, khiến cho tửu lầu bên trong sinh ý, đi lên không ít, lão bản đối Lục Lâm phi thường cảm kích.

Lần này nghe được Trần Tiểu Thái muốn thành thân bãi tiệc rượu, Vương chưởng quầy chủ động cho Lục Lâm nửa giá ưu đãi, đến nỗi rượu, đều là Lục Lâm tự mang.

Lục Lâm đem trong thành một ít giao hảo viên ngoại, trong cửa hàng công tác tiểu nhị đều thỉnh.

Bất quá Lục gia cùng Trần gia người nhưng thật ra cũng chưa thỉnh Trần Tiểu Thái hôn sự, tuy rằng Trần Tiểu Mễ đã làm rất đơn giản, nhưng là, vẫn là bị thôn dân nói chuyện say sưa một phen.

Không ít người cảm thấy Trần Tiểu Mễ này tiệc rượu hẳn là hoa không ít bạc.

Trần Tiểu Thái đưa đến Thẩm gia sính lễ, còn tính quy củ, nhưng cũng so ở nông thôn người thường gia thể diện nhiều, bạc có mười lượng, dư lại đều là một ít quần áo, giày, chăn, đệm giường, còn có thú bông.

Cùng lần trước giống nhau, chuyển cấp Thẩm Trì khế nhà đặt ở trang sức hộp

tường kép bên trong, cái kia mới là đầu to, giá trị thượng trăm lượng bạc.

"Trần gia sính lễ cũng không nhiều lắm a! Chỉ cho mười mấy lượng bạc."

"Đính hôn thời điểm, không phải đã đưa không ít, thêm lên cũng không ít."

"Tuy rằng như thế, nhưng là, Trần Tiểu Mễ mấy năm nay, hẳn là không thiếu kiếm a! Này ra tay, vẫn là thiếu một ít."

"Thẩm Trì chỉ là cái tiểu song nhi, cấp hơn mười lượng đã là phần mộ tổ tiên mạo khói nhẹ."

"Cũng chính là Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái đính hôn sớm, nhặt tiện nghi, mấy năm nay Trần Tiểu Thái càng thêm tiền đồ, đổi lại hiện tại cũng không nhất định vừa mắt Thẩm Trì."

Về Trần Tiểu Mễ quá keo kiệt, sính lễ chỉ cho một chút lời đồn đãi ở trong thôn truyền mở ra, lời này tự nhiên cũng truyền tới Thẩm a bà lỗ tai.

Cùng Thẩm a bà quen biết mấy cái a bà, tìm tới Thẩm a bà, trong tối ngoài sáng dò hỏi, có phải hay không bởi vì Trần Tiểu Mễ đối Thẩm Trì bất mãn, sính lễ mới cho thiếu.

Thẩm a bà đành phải nói, bởi vì hai cái tiểu hài tử kiếm không nhiều lắm, cho nên, sính lễ mới thiếu, bất quá phải hảo hảo sinh hoạt, sính lễ nhiều ít cũng là không sao cả.

------oOo------

Chương 106: Sự thật hấp thụ ánh sáng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần gia

Trần lão thái thái rầu rĩ không vui nói: "Trần Tiểu Mễ là nghĩ như thế nào, cư nhiên giúp Tiểu Thái định Thẩm Trì, chính hắn là song nhi sinh một cái song nhi, còn cấp đệ đệ tìm một cái song nhi, toàn gia bồi tiền hóa."

Trần lão gia tử thở dài, nói: "Tiểu Thái cảm thấy không thành vấn đề, ngươi cũng đừng quản."

Trần lão thái thái có chút kích động nói: "Mặc kệ, như thế nào có thể mặc kệ? Trần Tiểu Thái gia hỏa này, căn bản không đem ta để vào mắt."

Trần lão thái thái nguyên bản cho rằng, liền tính đoạn thân, nhưng là, hắn tốt xấu cũng là Trần Tiểu Thái nãi nãi, như vậy trọng đại sự tình, hắn là không thể thiếu nàng.

Cho nên Trần Tiểu Thái kết thân hẳn là sẽ tìm đến nàng, cho nên Trần Tiểu Thái kết thân ngày đó, Trần lão thái thái sớm đổi hảo quần áo, chờ Trần Tiểu Mễ tới tìm nàng.

Trần lão thái thái nguyên bản còn nghĩ, nếu Trần Tiểu Mễ tới, nàng có thể nho nhỏ đắn đo một phen.

Kết quả, Trần lão thái thái ở nhà chờ thêm cơm trưa, cũng không gặp có người tới tìm nàng.

Trần lão thái thái phát hiện Trần Tiểu Mễ mấy huynh đệ, căn bản không đem nàng đương hồi sự.

Mấy huynh đệ, căn bản liền không nghĩ tới việc muốn thỉnh nàng.

Nhưng có những người ở Thẩm gia nơi đó ăn qua tiệc đến Trần gia tới xuyến môn, nói là Thẩm gia đồ ăn thật không sai, đồ ăn phân lượng đặc biệt đại, hẳn là hoa không ít bạc.

Còn nói Thẩm Trì là cái có phúc, theo Trần Tiểu Thái, về sau cũng có thể không lo ăn không lo xuyên.

Trần lão gia tử trừu yên, trong lòng cũng có chút hoảng.

Lão gia tử tuy rằng không giống lão thái thái đem hết thảy bãi ở trên mặt, bất quá, trong lòng cũng là cảm thấy thành hôn chuyện lớn như vậy, tất nhiên là muốn thỉnh hắn cái này gia gia, không nghĩ tới Trần Tiểu Thái căn bản không đem hắn cái này trưởng bối đương hồi sự, chỉ biết lấy lòng Thẩm a bà, làm Trần lão gia tử cảm giác thật mất mặt.

Lão gia tử nhìn lão thái thái liếc mắt một cái, nói: "Vậy ngươi tưởng quản, ngươi tưởng như thế nào quản a!"

Lão thái thái bị lão gia tử vừa hỏi, lập tức có chút rầu rĩ.

Trần Tiểu Thái sính lễ tuy rằng không kịp Lục Trình Ngọc năm đó, bất quá cũng không ít, Trần gia mấy năm nay, vì cấp Trần Hà, Trần Cừ đón dâu, lại hoa đi ra ngoài không ít bạc, nhật tử một chút khởi sắc đều không có.

Trần Hà, Trần Cừ hai người cũng ở trấn trên làm công, nhưng là, tiền công thấp, còn mặc kệ cơm, so với Trần Tiểu Mễ công tác kém quá xa, đừng nói Trần Tiểu Mễ, chính là so với Trương Thụy công tác đều kém xa.

Không ai đối lập còn hảo, có như vậy vài người làm đối lập, Trần Hà, Trần Cừ làm việc cũng thực không kính.

Lão thái thái nhìn lão gia tử, nói: "Trương Thụy đi theo Tiểu Mễ đều phát tài, ngươi xem làm hắn dùng A Hà, A Cừ thế nào a! "

Lão gia tử cau mày, cửa hàng Hoa Hạ phúc lợi hảo, hắn có thể không rõ ràng sao?

Người trong thôn đều muốn đi cửa hàng Hoa Hạ làm việc nhưng là cửa hàng Hoa Hạ không thu a!

"Tiểu Mễ sẽ không dùng."

Trần Tiểu Mễ cái gì tính tình, lão gia tử vẫn là hiểu biết.

Lão thái thái không sảng khoái nói: "Chúng ta tôn tử nơi nào so Trương Thụy kém."

Lão gia tử thở dài, nói: "Lời này ngươi cùng Tiểu Mễ đi nói a!"

Lão thái thái sắc mặt biến đổi, tức khắc không nói.

"Ngươi nếu là năm đó, đối lão nhị một nhà hảo chút, liền không phải là hiện tại cái này cục diện." Lão gia tử tràn đầy phiền muộn nói.

Lão thái thái mặt đỏ lên, đôi mắt bên trong ánh lửa bắn ra bốn phía.

Trong khoảng thời gian này, có không ít người tới Trần gia xuyến môn, thường xuyên sẽ có người là thổn thức cùng lão thái thái giảng "Ngươi lúc trước nếu là đối nhị phòng tốt một chút, thì tốt rồi, sẽ là có thể đi trong thành cơm ngon rượu say."

Một đám người lặp lại khen Trần Tiểu Mễ có tiền đồ.

Tới người khích lệ Trần Tiểu Mễ tam huynh đệ có tiền đồ, lão thái thái cảm giác đây là trầ.n trụi nhục nhã, trào phúng nàng có mắt không tròng.

Người khác nói như vậy còn chưa tính, nghe được lão gia tử cũng nói như vậy, lão thái thái khí nhất trừu nhất trừu.

....

Lục gia

"Không nghĩ tới Thẩm a bà lão gia hỏa này, sắp vào đất, nhưng thật ra uy phong đi lên." Lục lão thái thái hùng hùng hổ hổ nói.

Lục Minh rầu rĩ nói: "Trần gia mấy huynh đệ thật đúng là càn rỡ."

"Trình Ngọc a! Nữ nhân kia gọi Thẩm lão thái bà là lão phu nhân, xem lão thái bà khinh cuồng."

Ở nông thôn nhân gia đều là trong đất bào thực, trấn trên nhân gia, mới có thể ở nhà dưỡng một cái tiểu nha đầu tới sai khiến.

Lục lão thái thái nằm mơ đều nghĩ đến, chờ Lục Trình Ngọc làm quan, lộng cái tòa nhà lớn, làm nàng qua đi làm lão phu nhân, tìm mấy cái nha hoàn hầu hạ nàng.

Lão thái thái không nghĩ tới, chính mình không hưởng thụ đến đãi ngộ, lại làm Thẩm a bà trước hưởng thụ rồi, lão thái thái không cấm có chút bực mình.

Lục Trình Ngọc cau mày, người nhà quê xem Trần Tiểu Thái thành hôn, chỉ biết xem sính lễ, Lục Trình Ngọc lại thấy được một ít không giống nhau đồ vật.

Trần Tiểu Thái bên này tiệc cưới, là đặt ở tửu lầu bên trong làm, hơn nữa, tổ chức thời điểm, trấn trên rất nhiều đại lão gia đều đi cổ động, phong cảnh cũng không nhỏ, tiệc rượu còn uống sạch không ít rượu, chỉ là kia rượu liền giá trị vài lượng bạc.

Lục Trình Ngọc thầm nghĩ : Lục Lâm quyền lợi tựa hồ rất đại, Hoa Hạ cửa hàng công nhân, tựa hồ đều thực nghe lời hắn.

Lục Trình Ngọc phía trước động quá tâm tư, muốn tra Hoa Hạ cửa hàng phía sau màn lão bản, bất quá, sau lại có chuyện, liền cấp chậm trễ, xem Trần Tiểu Thái thành hôn vẻ vang, lại động chút tâm tư.

Không chờ Lục Trình Ngọc tìm chủ bộ, nhưng thật ra chủ bộ đại nhân chủ động hẹn hắn.

"Ngươi tỷ phu, ước chúng ta ở Phú Nguyên tửu lầu gặp mặt."

Lý Phương Nguyệt gật gật đầu, nói: "Đúng vậy tỷ tỷ nói, người một nhà thật lâu không gặp mặt, gặp mặt cùng nhau ăn một bữa cơm."

Lục Trình Ngọc phía trước không khảo trung tú tài, đối cái này chủ bộ đại nhân vẫn là thập phần tôn kính, hội khảo trúng, Lục Trình Ngọc tự tin liền đủ, đối chủ bộ đại nhân cảm giác cũng liền như vậy.

Bởi vì cưới Lý Phương Nguyệt, cũng không dính vào chủ bộ đại nhân cái gì quang, Lục Trình Ngọc đối cái này chủ bộ đại nhân kính ý cũng hữu hạn.

Bất quá, biết chủ bộ đại nhân, chủ động tương mời, Lục Trình Ngọc vẫn là có chút tò mò.

Lục Trình Ngọc nhưng không cảm thấy chủ bộ đại nhân này sẽ mời hắn, là tưởng liên lạc một chút cảm tình, hơn phân nửa là có chuyện gì.

Lục Trình Ngọc cảm thấy có thể là bởi vì hắn khảo trung tú tài sự tình, bất quá, nghĩ lại hắn khảo trung tú tài đã có một đoạn thời gian, này chủ bộ này sẽ mới bởi vì chuyện này tìm hắn, không khỏi có chút kỳ quái.

Ngày hôm sau, Lục Trình Ngọc cùng Lý Phương Nguyệt cùng đi Phú Nguyên tửu lầu.

Chủ bộ đại nhân lớn lên béo béo lùn lùn, tuổi cũng không nhỏ, bên người Lý

Như tuy rằng tuổi so Lý Phương Nguyệt lớn vài tuổi, lại bảo dưỡng cực hảo, nhìn rất có vài phần tư sắc, so sánh với Lý Phương Nguyệt tuy rằng tuổi trẻ, nhưng là, ở nông thôn làm lụng vất vả quá độ lại là so Lý Như còn muốn già nua vài phần.

"Chúc mừng, Lục huynh khảo trung tú tài, Lục huynh tuổi còn trẻ, tiền đồ rộng lớn, sau này nếu có thể luôn cố gắng cho giỏi hơn, đã có thể từ đây bình bộ thanh vân, cũng không nên đã quên vi huynh a! "

"Chủ bộ đại nhân nói đùa, càng tiến thêm một bước, nơi nào có dễ dàng như vậy a!"

Lục Trình Ngọc trong lòng tự nhiên cũng là nghĩ càng tiến thêm một bước, bất quá, hắn cũng rõ ràng, chủ bộ lời nói, bất quá là khen tặng lời nói rượu quá ba tuần, chủ bộ cuối cùng đem đề tài chuyển tới mục đích.

"Trình Ngọc, nghe nói cửa hàng Hoa Hạ Lục Lâm là ngươi đường đệ?"

Lục Trình Ngọc trong lòng có chút nghi hoặc, không biết vì sao chủ bộ sẽ đột nhiên đem đề tài chuyển tới Lục Lâm trên người.

"Đúng vậy ".

"Hắn nhưng không đơn giản a!"

Chủ bộ ý vị thâm trường nói.

Lục Trình Ngọc trong lòng hiện lên vài phần nghi hoặc.

Lục Lâm tuy rằng tiền công lấy cao, bất quá, cũng chính là cái đánh tạp, như thế nào đảm đương nổi chủ bộ nói không đơn giản a!

"Ta đường đệ, vẫn luôn tự cấp cửa hàng Hoa Hạ lão bản làm công, nghe nói tiền công không tồi."

Chủ bộ cười cười, nói: "Làm công? Không đúng đi, cửa hàng Hoa Hạ lão bản chính là Trần Tiểu Mễ, Lục Lâm tuy rằng là ở rể, nhưng là, cũng coi như người một nhà, Lục Lâm cũng coi như là tửu lầu nửa cái lão bản."

Lục Trình Ngọc bị dọa sợ.

Lý Phương Nguyệt cũng bị dọa sợ.

"Tỷ phu, ngươi có phải hay không lầm, cửa hàng Hoa Hạ sau lưng, nghe nói có cái đại lão bản, Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm đều cho người ta làm công nha." Lý Phương Nguyệt nhịn không được nói.

Lý Phương Nguyệt xem ra, Trần Tiểu Mễ chính là một cái cao cấp tạp công, như thế nào cũng không tin Trần Tiểu Mễ là lão bản.

Chủ bộ nhìn Lục Trình Ngọc cùng Lý Phương Nguyệt khiếp sợ bộ dáng, không sai biệt lắm đoán được vài phần, bất đắc dĩ nói: "Trước hai ngày ta ở trong nha môn sửa sang lại tư liệu, sớm tại mấy năm trước Hoa Hạ cửa hàng cùng tòa nhà cũng đã thuộc sở hữu của Trần Tiểu Mễ."

Lục Trình Ngọc thì thào nói: "Chuyện này không có khả năng."

Chủ bộ có chút nghiền ngẫm nhìn hai người.

"Tục ngữ nói rất đúng, tài không lộ bạch, cái này sau lưng đại lão bản, hẳn là vì giấu người tai mắt, vô căn cứ ra tới, Trình Ngọc ngươi cũng quá thành thật, bị lừa xoay quanh."

Lục Trình Ngọc banh mặt, ngón tay run nhè nhẹ, trong đầu phảng phất có một cái sấm sét nổ tung Lục Trình Ngọc có chút không biết làm sao.

Chủ bộ nhíu nhíu mày, nói: "Lục Lâm không phải ngươi đường đệ sao? Ngươi một chút đều không biết sao?"

Chủ bộ đại nhân nhìn Lục Trình Ngọc, thầm nghĩ: Hắn điều tra kết quả quả nhiên không sai, Lục Trình Ngọc cùng Lục Lâm quan hệ, thật đúng là chẳng ra gì a!

Trần Tiểu Mễ năm đó vừa mới mua cửa hàng Hoa Hạ thời điểm, cửa hàng Hoa Hạ quy mô còn không phải rất lớn, chủ bộ cũng không lưu ý.

Mấy năm nay, cửa hàng Hoa Hạ sinh ý càng làm càng rực rỡ, còn có không ít làm buôn bán, nghe được cửa hàng Hoa Hạ thanh danh, xa xôi vạn dặm chạy tới nhập hàng cửa hàng Hoa Hạ.

Thậm chí đem Lâm Trấn mức độ nổi tiếng đều đánh ra đi.

Lục Trình Ngọc, Lý Phương Nguyệt ở Lục gia xem ra là cái đại sự, nhưng là kỳ thật chủ bộ căn bản là không đem Lục Trình Ngọc để vào mắt, đối Lục gia sự tình cũng liền không như thế nào để ý.

Bất quá gần nhất Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, chủ bộ đại nhân mới bắt đầu

lưu ý cái này em rể.

Một tra ra chủ bộ không nghĩ tới Lục Trình Ngọc cùng Lục Lâm quan hệ như vậy gần, Lục gia cư nhiên có như vậy một môn có tiền thân thích.

Bất quá, nhìn dáng vẻ, Lục Lâm có tiền, Lục gia một chút cũng chưa dính vào quang a!

Lục Trình Ngọc miễn cưỡng cười cười, nói: "Trong thôn đều nói, cửa hàng Hoa Hạ lão bản ra ngoài, đem cửa hàng giao cho Trần Tiểu Mễ xử lý."

Chủ bộ lắc lắc đầu, nói: "Cửa hàng chính là Trần Tiểu Mễ, là Trần Tiểu Mễ hoa hơn hai trăm lượng mua trở về, các ngươi quan hệ như vậy gần, ngươi đường đệ liền không cùng ngươi đề qua cái gì sao? "

Lục Trình Ngọc: "......"

Lý Phương Nguyệt nắm chặt nắm tay, nàng gả tiến Lục gia nhiều năm, Lục Lâm cùng Lục Trình Ngọc ăn tết, nàng cũng biết một ít.

Lý Phương Nguyệt nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, Lục Lâm cư nhiên phát đạt đến như vậy nông nỗi, chỉ là bởi vì năm đó ân oán, mấy năm nay, bọn họ một chút quang cũng chưa dính lên.

Từ tửu lầu bên trong ra tới, Lục Trình Ngọc cả người đều có chút như lọt vào trong sương mù, mãn đầu óc đều là không dám tin tưởng.

Nếu cửa hàng Hoa Hạ là Trần Tiểu Mễ, kia Lục Lâm rốt cuộc có bao nhiêu bạc a!

Lục Trình Ngọc bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều hỏng mất, trong thôn người vẫn luôn cảm thấy Trần Tiểu Mễ năm đó là bởi vì không có tiền mới đem phòng ở cấp bán đi, Lục Trình Ngọc cũng là như vậy nghĩa.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì thành hôn người, còn có người phiếm toan nói, Trần Tiểu Thái tuy rằng có tiền, nhưng là, cũng không có phòng ở, ở tại trong trấn nhà cửa là khá tốt, nhưng là, này phòng ở rốt cuộc không phải chính mình, ăn nhờ ở đậu, khi nào chủ nhân đã trở lại, liền phải bị đuổi đi.

Lục Trình Ngọc nắm chặt nắm tay, không khó suy đoán, nếu Lâm Trấn nhà cửa là Trần Tiểu Mễ, đều có trấn trên tòa nhà, còn dùng trong thôn phòng ở làm gì.

Cũng liền khó trách, vì cái gì nhiều năm như vậy, Lục Lâm cũng không có ở trong thôn sửa nhà.

Lục Trình Ngọc như thế nào cũng không nghĩ tới, Lục Lâm vô thanh vô tức, cư nhiên đã trở thành trấn trên nhân thượng nhân.

------oOo------

Chương 107: Trong thôn chấn động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Trình Ngọc cùng Lý Phương Nguyệt ngồi xe bò trở lại trong thôn, hai người một đường không nói chuyện.

Lục Trình Ngọc dọc theo đường đi, đều là mơ màng hồ đồ.

"Nhi tử, chủ bộ tìm các ngươi chuyện gì a! "

Thang thị xem Lục Trình Ngọc vẻ mặt bị chịu đả kích bộ dáng, không khỏi có chút mê hoặc.

Lục Trình Ngọc nhìn Thang thị liếc mắt một cái, nói: "Chủ bộ cùng ta hàn huyên một chút."

Thang thị tràn đầy tò mò hỏi: "Chuyện gì a! "

Lục Trình Ngọc nhìn Thang thị liếc mắt một cái, nói: "Cửa hàng Hoa Hạ lão bản là Trần Tiểu Mễ."

Thang thị một chút kích động nhảy dựng lên.

"Không có khả năng."

Lục Trình Ngọc banh mặt, lẩm bẩm nói: "Tuy rằng rất khó tin tưởng, bất quá, hẳn là thật sự."

Cái nào lão bản có thể yên tâm đem cửa hàng cùng tòa nhà giao cho một cái tiểu song nhi, mấy năm đều không để ý tới.

Cửa hàng Hoa Hạ mấy cái công nhân, đều là cùng Trần Tiểu Mễ thiêm bán mình khế lãnh nhiều ít tiền công, cũng đều là Trần Tiểu Mễ định đoạt.

Lục Trình Ngọc trước kia chỉ là cảm thấy cửa hàng Hoa Hạ lão bản quá hồ đồ, một chút không để ý tới sự, bị người đem tiền tài đều tham ô cũng không biết, bây giờ lại cảm thấy Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ giấu thật kỹ a!

Chuyện như vậy, cư nhiêu giấu rất nhiều năm.

Lục Trình Ngọc bỗng nhiên minh bạch, năm đó Trần Tiểu Mễ vì cái gì sẽ như vậy sảng khoái thế Trần Cảnh ra nhiều như vậy tiền.

Lục Lâm là ở rể đi ra, nếu là ở rể đi ra ngoài, chính là Trần gia người, gia, nãi sự tình không dính tay, cũng chưa nói tới bất hiếu.

Trần Tiểu Mễ liền bất đồng, tuy rằng Trần Tiểu Mễ năm đó phân ra, nhưng nếu là Trần gia lão thái thái quyết tâm, đi quan phủ cáo Trần Tiểu Mễ bất hiếu, Trần Tiểu Mễ liền có khả năng bị bắt giam, có đoạn thân thư, liền là một chuyện khác.

Có đoạn thân thư Trần gia hai vợ chồng già như thế nào cùng Trần Tiểu Mễ liền một chút quan hệ đều không có.

Ba mươi lượng bạc đối Trần Tiểu Mễ mà nói, cũng thực sự không coi là cái gì.

Năm đó, nếu là Trần gia người biết Trần Tiểu Mễ kỳ thật chính là cửa hàng lão bản, quả quyết sẽ không chỉ ba mươi lượng bạc, liền buông tha hắn.

Lục Trình Ngọc thầm nghĩ：Trần Tiểu Mễ còn rất mưu tính sâu xa, sớm liền đem hậu hoạn cấp giải quyết.

Mấy năm nay, Trần Tiểu Mễ ở trấn trên cơm ngon rượu say, Trần gia nhật tử, lại là vẫn luôn không có gì khởi sắc.

Bởi vì năm đó Trần Cảnh gặp rắc rối sự tình, Trần gia huynh đệ đối Trần Cảnh oán khí rất lớn, mấy huynh đệ không thiếu đánh nhau.

"Lục Lâm, cư nhiên là lão bản."

Thang thị hận ngứa răng.

Mấy năm nay, nhìn Lục Lâm nhật tử càng ngày càng tốt, Thang thị vẫn luôn chờ mong này cửa hàng lão bản sát một cái hồi mã thương, đem Trần Tiểu Mễ cái này ở cửa hàng làm xằng làm bậy người cấp đuổi ra đi, đem hai người đánh hồi nguyên hình.

Kết quả, náo loạn nửa ngày, cái gọi là "đại lão bản" căn bản không tồn tại, Trần Tiểu Mễ chính mình chính là cái kia đại lão bản.

"Trần Tiểu Mễ, hắn nơi nào bản lĩnh, mua nổi trấn trên phòng ở a! "

Thang thị xem ra, có thể ở trấn trên dừng bước, kia đều là có người có bản lĩnh

lớn.

Trần Tiểu Mễ ở Thang thị cảm nhận, vẫn luôn là cái có hai thanh sức lực tiểu tử ngốc.

Lục Lâm liền càng không cần phải nói, lão thái thái tổng nói Lục Lâm là cái không phúc, ai tới gần hắn ai xui xẻo.

Thang thị cũng là như vậy cho rằng, kết quả, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ cư nhiên là Hoa Hạ cửa hàng lão bản, như vậy thật lớn chênh lệch, không khỏi làm Thang thị cảm giác có chút không tiếp thu được.

Lục Trình Ngọc banh mặt, không nói gì, cửa hàng Hoa Hạ sinh ý kiếm tiền thực, cửa hàng nếu thật là Lục Lâm, kia mấy năm nay Lục Lâm tất nhiên tích cóp không dưới ngàn lượng bạc.

Lục Trình Ngọc bỗng nhiên phát hiện, chính mình tuy rằng khảo trúng tú tài, nhưng là, cùng Lục Lâm chênh lệch lại càng ngày càng xa, Lục Lâm đã sớm đứng ở một cái hắn nhìn thấy nhưng không với tới được độ cao.

Tú tài cũng chính là danh khí dễ nghe, bạc mới là đồ vật thật sự.

Mấy năm nay, trong nhà ăn cơm người nhiều, tiền thiếu, ăn chính là càng ngày càng kém.

Tuy rằng trong nhà vẫn luôn tăng cường Lục Trình Ngọc, nhưng là Lục Trình Ngọc cũng là rất nhiều ngày, mới có thể ăn một bữa thịt.

Nghĩ đến hắn chướng mắt đường đệ Lục Lâm ở trong trấn hỗn hô mưa gọi gió, Lục Trình Ngọc liền cảm thấy cách ứng hoảng.

Từ Lục Trình Ngọc nơi đó nghe tới tin tức, làm Thang thị tâm thần không yên.

Thang thị nhất thời không nhịn xuống, liền cùng lão thái thái nói Lục Lâm sự tình, lão thái thái đã biết, không cấm kích động dị thường, lớn tiếng ồn ào muốn đi tìm Lục Lâm đòi tiền.

Trần Tiểu Mễ là cửa hàng chân chính lão bản sự tình, một chút ở trong thôn truyền mở ra.

Lục Trình Ngọc là chủ trương trước hết nghĩ một chút đối sách, đi thêm suy xét muốn hay không đem lời nói truyền ra đi, nhưng là, lão thái thái chịu không nổi nữa, biết lúc sau, liền kích động nổi trận lôi đình, ở trong thôn mắng to Lục Lâm bất hiếu, chỉ lo chính mình phát đạt, căn bản mặc kệ trong nhà chết sống.

Lục gia lão thái thái như vậy nháo, trong thôn lập tức nổ tung.

"Cửa hàng Hoa Hạ là Trần Tiểu Mễ, không có khả năng đi, không phải trấn trên đại lão bản sao? "

Trong thôn muốn ra cái tiền đồ người không dễ dàng, cửa hàng Hoa Hạ trên danh nghĩa đại lão bản, ở mọi người cảm nhận trung, đó là sâu không lường được.

Kết quả, cái này sâu không lường được người, đột nhiên biến thành Trần Tiểu Mễ, một chúng thôn dân đều có chút khó có thể tin.

"Ta xem cái này cửa hàng, cũng xác thật như là Trần Tiểu Mễ, cửa hàng khai trương đến bây giờ, cái này đại lão bản đi, hắn giống như liền chưa từng có hiện thân."

"Trần Tiểu Mễ không phải đối trấn trên đại lão bản có ân cứu mạng sao? Nói không chừng liền đem cửa hàng đưa cho Trần Tiểu Mễ."

"Cửa hàng chính là ôm kim trứng gà mái a!"

"Cửa hàng thật là Trần Tiểu Mễ liền không đúng rồi a! Trần Tiểu Thái lần trước thành thân, Trần Tiểu Mễ chỉ ra hơn mười lượng sính lễ, này liền có chút không thể nào nói nổi đi."

"Hơn mười lượng bạc cũng không ít, đều là người một nhà, sính lễ cũng chính là đi ngang qua sân khấu, Thẩm Trì hảo phúc khí a! Đi theo Trần Tiểu Thái cơm ngon rượu say."

"Lục gia người tài ba không ít a! Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài, không nghĩ tới Lục Lâm lợi hại hơn, đều làm lão bản."

"Lục Lâm lợi hại có ích lợi gì, đã sớm ở rể đi ra ngoài, cũng không tính Lục gia người."

Trần Tiểu Mễ là cửa hàng Hoa Hạ lão bản sự tình bạo ra tới, Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái hôn sự lại bị người nghị luận lên.

Trong lúc nhất thời, Thẩm Trì thành trong thôn tất cả mọi người hâm mộ người may mắn, nếu Trần Tiểu Mễ là cửa hàng Hoa Hạ đại chủ nhân nói, Trần Tiểu Thái chính là thiếu đông gia.

Cửa hàng Hoa Hạ như vậy có tiền, Thẩm Trì thành chủ nhân phu nhân, thế nào

cũng có thể dính không ít quang a!

Mấy cái năm đó coi trọng Trần Tiểu Thái, kết quả, bỏ dở nửa chừng nhân gia, sôi nổi hối hận không thôi.

Mấy nhà người xem ra, năm đó hay là lại kiên trì một chút nhà mình khuê nữ cùng Trần Tiểu Thái sự tình liền thành, cửa hàng Hoa Hạ lớn như vậy một cái cửa hàng, hơi chút lậu điểm ra tới, cũng đủ làm ở nông thôn cả gia đình, cơm ngon rượu say.

Mọi người sôi nổi cảm thán Thẩm a bà hảo phúc khí, tuy rằng nhi tử, con dâu sớm chết, lại không nghĩ rằng song tế cho nàng mặt dài, một cái tiểu song nhi cư nhiên tìm cái tốt như vậy nhà chồng.

....

Trần gia người một nhà ngồi ở cùng nhau, trên mặt đều có chút khó coi.

Trần Thủ Tín có chút kích động nói: "Trần Tiểu Mễ là đại lão bản, còn cất giấu, hắn rõ ràng là ở phòng các ngươi a!"

Trần Thủ Nhân cũng có chút kích động, hắn không nghĩ ra như thế nào Trần Tiểu Mễ lập tức liền thành cửa hàng lão bản.

Trần Cảnh có chút kích động nói: "Trần Tiểu Mễ có tiền, gia hỏa này có tiền còn giả nghèo."

Trần Cảnh mấy năm nay, bị tra tấn không nhẹ, Trần Tiểu Mễ là cửa hàng lão bản sự tình truyền tới Trần Cảnh trong tai, Trần Cảnh đã kinh ngạc, lại tức giận.

"Lúc trước muốn thiếu a!"

Trần lão thái thái cũng là biết vậy chẳng làm.

"Lão nhân ngươi nói hắn là bởi vì không có tiền mới bán phòng ở, nơi nào là không có tiền a! Này rõ ràng là bởi vì hắn ở trấn trên đã có phòng ở, cho nên căn bản liền chướng mắt ở nông thôn phòng ở."

Trần lão gia tử trong lòng thở dài.

Năm đó, Trần Cảnh gặp phải sự lúc sau, Trần Tiểu Mễ ra một nửa, dư lại một nửa lại đem bọn họ người một nhà lăn lộn không nhẹ.

Trần Tiểu Mễ nếu là lão bản, kia một trăm lượng đối với Trần Tiểu Mễ mà nói, căn bản là không tính cái gì.

"Cha Trần Tiểu Mễ một người phát tài, căn bản là mặc kệ trong nhà, hắn cũng thật quá đáng." Trần Thủ Nhân nói.

Trần lão gia tử thở dài một tiếng, nói: "Đoạn thân thư đều ký, hắn tiền lại nhiều, cũng cùng chúng ta Trần gia không quan hệ."

Lúc trước, Trần Tiểu Mễ đưa tiền tiền đề chính là ký tên đoạn thân thư, mà đoạn thân thư phía trên, minh xác quy định hai bên từ đây hai không liên quan.

Trần Tiểu Mễ chẳng sợ đói chết, cũng sẽ không muốn Trần gia tiền, mà Trần gia nếu là đói chết, Trần Tiểu Mễ cũng không cần cứu tế.

Lão thái thái có chút kích động nói: "Tiểu tử kia là cố ý, cố ý, ta nói hắn vì cái gì đưa tiền cấp như vậy sảng khoái, hắn chính là lừa gạt ta đâu."

Trần lão gia tử cũng cảm thấy Trần Tiểu Mễ chỉ sợ là đã sớm đoán trước tới rồi ngày này, cho nên, lúc trước mới có thể tìm bọn họ viết đoạn thân thư.

Trần Thủ Nhân nhìn lão thái thái, có chút kích động nói: "Nương lúc trước, ngươi liền không nên muốn ba mươi lượng, nên muốn mấy trăm lượng."

Lão thái thái banh mặt, nói: "Ba mươi lượng liền tưởng đoạn thân, quá tiện nghi hắn."

Trần Cảnh run run thân mình.

Năm đó, bởi vì hắn thiếu tiền sự tình, người một nhà đều oán trách hắn, hắn từ bỏ khoa cử, từ bỏ cẩm tú tiền đồ tầm thường nhiều năm như vậy, Trần Cảnh bỗng nhiên phát hiện, hắn căn bản không cần phải chịu như vậy nhiều khổ.

Năm đó, Trần Tiểu Mễ hoàn toàn có thể cho hắn trả hết tiền nợ, chính là, Trần Tiểu Mễ cố tình thấy chết mà không cứu, nhìn hắn nghèo túng, nhìn hắn từ một cái người đọc sách trở thành chân đất.

Trần lão gia tử banh mặt, biết Trần Tiểu Mễ là cửa hàng Hoa Hạ lão bản, Trần lão gia tử cũng là có chút tâm tình kích động.

Trần Tiểu Mễ như vậy bản lĩnh lớn như vậy, là Trần lão gia tử là không nghĩ tới.

Trần lão gia tử nhịn không được tưởng: Lúc trước hắn nếu là đối nhị phòng tốt một chút, nếu là ở lão thái bà buộc nhi tử vào núi thời điểm, ngăn trở một chút,

có lẽ hiện tại nhị phòng còn hảo hảo, Trần Tiểu Mễ cũng sẽ đối hắn hảo hảo, hắn liền ở trấn trên làm lão thái gia, nơi nào còn dùng giống như bây giờ, đốn đốn vì củi gạo mắm muối phát sầu, trong nhà còn không có cái ngừng nghỉ.

Hắn chính là nghe thôn dân nói, này Thẩm a bà mấy năm nay, liền ở trấn trên ở, trên tay còn có mấy cái nữ công, mấy cái nữ công đều nghe nàng phân phó, nhật tử không biết bao nhiêu tự tại đâu.

"Trần lão gia tử, cửa hàng Hoa Hạ là Trần Tiểu Mễ, có phải hay không thật sự a!"

Trần lão gia tử vừa đi đi ra ngoài, đã bị mấy cái thôn dân cấp vây quanh.

"Ta cũng không biết."

"Lão gia tử, ngươi như thế nào có thể không biết đâu!"

Trần lão gia tử hắc mặt.

Trần Tiểu Mễ sự tình, hắn đều là nghe thôn dân nói, rất nhiều thôn dân đối việc này rất là tò mò, sôi nổi chạy tới hỏi hắn, làm Trần lão gia tử mặt có chút không nhịn được.

Trần lão gia tử rầu rĩ nói: "Cái kia tiểu tử thúi sự tình, ta như thế nào sẽ biết."

Mấy cái thôn dân xem Trần lão gia tử sắc mặt không tốt, cũng không đuổi theo hỏi.

"Ta đã sớm nói, hỏi hắn vô dụng, Trần gia cùng Trần Tiểu Mễ quan hệ có bao nhiêu cứng đờ, ngươi không biết sao?"

"Trần Tiểu Mễ tốt xấu cũng là Trần gia người a!"

"Trần gia lão nhị là chết như thế nào? Ngươi không biết sao?"

"Trần gia lão nhị đã chết, Trần gia lão đại liền tưởng đem Trần Tiểu Thái cấp bán đi, việc này ai không biết a!"

"Không nghĩ tới, Trần Tiểu Mễ cư nhiên là lão bản, sớm biết rằng, năm đó hắn nghèo túng thời điểm, giúp một phen, này sẽ cũng có thể ở cửa hàng tìm phân sống làm."

"Nghe nói, cửa hàng Hoa Hạ cấp tiền công rất được a!"

Mấy cái thôn dân nghị luận một trận, sôi nổi cảm thán năm đó, có mắt không tròng, không thấy ra tới, Trần Tiểu Mễ cư nhiên là cái làm đại tài chủ mệnh.

------oOo------

Chương 108: Lục lão thái thái tìm tới cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Định đãi ở trong phòng, nghe mấy cái tộc nhân nói, tâm tình rầu rĩ.

Biết Trần Tiểu Mễ có thể là cửa hàng Hoa Hạ chủ nhân, vài người liền tìm lại đây, xem có phải hay không có thể cùng Trần Tiểu Mễ chỗ hảo quan hệ.

"Cửa hàng Hoa Hạ mấy năm gần đây kiếm không ít tiền a!"

"Trần Tiểu Mễ hiện tại khẳng định có tiền, nếu là có thể xách tộc nhân một phen, kia trong tộc người nhật tử đã có thể hảo quá nhiều, cho nên, hiện tại việc cấp bách, chính là cùng Trần Tiểu Mễ làm tốt quan hệ."

Trần Định nghe mấy cái tộc nhân mồm năm miệng mười nghị luận, tâm tình có chút khác thường.

Năm đó, hắn tìm tới Trần Tiểu Mễ cấp Trần Cảnh ra tiền, Trần Tiểu Mễ hẳn là hận hắn nhất, loại tình huống này, hắn đi tìm Trần Tiểu Mễ xách một phen trong tộc, Trần Tiểu Mễ chỉ sợ lười đi để ý hắn.

Huống chi, năm đó Trần Tiểu Mễ mang theo Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch rời đi Trần gia thời điểm, trong tộc cảm thấy Trần Tiểu Mễ một cái tiểu song nhi nháo quá mức, cũng chưa ra mặt cho hắn nói chuyện.

Lúc sau, Trần Tiểu Mễ mang theo hai cái đệ đệ, ở tại trong núi thời điểm, tộc nhân phần lớn ốc còn không mang nổi mình ốc, cũng không giúp đỡ một phen.

Mấy cái tộc lão ở Trần Định trong nhà, thảo luận một hồi lâu, mới rời đi.

"A Dương a!" Trần Định nói.

Trần Dương thở dài.

"A cha, việc này chúng ta vẫn là trước từ từ đi, ngài đừng lại nháo trong ngoài không phải người."

Trần Định nghe được Trần Dương nói, gật gật đầu.

"Nhi tử, ngươi nói rất đúng."

Năm đó, Trần Định không nghĩ nhiều, liền đáp ứng Trần Tiểu Mễ hỗ trợ xử lý ở nông thôn tòa nhà.

Lúc sau, phòng ở thật vất vả bán đi, Trần lão thái thái nói hắn ăn hoa hồng, Trần Cừ còn cùng người ta nói, tòa nhà này vốn dĩ là hắn ca ca hôn phòng, kết quả, hắn cái này tộc trưởng khi dễ người, đem phòng ở cấp bán rẻ, Trần Định bị chọc tức thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Ngươi xem việc này là thật vậy chăng? Trần Tiểu Mễ thật là cửa hàng Hoa Hạ lão bản? Kia trấn trên như vậy đại cái cửa hàng cùng tòa nhà, thế nào cũng đến mấy trăm lượng đi." Trần Định nói.

Trần Dương gật gật đầu, nói: "Hẳn là đi, vô duyên vô cớ, Lục lão thái thái cũng sẽ không nói dối như vậy."

"Nghe nói, cửa hàng Hoa Hạ còn ở Liễu Trấn bên kia khai một nhà chi nhánh a! Thêm lên, đến không được."

"Nếu là Lâm Trấn bên này cửa hàng thật là Trần Tiểu Mễ, kia Liễu Trấn bên kia, cũng hơn phân nửa đúng rồi."

Trần Định thở dài, nói: "Đáng tiếc."

Trong tộc thật vất vả ra một cái như vậy tiền đồ người, cố tình lại cùng trong tộc không ưa nhau.

Nếu là năm đó trong tộc giúp tiểu song nhi này một phen, Trần Tiểu Mễ hẳn là cũng là sẽ biết ơn báo đáp.

Rốt cuộc Trần Tiểu Mễ mỗi cách một đoạn thời gian, liền sẽ cấp trong thôn cái kia giúp qua hắn lão thợ săn tặng đồ, đáng tiếc, lão thợ săn không phúc khí, một năm trước đã qua đời.

"Cha, ta nghe nói, Lục lão thái thái ở trong thôn tuyên bố nàng muốn đi tìm Lục Lâm phiền toái, nàng muốn cho Lục Lâm cửa hàng khai không được." Trần Dương nói.

Trần Định kéo xuống mặt, nói: " Lục lão thái thái là chuyện như thế nào, Lục Lâm đã ở rể cấp Trần Tiểu Mễ, liền tính Trần gia người, có nàng chuyện gì."

Trần Dương banh mặt, nói: "Cha, Lục lão thái thái cái gì tính tình, ngươi không biết sao? Vô lý cũng muốn giảo ba phần, Lục Trình Ngọc hiện tại lại là tú tài."

....

Cửa hàng Hoa Hạ.

Lục Lâm đãi ở phòng bếp bên trong, làm chả giò chiên.

Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo ở bên cạnh, chờ chả giò chiên ra nồi.

Nguyên Bảo một tay cầm một chiếc đũa, có vẻ có chút hùng hổ.

Trương Thụy nhìn Lục Lâm, sắc mặt có chút cổ quái.

"Lâm ca, bằng không vẫn là ta đến đi, ngươi thân phận, làm cái này không thích hợp. "

Lục Lâm nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, nói: "Ngươi tới, ngươi sẽ sao? Lại có, ta cái gì thân phận, ta có cái gì thân phận."

Trương Thụy: "......"

"Lâm ca, gần nhất rất nhiều người hỏi ta, ngươi có phải hay không cái này cửa hàng lão bản." Trương Thụy nói.

Lục Lâm nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Nên tới rốt cuộc tới a!

"Cái này cửa hàng lão bản cũng không phải là ta."

Cửa hàng là ở Trần Tiểu Mễ danh nghĩa đâu, hắn chỉ có thể tính cái làm giúp.

Trương Thụy có chút mê võng nói: "Nói như vậy thật sự có cái đại lão bản a!"

Lục Lâm cười cười, nói: "Đại lão bản có cái gì hảo không yên tâm."

Có hắn như vậy cái có khả năng gia hỏa ở, cửa hàng mới có thể tiền vô như nước a!

"Nguyên lai, Lâm ca, ngươi không phải lão bản a! Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng ngươi thật là đại lão bản đâu, bất quá, trong thôn người giống như đều hiểu lầm." Trương Thụy gãi gãi cái ót nói.

Lục Lâm nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, nói: "Ta có chỗ nào không giống

đại lão bản sao?"

Trương Thụy gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói: "Ta đương nhiên không phải cảm thấy Lâm ca ngươi không giống đại lão bản, ta là cảm thấy đại lão bản đều là khó lường nhân vật, rất khó thấy mặt, bất quá, Lâm ca, ngươi cũng đã rất lợi hại."

Lục Lâm: "......"

"A cha, a cha, có thể ăn sao?" Nguyên Bảo trừng mắt mắt to hỏi.

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Có thể, có thể, thổi thổi tiểu tâm nóng."

Nguyên Bảo có chút gấp không chờ nổi nói: "Biết, đã biết."

Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo hai người tương đối ngồi, mỹ tư tư ăn chả giò chiên, đối với "đại lão bản" vấn đề này, hoàn toàn không có hứng thú.

Trương Thụy nhìn Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo, gãi gãi đầu, thầm nghĩ: Hai tên gia hỏa, thật đúng là bình tĩnh a! Đối trong tiệm đại lão bản một chút đều không hiếu kỳ, chỉ biết ăn.

Trương Thụy xem Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo ăn ngon, cũng không khỏi miệng lưỡi thèm.

"Lâm ca, cái này giã cuốn, ta có thể ăn được hay không a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Có thể, dù sao cũng có nhiều."

"Lâm ca, Lục gia lão thái thái tới." Tần Lãng đi vào tới báo cáo nói.

Lục Lâm nhướng mày, nói: "Tới sao?"

Lục Lâm thầm nghĩ: Lão thái bà tới thật mau a!

Tần Lãng gật gật đầu, do dự một chút, lại nói: "Tiểu Mễ ca nghe nói lão thái thái tới, đi ra ngoài."

Cửa tiệm, Lục lão thái thái tràn đầy tức giận thoá mạ, chung quanh vây quanh không ít xem náo nhiệt người.

"Lục Lâm, ngươi cái bất hiếu đồ vật a! Chỉ lo chính mình cơm ngon rượu say, cũng mặc kệ ngươi gia nãi chết sống."

"Lục Lâm, trong nhà đều không có gì ăn, ngươi nhưng thật ra thịt cá ăn ngon a! Ngươi gia, bị bệnh lâu như vậy, ngươi cái bất hiếu đồ vật, cũng không thèm nhìn tới, thật quá đáng."

Lục lão thái thái ở cửa hàng phía trước đại sảo đại nháo, dẫn tới người chung quanh nghị luận sôi nổi.

Trần Tiểu Mễ bình tĩnh nhìn Lục lão thái thái nói: "Lục Lâm lúc trước là mình không rời nhà, lại là ở rể, này ngươi cùng lão gia tử chết sống, như thế nào cũng không tới phiên Lục Lâm phụ trách, ngươi muốn tìm người phụ trách nói, vẫn là muốn tìm ngươi đại tôn tử a! Như thế nào ngươi Lục Trình Ngọc làm ngươi sống không nổi nữa, hắn tốt xấu cũng là cái tú tài công đâu, liền không quá thỏa đáng a!"

Đi theo lão thái thái tới Thang thị nghe được Trần Tiểu Mễ nói, sắc mặt khó coi thực.

Lão thái thái lại đây nháo, nàng là duy trì, ở nàng xem ra, Trần Tiểu Mễ hiện tại giá trị con người phỏng chừng là có, kia khe hở ngón tay gian lậu ra tới một chút, đều đủ bọn họ chi phí sinh hoạt một năm.

Xem Trần Tiểu Mễ đem hỏa hướng nhà mình nhi tử trên người dẫn, Thang thị mơ hồ có chút lo lắng, người đọc sách coi trọng nhất thanh danh, lão thái thái như vậy làm ầm ĩ, đối nhi tử thanh danh cũng có ảnh hưởng, nhưng là......

Trước mắt này tình hình, cũng bất chấp như vậy nhiều.

"Trần Tiểu Mễ, Lục Lâm tuy rằng là ở rể ra đi, nhưng tốt xấu cũng là ta Lục gia người, lão gia tử tê liệt trên giường, hắn liền cái mặt đều không lộ, thật quá đáng."

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Lục Lâm năm đó bệnh nửa chết nửa sống bị đưa ra môn, bây giờ ngươi xả cái gì quá mức."

Trần Tiểu Mễ nhìn đi theo Thang thị lại đây mấy cái thôn dân, nói: "Đại Thạch Thôn các thôn dân, các ngươi ai nguyện ý đem lão thái thái đưa trở về, một người ta ra hai trăm văn tiền."

Thang thị nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Lão thái thái tuổi lớn như vậy, còn chạy ra làm ầm ĩ, nhiều không hảo a! Ta xem lão thái thái đầu tựa hồ không rõ lắm, vẫn là về

nhà tĩnh dưỡng cho thỏa đáng."

Mấy cái thôn dân hai mặt nhìn nhau, có cái thôn dân kìm nén không được nói: "Tiểu Mễ ca, thực sự có hai trăm văn tiền sao? "

Người trong thôn ở trong thành làm công, một ngày mệt chết mệt sống cũng bất quá mười mấy hai mươi văn tiền, hai trăm văn tiền đã để được với hơn mười ngày thu vào, nghe được Trần Tiểu Mễ nói hai trăm văn tiền vài người đều tâm động.

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Đương nhiên. Ta khi nào nói chuyện không tính."

Mấy cái thôn dân ủng đi lên, đem lão thái thái kéo mở ra, nói: "Lục lão thái thái, ngài đừng làm ầm ĩ, chạy nhanh cùng chúng ta hồi thôn đi."

Lục lão thái thái nhìn mấy cái thôn dân, có chút kích động nói: "Các ngươi muốn làm gì?"

"Lão thái thái, này Lâm ca đều ở rể ra đi ra ngoài, Lục gia sự tình cũng không nên Lâm ca quản."

"Đúng vậy! Năm đó Lâm ca là mình không rời nhà."

Vài người tiến lên, đối với lão thái thái một trận lôi kéo, đem lão thái thái cấp kéo mở ra.

Trần Tiểu Mễ cười cười, đối với một bên Tần Lãng sử cái ánh mắt.

Tần Lãng lập tức lấy ra một cái túi tiền, đem tiền đặt cọc thanh toán, mấy cái đại hán thu đồng tiền, đem Lục lão thái thái đưa lên xe.

Lục lão thái thái bị mọi người ủng lên xe, khí thất khiếu bốc khói, không được rống to kêu to.

Mấy cái thu tiền thôn dân, tiếp đón xe bò chủ nhân trở về thôn.

Lão thái thái bị mang đi, Thang thị thế đơn lực mỏng, cũng không đứng được chân, đành phải trước đi theo đi trở về.

Lão thái thái là bị mấy cái thôn dân cưỡng chế vặn đưa về tới.

Lục Trình Ngọc biết Trần Tiểu Mễ là cái li kinh phản đạo, lại không nghĩ rằng Trần Tiểu Mễ cư nhiên sẽ làm như vậy.

"Tạo nghiệt a!"

Cảm thấy bị vô cùng nhục nhã lão thái thái, thập phần không cam lòng.

Thang thị cũng không nghĩ tới Trần Tiểu Mễ cư nhiên sẽ ra chiêu này, đi theo đi xem náo nhiệt thôn dân còn có hai trăm văn tiền, bọn họ trừ bỏ mất mặt, cái gì cũng không vớt được.

Lục Trình Ngọc thanh mặt, cảm thấy mấy cái thôn dân vì hai trăm văn tiền, đem lão thái thái ngạnh đưa về tới, thật sự thật quá đáng.

Lục lão thái thái nhìn Lục Trình Ngọc, có chút kích động nói: "Trình Ngọc a! Trần Tiểu Mễ cũng quá càn rỡ, ngươi đến tưởng cái biện pháp trị trị hắn."

Lão thái thái đi cửa hàng, nhìn đến cửa hàng rực rỡ muôn màu thương phẩm, đôi mắt đều mau thẳng.

Lục lão thái thái phía trước cũng đi qua trấn trên, bất quá, lúc ấy nàng cho rằng cửa hàng là sau lưng đại lão bản.

Bây giờ biết cửa hàng là Trần Tiểu Mễ hoàn toàn không phải một cái khái niệm.

Lục Trình Ngọc banh mặt.

Lão thái thái xuất sư bất lợi, trong khoảng thời gian ngắn, Lục Trình Ngọc cũng không thể tưởng được biện pháp gì.

Thang thị tràn đầy buồn bực nói: "Đi theo đi thôn dân cũng thật quá đáng."

Trên thực tế, Thang thị sợ có hại, cho nên, tìm mấy cái thôn dân cùng đi Trần Tiểu Mễ địa bàn.

Nguyên bản là muốn tìm những người này thêm can đảm, bất quá, những người này đi chỉ nghĩ xem diễn.

Trong thôn có người thuê Thẩm a bà đất, có người dựa bán thêu phẩm, thổ sản vùng núi, rau dưa gạo thóc cấp cửa hàng Hoa Hạ....... Biết Trần Tiểu Mễ có tiền, nhìn không thấu tình thế, ai cũng không muốn đắc tội.

Lão thái thái đến Hoa Hạ cửa hàng cửa đi nháo thời điểm, mấy cái đi theo đi nhìn náo nhiệt người, sợ chọc phiền toái, lặng lẽ né tránh bất quá, vẫn là làm mắt sắc Trần Tiểu Mễ cấp phát hiện.

Lục lão thái thái tràn đầy tức giận nói: "Một đám đầu tường thảo."

Đem Lục lão thái thái vặn đưa về tới tổng cộng năm người, Trần Tiểu Mễ một chút liền hoa một lượng bạc.

Lục lão thái thái đều mau bị Trần Tiểu Mễ tức chết rồi, nghĩ Trần Tiểu Mễ tình nguyện tiêu tiền xem nàng mất mặt, cũng không muốn đưa tiền hiếu kính nàng.

------oOo------

Chương 109: Lí chính tới cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương gia

Trương Lâm Sinh nhìn Trương Đại Hổ, mặt ủ mày ê nói: "Đại Hổ, ngươi đem Lục lão thái thái bắt đưa lên xe bò a!"

Trương Đại Hổ gật gật đầu, có chút đắc ý nói: "Đúng vậy!"

Trương Đại Hổ có chút hưng phấn, Trần Tiểu Mễ đây liền cho 200 văn đâu, đưa tiền cấp sảng khoái.

Trần Tiểu Mễ thật không hổ là cửa hàng Hoa Hạ lão bản a! Ra tay chính là không bình thường.

Tiền cũng quá hảo kiếm lời, nếu là Lục lão thái thái một tháng đi trấn trên chạy mấy tranh, hắn có thể kiếm không ít bạc, làm này sống có thể so trên mặt đất bào thực nhẹ nhàng nhiều.

Trương Lâm Sinh thở dài, nói: "Lão thái thái tuổi không nhỏ, ngoại vừa ra chuyện gì làm sao bây giờ?"

Trương Đại Hổ bĩu môi, không để bụng nói: "Cha, ta lại không ngốc, muốn ta một người ta khẳng định không làm a! Chúng ta vài người đồng loạt ra tay, chế trụ lão thái thái tay chân, đem nàng hướng Lục gia một đưa, lão cha, ngươi đừng nhìn lão thái thái này tuổi lớn, liền nàng này cổ làm ầm ĩ kính, dễ dàng ra không được sự."

Trương Lâm Sinh trừng mắt nhìn Trương Đại Hổ liếc mắt một cái.

"Lục Trình Ngọc hiện tại chính là tú tài, không hảo đắc tội a!"

"Tú tài lại có thể thế nào, không có tiền nói, cũng chính là cái tú tài nghèo." Trương Đại Hổ có chút khinh thường nói.

Trương Đại Hổ nghĩ đến cửa hàng Hoa Hạ quy mô, thầm nghĩ : Tú tài nơi nào so thượng chưởng quầy a!

Nghe nói ở cửa hàng công tác hạ nhân, thường thường cũng có thể có thịt ăn,

đãi ngộ tốt đến không được.

Trương Lâm Sinh nghĩ nghĩ, nói: "Cũng đúng."

"Cha, 200 văn đâu, cũng đủ mấy cân thịt đâu, thật tốt kiếm a! Ta xem Trần Đại Lực cũng muốn kiếm cái này tiền, bất quá, gia hỏa này nhát gan, xem chúng ta đi lên, chỉ ở một bên xem hướng gió, chậm trễ, người cũng đủ rồi, tiền cũng không hắn phân."

Trương Đại Hổ đôi mắt sáng lấp lánh, lộ ra một đôi răng nanh.

Trương Đại Hổ mấy năm trước là hài tử vương, mấy năm nay đã trưởng thành cái choai choai tiểu tử, bởi vì hắn sức lực đại, tâm nhãn sống, này trong thôn không ít tiểu tử đều đối hắn thực tin phục.

Trương Lâm Sinh gật gật đầu, nói: "Cũng là, người nhiều, Lục gia cũng vô pháp truy cứu, tiền chính là thật thật tại tại."

Trương Đại Hổ có chút mê hoặc nói: "Cha, ngươi xem này Lục gia người ta nói chính là thật vậy chăng. Cửa hàng Hoa Hạ kỳ thật là Lục Lâm, Lục Lâm sợ bọn họ tới cửa chiếm tiện nghi, cho nên, mới nói dối sau lưng có cái đại lão bản."

"Ai biết được, bất quá, cái kia đại lão bản là không ai gặp qua, thật đúng là không biết có hay không." Trương Lâm Sinh nói.

"Ta nghe trong thôn người ta nói, không ngừng Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Thái cũng đã sớm ở trấn trên mua phòng ở, Thẩm Trì gả cho Trần Tiểu Thái, là đi theo Trần Tiểu Thái đi cơm ngon rượu say." Trương Đại Hổ nói.

Trương Lâm Sinh thầm nghĩ: Cửa hàng Hoa Hạ mấy năm nay phi thường hỏa, còn có không ít khách thương xa xôi vạn dặm chạy tới nhập hàng, đối bọn họ như vậy người nhà quê mà nói, ở trấn trên mua cái phòng ở không dễ dàng, bất quá, đối Trần Tiểu Mễ mà nói, liền đơn giản.

Lục gia lão thái thái sự tình, ở trong thôn náo ồn ào huyên náo, tự nhiên cũng truyền tới Trần gia lỗ tai.

Trần gia lão thái thái biết cửa hàng là Trần Tiểu Mễ, cũng là có chút ngo ngoe rục rịch, bất quá, làm Vương thị đuổi ở đằng trước.

Trần lão thái thái đối với Vương thị ăn mệt việc này, cao hứng thực, nhưng là, biết Trần Tiểu Mễ cổ động thôn dân đem Vương thị bắt đưa về tới lại cảm thấy chính mình nếu là đi trấn trên, chỉ sợ cũng là kết cục này, lại buồn bực.

Trần lão thái thái cân nhắc, Trần Tiểu Mễ trời sinh phản cốt, là cái không thiện lương, cũng sẽ không bởi vì hắn là trưởng bối, mà thủ hạ lưu tình.

"Người trong thôn thật đúng là nghe kia tiểu tử thúi nói a!" Trần lão thái thái rầu rĩ nói.

"200 văn đâu." Trần lão gia tử nói.

Hai trăm văn tiền, có thể mua không ít trứng gà, chỉ cần đem Lục lão thái thái bắt đưa về tới, là có thể được đến như vậy nhiều bạc này thôn dân có thể không làm sao?

Động thủ vài người, thêm lên kiếm lời được một lượng bạc đâu.

Trần lão thái thái rầu rĩ nói: "Tiểu tử này hiện tại có tiền, tiền đều không lo tiền tiêu a!"

Trần Cảnh trong lòng nôn hoảng.

Trần Cảnh còn đọc sách thời điểm, cũng từng hâm mộ quá trấn trên viên ngoại tiêu tiền như nước sinh hoạt.

Trần Cảnh không nghĩ tới, chính mình không hưởng thụ đến sinh hoạt, Trần Tiểu Mễ trước hưởng thụ tới rồi.

"Lão gia tử, ngươi có chủ ý gì không?" Lão thái thái không cam lòng hỏi.

Lão gia tử không sảng khoái nói: "Ta nơi nào có cái gì chủ ý."

Lão gia tử trong lòng cũng là hối hận không thôi, chỉ cảm thấy vinh hoa phú quý gặp thoáng qua, thật sự đáng tiếc, đối luôn luôn coi trọng đại phòng, lại nhiều vài phần oán khí.

....

Trương gia.

Trương Thành trừu yên, cau mày, như suy tư gì.

"Cha, Lục gia người tới làm gì?"

Trương Thành nhàn nhạt nói: "Vì Lục Lâm sự tình, này cửa hàng Hoa Hạ thật là Trần Tiểu Mễ? Có phải hay không lầm a!"

Trương Tiến nghĩ nghĩ, nói: "Lão thái thái không phải nói, cửa hàng khế nhà đã sớm chuyển cấp Trần Tiểu Mễ, kia hẳn là không sai đi."

Lục Trình Ngọc hẳn là từ chủ bộ bên kia nghe tới tin tức, chủ bộ đại nhân hẳn là cũng sẽ không nói hươu nói vượn.

Hơn nữa việc này xác thật là như thế này mới hợp lý, cửa hàng Hoa Hạ bên trong công nhân có bao nhiêu tiền công, tất cả đều là Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm định đoạt, bình thường quản sự nơi nào tới lớn như vậy quyền lợi.

Đều đã nhiều năm, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ vẫn luôn ở tại trấn trên, cũng chưa như thế nào sẽ đến quá.

Trương Thành thì thào nói: "Trần Tiểu Mễ cư nhiên ở trấn trên có cái lớn như vậy cửa hàng."

Trương Tiến suy tư một chút nói: "Cửa hàng Hoa Hạ một năm, hẳn là có cái mấy trăm vạn tiền lời."

Cái này tiền lời, cũng không phải Trương Tiến nghĩ, mà là thôn dân đoán.

Trương Thành hít ngược một hơi khí lạnh, nói: "Nhiều như vậy a!"

Trương Thành tuy rằng là lí chính, nhưng Trương gia nhật tử quá cũng cứ như vậy.

Chợt phát hiện trong thôn cư nhiên cất giấu như vậy một cái đại tài chủ, Trương Thành không khỏi bị ngây ngẩn cả người.

Trương Tiến rầu rĩ nói: "Trần Tiểu Mễ thật đúng là trầm ổn a!"

Nhiều năm như vậy, một cái đại lão bản tổng bị ngộ nhận thành công nhân, cũng không giải thích cái gì

Lục gia cùng Trần gia mấy năm nay nhật tử nhưng qua chẳng ra gì a!

"Lục gia người tới tìm cha ngươi làm gì a!" Trương Tiến hỏi

Trương Thành nhàn nhạt nói: "Chính là muốn tìm ta hoà giải một chút."

Trương Tiến lắc lắc đầu, nói: "Chỉ sợ không dễ dàng như vậy, cha, ngươi đừng quên, năm đó Lục Lâm vì ở rể sự tình, còn kém điểm đã chết."

Trương Thành không cho là đúng nói: "Kia không đều là chuyện quá khứ sao? Huống hồ, nếu không phải Lục gia đem hắn ở rể cấp Trần Tiểu Mễ kia Lục Lâm còn không có hiện tại ngày lành quá đâu."

Trương Tiến nhìn Trương Thành, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Lão cha đau lòng người trong thôn, xem Trần Tiểu Mễ phát đạt muốn giúp đỡ một chút, cũng phải nhìn người trong thôn có phải hay không thật sự sẽ cảm kích a!

Phía trước, Trần Cảnh nháo ra chuyện đó, vẫn là Trần gia tộc trưởng ra mặt hòa giải, kết quả thế nào, Trần lão thái thái ồn ào Trần gia tộc trưởng cầm chỗ tốt bán phòng ở còn ăn hoa hồng, khí đều nằm xuống.

"Lục Lâm đều ở rể ra đi, cũng không đạo lý làm Lục Lâm cấp Lục Trình Ngọc ra tiền." Trương Tiến nói.

Trương Thành lắc lắc đầu, nói: " Lục Trình Ngọc nếu là thi đậu cử nhân, chúng ta đây toàn bộ thôn đều phát đạt, này muốn trúng cử đi, tốt nhất vẫn là tiến tốt một chút học phủ, muốn khảo cử nhân nói, lộ phí cũng không có thể thiếu."

"Cha, đây là Lục gia người cùng ngươi nói?" Trương Tiến không sảng khoái nói.

Trương Thành xấu hổ cười cười, nói: "Này Lục Trình Ngọc nếu có thể trúng cử, đối trong thôn cũng có không ít chỗ tốt, huống chi, Lục Lâm hiện tại không phải cũng có tiền sao?"

Trương Tiến lắc lắc đầu, nói: "Lục Lâm nhiều năm như vậy, cũng chưa cùng Lục gia đi lại, nói rõ là không nghĩ ra tiền."

Lục gia nếu là có thể từ Lục Lâm trên người moi ra tiền tới, chỉ sợ cũng sẽ không tìm được hắn lão tử trên đầu.

....

Cửa hàng Hoa Hạ.

"Tiểu Mễ ca, ngươi cũng thật lợi hại a! Lão thái thái đều làm ngươi đuổi đi." Trương Thụy nói.

Trần Tiểu Mễ vẫy vẫy tay, nói: "Chỉ cần có tiền, sự tình liền dễ làm."

Nếu không đại gia như thế nào đều hy vọng trở thành kẻ có tiền đâu.

Hai trăm văn tiền cũng không ít đâu, cũng đủ cắt mấy cân thịt, làm trong nhà có thịt ăn, cái này điều kiện không có người làm mới kỳ quái sao?

Trần Tiểu Mễ cân nhắc, liền tính hắn đem giá cả báo lại thấp một ít, hẳn là cũng là sẽ có người chịu làm.

Trương Thụy gật gật đầu, nói: "Ai nói không phải đâu, Tiểu Mễ ca, ngươi làm như vậy, Lâm ca sẽ không để ý đi."

"Hắn có cái gì hảo để ý."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Lục Lâm đã sớm thay đổi một cái hồn, hiện tại cái này cùng Lục gia nhưng không có quan hệ.

Trương Thụy do dự một chút, gãi gãi đầu, nói: "Lâm ca, dù sao cũng là một nhà chi chủ sao."

Trần Tiểu Mễ nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, biết Trương Thụy cũng là hảo ý, bất quá, có một số việc hắn cũng không hảo giải thích.

"Lục Lâm, hắn cùng người bình thường không giống nhau."

Trương Thụy đi vào hậu viện, nhìn đến Lục Lâm vẽ bản vẽ, trong cửa hàng lắc lắc ghế, lắc lắc mã đều là Lục Lâm thiết kế.

Trương Thụy xem Lục Lâm bộ dáng này, liền biết Lục Lâm hẳn là ở thiết kế tân đồ vật

"Lâm ca bận sao? " Trương Thụy hỏi.

Lục Lâm nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, nói: "Còn hảo."

"Lâm ca, ngươi thật không phúc hậu a! Còn gạt ta nói ngươi không phải lão bản." Trương Thụy rầu rĩ nói.

Trương Thụy gãi gãi đầu, phía trước, hắn chính là nói Lục Lâm không giống lão bản cũng không biết Lục Lâm có thể hay không mang thù.

Lục Lâm cười cười nói: "Ta nhưng không có nói hươu nói vượn, ta xác thật không phải lão bản, ngươi Tiểu Mễ ca mới là lão bản."

Trương Thụy tràn đầy vô ngữ nói: "Lão đại, Tiểu Mễ ca là lão bản, cùng ngươi

là lão bản không phải giống nhau sao?"

Lục Lâm cười cười, nói: "Vẫn là có chút không giống nhau."

Tần Minh đi rồi phòng, nói: "Tiểu Mễ ca, có người tới."

"Ai a!" Trần Tiểu Mễ hỏi.

"Hắn nói, hắn là Đại Thạch Thôn lí chính." Tần Minh nói.

"Lí chính tới a!"

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, không sảng khoái tưởng, lí chính vẫn luôn thiên vị Lục gia, thực xem trọng Lục Trình Ngọc.

Lục Trình Ngọc đều khảo trung tú tài, thôn trưởng càng muốn đem Lục Trình Ngọc gia hỏa này cấp cung lên trời.

"Lí chính tới, đã lâu không thấy." Trần Tiểu Mễ cười tủm tỉm nói.

Trương Thành nhìn Trần Tiểu Mễ, này trong lòng có chút không thoải mái.

"Tiểu Mễ a!"

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Còn chắp vá đi, ăn mặc là đủ rồi."

Trương Thành cười khổ một chút, nói: "Tiểu Mễ, nghe nói này cửa hàng là của ngươi?"

Trần Tiểu Mễ nghiêng đầu, nói: "Không tồi, là của ta, giá trị cái mấy trăm lượng, không đáng giá nhắc tới."

Trương Thành cười khổ một chút, nói: "Tiểu Mễ ngươi hiện tại là hỗn xuất đầu."

"Nơi nào, nơi nào."

Trương Thành nhìn Trần Tiểu Mễ, thở dài, nói: "Tiểu Mễ ngươi hiện tại xuất đầu, hay là nên xách một chút người trong thôn."

Trần Tiểu Mễ nhìn Trương Thành liếc mắt một cái, nói: "Lí chính đại nhân xem ngài nói, ta này không phải đã đủ phúc hậu, ta nơi này mua lương thực, mua đồ ăn, mua thổ sản vùng núi, còn không đều là cùng người trong thôn mua, trong thôn thêu phẩm đưa lại đây, ta đều hỗ trợ bán, ta đều làm thành như vậy, trong

thôn còn luôn là có người tìm ta phiền toái."

Trương Thành nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Tiểu Mễ Lục lão thái thái cũng coi như là ngươi nãi nãi."

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Lão thái bà chạy đến chúng ta tiến đến la lối khóc lóc, ta hảo ý mới gọi người cấp đưa trở về, phí không ít bạc đâu."

Trương Thành: "......"

Trần Tiểu Mễ nhìn Trương Thành liếc mắt một cái, nói: "Không bằng, thôn trưởng cho ta đi trong thôn mang cái lời nói đi, trong thôn nếu ai lần sau lại dùng gia súc đem nàng đưa đến trong thành, nhà đó đồ vật ta đều không thu, nếu là nhà ai không cho Lục gia hỗ trợ, ta đây đến cuối năm cho hắn đưa một chiếc bạc."

Trương Thành hắc mặt, nói: "Tiểu Mễ ngươi đến nỗi làm thành như vậy sao?"

Làm hắn trở về tiện thể nhắn không phải làm hắn không duyên cớ đắc tội với người sao?

"Trình Ngọc, hiện tại cũng là tú tài."

Trần Tiểu Mễ không cho là đúng nói: "Tú tài mà thôi, lại không phải cử nhân, cử nhân mới có thể làm quan đâu."

Này hắn đã sắp có năm ngàn lượng bạc, trông cậy vào Lục Trình Ngọc có thể làm quan, còn không bằng trông cậy vào hắn làm quan tới mau đâu.

Trương Thành rầu rĩ nói: "Tú tài, cũng thực ghê gớm."

Trương Thành thầm nghĩ: Trần Tiểu Mễ rốt cuộc là làm lão bản người, liền tú tài đều không bỏ ở trong mắt.

Trần Tiểu Mễ không cho là đúng nói: "Tú tài mà thôi, cũng chính là nghe dễ nghe, lại không hảo đổi bạc."

Trương Thành banh mặt, trong thôn ra một cái tú tài, Trương Thành cảm giác cũng là thực kiêu ngạo, mắt thấy Trần Tiểu Mễ căn bản không đem tú tài đương hồi sự, Trương Thành lại có chút bực mình.

Trương Thành ở Trần Tiểu Mễ nơi này náo loạn không mặt mũi, ra cửa thời điểm, vừa vặn gặp Lục Lâm.

"Lí chính tới a!" Lục Lâm nhiệt tình nói.

Trương Thành nhìn Lục Lâm, nói: "Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ đem ngươi nãi nãi vặn tặng trở về, ngươi cũng mặc kệ quản."

"Lí chính, Tiểu Mễ đây là vì lão thái thái hảo, lão thái thái ở trước cửa nháo, ta là không sợ mất mặt, nhưng là, đường ca làm tú tài, còn có thể không sợ mất mặt sao? Tiểu Mễ đưa lão thái thái trở về, còn hoa một lượng bạc đâu, lí chính nếu là sợ mất mặt, có thể khuyên nhủ lão thái thái, một phen tuổi, liền không cần lăn lộn mù quáng, đường ca vừa mới khảo trúng tú tài, làm hắn cùng trường nhìn đến lão thái thái giống người điên giống nhau la lối khóc lóc, cũng không hảo có phải hay không." Lục Lâm nói.

Trương Thành: "......"

Trương Thành nhìn Lục Lâm hai mắt, không nói một lời liền đi.

------oOo------

Chương 110: Xảy ra chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục gia

Lão thái thái nằm ở trên giường, hùng hùng hổ hổ nói: "Trần Tiểu Mễ tên hỗn đản này, ta sẽ không bỏ qua."

Thang thị nhìn lão thái thái, hỏi: "Nương, vậy ngươi còn có cái gì biện pháp a!"

Lão thái thái hồng mắt, nói: "Ta mỗi ngày đi náo một hồi, ta không tin, Trần Tiểu Mễ còn có thể mỗi ngày đem ta đuổi đi trở về?"

Thang thị thầm nghĩ: Trần Tiểu Mễ là hoa một lượng bạc, mới đem lão thái thái đuổi đi trở về.

Nếu là lão thái thái mỗi ngày đi náo Trần Tiểu Mễ hẳn là sẽ chịu đựng không được.

Tuy rằng mỗi ngày đi náo, phiền toái một ít, nhưng là, cũng coi như là cái biện pháp.

Thang thị ngày hôm sau, đi trong thôn thuê xe bò, lại bị đuổi trở về.

Thang thị rầu rĩ nói: "Ngươi nói, không mượn là có ý tứ gì?"

"Ngưu không thể mỗi ngày đi xa lộ, quá lăn lộn." Trương thẩm nói.

Thang thị nhìn Trương thẩm, bất mãn nói: "Không phải đi một hồi sao? Có cái gì sự."

Trương thẩm cười cười, nói: "Chúng ta ngưu đêm qua trở về liền uể oải."

Thang thị cùng Trương thẩm bẻ xả một trận, xem Trương thẩm không chịu nhả ra, chỉ phải rầu rĩ rời đi.

"Trương thẩm, Lục gia tới mượn ngưu, ngươi không cho mượn a!"

Trương thẩm cười cười, nói: "Ngưu mỗi ngày chạy xa lộ, nhiều lăn lộn a!"

Huống chi, Thang thị chính là một câu mượn ngưu, cũng không nói cấp lộ phí sự tình, trong miệng tam câu không rời Lục Trình Ngọc có tiền đồ.

Lục Trình Ngọc có tiền đồ, cùng nàng lại có cái gì liên quan, nhà nàng lại dính không đến cái gì quang.

Đem ngưu cho Thang thị mượn, một phần chỗ tốt không có, còn không duyên cớ đắc tội Trần Tiểu Mễ, không đem ngưu cho mượn đi, nói không chừng đến cuối năm còn có thể được đến một lượng bạc.

Trương thẩm nghe được một cái trấn trên trở về thôn dân nói, Trần Tiểu Mễ thác thôn trưởng cho bọn hắn gia tiện thể nhắn, nói là chỉ cần không đem ngưu mượn cấp Lục gia đến cuối năm Trần Tiểu Mễ liền cấp một lượng bạc.

Chỉ làm vậy thôi là có thể kiếm một lượng bạc tựa hồ dễ dàng thực, bất quá, này thôn trưởng từ trấn trên trở về lúc sau, một câu cũng không cùng bọn họ nói, làm nàng có chút sờ không chuẩn lời này đến tột cùng là thật là giả.

Trương thẩm trong lòng hoài nghi thôn trưởng cố ý thiên vị Lục gia, cho nên, cố ý không đem sự tình nói cho nàng.

....

Vương thị ngồi ở trong nhà đợi nửa ngày, mới chờ đến Thang thị.

"Ngưu đâu!"

Thang thị nhìn lão thái thái liếc mắt một cái, nói: "Bọn họ không cho mượn."

Vương thị có chút kích động nói: "Không cho mượn là có ý tứ gì?"

Lục Trình Ngọc khảo trúng tú tài lúc sau, Vương thị ở trong thôn có thể đi ngang.

Vương thị xem ra, hiện tại thôn dân cướp cùng bọn họ giao hảo, nhà bọn họ muốn mượn nhà ai đồ vật, đó chính là cấp nhà đó mặt mũi, thành thật không có mượn được đạo lý.

Thang thị rầu rĩ nói: "Đi rồi mấy nhà có gia súc, đều không muốn mượn."

Vương thị tuổi tác lớn, chỉ dựa vào đi tới đi trong thành khẳng định là không được.

Vương thị có chút kích động nói: "Như thế nào sẽ mượn được đâu."

Trước mắt ngoài ruộng sống hẳn là đều vội xong rồi, này gia súc hẳn là nhàn rỗi.

"Hẳn là Trần Tiểu Mễ kêu thôn dân không cho chúng ta mượn đồ vật."

"Gia hỏa này, thật là vô pháp vô thiên."

Vương thị giận đến cả người phát run.

Vương thị nguyên bản còn cảm thấy Lục Trình Ngọc nếu khảo trúng tú tài, nhà bọn họ nên xoay người, không nghĩ tới thôn dân nghe Trần Tiểu Mễ, cư nhiên không cho nhà bọn họ mặt mũi.

Thang thị rầu rĩ nói: "Bọn họ hình như là thu Trần Tiểu Mễ chỗ tốt rồi."

Vương thị có chút tức muốn hộc máu nói: "Trần Tiểu Mễ rốt cuộc nói gì đó a!"

Thang thị do dự một chút, nói: "Ta nghe nói, Trần Tiểu Mễ nói, nhà ai không cho chúng ta mượn gia súc, nhà đó đến cuối năm là có thể cùng hắn lãnh một lượng bạc. Nghe nói Trần Tiểu Mễ là làm ơn thôn trưởng nói."

Vương thị tức muốn hộc máu nói: "Thật quá đáng, có tiền liền có thể làm như vậy, thôn trưởng thật quá đáng, biết Trần Tiểu Mễ có tiền, liền trở mặt không nhận người."

Thang thị cũng thực tức giận, tức giận rất nhiều, còn có chút lo lắng, nếu là thôn dân đều nghe Trần Tiểu Mễ nói, thật sự không đem xe mượn cho bọn hắn, sau này bọn họ muốn đi trấn trên liền không có phương tiện.

Không có phương tiện vẫn là tiếp theo, thật muốn không ai nguyện ý đưa bọn họ, cũng thực mất mặt a!

Vương thị ngứa răng nói: "Không được, Trần Tiểu Mễ làm như vậy quá khi dễ người, ta muốn đi theo lí chính hỏi một chút rõ ràng."

Thang thị kéo lại Vương thị, nói: "Nương trước đem sự tình điều tra rõ ràng rồi nói sau."

Thang thị là biết nàng bà bà, là cái ngoài miệng không giữ cửa, phía trước, thiếu chút nữa hỏng Trình Ngọc thanh danh, Thang thị cũng không nghĩ lung tung đắc tội lí chính.

Trước kia, lão gia tử còn tốt thời điểm, còn có thể giúp lão thái thái giải quyết tốt hậu quả, hiện tại lão gia tử bị bệnh, lão thái thái muốn gặp phải cục diện rối rắm, nhưng không ai thu thập a!

Vương thị tràn đầy kích động nói: "Ngươi đừng ngăn đón ta, ta liền không tin, lí chính còn có thể không nói lý."

Thang thị nhìn Vương thị bộ dáng, trong lòng có chút hối hận, bất quá, xem lão thái thái thật sự sinh khí, sợ lão thái thái đem hỏa rải đến nàng trên đầu, cũng không dám cản trở quá mức.

....

Trương gia.

Trương Tiến nhìn Trương Thành, nói: "Cha, ta sớm nói, Lục gia sự tình, ngươi không nên quản."

Trương Thành trừu yên, nói: "Ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ náo thành như vậy."

Trương Thành đi cửa hàng tìm Trần Tiểu Mễ, bất quá, Trần Tiểu Mễ dầu muối không ăn, căn bản không đem Lục Trình Ngọc để vào mắt, cũng không muốn cấp Lục Trình Ngọc ra tiền.

Không chỉ như thế, Trần Tiểu Mễ còn làm hắn hỗ trợ thông tri trong thôn không cần mượn súc vật cấp Lục gia có tiền lấy sự tình.

Trương Thành trở về lúc sau, do dự mãi vẫn là không cùng thôn dân nói sự tình, bất quá, tuy rằng hắn không có nói, nhưng sự tình vẫn là truyền ra đi.

Có hộ trong nhà có con la nông gia lại tìm tới cửa, hỏi Trương Thành, Trần Tiểu Mễ nói không cho mượn súc vật cấp Lục gia liền có một lượng bạc lấy sự tình, chính là thật sự?

Nộ nông gia cảm thấy, một lượng bạc liền cùng bạch nhặt không có gì khác nhau.

Lí chính được tin tức lại không báo làm hại bọn họ bỏ lỡ cơ hội, liền bạch bạch bị mất một lượng bạc, thật sự quá mức.

Lí chính rơi vào đường cùng, chỉ có thể nói cho tới hỏi thôn dân, bạc sự tình là thật sự, bất quá, Trần Tiểu Mễ là thuận miệng vừa nói là thật hay giả, khó mà nói.

Tới dò hỏi thôn dân được tin chính xác, liền rời đi.

Kết quả, việc này truyền ra đi lúc sau, liền biến thành lí chính nói, không cho Lục gia mượn gia súc.

Lục gia lão thái thái tìm tới cửa, mắng lí chính khi dễ người, cư nhiên không cho thôn dân cho bọn hắn mượn gia súc quá nghiệp chướng.

Trương Thành nằm mơ cũng không nghĩ tới, sự tình cư nhiên sẽ chuyển biến bất ngờ, biến thành như vậy.

Những người có gia súc tự trách mình đem sự tình cấp che giấu, không có trước tiên thông tri bọn họ, thiếu chút nữa mất bạc.

Lục gia oán trách hắn cư nhiên không cho thôn dân mượn gia súc cho bọn hắn, khẳng định là cầm Trần Tiểu Mễ chỗ tốt.

"Người trong thôn, hẳn là sẽ không cho Lục gia mượn gia súc." Trương Tiến nói.

Một năm một lượng bạc, đuổi ngưu một lần tặng người đi tranh trong thành qua lại cũng bất quá là có thể được đến mười mấy văn tiền, quê nhà hương thân cũng không hảo thu quá nhiều, Trần Tiểu Mễ chính là lập tức khai một lượng bạc, nhiều như vậy bạc, đối bình thường thôn dân mà nói, cũng không ít, nhặt bạc được tự nhiên không có không cần đạo lý.

Trương Thành hắc mặt, nói: "Trần Tiểu Mễ làm như vậy, chính là có chút quá mức."

Trương Thành trong lòng cũng là âm thầm hối hận, hắn ý là cho Lục Lâm cùng Lục gia hoà giải, kết quả, sự tình nháo thành như vậy.

1

Chẳng những không có hóa giải Lục gia cùng Lục Lâm chi gian mâu thuẫn, còn làm hai bên đều hận chính mình.

Trần Tiểu Mễ cảm thấy hắn bất công Lục gia, Lục gia lại cảm thấy hắn xem Trần Tiểu Mễ có tiền, liền leo lên Trần Tiểu Mễ.

Trương Thành náo loạn cái trong ngoài không phải người, đảo cảm thấy nhi tử là đúng, này Lục gia sự tình, hắn nguyên bản liền không nên quản.

Quản hiện tại nháo thành như vậy, tuy rằng Trương Thành trong lòng có chút hối hận, bất quá, Trương Thành đương gia làm chủ quán, cũng ngượng ngùng cùng nhi tử thừa nhận chính mình sai lầm.

....

Trần Tiểu Mễ tràn đầy thản nhiên ngồi ở lắc lắc ghế.

Trần Tiểu Mạch nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Đại ca, cái này ghế dựa thực thoải mái sao!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Vẫn là thực thoải mái.

Trần Tiểu Mạch có chút mắt thèm đại: "Cho ta nằm một chút."

"Ngươi cái kia ghế bập bênh đâu?" Trần Tiểu Mễ hỏi.

Lục Lâm cấp Trần Tiểu Mạch làm ghế bập bênh tương đối đặc biệt, mặt trên còn khắc tiểu động vật, nhiều vài phần đồng thú.

Trần Tiểu Mạch rầu rĩ nói: "Lại cấp Lâm ca bán đi."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Trong nhà đồ vật nếu là đoạn hóa, không kịp tân hóa ra tới, liền sẽ moi Lục Lâm hàng lậu. 😂

Mà Lục Lâm hàng lậu thường xuyên là Tiểu Mạch món đồ chơi, kể từ đó, Tiểu Mạch món đồ chơi thường xuyên không như thế nào chơi, đã bị qua tay.

Dần dà, rất nhiều người phát hiện, Trần Tiểu Mạch dùng đều là hàng mới chất lượng có bảo đảm, mua người cũng không so đo đồ vật có phải hay không có vấn đề, trực tiếp liền mua.

"Lão bản, lão bản, không hảo." Tần Minh chạy vào, đối với Trần Tiểu Mễ nói.

Trần Tiểu Mễ nhíu nhíu mày, nói: "Xảy ra chuyện gì, hoang mang rối loạn."

Tần Minh rầu rĩ nói: "Chúng ta cửa hàng bị người cấp tố cáo, nói ăn chúng ta đồ vật, ăn hư bụng."

Trần Tiểu Mễ cau mày, nói: "Chúng ta đồ vật như thế nào liền ăn hư bụng?"

Tần Minh lắc lắc đầu, nói: "Không biết, bất quá, quan phủ nhận định là chúng ta đồ vật ăn vấn đề, phái nha dịch tới bắt ngươi."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Bọn họ trong tiệm căn bản không thể nào bán thức ăn, chỉ ngẫu nhiên sẽ đưa tặng một ít thức ăn làm tặng phẩm.

Gần nhất một lần tặng thức ăn, đã là mấy ngày phía trước, lúc này mới đến nói ăn hỏng rồi bụng, này không phải nói hươu nói vượn sao?

Trần Tiểu Mễ chân trước bị bắt quan phủ, sau lưng tin tức liền ở trong thôn truyền khai.

Trần lão thái thái nghe được Trần Tiểu Mễ bị trảo vào quan phủ, cư nhiên thập phần cao hứng, ở trong thôn ồn ào nói, đây là báo ứng, là Trần Tiểu Mễ không hiếu thuận báo ứng.

Trần Cảnh cũng thập phần cao hứng, biết Trần Tiểu Mễ là cửa hàng Hoa Hạ lão bản lúc sau.

Trần Cảnh vẫn luôn chờ mong Trần Tiểu Mễ từ địa vị cao ngã xuống, cuối cùng là được như ước nguyện.

Thôn dân nhất thời cũng là nhân tâm hoảng sợ, mọi người bỗng nhiên nghị luận lên nói, vẫn là làm quan hảo a!

Sinh ý làm lại đại, bị quan phủ theo dõi, cũng là khó làm.

Có thôn dân lo lắng Trần Tiểu Mễ đi vào, không biết có thể hay không ảnh hưởng về sau việc, có còn lại là vui sướng khi người gặp họa, cảm thấy Trần Tiểu Mễ cuối cùng là tài.

Lục lão thái thái biết Lục Lâm bị bắt, cũng thập phần kích động.

"Trình Ngọc a!" Thang thị đối với Lục Trình Ngọc hỏi.

Lục Trình Ngọc lắc lắc đầu, nói: "Không phải ta."

Bất quá, cùng hắn cũng có chút quan hệ, huyện lệnh đại nhân nhiệm kỳ mau xong, muốn trước khi đi vớt một bút, chủ bộ đại nhân liền làm cái cục, dẫn Trần Tiểu Mễ vào bộ, hắn là có thể làm Trần Tiểu Mễ xuất huyết nhiều một bút.

+

Trần Tiểu Mễ bị trảo vào quan phủ lúc sau.

Lục Lâm hoa ba trăm lượng, đem Trần Tiểu Mễ cấp nộp tiền bảo lãnh ra tới, bởi vì trảo đi vào thời gian còn thiếu, Trần Tiểu Mễ cũng không ăn cái gì khổ.

Sợ lại ra cái gì vấn đề, Lục Lâm trực tiếp đem cửa hàng cấp đóng.

------oOo------

Chương 111: Mua quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cửa hàng Hoa Hạ.

Trần Tiểu Mễ ngồi ở trên giường, rầu rĩ nói: "Thật quá đáng."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Dân không cùng quan đấu, chúng ta Huyện thái gia lập tức liền phải từ nhiệm, hẳn là nghĩ thừa dịp rời chức phía trước, vớt một phiếu đâu, bất quá, đối phương sẽ theo dõi chúng ta, hẳn là cùng chủ bộ có quan hệ."

Tựa hồ cũng không chỉ là bọn họ cửa hàng bị theo dõi, còn có vài cái cửa hàng cũng bị buộc ra huyết, cùng Lục Lâm có giao tình Hồng Vận tửu lầu lão bản cũng là.

Cũng may, vị kia huyện lệnh đại nhân, cũng sợ sự tình nháo lớn, không hảo thu thập, cho nên, thu điểm bạc liền thả người lần này sự kiện, hẳn là cùng Lục Trình Ngọc có chút quan hệ.

Lục Lâm bỗng nhiên cảm thấy thế giới này, có tiền còn chưa đủ, còn phải có quyền.

Dương Hằng Chi mấy ngày hôm trước liền tới thông tri qua hắn, nói mấy ngày nay nói không chừng sẽ có biến động, làm hắn cẩn thận một chút, bất quá, nên tới, chung quy sẽ đến, muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Mấy năm nay, hắn cửa hàng hô mưa gọi gió, thanh danh cực đại, hắn cùng Trần Tiểu Mễ sau lưng lại không có hậu trường, bị theo dõi cũng là bình thường.

Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói: "Vẫn là làm quan hảo a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mễ có chút kích động nhìn Lục Lâm, nói: "Chúng ta tiền, đủ mua quan sao?"

"Tưởng mua cái đại quan tự nhiên không đủ, bất quá, tưởng mua cái tiểu quan là đủ rồi, ta nghe nói, Sa huyện bên kia huyện lệnh, chỉ cần ba ngàn lượng là có thể mua." Lục Lâm nói.

Có tiền lúc sau, Lục Lâm vẫn luôn ở suy xét mua quan sự tình, cho nên, đối việc này cũng tương đối lưu tâm.

Trần Tiểu Mễ nói: "Vậy mua Sa huyện huyện lệnh."

Có viên chức, hắn cùng Lâm Trấn huyện lệnh chính là cùng cấp, về sau, đối phương tưởng đắn đo hắn, liền không dễ dàng như vậy.

Lục Lâm do dự một chút, nói: "Sa huyện huyện lệnh không phải như vậy dễ làm."

"Như thế nào không dễ làm?" Trần Tiểu Mễ hỏi.

"Sa huyện cùng Liêu Quốc giáp giới, Liêu Quốc là trên lưng ngựa quốc gia, Liêu Quốc xâm lấn, đứng mũi chịu sào chính là Sa huyện."

"Sa huyện bên trong nguyên lai cư dân chết đã không sai biệt lắm, hiện tại lưu tại nơi đó, không ít đều là một ít tá giáp quy điền binh sĩ."

Binh sĩ rất nhiều trên tay đều dính huyết, sát khí liền tương đối trọng, tính tình cũng so với người bình thường muốn thô bạo một ít.

Lưu tại Sa huyện binh sĩ, nhận thức trong triều tướng lãnh, một khi huyện lệnh làm không tốt, binh sĩ có thể trực tiếp đi tướng lãnh bên kia cáo trạng.

Lại đến chính là bởi vì ở Sa huyện bên này cư trú nguy hiểm rất cao, thổ địa cũng không phải thực phì nhiêu, thường xuyên gặp tai ương, thường thường thu không thượng thuế má, còn cần triều đình ra mặt cứu tế.

"Chiến sự lúc sau, Sa huyện mười thất chín không, vì hấp dẫn dân chúng qua bên kia định cư, trong triều trực tiếp miễn mười năm thuế má cùng lao dịch."

Không thu thuế má, lao dịch, ở bên kia làm quan nước luộc cơ bản không có.

Bên kia dân phong bưu hãn, chính là muốn nhận bạc, cũng không nhất định thu đến là được.

Sa huyện bên kia phía trước tam nhậm huyện lệnh, là ở chiến tranh bên trong bị địch quân giế.t chết, đến nỗi, trước hai nhậm tắc đều chủ động từ quan, có quan không làm, chủ động từ quan, thấy thế nào đều không quá bình thường.

Lục Lâm nghe được tiếng gió nói, hai vị quan viên bởi vì ỷ thế hiếp người, ở

nửa đêm bị người trùm bao tải, hỗn không nổi nữa, chỉ có thể từ quan quy ẩn.

Sa huyện bên kia huyện lệnh vị trí giống như đã từ thiếu hồi lâu

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi muốn đi làm quan sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ta cảm thấy này sẽ là cái không tồi cơ hội."

Tuy rằng này quan chức không hảo làm, nhưng là, thế nào cũng coi như là cái quan a!

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Kia hành đi."

Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm hoa ba ngàn lượng bạc, mua Sa huyện quan huyện.

Sa huyện ở quan viên trong mắt, có thể là cái nơi thị phi phân phối tới đó quan viên, chết ở quân giặc trong tay không ít, có thể sử dụng như vậy một chỗ, cấp triều đình đổi ba ngàn lượng bạc, kia cũng là không tồi.

Thủ tục xuống dưới thực mau, thực mau Lục Lâm liền có thể đi đi nhậm chức.

Dương Hằng Chi đãi ở trong sân, nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Tiểu Mễ, ngươi tính toán đi Sa huyện?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, mặt trên cho ta ba tháng thời gian, đi nơi đó đi nhậm chức."

Trần Tiểu Mễ tính toán thu thập xong liền xuất phát.

Dương Hằng Chi nhìn Trần Tiểu Mễ, tràn đầy khó hiểu nói: "Ngươi cửa hàng khai hảo hảo, như thế nào nghĩ đến đi làm quan."

Trần Tiểu Mễ nhìn Dương Hằng Chi liếc mắt một cái, nói: "Cửa hàng khai lại hảo, phía trên không ai, bị chèn ép thời điểm, vẫn là sẽ bị chèn ép."

Dương Hằng Chi gật gật đầu, nói: "Như thế, bất quá, Sa huyện là cái nơi thị phi."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Chỉ có bên kia tiện nghi, địa phương khác hạn lượng, là một vạn lượng đâu."

Dương Hằng Chi bất đắc dĩ nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Bên kia tiện nghi, nhưng là, cũng hung hiểm a!"

Nghe nói, Sa huyện cái này địa phương làmhuyện lệnh không về, căn bản không ai nguyện ý đi đi nhậm chức, dĩ vãng bên kia huyện lệnh, rất nhiều đều là đắc tội người, bị điều qua bên kia cũng mỏng, liêu binh lại đây, người sáng lập hội đương hướng tao ngộ nguy hiểm, nông dân sinh hoạt cũng giống nhau.

Bên kia còn để lại một chi biên cảnh tuần tra đội, không ít thôn dân đều cùng biên cảnh tuần tra đội người có quan hệ.

Chiến tranh niên đại, không ít thôn dân cùng tuần tra đội người kề vai chiến đấu, chiến tranh kết thúc, có chút chiến sĩ lui xuống dưới, có chút chiến sĩ tắc thành tuần tra đội đội viên này huyện lệnh dám làm xằng làm bậy, thịt cá bá tánh, tuần tra đội người liền dám cấp huyện lệnh trùm bao tải.

Đại bộ phận địa phương huyện lệnh đều là uy phong bát diện, nói gì là đó, nhưng là Sa huyện bên kia không giống nhau, tới rồi bên kia huyện lệnh nếu là làm không tốt, xử sự không công chính, phải bị thu thập.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Ta chỉ mua được bên kia quan, ở bên kia ngàn lượng năm, làm không hảo có thể thăng quan, bị điều đến điều đi."

Dương Hằng Chi khô khốc cười cười, Trần Tiểu Mễ như vậy, không phải khoa cử xuất thân, dùng tiền tài mua tới quan viên, là khó nhất lên chức.

"Trần thiếu, này tới rồi bên kia, ngươi cần phải hết thảy tiểu tâm a! " Dương Hằng Chi nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Yên tâm đi, ta lợi hại."

Dương Hằng Chi cười cười, nói: "Nếu là Trần tiểu ca ngươi tương lai hỗn ra đầu, cũng không nên đã quên xách huynh đệ một phen a!"

"Hành a!" Trần Tiểu Mễ sảng khoái nói.

Lục Lâm đem trên tay cửa hàng cùng cửa hàng, đều cấp chuyển nhượng.

Trần Tiểu Thái cũng đem trên tay cửa hàng cùng nhà cửa cấp bán.

Trần Tiểu Mễ lần này đi Sa huyện, tiền đồ chưa biết, cho nên, cho Trần Tiểu Thái hai lựa chọn, một cái là hắn tiếp tục lưu lại nơi này khai cửa hàng một cái khác là đi theo hắn đi nhậm chức.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì thương lượng một chút, quyết định đi theo Trần Tiểu Mễ đi nhậm chức.

Thẩm a bà năm trước đã qua đời, Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì ở cái này địa phương cũng không có gì vướng bận.

Bán phòng ở, cửa hàng lúc sau, Lục Lâm lại vào tay một con ngựa, hai chỉ con la.

Lục Lâm phải rời khỏi tin tức, đem thôn dân đều kinh động.

Mấy năm nay, không ít thôn dân đều dựa vào Lục Lâm cửa hàng kiếm lời không ít khoản thu nhập thêm, Lục Lâm đột nhiên phải đi, không ít người đều cảm thấy có chút không tha.

....

Bởi vì muốn đi theo Lục Lâm đi Sa huyện đi nhậm chức, Thẩm Trì do dự một chút, quyết định đem ở nông thôn xử lí một chút.

"A Trì, ngươi phải rời khỏi a!"

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy Tiểu Thái, muốn cùng Tiểu Mễ ca rời đi, ta đi theo hắn."

Mấy cái thôn dân hai mặt nhìn nhau, tò mò hỏi: "A Trì, Trần Tiểu Mễ thật sự mua cái quan a!"

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Xác thật như thế."

Các thôn dân có chút líu lưỡi nói: "Quan cư nhiên còn có thể mua a!"

"Không phải cái gì hảo địa phương, bất quá, có làm quan, luôn là tốt." Thẩm Trì nói.

Một chúng thôn dân sôi nổi tỏ vẻ tán đồng, lại kém quan, cũng là quan a! Trong thôn cư nhiên ra một cái quan, thật là khó lường.

"A Trì, ngươi thật là cái có phúc khí a!"

Một chúng thôn dân vây quanh Thẩm Trì khích lệ lên.

Trần Tiểu Mễ mua quan, Thẩm Trì liền thành quan gia thân thích, thật là một bước lên trời.

Trần Tiểu Mễ mua quan tin tức, cũng truyền tới Trần lão thái thái trong tai.

Trần lão thái thái biết Trần Tiểu Mễ lập tức từ một cái tù nhân biến thành quan, không cấm có chút khó có thể tin.

Phát hiện sự tình là thật sự, Trần lão thái thái lập tức có chút tạc, cảm thấy phía trên quá không công bằng, hắn đại tôn tử gian khổ học tập khổ đọc, đầy bụng kinh luân đều không đảm đương nổi quan, Trần Tiểu Mễ chữ to không biết một cái, chẳng qua, có mấy cái tiền dơ bẩn, cư nhiên thành quan, này cũng quá không công bằng.

Lão thái thái hô thiên thưởng địa mắng một hồi, có người nói, lão thái thái nghi ngờ trong triều mua quan chính sách, chính là nghi ngờ Thánh Thượng, vọng ngôn Thánh Thượng pháp lệnh, phải bị chém đầu.

Lão thái thái bị hoảng sợ, cũng không dám gào.

....

Lục gia.

Thang thị nhìn Lục Trình Ngọc, nói: "Trình Ngọc ta nghe nói, Trần Tiểu Mễ mua một cái quan, chuẩn bị làm quan đi, mới đem cửa hàng cấp bán, có phải hay không thật sự?"

Lục Trình Ngọc gật gật đầu, nói: "Là thật sự."

Thang thị cau mày, nói: "Này quan còn có thể tùy tiện mua bán a!"

Lục Trình Ngọc rầu rĩ nói: "Chỉ cần có tiền, là có thể mua, bất quá, Trần Tiểu Mễ mua cái này Sa huyện chính là cái nơi man di đi rất có khả năng liền không về được, Sa huyện trước mấy cái huyện lệnh, không phải bị giết, chính là từ quan, địa phương kia không hảo hỗn a! Lục Lâm như vậy quá khứ, không bao lâu, nói không chừng liền xám xịt đã trở lại."

Trần Tiểu Mễ nếu là xám xịt đã trở lại, đến lúc đó, mua quan bạc, liền ném đá trên sông.

Lục Trình Ngọc trong lòng kỳ thật ghen ghét lợi hại, Sa huyện huyện lệnh vị trí không hảo làm, nhưng là, tốt xấu cũng là cái quan a!

Mà hắn muốn thi đậu cử nhân, còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào.

Thang thị tức giận bất bình nói: "Ta nghe nói, cái này quan giá trị ba ngàn lượng bạc."

Lục Trình Ngọc gật gật đầu, nói: "Không tồi."

Thang thị hít một hơi khí lạnh, tuy rằng Thang thị đã sớm đoán được Trần Tiểu Mễ có tiền, nhưng không đoán được Trần Tiểu Mễ cư nhiên có nhiều như vậy tiền, ba ngàn lượng a!

Có nhiều như vậy bạc, làm cái gì không tốt, một hai phải đi mua cái quan.

"Trần Tiểu Mễ cái kia quan là cho Lục Lâm mua." Lục Trình Ngọc nói.

Thang thị có chút kinh ngạc nói: "Lục Lâm."

Lục Trình Ngọc gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Song nhi là không thể làm quan, bất quá, ở rể đi ra ngoài tiểu tử, lại là có thể.

Thang thị hắc mặt, không dám tin tưởng nói: "Lục Lâm cái kia tiểu tử, nơi nào là làm quan liêu a!"

Thang thị trừng lớn mắt, không nghĩ tới Lục Lâm cư nhiên lắc mình biến hoá, biến thành quan.

Phía trước, biết Lục Lâm là cửa hàng Hoa Hạ lão bản, Thang thị liền cảm giác không thể tưởng tượng, biết Lục Lâm muốn đi đi nhậm chức làm quan, Thang thị đều mau hộc máu.

Thang thị rầu rĩ nói: "Lần trước không phải nói Trần Tiểu Mễ bị bắt giam sao? Như thế nào nhanh như vậy đã bị thả ra."

Lục Trình Ngọc không cam lòng nói: "Huyện lệnh đại nhân chỉ là tưởng vớt một phiếu, cũng không nghĩ đắc tội với người."

Lục Lâm giao ba trăm lượng bạc liền đem người cấp bảo ra tới, ba trăm lượng huyện lệnh cầm đầu to, chủ bộ cầm tiểu đầu, không hắn chuyện gì.

Lục Trình Ngọc bỗng nhiên phát hiện chính mình uổng làm tiểu nhân.

Ba ngàn lượng mua một cái quan chức, một chút đem Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ nhiều năm đoạt được, hoa đi hơn phân nửa.

Lục Lâm đem tòa nhà cùng cửa hàng hàng hóa qua tay cho Dương Hằng Chi, bán 400 lượng.

-------oOo------

Chương 112: Đi Sa huyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm cửa hàng bán cấp, không ít Đại Thạch Thôn người đều nghe nói Lục Lâm muốn bán cửa hàng sự tình.

Nhưng là, chân chính chờ Lục Lâm bán cửa hàng, mới biết được sự tình cư nhiên là thật sự.

"Lục Lâm thật đúng là đem cửa hàng cấp qua tay."

"Nghe nói nhân gia đi làm quan, cho nên, liền đem cửa hàng cấp bán."

"Lục Lâm cũng thật là hảo quyết đoán, như vậy cái cửa hàng, nói bán liền bán."

"Hắn đều làm quan đi, còn có thể đắn đo một cái cửa hàng."

"Ta còn tưởng rằng Lục Trình Ngọc có thể làm quan đâu, không nghĩ tới cư nhiên là Lục Lâm trước lên làm quan."

"Là Lục Lâm? Không phải Trần Tiểu Mễ sao?"

"Song nhi không thể làm quan, Trần Tiểu Mễ là cho Lục Lâm mua quan."

"Cư nhiên là như thế này, ta còn tưởng rằng Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm quan hệ không tốt lắm, ta nghe Lục gia người ta nói, Lục Lâm là cái thê quản nghiêm, muốn dùng tiền đều phải thông qua Trần Tiểu Mễ, Trần Tiểu Mễ nếu là không cho hắn tiền tiêu, hắn liền một cái tiền cũng chưa dùng, Trần Tiểu Mễ vẫn luôn lấy Lục Lâm đương người ngoài."

"Lục gia người nói nói, có thể tin sao?"

"Này thật sự là thế sự vô thường, Lục Lâm năm đó nghe được muốn ở rể cấp Trần Tiểu Mễ, dọa rớt trong sông đi, không nghĩ tới này sẽ đều phải lên làm quan."

Trong thôn ra cái quan viên không dễ dàng, trong lúc nhất thời, trong thôn đều đàm luận Lục Lâm làm quan sự tình.

Niết Trần Tiểu Mễ hoa ba ngàn lượng bạc mua quan, một đám thôn dân sôi nổi

cảm thán Trần Tiểu Mễ quá điệu thấp, kiếm lời như vậy nhiều tiền, ngày thường lại không hiện sơn, không lộ thủy.

Trần Tiểu Mễ vừa đi, sau này, chúng ta này thêu phẩm còn có thể bán đi cửa hàng Hoa Hạ không ai biết được, tóm lại là không có phía trước như vậy tiện lợi.

Một đám thôn dân nghĩ đến Trần Tiểu Mễ rời đi hậu quả, ngược lại bắt đầu hoài niệm Trần Tiểu Mễ tới.

Lão thái thái đối với Lục Lâm làm quan sự tình, phi thường kích động, không rõ Lục Lâm không tiền đồ gia hỏa, như thế nào lại đột nhiên biến thành quan lão gia.

Lục Trình Ngọc nói cho nàng, mua tới quan không phải cái gì quan tốt, Sa huyện địa phương tới gần biên cương, chiến sự cùng nhau, huyện lệnh chính là đứng mũi chịu sào phải bị giết.

Lão thái thái nghe xong Lục Trình Ngọc lời này, lòng dạ cuối cùng bình vài phần, cảm thấy Lục Lâm chính là cái quỷ đoản mệnh, Lục Lâm tiếp cái quan sớm muộn gì đều là phải bị giế.t chết.

Lục Lâm một hàng mười bốn cá nhân, bốn chiếc xe la, mênh mông cuồn cuộn hướng Sa huyện phương hướng mà đi.

Quyết định muốn đi Sa huyện lúc sau, Lục Lâm đem trên tay một ít người đều phân phát.

Lưu lại có Vạn Tiểu Phàm một nhà, một nhà là ký bán mình khế, còn có ký bán mình khế Hỉ Thước cùng Lâm Xuân.

Mặt khác Tần Nghị một nhà cũng đi theo.

Tần Nghị nguyên bản đã ở trấn trên trí tòa nhà, biết Lục Lâm muốn đi Sa huyện phó nhậm, dứt khoát kiên quyết liền đem phòng ở cấp bán.

Đối với Tần Nghị quyết định này, Lục Lâm vẫn là thực cảm kích, Tần gia Tần Lãng cùng Tần Minh mấy năm nay đã trưởng thành đại tiểu hỏa tử, còn học điểm quyền cước công phu, thực lực không tồi.

Tần gia phụ tử ba người mấy năm nay, cũng đi theo hắn cũng kiếm lời không ít tiền, nếu là, phụ tử ba người tưởng lưu tại Lâm huyện, hẳn là cũng là tìm được sinh kế, hẳn là cũng có thể hỗn không tồi.

Từ Lâm Trấn đến Sa huyện đường xá xa xôi, trên đường khả năng sẽ có cường đạo, có Tần Nghị một nhà đi theo, Lục Lâm yên tâm không ít.

Trương Thụy cũng muốn cùng lại đây, nhưng là, Trương Thụy tức phụ trước hai năm cho hắn sinh cái tiểu tử, lại mới sinh cái khuê nữ, nhà có hai cái tiểu hài tử, Trương Thụy cũng thoát thân không được.

Lục Lâm xem Trương Thụy là như vậy cái tình huống, liền không cho Trương Thụy cùng đi.

Tuy rằng mặt trên làm Lục Lâm ba tháng trong vòng đưa tin là được, bất quá, Lục Lâm còn nghĩ ở vào đông đến phía trước, sớm một chút đuổi tới Sa huyện đưa tin, cho nên, đi hơi sớm.

Đi trước Sa huyện muốn lặn lội đường xa, Lục Lâm có chút lo lắng Nguyên Bảo.

Đoàn người bên trong, Nguyên Bảo tuổi tác nhỏ nhất, một đường màn trời chiếu đất, Lục Lâm có chút lo lắng Nguyên Bảo sẽ sinh bệnh.

Cũng may Nguyên Bảo là tiểu hài tử, đối lần này ra cửa ôm có cực đại nhiệt tình, dọc theo đường đi ríu rít, có vẻ thập phần hưng phấn.

Từ xưa nghèo gia phú lộ, Lục Lâm dọc theo đường đi vẫn là thực bỏ được tiêu tiền, gặp được khách điếm, tửu lầu, cũng không keo kiệt ở trọ cùng đóng gói thức ăn, cho nên dọc theo đường đi, đảo cũng không ăn quá lớn đau khổ.

....

Trên đường, Tần Minh một bên khống chế xe la, một bên nhẹ nhàng hừ ca.

"Đệ đệ, ngươi thật cao hứng a!" Tần Lãng nói.

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Đúng vậy Lâm ca hiện tại là huyện lệnh, ta nói không chừng có thể vớt cái sai dịch đương đương, nha dịch cũng là bát phẩm quan đâu, nhiều uy phong a!"

Tần Lãng cười cười, nói: "Liền ngươi điểm này khoa chân múa tay, muốn làm nha dịch chỉ sợ không dễ dàng."

"Đại ca, ngươi không cần xem thường ta a! Ta nhưng lợi hại, Lâm Trấn mấy cái nha dịch căn bản không phải đối thủ của ta, bất quá sao......"

Đối phương là ăn quan gia cơm, hắn vô pháp khiêu khích.

Tần Lãng cười cười, nói: "Đi theo Lâm ca bên người, luôn là làm người cảm giác nhiệt huyết sôi trào."

Trên thực tế, Tần gia phụ tử ba người mấy năm nay, ở Lâm Trấn cũng không tồi, cũng hỗn ra một chút tên tuổi.

Biết Lục Lâm muốn bán cửa hàng, đi trước Sa huyện đi nhậm chức, phụ tử ba người không chút do dự liền đem phòng ở cấp bán.

Tần Lãng sẽ không chút do dự cùng Lục Lâm đi Sa huyện, một phương diện là đi trước Sa huyện đường xá xa xôi, phụ tử ba người cảm nhớ Lục Lâm ân đức, lo lắng Trần gia một đám người ở trên đường gặp gỡ đạo phỉ, về phương diện khác, chính là cảm thấy đi theo Lục Lâm bên người, nhật tử mới có thể quá xuất sắc.

....

Trần Tiểu Thái ngồi ở xe la bên trong, lật xem một quyển sách.

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Ngươi tưởng thi khoa cử sao?"

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Là có như vậy cái ý tưởng, không nghĩ tới Lâm ca cư nhiên lên làm quan."

Vẫn là làm quan uy phong a!

Sinh ý làm lại đại, này đắc tội quan viên, cũng là thực phiền toái, huống chi, thương nhân địa vị quá thấp kém.

Thẩm Trì chớp chớp mắt, nói: "Không nghĩ tới Lâm ca cư nhiên làm quan."

Ở Thẩm Trì trong lòng, làm quan, đều là mong muốn mà không thể thành tồn tại, Lục Lâm đột nhiên biến thành tri huyện đại nhân, Thẩm Trì vẫn là có chút không phục hồi lại tinh thần.

Trần Tiểu Thái phồng lên quai hàm, nói: "Lâm ca thật là cái bại gia tử, một cái huyện lệnh hoa mấy ngàn bạc, đem mấy năm nay kiếm bạc bồi đi vào hơn phân nửa, ta nếu là thi đậu, là có thể tiết kiệm được một bút."

Lục Lâm nghe được Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái nói chuyện, nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Tiểu Thái cái này tiểu quỷ, thật đúng là sẽ si tâm vọng tưởng a!

Thi đậu khoa cử dễ dàng như vậy, Lục Trình Ngọc như vậy cái ra vẻ đạo mạo gia hỏa, khảo nhiều năm như vậy, mới khó khăn lắm thi đậu tú tài mà thôi.

Tiểu quỷ này cư nhiên còn dám ghét bỏ hắn phá của.

Một đường trèo đèo lội suối gần hai tháng, Lục Lâm cuối cùng tới mục đích.

Vào Sa huyện lúc sau, Lục Lâm liền phát hiện, Sa huyện dân chúng đối hắn cái này mới tới quan viên cũng không cảm mạo, xem hắn ánh mắt, còn mang theo vài phần vui sướng khi người gặp họa, mơ hồ có loại ngươi cũng làm không lâu bộ dáng.

Lục Lâm ở trong lòng âm thầm lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Quan so quan, tức chết a!

Khó trách đồng dạng là huyện lệnh, địa phương quỷ quái này chỉ cần ngàn lượng bạc, mà địa phương khác, muốn một lượng vạn.

Cái này địa phương dân chúng cũng quá bừa bãi, bất quá, nghĩ đến đây trụ dân rất nhiều đều dọn đi rồi, lưu lại rất nhiều đều là trên chiến trường lưu lại lão binh, liền lại có chút bình thường trở lại.

Đến tòng quân người, rất nhiều đều là trong nhà tình huống không tốt, một ít người tham gia quân ngũ thời gian lâu rồi, xuất ngũ cũng không chỗ đi trực tiếp lưu tại Sa huyện.

....

"Đại nhân, đây là ngài phủ đệ." Thiếu niên nói.

Lục Lâm nhìn thiếu niên liếc mắt một cái, cho thiếu niên hai mươi văn tiền, nói: "Vất vả."

La Viễn hai tròng mắt sáng lên tiếp nhận Lục Lâm đưa qua tiền, nói: "Đại nhân, nhìn là một quan tốt a! Đại nhân có thể tới chúng ta là Sa huyện, là chúng ta Sa huyện chi phúc."

Lục Lâm nghe được La Viễn khen tặng, bất đắc dĩ cười cười.

Thiếu niên kêu La Viễn, là Sa huyện bản địa tiểu hài tử, toàn thân lộ ra một cổ cơ linh kính.

Lục Lâm đám người tới lúc sau, Sa huyện cư dân đối Lục Lâm xa cách, trong ánh mắt cũng lộ ra một cổ khinh miệt, nhưng là, cái này tiểu hài tử lại đi lên, nói là có thể cấp mấy người làm dẫn đường, đương nhiên yêu cầu một chút tiền.

Tiểu hài tử trên người quần áo rách tung toé, đi lên thời điểm, nhìn như tự nhiên hào phóng, nhưng Lục Lâm vẫn là nhìn ra đối phương khẩn trương, nghĩ đến cũng là cái đáng thương hài tử.

Tuy rằng mua quan hao phí Lục Lâm hơn phân nửa thân gia, bất quá, còn dư lại không ít, mới đến Lục Lâm cũng sẽ không bủn xỉn tiểu hài tử một chút dẫn đường phí.

Lục Lâm nhìn trước mặt phủ đệ, nói: "Đây là tri huyện huyện nha a! "

La Viễn gật gật đầu, nói: "Đúng vậy đời trước huyện lệnh, rời chức cũng có một đoạn thời gian, huyện nha cũng có đoạn thời gian không tu."

Lục Lâm nhíu nhíu mày, thầm nghĩ : Phòng ở cư nhiên bị hư hao như vậy? Hẳn là liền tính đời trước huyện lệnh ly nhậm cũng nên là sẽ không bị hư hao như vậy.

Huyện nha chính là một cái huyện bề mặt a!

"Như vậy cái huyện bề mặt, thật đúng là chẳng ra gì a! Lâm ca, tri huyện phủ đệ, cư nhiên bị hư hao như vậy liền không kỳ quái, vì cái gì ở chỗ này huyện lệnh đều làm không lâu." Tần Minh tùy tiện nói.

Bgười đọc sách làm quan, thật là vì vì dân thỉnh mệnh sao?

Có lẽ có người là, nhưng là càng nhiều vẫn là vì phát tài, qua ngày lành, cuộc sống này nếu là qua không tốt, làm quan có ý tứ gì.

La Viễn nhìn Lục Lâm, chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Đại nhân, ngươi phủ đệ mặt sau, liền tại đây nha môn mặt sau, ta liền không bồi ngươi, đi trước."

Lục Lâm nhìn chạy đi tiểu hài tử liếc mắt một cái, tổng cảm thấy tiểu hài tử như vậy, có chút kỳ quái.

Trần Tiểu Thái nhìn La Viễn bóng dáng, mơ hồ cảm thấy tiểu tử này, tựa hồ có chút chạy trối chết ý tứ.

"Lâm ca, nơi này hảo quái a!" Trần Tiểu Thái nói.

Lục Lâm thở dài, nói: "Đi vào trước đi."

Trần Tiểu Mễ đi đến huyện nha mặt sau tri huyện phủ đệ phía trước, đã bị sợ ngây người.

Như thế nào nóc nhà đều không có, năm lâu thiếu tu sửa, cũng không đến mức như vậy a!

Lục Lâm nhíu nhíu mày, thầm nghĩ : Khó trách địa phương quỷ quái này không ai nguyện ý tới, phủ đệ bị hư hao như vậy, dân phong lại bưu hãn, tới đây không phải tìm tội chịu sao?

Cùng phủ nha mặt sau nhà cửa so sánh với, kia rách nát phủ nha, tựa hồ đã thực thể diện.

Tần Nghị có chút lo lắng nói: "Phòng ở năm lâu thiếu tu sửa, cũng sẽ không lụi bại thành như vậy, phỏng chừng là có người xem phủ nha không có người đem phòng ở mái ngói cùng gạch, trộm cầm đi."

Lục Lâm: "......"

Mái ngói gạch cũng là đòi tiền, nông dân không có tiền có thể tiết kiệm một chút là một chút.

Tần Nghị nhìn Lục Lâm, nói: "Lâm ca, hiện tại làm sao bây giờ a!"

Lục Lâm bất đắc dĩ nói: "Làm sao bây giờ? Trước tìm người tu phòng ở đi."

Khó trách vừa mới kia tiểu tử sẽ chạy đi rồi, có thể là lo lắng hắn nhìn đến dinh thự quá rách nát phát hỏa, cho nên mới chạy.

Lục Lâm tiến đến đi nhậm chức phía trước, hoa không nhỏ sức lực, hỏi thăm một chút bên này tình huống.

Bên này có cái biên cảnh tuần phòng trong doanh địa mặt có cái tướng quân kêu Kỷ Thành Khang, làm người chính phái, cương trực công chính, căm ghét như kẻ thù, bá tánh càng tin tưởng vị kia tướng quân.

Vị kia tướng quân tựa hồ lập hạ hiển hách chiến công, vốn dĩ hắn là trở lại kinh đô, thăng quan phát tài, bất quá, người này quá mức cương trực không hiểu biến báo, bị sung quân lại đây, thủ vệ biên cương.

Rất nhiều địa phương trời cao hoàng đế xa, huyện lệnh ở trong thành một nhà độc đại, có thể muốn làm gì thì làm.

Tỷ như, triều đình thu thuế một thành nửa, huyện lệnh lấy triều đình danh nghĩa thu tam thành thuế, dư thừa thuế khoản tự nhiên liền đến huyện lệnh trong túi.

Lại tỷ như huyện trung nếu là xuất hiện tai hoạ phía trên cứu tế, huyện lệnh có thể đem cứu tế lương thực cùng tiền bạc khấu hạ đại bộ phận.

Nhưng là, nơi này huyện lệnh không được, bên này có một cái sát thần ở, nếu là huyện lệnh dám làm một ít động tác, vị kia trong mắt chịu không được hạt cát tướng quân, là có thể đem người cấp bổ. 😂😂

------oOo------

Chương 113: Tu phòng cùng giường đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

La Viễn cầm hai mươi văn tiền, tâm tình rất là không tồi.

La Viễn mấy năm nay, vẫn luôn tự cấp tiểu thương làm dẫn đường, làm dẫn đường sống tới tiền mau, cũng nhẹ nhàng, chính là thường xuyên mấy ngày khai không được trương.

Nghe nói mới tới huyện lệnh muốn tới, La Viễn liền nhớ thương.

"La Viễn, ngươi nhìn thấy mới tới huyện lệnh a!" Một cái mù một con mắt nam tử, cười tủm tỉm hỏi.

Nam tử một con mắt, có một vết sẹo làm cho người ta sợ hãi, là ở phía trước chiến dịch bên trong bị chém thương.

La Viễn gật gật đầu, nói: "Gặp được ta cho hắn chỉ lộ, hắn giống như bị huyện nha bộ dáng cấp sợ hãi."

Mắt mù nam tử cười cười, nói: "Huyện lệnh chỉ biết thịt cá bá tánh, thật không biết phía trên vì cái gì nhất định phải phái người tới."

Sa huyện vốn dĩ liền vật tư bần cùng, còn thường xuyên có quân giặc tiến đến xâm nhập.

Sa huyện phía trước có cái huyện lệnh, ngại quan tiểu, địa phương không tốt, muốn điều đi, điên cuồng cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, dùng cho hối lộ cấp trên.

Bá tánh cũng không phải dễ chọc, bị chọc mao, liền đem cái này hôn quan cấp giết.

La Viễn lắc lắc đầu, nói: "Không biết, chúng ta nơi này có tướng quân đại nhân thì tốt rồi."

"Điền thúc, ngươi tin tức linh thông, ngươi biết mới tới cái này quan cái gì lai lịch sao? Ta xem hắn là dìu già dắt trẻ tới a!" La Viễn hỏi

Mắt mù nam tử cười cười, nguyên bản liền có chút dữ tợn bộ mặt, có vẻ càng thêm khủ.ng bố.

"Chúng ta vị này mới tới Huyện thái gia, nhưng không đơn giản đâu, nghe nói hắn quan chức không phải dựa khoa cử lại đây, là trực tiếp mua tới." Mắt mù nam tử ha hả cười cười nói.

La Viễn nhíu nhíu mày, nói: "Mua quan a!"

Mắt mù nam tử gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Có nói là có tiền có thể sử quỷ đẩy ma sao, vị này quan lão gia hẳn là cái đại thương nhân, có tiền, liền bắt đầu nghĩ theo đuổi địa vị, vị này huyện lệnh đại nhân, chỉ sợ là phải thất vọng, chúng ta huyện nhưng không có gì nước luộc vớt, người này hơn phân nửa là tham tiện nghi, mua quan thời điểm, không có hỏi thăm hảo, mua cái tiện nghi quan."

La Viễn chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Ta xem vị này mới tới huyện lệnh đại nhân, như là cái quan tốt."

Mắt mù nam tử rất có hứng thú nhìn La Viễn liếc mắt một cái, nói: "Ngươi còn có thể phân biệt ra tới quan tốt cùng hư quan a!"

La Viễn toét miệng, nói: "Vị này huyện lệnh đại nhân, tính tình khá tốt."

Hơn nữa, đưa tiền cũng hào phóng.

Mắt mù nam tử bĩu môi, nói: "Hắn đây là mới đến, nếu là đứng vững vàng gót chân, có thể nói không hảo."

Lục Lâm mua quan chức lúc sau, bán trấn trên cửa hàng cùng tòa nhà, phân phát thuộc hạ người, dư lại 1700 lượng bạc.

Nhiều như vậy bạc, vẫn là đủ dùng một đoạn thời gian.

Lục Lâm gọi Tần gia phụ tử ba người đi tìm người tới sửa nhà, thực mau Tần Nghị liền đem người gọi tới.

Sa huyện tuy rằng dân phong bưu hãn, nhưng là, là cá nhân tổng muốn ăn cơm, Lục Lâm tiền công khai cao, tới người tự nhiên liền nhiều.

Tần Nghị trở về, trộm nói cho Lục Lâm nói, nơi này nhân công phí so Lâm Trấn muốn tiện nghi một ít.

Nguyên bản hắn đi tìm người ta nói là phải cho tri huyện lão gia làm việc, nơi này thôn dân đều không quá vui, nhưng là, nói tiền công cùng ngày kết, 25 văn tiền một ngày, liền có rất nhiều người nguyện ý tới.

Trước mắt thời tiết, liền mau tiến vào cuối mùa thu, Lục Lâm muốn đem phòng ở kiến hảo, Sa huyện quá bần cùng, chỉ có một nhà cũ nát khách điếm, Lục Lâm có chút vội vàng muốn trụ vào phủ nội.

"Tần thúc, ngươi thật lợi hại a! Nhanh như vậy liền đem nhiều người như vậy gọi tới." Lục Lâm nói.

Tần Nghị cười cười, nói: "Cũng là lấy La Viễn kia tiểu tử phúc, tên kia, nhìn là cái khả tạo chi tài a!"

Tần Nghị hỏi thăm một chút La Viễn thân thế, phát hiện tiểu tử này cũng là đáng thương, cha ở chiến tranh bên trong mất, mẫu thân bệnh ưởng ưởng mẫu tử hai cái thường thường bữa đói bữa no.

Con nhà nghèo sớm đương gia, La Viễn còn tuổi nhỏ, liền thường xuyên chạy ra tới kiếm tiền, hắn bất quá là cái tiểu hài tử, cũng tìm không thấy nhiều ít sống làm.

Tần Nghị muốn đi ở nông thôn tìm người thời điểm, gặp gỡ La Viễn.

La Viễn nghe nói muốn tìm nhân tu phòng ở, liền xung phong nhận việc, có thể hỗ trợ tìm người, bất quá muốn trả phí.

Tần gia phụ tử ba người đi theo Lục Lâm bên người mấy năm, cũng kiếm lời không ít.

Tần Nghị nghĩ không mấy cái tiền, liền đồng ý.

Tần Nghị phía trước cũng tìm vài người, bất quá, hắn cái này này Huyện thái gia thủ hạ thân phận, cũng chưa cho hắn làm rạng rỡ nhiều ít, gọi người thập phần không thuận lợi, gặp La Viễn lúc sau, liền thuận lợi nhiều.

La Viễn tiểu tử này nhân duyên tựa hồ thực không tồi, có gia hỏa này ở bên trong ở bên trong làm giảm xóc, Tần Nghị thực nhẹ nhàng liền tìm đến người.

Lục Lâm mua sắm đại lượng gạch, mái ngói dùng cho sửa chữa phòng ốc, cái này Huyện thái gia phủ đệ, tuy rằng rách nát một ít, nhưng là có ba cửa vào, vẫn là thực rộng mở, bọn họ hoàn toàn đủ trụ.

Trong nhà sửa nhà, Trần Tiểu Mạch cũng đi theo đi hỗ trợ.

Một cái mấy chục cân đại cái rương, Trần Tiểu Mạch lập tức liền khiêng lên, đem tiến đến hỗ trợ người, hoảng sợ.

Lục Lâm xem Trần Tiểu Mạch trổ hết tài năng, đánh giá nếu Trần Tiểu Mạch cùng Trần Tiểu Mễ giống nhau quái lực bắt đầu phát uy.

Trần Tiểu Mễ năm đó chính là bởi vì một cổ tử quái lực, bị ghét bỏ.

Lục Lâm xem Trần Tiểu Mạch bộ dáng, đem Trần Tiểu Mạch đuổi đi chơi.

Trần Tiểu Mạch xem chính mình vất vả cần cù công tác, cũng không được đến Lục Lâm khích lệ, ngược lại bị ghét bỏ, có chút bất mãn chạy đi rồi.

Tuy rằng thỉnh rất nhiều làm giúp, bất quá, Lục Lâm đám người cũng không có nhàn rỗi.

Trần Tiểu Thái đám người thời trẻ đều là khổ lại đây, tuy nói, mấy năm nay nhật tử hảo, nhưng là, trong xương cốt vẫn là thực chịu khổ nhọc, làm việc đều là một phen hảo thủ.

....

Người nhiều làm lên sống tới liền mau, lúc chạng vạng, liền tan ca, mấy cái công nhân rời đi huyện nha.

"Chu lão đại, ngươi xem mới tới cái này huyện lệnh thế nào a!" Vương Nhị hỏi.

Chu Nguyên Hà híp mắt mắt, nói: "Tạm thời nhìn không ra tới."

Vương Nhị gãi gãi đầu, nói: "Ta xem vị đại nhân này người đảo không tồi a! Giữa trưa còn quản cơm."

Lục Lâm tin tưởng vững chắc ăn cơm thời điểm, là liên lạc cảm tình tốt nhất thời điểm, cho nên, ở thức ăn phía trên, vẫn luôn không dám chậm trễ.

Lục Lâm vừa tới Sa huyện, cũng không có quá tốt điều kiện, cơm trưa thời điểm, cắt chút thịt khô cùng củ mài đi xuống, nấu một nồi to cháo cấp tới xây nhà người ăn.

Sa huyện biên cương sản vật tương đối cằn cỗi, vài người ăn thập phần cao hứng.

Chu Nguyên Hà bất đắc dĩ nhìn Vương Nhị liếc mắt một cái, nói: "Một bữa

cơm liền đem ngươi cấp thu mua."

Vương Nhị gãi gãi đầu, nói: "Này không phải có thịt sao?"

Tuy rằng chỉ là một ít thịt ti, nhưng tốt xấu cũng là thịt a!

"Nghe vị kia Huyện thái gia ý tứ, giống như muốn làm giường đất." Chu Nguyên Hà nói.

Vương Nhị có chút phấn chấn nói: "Giường đất ngoạn ý, ta nghe qua, tựa hồ thực khó lường a! Chúng ta vị này mới tới huyện lệnh đại nhân thực sẽ hưởng thụ a!"

"Xem chúng ta vị này huyện lệnh đại nhân bộ dáng, hẳn là sẽ."

"Nếu là huyện lệnh đại nhân thật sự sẽ làm giường đất, chúng ta vừa lúc đi theo học một tay, nếu là học xong, mùa đông lại đây, có lẽ liền không như vậy khó chịu."

Lục Lâm bỏ được tiêu tiền, mấy ngày thời gian, liền đem phòng ở cấp tu cái thất thất bát bát.

Lục Lâm ở chính đường, tả hữu sương phòng chờ phòng trong vòng, đều tu giường đất.

Phủ nha cái thứ nhất giường đất tu hảo, tiến đến hỗ trợ công nhân, đều sẽ trộm qua đi, thử xem xem.

Đối với, tiến đến hỗ trợ công nhân trộm đi trên giường đất ngồi sự tình, Lục Lâm rất là rõ ràng.

Trước mắt thời tiết cũng không phải thực lãnh, bất quá, Lục Lâm vẫn là đem giường đất thiêu lên, phương tiện này đó công nhân thể nghiệm.

Lục Lâm ở Đại Thạch Thôn bên trong, tu giường đất lúc sau, quanh thân thôn trấn, giường đất uy danh truyền bá phi thường mau, lục tục rất nhiều địa phương đều tu giường đất, bất quá cổ đại tin tức truyền bá vẫn là không đủ hoàn thiện, nơi này còn không có bao nhiêu người tu giường đất.

Đương nhiên, cũng có thể là cái này địa phương người quá nghèo, tu không nổi, phòng ở đều không có đâu, càng không cần phải nói là tu giường đất.

Lục Lâm cân nhắc, hắn công trình hoàn công, giường đất liền sẽ lục tục ở huyện

trung truyền bá mở ra.

Lúc chạng vạng, mấy cái công nhân lãnh tiền công, rời đi huyện nha.

"Chúng ta cái này huyện lệnh, người thật không sai a! Tiền khoản mỗi ngày đều thanh toán cũng không chậm trễ."

"Huyện lệnh gia vài người, nhìn rất cần mẫn, không giống như là sống trong nhung lụa."

"Đúng vậy ta nghe nói, chúng ta vị này huyện lệnh đại nhân quan là mua tới, ta còn tưởng rằng tới sẽ là một cái não mãn tràng phì gian thương đâu."

"Giường đất thật không sai, ta hôm nay ngồi một chút, ấm áp dễ chịu, mùa đông có nó sẽ hảo quá rất nhiều."

"Ta nghe Tiểu Thái thiếu gia nói, giường đất đối cốt thương còn có chỗ lợi, không biết có phải hay không thật sự."

"Hẳn là thật sự đi, ta xem vị này tiểu thiếu gia, không giống như là cái sẽ nói dối người."

Sa huyện người, không ít đều bị viêm khớp, vào đông gặp gỡ ngày mưa, liền bị chịu dày vò.

Trần Tiểu Thái không có gì cái giá, thực mau liền cùng tiến đến hỗ trợ mấy cái công nhân đánh thành một mảnh, mọi người đối Trần Tiểu Thái ấn tượng đều thực không tồi.

....

Biên cảnh tuần phòng doanh

"Tướng quân, huyện quan mới tới rồi."

Kỷ Thành Khang nhàn nhạt nói: "Tới sao? Cái gì lai lịch?"

"Là cái thương nhân, nghe nói, quan chức là hắn hoa ban ngàn lượng bạc mua."

Kỷ Thành Khang lắc lắc đầu, nói: "Không buôn bán không gian dối, mới tới hơn phân nửa không phải cái gì thứ tốt."

"Triều đình thiếu tiền, bằng không cũng không thể để này đó bao cỏ tới làm huyện lệnh, bất quá, chờ hắn minh bạch Sa huyện là tình huống như thế nào, tự

nhiên liền sẽ biết khó mà lui." Liễu Vân có chút vui sướng khi người gặp họa nói

Kỷ Thành Khang híp mắt mắt, nói: "Hắn chỉ cần không khi dễ bá tánh, khiến cho hắn ở chỗ này đợi đi, đi rồi một cái, còn sẽ có tân lại đây, cũng là phiền toái."

Nếu là bên này huyện lệnh một cái tiếp theo một cái đi, mặt trên phỏng chừng lại có chuyện nói.

"Tướng quân nói chính là, cái này mới tới huyện lệnh, tựa hồ rất có tiền. Gần nhất liền tìm rất nhiều người cho hắn sửa nhà, tiền công hiện kết, nói chuyện giữ lời." Liễu Vân nói.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Hắn nếu là thành thật, kia liền không thể tốt hơn."

"Nguyên Hà đi cấp kia Lục Lâm làm việc đi." Liễu Vân nói

Kỷ Thành Khang thở dài, nói: "Gia hỏa này, chính là quá quật."

Chu Nguyên Hà nguyên bản là trong quân binh lính, ở chiến tranh bên trong què chân, rời đi quân đội, ở Sa huyện bên trong tu cái tòa nhà, cuộc sống trôi qua khốn cùng thất vọng.

Kỷ Thành Khang đi xem qua hai lần, lấy ra bổng lộc, muốn tiếp tế một chút đã từng đồng bạn, bị Chu Nguyên Hà cấp cự tuyệt.

Chu Nguyên Hà cảm thấy chính mình có thể nuôi sống chính mình, không cần Kỷ Thành Khang hỗ trợ.

Kỷ Thành Khang bổng lộc không ít, nuôi sống chính mình là đủ rồi, bất quá, vì tiếp tế trước kia tòng quân trung xuất ngũ binh lính, thường thường cũng làm đến thập phần quẫn bách.

"Nguyên Hà nói, mới tới cái kia huyện lệnh sẽ tu giường đất." Lưu vân nói.

Kỷ Thành Khang cau mày, nói: "Tu giường đất sao? Ta nghe nói qua giường đất thứ này, nghe nói, có thể chống đỡ giá lạnh, cũng không biết có phải hay không thật sự. Trong quân binh lính màn trời chiếu đất, không ít người đều có lão thấp khớp tật xấu, này tật xấu tới rồi thu đông thời tiết, cũng là rất khó qua."

"Chu Nguyên Hà bọn họ mấy cái giúp mới tới Huyện thái gia làm vài cái giường đất, đã đem tay nghề học được, tướng quân ngài xem chúng ta tuần

phòng doanh có phải hay không cũng làm mấy cái thử xem xem a!" Liễu Vân kiến nghị nói.

+

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Cũng hảo."

------oOo------

Chương 114: Kỷ Vân An

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ ở huyện trung đi dạo một vòng.

Lục Lâm phát hiện Sa huyện bên trong, kỳ thật có rất nhiều nghèo khó hộ, hơn nữa, không ít đều có thương tích, thoạt nhìn như là trên chiến trường vết thương cũ.

Lục Lâm thầm nghĩ: Sa huyện dân phong bưu hãn, cũng chưa chắc là Sa huyện dân chúng bổn ý.

Nơi này, vốn là đất mỏng, lại mấy năm liên tục chinh chiến, tình huống như vậy làm quan còn thịt cá bá tánh, bá tánh liền sống không nổi nữa, nếu là sống không nổi nữa, người tự nhiên liền bưu hãn.

Phòng ở tu chỉnh qua đi, Lục Lâm đám người ở phủ đệ bên trong ở xuống dưới.

Lục Lâm ở trên giường phô chăn, rầu rĩ nói: "Lúc này hết thảy đều phải từ đầu tới."

Hắn ở Lâm Trấn đã hỗn ra đầu tới rồi nơi này, trời xa đất lạ, còn phải chậm rãi sờ s.oạng.

Trần Tiểu Mễ ngẩng đầu, nói: "Tuy rằng như thế, bất quá, cảm giác cũng khá tốt."

Nguyên lai ở Lâm Trấn thời điểm, muốn cố kỵ ở nông thôn những người đó, tới rồi nơi này, cũng không có thôn dân cho hắn mách lẻo.

Vô luận hắn như thế nào lăn lộn, cũng sẽ không có những cái đó cậy già lên mặt người tới cửa tống tiền.

"Tốt xấu cũng là cái quan." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Ngươi gần nhất, thân thể còn hảo đi."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Khá tốt, ngươi không cần lo lắng."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Không thoải mái muốn nói a! Ta xem ngươi gần nhất thiếu ăn ngon."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đại khái là gần nhất vẫn luôn ở lên đường, cho nên, cũng không có gì ăn uống, hiện tại dàn xếp xong là tốt rồi."

Lục Lâm thở dài, nói: "Nơi này vật tư tương đối bần cùng, liền trứng gà đều không tốt lắm mua, cũng là cái phiền toái a! "

Vì lần này đi ra ngoài, Lục Lâm cũng là làm một ít chuẩn bị, tỷ như, Lục Lâm ở quầy bán quà vặt bên trong, trữ không ít lương thực cùng thịt, bất quá, không hảo dễ dàng lấy ra tới.

Huyện nha bên trong nhưng không phải hắn cùng Trần Tiểu Mễ hai người, trong nhà người nhìn đều không xấu, nhưng là, có chút đồ vật, vẫn là không thể dễ dàng làm những người này biết đến.

Trần Tiểu Mễ nhíu nhíu mày, nói: "Từ từ tới đi."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Từ trước như vậy vất vả đều lại đây, tình huống hiện tại có thể so lúc ấy khá hơn nhiều.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng đúng."

Là cái nam nhân, tổng hội có kiến công lập nghiệp hùng tâm tráng chí.

Lục Lâm cũng không phải cái gì đặc biệt có chí hướng người, bất quá, làm huyện lệnh vị trí, cũng muốn phía dưới dân chúng càng tốt sinh hoạt.

Tục ngữ nói rất đúng, vùng khỉ ho cò gáy ra điêu dân, nhưng là, này sinh hoạt điều kiện nếu là hảo, này điêu dân tự nhiên cũng liền ít đi.

Nơi này dân chúng bởi vì tuần phòng doanh tồn tại, tuy rằng đối hắn cái này tri huyện cũng không nhiều ít kính sợ tâm lý, bất quá, đồng dạng bởi vì có tuần phòng doanh uy hiếp, chỉ cần Lục Lâm không làm cái gì quá mức sự tình, nơi này dân chúng cũng vẫn là thực thành thật.

Lục Lâm đem phủ nha bên trong, lưu lại văn hiến sửa sang lại một chút, bởi vì mấy năm liên tục chinh chiến, phủ nha bên trong rất nhiều đồ vật đều bị hủy diệt rồi, có thể tìm được cũng hữu hạn

Lục Lâm mấy năm nay ở thời gian nhàn hạ, đọc một ít thoại bản, trên cơ bản tự vẫn là có thể xem hiểu.

....

Trần Tiểu Thái đi đến, gọi một tiếng, "Lâm ca."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Là Tiểu Thái a!"

Trần Tiểu Thái ở Lục Lâm bên người ngồi xuống, nói: "Lâm ca, ngươi xem chúng ta có phải hay không đem phía trước cửa hàng khai lên a! "

Phía trước, Lục Lâm liền đem Liễu Trấn phòng ở cùng cửa hàng đều chuyển cấp Trần Tiểu Thái.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì đem Liễu Trấn phòng ở cùng cửa hàng cùng với cửa hàng đồ vật đều bán, bán 500 nhiều lượng.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì mấy năm nay, vẫn luôn ở xử lý cửa hàng, cũng tồn không ít tiền công, hai người thêm lên trên người cũng có 600 lượng.

Trần Tiểu Thái phía trước xem Lục Lâm mua quan, sợ Lục Lâm đỉnh đầu khẩn, liền muốn đem bạc cấp Trần Tiểu Mễ ứng khẩn cấp, bất quá, Trần Tiểu Mễ không muốn.

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Nơi nào có dễ dàng như vậy a! Sa huyện là cái nghèo huyện."

Lâm Trấn vẫn là có không ít kẻ có tiền, cả ngày trầm mê phong hoa tuyết nguyệt người cũng là có, nhưng là, Sa huyện quá nghèo, tuy rằng nơi này quang côn không ít, nhưng là, liền kĩ viện đều tìm không thấy, nếu là hắn đem Lâm Trấn cửa hàng khai ở chỗ này, chỉ sợ sẽ lỗ sạch vốn.

Trần Tiểu Thái cau mày, nói: "Kia làm sao bây giờ. "

Lục Lâm vuốt cằm, nói: "Nguyên lai sinh ý là không thể làm, ngươi đi trước mua mấy nhà cửa hàng, tu sửa một chút, đến nỗi về sau bán thứ gì, chúng ta về sau lại nói."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Cũng hảo, ta xem chúng ta huyện nha chung quanh mấy nhà cửa hàng liền không tồi, mua tới, hẳn là cũng phí không bao nhiêu bạc."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, thầm nghĩ: Trần Tiểu Thái hiện tại nói chuyện, thật là cùng trước kia không giống nhau.

Cũng khó trách, Trần Tiểu Thái trên người hắn là có mấy trăm lượng bạc, nhiều như vậy bạc, nếu là đều mua đồng ruộng, làm đại địa chủ là dư dả.

Hắn cùng Trần Tiểu Mễ nhưng thật ra so Trần Tiểu Thái có tiền, bất quá, bọn họ muốn dưỡng người cũng nhiều a!

"Đại nhân." Tần Nghị đi đến.

Lục Lâm nhìn Tần Nghị liếc mắt một cái.

Tần Nghị mấy năm nay vẫn luôn kêu hắn Lâm thiếu, chợt biến thành đại nhân, Lục Lâm không cấm có chút không thích ứng.

"Có chuyện gì sao?"

"Tuần phòng doanh người tới, muốn tìm chúng ta người chỉ điểm một chút một chút giường đất tu pháp." Tần Nghị nói.

Lục Lâm gật gật đầu.

"Cái này đơn giản, ngươi đi một chuyến."

Tần Nghị gãi gãi đầu, nói: "Ta đối cái này giường đất cũng không phải thực hiểu biết."

Tần Nghị cũng xem qua vài lần tu giường đất, bất quá, cũng không thấy thế nào rõ ràng.

"Lâm ca, ta đi thôi." Trần Tiểu Thái đi ra đi.

Thẩm Trì theo ra tới, nói: "Ta cũng đi."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Hành đi."

Lục Lâm thầm nghĩ: Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì quan hệ thật đúng là không tồi, đến chỗ nào đều muốn cùng đi.

"Tận lực làm tốt quan hệ, đừng khởi xung đột."

Tuần phòng doanh là đại ca khu vực a! 😂😂

Bọn họ muốn ở chỗ này hỗn, tự nhiên không hảo đắc tội tuần phòng doanh người.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ta biết, Lâm ca ngươi yên tâm đi."

Trần Tiểu Thái khống chế xe la, mang theo Thẩm Trì, đi theo binh lính đi tuần phòng doanh.

Phía trên đối với này đó biên cương chiến sĩ vẫn là thực coi trọng, ở quân phí thượng phí không ít tâm.

Bất quá quân phí phát xuống, trải qua tầng tầng bóc lột, đến nơi đây, dư lại liền tương đối thiếu, cho nên, chiến sĩ qua cũng chẳng ra gì.

Trần Tiểu Thái đến thời điểm, tuần phòng doanh người, đã làm không ít thổ phôi.

Trần Tiểu Thái đánh giá, đối phương hẳn là không sai biệt lắm biết là như thế nào làm giường đất, chẳng qua, yêu cầu một cái hiểu công việc người trấn cửa ải.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì đến, khiến cho tuần phòng doanh náo nhiệt một trận.

Mấy cái binh lính xem ra chính là hai cái choai choai tiểu hài tử, trong đó một cái vẫn là cái tiểu song nhi, không cấm cảm thấy mới tới huyện lệnh, đối bọn họ tuần phòng doanh không đủ coi trọng

Phái hai cái tiểu quỷ lại đây, bất quá, Trần Tiểu Thái mở miệng, mọi người phát hiện, đối phương là cái người thạo nghề, lại tin phục.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì ở quân doanh bên trong ăn cơm trưa.

Quân doanh bên trong ăn chính là gạo lức cháo cùng bánh bột bắp, đồ ăn chỉ có dưa muối.

Trần Tiểu Thái bỗng nhiên phát hiện, tham gia quân ngũ quả nhiên không dễ dàng a! Đồ ăn quá thảm.

Liễu Vân đi đến chính mình doanh trướng biên, một cái 11-12 tuổi thiếu niên nghênh diện đi tới.

Thiếu niên mày kiếm mắt sáng, lớn lên rất là tuấn lãng, bất quá, tuổi còn nhỏ, còn có chút ngây ngô, nhưng đã rất có uy thế.

"Liễu thúc, hôm nay quân doanh tới hai người sao?" Kỷ Vân An hỏi.

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Đúng vậy là mới tới huyện lệnh thân thích."

"Liễu thúc, ta nghe nói, mới tới huyện lệnh này quan là mua tới, không phải cái gì thứ tốt."

Liễu Vân bất đắc dĩ buông tay, nói: "Mới tới huyện lệnh quan là mua tới, nhưng là, không thể đại biểu, nhân gia không phải cái thứ tốt."

"Không buôn bán không gian dối, hắn nếu là cái thứ tốt, nơi nào có thể tích cóp hạ nhiều như vậy thân gia. Ta ghét nhất hương nhân, phát quốc nạn tài, ở nạn hạn hán trữ hàng đầu cơ tích trữ, lên ào ào lương giới, bức cho vô số nạn dân táng gia bại sản." Kỷ Vân An nghiến răng nghiến lợi nói

Liễu Vân thở dài một tiếng, nói: "Việc này, cũng không thể quơ đũa cả nắm, hảo, ngươi đừng hồ nháo."

Kỷ Vân An chuyển động một chút tròng mắt, cười cười, nói: "Ta đã biết."

Liễu Vân nhìn Kỷ Vân An, dặn dò một tiếng, nói: "Xem ngươi thúc thúc không vừa mắt người nhiều lắm đâu, ngươi đừng nháo sự, miễn cho cho người ta bắt được nhược điểm."

Kỷ Vân An vốn là Kỷ Thành Khang tỷ tỷ nhi tử.

Kỷ Thành Khang tỷ tỷ gả cho một cái người đọc sách.

Kỷ gia là cái đại gia tộc ra không ít tướng lãnh.

Kỷ Thành Khang tỷ tỷ là gả thấp, vốn tưởng rằng kia người đọc sách là tốt, đáng tiếc, phụ lòng nhiều người là đọc sách lang.

Người nọ trúng cử, liền ở bên ngoài tìm mấy cái thân mật

Mấy năm trước, Kỷ gia bị người buộc tội, địa vị nguy ngập nguy cơ, người nọ liền đem mấy cái thân mật nâng vào nhà, cưới làm thị thiếp lúc sau, Kỷ Thành Khang tỷ tỷ bệnh tật sớm ly thế.

Hậu trạch bên trong việc xấu xa, khó lòng phòng bị, Kỷ Thành Khang rất là hoài nghi, chính mình tỷ tỷ chết, đến tột cùng có phải hay không ngoài ý muốn, nhưng là, sự tình phát sinh tại hậu trạch, Kỷ Thành Khang muốn tra cũng không tra được.

Lại qua mấy tháng, Kỷ Thành Khang tỷ tỷ lưu lại nhi tử Triệu Vân An, cư nhiên bệnh hấp hối, Kỷ Thành Khang rốt cuộc nhịn không được, tìm tới môn, đem người mang về biên quan.

Kỷ Thành Khang tỷ phu, ước chừng là tâm lý có quỷ, cũng không dám cản.

Kỷ Thành Khang nguyên bản là cảm thấy quân doanh nhật tử khổ, không thích hợp tiểu hài tử, cho nên, mới đưa người lưu tại phụ lòng hán trong nhà.

Nhưng là, xem này tình hình, cháu ngoại trai lưu lại, hắn tỷ tỷ điểm này huyết mạch, chỉ sợ cũng lưu không được.

Kỷ Thành Khang đem Kỷ Vân An mang về Kỷ gia lúc sau, liền cấp cháu ngoại trai sửa họ Kỷ, người đọc sách là cái phụ lòng đại phòng con vợ cả bị mang đi sửa họ, người này cũng không lên tiếng, ước chừng còn ở may mắn, nhi tử sửa họ lúc sau, con vợ cả vị trí, liền không ra tới.

Kỷ Vân An rời đi Triệu gia không bao lâu, Triệu phụ liền đem một cái thị thiếp cấp phù chính, nữ nhân hài tử, cũng thành con vợ cả.

Kỷ Thành Khang thấy vậy tình hình, đối cái kia tỷ phu, cũng là hoàn toàn thất vọng rồi.

Kỷ Vân An ước chừng ở Triệu gia đã chịu lạnh nhạt nhiều, đối với này phụ thân cách làm, cũng không có nhiều thất vọng.

Kỷ Vân An mấy năm nay, vẫn luôn ở quân doanh bên trong lớn lên, cũng là nhìn quen giết chóc, còn tuổi nhỏ, liền thập phần rất thích tàn nhẫn tranh đấu.

Cũng may Kỷ Vân An tuy rằng hiếu chiến, nhưng là, cũng không phải cái vô cớ gây rối.

....

Phủ nha.

"Đại nhân, Trần thiếu hắn mang thai." Vạn Thiết đi ra, vội vã đối với Lục Lâm nói.

Lục Lâm nghe được Vạn Thiết nói, không cấm lắp bắp kinh hãi.

"Mang thai?"

Vạn Thiết gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Lục Lâm cau mày, song nhi không dễ dàng có tiểu hài tử, rất nhiều song nhi cả đời, đều chỉ có một cái tiểu hài tử.

Có Nguyên Bảo lúc sau, nhiều năm như vậy, Trần Tiểu Mễ bụng cũng không có động tĩnh gì, Lục Lâm cũng liền không ôm cái gì hy vọng, không nghĩ tới, Trần Tiểu Mễ lại mang thai.

Nghĩ đến lập tức lại sẽ có một cái cùng hắn huyết mạch tương liên tiểu hài tử, buông xuống đến trên thế giới này, Lục Lâm liền có chút vui sướng.

"Khó trách, khó trách hắn gần nhất ăn uống không tốt lắm."

Vui sướng qua đi, Lục Lâm có chút lo lắng cau mày, nơi này người phần lớn tương đối nghèo, trứng gà đều mua không được, thịt cũng rất khó mua, nhưng là, Tiểu Mễ mang thai, thức ăn liền không thể ủy khuất.

Lục Lâm nhìn Vạn Thiết liếc mắt một cái, nói: "Ta kêu ngươi cùng trong thôn thợ đá, đính làm tảng đá lớn ma, thế nào?"

Vạn Thiết vội nói: "Hai ngày nữa nên hoàn công."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Vậy là tốt rồi, nhiều mua điểm cây đậu trở về."

Vạn Thiết gật gật đầu, nói: "Tốt, bất quá, thứ này nhưng không thế nào ăn ngon, rất nhiều nông gia đều lấy uy gia súc."

"Ta biết, không quan hệ."

Tiểu Mễ mang thai, vẫn là yêu cầu dinh dưỡng, bổ sung protein là thập phần tất yếu, không thịt ăn trước nhiều làm điểm đậu chế phẩm đi, có chút ít còn hơn không.

Lục Lâm đi vào phòng, liền nhìn đến Nguyên Bảo nị ở Trần Tiểu Mễ bên người, phụ tử hai cái không biết đang nói cái gì, nhìn rất là ấm áp.

------oOo------

Chương 115: Làm đậu hủ

Trần Tiểu Thái từ doanh địa bên kia trở về, liền nghe được Trần Tiểu Mễ mang thai tin tức, không cấm có chút kích động.

"Đại ca, lại có sao?" Trần Tiểu Thái tràn đầy hưng phấn hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Thái ông cụ non, bất quá, nghe được Trần Tiểu Mễ lại có tin tức, lại cao hứng nhảy nhót, giống cái tiểu hài tử.

Trần Tiểu Thái có chút kích động nói: "Thật tốt quá, ta lại phải có cái cháu trai."

Lục Lâm cười cười.

Thời đại này người chú ý cũng không phải là cái gì sinh nuôi dạy tốt, mà là nhiều tử nhiều phúc, có thể sinh lại nghèo nhân gia cũng sẽ lựa chọn nhiều sinh mấy cái.

Lục Lâm đánh giá Trần Tiểu Thái, đôi mắt bên trong hiện lên vài phần hài hước chi sắc.

"Ngươi cùng Thẩm Trì cũng sẽ có."

Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, xấu hổ cười cười.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì tuy rằng đính hôn sớm, thành thân cũng sớm, nhưng là, Trần Tiểu Mễ làm hai người trước chậm rãi.

Trần Tiểu Thái thực nghe Trần Tiểu Mễ nói, còn không có lén nếm thử quá trái cấm. (ngoan dữ)

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái, thầm nghĩ: Này tiểu quỷ hẳn là vẫn là cái sơ ca là cái mao hài tử.

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm thần sắc, đại khái là đoán được Lục Lâm suy nghĩ cái gì, tràn đầy hung ác trừng mắt nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái thần sắc, nghĩ thầm: Mao hài tử chính là mao hài tử, thiếu kiên nhẫn.

Phòng ở tu xong lúc sau, lại mấy ngày thời gian, Lục Lâm đám người liền dọn vào tân phòng ở trung.

Tân phòng tu có chút hấp tấp, so với Lục Lâm nguyên lai trụ phòng ở, tinh xảo kém cỏi một ít, bất quá, thắng ở rộng mở.

Phủ nha bên trong, cư nhiên liền ghế dựa đều không có.

Lục Lâm lắc lắc đầu, tính toán quá mấy ngày, còn phải tìm thợ mộc, đánh mấy trương ghế dựa.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Có lẽ không phải không có, mà là bị trộm dọn đi rồi."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Có khả năng."

Lục Lâm thầm nghĩ: Mỗi người đều nói làm quan hảo, nhưng là hắn nơi này làm quan tựa hồ cũng không thế nào hảo a!

Một chút uy nghiêm đều không có, bất quá, nếu đã lựa chọn con đường này, chỉ có thể nghĩa vô phản cố tiếp tục đi xuống đi.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm vẽ bản vẽ, nói: "Cái này thạch ma, thật lớn a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Thạch ma đủ đại, ma ra tới phấn mới đủ tế, làm ra tới đậu hủ mới ăn ngon, tiểu nhân lời nói không còn dùng được."

Thời đại này, đã có thạch ma, rất nhiều lương thực phụ, ăn đều thực thô, ma thành phấn, mới ăn ngon.

Bên này có một loại hương vị cùng loại bắp hạt kê vàng, rất nhiều nông gia người thích đem đồ vật làm thành hạt kê vàng mặt tới ăn.

Thạch ma làm lên, cũng thực tốn công, theo Lục Lâm biết, Sa huyện cũng có mấy cái thạch ma, trên cơ bản chính là một cái thôn trong thôn bãi một cái, nhà ai phải dùng liền đi trong thôn mượn.

Cái này thạch ma là Lục Lâm hoa một lượng bạc làm ra.

"Ta khi nào, có thể ăn được ngươi nói cái kia đậu hủ a!" Trần Tiểu Mễ hỏi.

Trần Tiểu Mễ gần nhất ăn uống tương đối kỳ quái, liền thịt đều không thế nào ăn.

Lục Lâm thật vất vả mua thịt xương đầu, hầm thành canh, Trần Tiểu Mễ vẫn là ăn không vô, chỉ là uống lên điểm canh.

Nghe Lục Lâm đem đậu hủ thứ này, khen lại khen, trong lòng không cấm nhiều vài phần tò mò.

"Không cần sốt ruột, chờ thạch ma làm xong, là có thể ăn." Lục Lâm nói

Trần Tiểu Mễ có chút thất vọng nói: "Thạch ma làm lên, thực phí công phu a! "

Hắn mấy ngày liền đặt làm, cho tới hôm nay còn không có làm xong, bất quá hẳn là sắp xong rồi.

"Lâm ca, cái này thạch ma đã đưa lại đây." Tần Minh đi đến nói.

Lục Lâm gật gật đầu, có chút sung sướng nói: "Tốt."

Trần Tiểu Mễ đứng lên, có chút sung sướng nói: "Vừa mới mới nói đến đâu, hiện tại liền đưa lại đây, thật xảo, ta đi xem."

Trong nhà vài người hợp lực, đem thạch ma nâng vào đình viện bên trong.

Huyện nha mặt sau nhà cửa thập phần to lớn, bãi cái thạch ma dư dả.

Thạch ma không nhẹ, vài người phí không nhỏ sức lực, mới đưa thạch ma đưa đến chỉ định vị trí.

Trần Tiểu Mễ tưởng đi lên hỗ trợ, bị Lục Lâm kéo lại.

Tần Minh có chút hưng phấn nói: "Lâm ca, phải làm ăn ngon sao?"

Tần Minh đã sớm nghe Trần Tiểu Mạch nói, Lục Lâm mua cái này thạch ma là vì làm tốt ăn đồ vật, cho nên đã sớm nhớ thương.

Tần Lãng nhìn Tần Minh liếc mắt một cái, tức giận nói: "Chỉ biết ăn."

Tần Minh rầu rĩ nói: "Đại ca, ngươi không muốn ăn a! "

Tần Lãng trừng mắt nhìn Tần Minh liếc mắt một cái, thầm nghĩ：Tần Minh càng ngày càng kỳ cục, hủy đi hắn đài.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, thứ này vận đã trở lại, liền có thể làm tốt ăn đồ vật, chúng ta làm đậu hủ."

Theo Lục Lâm biết, nơi này đã xuất hiện đậu hủ, nhưng là, còn không có hoàn toàn mở rộng mở ra, hơn nữa, nơi này đậu hủ ăn pháp cũng tương đối bần cùng.

Tần Minh đối với tân đưa tới thạch ma thập phần tò mò, nghe Lục Lâm nói, đem cây đậu ma thành bột phấn, liền có thể làm thành đậu hủ, xung phong nhận việc gánh vác đẩy ma nhiệm vụ.

Tần Minh chủ động ôm hạ đẩy ma nhiệm vụ, Trần Tiểu Mạch lại là không phục, đem Tần Minh đẩy tới một bên, muốn đi tới đẩy.

Lục Lâm tràn đầy vô ngữ nhìn trong nhà mấy cái tiểu hài tử vây quanh ma chuyển, chỉ cảm thấy trước mắt một màn có chút khó có thể lý giải.

Lục Lâm thầm nghĩ: Đẩy ma chính là thể lực sống, trong nhà mấy cái tiểu tử, giống như đem này việc trở thành hảo ngoạn trò chơi.

Cướp đẩy ma, nơi này tiểu quỷ, quả nhiên vẫn là quá nhàm chán a!

Đem như vậy việc nặng đương trò chơi.

"U a, khởi." Trần Tiểu Mạch đẩy cối xay, xoay lên.

Lục Lâm nhìn vây quanh cối xay xoay quanh Trần Tiểu Mạch, thầm nghĩ: Tiểu Mạch một thân quái lực, cuối cùng là được dùng võ nơi a!

Lục Lâm lấy thạch cao điểm một ít đậu hủ ra tới, lại nấu một ít sữa đậu nành.

"Cha, hảo uống, hảo uống." Nguyên Bảo tràn đầy hưng phấn nói.

Thả đường sữa đậu nành, hương vị thơm ngọt vô cùng, Nguyên Bảo uống thập phần thỏa mãn.

Trần Tiểu Mạch cùng Thẩm Trì đối này sữa đậu nành hương vị, cũng thực vừa lòng.

Đậu hủ làm ra tới, Lục Lâm làm Vân Nương làm một lần làm mẫu, làm một lần đậu hủ Ma Bà, Vân Nương thực mau liền thượng thủ.

"Lâm ca, không nghĩ tới, cây đậu có thể làm thành như vậy ăn ngon đồ vật." Tần Minh nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Ăn ngon ngươi liền ăn nhiều một chút."

Lục Lâm thầm nghĩ: Lập tức liền phải đến mùa đông, đến lúc đó, có thể ăn đồ vật liền biến thiếu, đến lúc đó, tào phớ, đậu hủ Ma Bà, đậu hủ thúi, làm đậu hủ, tàu hủ ky, đậu phụ đông......

Các loại đậu hủ có thể ăn vẫn luôn ăn đến thấy đậu hủ liền tưởng phun nông nỗi.

Đậu hủ này phí tổn không cao, so thịt tiện nghi nhiều, còn thập phần quản no, dinh dưỡng giá trị cũng không thấp, nhiều làm một ít, cũng có thể tiết kiệm điểm bạc.

Trần Tiểu Mễ ăn một ngụm đậu hủ Ma Bà, đôi mắt bên trong, hiện lên vài phần giật mình.

"Ăn ngon thật."

Lục Lâm cười cười, nói: "Thích liền hảo."

Trần Tiểu Mễ có chút hưng phấn nói: "Không nghĩ tới cây đậu có thể làm thành ăn ngon như vậy đồ vật, trước kia ta đều không yêu ăn, đậu hủ còn có khác ăn pháp sao?"

"Có ngày mai cho ngươi làm đậu hủ canh cá."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hảo."

Cối xay đặt ở đình viện bên trong, thành trong nhà mấy cái tiểu hài tử tân sủng.

Trần Tiểu Mạch đi theo Trần Tiểu Thái phía sau, có chút kích động nói: "Nhị ca, nhị ca, đến phiên ta đẩy ma, đến phiên ta."

Trần Tiểu Thái nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Tiểu Mạch ngươi đừng vội a! Ta còn không có đẩy bao lâu đâu."

Trần Tiểu Mạch đá chân oán giận nói: "Nhị ca, ngươi chơi xấu, nên ta, nên ta......"

Trần Tiểu Thái bất đắc dĩ nói: "Hành đi, nhường cho ngươi."

Trần Tiểu Mạch thay thế Trần Tiểu Thái, đẩy cối xay phần phật xoay lên.

Lục Lâm nhìn ra sức Trần Tiểu Mạch, âm thầm cảm khái Tiểu Mạch sức lực thật là không nhỏ, lớn như vậy một cái thạch ma, đẩy lên hoàn toàn không uổng lực.

Nếu là bọn họ còn sinh hoạt ở trong núi, dựa săn thú mà sống, nói vậy lại là một cái săn thú hảo thủ.

Nguyên Bảo ngồi ở bên cạnh, nhìn Trần Tiểu Mạch đám người đẩy cối xay, hai tròng mắt sáng lên, mơ hồ có chút nóng lòng muốn thử.

Hắn quá nhỏ, người còn không có cao bằng cối xay, căn bản đẩy bất động, cũng chỉ có khả năng sốt ruột.

Trần Tiểu Mễ đi ra, liền nhìn đến Lục Lâm ngồi ở một bên, nhìn trong nhà vài người đẩy cối xay.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi cũng tưởng đi lên đẩy sao?"

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Ta mới không như vậy nhàm chán đâu."

Trần Tiểu Mễ: "Thứ này, giống như rất có ý tứ......"

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, thầm nghĩ: Hy vọng mọi người hứng thú có thể nhiều bảo trì mấy ngày, không cần ba phút nhiệt độ.

Lục Lâm chờ mong không có được đến đáp lại, vài ngày sau, trong nhà vài người liền lục tục đối đẩy cối xay mất đi hứng thú.

Đuy nhất còn dư lại tương đối cảm thấy hứng thú một cái chính là Trần Tiểu Mạch, bất quá, Lục Lâm xem Trần Tiểu Mạch bộ dáng, cảm thấy Trần Tiểu Mạch hẳn là cũng mau mất đi hứng thú.

Lục Lâm thầm nghĩ: Tiểu hài tử quả nhiên đều là tam tâm nhị ý gia hỏa.

Thứ này mới vừa đưa tới thời điểm, mấy cái tiểu hài tử ngồi canh ở cối xay bên cạnh, Lục Lâm thậm chí nửa đêm đều có thể nghe được kéo ma thanh âm.

Nếu không phải nhìn đến mấy cái tiểu quỷ ở suốt đêm khởi công, hắn đều phải cho rằng đây là nháo quỷ.

....

Tần Lãng phong trần mệt mỏi từ bên ngoài đi đến.

"Đại nhân."

Lục Lâm nhìn Tần Lãng liếc mắt một cái, nói: "Đã trở lại, ta muốn ngươi tìm thợ mộc cùng thợ rèn tìm được rồi sao?"

Tần Lãng gật gật đầu, nói: "Tìm được rồi."

"Tìm cái thời gian, đem người mang lại đây đi."

"Ngươi tìm thợ mộc cùng thợ rèn làm gì. " Trần Tiểu Mễ hỏi.

Lục Lâm cười cười, nói: "Ta hiện tại là quan, ta cảm thấy cần thiết gắn liền với thời gian đại tiến bộ, làm ra một chút cống hiến."

Mấy năm trước hắn lại đây, hắn xuyên qua lại đây, chỉ lo ôm tiền, hiện tại hắn nên vì khoa học tiến bộ cống hiến một phần sức lực.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, cảm thấy Lục Lâm thoạt nhìn, có chút không thể hiểu được.

Lục Lâm lấy ra một trương bản vẽ, nói: "Ngươi xem cái này."

Trần Tiểu Mễ nhìn bản vẽ, nói: "Đây là cái gì. "

"Đây là khúc viên lê bản vẽ, bất quá, ta họa hẳn là không tốt lắm." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ nhìn bản vẽ, nói: "Có thứ này, trồng trọt nhưng nhẹ nhàng không ít a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Thứ này thoạt nhìn, rất phức tạp, nếu muốn đánh làm ra tới, hẳn là cũng thực phí công phu." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy chế tạo ra tới, nói không chừng cũng không ai mua nổi, bất quá, không quan hệ, trước làm ra tới rồi nói sau."

Lục Lâm trên tay bạc cũng không ít, hoa rớt một ít cũng không có việc gì.

Hắn bổng lộc tuy rằng không nhiều lắm, bất quá, dùng để sinh hoạt, cũng không sai biệt lắm đủ rồi.

....

La Viễn dẫn theo hai khối đậu hủ, hướng gia phương hướng đi về.

Trong khoảng thời gian này, La Viễn vẫn luôn tự cấp tri huyện phủ nha làm chút chạy chân sống, có đôi khi, đuổi ở cơm điểm, Lục Lâm liền sẽ lưu La Viễn ăn cơm.

Lục gia người không ít, cũng không kém La Viễn một ngụm cơm.

La Viễn tuy rằng ngượng ngùng, nhưng là đói bụng khó chịu lên, liền thường thường ở cơm điểm đi huyện nha.

Lục Lâm cũng biết La Viễn tiểu tâm tư, bất quá, cũng không có vạch trần, nhà hắn cũng không thiếu một ngụm cơm.

"A Viễn, đã trở lại a!"

Hàng xóm lão a bà đối với La Viễn tiếp đón một tiếng.

La Viễn gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Ngươi hiện tại cấp huyện lệnh làm việc a!" Lão a bà lo lắng sốt ruột nói.

La Viễn cười cười, nói: "Không có việc gì."

La Văn thầm nghĩ: Sa huyện trước mấy cái nhậm quan đều không phải cái tốt, a bà hắn là đem Lục Lâm nhận thành là cùng phía trước quan viên giống nhau người.

La Viễn phía trước cũng có chút lo lắng, bất quá, một phen tiếp xúc xuống dưới lại cảm thấy Lục Lâm cùng phía trước mấy cái quan vẫn là thực không giống nhau.

La Viễn về tới gia.

La mẫu nhìn La Viễn, nói: "A Viễn đã trở lại?"

La Viễn gật gật đầu, nói: "Đúng vậy nương, ta cho ngươi mang đậu hủ đã trở lại."

La mẫu có chút khó hiểu nói: "Đậu hủ là cái gì?"

"Là tri huyện đại nhân làm ra tới một loại thức ăn, điểm nước tương ăn, ăn rất ngon." La Viễn nói.

La mẫu bất đắc dĩ nói: "Ngươi như thế nào có thể lung tung lấy tri huyện trong nhà đồ vật, đắc tội đại nhân thì sao? "

La Viễn bình tĩnh nói: "Nương, là đại nhân cảm thấy ta sống làm hảo, khen thưởng cho ta, đại nhân là người tốt."

"Đại nhân nói như thế nào cũng là quan phụ mẫu, ngươi ngàn vạn đừng đem người cấp đắc tội." La mẫu dặn dò nói.

La Viễn gật gật đầu, nói: "Ta biết."

------oOo------

Chương 116: Bắt được một tên tiểu tặc tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm đám người thật vất vả dàn xếp xuống dưới, mùa đông liền tới.

Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm ở trong phòng nói chuyện, một trận tiếng đập cửa vang lên.

Lục Lâm nhíu nhíu mày, nói: "Kỳ quái, đã trễ thế này, ai tới a!"

Trần Tiểu Thái nóng nảy thanh âm, truyền tới.

"Đại ca trong nhà có trộm a!"

Trần Tiểu Mễ mở cửa, nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Làm sao vậy?"

Trần Tiểu Thái có chút kích động nói: "Có cái đăng đồ tử chạy tới phòng Tiểu Mạch bị Tiểu Mạch bắt lại."

Lục Lâm lắp bắp kinh hãi, nói: "Đăng đồ tử chuyện này không được nói bậy."

Tiểu Mạch chỉ là tiểu song nhi, hơn phân nửa là cái nào tiểu tặc xem Tiểu Mạch một người trụ, cảm thấy đó là cái địa phương vắng vẻ liền từ hắn bên kia đột phá.

Bất quá, Tiểu Mạch cư nhiên đem người cấp bắt được thật đúng là có Trần Tiểu Mễ năm đó đánh lão hổ phong phạm.

Trần Tiểu Thái cau mày, nói: "Lâm ca, không thể dễ dàng buông tha gia hỏa này a!"

Lục Lâm cau mày, thầm nghĩ: Đây là thời điểm, chiêu mấy cái nha dịch, bằng không nửa đêm cư nhiên bị người trộm vào nhà.

"Ta đi xem." Lục Lâm rầu rĩ nói.

Lục Lâm đi ra, liền thấy được một cái tiểu quỷ đôi tay bị trói tay sau lưng.

Tiểu quỷ ánh mắt hung ác nhìn xung quanh.

Tiểu Mạch ngồi ở người nọ trên lưng, đem tiểu quỷ áp đảo xuống mặt đất.

"Không được xú mặt."

Tiểu Mạch vươn bụ bẫm tay, nắm người tới lỗ tai, xách lên.

Trên mặt đất tiểu quỷ, có lẽ cảm thấy quá mức mất mặt, trên mặt ẩn ẩn có vài phần sống không còn gì luyến tiếc chi sắc.

Lục Lâm nhìn đến Tiểu Mạch hành động, run rẩy một chút khóe miệng.

Tiểu Mạch cư nhiên ngồi ở đăng đồ tử trên lưng, thật sự là quá đáng.

"Như thế nào không đem người kéo ra. "Lục Lâm nhìn Tần Nghị liếc mắt một cái, thấp giọng nói.

Tần Nghị xấu hổ nói: "Tiểu Mạch thiếu gia sợ người chạy nên ngồi trên lưng hắn. "

Trên mặt đất tiểu quỷ, nghe được Tần Nghị nói, trên mặt tràn đầy túng quẫn chi sắc.

Lục Lâm: "......"

Oan nghiệt a;

Tuy rằng Tiểu Mạch chỉ là cái tiểu quỷ, nhưng là, nơi này lễ giáo nghiêm ngặt, vẫn là muốn dạy dỗ Tiểu Mạch một chút nam nam thụ thụ bất thân vấn đề này.

"Lâm ca, ta bắt được." Trần Tiểu Mạch chỉ vào dưới thân tiểu quỷ, đắc ý dào dạt nói.

Lục Lâm xoa xoa Trần Tiểu Mạch đầu, miễn cưỡng cười cười nói: "Tiểu Mạch thật lợi hại."

"Ngươi cái đăng đồ tử, nửa đêm chạy đến ta đệ đệ trong phòng đi làm gì? Có phải hay không tưởng mưu đồ gây rối." Trần Tiểu Mễ có chút táo bạo nói.

Thiếu niên mặt đỏ lên, nói: "Hắn nơi nào giống song nhi."

Hắn còn tưởng rằng là phòng của cái tiểu quỷ.

Trần Tiểu Mạch đứng lên, phồng lên quai hàm, đạp thiếu niên một chân.

"Ngươi nói ai không giống song nhi đâu."

Thiếu niên mặt đỏ lên, nói: "Ta không nghĩ tới ngươi là song nhi."

"Yếu đuối không giống cái tiểu tử."

Trần Tiểu Mạch lại tiến lên đá thiếu niên một chân.

Thiếu niên bị đá lại thẹn lại giận, bất quá, khả năng cố kỵ Trần Tiểu Mạch là cái "Nhu nhược" song nhi cũng không nói thêm cái gì.

Thiếu niên vào tới thời điểm, còn tưởng rằng đông sương phòng trụ chính là cái tiểu tử, kết quả lại là cái song nhi.

Chính là song nhi này chẳng những lớn lên không thế nào giống song nhi, sức lực cũng không giống cái song nhi.

Hắn vốn là sẽ không dễ dàng như vậy bị bắt bất quá nhờ ánh nến, hắn không cẩn thận phát hiện đối phương trên trán có đóa tiểu hoa, kinh ngạc đối phương song nhi thân phận, thất thần, không cẩn thận bị tiểu song nhi này cấp bắt.

Lục Lâm nhìn thiếu niên, nói: "Ngươi hơn phân nửa đêm chạy tới nơi này làm gì?"

Thiếu niên có chút ngượng ngùng nói: "Ta nghe nói Huyện thái gia tới, ta chưa thấy qua, liền tới nhìn xem."

"Hơn phân nửa đêm chạy tới xem. " Lục Lâm nói.

Thiếu niên nghẹn đỏ mặt, bỗng nhiên nói: "Ta không phải tới trộm đồ vật."

Lục Lâm bất đắc dĩ nhìn thiếu niên, nói: "Phải không? Không phải tới trộm đồ vật, vậy tới làm gì?"

Không phải giựt tiền, chẳng lẽ là cướp sắc.

Thiếu niên cúi đầu, không nói gì.

Lục Lâm nhìn thiếu niên trên người quần áo, nói: "Xem ngươi cũng không giống không có tiền nhân gia tiểu hài tử, như thế nào động tay động chân, ngươi

là nhà ai? Cha mẹ là ai?"

Thiếu niên cắn chặt răng, không nói chuyện.

Lục Lâm nhìn thiếu niên liếc mắt một cái, nói: "Không nói sao?"

Chẳng lẽ là gạt trong nhà ra tới, còn e lệ.

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, có chút tức giận nói: "Lâm ca, gia hỏa này lai lịch không rõ, nói chuyện lại che che dấu dấu, hẳn là không phải cái thứ tốt, chúng ta có phải hay không đem gia hỏa này nhốt lại."

Thiếu niên rầu rĩ nói: "Ta không phải người xấu."

Trần Tiểu Thái cười nhạo một tiếng, nói: "Nửa đêm chạy vào đây ngươi còn có mặt mũi nói chính mình không phải người xấu, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi tới trộm đồ vật, không được liền không tính người xấu."

Thiếu niên quỳ rạp trên mặt đất, muốn giải thích cái gì, lại không biết nên như thế nào giải thích, chỉ ngậm lại miệng.

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Chỉ là cái tiểu quỷ mà thôi, trước nhốt lại, ngày mai hỏi một chút là nhà ai rồi nói sau."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Cũng hảo."

....

Chỉ là cái làm xằng làm bậy tiểu quỷ, Lục Lâm cũng không làm cho nhân gia đi ngủ nhà tù, gọi Tần Nghị đem người mang về thiên viện bên trong nhìn.

Tần Lãng nhìn thiếu niên, thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, nói: "Vị này tiểu công tử, xem ngươi không giống như là không có tiền, như thế nào có như vậy hư tật xấu."

Thiếu niên có thể là gặp đả kích quá lớn, cũng không có cùng Tần Lãng cãi cọ.

Xử lý tốt tiểu quỷ sự tình, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ trở về phòng ngủ.

Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói: "Tiểu tử thúi này quá kỳ cục."

Lục Lâm vuốt cằm, nói: "Tiểu tử này, nhìn không giống như là thiếu tiền."

Trần Tiểu Mễ khẽ hừ một tiếng, nói: "Chính là như vậy mới phiền toái a! Quỷ

mới biết hắn là tới làm gì, trong nhà có tiền còn không học giỏi."

Nói không chừng là tới điều tra địa hình, đem cái này tiểu nhân khẩu hạ tới, hơn phân nửa sẽ đưa tới lão.

Lục Lâm cau mày, nói: "Cái này an toàn vấn đề, vẫn là phải chú ý a! Nghe nói, trước mấy vị huyện lệnh, chính là bởi vì nửa đêm bị tròng bao tải, tài cán không đi xuống a!"

Lục Lâm cảm thấy chính mình muốn phòng hoạn với chưa xảy ra, một cái chết tiểu hài tử đều dám nửa đêm sờ đến hắn nơi này, người khác còn không biết phải làm sao bây giờ đâu.

Trần Tiểu Mễ có chút tức giận bất bình nói: "Ngươi nói, muốn như thế nào xử trí cái này tiểu tử thúi?"

Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Ngày mai rồi nói sau."

Chỉ là cái tiểu quỷ, cũng không biết sau lưng có cái gì hậu trường, nhẹ không được, nặng không được.

....

Không đợi Lục Lâm muốn muốn xử lý tiểu tử nửa đêm trộm vào như thế nào, Trần Tiểu Mạch đã nghĩ kỹ rồi.

Lục Lâm một giấc tỉnh lại, nhìn thấy trong sân đẩy cối xay tiểu quỷ, nhướng mày.

"Tần Nghị, sao lại thế này?" Lục Lâm đối với Tần Nghị hỏi.

"Tiểu Mạch thiếu gia, sáng sớm liền tới đem người kêu đi rồi, sau đó cứ như vậy." Tần Nghị có chút buồn cười nói.

Trần Tiểu Mạch ngồi ở một bên ghế trên, nhìn chằm chằm mới tới tiểu quỷ đẩy ma.

Lục Lâm âm thầm xoa xoa cái mũi, đẩy ma sống ngay từ đầu đại gia cướp làm lúc sau liền không ai nguyện ý làm.

Hiện tại Trần Tiểu Mạch đây là tìm một cái miễn phí lao công sao?

Nhân tài, tuyệt đối là nhân tài.

Ngày hôm qua sắc trời quá muộn, Lục Lâm cũng chưa kịp hảo hảo quan sát một chút tiểu quỷ này

Bây giờ nhìn lại cảm thấy này tiểu quỷ lớn lên còn rất thanh tú, nhìn cũng không giống như là cái người ăn trộm, quả thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong a!

Lục Lâm đối với Trần Tiểu Mạch, nói: "Tiểu Mạch, ngươi làm hắn đẩy ma a!"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Mọi người đều đối đẩy ma không có hứng thú, cũng không có người chơi với ta."

Đẩy ma sự tình, làm thời gian dài, tuy là Trần Tiểu Mạch cũng không có gì hứng thú.

Bất quá Trần Tiểu Mạch đối đậu hủ làm các loại thức ăn hứng thú vẫn là rất lớn, cho nên kéo tiểu quỷ ăn trộm, làm miễn phí lao công.

Lục Lâm gật gật đầu, thầm nghĩ: Tiểu quỷ này khuya khoắt chạy vào đây hơn phân nửa không có hảo ý, lưu trữ gia hỏa này làm cu li cũng là tốt, vừa lúc cấp tên tiểu tử thúi này một chút giáo huấn.

"Một khi đã như vậy, trước khi người nhà của hắn tìm tới, hắn đều về ngươi quản." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mạch vỗ vỗ tay, nói: "Kia hảo a!"

Thiếu niên nhìn Trần Tiểu Mạch, vẻ mặt uể oải.

Trần Tiểu Mạch cắm eo, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên liếc mắt một cái, nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, chạy nhanh ma cây đậu."

Thiếu niên nhìn Trần Tiểu Mạch, toái toái niệm nói: "Ngươi cái tiểu song nhi như vậy hung."

Thiếu niên nghĩ thầm: Nghe nói, tri huyện đại nhân là cái thê quản nghiêm.

Cậu em vợ như vậy hung, tri huyện đại nhân phu lang phỏng chừng cũng không phải cái dễ đối phó.

Trần Tiểu Mạch tràn đầy hung ác nhe răng, nói: "Dám lười biếng, không cho ngươi ăn cơm."

Thiếu niên: "......"

Tiểu song nhi này như vậy hung, nhất định gả không ra. (anh lấy 😂)

....

"Đại nhân, ngươi tìm người tới." Tần Lãng đối với Lục Lâm nói

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Mời vào đến đây đi."

Thiếu niên nghe được Lục Lâm cùng Tần Lãng đối thoại, hướng tới Lục Lâm phương hướng nhìn thoáng qua, thấy Lục Lâm quay đầu nhìn hắn, lại cúi đầu.

"Đại nhân."

La Viễn đi theo mấy cái đại nhân đi đến.

La Viễn tiểu tử này, vẫn luôn ở trong thôn tìm sống làm, Tần Nghị xem tiểu tử này nhân duyên không tồi, liền mướn hắn làm chuyên chúc dẫn đường.

Lục Lâm hướng tới thiếu niên phương hướng chỉ một lóng tay, hỏi: "Tiểu Viễn, nhận thức hắn sao!"

Thiếu niên nghe được Lục Lâm nói, tâm lập tức huyền lên.

La Viễn đánh giá thiếu niên một phen, nói: "Không quen biết, đại nhân hắn là ai a!"

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không biết a! Tiểu tử này nữa đêm vào đây bị bắt được, ta đang lo tìm người lớn nhà hắn nói rõ lí lẽ đâu, bất quá, hắn không muốn nói, ngươi cho ta hỏi thăm hỏi thăm, nhà ai ném tiểu hài tử."

La Viễn tỉ mỉ đánh giá thiếu niên vài lần, phát hiện thật sự không quen biết.

Bất quá, thiếu niên này khí độ tựa hồ không bình thường, trên người xuyên y phục, cũng không có mụn vá, nhìn không giống như là ở nông thôn tiểu hài tử.

La Viễn gật gật đầu, nói: "Đại nhân yên tâm, ta sẽ lưu ý."

La Viễn thu liễm tâm thần, đối với Lục Lâm giới thiệu, nói: "Đây là chúng ta trong huyện tốt nhất nghề mộc cùng thợ rèn."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Tốt, vất vả."

Lục Lâm đem thiếu niên sự tình vứt tới rồi một bên, lấy ra mấy trương bản vẽ, triển lãm cho lại đây mấy cái thợ mộc, thợ rèn xem.

La Viễn nhìn bị Trần Tiểu Mạch sai khiến xoay quanh thiếu niên, thầm nghĩ: Thiếu niên này cũng thật thảm a!

Bất quá, gia hỏa này làm gì không tốt, làm gì phải nửa đêm đi ăn trộm đâu.

Đi theo La Viễn lại đây Điền Chính, nhìn đến thiếu niên, lắp bắp kinh hãi, nghe được Lục Lâm nói việc ăn trộm, lại là lắp bắp kinh hãi.

Điền Chính trộm nhìn thiếu niên liếc mắt một cái, chỉ thấy thiếu niên vừa lúc đưa lưng về phía hắn.

Tuy rằng thấy không rõ thiếu niên mặt, nhưng là, Điền Chính vẫn là nhìn ra thiếu niên ủ rũ cụp đuôi.

------oOo------

Chương 117: Xay đậu hủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuần phòng doanh.

"Tướng quân, nghe được tiểu tướng quân rơi xuống." Liễu Vân đối với Kỷ Thành Khang nói.

Kỷ Thành Khang có chút vui sướng nói: "Chạy đi nơi đâu?"

Liễu Vân có chút xấu hổ nói: "Nửa đêm chạy đến huyện lệnh phủ nha đi."

Kỷ Thành Khang cau mày, có chút không kiên nhẫn nói: "Chạy đến nơi đó làm gì?"

Liễu Vân cười khổ một chút, nói: "Có thể là đi điều tra địa hình."

Từ xưa quan văn, võ quan bất hòa, Kỷ Thành Khang nguyên bản hẳn là ở kinh đô nhậm chức, nhưng bị triều đình nội quan văn chèn ép ra tới.

Kỷ Vân An từ nhỏ đi theo Kỷ Thành Khang, đối những cái đó chỉ biết chi, hồ, giả, dã quan văn cũng chướng mắt.

Liễu Vân ở trong quân doanh hỏi một chút, phát hiện mấy ngày trước đây quân doanh bên trong vài người, nói tới mới tới vị kia huyện lệnh.

Mấy cái binh lính đàm luận mới tới huyện lệnh kia quan chức là mua tới, hơn phân nửa còn muốn ở bá tánh trên người bù trở về, Kỷ Vân An nghe xong lòng đầy căm phẫn, lập tức tỏ vẻ muốn đi xem thử huyện lệnh mới tới phân lượng.

Trên thực tế, phía trước, Kỷ Vân An liền cùng Liễu Vân biểu đạt qua, muốn đi tra tra cái này mới tới huyện lệnh chi tiết ý tứ.

Bất quá Liễu Vân chỉ nghĩ Kỷ Vân An là thiếu niên tâm tính, cũng không để trong lòng, không nghĩ tới, Kỷ Vân An thật đúng là trộm sờ qua.

Kỷ Thành Khang cau mày, nói: "Càng thêm hồ nháo, người thế nào."

Liễu Vân nhíu nhíu mày, nói: "Tiểu tướng quân nửa đêm trộm vào, vào lộn phòng một cái tiểu song nhi, bị bắt lại bị người sai phái làm cu li."

"Hồ nháo." Kỷ Thành Khang hắc mặt nói.

Liễu Vân cười khổ một chút, nói: "Tiểu tướng quân ước chừng không biết rõ ràng trạng huống, không phải cố ý."

"Người không có việc gì?" Kỷ Thành Khang hỏi.

Liễu Vân lắc lắc đầu, nói: "Hẳn là không có việc gì."

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Nếu là không có việc gì trước đem người lưu tại bên kia đi, tiểu tử này càng thêm vô pháp vô thiên, có một cơ hội, làm hắn ma ma tính tình cũng hảo."

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Tốt, ta nghe nói, hắn bị cái tiểu song nhi sai khiến đẩy ma, mặt khác cũng không có gì."

"Mới tới huyện lệnh bên kia có động tĩnh gì sao?" Kỷ Thành Khang hỏi.

"Hắn tìm mấy cái thợ mộc cùng thợ rèn qua đi, không biết có cái gì mục đích, có lẽ là muốn đánh chút gia cụ, bàn ghế đi, tiền nhiệm huyện lệnh rời khỏi sau, huyện nha người đồ vật, cũng bị dọn không sai biệt lắm." Liễu Vân nói.

Kỷ Thành Khang cười khổ một dọa, nói: "Gia hỏa này, cũng không hỏi thăm hỏi thăm lại mua quan, Sa huyện quan không hảo làm a!"

....

Trần Tiểu Mạch gặm bánh bao nhìn Kỷ Vân An, nói: "Tiểu quỷ, ngươi đi năm ngày, giống như cũng không có người tìm ngươi, có phải hay không không cần ngươi."

Kỷ Vân An bất mãn nói: "Mới không phải."

Trần Tiểu Mạch bĩu môi, nói: "Nhất định là ngươi tố biết không lương, cho nên, nhà ngươi mới không cần ngươi, nếu ngươi giống ta như vậy ngoan, liền không ai không cần ngươi."

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch, thầm nghĩ: Này tiểu quỷ nơi nào ngoan, một chút đều không giống như là cái song nhi, cố tình huyện lệnh trong nhà người, đều lo lắng hắn chiếm này tiểu song nhi tiện nghi.

"Người nhà ngươi nếu là không cần ngươi, ngươi mỗi ngày ở chỗ này cho ta

đẩy ma cũng là tốt." Trần Tiểu Mạch vô cùng cao hứng nói.

Kỷ Vân An cau mày, thầm nghĩ: Này tiểu song nhi thật đáng giận, cư nhiên muốn chính mình ở chỗ này mỗi ngày làm không công.

Kỷ Vân An bỗng nhiên có loại trực tiếp thẳng thắn xúc động, nhà mình thúc thúc là tuần phòng doanh trung tướng, mới không sợ hắn một cái huyện lệnh.

Kỷ Vân An nghĩ lại tưởng tượng, lại cảm thấy như vậy thẳng thắn, quá mất mặt, ném chính mình mặt, còn ném thúc thúc mặt.

Kỷ Vân An trong lòng có chút hoang mang, hắn đều rời đi doanh địa vài ngày, thúc thúc cư nhiên còn không có đi tìm tới, chẳng lẽ là không phát hiện chính mình không thấy sao?

Kỷ Vân An cắn chặt răng, trong lòng có chút mất mát.

Trần Tiểu Mạch ngồi ở lắc lắc ghế, ôm một cái lão hổ búp bê vải chơi đùa.

Kỷ Vân An xoa xoa nhức mỏi cánh tay, trên mặt nổi lên vài phần khổ sắc.

Kéo ma chính là thể lực sống, Kỷ Vân An cảm thấy chính mình tay đau, chân đau, cả người không thoải mái.

Trần Tiểu Mạch đem lão hổ búp bê vải vứt đến không trung, lại giơ tay tiếp trở về, chơi vui vẻ vô cùng.

Lục Lâm bán cửa hàng thời điểm, đem cửa hàng thú bông cùng nhau qua tay, Trần Tiểu Mạch cùng cái này lão hổ búp bê vải chơi ra cảm tình không bỏ được ném, Lục Lâm liền cùng nhau mang theo lên đường.

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch trong tay thú bông, nói: "Ngươi thú bông không tồi."

Trần Tiểu Mạch ôm lấy thú bông, nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nhe răng, vẻ mặt hộ thực nói: "Của ta."

Kỷ Vân An bĩu môi, nói: "Của gươi liền ngươi ta lại không cùng ngươi đoạt."

Trần Tiểu Mạch có chút đắc ý nói: "Đại ca, đánh chết quá lão hổ."

"Huyện lệnh đại nhân?"

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Huyện lệnh đại nhân người trong mắt chỉ có tiền có thể

làm chuyện này?

Hay là đây là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Trần Tiểu Mạch lắc lắc đầu, nói: "Không phải, là đại ca."

Kỷ Vân An phản ứng lại đây, thầm nghĩ: Là huyện lệnh phu lang sao?

Nghe nói, huyện lệnh đại nhân là cái thê quản nghiêm.

"Đại ca, rất lợi hại, người trong thôn đều sợ đại ca, ta muốn trở thành giống đại ca." Trần Tiểu Mạch có chút đắc ý nói.

Kỷ Vân An: "......"

Một cái song nhi, bị người sợ hãi giống như không có gì hảo đắc ý đi.

Nguyên Bảo lung lay dẫn theo một cái tiểu thùng gỗ đã đi tới.

Tiểu thùng gỗ trang một thùng sữa đậu nành.

Tiểu thùng gỗ làm thập phần tinh xảo, nhìn như là món đồ chơi, trang sữa đậu nành hữu hạn, tiểu quỷ một đường lung lay, bát đi ra ngoài không ít.

"Tiểu thúc, trong phòng bếp sữa đậu nành nấu hảo, có thể uống lên."

Trần Tiểu Mạch đứng lên, nói: "Tốt, tốt, ta đây liền đi."

Nguyên Bảo ngồi xuống ghế trên, nhìn Kỷ Vân An, nãi thanh nãi khí nói: "Xem ngươi lớn lên không tệ, cư nhiên đi ăn trộm thật sự không thể trông mặt mà bắt hình dong."

Nguyên Bảo táp tạp miệng, đầy nhịp điệu.

Nguyên Bảo tuổi còn nhỏ, lời này không phải hắn nghĩ ra, mà là ở Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm nói chuyện thời điểm, nghe được.

Nguyên Bảo nghe cái biết cái không, bất quá, cũng không gây trở ngại hắn đem lời này thuật lại ra tới.

Kỷ Vân An bị cái tiểu oa nhi quở trách, không cấm có chút xuống đài không được.

Hắn mới không phải đi ăn trộm, hắn là đến xem mới tới huyện lệnh là cái cái

dạng gì người.

"Còn tuổi nhỏ không học giỏi." Nguyên Bảo lắc lắc đầu lại nói.

Kỷ Vân An: "......"

Cái này nãi bao, nhỏ như vậy cư nhiên có mặt ghét bỏ hắn tuổi tác tiểu.

Trần Tiểu Mạch dẫn theo một cái đại thùng gỗ, hấp tấp đi ra.

Đại thùng gỗ bên trong rõ ràng là một thùng sữa đậu nành.

Trần Tiểu Mạch múc một chén sữa đậu nành cấp Kỷ Vân An, nói: "Ăn đi."

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, chỉ thấy Trần Tiểu Mạch từ tùy thân mang theo túi tiền lấy ra một muỗng đường, để vào sữa đậu nành bên trong.

Kỷ Vân An bĩu môi, tới mấy ngày nay, Kỷ Vân An uống qua không ít lần sữa đậu nành.

Sữa đậu nành hương vị, vẫn là không tồi, Kỷ Vân An có thể tưởng tượng, bỏ thêm đường sữa đậu nành hương vị nhất định càng tốt.

Bất quá Trần Tiểu Mạch ngang ngược vô lý tiểu song nhi thập phần keo kiệt, chính mình uống sữa đậu nành thêm quá nhiều đường, một chút đều chẳng cho hắn.

Bất quá, hắn bất quá là cái tù nhân, đối phương không cho đường chính mình cũng là bình thường.

Nguyên Bảo ôm viên thùng, uống sữa đậu nành, uống ngoài miệng đều là nãi râu.

Trần Tiểu Mạch lấy ra khăn tay, cấp Nguyên Bảo xoa xoa miệng.

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch, thầm nghĩ: Này tiểu song nhi đối với này tiểu quỷ, tính tình đảo khá tốt, đối với hắn liền hung thần ác sát.

Kỷ Vân An nhìn trong viện làm nghề mộc mấy cái thợ mộc, nhíu nhíu mày.

Mấy cái thợ mộc bị Lục Lâm triệu hoán lại đây lúc sau, liền vẫn luôn ở bận việc, cũng không biết là đang làm gì.

Kỷ Vân An ở thợ mộc bên trong, thấy được Điền Chính.

Điền Chính nguyên bản là hắn thúc thúc bên người một cái binh lính, mù một con mắt lúc sau, liền rời đi quân doanh.

Kỷ Vân An cũng làm không rõ đối phương đến tột cùng có hay không nhận ra hắn, Kỷ Vân An cảm thấy đối phương hẳn là có thể nhận ra hắn.

Bất quá, nếu là đối phương nhận ra hắn, liền không nên phóng hắn mặc kệ.

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Có hay không bánh bao a!"

Trần Tiểu Mạch chỉ chỉ thùng sữa đậu nành.

Kỷ Vân An trên mặt không nhịn được lộ ra vài phần khổ sắc, sữa đậu nành hương vị tuy rằng không tồi nhưng là không no a!

Hơn nữa, uống nhiều quá, luôn là có chút chán ngấy.

Kỷ Vân An bất đắc dĩ nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Chỉ ăn cái này, không no."

Trần Tiểu Mạch trừng mắt nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái.

Kỷ Vân An ấp úng nói: "Ăn không đủ no, liền đẩy không được cối xay."

Trần Tiểu Mạch phồng lên quai hàm, bất mãn nhìn Kỷ Vân An một hồi, đi phòng bếp cầm cái cơm nắm, ném cho Kỷ Vân An.

Kỷ Vân An nhìn trong tay cơm nắm, cắn một ngụm, có chút kinh hỉ phát hiện, cơm nắm bên trong, bọc thịt khô, củ cải chua, còn không biết cái gì tương, ăn lên, hương vị thập phần hảo.

Kỷ Vân An ở huyện nha mấy ngày, thấy được không ít hiếm lạ thức ăn, âm thầm nghĩ: Cái này mới tới huyện lệnh, còn rất sẽ hưởng thụ tại đây thâm sơn cùng cốc, không ngừng lăn lộn các loại thức ăn.

Kỷ Vân An thừa dịp ăn cơm thời điểm, trộm sẽ lười.

Trần Tiểu Mạch phần phật chuyển nổi lên cối xay.

Kỷ Vân An nhìn tiểu trông coi Trần Tiểu Mạch đại phát thần uy, nhíu nhíu mày.

Kỷ Vân An mấy ngày nay vẫn luôn ở đẩy thạch ma, tự nhiên biết cái này thạch ma có bao nhiêu nặng.

Kỷ Vân An nguyên bản cho rằng ở bạn cùng lứa tuổi bên trong, hắn sức lực đã đủ lớn, không nghĩ tới, cư nhiên bị cái tiểu song nhi cấp so đi xuống.

Trần Tiểu Mạch đẩy cối xay lập tức xoay mấy chục vòng, rốt cuộc kiệt lực chạy đến một bên ngồi xuống.

Nguyên Bảo vỗ vỗ tay, nói: "Tiểu thúc tốt nhất, tiểu thúc nhất bổng."

Trần Tiểu Mạch gãi gãi đầu, lộ ra vài phần ngượng ngùng tươi cười.

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch, trong lòng nổi lên vài phần cổ quái.

Kỷ Vân An tới thời điểm, tổng cảm thấy này huyện lệnh là cái phú thương, người trong nhà hơn phân nửa cũng đều là sống trong nhung lụa, tới lúc sau, lại có chút xem không hiểu.

Giữa trưa thời gian, Tần Lãng an bài trong nhà mấy cái công nhân ăn cơm.

Huyện nha hiện tại nhiều nhất chính là đậu hủ, đậu hủ điểm nước tương liền ăn với cơm thập phần ngon.

Lục Lâm tính toán khai một nhà đậu hủ cửa hàng, đem đậu hủ giao cho vài người thí ăn, cũng tồn mở ra mức độ nổi tiếng tâm tư.

Không quá mấy ngày, mấy cái công nhân liền mở miệng cùng Tần Nghị thương lượng, cái này lấy đậu hủ để tiền công.

Tần Nghị gật đầu đồng ý, một khối đậu hủ để một văn tiền.

Có một cái kêu Tôn Chính Nhất thợ mộc cùng ngày, một văn tiền cũng không muốn, lấy đi rồi 25 khối đậu hủ đem Tần Nghị hoảng sợ, còn dặn dò một câu, đậu hủ không dễ gửi, phải nhanh một chút dùng ăn, thợ mộc nghe xong cũng không như thế nào đương hồi sự tỏ vẻ nói, khẳng định ăn xong.

....

"Chính Nhất, đã trở lại a!"

Tôn Chính Nhất gật gật đầu, nói: "Đúng vậy ta đã trở về, ta còn mang theo đậu

hủ trở về."

"Đậu hủ, chính là mới tới cái kia huyện quan gia làm đậu hủ sao? Thật sự có như ngươi nói vậy ăn ngon?"

Tôn Chính Nhất gật gật đầu, nói: "Đó là đương nhiên."

Tôn Chính Nhất phía trước mấy ngày đi huyện nha thủ công, trở về lúc sau, nhịn không được cùng người nói đến huyện nha thức ăn hảo.

Thôn dân cảm thấy hắn là cho mới tới huyện lệnh thu mua, cũng không tin hắn nói, Tôn Chính Nhất bị chọc giận quá mức.

Tôn Chính Nhất không biết làm sao, lúc này mới cùng Tần Nghị thương lượng lấy đậu hủ để tiền công, Tần Nghị đồng ý, Tôn Chính Nhất liền đem tiền công toàn đổi thành đậu hủ.

Tôn Chính Nhất trong nhà bà nương, dựa theo Lục Lâm trong nhà làm đậu hủ phương thức, đem đậu hủ nấu hơn phân nửa, thỉnh mấy cái bạn tốt tới trong nhà ăn đậu hủ, ăn qua người đều nói tốt.

....

Lục Lâm cho Trần Tiểu Thái ở huyện nha bên cạnh, khai một nhà đậu hủ cửa hàng, chuyên môn bán đậu hủ cùng sữa đậu nành.

Trần Tiểu Thái nguyên bản chính cảm thấy suốt ngày ăn không ngồi rồi, không thói quen đâu, đậu hủ cửa hàng khai lên, Trần Tiểu Thái liền tinh thần.

Bán đậu hủ lợi nhuận, phi thường thấp, bất quá, tốt xấu là môn nghề nghiệp, Trần Tiểu Thái làm cũng rất có nhiệt tình.

"Một khối đậu hủ bán một văn tiền, tưởng phát tài nhưng không dễ dàng a! " Thẩm Trì nói.

Thẩm Trì năm đó đi theo Trần Tiểu Thái, một cái đại hào thú bông liền bán mấy chục lượng, hiện giờ rơi xuống làm Thẩm Trì nhịn không được có chút không thói quen

Trần Tiểu Thái gãi gãi tóc, nói: "Lâm ca nói, chúng ta tiệm mục tiêu quan trọng không phải kiếm tiền."

Thẩm Trì khó hiểu nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Không vì kiếm tiền, kia vì cái gì?"

Trần Tiểu Thái bất đắc dĩ nói: "Lâm ca nói là vì cải thiện dân sinh."

Thẩm Trì có chút kinh ngạc nói: "Cải thiện dân sinh?"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Lâm ca nói, hắn hiện tại là cái quan, muốn tạo phúc một phương."

Thẩm Trì khó hiểu nói: "Khai đậu hủ cửa hàng, liền cải thiện dân sinh......"

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Hắn nói muốn giải phóng cùng phát triển sức sản xuất, ta cũng không phải thực minh bạch."

Trần Tiểu Thái cửa hàng, chẳng những tiếp thu tiền đồng, còn tiếp thu lấy vật đổi vật.

Không có tiền đồng cũng có thể dùng trứng gà tới đổi đậu hủ thường xuyên có thôn dân lấy trứng gà tới đổi, tuy rằng lợi nhuận mỏng, nhưng là, lui tới người nhưng thật ra rất nhiều.

------oOo------

Chương 118: Thân phận bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo mùa đông tới gần, thời tiết càng thêm lạnh.

Phía trên đem bạc đưa tới, trừ bỏ Lục Lâm chính mình bạc, còn có nha dịch bạc.

Huyện lệnh một tháng bạc có ba lượng, ngày lễ ngày tết, còn có nhất định trợ cấp, lần này đưa lại đây còn có tới gần vào đông ba lượng mua than bạc.

Làm huyện lệnh lúc sau, Lục Lâm bạc vẫn luôn ở ào ào chảy ra bên ngoài thật vất vả nhìn thấy quay đầu lại tiền, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng là, cũng đủ làm Lục Lâm cao hứng.

Sai dịch một tháng bạc có một lượng 300 tiền, Lục Lâm tới lúc sau, liền đem Tần gia phụ tử cùng Vạn Thiết đều biên thành sai dịch, kể từ đó, Tần gia phụ tử cùng Vạn Thiết tiền công, đảo không cần hắn bỏ ra.

Thân là huyện lệnh, vẫn là có rất nhiều chỗ tốt, tỷ như, hắn có thể ở quyền lợi trong phạm vi mướn mười hai cái nha dịch.

Nha dịch tiền, đều là mặt trên ra, hắn nếu là bịa đặt vài người ra tới, bút bạc này liền có thể tiến vào hắn túi.

Tám sai dịch tiền công, nhưng không ở số ít.

Bởi vì có tuần phòng doanh người đè nặng, Lục Lâm tạm thời còn chỉ là đem trong nhà mấy cái nam đinh, biên thành nha dịch mà thôi.

Lục Lâm cân nhắc vẫn là phải nhanh một chút đem nha dịch đội ngũ tổ kiến lên, dù sao nha dịch này phân tiền công là không cần hắn ra.

Nha dịch chủ yếu trách nhiệm là hiệp trợ chinh lao dịch, thu thuế má, tiếp theo chính là trảo tặc, mặt trên đều miễn thuế, đem đội ngũ tổ kiến lên hắn hẳn là có thể kém di này đó tạp dịch làm chút việc vặt vãnh, chỉ cần không phải thực quá mức, hẳn là không thành vấn đề.

....

Thời gian quá phi thường mau, chỉ chớp mắt lại qua vài ngày.

Lục Lâm nhìn trong viện Kỷ Vân An, cau mày, nói: "Cư nhiên còn không có người tới lãnh tiểu tử này."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, có chút buồn bực nói: "Chính là ta còn nghĩ, nếu là có người tới nói, liền phải một bút tiền chuộc đâu, kết quả, cư nhiên vẫn luôn không ai tới."

Lục Lâm có chút vô ngữ nói: "Gia hỏa này mỗi ngày lưu tại trong nhà, trong nhà giống như thỉnh một cái tiểu làm giúp."

Lục Lâm vừa mới bắt lấy Kỷ Vân An thời điểm, cảm thấy tiểu tử này người nhà, hẳn là thực mau liền sẽ tiến đến lãnh người.

Kết quả, chỉ chớp mắt đều mười ngày qua, cư nhiên còn không có người tới.

"Sao không có ai biết tiểu tử này thân phận đâu, không đến mức là từ cục đá ra tới a! " Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm híp mắt mắt, nói: "Đúng vậy Tần Nghị nói, kia tiểu tử trong cổ còn treo một khối ngọc bội đâu."

Một khối ngọc bội cần phải không ít bạc, có thể mang ngọc bội gia hỏa, tổng không đến mức là cái cô nhi.

Tiểu quỷ này đều ném mười ngày qua, gia nhân này cũng không nóng lòng.

"Nếu không phải gia hỏa này nhìn không giống nhà nghèo tiểu hài tử, ta đều phải cảm thấy là nhà ai nuôi không nổi tiểu hài tử, cố ý nhét vào chúng ta nơi này tới đâu."

Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói: "Gia hỏa này, rất có thể ăn."

Tiểu tử này ngay từ đầu là ăn trộm tới, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, Trần Tiểu Mễ đối Kỷ Vân An ấn tượng thực sự chẳng ra gì.

Tiểu Mạch đối Kỷ Vân An bắt đầu ấn tượng cũng không tốt, chỉ cho hắn một chén cháo, bất quá, tiểu tử này thực mau liền cùng Tiểu Mạch hỗn chín.

Tiểu Mạch cũng là cái tâm đại, thực mau liền đi gia hỏa này lai lịch cấp đã quên, có đôi khi, Lục Lâm cấp Tiểu Mạch khai tiểu táo, Tiểu Mạch cũng sẽ nhớ kỹ cấp kia tiểu tử thúi lưu một phần, làm Trần Tiểu Mễ lo lắng sốt ruột.

"Kia tiểu tử như là luyện qua." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm vuốt cằm, nói: "Ngươi là nói, học quá võ thuật sao?"

Không phải là nhà ai tướng lãnh gia hài tử đi.

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ nói chuyện, Thẩm Trì vội vội vàng vàng đi đến.

"A Trì, như thế nào tới, xảy ra chuyện gì?" Lục Lâm nhìn hoang mang rối loạn Thẩm Trì liếc mắt một cái hỏi.

Thẩm Trì có chút kích động nói: "Tuần phòng doanh người tới."

Lục Lâm tinh thần rung lên, tuần phòng doanh tới?

Chẳng lẽ là tới tìm phiền toái, chẳng lẽ kia tiểu tử thật là doanh địa tới.

"Bọn họ như thế nào tới."

"Tới mua đậu hủ." Thẩm Trì thần sắc cổ quái nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Tới mua đậu hủ a! Kia khá tốt."

Chỉ cần không phải tới tìm tra liền hảo.

Hắn bên này làm đậu hủ, danh khí truyền rất nhanh a!

Liền tuần phòng doanh đều nghe được tin tức.

"Cái kia tiểu tử, là tuần phòng doanh cái kia tướng lãnh cháu ngoại trai." Thẩm Trì nói.

Lục Lâm cau mày, nói: "Ta nói đi, nguyên lai là tuần phòng doanh người, tuần phòng doanh tới nơi này, muốn đem người mang về sao?"

Thẩm Trì lắc lắc đầu, nói: "Tuần phòng doanh tới người ta nói, Kỷ Vân An không quan tâm làm chúng ta huyện nha, thay quản giáo một phen không cần khách khí."

Lục Lâm cau mày, nói: "Này tính cái gì a!"

Tuần phòng doanh đều quản không được gia hỏa này, cư nhiên làm cho bọn họ thay quản giáo.

"Tuần phòng doanh người đâu?" Lục Lâm hỏi.

Thẩm Trì chớp chớp mắt, nói: "Mua đậu hủ liền đi rồi, nói là còn có công vụ trong người, không thể ở lâu."

Tuần phòng doanh người muốn mua phi thường nhiều, Thẩm Trì bên này tồn kho lượng hữu hạn, đành phải trước đem đậu hủ toàn cho đối phương, Thẩm Trì cân nhắc, lần sau chuẩn bị nhiều điểm hóa.

Lục Lâm: "......"

Này tính cái gì a!

Tuần phòng doanh trung tướng là tứ phẩm võ quan, so với hắn cái này thất phẩm huyện lệnh nhưng lớn hơn, như vậy cái võ quan, đem hắn cháu trai gửi ở hắn nơi này, này không phải gửi một tôn khổ tát ở hắn nơi này sao?

Vị này trung tướng đại nhân, không phải là muốn phóng cá nhân ở chỗ này giám thị hắn đi, một cái tiểu thí hài, quản cái gì dùng a!

Lục Lâm đi đến trong viện, liền nhìn đến Trần Tiểu Mạch ngồi ở Kỷ Vân An đối diện, phủng mặt tràn đầy tò mò nhìn chằm chằm Kỷ Vân An đánh giá.

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An, nói: "Ngươi thúc thúc không cần ngươi, đem ngươi quăng cho ta đại ca, nhất định là ngươi quá vô dụng."

Kỷ Vân An nhíu mày trừng mắt nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Ngươi đừng nói hươu nói vượn."

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An, nói: "Không có a! Ta nói chính là thật sự, nghe nhị ca nói, các ngươi quân doanh ăn rất kém cỏi, ngươi ăn nhiều, có thể là bởi vì bạc hữu hạn, nuôi không nổi ngươi."

Kỷ Vân An đỏ hồng mặt.

Quân doanh sinh hoạt là không thể nào hảo, vẫn là này tri huyện phủ nha thức ăn tốt một chút.

Kỷ Vân An còn nhìn đến này huyện lệnh làm thuộc hạ đi chung quanh thôn trang mua trứng gà, mua không được liền đi mặt khác thôn trang mua, thật sự là tiền không lo tiền tiêu.

"Ta thúc thúc là cái thanh quan." Kỷ Vân An có chút kiêu ngạo nói.

Trần Tiểu Mạch chống cằm, nói: "Lâm ca nói, thanh quan không nhất định là quan tốt."

Kỷ Vân An có chút hồ nghi nói: "Thanh quan như thế nào không phải quan tốt?"

"Quan tốt là có thể mang trong huyện người quá ngày lành quan, chỉ là thanh liêm, bồi một cái trong huyện ai cũng nghèo cũng không tính cái gì, dưỡng phì một cái huyện, lại dưỡng phì chính mình, kia mới là bản lĩnh." Trần Tiểu Mạch nói.

Kỷ Vân An rầu rĩ nói: "Vớ vẩn."

Trần Tiểu Mạch không cho là đúng nói: "Là thật sự a! Ngươi không muốn ăn đồ tốt sao?"

Kỷ Vân An: "......"

Trần Tiểu Thái đi đến, trong tay còn cầm một cái tay nải.

"Vừa mới có người tới, làm ta đem cái này tay nải cho ngươi."

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Thái trong tay tay nải, vẻ mặt chua xót, rốt cuộc ý thức được, hắn thúc thúc là thật sự tính toán đem hắn ném ở chỗ này.

Trần Tiểu Mạch có chút kích động thấu tiến lên.

"Trong bao quần áo có cái gì a! Có ăn sao? "

Kỷ Vân An mở ra tay nải nhìn một chút, phát hiện là chính mình quần áo, còn có một ít bạc.

Bạc là tới người cấp Trần Tiểu Thái, nói là Kỷ Vân An ở chỗ này ăn trụ phí dụng, Trần Tiểu Thái không nghĩ thu cái này tiền, nhưng là tới đưa tiền người, nháy mắt đã không thấy tăm hơi, Trần Tiểu Thái bất đắc dĩ, liền đem bạc để vào trong bao quần áo.

"Cái gì ăn đều không có a!" Trần Tiểu Mạch có chút thất vọng nói.

Kỷ Vân An gãi gãi đầu, thầm nghĩ: Quân doanh suốt ngày bánh bột bắp, dưa muối, thức ăn so huyện nha kém nhiều, thúc thúc hơn phân nửa rõ ràng bên này tình huống, tự nhiên sẽ không cho chính mình mang ăn.

"Có bạc, có thể mua ăn."

Trần Tiểu Mạch lắc lắc đầu, nói: "Nơi này quá nghèo, có tiền cũng mua không được cái gì."

Kỷ Vân An: "......"

Trần Tiểu Mạch thở dài, nói: "Nhị ca nói, Lâm ca mua cái này quan, chỉ sợ là mua mệt, đáng tiếc, bạc vẫn là thiếu một ít, nếu là lại nhiều kiếm điểm, là có thể mua cái đại quan."

Kỷ Vân An khó hiểu nói: "Vì cái gì một hai phải mua quan a?"

Trần Tiểu Mạch đương nhiên nói: "Mua quan mới có thể không bị người khi dễ a!"

Kỷ Vân An khó hiểu nói: "Ngươi nguyên lai bị người khi dễ."

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, thuận miệng liền đem Trần Tiểu Mễ phía trước bị người oan uổng sự tình cấp nói, Kỷ Vân An nghe lòng đầy căm phẫn.

....

Tuần phòng doanh.

Kỷ Thành Khang nhìn đến trở về Liễu Vân, hỏi: "Nhìn đến người."

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Thấy được, bất quá, tiểu thiếu gia bị sai phái kéo ma, không có nhìn đến ta."

"Kia tiểu tử còn hảo đi." Kỷ Thành Khang có chút không yên tâm nói.

"Nhìn khá tốt, tựa hồ còn béo."

Ở Lục Lâm gia làm việc thợ mộc cùng thợ rèn bên trong, có nguyên bản quân doanh người, nếu không phải có những người này nhìn, Kỷ Thành Khang cũng sẽ không yên tâm nhiều như vậy thiên đều không đi tiếp người.

"Nghe nói, huyện lệnh gia choai choai tiểu tử không ít, ăn đều thực hảo, tiểu thiếu gia cũng đi theo ăn không ít thứ tốt."

Liễu Vân nghe tới báo cáo người nhắc tới cái gì cơm nắm, bánh kẹp thịt, rau hẹ bánh, chả giò chiên......

Tuy rằng không rõ ràng lắm đến tột cùng là thứ gì, bất quá, nghe khiến cho người ngón trỏ đại động.

Kỷ Thành Khang cười khổ một chút, nói: "Nhìn dáng vẻ, hắn cái này tù nhân nhật tử quá cũng không tệ lắm."

Liễu Vân do dự một chút, nói: "Tướng quân, như vậy hảo sao? Liền như vậy đem tiểu thiếu gia ném ở tri huyện trong nha môn."

"Ngươi không phải nói, hắn ở nơi đó quá không tồi, người nhìn còn béo sao?" Kỷ Thành Khang hỏi.

Liễu Vân: "......"

Là nói như vậy không sai, bất quá

Kỷ Thành Khang thở dài, nói: "Quân doanh đều là các lão gia, lại nói, tuy rằng đã ngừng chiến, nhưng là, ai cũng không biết Liêu Quốc khi nào sẽ phát binh đánh lại đây, làm hắn lưu tại huyện nha cũng hảo."

Liễu Vân thở dài một tiếng, đổi đề tài, nói: "Tướng quân, cái kia đậu hủ, ta mua đã trở lại."

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Nghe nói, thứ này hương vị không tồi, ngươi làm đầu bếp làm cho đại gia ăn."

Quân phí hữu hạn Kỷ Thành Khang cũng kiệt lực muốn làm thuộc hạ người ăn được một ít, bất quá, quân doanh người nhiều, muốn ăn tốt, thật sự có chút khó khăn.

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Cái kia huyện lệnh đại nhân, nhưng thật ra cái phúc hậu người, trả lại cho ta mấy trương phương thuốc, là đậu hủ cách làm."

Kỷ Thành Khang có chút ngoài ý muốn nói: "Phải không? Phương thuốc đâu!"

"Nơi này."

Kỷ Thành Khang nhìn phương thuốc, nhướng mày, nói: "Này phương thuốc là huyện lệnh đại nhân viết."

"Không tồi."

Kỷ Thành Khang sắc mặt cổ quái nói: "Không nghĩ tới vị này huyện lệnh đại nhân, là biết chữ a!"

Chính là này viết cũng quá xấu, Lục Lâm cũng không nghĩ tới đi khoa cử, bước lên con đường làm quan, dùng không quen bút lông, Lục Lâm tuy rằng biết chữ, nhưng là, này tự viết xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn thập phần biệt nữu.

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Tuy rằng tự viết chẳng ra gì, nhưng là, hẳn là biết chữ."

Kỷ Thành Khang sắc mặt cổ quái nói: "Tốt xấu là cái biết chữ, viết xấu điểm cũng không có gì."

Triều đình khai sáng mua quan chế độ, vẫn luôn làm người lên án, mua quan đối tràn đầy quốc khố đảo cũng có chút tác dụng, nhưng là, cái này làm quan người, rất nhiều đều là uống có tiền tài bao cỏ, không biết chữ cũng có không ít.

Trong doanh địa đầu bếp, lần đầu tiên làm đậu hủ Ma Bà, phải tới rồi doanh địa bên trong tướng lãnh hoan nghênh.

Trước mắt đã bắt đầu bắt đầu mùa đông, ăn cay đồ vật, toàn bộ thân thể đều ấm áp.

Trong doanh địa thức ăn lăn qua lộn lại liền như vậy mấy thứ, đậu hủ Ma Bà thực tốt cải thiện thức ăn.

------oOo------

Chương 119: Làm quan không kiếm được tiền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huyện nha nội.

Kỷ Vân An ngồi ở bên cạnh bàn, uống đậu hủ canh cá, đôi mắt bên trong hiện lên vài phần kinh sắc.

Đậu hủ canh cá hương vị thập phần tươi ngon, đậu hủ cùng cá cùng nhau nấu, hương vị cũng rất tốt.

Kỷ Vân An nhìn Lục Lâm, âm thầm cảm thấy, cái này huyện lệnh đại nhân thật sẽ ăn a!

Huyện lệnh đại nhân như thế sẽ ăn, không làm quan khai gia tiệm cơm cũng không lo sống không nổi.

Kỷ Vân An ở chỗ này không mấy ngày, đã ăn tới rồi đủ loại thức ăn.

Kỷ Vân An xuất thân kinh đô, gia thế cũng không tồi, hắn cái kia phụ thân không phải cái cái gì thứ tốt, nhưng thức ăn cũng chưa từng bạc đãi hắn.

Kỷ Vân An không nghĩ tới, này bình thường nguyên liệu nấu ăn cũng có thể làm ra nhiều như vậy đa dạng.

Nguyên Bảo gặm một cái móng heo, gặm miệng béo ngậy một mảnh, Trần Tiểu Mạch cũng là như thế.

Kỷ Vân An nhìn Nguyên Bảo cùng Trần Tiểu Mạch, sắc mặt có chút cổ quái.

Theo lý thuyết gia đình giàu có có quy củ, nam nhân ăn cơm, nữ tử cùng song nhi đều là không thể lên bàn, bất quá, huyện nha tựa hồ không có cái này quy củ, tiểu song nhi cũng có thể lên bàn, không chỉ như thế, Trần Tiểu Mạch ăn tương còn dị thường tục tằng, Nguyên Bảo ăn thiếu chút nữa đem mặt chôn đến trong chén.

Xem huyện lệnh đại nhân cười tủm tỉm bộ dáng, Kỷ Vân An cảm thấy Lục Lâm đối tình huống như vậy, còn thấy vậy vui mừng.

"Tiểu Mạch, móng heo ăn ngon sao?"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Ăn ngon."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ăn ngon liền ăn nhiều một chút, móng heo có thể mỹ dung dưỡng nhan, trì hoãn già cả đâu."

Trần Tiểu Mạch đối Lục Lâm thập phần tin phục, nghe vậy trịnh trọng gật gật đầu.

Kỷ Vân An ngó Lục Lâm liếc mắt một cái, nghĩ thầm: Vị này huyện lệnh đại nhân, tựa hồ đặc biệt thích nói hươu nói vượn, móng heo rất nhiều quan to hiển quý, đều cảm thấy đó là dơ bẩn đồ vật, bọn họ chỉ ăn heo trên người nhất màu mỡ một khối, móng heo là không ăn.

Tới rồi Lục Lâm nơi này, này móng heo đảo thành đồ tốt nhất, cư nhiên còn có thể trì hoãn già cả, ai tin a.

Lục Lâm nhìn thoáng qua Kỷ Vân An thần sắc, đánh giá tiểu quỷ, hẳn là không ủng hộ chính mình nói.

Lục Lâm thầm nghĩ: Con nít con nôi, không kiến thức a!

Không biết, móng heo giàu collagen, chỗ tốt nhiều.

....

Lục Lâm đãi ở huyện nha nội, tâm tình không tồi.

Sa huyện tuy rằng nghèo một ít, kiếm cũng không có trước kia nhiều, bất quá, hắn hiện tại dù sao cũng là cái quan, làm việc, cũng không cần giống như trước giống nhau bó tay bó chân.

Trần Tiểu Thái ngồi ở Lục Lâm trước mặt, đánh bàn tính, nói: "Lâm ca, quân doanh bên kia, muốn chúng ta định kỳ cung cấp đậu hủ, ký kết trường kỳ hiệp ước."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Như thế chuyện tốt."

Trần Tiểu Thái do dự một chút, nói: "Cứ như vậy, nhân thủ không quá đủ rồi."

Phía trước, bọn họ làm đậu hủ, chính là người trong nhà ăn, mặt khác chính là

cung cấp ở nhà làm công kia mấy cái thợ mộc, thợ rèn.

Lục Lâm không để bụng nói: "Nhân thủ không đủ, liền nhận người đi, hơn nữa, cái này ma cũng không cần người kéo, có thể cho con la tới kéo."

Trần Tiểu Thái có chút kinh ngạc nói: "Dùng con la?"

Lục Lâm gật gật đầu, ngay từ đầu làm ra cái này thạch ma, Lục Lâm chính là suy xét, làm con la tới kéo.

Nhưng là, Trần Tiểu Mạch đám người đối đẩy ma chuyện này hứng thú phi thường đại, mấy cái tiểu hài tử đem việc này, cấp trở thành hảo ngoạn trò chơi, Lục Lâm tự nhiên không làm cho trong nhà con la tới cùng mấy cái tiểu hài tử đoạt món đồ chơi.

Lúc sau Trần Tiểu Mạch đem Kỷ Vân An bắt lại đây làm cu li, Lục Lâm có tâm cấp cái này lai lịch không rõ tiểu quỷ, một chút giáo huấn, Trần Tiểu Mạch bắt lấy Kỷ Vân An kéo ma, Lục Lâm cũng không có ngăn trở.

Nhà này có vài đầu con la đâu, nuôi nấng nhiều như vậy con la, thật là không dễ, lôi ra tới làm điểm sống, cũng là tốt.

....

Trong viện.

Trần Tiểu Mạch nhìn bị che lại đôi mắt con la, phủng khuôn mặt, có chút tò mò.

"Lâm ca, này con la đôi mắt bị che, liền vẫn luôn xoay quanh a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mạch nhìn Lục Lâm, nói: "Lâm ca, ngươi thật lợi hại, cư nhiên có thể làm con la vẫn luôn xoay quanh."

Lục Lâm cười cười, nói: "Một chút tiểu xiếc mà thôi."

Kỷ Vân An ngó Lục Lâm liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Lục Lâm gia hỏa này quả nhiên không phải cái tốt, có tốt như vậy biện pháp, không còn sớm điểm lấy ra tới dùng, hắn phía trước chính là mỗi ngày bị cái tiểu song nhi lăn lộn xoay quanh a!

Lục Lâm xoa xoa Trần Tiểu Mạch đầu, nói: "Nhà chúng ta đậu hủ cửa hàng, muốn hướng lớn khai, Tiểu Mạch ngươi muốn giúp nhị ca vội a!"

Trần Tiểu Mạch có chút buồn rầu nói: "Nhị ca nói, đậu hủ cửa hàng không thế nào kiếm tiền.

Lục Lâm thở dài, nói: "Đậu hủ cửa hàng là không thế nào kiếm tiền, nhưng là, muỗi lại tiểu cũng là thịt a!"

Trần Tiểu Mạch thở dài, nói: "Ta nghe nói, làm quan hảo, làm quan có thể kiếm đồng tiền lớn, Lâm ca, ngươi làm quan, như thế nào kiếm tiền như thế nào ngược lại là thiếu."

Lục Lâm: "......"

Cái này sao, ai làm hắn bị sung quân đến loại này nghèo huyện tới đâu, không có nước luộc a!

"Tiểu Mạch, ngươi không biết a! Cũng không phải cái gì quan đều kiếm tiền, giống ở loại địa phương này, liền không có tiền kiếm."

Trần Tiểu Mạch thở dài một tiếng, nói: "Nhìn dáng vẻ làm quan cũng không có gì tốt, ta về sau vẫn là không cần làm quan."

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch, thầm nghĩ: Này tiểu quỷ thật là suy nghĩ nhiều quá, lo chuyện bao đồng, song nhi căn bản là không thể làm quan, liền tính song nhi có thể làm quan, cũng không đến lượt Trần Tiểu Mạch a!

Lục Lâm bất đắc dĩ nói: "Làm quan sao, cũng là có rất nhiều bất đắc dĩ."

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, "Chính là, chính là."

Hắn trước kia đều có một đống thú bông có thể chơi, hiện tại liền thừa một cái, vẫn là thật vất vả lưu lại, đại ca nói, không thể mê muội mất cả ý chí.

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch, muộn thanh muộn khí nói: "Làm quan, không thể cả ngày nghĩ tiền tiền tiền."

Trần Tiểu Mạch cắm eo, nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, kiêu căng ngạo mạn nói: "Ngươi giao tiền cơm, chỉ đủ ăn cơm, không đủ ăn bánh trứng, ta muốn khấu ngươi bánh trứng."

Kỷ Vân An mặt, nhịn không được đỏ.

Kỷ Vân An tại đây huyện nha nhật tử không dài, nhưng là, hoàn toàn bị bánh trứng hương vị cấp chinh phục

Kỷ Vân An cũng chưa nghĩ vậy trên đời cư nhiên còn có như vậy ăn ngon đồ vật, tư tâm cảm thấy Lục Lâm người này, thật sự sẽ hưởng thụ.

Kỷ Vân An không cảm thấy chính mình sẽ là trầm mê ăn uống chi dục người, nhưng là, này nếu là Lục Lâm cấp Tiểu Mạch đám người khai tiểu táo thời điểm người khác đều có người ăn, hắn không có ăn, liền không xong.

"Làm quan thuận tiện kiếm ít tiền, cũng là tốt." Kỷ Vân An có chút xấu hổ nói.

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Đậu hủ cửa hàng bán đậu hủ cũng không quý, vào đông, một văn tiền có thể thêm một chén đồ ăn cải thiện thức ăn, đối nông dân mà nói cũng không tồi, tựa hồ quân doanh thúc thúc bá bá, đối cái này đậu hủ cũng thực tôn sùng đâu.

Bởi vì quân doanh bên trong đậu hủ nhu cầu lượng rất lớn, cho nên, Lục Lâm bên này cũng không cần quân doanh bên kia chuyên môn lại đây lấy, mỗi ngày làm tốt đậu hủ, liền sẽ dùng một chiếc xe la, đưa đến doanh địa bên kia đi.

Kỷ Vân An cũng đi theo xe la, hồi vài lần quân doanh.

Lục Lâm từ trong thôn chiêu mộ mấy cái nha dịch, có mấy cái nha dịch là phía trước liền thuộc về phủ nha.

Đời trước huyện lệnh bị người bộ bao tải, tra không ra là người phương nào xuống tay, tức giận vô pháp phát dưới, cảm thấy là phủ nha này đó nha dịch không làm, ở từ nhiệm phía trước, liền đem mấy cái nha dịch đều sa thải.

Bởi vì như vậy, Lục Lâm đi vào huyện nha lúc sau, chính là một cái quang côn tư lệnh.

Nếu đời trước huyện lệnh, cuối cùng không có đem những cái đó nha dịch đều sa thải, Lục Lâm lại đây thời điểm, huyện nha cũng không đến mức lụi bại thành dáng vẻ kia.

Lục Lâm chọn hai cái phong bình tốt một chút nha dịch tới dùng, mặt khác từ trong thôn tìm mấy cái.

Trần Tiểu Thái đậu hủ cửa hàng, đậu hủ một văn tiền một túi, sữa đậu nành một văn tiền một chén lớn, lục tục cũng có một ít người tới mua, bất quá không phải rất nhiều.

Đậu hủ giá cả không quý, mua một khối đậu hủ trở về, là có thể chỉnh ra một

mâm đồ ăn, rất nhiều thôn dân cũng không keo kiệt này một văn tiền.

Tuy rằng lợi nhuận mỏng một ít, bất quá, Trần Tiểu Thái tâm tình không tồi.

Từ trước, bọn họ trong tiệm làm chính là kẻ có tiền sinh ý, bán đồ vật chính là lừa dối kẻ có tiền tiêu tiền, hiện giờ làm chính là bình thường dân chúng sinh ý, tình cảnh cũng không giống nhau.

....

Trong viện, Tần gia huynh đệ, đang theo mấy cái thợ mộc, thợ rèn học tay nghề.

Lục Lâm đã từng khai cửa hàng Hoa Hạ bên trong bán quá lắc lắc ghế cùng lắc lắc mã, lúc ấy, Tần gia phụ tử có học qua một chút thợ mộc sống, thượng thủ phi thường mau.

Từ kéo ma sống bị con la đoạt lúc sau, Trần Tiểu Mạch cũng không cưỡng bách Kỷ Vân An đi kéo ma.

Trần Tiểu Mạch trong suy nghĩ con la so Kỷ Vân An làm khá hơn nhiều, còn chịu thương chịu khó, hắn so với con la tới, kém xa lắc. (😂 so chồng với la)

Kỷ Vân An mấy năm nay đi theo Kỷ Thành Khang bên người, bị người tôn xưng một tiếng tiểu tướng quân, bị tiểu song nhi như thế khinh thường, có chút xuống đài không được.

Nhưng là, hắn còn không thể cùng cái tiểu song nhi so đo, hắn nghe nói, cái này tiểu song nhi đầu là có chút không quá bình thường.

Nếu thân phận cho hấp thụ ánh sáng, Kỷ Vân An cũng không che che dấu dấu, trực tiếp cùng mấy cái ở huyện nha thủ công người cấp hỗn chín.

"Tiểu công tử, ngươi biết huyện lệnh đại nhân ở lăn lộn cái gì?"

Kỷ Vân An lắc lắc đầu, nói: "Không biết, Điền thúc thúc, ngươi là thợ mộc, ngươi biết không?"

Điền Chính lắc lắc đầu, nói: "Không biết, chưa thấy qua."

Bọn họ chỉ là phụ trách làm một ít linh bộ kiện, cuối cùng lắp ráp là Tần gia phụ tử hoàn thành.

Mấy cái thợ mộc, thợ rèn cũng biết Lục Lâm đem đồ vật tách ra giao cho bọn

họ làm, là không nghĩ làm cho bọn họ biết hắn đến tột cùng đang làm gì.

Bọn họ vài người cũng trong lén lút tụ tập ở bên nhau thương thảo Lục Lâm rốt cuộc muốn làm gì, chẳng qua, không có gì manh mối.

Kỷ Vân An vuốt ve cằm, nói: "Ta nghe nói, vị này huyện lệnh đại nhân, trước kia chuyên môn bán một ít kỳ kỳ quái quái đồ vật, tỷ như lắc lắc ghế, này ngoạn ý cũng không có gì dùng, lại bán chết quý."

Cửa hàng Hoa Hạ tên tuổi kỳ thật rất đại, không ít địa phương đều có cửa hàng Hoa Hạ giả mạo phẩm.

Kỷ Vân An ở Kỷ Thành Khang bên người, cũng nghe nói qua lắc lắc ghế, nghe nói là một loại nằm trên đó, là có thể tả hữu lay động ghế dựa, không có gì dùng, nghe nói, nằm trên đó ngủ rất là thoải mái.

Nghe nói, cái này huyện lệnh đại nhân, chuyên môn mân mê một ít làm người sa đọa đồ vật, Kỷ Vân An có chút hoài nghi, cái này huyện lệnh có phải hay không lại ở lăn lộn những cái đó lung tung rối loạn đồ vật.

Điền Chính có chút xấu hổ nói: "Quản ngài ấy lăn lộn cái gì đâu, chỉ cần không khất nợ tiền công thì tốt rồi."

Điền Chính phía trước đối cái này mới tới huyện quan, ấn tượng giống nhau.

Bất quá, La Viễn đối cái này tân huyện lệnh ấn tượng thật ra không tồi, biết tân huyện lệnh yêu cầu thợ mộc, La Viễn liền cùng huyện lệnh đại nhân đề cử Điền Chính.

Điền Chính vốn là không nghĩ tiếp cái này sống, nhưng là, tam văn tiền làm khó anh hùng hảo hán, triều đình cấp phân phát phí hữu hạn.

Điền Chính cũng không thể luôn làm trước kia trong quân đồng bạn tiếp tế chính mình.

Điền Chính tới lúc sau, phát hiện cái này tân huyện quan, người cũng không tệ lắm, không có gì cái giá, tiền cấp cũng sảng khoái, mỗi ngày thức ăn cũng không tồi, tuy rằng không có gì thịt cá, nhưng là, thái sắc phong phú, cũng quản no.

Trên thực tế, tiến đến huyện nha công tác vài người, đều bị huyện nha bên trong thức ăn mê hoặc, huyện nha bên trong ăn thái sắc ở trong thôn cũng là cái đề tài câu chuyện.

Mấy cái trong nhà có bà nương trở lại trong thôn lúc sau, khiến cho trong nhà bà nương chiếu xứng đồ ăn làm, tuy rằng không thể so tay nghề tinh vi Vân Nương làm hảo, nhưng là, hương vị cũng không tồi.

Hai cái không bà nương liền thảm, về nhà chỉ có thể gặm làm bánh bao, ăn qua thứ tốt, lại gặm bánh bao, liền có chút ăn mà không biết mùi vị gì.

Điền Chính nguyên bản không kén ăn, nhưng là, ở huyện nha làm một đoạn thời gian lúc sau, mỗi ngày liền ngóng trông giữa trưa ăn cơm.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Cũng là, chúng ta vị này huyện quan đại nhân, thực sẽ vật tẫn kỳ dụng đâu."

Lục Lâm tựa hồ chiêu mộ mấy cái tân nha dịch, những người này gánh vác tuần tra nhiệm vụ rất nhiều, bị Lục Lâm kém đu làm việc, lấy công làm tư Kỷ Vân An trong lòng cảm thấy như vậy tựa hồ có chút không quá thỏa đáng, nhưng là, hắn ăn huyện nha gạo thóc, cũng không hảo nói nhiều cái gì.

Hơn nữa, Lục Lâm kêu vài người ngẫu nhiên đưa đưa hóa cái gì, cũng không thường xuyên, cũng liền không quá đáng.

------oOo------

Chương 120: Huyện quan xuống ngựa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm ở Sa huyện bên này quá sung sướng, lại không biết, Lâm Trấn tri huyện gọi người cấp loát xuống dưới.

Lâm Trấn tri huyện nguyên bản đã mau rời chức, liền tính toán ở cuối cùng nhiệm kỳ nội lại vớt mấy phiếu, an hưởng lúc tuổi già, làm liền quá mức một ít.

Trần Tiểu Mạch phía trước thuận miệng cùng Kỷ Vân An đề ra chuyện này.

Kỷ Vân An trộm nói cho Kỷ Thành Khang.

Kỷ Thành Khang ghét nhất loại này sự tình liền viết thư cùng trong kinh đồng liêu đề ra hai câu.

Kỷ gia là đại gia tộc, Kỷ Thành Khang có mấy cái cùng trường đều đọc Quốc Tử Giám, là môn sinh thiên tử.

Kỷ Thành Khang cùng trường việc học có thành tựu lúc sau cũng làm quan, tuy không đến vị cực nhân thần nông nỗi, nhưng là, muốn tra một cái thất phẩm huyện lệnh vẫn là dư dả.

Tùy tiện như vậy tra, liền tra ra Lâm Trấn huyện lệnh ăn hối lộ trái pháp luật sự tình, Lâm Trấn huyện lệnh lập tức liền xuống ngựa, liên quan chủ bộ cũng thành tòng phạm.

Lâm huyện tri huyện xuống ngựa một chuyện, ở Lâm Trấn khiến cho không nhỏ oanh động.

Ở Lâm Trấn nói một không hai tri huyện đại nhân xuống ngựa, khiến cho không ít thôn dân nghị luận sôi nổi.

Mấy cái bị làm tiền thương hộ, tức khắc vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Trên thực tế, tri huyện đối thôn dân mà nói, đó là cao cao tại thượng tồn tại.

Tri huyện xuống ngựa, đối bình thường thôn dân sinh hoạt, căn bản tạo không

thành cái gì ảnh hưởng.

Bất quá, tri huyện xuống ngựa, thật ra đối Lục gia sinh ra không nhỏ ảnh hưởng.

Tri huyện bị hạ ngục lúc sau, chủ bộ làm tòng phạm, cũng bị hạ ngục.

Chủ bộ tội danh tương đối nhẹ, chủ bộ người nhà, nhưng thật ra không có bị trảo đi vào, nhưng là, chủ bộ gia bị xét nhà, trong nhà người đều bị đuổi ra.

Lý Như vốn dĩ làm chủ bộ" phu nhân", cuộc sống qua cũng là không tồi, đặc biệt, trong khoảng thời gian này, tri huyện vội vàng vớt tiền, chủ bộ đi theo uống thừa canh, cũng vớt không ít chỗ tốt, Lý Như nguyên bản còn tưởng rằng ngày lành muốn tới, không nghĩ tới họa trời giáng, lập tức bị đánh trở về nguyên hình.

Phu thê vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi từng người phi, chủ bộ dinh thự bị niêm phong, Lý Như cùng đám thị thiếp, đành phải ai về nhà nấy ai tìm mẹ người ấy.

Chủ bộ mấy cái thị thiếp, có hai cái là pháo hoa ngõ nhỏ tới, không có chỗ dựa, hai cái nữ kia đành phải lại nổi lên da thịt sinh ý.

....

Đại Thạch Thôn người đều biết, Lục Trình Ngọc cùng chủ bộ gia có quan hệ thông gia quan hệ, chủ bộ bị bắt, thôn dân gặp được Lục Trình Ngọc không tránh được dò hỏi hai câu.

Lục Trình Ngọc bị dò hỏi phiền, liền đơn giản không ra khỏi cửa.

Thang thị nhìn Lục Trình Ngọc, nói: "Trình Ngọc a! Chủ bộ như thế nào bị bắt được?"

Lục Trình Ngọc không sảng khoái nói: "Còn có thể vì cái gì? Ăn nhiều bị bội thực."

Lục Trình Ngọc thầm nghĩ: Huyện huyện lệnh đại nhân, gần nhất liên tiếp đối một ít đại thương hộ ra tay, hẳn là vớt không ít tiền, có thể là chạm đến ai ích lợi, có người liền đem vị này huyện lệnh đại nhân cấp điểm.

"Ta nghe nói, trời cao hoàng đế xa, giống nhau quan quản không đến chúng ta vị này huyện lệnh đại nhân a! Huyện lệnh đại nhân, là đắc tội với người." Thang thị nói.

Lục Trình Ngọc lạnh lùng nói: "Hắn hiện tại cũng không phải là cái gì đại nhân, chỉ là cái tù nhân."

Thang thị khẽ hừ một tiếng, nói: "Chủ bộ cũng quá tham, bất quá, Trình Ngọc a! Chủ bộ bị bắt, về sau ngươi phải làm sao bây giờ a!"

Lục Trình Ngọc không để bụng nói: "Chủ bộ cùng ta cũng không nhiều lắm quan hệ, nên thế nào, liền thế đó đi."

Thang thị thở dài, nhà này cưới Lý Phương Nguyệt lúc sau, cũng không ở chủ bộ trên người dính vào nhiều ít quang, nhưng là, mặc kệ nói như thế nào, có như vậy một môn thân thích, thôn dân đều phải cho bọn họ ba phần mặt mũi.

Thang thị thở dài, nói: "Huyện lệnh đại nhân, như thế nào đột nhiên bị hạ ngục."

Đối với Thang thị mà nói, huyện lệnh là một huyện chi trường, khó lường nhân vật, lớn như vậy một nhân vật, nói đảo liền đảo, vẫn là làm Thang thị có chút ngoài ý muốn.

"Trình Ngọc a!"

Lục Trình Ngọc tâm trầm xuống.

Lục Lâm đã đến Sa huyện đi nhậm chức đã lâu, bất quá, thôn dân đối Lục Lâm sự, vẫn là nói chuyện say sưa.

Trước kia, Lục Lâm ở thời điểm, đại gia cũng không có gì cảm giác, chờ đến Lục Lâm rời đi, không ít thôn dân đều phát hiện, cái này kiếm khoản thu nhập thêm so với phía trước thiếu rất nhiều.

Trong thôn nhắc tới Lục Lâm, mỗi khi sẽ nói, Lục Lâm đi làm quan, người trong thôn cũng không rõ ràng lắm Sa huyện là một cái cái dạng gì địa phương.

Mọi người xem ra, tri huyện đều là không sai biệt lắm, đều là một phương quan phụ mẫu, trường một phương quyền bính, trong thôn ra một cái quan, mọi người đều cảm thấy thực vinh hạnh, tương đối đáng tiếc chính là, Lục Lâm cùng trong thôn thôn dân quan hệ giống nhau, cũng không nghĩ xách trong thôn.

Lục Trình Ngọc không sảng khoái nói: "Lục Lâm gia hỏa này chữ to không biết mấy cái, chờ hắn khi nào phạm sai lầm, tự nhiên sẽ bị vuốt xuống tới."

Thang thị hắc mặt, nói: "Cái này tiểu tử thúi, nơi nào có thể làm quan a!"

Thang thị đối với Lục Lâm làm quan sự tình, trước sau lòng dạ bất bình, mỗi khi nhớ tới, liền cảm thấy nôn hoảng.

....

Trong thôn người đối với huyện lệnh bị vuốt xuống tới sự tình tràn đầy thổn thức.

"Thật là thế sự vô thường a! Không nghĩ tới huyện lệnh đại nhân, liền như vậy rơi đài."

"Đúng vậy lần này đã bị xét nhà."

"Bực này tham quan, bị xét nhà cũng là tốt, nếu không phải hắn, Lục Lâm hẳn là còn ở trấn trên khai cửa hàng đâu."

"Lục Lâm cũng thật đúng là bỏ được a! Lớn như vậy một gian cửa hàng nói bán liền bán, nếu là hắn chờ một chút, cũng liền không cần rời đi."

"Lục Lâm đây là đi làm quan, lại không phải đi chạy nạn."

"Ta nghe nói, huyện lệnh chỉ sợ là đắc tội người, mới bị vuốt xuống tới, có phải hay không đắc tội Lục Lâm a! "

"Sao có thể là đắc tội Lục Lâm đâu, Lục Lâm cũng là huyện lệnh, là cùng cấp a! Đáng tiếc Lục Trình Ngọc, chủ bộ cũng bị liên luỵ."

" Khó mà nói, nghe nói, chúng ta vị này huyện quan càng ngày càng tham, chính là vị này chủ bộ ở phía sau khuyến khích."

Đối với Lâm Trấn biến cố, Lục Lâm hoàn toàn không biết gì cả, nếu là Lục Lâm đã biết, hơn phân nửa sẽ cảm khái một chút, có tiền bị người nhớ thương này làm quan, cũng là có rất lớn nguy hiểm.

....

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Lục Lâm liền bắt đầu thiêu giường đất.

Năm rồi thời tiết lãnh thời điểm, có chút nghèo khổ nhân gia sẽ lộng cái đống lửa sưởi ấm.

Bất quá, đánh sài cũng là thực phí công phu, không đến thâm đông, người bình thường gia là luyến tiếc sớm điểm củi lửa, huyện nha sớm liền đem giường đất thiêu lên.

Quân doanh sưởi ấm, thường xuyên là vài người thủ một cái đống lửa, bất quá, hiện tại còn xa xa không đến thời điểm.

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Huyện lệnh đại nhân, thật đúng là nuông chiều a!

Sớm như vậy liền thiêu giường đất, bất quá, giường đất thiêu lên ấm áp, nằm ở trên giường, làm người căn bản không nghĩ xuống, thập phần thoải mái.

Nguyên Bảo ở trên giường lăn qua lăn lại.

Kỷ Vân An nguyên bản cùng Tần gia phụ tử ba người ở một gian hạ nhân trong phòng.

Kỷ Vân An thân phận cho hấp thụ ánh sáng lúc sau, Lục Lâm cảm thấy không thể bạc đãi Kỷ Vân An, khiến cho Kỷ Vân An cùng Nguyên Bảo trụ một gian.

Nguyên Bảo nhìn Kỷ Vân An, chớp chớp mắt, nói: "Tiểu thúc phòng ở đối diện."

Kỷ Vân An nhíu nhíu mày, không rõ Nguyên Bảo cái này tiểu quỷ nói cái này làm gì.

"Ngươi không cần nửa đêm đi nhầm phòng, chiếm tiểu thúc ta tiện nghi."

Kỷ Vân An mặt đỏ hồng, thầm nghĩ: Lúc trước sự tình là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn lạp.

Hắn căn bản không nghĩ tới trong phòng sẽ là một cái tiểu song nhi, nghĩ đến không cẩn thận thành đăng đồ tử, Kỷ Vân An không cấm có chút tao hoảng.

Một lần trượt chân thành hối hận cả đời, tạo nghiệt a! Đúng là tạo nghiệt.

"Ta sẽ không đi nhầm."

Nguyên Bảo khẽ hừ một tiếng, nói: "Ai biết được, tiểu thúc rất lợi hại, ngươi không nghĩ bị đánh liền thành thật một chút."

Kỷ Vân An nghe Nguyên Bảo nãi thanh nãi khí cảnh cáo, không còn lời gì để nói.

....

Lục Lâm đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ bay xuống bông tuyết.

"Sa huyện vẫn luôn như vậy lạnh sao?" Lục Lâm đối với Kỷ Vân An hỏi.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Là tương đối lãnh, so kinh đô lãnh hơn nhiều."

Vùng biên cương khổ hàn, cho nên, mới không có người nguyện ý tới a!

Lục Lâm nhìn Kỷ Vân An, hỏi: "Sẽ có người đông chết sao?"

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Có khả năng."

Sa huyện rất nhiều nguyên trụ thôn dân đều dọn đi rồi, dọn không đi, đều là một ít lão nhược bệnh tàn.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Như vậy sao."

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy mùa đông nhưng không hảo qua đâu, quân doanh thúc bá vừa đến ngày mưa, đều đầu gối đau ngủ không được."

Kỷ Vân An lắc lắc đầu, nhịn không được lo lắng quân doanh bên trong người.

Lục Lâm xem mấy Kỷ Vân An vẻ mặt thương tâm bộ dáng trong lòng cũng hứng khởi vài phần đồng tình tâm.

....

Lục Lâm đem trong nhà mấy cái hầu gái triệu tập lên, lại từ trong thôn tìm mấy cái biết kim chỉ nữ công trở về, làm cái bao đầu gối.

Lục Lâm đi mua mấy giường cũ chăn bông, làm người hủy đi phùng lên.

Trần Tiểu Mễ nhìn cái bao đầu gối, nói: "Thứ này có ích lợi gì a!"

"Thứ này, cột vào đầu gối, nơi này có hai căn dây lưng, vòng qua đi, ở phía trước cột chặt, phong liền thổi không đến đầu gối." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Là thứ tốt, bất quá, mùa đông không ra khỏi cửa, liền thổi không đến phong."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Chúng ta có thể không ra khỏi cửa, bất quá, tuần phòng doanh bên kia quan binh vẫn là muốn định kỳ phụ trách tuần tra."

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, rầu rĩ nói: "Ta nghe nói, tuần phòng doanh người, xưa

nay đều khinh thường nơi này huyện lệnh."

Tuần phòng doanh bên trong tướng lãnh, phẩm cấp muốn so tri huyện cao nhiều, trong huyện thôn dân, cũng có chút chỉ nhận tuần phòng doanh, không nhận huyện quan ý tứ.

Trần Tiểu Mễ phía đối diện mà binh tướng vẫn là thực tôn kính, bất quá, trước mắt cái này tình hình, trong lòng nhiều ít có chút hụt hẫng.

"Ăn người miệng đoản, bắt người nương tay, thu ta đồ vật, về sau nhiều ít phải cho ta một chút mặt mũi, huống chi, tuần phòng doanh vị kia tướng lãnh cũng không phải cái gì người xấu, bằng không cũng không chiếm được ủng hộ."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ngươi cảm thấy hành là được."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Một chút cái bao đầu gối mà thôi, hẳn là cũng là phí không được mấy cái tiền.

Lục Lâm làm trong nhà mấy cái hầu gái mang theo mấy cái phụ nhân, làm hơn một trăm đôi bao đầu gối.

Lục Lâm đem cái bao đầu gối cùng hơn một trăm bao tay phóng tới trong rương, đưa đến trong doanh địa.

Bao đầu gối là tân làm bao tay lại là trước kia cửa hàng dư lại.

Rời đi Lâm Trấn thời điểm, Lục Lâm tồn một bộ phận bao tay ở quầy bán quà vặt bên trong, thứ này vẫn luôn đè ở trong tay cũng không có gì dùng Lục Lâm đem ra.

Lục Lâm rời đi Lâm Trấn thời điểm, mang theo mấy cái cái rương, đồng hành người cũng không biết trong rương có cái gì, liền tính biết hắn đưa bao tay, hẳn là cũng sẽ không kỳ dị.

....

Trần Tiểu Thái định kỳ sẽ hướng quân doanh đưa đậu hủ, hôm nay Trần Tiểu Thái đuổi hai chiếc xe la lại đây, một chiếc trang đậu hủ, một khác chiếc chính là cái bao đầu gối cùng bao tay.

Liễu Vân nhìn đến Trần Tiểu Thái đưa lại đây đồ vật, có vài phần ngạc nhiên.

Mấy cái quan binh, cũng vây quanh lại đây xem náo nhiệt.

Trần Tiểu Thái cùng mấy cái vây xem quân nhân giải thích cái bao đầu gối cùng bao tay cách dùng.

Mấy cái quan binh nghe tấm tắc bảo lạ, không bao lâu, tụ lại đây người liền càng ngày càng nhiều.

Liễu Vân cầm đồ vật, đi gặp Kỷ Thành Khang.

"Tướng quân, vị huyện lệnh mới tới rất có tâm a!" Liễu Vân nói.

Đồ vật đưa lại đây, đã bị mấy cái lính dày dạn theo dõi, Liễu Vân nguyên bản còn tưởng chối từ một chút, nào biết, mấy cái binh đoạt mấy cái cái bao đầu gối cùng bao tay liền chạy, còn chạy bay nhanh, Liễu Vân truy cũng đuổi không kịp. 😂😂

Thấy là như vậy cái tình huống, Liễu Vân tự nhiên không hảo chối từ, đành phải nhận lấy.

Liễu Vân nguyên bản tưởng đưa tiền, bất quá, Trần Tiểu Thái nói, đây là nhà hắn đại ca đưa tới biên quân, không thể lấy tiền, tặng đồ vật liền rời đi.

"Thôi, liền lãnh hắn này phân tình đi." Kỷ Thành Khang nói.

Liễu Vân lắc lắc đầu, nói: "Chúng ta trong doanh địa những cái đó lão binh, cũng quá không biết khách khí."

Kỷ Thành Khang lắc lắc đầu, nói: "Bọn họ xa rời quê hương, ở cái này địa phương chịu khổ, cũng là khổ bọn họ."

Liễu Vân thở dài một tiếng, nói: "Cũng đúng. "

Tiến đến biên quan binh lính, rất nhiều đều không phải tự nguyện, ai không nghĩ lão bà tức phụ nhiệt đầu giường đất a!

Trong doanh địa, mấy cái quân sĩ đang ở thử dùng cái bao đầu gối.

"Thứ này không tồi a! Rắn chắc, thứ này mặc ở trên người, phong cũng liền không như vậy đến xương."

"Là không tồi a! Mới tới vị này huyện lệnh đại nhân, tựa hồ so trước kia mấy cái phúc hậu nhiều."

Quân doanh quan binh, phần lớn kiệt ngạo khó thuần, nhưng là, lại đều thực dễ

dàng lấy lòng.

Lục Lâm tặng như vậy một đám quân tư lại đây, trong doanh địa người được chỗ tốt, đối Lục Lâm liền đại đại đổi mới.

Bởi vì cái bao đầu gối số lượng không đủ, cho nên, cũng không thể phân một người một cái, trước mắt chỉ có thể phụ trách tuần tra người có thể mang.

------oOo------

Chương 121: Khúc viên lê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm tiếp đón mấy cái sai dịch, thăm viếng Sa huyện mấy cái thôn.

Sa huyện bên trong không ít nông gia, đều đã tu giường đất, bất quá, còn có một ít nhân gia, thật sự quá nghèo, cũng tu không dậy nổi, chỉ có thể làm hơi giống.

Lục Lâm thấy vậy tình hình, ra tư cấp một ít tu không dậy nổi giường đất nghèo khổ nhân gia tu giường đất.

Tuy rằng có chút người cảm thấy Lục Lâm làm như vậy, là vì lung lạc dân tâm, nhưng là, mặc kệ nói như thế nào, Lục Lâm làm như vậy, vẫn là làm không ít thôn dân, đối Lục Lâm thập phần cảm kích.

Tuần tra đội người, xem Lục Lâm như thế trượng nghĩa, phân một ít người đi cấp Lục Lâm hỗ trợ, làm Lục Lâm tiết kiệm không nhỏ sức lực.

Kỷ Vân An xem Lục Lâm như thế vì thôn dân suy nghĩ, đối Lục Lâm lau mắt mà nhìn.

"Đại nhân, không nghĩ tới ngươi còn rất trượng nghĩa a!"

Lục Lâm nhìn Kỷ Vân An, cười cười, lời nói thấm thía nói: "Đó là đương nhiên, ta nếu thân là một phương quan phụ mẫu, sẽ vì bá tánh suy nghĩ, Kỷ thiếu a! Ngươi xuất thân bất phàm, có đại tiền đồ, đem tâm tư dùng đến chính đạo."

Kỷ Vân An mặt đỏ lên, thầm nghĩ: Hắn liền bò một lần góc tường, tựa hồ đều tẩy không rõ bò góc tường ô danh, nghĩ sai thì hỏng hết hối hận thì đã muộn!

Kỷ Vân An hít sâu một hơi, nói: "Trong quân vài vị thúc thúc, làm ta cảm ơn đại nhân phía trước đưa tặng cái bao đầu gối tình nghĩa."

Lục Lâm vẫy vẫy tay, nói: "Này không coi là cái gì."

Một trăm phân cái bao đầu gối quá ít, bất quá, cũng giải lửa sém lông mày, Lục Lâm tính toán sắp tới lại thêm vào hai trăm phân qua đi.

Cái bao đầu gối thứ này, cũng chính là dùng một ít bông cùng vải thô, giá trị không bao nhiêu tiền, nếu là có thể bởi vậy đạt được tuần phòng doanh hảo

cảm, kia đó là không thể tốt hơn.

Kỷ Vân An nghiêm túc nói: "Đối đại nhân mà nói không tính cái gì, bất quá, cũng là giúp quân doanh thúc bá đại ân."

Sa huyện hoang vắng đất hoang vẫn là có không ít, Lục Lâm ở huyện nha phụ cận vòng một khối đất hoang.

Lục Lâm vòng chính là đất hoang, ngẫu nhiên có mấy cái thôn dân đất bị cuốn vào đi, cũng làm Lục Lâm hoa điểm bạc đuổi rồi, cũng không ra cái gì nhiễu loạn, thậm chí những cái đó bị hoa đi rồi đồng ruộng thôn dân, còn cảm thấy may mắn, đất hoang còn có thể đổi bạc.

Kỷ Vân An đối với Trần Tiểu Mạch, nói: "Huyện lệnh đại nhân vòng như vậy nhiều đất làm gì?"

Kỷ Vân An cảm thấy chính mình thật là càng hỗn càng đi trở về, muốn biết cái gì, chỉ có thể hỏi một cái song nhi.

Trần Tiểu Mạch ngẩng đầu, cho Kỷ Vân An một cái ngươi hảo bổn ánh mắt.

"Vòng đất, đương nhiên là tới loại ăn ngon."

Kỷ Vân An cau mày, nói: "Loại ăn ngon? Ai tới loại a!"

Trần Tiểu Mạch phồng lên quai hàm, nói: "Thỉnh người tới loại."

Kỷ Vân An: "......"

Bên này Sa huyện dân cư không nhiều lắm, nơi nào có người sẽ nguyện ý tới hỗ trợ trồng trọt a!

Trần Tiểu Mạch cho Kỷ Vân An một cái, ngươi hảo ngốc ánh mắt nói: "Đương nhiên là thỉnh người tới loại, chỉ cần hoa bạc thì tốt rồi."

Kỷ Vân An: "......"

....

Lục Lâm đi tới hậu viện bên trong, Tần gia phụ tử ba người, đang dựa theo Lục Lâm chỉ điểm, đem khúc viên lê các bộ kiện lắp ráp lên.

"Đại nhân, đã trang hảo, ngài tới xem một chút, có phải hay không đối đâu."

Tần Nghị có chút nóng lòng muốn thử nói.

Lục Lâm nhìn lắp ráp tốt khúc viên lê, nói: "Không sai biệt lắm, chính là như vậy, chuẩn bị cho tốt vài món?"

"Bốn kiện, bất quá, dư lại còn không có lắp ráp hảo, toàn bộ lắp ráp tốt hẳn là có thể có mười kiện." Tần Nghị nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Kia hành, ngày mai đem mấy đầu con la, dắt ra đi phiên một chút đất."

Lục Lâm thầm nghĩ: Trong nhà gia súc nên dắt ra đi lưu lưu, nuôi sống này đó gia súc, cần phải phí không ít cỏ khô đâu.

Vào đông tuy rằng loại không ra cái gì thu hoạch, nhưng là, xới đất vẫn là cần thiết, mùa đông cơ sở đánh không tốt, mùa xuân loại hoa màu liền trường không tốt.

Ngày hôm sau, Trần Tiểu Mạch liền đi theo Tần Lãng, cùng với tiêu tiền mời đến bốn cái nông dân nắm con la đi trong đất.

Kỷ Vân An đi theo Trần Tiểu Mạch cùng đi trong đất xem náo nhiệt.

Kỷ Vân An nhìn mấy cái nông dân ở Tần Lãng chỉ điểm, lê khai đất, có chút kinh ngạc trừng lớn mắt.

"Đây là cái gì?" Kỷ Vân An có chút kích động nhìn Trần Tiểu Mạch hỏi.

Kỷ Vân An nhìn bị dễ như trở bàn tay lê khai mặt đất, nghĩ thầm: Thứ này đến không được, có thứ này, loại này đất liền nhẹ nhàng rất nhiều.

Bất quá, thứ này thoạt nhìn, rất phức tạp, chỉ sợ không tiện nghi.

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, có chút khinh thường nói: "Cái này là cái gì, ngươi cũng không biết, đây là xe đẩy tay a! Ngươi xem cái này có thể dùng tay đẩy đi."

Kỷ Vân An thụ giáo gật gật đầu, nói: "Nguyên lai là xe đẩy tay a!"

Kỷ Vân An phía trước, liền vẫn luôn xem Lục Lâm ở huyện nha bận việc.

Kỷ Vân An nguyên bản còn nghĩ rằng, Lục Lâm lại ở lăn lộn cái gì lắc lắc ghế như vậy mê người sa đọa ngoạn ý, không nghĩ tới, Lục Lâm cư nhiên lăn lộn ra lợi quốc lợi dân xe đẩy tay.

Kỷ Vân An nhịn không được đối Lục Lâm lau mắt mà nhìn.

Có thứ này, trồng trọt có thể nhẹ nhàng rất nhiều.

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Sa huyện bên này đất hoang vẫn là có không ít, có công cụ ở, chẳng phải là có thể khai khẩn càng nhiều đất hoang.

Mấy cái nông dân đối khúc viên lê công năng tấm tắc bảo lạ, còn đưa tới không ít nông dân vây xem.

Chinh được Tần Lãng đồng ý, mấy cái xem náo nhiệt nông dân, còn đi lên thí nghiệm một phen. "Xe đẩy tay" hiệu dụng, làm một chúng nông dân kinh ngạc cảm thán không thôi.

"Xe đẩy tay" thanh danh, bay nhanh ở Sa huyện bên trong lan truyền mở ra.

Nông dân đầu óc vẫn là thực linh hoạt, không ít nông dân thực mau liền nghĩ tới phía trước bị thỉnh đến huyện nha đi thợ mộc cùng thợ rèn.

Nếu không phải có thể thỉnh người đánh như vậy một kiện nông cụ lên, có như vậy một kiện nông cụ, hẳn là liền có thể khai khẩn càng nhiều đất hoang.

Tương đối đáng tiếc chính là, này "Xe đẩy tay" linh bộ kiện đều là mấy cái thợ mộc cùng thợ rèn làm ra tới.

Này tổ hợp lại không phải vài người làm, vài người đối tổ hợp lên "Xe đẩy tay" thập phần mờ mịt, rất là không rõ, chính mình làm những cái đó linh bộ kiện như vậy sẽ biến thành như vậy nông cụ.

Lục Lâm khai khẩn một chút đất, liền đem "Xe đẩy tay" trở về.

Lục Lâm một cái ngủ trưa tỉnh lại, liền phát hiện "Xe đẩy tay" thanh danh, đã truyền đi.

Lục Lâm không quá minh bạch khúc viên lê như thế nào một chút liền biến thành "Xe đẩy tay", hơn nữa mọi người còn đối tên này tin phục không thôi.

Việc đã đến nước này, Lục Lâm cũng không có đi thay tên cái gì, đơn giản đâm lao phải theo lao.

Vào ban đêm, Lục Lâm liền nghênh đón tuần phòng doanh người.

Lục Lâm nhìn đến tiến đến người, nghĩ thầm: Nơi này tin tức có đôi khi còn

truyền rất nhanh.

"Phải cho ta đăng báo?" Lục Lâm hỏi.

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Lục huyện lệnh ngươi gần nhất, liền nghiên cứu ra như vậy nông cụ, công ở xã tắc, tự nhiên hẳn là đăng báo quân thượng, nông cụ như thế dùng tốt, không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là có thể được đến phong thưởng, thậm chí thăng quan đâu."

Lục Lâm nhướng mày, nói: "Ta chỉ là một cái tiểu huyện lệnh."

Lục Lâm thầm nghĩ: Hắn chỉ là một cái thất phẩm quan tép riu, một cơn sóng đánh lại đây liền có thể đem hắn cấp yêm, chuyện này đăng báo đi lên, công lao chỉ sợ cũng không phải hắn, nói không chừng, còn chọc một thân tao.

Kỷ Thành Khang ước chừng đoán được Lục Lâm suy nghĩ cái gì, cười cười, nói: "Nếu là Lục huyện lệnh nguyện ý, ta có thể thay đăng báo."

Lục Lâm bên này muốn đăng báo, là yêu cầu một tầng một tầng xét duyệt, Kỷ Thành Khang quan khá lớn, Kỷ gia còn mặt khác có lớn hơn nữa quan ở triều đình bên trong, trình báo lên, liền tương đối đơn giản.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Nếu là như thế, kia không thể tốt hơn, thứ này, liền nói là tuần phòng doanh nghiên cứu chế tạo đi."

Kỷ Thành Khang cau mày, vội vàng nói: "Vô công bất thụ lộc, này như thế nào như thế nào cho phải."

Việc này, chỉ cần từ bọn họ Kỷ gia người đăng báo, cho dù là Lục Lâm nghiên chế, bọn họ cũng có thể từ giữa được đến nhất định chỗ tốt.

Lục Lâm tại đây trên đời mang lên tuần phòng doanh, cũng là một phần đại nhân tình.

Lục Lâm cười cười, nói: "Cái này không phải ta mới vào quan trường, công lao này quá lớn, sợ bị người đố kỵ hạ quan sợ hãi a! "

"Lục đại nhân nếu là sợ gánh nguy hiểm, liền nói là ngươi nghiên cứu ra tới, tuần phòng doanh ta phái người hiệp trợ đi."

Kỷ Thành Khang bất đắc dĩ cười cười, thầm nghĩ: Lục Lâm như vậy nhát gan, còn hỗn quan trường, nhưng ngẫm lại Lục Lâm băn khoăn cũng có đạo lý, liền thừa Lục Lâm ân tình này.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Nếu là như thế, kia liền không thể tốt hơn."

Kỷ Thành Khang hỏi Lục Lâm muốn một chiếc xe đẩy tay, mau chóng đưa đến kinh đô đi.

Lục Lâm không có trực tiếp cấp xe, mà là cho hai phân xe đẩy tay linh kiện, dạy cho Kỷ Thành Khang lắp ráp biện pháp.

Kỷ Thành Khang vì Lục Lâm thận trọng tán thưởng một phen, vận chuyển linh kiện so vận chuyển xe muốn phương tiện không ít, hơn nữa, trên đường cho dù bị người đoạt đi, đoạt người, cũng không biết thứ này, đến tột cùng là đang làm gì.

Lục Lâm cùng Kỷ Thành Khang, Liễu Vân thương lượng một chút chi tiết, vẫn luôn nói chuyện hơn một canh giờ.

Liễu Vân từ huyện nha ra tới, nhịn không được đối Lục Lâm lau mắt mà nhìn.

"Tướng quân, Lục huyện quan không đơn giản a!"

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Phía trước, ta nghe được hắn ở Lâm Trấn làm ra cái gì thú bông, món đồ chơi, tất cả đều là chút loè thiên hạ đồ vật, không nghĩ tới, hắn còn có thể làm ra như vậy thứ tốt, nếu là này xe đẩy tay có thể mở rộng, kia nông dân liền thật có phúc."

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Không tồi, tướng quân, việc này không nên chậm trễ, thứ này, tốt nhất sớm một chút đưa đến kinh đô đi."

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Không tồi."

Liễu Vân chống cằm, đôi mắt bên trong hiện lên vài phần dị quang, cái này xe đẩy tay sự tình xử lý hảo, là một kiện chính sách quan trọng tích đối Kỷ Thành Khang sau này thăng quan, hắn là cũng có không nhỏ chỗ tốt.

Kỷ Thành Khang đi rồi.

Lục Lâm cân nhắc thứ này, đưa đến kinh đô lúc sau, liền sẽ tràn lan mở ra, trước đó, hắn có thể nhiều làm một ít xe đẩy tay dự bị.

Lục Lâm cùng mấy cái thợ mộc, thợ rèn đều ký kết khế ước, trong vòng mấy năm, hắn có yêu cầu, vài người đều đến ưu tiên cho hắn công tác, thả làm được đồ vật, không thể ngoại lệ.

Đem xe đẩy tay sự tình giao cho Kỷ Thành Khang xử lý, Lục Lâm liền đem chuyện này cấp vứt đến sau đầu.

....

Lục Lâm tìm trong thôn thợ rèn đánh một cái uyên ương nồi, vào đông, vài người vây ở một chỗ ăn cái lẩu.

Trần Tiểu Mạch duỗi chiếc đũa, từ trong nồi gắp một cái trứng cút, giơ lên giữa không trung, liền lọt vào trong nồi.

Trần Tiểu Mạch không thuận theo không cào lại đi kẹp, trứng cút lại lần nữa lọt vào trong nồi, tuần hoàn lặp lại rất nhiều lần.

Vài lần không thành công, Trần Tiểu Mạch giống như cùng trứng cút giằng co, hồng con mắt, có vẻ hùng hổ.

Kỷ Vân An đem trứng cút vớt ra tới, cho Trần Tiểu Mạch.

Trần Tiểu Mạch cảm thấy mỹ mãn lộ ra một cái tươi cười.

Nguyên Bảo ôm một cái chén, hút lưu hút lưu ăn mì sợi.

Mì canh suông điều, Nguyên Bảo là không yêu ăn, bất quá, dính sa tế mì sợi, lại là Nguyên Bảo trong lòng hảo, Nguyên Bảo một người có thể ăn luôn một chén nhỏ.

Lục Lâm vớt vài miếng khoai tây phiến tới ăn, Trần Tiểu Mễ vớt mấy khối đậu hủ.

Mặc kệ ăn vài lần cái lẩu, Kỷ Vân An đều đối loại này mới lạ thức ăn kinh ngạc cảm thán không thôi.

Kỷ Vân An một phương diện cảm thấy Lục Lâm gia hỏa này thật sự hiểu được hưởng thụ, quá mức sa đọa, một phương diện, lại trầm mê với cái lẩu mỹ vị không thể tự kềm chế.

Lục Lâm rụt rụt tay chân, nói: "Nơi này mùa đông, so Lâm Trấn lãnh nhiều a!"

Kỷ Vân An nhìn Lục Lâm bộ dáng, trong lòng hơi hơi có chút khinh thường.

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Nam tử hán đại trượng phu, gì sợ điểm này giá lạnh, huống chi trong phòng này thật sự không coi là lãnh.

Nguyên bản bởi vì "Xe đẩy tay" đối Lục Lâm lau mắt mà nhìn Kỷ Vân An, đối Lục Lâm ấn tượng lại giảm xuống một ít.

Lục Lâm đem Kỷ Vân An trở thành một cái có trung nhị bệnh tiểu hài tử, đối Kỷ Vân An đối này ấn tượng, cũng không thế nào để ý.

------oOo------

Chương 122: Phía trên khen thưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mùa đông nhật tử có chút nhàm chán, bởi vì Trần Tiểu Mễ mang thai, Lục Lâm cũng không dám làm Trần Tiểu Mễ làm việc nặng.

Trần Tiểu Mễ ôm vại tiền đếm một chút bạc.

Tại đây yên tĩnh u lãnh trời đông giá rét bên trong, Trần Tiểu Mễ lớn nhất lạc thú chính là đếm bạc.

"Này bạc, thiếu a!" Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ăn, mặc, ở, đi lại đều là đòi tiền không có nước luộc, ta về điểm này hướng bạc nhưng không đủ hoa a!"

Hắn hiện tại cần phải nuôi sống không ít người đâu, cùng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng không giống nhau.

Lục Lâm ngẩng đầu, thầm nghĩ: Hắn hiện tại trên vai gánh nặng, tựa hồ thực trọng đâu.

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Không nghĩ tới, làm quan như vậy phí tiền."

"Cũng không phải, gần nhất thỉnh thợ thủ công hoa không ít, chờ chúng ta đem khúc viên lê bán đi, là có thể nhìn thấy quay đầu lại tiền."

Lục Lâm vuốt ve cằm, cân nhắc một phen, trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn ở tiêu tiền, tuy rằng một bút một bút đều là số lượng nhỏ bất quá, lục tục cũng hoa hơn một trăm lượng đi ra ngoài.

Trần Tiểu Mễ nhíu nhíu mày, nói: "Khúc viên lê ở Sa huyện chỉ sợ không bao nhiêu người mua nổi."

Hơn nữa, đây là nông gia dụng cụ, mua hẳn là rất nhiều đều là nông dân, mua quý cũng không thích hợp.

Lục Lâm không để bụng nói: " Sa huyện không ai mua nổi, liền bán nơi khác tốt như vậy đồ vật, còn sợ bán không ra đi sao? Hơn nữa, Kỷ Thành Khang nói thứ này đăng báo đi lên, hẳn là sẽ có thưởng bạc, không biết thưởng bạc có thể có

bao nhiêu, nếu là hoàng đế hào phóng một ít, cho ta cái mấy vạn lượng bạc, chúng ta đây từ giờ trở đi ăn no chờ chết là được."

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Ngươi nghĩ cũng thật mỹ đâu."

Lục Lâm: "......"

Ai nói không phải đâu.

Cái này hoàng đế tựa hồ tương đối keo kiệt, nghe nói, là cái nghèo hoàng đế.

Cho nên, hắn cái này ý tưởng cũng chỉ là ngẫm lại mà thôi.

Trần Tiểu Mễ ôm tiền bình, nói: "Hoàng đế muốn phong thưởng nói, hẳn là không phải ít đi."

Đây chính là hoàng đế, ra tay nếu là nhỏ, nhiều mất mặt a!

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Bạc không ngại nhiều, càng nhiều càng tốt."

Nghèo hoàng đế cũng là hoàng đế.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

....

Bởi vì đường xá xa xôi, khúc viên lê đưa đến kinh đô, tiêu phí không ít thời gian.

Quân thượng tự mình đi nhìn "Xe đẩy tay" cày ruộng, đại hỉ, cảm thấy đây là quốc gia hưng thịnh điềm báo, đối dâng lên "Xe đẩy tay" Kỷ gia tán thưởng có thêm, mệnh lệnh Công Bộ, đại lượng chế tạo loại này "Xe đẩy tay", cố gắng ở cày bừa vụ xuân phía trước, đầu nhập sử dụng.

Một chúng quan viên thấy vậy tình hình, sôi nổi khen Thánh Thượng tài đức sáng suốt cơ trí, mới có này thần vật xuất hiện.

Lục Lâm nhận được phía trên ngợi khen thánh chỉ còn có mặt trên phong thưởng hai ngàn lượng bạc trắng, đại hỉ.

Lục Lâm nguyên bản cảm thấy làm quan tựa hồ không có gì "Tiền đồ", mặt trên phong thưởng một chút Lục Lâm tức khắc cảm giác cái này làm quan tiền cảnh vẫn là thập phần rộng lớn.

Kỷ Thành Khang có chút xấu hổ nói: "Hoàng Thượng phong thưởng nguyên bản không ngừng hai ngàn lượng, bất quá, một đường đưa xuống dưới, liền không có nhiều như vậy."

Đối với bị ngầm chiếm bạc, Kỷ Thành Khang cũng không thể làm gì, phía trên phát xuống dưới quân lương, bị tầng tầng bóc lột xuống dưới, thường thường chỉ còn lại có một nửa.

Lục Lâm gật gật đầu, tỏ vẻ minh bạch, "Hai ngàn lượng đã không ít."

"Vốn dĩ hoàng đế là tính toán thăng ngươi quan, bất quá, ngươi làm quan thời gian còn thiếu, bị kinh đô quan viên cấp bác bỏ, nói là làm ngươi học hỏi kinh nghiệm, chờ thời cơ chín mùi lại thăng quan." Kỷ Thành Khang nói.

Lục Lâm ở Sa huyện "Xe đẩy tay" nổi bật, hoàng đế trăm công ngàn việc, lại nhớ đến tới, cũng không biết ra sao năm tháng nào.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ta điểm này bản lĩnh, làm huyện lệnh cũng đã thực miễn cưỡng, không thăng quan cũng là tốt."

Lục Lâm cân nhắc, mặt trên bác bỏ hắn thăng quan ý kiến, hẳn là không ngừng là hắn làm quan thời gian còn thiếu vấn đề.

Hắn là thương nhân xuất thân, quan viên vẫn là mua tới, trong triều quan to nhiều là hàn lâm học sĩ xuất thân, như thế nào có thể xem vừa mắt hắn loại này đi cửa hông.

Ở rất nhiều quan viên trong mắt, hắn như vậy mua quan chính là sâu mọt.

Mua quan chế độ, cũng là quốc gia thiếu tiền bất đắc dĩ lựa chọn, chờ cái thời điểm, quốc khố tràn đầy, hắn như vậy đều phải bị rửa sạch xuất quan tràng.

Kỷ Thành Khang xem Lục Lâm kia bình đạm thái độ, đối Lục Lâm lại xem trọng vài phần.

Sa huyện mấy nhậm huyện quan đều làm không đi xuống, Lục Lâm tới thời điểm, Sa huyện người nguyên bản cho rằng Lục Lâm cũng làm không lâu.

Xem Lục Lâm đứng vững vàng gót chân, còn cùng tuần phòng doanh người đánh thành một mảnh, không cấm đối Lục Lâm lau mắt mà nhìn.

"Chúng ta quân doanh, muốn cùng ngươi đính mười chiếc khúc viên lê."

Lục Lâm lắp bắp kinh hãi, nói: "Nhiều như vậy."

Làm khúc viên lê người đều cùng Lục Lâm ký kết khế ước, Kỷ Thành Khang tuy rằng có bản vẽ, bất quá, Lục Lâm mới là khúc viên lê sáng tạo giả, Kỷ Thành Khang cũng không nghĩ quét Lục Lâm mặt mũi, ở cái này địa phương tự mình chế tạo khúc viên lê.

"Quan binh cũng là muốn ăn cơm."

Mặt trên quân phí hữu hạn, quân lương liền có chút căng thẳng, rơi vào đường cùng, quan binh đành phải tự cấp tự túc.

Tuần phòng doanh người ở doanh địa chung quanh, có không ít đất trồng rau.

Không ít binh người ở thời gian nhàn hạ, bị đuổi đi trồng rau, cũng đem ăn cơm giải quyết hơn phân nửa.

Kỷ Thành Khang cân nhắc, có khúc viên lê có lẽ cày ruộng còn có thể càng phương tiện một ít, đồng dạng nhiều người, cũng có thể nhiều xử lý mấy khối đất trồng rau.

Kỷ Thành Khang trên tay có bản vẽ, cũng biết thứ này như thế nào làm, bất quá, việc này thừa Lục Lâm tình, tự nhiên không hảo mượn tay với người.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Những cái đó nhà kho vừa lúc có, tướng quân trực tiếp đem đi đi, bạc liền không cần."

"Này như thế nào hảo?" Kỷ Thành Khang có chút xấu hổ nói.

Lục Lâm vẫy vẫy tay, nói: "Phía trên thưởng bạc đều xuống dưới, cũng đủ ta hoa, tướng quân không cần khách khí."

Kỷ Thành Khang đánh giá một chút bạc, Lục Lâm cũng không bỏ ở trong mắt, nói: "Như thế, ta liền từ chối thì bất kính."

Lục Lâm cười cười, nói: "Hẳn là."

....

Mùa đông nhật tử trôi qua, Lục Lâm thường thường cho người lôi kéo khúc viên lê, đi phiến đất hoang bên trong chuyển một vòng.

Lần đầu tiên đi thời điểm, còn thỉnh mấy cái giúp đỡ.

Lúc sau, liền không cần, mỗi lần đem khúc viên lê đẩy ra đi thời điểm, sẽ có xem náo nhiệt thôn dân, chủ động đi lên hỗ trợ, nương hỗ trợ cơ hội, quan sát nông cụ công năng.

Không ít thôn dân cũng cùng Tần Lãng hỏi thăm như vậy cái nông cụ có phải hay không có thể mua sắm, mua nói, phải tốn nhiều ít bạc.

Tần Lãng chỉ có thể giải thích nói cái này nông cụ sản lượng không nhiều lắm, phủ nha còn không tính toán bán ra, bất quá, nếu là lần sau sản lượng theo kịp có lẽ có thể bán ra một bộ phận.

Biết tạm thời không tính toán bán ra, không ít thôn dân đều có chút thất vọng.

Bất quá mọi người ngay sau đó lại nghĩ đến, thứ này tất nhiên không tiện nghi, liền tính có thể mua cũng chưa chắc mua khởi, lại bình thường trở lại.

....

"Huyện lệnh đại nhân."

Điền Chính tìm được rồi Lục Lâm, cười có chút nịnh nọt.

Lục Lâm nhìn Điền Chính liếc mắt một cái, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lục Lâm xụ mặt, trong lòng lại có chút đắc ý, hắn chiêu lại đây mấy cái thợ rèn, thợ mộc, khả năng phía trước đều đương quá binh, là lính dày dạn, đối Kỷ Thành Khang thực tôn kính, đối Lục Lâm như vậy tiểu bạch kiểm, thái độ liền không bình thường.

Lục Lâm đại khái cũng minh bạch, những người này là xem ở tiền phân thượng, mới cho chính mình làm việc.

"Cái này, ngài làm cái này xe đẩy tay, hẳn là đã có rất nhiều kiện, muốn hay không bán a!" Điền Chính hỏi.

Lục Lâm nhìn Điền Chính liếc mắt một cái, nói: "Cái này nông cụ thủ công thực phức tạp, bán nói, không có một lượng bạc không bán."

Điền Chính cau mày, có chút thẹn thùng nói: "Như vậy quý a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Chính là như vậy quý. Thứ này, mua cũng chính là ở cày ruộng thời điểm dùng một chút, chỉ sợ rất nhiều nông dân đều mua không nổi, ta không bán, bất quá có thể thuê."

"Thuê, như thế nào cái thuê pháp?" Điền Chính tràn đầy tò mò hỏi.

"Mượn hai ngày nông cụ, cho ta làm một ngày sống, cái này con la cũng có thể thuê, thuê một ngày, liền tới làm một ngày sống, cả ngày lưu tại trong nhà chỉ biết ăn cỏ, đều dài quá rất nhiều thịt." Lục Lâm lắc lắc đầu nói.

Điền Chính đôi mắt sáng ngời, hỏi: "Đại nhân, ta như vậy thợ mộc có thể làm nghề mộc, kia nếu là nông dân cùng ngươi mượn đâu!"

"Có thể làm việc nhà nông, mặt khác cũng đúng." Lục Lâm không cần nghĩ ngợi nói.

"Đại nhân, cái này ngươi có nhiều như vậy sống làm gì?" Điền Chính tò mò hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Có a! Bất quá, chờ tới rồi đầu xuân, liền có thể đi khai khẩn đất hoang ta còn tính toán nhổ trồng một ít thụ lại đây."

Lục Lâm trong lòng có rất nhiều ý tưởng, bất quá, còn không có nghĩa hảo rốt cuộc phải làm sao bây giờ.

Điền Chính cười cười, âm thầm chửi thầm Lục Lâm lừa thôn dân tới cấp hắn làm việc, bất quá, Lục Lâm khai cũng coi như phúc hậu.

"Đại nhân, ngài thật là mưu tính sâu xa a!" Điền Chính nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Không dám, không dám."

Điền Chính hỏi qua Lục Lâm lúc sau, liền đem trong nhà một đầu con la mượn đi rồi, mặt khác, còn mượn đi rồi một kiện khúc viên lê, Trần Tiểu Thái cấp Điền Chính nhớ hết nợ.

Điền Chính nắm con la, kéo khúc viên lê, một đường thỏa thuê đắc ý.

Vì khoe ra mượn tới con la cùng khúc viên lê, Điền Chính không có trực tiếp đi đồng ruộng, mà là ở trong thôn vòng điểm lộ.

Thôn dân người đối khúc viên lê kỳ thật thập phần tò mò, bất quá, phía trước, Lục Lâm làm đem đồ vật cầm đi ngoài ruộng, thôn dân rất nhiều cũng không dám nhìn kỹ, Điền Chính lấy về ngoài ruộng liền không giống nhau.

Mấy cái cùng Điền Chính quen thuộc người, nhào lên đi, vây quanh khúc viên lê đảo quanh, hận không thể đem khúc viên lê cấp hủy đi.

"Chính ca, đây là các ngươi vài người nghiên cứu ra tới đồ vật a!"

Điền Chính có chút đắc ý nói: "Đúng vậy, đây là chúng ta làm ra tới đồ vật."

Điền Chính mặt ngoài thỏa thuê đắc ý, trong lòng lại có chút chột dạ, thứ này là bọn họ làm không sai, lắp ráp lại cùng bọn họ không có quan hệ.

Thành phẩm ra tới phía trước, bọn họ cũng không biết Lục Lâm đang làm gì, bất quá, mặc kệ như thế nào, thứ này, đều là có bọn họ một phần công lao.

"Vị này mới tới huyện lệnh đại nhân, cư nhiên sẽ lăn lộn nông cụ." Một cái nông dân tràn đầy ngoài ý muốn nói.

Điền Chính cũng có chút ngoài ý muốn, thầm nghĩ: Mới tới huyện lệnh nhìn giống cái tiểu bạch kiểm, không giống như là ở ngoài ruộng dãi nắng dầm mưa.

Trên thực tế, nguyên thân là cái nông gia tử, bất quá, Lục Lâm xuyên qua lại đây không bao lâu liền làm giàu.

Mấy năm nay, sống trong nhung lụa, người liền càng dưỡng càng trắng, phía trước mài ra tới cái kén, cũng đều lui, nhìn xác thật giống tiểu bạch kiểm.

Điền Chính tới mượn khúc viên lê lúc sau, lại lục tục có người tới mượn, bất quá, thôn dân đối Lục Lâm cái này huyện lệnh vẫn là có chút không tin được.

Ban đầu cùng Lục Lâm mượn đồ vật, vẫn là Lục Lâm trong tiệm mấy cái thợ mộc, thợ rèn.

Mấy cái thợ mộc đều cùng Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì hỗn chín, mượn đồ vật, cùng hai người nói một tiếng, là được, dần dần thôn dân thấy huyện quan, không phải cái gì ỷ thế hiếp người chủ, liền sôi nổi tới mượn.

------oOo------

Chương 123: Lệnh khen ngợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mạch lạch cạch lạch cạch bước nhanh đi vào Lục Lâm thư phòng

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, vui tươi hớn hở nói: "Tiểu Mạch tới, như thế nào lạp?"

"Lâm ca, nhà chúng ta con la không thấy." Tiểu Mạch hô to gọi nhỏ nói.

"Nga, gần nhất thịt không đủ ăn, đã giết con la ăn thịt." Lục Lâm nhàn nhạt nói.

Trần Tiểu Mạch có chút kích động nói: "Ăn thịt, ta như thế nào không ăn đến."

Trần Tiểu Mạch khả năng quá kích động, thanh âm nghe tới có chút giống thét chói tai, Lục Lâm bị hoảng sợ.

Sa huyện vật tư có chút bần cùng, chính là Lục Lâm có tiền mua thịt, cũng không có người bán thịt, Tiểu Mạch đã vài ngày không ăn thịt.

Kỷ Vân An đi theo Trần Tiểu Mạch tiến vào, nghe được Lục Lâm đối với Trần Tiểu Mạch nói hươu nói vượn, nhịn không được có chút chửi thầm Lục Lâm quá mức lừa tiểu hài tử.

"Tiểu Mạch, đại nhân lừa gạt ngươi."

Kỷ Vân An nhìn Lục Lâm, cảm thấy Lục Lâm thật sự quá nhàm chán, nhàm chán đến lừa gạt một cái tiểu hài tử, một chút đều không giống cái trầm ổn quan viên.

"Gạt ta."

Trần Tiểu Mạch nhìn Lục Lâm, thở phì phì trừng lớn mắt.

"Con la bị người mượn đi rồi." Lục Lâm bị Tiểu Mạch trừng có chút chột dạ, ngượng ngùng nói.

Trần Tiểu Mạch có chút hồ nghi nói: "Mượn đi rồi?"

Lục Lâm gật gật đầu, "Chờ thêm mấy ngày liền trở lại."

Ở chỗ này gia súc chính là thực quý giá, thậm chí so người còn quý giá, một đầu con la bảy tám lượng, một người cũng chính là cái này giá.

Trần Tiểu Mạch phồng lên quai hàm, nói: "Như thế nào bị người mượn đi rồi."

Lục Lâm xoa xoa Trần Tiểu Mạch đầu, nói: "Này gia súc a! Dưỡng lên thực phiền toái, có người hỗ trợ dưỡng không phải thực hảo sao? Huống chi, con la cho mượn đi, về sau, những người này còn muốn lại đây miễn phí cho ta làm việc."

Trần Tiểu Mạch thiên đầu, hình như hiểu ra gật gật đầu.

"Lâm ca, ngươi thật thông minh lặc."

"Không dám, không dám."

Kỷ Vân An nhìn Lục Lâm, thầm nghĩ: Huyện lệnh đại nhân, thật là đa mưu túc trí a!

Nghĩ gạt người tới cấp làm việc, bất quá, mượn con la cùng nông cụ cũng là thôn dân tự nguyện, nơi này không có đề cập cường mua cường bán.

Kỷ Vân An cũng không biết nên cảm thấy Lục Lâm là thông minh, vẫn là xảo trá.

Khúc viên lê thực mau ở trong thôn truyền ra, Trần Tiểu Thái xem mượn người quá nhiều, lo liệu không hết quá nhiều việc, tìm Sa huyện bốn cái thôn lí chính mỗi cái thôn phát sáu cái khúc viên lê, nhà ai phải dùng liền có thể đi lí chính gia lấy.

Mượn lúc sau, yêu cầu đăng ký, mượn qua đồ vật người, đều tương đương thiếu Trần Tiểu Thái, yêu cầu lấy công gán nợ, cuối cùng kết quả từ lí chính tập hợp đến Trần Tiểu Thái nơi này.

Không ít thôn dân vẫn là sợ hãi cùng quan gia giao tiếp, nhưng là, thứ này phát đến lí chính nơi đó, đại gia liền dám đi.

Trong lúc nhất thời, trong thôn nơi nơi có thể nhìn đến thôn dân đẩy khúc viên lê bận rộn thân ảnh.

....

Trần Tiểu Thái ở đậu hủ trong tiệm nhìn cửa hàng, một cái lí chính tìm lại đây, bên người còn đi theo một cái có chút sợ hãi thôn dân.

Trần Tiểu Thái nhìn người tới liếc mắt một cái, nói: "Trương lí chính, xảy ra chuyện gì sao?"

Trương lí chính có chút xấu hổ nói: "Trần thiếu, ngươi cho mượn một cái xe đẩy tay, nó hỏng rồi."

Trần Tiểu Thái ngẩng đầu, nhìn Trương lí chính bên cạnh hán tử liếc mắt một cái, đánh giá khúc viên lê là tại đây nhân thủ làm hư.

Hán tử sắc mặt có chút khó coi, tựa hồ có chút khẩn trương.

"Hư xe đẩy tay mang lại đây sao?"

"Mang đến, mang đến."

"Cho ta xem."

Trần Tiểu Thái nhìn lí chính mang lại đây khúc viên lê liếc mắt một cái, gật gật đầu, nói: "Còn hành, không nghiêm trọng, đem thứ này lưu lại nơi này tu một chút, ngươi lại đi nhà kho lãnh một kiện đi."

Trương lí chính nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Trần thiếu, ngươi không tức giận a!"

Trần Tiểu Thái nhàn nhạt nói: "Luôn là sẽ cố ý ngoại phát sinh."

Trần Tiểu Thái hướng tới bên cạnh hán tử nhìn thoáng qua, nói: "Là ngươi lộng hư."

Hán tử có chút sốt ruột nói: "Ta cũng không biết là như thế nào hư, hắn tự nhiên liền hỏng rồi."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Tuy rằng ta biết ngươi không phải cố ý, bất quá, đồ vật là ở ngươi trên tay hư, ta cũng không thể đương chuyện gì đều không có."

Trương lí chính nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Trần thiếu, ngươi xem cái này A Hòa hắn cũng không dễ dàng, hơn nữa......"

"Cho hắn nhiều nhớ hai ngày sống."

Trương lí chính vui vẻ, nói: "Nhiều nhớ hai ngày là được?"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu "Ân" một tiếng

Trương lí chính vội vàng nói: "Như vậy liền cảm ơn Trần thiếu."

Trương lí chính mang theo Tống Hòa đi rồi.

"A Hòa a! Còn hảo tiểu tiên sinh dễ nói chuyện, nếu không, ngươi lần này phiền toái a!"

Tống Hòa gãi gãi đầu, cộc lốc cười cười, "Đúng vậy! Đúng vậy! Huyện thái gia cậu em vợ, nhìn tuổi cũng không lớn, nhưng là nhìn rất có uy thế a! Không giống người bình thường."

Đừng nói là xe đẩy tay này phức tạp tinh xảo nông cụ, bình thường nông cụ hỏng rồi là thực phiền toái, lại mua một kiện quá quý, muốn tu sửa thực dễ dàng bị công phu sư tử ngoạm.

Nhưng là, chính mình tu sửa cũng không được.

Trương lí chính gật gật đầu, nói: "Kia cũng không phải là, nghe nói Huyện thái gia cậu em vợ sẽ làm buôn bán."

Tống Hòa đi theo Trương lí chính phía sau, bước chân nhẹ nhàng.

Hắn lộng hư chính là quan gia đồ vật, đồ vật hỏng rồi lúc sau, Tống Hòa một đêm không ngủ, sự tình giải quyết được Tống Hòa cuối cùng yên tâm một ít.

....

Kỷ Vân An ở trong phòng nhìn thư, thỉnh thoảng như suy tư gì.

Thân phận cho hấp thụ ánh sáng lúc sau, Lục Lâm liền không thế nào quản Kỷ Vân An.

Kỷ Vân An có bó lớn nhàn rỗi thời gian.

Kỷ Vân An phát hiện huyện lệnh đại nhân đa tài đa nghệ, bất quá, hơn phân nửa tài nghệ, đều ở trù nghệ phía trên.

Dân dĩ thực vi thiên, Lục Lâm trù nghệ lợi hại, vẫn là làm Kỷ Vân An có vài phần lau mắt mà nhìn.

Trần Tiểu Mạch thịch thịch thịch chạy tiến vào, trên mặt mang theo vài phần hoảng loạn.

"Không được rồi, không được rồi".

"Làm sao vậy a!" Kỷ Vân An hỏi.

Trần Tiểu Mạch đem trên tay giấy, triển lãm cho Kỷ Vân An xem.

"Làm dơ, làm dơ."

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch lấy ra tới béo ngậy giấy, cau mày, nói: "Ngươi chạy đến đại nhân trong thư phòng sao? "

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Kỷ Vân An khó hiểu nói: "Ngươi chạy đến đại nhân trong thư phòng đi làm gì?"

Lục Lâm trong thư phòng, đều là một ít thư tịch, Tiểu Mạch không thích nhất chính là thư, gia hỏa này, vừa thấy thư liền ngủ gà ngủ gật.

"Có người tặng một con rùa đen cấp Lâm ca, Lâm ca không ăn, dưỡng ở trong thư phòng, ta đi cấp rùa đen uy điểm ăn, không cẩn thận liền ở nơi đó ngủ rồi." Trần Tiểu Mạch khẽ đảo mắt nói.

Trần Tiểu Mạch nói rùa đen, Kỷ Vân An cũng biết, mấy ngày hôm trước, mấy cái thôn dân ngẫu nhiên bắt được.

Bởi vì Lục Lâm phía trước tìm người cấp trong thôn nghèo khổ nhân gia tu giường đất, gần nhất lại mượn con la cùng nông cụ cấp thôn dân.

Thôn dân đối Lục Lâm ấn tượng cũng không tệ lắm, bắt được rùa đen, liền đưa tới cấp Lục Lâm.

Lục Lâm thoái thác không được, cấp bạc mấy cái thôn dân cũng không thu cuối cùng chỉ có thể làm người tới đều mang theo chút đậu hủ trở về.

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch, thầm nghĩ: Trần Tiểu Mạch thật là đi uy rùa đen, mà không phải đi xem rùa đen khi nào có thể ăn.

Kỷ Vân An thở dài, thầm nghĩ: Trong nhà thức ăn cũng còn có thể a!

Như thế nào Trần Tiểu Mạch liền như vậy thèm thịt.

Như vậy thích ăn cũng không sợ ăn béo.

Trần Tiểu Mạch có chút buồn bực nói: "Này phải làm sao bây giờ mới hảo a!"

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Không có gì ghê gớm, ta giúp ngươi sao một lần nữa thì tốt rồi."

Kỷ Vân An tư tâm cảm thấy, phía trên tự lung tung rối loạn, hẳn là cũng không phải cái gì quan trọng đồ vật.

Bất quá, xem Trần Tiểu Mạch sốt ruột, vẫn là cấp đối phương ra cái chủ ý.

Trần Tiểu Mạch có chút kinh ngạc nói: "Ngươi biết chữ?"

Kỷ Vân An: "......"

Hắn đương nhiên biết chữ, chẳng lẽ Trần Tiểu Mạch vẫn luôn cảm thấy hắn là chữ to không biết một cái bao cỏ sao?

Kỷ Vân An phụ thân là tiến sĩ xuất thân, gia học sâu xa, sinh ra không bao lâu, Kỷ Vân An liền bắt đầu vỡ lòng.

Kỷ Vân An không quá thích đọc sách, nhưng là, ở một cái tất cả toàn hạ phẩm, duy có đọc sách cao phụ thân hun đúc vẫn là thục đọc Tứ Thư Ngũ Kinh.

Khi còn nhỏ, bởi vì bướng bỉnh, Kỷ Vân An không thiếu bị phụ thân hắn tay đấm bản.

Kỷ gia là võ tướng thế gia, nhưng là, đồng dạng đối đọc sách xem thực trọng.

Kỷ Vân An tiến vào Kỷ gia lúc sau, nhìn rất nhiều binh thư, Kỷ Thành Khang đối Kỷ Vân An giáo dục cũng thập phần nghiêm khắc.

"Ta đương nhiên biết chữ." Kỷ Vân An hắc mặt nói.

"Ta lập tức là có thể đi khảo một cái tú tài công danh."

"Khoác lác." Trần Tiểu Mạch nhàn nhạt nói.

Kỷ Vân An: "......"

Này chết tiểu hài tử như vậy mắt chó xem người thấp.

Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, nói: "Nhị ca, cũng sẽ viết chữ."

Kỷ Vân An gật gật đầu, thầm nghĩ: Trần Tiểu Thái cẩu bò cùng huyện lệnh đại nhân là một cái phong cách.

Loại này đi thi khoa cử, đầu tiên cấp giám khảo ấn tượng liền không tốt lắm, chỉ sợ cao trung vô vọng.

Kỷ Vân An đem trên giấy tự sao chép một phần, đặt ở trong thư phòng.

Trần Tiểu Mạch nhìn bị làm cho béo ngậy giấy, lại nhìn nhìn Kỷ Vân An viết, nhíu nhíu mày, nói: "Giống như không quá giống nhau a!"

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Tự đều là giống nhau tự."

Trần Tiểu Mạch thiên đầu, nói: "Lâm ca viết đẹp."

Kỷ Vân An: "......"

Trần Tiểu Mạch đây là cái gì ánh mắt a!

Trần Tiểu Thái một tay cẩu bò tự, như thế nào có thể cùng hắn so, hắn tự còn bị phu tử khích lệ qua, nói là có đại gia phong phạm.

Tuy rằng Kỷ Vân An cảm thấy đối phương có chút khoa trương, nhưng là, cùng Trần Tiểu Thái một so, Kỷ Vân An vẫn là thực tự tin.

Trần Tiểu Thái tự chẳng ra gì, số học phi thường lợi hại, Thẩm Trì cũng là, Kỷ Vân An gặp qua hai người số học, chính là lợi hại, giống như dùng một loại thực thần kỳ phép tính toán.

"Đúng đúng đúng, ngươi nhị ca viết đẹp."

Kỷ Vân An cũng không có cùng Trần Tiểu Mạch tranh, trong lòng cũng rõ ràng, cùng Trần Tiểu Mạch tranh cũng tranh không ra cái gì kết quả.

Một cái mùa đông thời gian, Kỷ Vân An cùng Trần gia huynh đệ ở chung càng ngày càng tốt.

Đầu xuân lúc sau, nông dân lục tục bận rộn mở ra, tồn kho mấy chục kiện khúc viên lê cũng toàn bộ thuê ra đi.

Khúc viên lê sử dụng tới thập phần phương tiện, đại đại hạ thấp nông dân công

tác khó khăn.

Công Bộ dựa vào ra bán khúc viên lê, cũng kiếm lời không ít bạc, hoàng đế long tâm đại duyệt, còn đã phát một đạo ngợi khen lệnh cấp Lục Lâm.

Lệnh khen ngợi lại là đưa đến Lục gia trong tộc, hoàng đế khen ngợi Lục Lâm đối với quốc gia cống hiến.

Hoàng đế trăm công ngàn việc, trong triều đại thần cũng vội thực, một đám quan viên chỉ biết Lục Lâm quan là mua tới, cũng không biết Lục Lâm kỳ thật là cái người ở rể, đã thoát ly Lục gia.

Trong triều đại quan không biết, hoàng đế liền càng không thể đã biết.

....

Lệnh khen ngợi truyền tới Đại Thạch Thôn, khiến cho sóng to gió lớn.

"Lục Lâm thật là lợi hại, làm quan đều được đến hoàng đế coi trọng."

"Không nghĩ tới Lục tiểu tử như vậy có bản lĩnh."

"Đúng vậy nghe nói, Sa huyện không phải cái hảo địa phương, đi nơi đó huyện quan thường thường dữ nhiều lành ít, không nghĩ tới Lục Lâm cư nhiên làm không tồi, còn được đến hoàng đế khen ngợi."

"Lục tiểu tử rốt cuộc làm cái gì a! Cư nhiên còn kinh động Thánh Thượng."

Khúc viên lê muốn truyền khai vẫn là yêu cầu thời gian, nông cụ đã ở kinh đô phụ cận đại lượng sinh sản, cũng đầu nhập sử dụng, bất quá tin tức còn không có truyền tới Đại Thạch Thôn.

"Lục tiểu tử thật đúng là xuất đầu a!"

"Thẩm a bà thật là sẽ nhìn người a! Một chút liền cấp nhà mình song nhi, tìm một cái tốt như vậy song tế."

"Đúng vậy! Đáng tiếc lão thái thái thân thể không tốt, sớm đi, nếu không hiện tại nhưng hưởng phúc."

Ở nông thôn có câu nói, làm hảo không bằng gả hảo, Thẩm Trì nghiễm nhiên là không ít thôn dân cảm nhận gả tốt nhất người.

+

Trong thôn mặt không ít nữ hài nghe Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái sự tình, hận không thể lấy thân tương đại.

------oOo------

Chương 124: Kiến tạo xưởng ủ rượu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục gia lão thái thái biết lệnh khen ngợi sự tình, ở nhà giận dỗi.

"Hoàng đế thật là, Lục Lâm lập công, thuận miệng khích lệ vài câu liền kết thúc, cũng không nói đưa điểm bạc." Lão thái thái khí khổ nói.

Lục An thở dài, nói: "Nương a! Chuyện này không hảo nói bậy, bị người nghe được, là muốn chém đầu."

Lục An đối hoàng đế vẫn là rất có kính sợ tâm, phê bình hoàng đế, truyền ra đi nhưng đến không được.

Lão thái thái có chút xấu hổ nói: "Ta cũng chính là ở nhà nói nói, cũng sẽ không đi ra ngoài gào, bất quá, hoàng đế cũng quá keo kiệt."

"Nương, ngươi cũng không biết a! Bạc là có, nghe nói, có vài ngàn lượng, bất quá, không đưa đến chúng ta nơi này đưa đến Sa huyện. "

Mấy ngàn lượng a!

So sánh với hắn đã từng hai lượng bạc một tháng tiền tiêu vặt căn bản tính không được cái gì, càng không cần phải nói hắn hiện tại trên mặt đất bào thực.

Lão thái thái nhịn không được đỏ mắt.

"Này cũng quá không công bằng tiểu vương bát đản, đã có như vậy nhiều bạc, hoàng đế còn đem bạc đưa cho hắn."

Lão thái thái nghĩ thầm: Nếu là bạc đưa đến nàng nơi này tới thì tốt rồi.

Nàng cũng không tin, bạc vào nàng túi, Lục Lâm còn có thể buộc nàng giao ra đây.

Đối với Lục lão thái thái mà nói, không có gì so rõ ràng có bạc, lại nhìn không thấy sờ không được càng thêm thống khổ.

Lục Lâm đạt được hoàng đế tiền thưởng sự tình, cũng đủ lão thái thái mấy ngày ngủ không hảo.

Lục An nhìn lão thái thái phản ứng, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Lục An trong lòng tràn ngập hối hận, cho tới nay hắn không nghĩ tới Lục Lâm sẽ có ra thành như vậy.

Sớm biết rằng, hắn nên ôm Lục Lâm đùi, nếu là như thế hắn chính là huyện lệnh trưởng bối, cái này thân phận, cũng đủ hắn diễu võ dương oai.

Trình Ngọc cái kia tú tài, trừ bỏ miễn chút thuế đất tựa hồ cũng không có gì dùng.

Cùng Lục Trình Ngọc đọc sách phải tốn rớt bạc so sánh miễn rớt những cái đó thuế bạc, tựa hồ cũng không tính cái gì, Lục Lâm mới là thật sự phát đạt a!

Lão thái thái hắc mặt, nói: "Ta nghe nói, giết heo gia tính toán đi đầu nhập vào Lục Lâm."

Lục An cau mày, Lục Lâm lúc ấy đi thời điểm, Trương Thụy bởi vì trong nhà hài tử mới vừa ra sinh đi không được, cho nên, không đi theo đi.

Nghe nói, Lục Lâm cấp Trương Thụy để lại một bút bạc, mà gần nhất, hắn nghe nói Trương Thụy tính toán đi theo thương đội đi trước Sa huyện, đến cậy nhờ Lục Lâm.

Trên thực tế, Lục An cũng có đến cậy nhờ Lục Lâm tâm tư, bất quá, hắn nhiều ít cũng minh bạch, liền tính hắn đi tìm Lục Lâm cũng sẽ không cho hắn hoà nhã.

Bọn họ nơi này đến Sa huyện có không ít lộ trình đâu, một đi một về, nếu là chiếm không được hảo, kia cũng chỉ có thể là uổng phí.

Lão thái thái tràn đầy bực mình nói: "Cái này hỗn trướng đồ vật, liền biết vớt chỗ tốt, Lục Lâm cái này tiểu tử thúi, liền biết tiện nghi người ngoài."

Lão thái thái vỗ ngực, mỗi lần nghe được Lục Lâm tin tức, lão thái thái đều cảm thấy hoảng.

Lão thái thái vẫn luôn cảm thấy Lục Lâm quá mức, nhưng là, kỳ thật mấy ngày nay, lão thái thái trừ bỏ cảm thấy Lục Lâm quá mức, còn nhiều một ít hối hận cảm giác.

Lão thái thái bỗng nhiên cảm thấy nàng kỳ thật không nên bồi dưỡng đại tôn tử.

Năm đó, nếu là làm Lục Lâm đọc sách, có lẽ liền không phải hiện giờ cục diện.

....

Trần Cảnh trên mặt đất bận rộn, ngay từ đầu, xuống đất thời điểm, Trần Cảnh còn không tình nguyện.

Nhưng mấy năm nay bị đẩy dần dần hướng cái anh nông dân đến gần rồi.

Nhiều năm thói quen, không phải có thể dễ dàng sửa đổi, Trần Cảnh vẫn là có chút chọn nhẹ sợ nặng.

Xuống đất một ngày, buổi tối nằm ở trên giường, cả đêm đều là eo đau đầu gối đau.

Trần Cảnh nghe được vài người nói Lục Lâm, cũng không có thò lại gần nghe.

Thôn dân nói Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ, hơn phân nửa là muốn nói hai người cỡ nào cỡ nào tiền đồ, nhật tử quá cỡ nào cỡ nào hảo.

Nhiều năm như vậy xuống dưới, Trần Cảnh đều có chút chết lặng, tuy rằng chết lặng, nhưng là, nghe được thời điểm, vẫn là sẽ cảm giác không tốt.

Trần Cảnh về đến nhà, liền nghe được lão thái thái hùng hùng hổ hổ.

"Nương, nãi nãi lại nháo cái gì đâu?" Trần Cảnh hỏi.

Trần Cảnh không đọc sách lúc sau, lão thái thái đối Trần Cảnh thái độ càng ngày càng kém.

Trần Tiểu Mễ là cửa hàng Hoa Hạ lão bản sự tình bộc lộ ra tới lúc sau, lão thái thái đối Trần Cảnh liền càng thất vọng.

Đến bây giờ, lão thái thái cùng lão gia tử nhưng thật ra càng thích Trần Hà, Trần Cừ, Trần Cảnh cảm thấy chính mình ở nhà càng ngày càng không địa vị.

Trương thị rầu rĩ nói: "Ngươi nãi đi ngươi tiểu cô gia đòi tiền, không đòi được."

Trần Cảnh thở dài, nói: "Đồ tể nhưng không dễ chọc a!"

Trương thị rầu rĩ nói: "Ngươi biểu đệ nhưng đi theo Trần Tiểu Mễ kiếm lời không ít bạc a! Nơi này nên có chúng ta Trần gia một phần."

....

Trương gia.

"Tại sao lại như vậy đâu?" Trương Thành thì thào nói.

Trương Thành tuổi tác lớn, mấy năm nay đã ẩn ẩn lui cư nhị tuyến, hiện tại đã đem lí chính ném cho chính mình nhi tử.

Trương Tiến thở dài, nói: "Đúng vậy không nghĩ tới Lục Lâm có thể làm được này một bước, liền Thánh Thượng đều đối hắn xem với con mắt khác."

Trương Thành vẫn luôn chờ mong Lục Trình Ngọc có thể cấp trong tộc mang đến vinh quang.

Không nghĩ tới, vẫn luôn không thích hợp Lục Lâm làm được điểm này.

Mặt trên ngợi khen truyền xuống tới, Lục gia liền biến phi thường xấu hổ.

Lục Lâm bị Thánh Thượng nhìn trúng người, bị Lục gia cấp ở rể đi ra ngoài, đã cùng Lục gia không quan hệ.

Lục Lâm ra tức, Lục Trình Ngọc không tránh được bị lấy ra tới cùng Lục Lâm đối lập, như vậy so, thôn dân đều cảm thấy Lục gia lão có mắt không tròng a!

Đem mắt cá trở thành trân châu, đem trân châu trở thành mắt cá.

Trong thôn cũng có không ít người cảm thấy Trương Thành không có ánh mắt, không có thế trong thôn hảo hảo lung lạc Lục Lâm.

Bất quá Lục Lâm đều đến Sa huyện có chút thôn dân có nghĩ thầm muốn đến cậy nhờ Lục Lâm, cũng không có cái này dũng khí, đi Sa huyện đường xá xa xôi, này ở trên đường vạn nhất gặp được cái cái gì cướp đường người, kia nhưng phiền toái lớn.

"Mặc kệ thế nào, Lục Lâm bị Thánh Thượng ngợi khen, đối chúng ta thôn vẫn là có chỗ lợi." Trương Tiến nói.

Mặt khác thôn người, nghĩ đến cũng sẽ không biết bọn họ trong thôn những cái đó loan loan đạo đạo, nói đến tới nói, cũng chỉ sẽ nói, Lục Lâm được đến phía trên ngợi khen sự tình.

....

Xa ở Sa huyện Lục Lâm, đối hoàng đế ngợi khen sự tình truyền tới trong thôn,

chọc đến hắn ở trong thôn phong cảnh một trận, còn trở thành trong thôn vinh quang sự tình, hoàn toàn không biết gì cả.

Đầu xuân lúc sau, Lục Lâm liền trù bị kiến một tòa ủ rượu xưởng.

Đậu hủ cửa hàng sinh ý không tồi, mỗi ngày người đến người đi, ở Lục Lâm nơi này làm việc thợ rèn, thợ mộc, còn thường xuyên sẽ giúp người trong thôn mang hóa.

Nhưng là cái này đậu hủ cửa hàng sinh ý quá mỏng, bán lại nhiều, cũng kiếm không bao nhiêu tiền.

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, nói: "Lâm ca, ngươi muốn kiến ủ rượu xưởng a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy bán đậu hủ sinh ý lợi nhuận quá thấp, vẫn là ủ rượu cao một ít."

Trần Tiểu Thái vội không ngừng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Thái ở trong thôn tìm hai cái thiếu niên, ở trong tiệm làm làm giúp, đậu hủ cửa hàng sự tình, cơ bản không thế nào quản.

Ở Lâm Trấn muốn mua cửa hàng không dễ dàng, ở Sa huyện bên này muốn đơn giản rất nhiều.

Có rất nhiều đất trống, muốn tu một cái ủ rượu xưởng, cũng thập phần đơn giản hơn nữa lại tiện nghi.

Vào đông thời điểm, không ít người mượn Lục Lâm con la cùng nông cụ, Lục Lâm muốn tu tửu phường, liền đem những người này triệu tập lên làm việc.

Quân doanh mấy cái binh sĩ nghe được Lục Lâm muốn cái tửu phường, cũng thừa dịp tu mộc ngày lại đây hỗ trợ.

Lục Lâm thấy đông đảo quan binh tới hỗ trợ, hơn nữa không cần tiền, không khỏi chấn động.

Lục Lâm không dự đoán được, chính mình ở tuần phòng doanh binh sĩ bên trong địa vị cư nhiên đã như thế cao.

Những người này cư nhiên không cần tiền tới cấp chính mình làm việc, rõ ràng hắn nghe nói, tuần phòng doanh binh lính, xưa nay đối nơi này huyện lệnh ấn tượng đều chẳng ra gì.

Lục Lâm bỗng nhiên cảm thấy chính mình khả năng chính là cái loại quan tốt, binh sĩ phát hiện hắn đạo đức tốt, liền tới đây đến cậy nhờ hắn, đương nhiên, này hết thảy chỉ là hắn vọng tưởng.

"Lâm ca, tuần phòng doanh tới người không cần tiền, bất quá, bọn họ muốn ăn ngon, bọn họ muốn ăn cái lẩu, bánh trứng, chả giò chiên, đường đỏ chưng bánh......" Trần Tiểu Thái nói.

Lục Lâm thở dài, nói: "Hướng về phía đồ ăn tới a!"

Trước mắt thời kì giáp hạt, rất nhiều đồ vật giá cả đều ở trướng giá, muốn ăn mấy thứ này, cần phải tốn không ít bạc.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, sắc mặt cổ quái nói: "Hiện tại bên ngoài rất nhiều người đều nói, cho huyện nha làm việc, thức ăn hảo, huyện nha đầu bếp nữ, tay nghề chuẩn cmnr." 😂😂

Lục Lâm: "......"

Lục Lâm lắc lắc đầu, cân nhắc có thể là Kỷ Vân An ở hắn nơi này ăn hảo chút đồ ăn, trở về quân doanh thời điểm, liền cùng quân doanh người ta nói, quân doanh lính dày dạn nghe xong, khả năng liền để bụng.

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Đồ ăn tận lực sửa lại chút."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ta biết, bất quá, lúc này, du cũng thực khẩn trương a."

Lục Lâm thở dài, nói: "Như vậy a! "

Sớm biết rằng hắn nên nhiều dự trữ một chút du, kiếp trước một lọ du không nhiều ít du.

"Có mấy cái quan binh hỏi ta, chúng ta kiến ủ rượu phường, có phải hay không thật sự." Trần Tiểu Thái nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cái này tự nhiên là thật."

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Bọn họ làm ta chờ rượu nhưỡng ra tới lúc sau, thỉnh bọn họ uống rượu."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cái này cũng có thể suy xét."

Về sau rượu nếu là nhưỡng nhiều, có thể giá thấp bán một đám cấp quân doanh bên trong người, có thể gia tăng một chút hai bên chi gian giao lưu.

Rượu là cái thứ tốt a!

Uống rượu thời điểm, dễ dàng giao lưu cảm tình.

Ủ rượu xưởng tu lên, vẫn là thực mau, tới dân công thay đổi một đám lại một đám.

Nguyên bản Trần Tiểu Thái sổ sách thượng, nhớ kỹ rất nhiều thiếu nợ, nhưng là, thiếu nợ người đã lục tục đều trả hết.

"Ăn cơm."

Giữa trưa thời gian, Trần Tiểu Mễ nhẹ giọng hô một câu, một đám dân công đồng thời dừng tay, hướng tới tửu phường nhà ăn đi qua.

Bởi vì ăn cơm người tương đối nhiều, Trần Tiểu Mễ dứt khoát chỉnh một cái vòng tròn lớn bàn.

"Tiểu Mễ ca, hôm nay ăn cái gì a! " Điền Chính tiến đến Trần Tiểu Mễ bên người vẻ mặt nịnh nọt hỏi.

Trần Tiểu Mễ nhàn nhạt nói: "Có cái khoai tây thiêu gà."

Gà vẫn là thực quý, cho nên, Lục Lâm thả rất nhiều khoai tây măng, hương vị hẳn là cũng không tồi.

Điền Chính gật gật đầu "Nga" một tiếng.

Trần Tiểu Mễ nhìn Điền Chính liếc mắt một cái, nói: "Ngươi ngày hôm qua cũng tới, ngươi có phải hay không bỏ rơi nhiệm vụ."

Điền Chính cười cười, nói: "Như thế nào sẽ? Ta đây là đuổi kịp tu mộc ngày."

Trần Tiểu Mễ nhìn Điền Chính, thầm nghĩ: Mấy ngày hôm trước gia hỏa này tựa hồ cũng là nói như vậy.

Điền Chính không phải là vì một ngụm ăn riêng lại đây làm việc đi.

Mấy cái công nhân vừa đến nhà ăn, liền ngồi xuống dưới ăn, đại gia khả năng đều sợ ăn thiếu có hại, ăn khí thế ngất trời, cũng không thế nào nói chuyện.

Trên bàn vài món thức ăn, thực mau đã bị càn quét không còn.

Người nhiều lực lượng đại, xưởng rượu thực mau liền kiến thành.

Xưởng rượu kiến thành lúc sau, Lục Lâm liền muốn đi mua sắm bình rượu, kết quả, trong doanh địa đưa tới rất nhiều vò rượu không.

Tuần phòng doanh cũng là có cái hầm rượu, nhiều như vậy binh sĩ, ngẫu nhiên cũng muốn lộng chút rượu uống,

Uống rượu xong rồi, bình rượu liền thừa xuống dưới, chất đống ở một mảnh đất trống.

Thật ra có một ít thôn dân trộm đi cầm một lượng cái, lấy về đi làm bình rau ngâm, bất quá dư lại còn không ít.

Biết Lục Lâm muốn ủ rượu, trong doanh địa liền đem này đó vô dụng vò rượu không xài đều đưa cho Lục Lâm cũng cấp Lục Lâm tiết kiệm được một bút phí dụng.

Bình rượu cũng là đòi tiền, tuy rằng Lục Lâm không kém tiền, bất quá, có thể tiết kiệm một bút là một bút.

------oOo------

Chương 125: Tiểu Mạch uống rượu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày xuân lúc sau, không ít nông dân đều bắt đầu xuống đất làm việc, Lục Lâm ở vào đông thời điểm, trữ hàng một đám khúc viên lê tất cả đều đầu nhập vào sử dụng.

Có khúc viên lê trợ giúp, nông dân cày ruộng tốc độ nhanh không ít, khai ra tới đất hoang cũng nhiều.

Lục Lâm từ nơi khác mua chút giống tốt lại đây, làm thôn dân phụ trách gieo trồng.

Có chút thôn dân quá nghèo, lưu loại hạt giống không đủ, Lục Lâm từ bên ngoài mua một đám tới, cho mượn thôn dân.

Lục Lâm đem Tần gia phụ tử gọi ra làm Tần gia phụ tử, tìm một ít cây dâu tới loại tới rồi huyện nha phụ cận trên núi.

Tần gia phụ tử lăn lộn hơn một tháng, còn đi tuần phòng doanh chiêu số, rốt cuộc đem cây dâu cấp vận trở về.

Huyện nha phụ cận có một tòa núi hoang, Tần gia phụ tử hứa hẹn phụ cận thôn dân, đào một cái hố cấp tam văn tiền, một đám người cướp đi trên núi đào hố.

Mấy chục cái thôn dân cầm xẻng, ra sức đào hố.

Mỗi cái thụ hố đều đào vừa tròn vừa sâu, một chút cũng không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Một ít thôn dân nhìn đến Lục Lâm lại đây, sôi nổi đi theo Lục Lâm chào hỏi, trên mặt mang theo thiện ý tươi cười, cùng Lục Lâm vừa tới khi vui sướng khi người gặp họa, hoàn toàn bất đồng.

Thực mau núi hoang phía trên liền đứng lên một mảnh cây dâu lâm, trên núi tạp thụ đều bị rửa sạch, một ít lớn lên cũng không tệ lắm thụ, liền trước lưu trữ.

Trên núi trừ bỏ cây dâu, còn thỉnh thoảng trồng trọt một ít cây ăn quả.

Trần Tiểu Mễ đứng ở Lục Lâm bên người, tò mò hỏi: "Ngươi làm ra nhiều như

vậy cây dâu, là tưởng dưỡng tằm sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Lục Lâm một đám cây dâu là tốn số tiền lớn vận lại đây, trên đường còn chết không ít, thập phần đáng tiếc.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi sẽ dưỡng tằm sao?"

Lục Lâm: "......"

Cái này sao, có thể chậm rãi sờ so.ạng, hắn vừa mới được phía trên khen thưởng, liền tính thâm hụt cũng phí không bao nhiêu tiền, nếu là hắn làm thành kia tiền vào như nước.

"Kỳ thật, ta cũng dưỡng quá tằm." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ tràn đầy tò mò nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi không phải khai cửa hàng, ngồi ăn chờ chết thì tốt rồi sao? Cư nhiên còn dưỡng quá tằm."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ lấp lánh sáng lên hai tròng mắt, xoa xoa cái mũi, cũng làm không rõ Trần Tiểu Mễ đây là kính nể, vẫn là trào phúng.

Lục Lâm dưỡng quá tằm, khi còn nhỏ, ở học viện bên ngoài có người bán tằm, hai điều tằm mấy trương tang diệp, bán hai khối tiền.

Lúc ấy tuổi còn nhỏ, đại gia cũng không có gì có thể làm đồ chơi, đều mua mấy cái về nhà dưỡng.

Lục Lâm hai điều tằm, về nhà không có mới mẻ tang diệp, dưỡng dưỡng không bao lâu liền dưỡng đã chết.

Hiện tại ngẫm lại dưỡng tằm thật là lợi nhuận kếch xù ngành sản xuất a!

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Ta kiến thức quá sự tình nhưng nhiều.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, có chút không tin.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ biểu tình, thầm nghĩ: Ở chung lâu rồi, chính mình trên người "Thần bí hơi thở" đang ở biến mất.

Trước kia, còn có thể hống Trần Tiểu Mễ đối chính mình sùng bái, hiện tại tựa hồ càng ngày càng khó khăn.

Lục Lâm nhìn một tảng lớn cây dâu lâm, cười cười, nói: "Quá hai ngày, có thể ở chỗ này đáp mấy cái gà lều, nuôi thả mấy oa tiểu kê."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, có chút kinh ngạc nói: "Ở bên này dưỡng gà a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy gà dưỡng ở bên này, phân gà chính là thiên nhiên phân bón, chúng ta cây dâu cũng có thể lớn lên hảo chút."

Sa huyện có tuần phòng doanh người ở, xưa nay tới nơi này huyện lệnh cũng không dám ức hiếp bá tánh.

Nhưng là, đồng dạng, bởi vì ai nếu là làm kia trộm cắp sự tình, phía trên người cũng là không buông tha.

Lục Lâm cũng không lo lắng, đem gà nuôi thả ở chỗ này bị người cắp trộm.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hành đi."

Nếu là chúng ta nhà mình dưỡng mấy chỉ gà, liền không lo không thịt gà ăn.

"Nhiều dưỡng mấy chỉ, trong nhà mấy cái tiểu hài tử đều thèm thịt." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ ngó Lục Lâm liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Lục Lâm chính mình cũng tham ăn, lấy hai cái tiểu tử đương tấm mộc.

Lục Lâm thị sát quá cây dâu lâm lúc sau, lại đi thị sát xưởng rượu.

Lục Lâm ủ rượu xưởng, cũng bắt đầu đầu nhập vào hoạt động.

Ủ rượu phường kiến ra tới lúc sau, Trần Tiểu Mạch thường xuyên hướng tửu phường chạy.

Nơi này rượu, số độ không cao, Lục Lâm phía trước cảm thấy thú vị, hống Trần Tiểu Mạch uống lên mấy khẩu rượu.

Nguyên bản chỉ là vui đùa, nào biết đâu rằng Trần Tiểu Mạch như vậy nhớ thương rượu hương vị, nhớ tới liền la hét muốn uống.

Có đôi khi, uống không đến, Trần Tiểu Mạch còn sẽ biểu diễn thiết đầu công, cọ cọ cọ hướng tới Lục Lâm lại đây, hung hăng đâm tiến Lục Lâm ngực.

Lục Lâm vừa tới thời điểm, liền cảm thấy Trần Tiểu Mạch có chút giống hình người tiểu xe tăng.

Mấy năm nay ăn ngon uống tốt, tiểu tháp khắc trưởng thành cũng là cọ cọ, biến thành đại xe tăng, lực đánh vào chuẩn cmnr. 😂😂

Lục Lâm không dự đoán được nhất thời vui đùa, cư nhiên làm ra lớn như vậy hậu quả.

Trần Tiểu Mễ nhìn đến cái này tình hình, không những không có đồng tình Lục Lâm, còn đem Lục Lâm cấp quở trách một đốn.

Lục Lâm vô pháp chỉ có thể dùng ra các loại biện pháp dời đi Trần Tiểu Mạch lực chú ý.

Tửu phường kiến ở Lục Lâm huyện nha phụ cận, rượu hương thường xuyên sẽ bay tới huyện nha bên trong.

Tửu phường bắt đầu ủ rượu lúc sau, Trần Tiểu Mạch thường xuyên hướng tửu phường chạy.

Nguyên Bảo thích nhất Trần Tiểu Mạch cái này tiểu thúc, xem Trần Tiểu Mạch hướng xưởng rượu chạy cũng đi theo hướng tửu phường chạy.

Lục Lâm nhìn đến cái này tình huống, không nhịn được nhức đầu.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Hai cái tiểu quỷ luôn là hướng tửu phường chạy, lại như vậy đi xuống, gia hỏa này liền phải trở thành tiểu tửu quỷ."

Tiểu Mạch trước hai ngày nhân lúc người khác không chú ý, uống lên một chén lớn rượu, uống say khướt ở sân phần phật đẩy nửa giờ cối xay, đem Trần Tiểu Mễ cấp hoảng sợ, còn tưởng rằng Tiểu Mạch là nổi điên.

Lục Lâm: "......"

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi có chủ ý gì không."

"Suy nghĩ." Lục Lâm ấp úng nói.

Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói: "Xem ngươi làm ra tới sự tình."

Lục Lâm ngượng ngùng nói: "Ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ nghiêm trọng như vậy."

Lục Lâm lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Hắn khả năng chính là quá nhàm chán, cho nên, chỉ có thể ở tiểu quỷ trên người tìm việc vui.

Nhưng là cũng không thể trách hắn a!

"Tiểu Mạch chính là tiểu hài tử tâm tính, nếu là có chuyện gì có thể dời đi hắn lực chú ý, hắn hẳn là liền sẽ không cả ngày nhớ thương tửu phường rượu."

Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Bằng không, làm hắn đi cây dâu trong rừng mặt uy gà."

Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu Mạch trước kia cũng xác thật thích uy gà, uy vịt."

Hắn cùng Lục Lâm vừa mới thành hôn không lâu, Lục Lâm dưỡng qua mấy chỉ gà, khi đó, Tiểu Mạch thích nhất xem gà lan mấy chỉ gà, sau đó nói với hắn, kia chỉ gà đã lớn lên thực phì, có thể khai ăn.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Kia hành, liền như vậy định rồi."

Vài ngày sau, Trần Tiểu Mạch mang một cái tiểu rổ đựng cám, phía sau đi theo một cái tiểu trùng theo đuôi Nguyên Bảo, cùng đi cây dâu cánh rừng.

Trần Tiểu Mạch đi trên núi lúc sau, mấy chỉ tiểu kê hướng tới Trần Tiểu Mạch ủng lại đây muốn ăn.

Trần Tiểu Mạch đếm đếm, xem tiểu kê số lượng không có thiếu, liền đem giun đất đút cho mấy chỉ tiểu kê.

Trần Tiểu Mạch mọi nơi tìm kiếm một vòng, xem không có gì trứng gà có thể nhặt, chơi một hồi, liền mang theo Nguyên Bảo dẹp đường hồi phủ.

Lục Lâm xem Trần Tiểu Mạch thích thú chuyển dời đến trong nhà mấy chỉ tiểu kê phía trên, nhịn không được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lục Lâm cảm thấy gà vẫn là rất có mị lực, hôm nào hắn hẳn là làm phòng bếp nhiều sát hai chỉ gà, làm điểm ăn ngon cấp Tiểu Mạch ăn, làm Tiểu Mạch biết gà chỗ tốt.

....

Kỷ Vân An đi vào phòng, nhìn đến Nguyên Bảo ngồi ở trên giường, trước người là mấy cái bình rượu.

Nguyên Bảo loạng choạng chân, thịt mum múp tay nhỏ chống cằm, biểu tình rất là trang trọng nghiêm túc.

"Nơi nào tới rượu a!" Kỷ Vân An hỏi.

Nguyên Bảo nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Là rượu của ta, ngươi không được trộm uống a!"

Kỷ Vân An: "......"

Như vậy một cái tiểu quỷ, cư nhiên tưởng uống rượu, cũng không sợ uống tới say.

"Ngươi không thể uống, sẽ biến ngốc."

Nguyên Bảo trừng mắt nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, mắng: "Nói hươu nói vượn."

"Là thật sự, ngươi nếu là uống rượu, ta đi nói cho cha ngươi." Kỷ Vân An nói.

Nguyên Bảo có chút phẫn nộ trừng mắt nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Hảo, hảo, ta nói cho ngươi, rượu không phải ta muốn uống, là tiểu thúc gửi ở chúng ta nơi này lạp, Tiểu Mễ cha luôn là chạy đến tiểu thúc nơi đó đi xem một chút, tiểu thúc nơi đó không thích hợp phóng thứ này."

"Cha ngươi nếu là chạy đến chúng ta nơi này tới, làm sao bây giờ.

Nguyên Bảo đương nhiên nói: "Cha, không thường tới nơi này, nếu tới, liền nói rượu là ngươi lấy, ngươi là cái tửu quỷ."

Kỷ Vân An: "......"

Cái này chết tiểu quỷ, muốn hay không như thế nào kiêu ngạo a!

Ngay trước mặt hắn nói, xảy ra chuyện, liền vu oan cho hắn.

"Ngươi nói cái gì?"

Kỷ Vân An xụ mặt, ý đồ hù dọa trụ Nguyên Bảo cái này tiểu quỷ.

Nguyên Bảo bị Kỷ Vân An trừng, đúng rồi đối thủ chỉ, trang đáng yêu nói: "Ngươi là khách nhân, cha sẽ không đánh ngươi."

Kỷ Vân An: "......"

Cái này tiểu quỷ, tiểu tâm tư nhiều như vậy, Trần Tiểu Mạch đi tửu phường trộm rượu?

Lập tức lấy nhiều như vậy lại uống không xong.

Nguyên Bảo nhìn Kỷ Vân An, nói: "Ngươi đừng cử động a!"

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Không động liền không động."

Nguyên Bảo gật gật đầu, nói: "Nơi này là đào hoa rượu, không nhiều ít, nghe nói, bị một ít lung tung rối loạn gia hỏa, tất cả đều mua đi rồi."

Kỷ Vân An: "......"

Lung tung rối loạn người, nói không phải không phải là quân doanh những cái đó đại lão gia đi.

Thời kì giáp hạt sớm qua đi lúc sau, Sa huyện không ít đất rừng bên trong cây ăn quả liền bắt đầu kết quả, Lục Lâm thu không ít trở về ủ rượu.

Kỷ Vân An thở dài, Lục Lâm tửu phường khai lên lúc sau, quân doanh bên trong không ít quân sĩ liền quản không được miệng, tới mua rượu.

Tửu phường bên trong rượu hơn phân nửa đều là hắn thúc thúc thuộc hạ người mua đi.

Cũng may Lục Lâm bán cho quân doanh rượu đều là hữu nghị giới nếu không về điểm này quân lương thật đúng là không đủ hoa.

"Nghe nói này rượu thực hảo uống, bất quá, tiểu thúc không cho ta uống." Nguyên Bảo có chút buồn rầu nói.

Nguyên Bảo quay đầu, nói: "Ngươi muốn hay không uống."

Kỷ Vân An có chút hồ nghi đánh giá Nguyên Bảo, thầm nghĩ: Tiểu quỷ này ngày thường ngại hắn đoạt hắn đồ ăn, luôn là xem hắn không vừa mắt hiện giờ chủ động tiếp đón hắn uống rượu, chỉ sợ có gian trá.

"Như thế nào đột nhiên nghĩ đến muốn mời ta uống rượu?"

Nguyên Bảo chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Ta xem Kỷ ca ca ngươi ngày thường vất vả, cho nên, muốn ngươi cùng nhau uống tốt."

Kỷ Vân An híp mắt mắt, nói: "Thật sự, vẫn là ngươi cũng muốn uống rượu, nhưng là sợ mắng, chờ ta uống xong rượu, ngươi hảo đem sự tình đẩy đến ta trên người."

Nguyên Bảo xem sự tình bị vạch trần, trừng mắt nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, đặng đặng đặng chạy đi rồi.

Kỷ Vân An nhìn Nguyên Bảo hành động, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

....

Vài ngày sau, Kỷ Vân An đi vào phòng, liền nhìn đến Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo, vây quanh một cái bình rượu.

"Tiểu thúc, ngươi muốn uống rượu."

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Ân."

Nguyên Bảo nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Cấp điểm ta nếm nếm."

Trần Tiểu Mạch do dự một chút, gật gật đầu, nói: "Hảo đi."

Trần Tiểu Mạch đem bình rượu ôm tới rồi trên bàn, cho chính mình đổ một chén, cấp Nguyên Bảo đổ một chén nhỏ.

Kỷ Vân An nhìn một màn này, trong lòng có chút đau đầu, thầm nghĩ: Lục Lâm quá không cẩn thận.

Cư nhiên Trần Tiểu Mạch trộm vài vò rượu, đều không có phát hiện, liền tính lúc ấy không có phát hiện, rượu đều đặt ở nơi này vài ngày là nên có phản ứng.

Nguyên Bảo nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Ngươi muốn hay không uống a!"

Trần Tiểu Mạch nhìn Nguyên Bảo, nói: "Làm gì tiếp đón hắn."

Nguyên Bảo phồng lên quai hàm, nói: "Không cho hắn uống, một hồi hắn đi cáo trạng."

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Có đạo lý, ngươi cũng lại đây uống đi."

Kỷ Vân An: "......"

Trần Tiểu Mạch uống một ngụm rượu, chép chép miệng, nói: "Thực hảo uống, bất quá, hương vị quái quái."

Nguyên Bảo phủng chén uống một ngụm, nói: "Hảo uống, hảo uống, tiểu thúc lại cho ta một chút."

Kỷ Vân An uống một ngụm rượu, âm thầm bĩu môi, thầm nghĩ: Này nơi nào là rượu, căn bản chính là nước đường.

Bất quá, thực hảo uống, không biết là như thế nào làm ra tới.

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Huyện lệnh đại nhân thật giảo hoạt a!

Đã sớm đem rượu đổi thành nước đường, cho nên, một chút cũng không nóng nảy.

Kỷ Vân An uống một ngụm nước đường, có chút hồ nghi tưởng, nước đường hương vị có chút quái, bất quá, uống lên thật ra thực không tồi.

Lục Lâm thủ đoạn kỳ kỳ quái quái, Kỷ Vân An chỉ nghĩ thứ này đồ uống là Lục Lâm dùng dã quả ép, căn bản không nghĩ tới Lục Lâm là dùng trong không gian đồ uống.

Lục Lâm quầy bán quà vặt bên trong đồ vật, đã bị Lục Lâm lục tục rửa sạch.

+

Lục Lâm hiện tại đem quầy bán quà vặt trở thành cái kho hàng.

Liền tính quầy bán quà vặt bên trong thứ gì đều không có, một cái có thể giữ tươi không gian, giá trị cũng là vô cùng.

------oOo------

Chương 126: Lẩu cay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái đem huyện nha chung quanh cửa hàng cùng đất trống tất cả đều mua, tính toán tìm vài người khởi công, kiến tạo một cái phố.

Thẩm Trì đi theo Trần Tiểu Thái phía sau, có chút lo lắng nói: "Ngươi mua nhiều như vậy cửa hàng, nghĩ ra làm gì sao?"

Trần Tiểu Thái lập tức mua một cái phố cửa hàng, làm Thẩm Trì có chút hãi hùng khiếp vía.

Tuy rằng cửa hàng thêm lên cũng không quý, nhưng là, nếu là không đóng lại cũng không phải chuyện này.

Hơn nữa Thẩm Trì cảm thấy Liễu Trấn cửa hàng tưởng qua tay là thập phần dễ dàng, chỉ cần hạ thấp một ít giá cả, tùy thời sẽ có người tới mua.

Nhưng là Sa huyện liền không giống nhau, thực dễ dàng nện ở trong tay.

Nếu là biên cảnh chiến sự cùng nhau, nơi này cửa hàng chỉ sợ cũng toàn huỷ hoại.

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Còn không có đâu."

Thẩm Trì sắc mặt cổ quái nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Còn không có a! Vậy ngươi hỏi qua Lâm ca sao?"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Hỏi qua, Lâm ca nói ta làm như vậy khá tốt, hắn còn khen ta là nhân tài, nói ta có làm đại sự tiềm chất."

Trần Tiểu Thái nói muốn đem huyện nha phụ cận cửa hàng toàn mua tới sự tình, Lục Lâm là phi thường tán thành.

Dựa theo Lục Lâm ý tưởng, hắn sau này muốn ở chỗ này phát triển thương nghiệp một cái phố, mang sống toàn bộ huyện kinh tế, thừa dịp thương nghiệp một cái phố còn không có hình thành khí hậu, tiên hạ thủ vi cường, đem toàn bộ phố đều mua tới, cũng là không tồi.

Nói không chừng, qua đoạn thời gian lúc sau, nơi này cửa hàng giá trị liền tăng,

có lẽ phiên mấy phen cũng là có khả năng.

Giá nhà thứ này đi, chỉ có ngươi không thể tưởng được, không có trướng không được.

Lục Lâm cảm thấy Trần Tiểu Thái là cái có mộng tưởng người, nhưng là, Lục Lâm cũng không biết Trần Tiểu Thái có thể hay không nằm liệt giữa đường, xào phòng tuy rằng có rất lớn lợi nhuận không gian, nhưng là, nằm liệt giữa đường khả năng cũng là rất lớn.

Tuy rằng Lục Lâm trong lòng cũng không đế, nhưng là, vẫn là cho Trần Tiểu Thái phi thường đại khẳng định.

Thẩm Trì chớp chớp mắt, nói: "Lâm ca nói như vậy a!"

Thẩm Trì đối Lục Lâm là thực tin phục.

Trần Tiểu Thái nói cho Thẩm Trì, Trần gia có thể kiếm như vậy nhiều tiền tới mua quan, đều là bởi vì Lục Lâm các loại ý tưởng, ở Thẩm Trì trong lòng, Lục Lâm là cái kỳ tài.

Nếu Lục Lâm biết Thẩm Trì ý tưởng, tất nhiên phải thẹn thùng.

"Nơi này cửa hàng vẫn là thực tiện nghi." Trần Tiểu Thái nói.

Trần Tiểu Thái ở Liễu Trấn cửa hàng, giá trị mấy trăm lượng, ở chỗ này mua mười mấy gian cửa hàng, cũng bất quá chính là mấy trăm lượng.

Trần Tiểu Thái mua một gian cửa hàng đã bắt đầu đầu nhập hoạt động.

Kia cửa hàng, chủ yếu là bán khúc viên lê, mang thêm bán các loại nông cụ, Lục Lâm mặt khác làm mấy cái thợ mộc, đánh một ít cái bàn, băng ghế, ở trong tiệm bán ra.

Khúc viên lê chỉ có bọn họ nơi này có bán ra, danh khí truyền khai lúc sau, có không ít người bên ngoài tiến đến mua sắm, phụ cận mấy cái tiệm ăn vặt sinh ý, cũng bởi vậy có điều dâng lên.

....

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Tiểu Thái đem quanh thân cửa hàng đều cấp mua tới, ngươi biết không?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Tiểu Thái có làm Đại lão bản tiềm chất đâu."

Hiện đại xã hội kiếm tiền sinh ý là cái gì a!

Lục Lâm không nghĩ tới Trần Tiểu Thái cư nhiên cũng có như vậy đầu óc, cảm giác sâu sắc vui mừng.

Trần Tiểu Mễ mắt trợn trắng, lo lắng sốt ruột nói: "Gia hỏa này mua nhiều như vậy cửa hàng, cũng không sợ cửa hàng lạn ở trong tay."

Lục Lâm cười cười, nói: "Không có việc gì, cùng lắm thì từ đầu lại đến, tiểu hài tử vẫn là rất có quyết đoán, có phong độ đại tướng a! Ta quá khứ là xem thường gia hỏa này, tiểu tử này nói không chừng là cái tiềm lực cổ đâu."

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Ngươi liền biết khen hắn, một hồi khen tiểu tử kia đều tìm không thấy nam bắc......"

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng là nghe Lục Lâm khích lệ Trần Tiểu Thái, Trần Tiểu Mễ trong lòng vẫn là thực vừa lòng.

Lục Lâm vuốt ve cằm, nói: "Làm buôn bán luôn là có nguy hiểm, nếu là thất bại, cùng lắm thì làm lại từ đầu, trước mắt cái này tình huống tới xem, Tiểu Thái này sinh ý, hẳn là ổn kiếm không bồi."

....

Quân doanh bên trong.

Một cái tân binh nhìn chính mình giường đế, phát ra hét thảm một tiếng.

Liễu Vân tìm lại đây, nói: "Xảy ra chuyện gì a!"

Kia kêu thảm thiết tân binh, vẻ mặt thống khổ nói: "Không có việc gì."

Liễu Vân có chút hồ nghi nói: "Không có việc gì ngươi la lên làm gì?"

Kia tân binh Trương Lâm nhịn không được ủ rũ cụp đuôi nói: "Liễu tiên sinh, có người đem rượu của ta uống hết, uống hết lúc sau, toàn cho ta đổi thành nước lã."

Trương Lâm gãi gãi đầu, trong lòng tràn ngập uể oải.

Hắn sớm biết hắn một phòng cùng ở mấy cái lão binh đều thập phần láu cá, cho nên mua rượu liền giấu ở giường phía dưới, lấy đồ vật cấp che khuất, tìm được

cơ hội còn muốn lắc lắc, nhìn xem có hay không ra vấn đề.

Hôm nay Trương Lâm rốt cuộc hạ quyết tâm muốn đem mua rượu cấp uống lên, kết quả lại phát hiện, rượu đã sớm bị người cấp đổi thành nước lã.

Hắn ngày thường chỉ là lắc lắc bình rượu, nhìn xem bên trong có phải hay không còn, lại căn bản không nghĩ tới bình rượu đã sớm bị thay rượu đổi nước.

Liễu Vân: "......"

Gian trong đất xưa nay là cấm uống rượu, tuy rằng quy định là cái dạng này, nhưng là phía dưới binh, ngày thường uống chút rượu, chỉ cần không uống say khướt ảnh hưởng chính sự, đó là không quan trọng.

Liễu Vân bất đắc dĩ nói: "Trong doanh địa không được uống rượu, ngươi như thế nào đem rượu mang vào được."

Kia tân binh bị Liễu Vân quở trách một đốn, càng là ảo não không thôi.

Hắn bị trộm đồ vật, còn muốn nghe mắng, thật là quá ủy khuất.

Liễu Vân lắc lắc đầu, về tới quân trướng bên trong.

Kỷ Thành Khang nhìn đến Liễu Vân tiến vào, nói: "Ngươi vừa mới làm gì đi?"

Liễu Vân cười khổ một chút, nói: "Có cái binh rượu bị trộm."

Kỷ Thành Khang lắc lắc đầu, nói: "Trong doanh địa binh lính, vừa đến nghỉ tắm gội ngày, liền hướng Lục Lâm tân khai tửu quán chạy."

Liễu Vân trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, đi tửu quán mua một vò rượu điểm mấy cái đồ nhắm rượu, là cái không tồi lựa chọn, Liễu Vân cũng qua bên kia tiêu khiển qua vài lần.

"Tướng quân, có phải hay không muốn đem tiểu tướng quân tiếp đã trở lại a! Hắn vẫn luôn ở huyện nha, công khóa rơi xuống làm sao bây giờ? "Liễu Vân nói.

Kỷ Thành Khang lắc lắc đầu, nói: "Tiểu tử kia, chỉ sợ là vui đến quên cả trời đất."

Liễu Vân: "......".

Tiểu tướng quân gần nhất một hồi tới, liền ríu rít giảng ở huyện nha chỗ tốt, xác

thật là vui đến quên cả trời đất.

Kỷ Thành Khang nhìn Liễu Vân liếc mắt một cái, nói: "Bằng không tìm cái tiên sinh đưa đến Lục Lâm nơi đó đi thôi."

Theo hắn biết, huyện lệnh đại nhân gần nhất cũng ở tìm tiên sinh cấp trong nhà tiểu hài tử đi học đâu, bất quá, không tìm được thích hợp.

....

Kỷ Vân An đi ra, tả hữu nhìn xung quanh một vòng, đối với Điền Chính hỏi.

"Điền thúc, nhìn thấy huyện lệnh đại nhân sao?"

Điền Chính cười cười, nói: "Khả năng ở trong phòng bếp đi."

Kỷ Vân An vô ngữ mắt trợn trắng, huyện lệnh đại nhân cả ngày đãi ở trong phòng bếp, cũng quá hố.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch, nói: "Thế nào, cái nào hương vị tốt nhất a!"

Trần Tiểu Mạch nghiêng nghiêng đầu, nói: "Đều khá tốt."

Lục Lâm: "......"

Quả nhiên không nên cho Tiểu Mạch tới làm giám khảo a!

Kỷ Vân An tìm lại đây, nói: "Đại nhân, ngươi ở chỗ này a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Đại nhân đây là đang làm gì?"

Lục Lâm tùy ý nói: "Ta tính toán khai một nhà quán ăn, đang ở nghiên cứu thực đơn."

Kỷ Vân An có chút vui sướng nói: "Muốn khai quán ăn sao? Như thế chuyện tốt."

Lục Lâm tựa hồ biết rất nhiều đồ ăn cách làm, làm ra tới đồ ăn đều ăn rất ngon

Lục Lâm cũng không phải cái gì keo kiệt người, quản bếp núc binh tiến đến học vài đạo việc nhà lai cách làm, Lục Lâm cũng không muốn bạc liền cho.

Quân gian thức ăn bởi vậy cải thiện không ít, nhưng là, quân doanh dù sao cũng là ăn cơm tập thể, ở thái sắc tinh xảo trình độ phía trên, vẫn là có điều khiếm khuyết.

Trong doanh địa những cái đó binh, đã sớm tưởng nếm thử huyện nha mỹ thực, cho nên, huyện nha nếu là có chuyện gì, liền một đám cướp tới hỗ trợ, kỳ thật, chính là vì một bữa cơm.

Kỷ Vân An nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Nghiên cứu mỹ thực nói, hẳn là đầu bếp nữ sự tình đi, kết quả lại là từ....

Lục Lâm đại lao Lục Lâm nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Ngươi đói hay không đói, muốn hay không cũng tới nếm thử xem, cấp điểm ý kiến."

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Hảo a!"

"Lâm ca, đây là cái gì a!" Kỷ Vân An hỏi.

Lục Lâm cười cười, nói: "Đây là lẩu cay, chỉ cần đem canh đế điều hảo, đem nguyên liệu nấu ăn bỏ vào đi nấu là được."

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Là như thế này a!"

Lục Lâm gật gật đầu.

Lục Lâm vốn dĩ muốn làm cái lẩu, nhưng là, ngẫm lại cái lẩu tiêu phí chỉ sợ cao một ít, cho nên, liền lộng cái này lẩu cay ra tới.

Lẩu cay quan trọng nhất bộ phận, chính là này canh đế, canh đế điều hảo, phóng cái gì đi vào đều ăn ngon.

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch thí ăn vài món thức ăn, hai người đều ăn cái bụng lưu viên.

Lục Lâm nhìn Kỷ Vân An, nghĩ thầm: Tiểu Mạch còn chưa tính, Kỷ Vân An chính là đại gia công tử a!

Không nghĩ tới cũng như vậy có thể ăn.

Kỷ Vân An nhìn Lục Lâm thần sắc, mơ hồ đoán được Lục Lâm suy nghĩ cái gì, bất tri bất giác đỏ mặt.

Lục Lâm đem lẩu cay cửa hàng cấp khai lên.

Nơi này vật tư không đủ phong phú, lẩu cay cửa hàng bên trong có thể lựa chọn nguyên liệu nấu ăn hữu hạn bất quá, ngay cả như vậy, tiến đến ăn người vẫn là rất nhiều, có không ít đều là tuần phòng doanh quân sĩ.

Tuần phòng doanh thổ binh đã sớm nghe được, Lục Lâm muốn khai một nhà lẩu cay cửa hàng.

Chúng binh lính cũng không rõ ràng lắm lẩu cay đến tột cùng là cái gì, bất quá, đã sớm nhớ thương.

Lẩu cay cửa hàng khai cửa hàng ngày đầu tiên, liền nghênh đón không ít quân doanh người.

Một đám cao to tráng hán, đem một chúng thôn dân đều cấp trấn trụ.

Trong tiệm có mấy trương cái bàn, không còn chỗ ngồi, Trần Tiểu Thái đành phải bày mấy trương cái bàn ở bên ngoài.

Khai cửa hàng ngày đầu tiên người tương đối nhiều, Trần Tiểu Mạch cũng bị kéo tráng đinh, ở trong tiệm hỗ trợ đoan mâm.

"Tiểu lão bản, lẩu cay hương vị thật không sai a!"

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Đại thúc thích liền hảo."

Lẩu cay trong tiệm là dựa theo lấy nguyên liệu nấu ăn tính tiền.

Thịt viên giá cả tương đối quý, còn lại là rau dưa giá cả không quý.

Một phen mì sợi cũng chỉ hai văn tiền, binh lính tới hơn phân nửa lấy một phen mì sợi, lại lấy mấy cái rau dưa, lại muốn hai cái thịt viên, có rau có thịt, năm văn tiền, cũng có thể ăn một chén lớn.

Trong tiệm lẩu cay mùi hương phiêu ra tới, chọc đến không ít người qua đường vây xem, một ít ở nông thôn hài tử, cũng thấu lại đây xem.

Có chút cái chịu không nổi dụ hoặc, liền quấn lấy người nhà mua một chén.

Có trong nhà dư dả, khẽ cắn môi, cũng có thể thêm hai cái thịt viên, nếu là không dư dả, chỉ nắm mì sợi, cũng có thể mua một chén.

Lẩu cay cửa hàng vừa mới khai trương, rất nhiều người tham mới mẻ, lại đây ăn, sinh ý tốt đến không được.

Trần Tiểu Thái ngày này nhập trướng cũng có một lượng bạc, bào trừ phí tổn, cũng có thể kiếm mấy trăm văn tiền.

Lục Lâm đem lẩu cay nước cốt phối phương dạy cho Thẩm Trì.

Thẩm Trì chỉ cần mỗi yêu điều hảo nước cốt, chuyện khác, không có gì khó khăn, tìm mấy cái làm giúp liền thành.

Mấy năm nay đi theo Trần Tiểu Thái, Thẩm Trì thân phận cũng là nước lên thì thuyền lên.

Bất quá, càng khó đến chính là, tuy rằng có tiền, nhưng là Thẩm Trì cũng vẫn là thực có thể chịu khổ.

Trần Tiểu Thái vội lên, hắn cũng có thể giúp đỡ không ít.

Đối với Trần Tiểu Thái có thể tìm được Thẩm Trì vợ hiền nội trợ, Lục Lâm vẫn là thực vui mừng.

------oOo------

Chương 127: Lẩu cay thịnh hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy cái thổ binh kề vai sát cánh về tới doanh địa.

Mấy người trên mặt đều treo cảm thấy mỹ mãn tươi cười.

"Lôi Chính."

Liễu Vân hung tợn hô một tiếng.

Lôi Chính nhìn hung thần ác sát Liễu Vân liền lúng túng.

Lôi Chính biến sắc mặt lộ ra một cái tràn đầy nịnh nọt tươi cười, chân chó tiến đến Liễu Vân bên người, nói: "Liễu tiên sinh, ngươi như thế nào ở chỗ này?"

"Đừng cợt nhả, hôm nay đến phiên ngươi trực ban, ngươi chạy đi nơi đâu." Liễu Vân hắc mặt hỏi.

Lôi Chính gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Ta cùng người điều ban."

"Với ai điều ban."

"Trương Lâm."

Liễu Vân hắc mặt, nói: "Xảo, vài cá nhân đều cùng hắn điều ban, hắn một người có thể để các ngươi vài cái có phải hay không? Ngươi một cái lão binh, trộm uống nhân gia tân nhân rượu, còn khi dễ tân nhân, không e lệ a!"

Lôi Chính gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Liễu tiên sinh, cái kia rượu, ta trả hắn."

Trương Lâm đem rượu tàng kín mít, nhưng lại nơi nào là Lôi Chính đối thủ.

Lôi Chính chính là lão bánh quẩy a!

Trong phòng ngủ nhiều thứ gì, căn bản không thể gạt được hắn.

Lôi Chính nhất thời không nhịn được đem Trương Lâm rượu cấp trộm uống lên.

Kỳ thật rất ngượng ngùng, Lôi Chính nghĩ chờ quân lương xuống dưới, mua rượu trả đối phương, kết quả, quân lương còn không có xuống dưới, sự tình liền cho hấp thụ ánh sáng, Lôi Chính cũng thực xấu hổ a!

"Các ngươi chạy đi nơi đâu?"

Lôi Chính có chút nịnh nọt nói: "Liễu tiên sinh, hôm nay huyện lệnh đại nhân em vợ khai lẩu cay cửa hàng khai trương, hương vị thật là tuyệt, Liễu tiên sinh ngươi hiện tại đến không chừng còn có thể ăn được đâu."

Liễu Vân xụ mặt, nói: "Đi đi đi, một đám chính sự không làm chỉ biết ăn, lần sau còn như vậy, quân côn hầu hạ."

Lôi Chính cười cười, nói: "Liễu tiên sinh ngài đừng nóng giận a! Ta đây liền đi tuần tra."

Lôi Chính đi ra một khoảng cách, lại rất là nghiêm túc nói: "Liễu tiên sinh, cái kia lẩu cay hương vị thật không sai a! Mấy văn tiền liền một chén lớn, ngươi thật không đi nếm thử, không đi đáng tiếc."

"Mau cút!" Liễu Vân tức giận mắng.

Lôi Chính khô cằn cười cười, nói: "Kia hành, kia hành, ta đây liền lăn."

Liễu Vân nhìn Lôi Chính, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Kỷ Thành Khang đi ra tới, nói: "Nhìn dáng vẻ, Lục Lâm tân khai lẩu cay cửa hàng, thật không sai a!"

Liễu Vân cau mày, nói: "Một cái hai cái, đều bị câu hồn."

Từ Lục Lâm nơi đó được mấy trương phương thuốc, quân doanh thức ăn đã cải thiện không ít.

Nhưng tựa hồ vẫn là không đủ a!

Quân doanh thức ăn còn phải ngẫm lại biện pháp lại đề cao một ít, bằng không này đó hỗn trướng ngoạn ý, toàn hướng Lục Lâm bên kia chạy, muốn chọc ra tới đại loạn.

....

Phòng nội.

Trần Tiểu Mạch đem một túi tiền đồng đổ ra.

Nguyên Bảo cùng Trần Tiểu Mạch ghé vào trên bàn đếm tiền đồng.

Hôm nay lẩu cay cửa hàng khai trương, Trần Tiểu Mạch đi làm làm giúp, Trần Tiểu Thái xem Trần Tiểu Mạch làm vất vả, cho Trần Tiểu Mạch hai trăm văn tiền vất vả.

Bởi vì Trần Tiểu Mạch đầu có chút vấn đề, Lục Lâm lo lắng Trần Tiểu Mạch bị người lừa, ngày thường cũng không thế nào cho Trần Tiểu Mạch, chợt được cho hai trăm văn Trần Tiểu Mạch cao hứng hồn đều phải bay.

Nguyên Bảo nhìn Trần Tiểu Mạch, nói: "Tiểu thúc, ngươi thật sẽ kiếm tiền a!"

Trần Tiểu Mạch có chút đắc ý nói: "Đó là đương nhiên."

Kỳ thật, Trần Tiểu Mạch nếu là muốn dùng tiền, Trần Tiểu Mễ tất nhiên cũng là sẽ cho, nhưng là cho cùng lao động có được là không giống nhau.

Nguyên Bảo nhìn Kỷ Vân An, nói: "Trèo tường tiểu ca ca, ngươi có hay không chính mình kiếm được tiền a!"

Kỷ Vân An: "......"

Kiếm tiền?

Hắn cái này xuất thân, chỉ cần đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, tương lai kế thừa gia nghiệp là được, kiếm tiền sự tình căn bản không cần hắn nhọc lòng.

Nguyên Bảo nhìn Kỷ Vân An, lời nói thấm thía nói: "Cha nói, hảo hài tử phải học được tự lực cánh sinh, phải làm một người đối quốc gia hữu dụng."

Kỷ Vân An: "......"

Hắn tại tiểu quỷ trong mắt, chính là cái chỉ biết ăn không làm sao?

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An nói: "Ngươi không kiếm được tiền, cũng không cần nản lòng, nhị ca nơi đó còn thiếu một cái bồi bàn, lo liệu không hết quá nhiều việc, ngươi muốn hay không cùng ta đi a!"

Kỷ Vân An: "......"

Hắn tại tiểu quỷ trong mắt chính là như vậy vô dụng người, chỉ có thể làm bồi

bàn.

Hắn ở kinh đô cũng là có uy tín danh dự nhân vật đâu.

"Ngươi có đi hay không a!" Trần Tiểu Mạch hỏi.

"Đi." Kỷ Vân An chần chờ một hồi, cắn cắn nghiến răng nói.

Trần Tiểu Mạch vỗ vỗ tay, nói: "Thực hảo, thực hảo, ngươi cuối cùng còn có tiến tới tâm, yên tâm đi, ngươi đi theo ta, ta sẽ che chở ngươi."

Kỷ Vân An gãi gãi đầu, cảm thấy ở tại huyện nha, sẽ gặp được một ít kỳ kỳ quái quái sự.

Nếu là thúc thúc biết chính mình cấp Trần Tiểu Mạch bồi bàn cũng không biết sẽ nghĩ như thế nào.

....

Tuần phòng doanh.

Liễu Vân đi vào Kỷ Thành Khang doanh trướng, đứng một hồi, muốn nói lại thôi.

Kỷ Thành Khang nhìn thần sắc cổ quái Liễu Vân liếc mắt một cái.

"Ngươi như thế nào lại đây, có hay không đi lẩu cay cửa hàng xem a! "

Lẩu cay cửa hàng gần nhất ở quân doanh thập phần lửa nóng, nếu là không phải trong doanh địa gần nhất tra nghiêm, nói không chừng, đại gia nhanh như chớp đều chạy tới lẩu cay cửa hàng làm khách.

Tuy là như thế, gặp gỡ ngày nghỉ tắm gội quân doanh binh lính đều kết bè kết đội hướng trong thành lẩu cay đến.

Nghe nói, Trần Tiểu Thái vì ứng phó như thế khổng lồ lưu lượng khách, không thể không đem bên cạnh một nhà cửa hàng, cũng đổi thành lẩu cay cửa hàng.

Liễu Vân sắc mặt cổ quái nói: "Tướng quân, tiểu tướng quân ở lẩu cay trong tiệm làm bồi bàn cho người ta."

Kỷ Thành Khang ngẩng đầu, nhìn Liễu Vân liếc mắt một cái, nói: "Có loại sự tình này, bạc không đủ hoa."

Liễu Vân lắc lắc đầu, nói: "Không phải, tiểu tướng quân nói, hắn muốn tự lực cánh sinh, không thể bị cái song nhi so không lại."

Kỷ Thành Khang cười cười, nói: "Trưởng thành a! Tùy vào hắn đi thôi."

Kỷ Thành Khang đánh giá Lục Lâm cũng sẽ không vẫn luôn làm Kỷ Vân An làm cái này sống, quá đoạn thời gian, cửa hàng sinh ý ổn định xuống dưới, sẽ mặt khác tìm người trên đỉnh, hắn cái này cháu trai tâm khí cao, rèn luyện một chút cũng là tốt.

Liễu Vân do dự một chút, nói: "Tướng quân, cái kia lẩu cay hương vị, thật là không tồi a! Hơn nữa cũng không quý, ngươi có rảnh cũng có thể đi nếm thử xem, cửa hàng nhưng được hoan nghênh, trong thôn rất nhiều đại nhân, cũng mang theo tiểu hài tử qua đi."

Kỷ Thành Khang quét Liễu Vân liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Liễu Vân phía trước còn nói quân doanh binh lính, trầm mê với ăn uống chi dục, chính sự đều không làm.

Kết quả người này chạy tới nếm một hồi, trở về liền cùng quân doanh những cái đó hỗn trướng đồ vật thông đồng làm bậy, quả thực như là bị hạ mê hồn dược.

"Thực sự có như vậy ăn ngon." Kỷ Thành Khang hỏi.

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Đúng vậy này nước cốt cũng không biết là như thế nào làm thành, ăn ngon đến không được."

Kỷ Thành Khang cười khổ một chút.

Lúc trước Kỷ Vân An trở về thời điểm, tựa hồ đề qua Lục Lâm cả ngày ở trong phòng bếp nghiên cứu ăn ngon, nếu là truyền ra đi, liền uy nghiêm quét rác.

"Phỏng chừng là huyện lệnh đại nhân bí phương đi."

Liễu Vân vuốt ve cằm, nói: "Chúng ta huyện lệnh đại nhân, trong đầu đồ vật như thế nào nhiều như vậy."

Lục Lâm được đến Trần Tiểu Mạch lôi kéo Kỷ Vân An đi làm việc tin tức, hoảng sợ.

Kỷ gia là võ tướng thế gia, Kỷ Vân An gia hỏa này, có thể xem như nhị thế tổ.

Nhị thế tổ loại người này, chỉ cần suốt ngày ăn no chờ chết không làm xằng làm bậy liền rất hảo.

Trần Tiểu Mạch cư nhiên lôi kéo Kỷ Vân An đi làm bồi bàn, không phải đại tài tiểu dụng sao?

Lục Lâm lập tức tìm được rồi Kỷ Vân An, tỏ vẻ hắn cái này thân phận đoan mâm không thích hợp.

Kỷ Vân An lại tỏ vẻ, ăn đến khổ trung khổ mới là nhân thượng nhân, hắn không thể lại ăn không.

Lục Lâm nghe xong cảm thấy vui mừng, tỏ vẻ giống Kỷ Vân An nhân tài như vậy, làm bồi bàn quá đại tài tiểu dụng, có bổn sự này có thể chép sách a!

Chép sách tương đối hảo kiếm tiền.

Kỷ Vân An nghe xong cảm thấy quả nhiên như thế, so sánh với làm bồi bàn, vẫn là chép sách tương đối có tiền đồ, còn có thể ôn cũ biết mới.

Kỷ Vân An nghe xong cảm thấy hẳn là như thế, liền chuyên tâm đầu nhập vào chép sách bên trong.

Kỷ Vân An một tay tự, vẫn là thật xinh đẹp.

....

Lẩu cay cửa hàng sinh ý hỏa bạo mấy ngày lúc sau, liền biến quạnh quẽ một ít.

Trần Tiểu Thái mặt khác tìm mấy cái làm giúp, liền dùng không cần Trần Tiểu Mạch, đem Trần Tiểu Mạch đuổi trở về.

Trần Tiểu Mạch ghé vào trên bàn, nhìn đối diện Kỷ Vân An, hỏi: "Kỷ đại ca, ngươi có thể hay không kể chuyện xưa a!"

Kỷ Vân An khó hiểu nói: "Kể chuyện xưa."

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Lâm ca đọc qua rất nhiều thoại bản."

Kỷ Vân An sắc mặt đỏ lên, lập tức hiểu ra kinh đô trừ bỏ khoa cử muốn khảo những cái đó thư, thịnh hành nhất chính là một ít màu vàng thoại bản.

"Thúc không cho ta xem những cái đó."

Trần Tiểu Mạch có chút khó hiểu nhìn Kỷ Vân An, nói: "Vì cái gì, Lâm ca xem qua rất nhiều, hắn còn giảng cho ta nghe."

Kỷ Vân An cau mày, thầm nghĩ: Tri huyện đại nhân hành sự không bám vào một khuôn mẫu, nhưng là, Tiểu Mạch như vậy tiểu hài tử nói chuyện như vậy tựa hồ không quá thích hợp đi.

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An, nói: "Ta nói chuyện xưa cho ngươi nghe."

Kỷ Vân An cau mày, miễn cưỡng gật gật đầu, nói: "Hảo a!"

Trần Tiểu Mạch thật cao hứng cùng Kỷ Vân An nói Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung chuyện xưa.

Trần Tiểu Mạch tuy rằng có chút ngu đần, nhưng là, trí nhớ kỳ thật không tồi.

Trước kia nhàm chán thời điểm, Trần Tiểu Mạch liền sẽ quấn lấy Lục Lâm kể chuyện xưa, không nói ra không bỏ qua.

Lục Lâm trong bụng cũng không nhiều ít mực nước, nói mấy cái chuyện xưa, liền giảng không ra, cũng may Trần Tiểu Mạch không phải thực chọn, cùng một cái chuyện xưa, nghe mấy lần cũng vẫn là không chán.

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An, nói: "Ngươi có hay không nghe qua câu chuyện này a!"

Kỷ Vân An lắc lắc đầu.

Tuy rằng Trần Tiểu Mạch giảng có chút lộn xộn, chuyện xưa ngoài dự đoán xuất sắc, bất quá, Kỷ Vân An căn bản không có nghe qua.

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An, có chút khinh thường nói: "Ngươi thật là kiến thức hạn hẹp."

Kỷ Vân An: "......"

Hảo đi, hắn xác thật có chút kiến thức thiển cận.

"Cùng Lâm ca so sánh với kém xa."

"Huyện lệnh đại nhân học phú ngũ xa, tự nhiên không phải ta có thể bằng được."

Kỷ Vân An tìm được Lục Lâm, cùng Lục Lâm hỏi thăm chuyện xưa sự tình.

Kỷ Vân An đối Lục Lâm giảng Tây Du Ký chuyện xưa kinh vi thiên nhân.

Kỷ Vân An không nghe nói qua như vậy xuất sắc chuyện xưa, đối Lục Lâm bội phục không thôi.

Lục Lâm nhìn tiểu quỷ vẻ mặt kinh ngạc cảm thán, không khỏi thầm nghĩ: Đồ nhà quê chính là đồ nhà quê, Tây Du Ký chuyện xưa cũng chưa nghe qua.

Kỷ Vân An bị Lục Lâm giảng chuyện xưa thật sâu hấp dẫn, mỗi khi thấy Lục Lâm lạc đơn, liền quấn lấy Lục Lâm kể chuyện xưa.

Cái này Tây Du Ký chuyện xưa, mỗi đến hạ yêu thời điểm, một ít đài truyền hình liền bắt đầu không chê phiền lụy phát lại.

Lục Lâm nhớ rõ ràng, bất quá, có chút đồ vật, vẫn là có chút mơ hồ, Lục Lâm liền bỏ thêm một ít mặt khác nghe nói quỷ quái chuyện xưa đi vào.

Lục Lâm đều có chút sợ Kỷ Vân An, Trần Tiểu Mạch xem Kỷ Vân An quấn lấy Lục Lâm kể chuyện xưa, liền vô cùng cao hứng đi theo Kỷ Vân An.

Nếu là muốn nghe chuyện xưa chỉ có Trần Tiểu Mạch một cái, Lục Lâm còn có thể đem người hống đi, nhưng là, muốn nghe chuyện xưa người nhiều một cái Kỷ Vân An, Lục Lâm còn hơi xấu hổ đuổi người.

Kỷ Vân An hoàn toàn trầm mê ở Lục Lâm sở giảng chuyện xưa bên trong.

Lục Lâm xem Kỷ Vân An này trạng thái, âm thầm có chút lo lắng, Kỷ Vân An gia thế, tương lai hẳn là phải đi con đường làm quan, nếu là trầm mê hoa hoè loè loẹt chuyện xưa, chỉ sợ muốn vào nhầm lạc lối.

Kỷ Vân An ở Lục Lâm nơi đó nghe xong chuyện xưa, liền toàn bộ ký lục xuống dưới.

Viết xuống tới lúc sau, Kỷ Vân An lại chạy đến Lục Lâm trước mặt, đem hắn viết chuyện xưa cấp thuật lại một lần.

Lục Lâm phát hiện, Kỷ Vân An không hổ là gia đình giàu có ra tới công tử ca a!

Hành văn phi thường không tồi, chuyện xưa ký lục cũng hoàn chỉnh như vậy.

Kỷ Vân An đem toàn bộ chuyện xưa đều cấp ký lục xuống dưới.

Trần Tiểu Mạch vẫn luôn đi theo Kỷ Vân An nghe chuyện xưa, rốt cuộc là nghe

xong vài chuyện xưa.

Trần Tiểu Mạch nghe được quen thuộc chuyện xưa liền có chút ngủ gà ngủ gật, Lục Lâm thấy vậy tình hình, khiến cho Trần Tiểu Mạch đem chính mình nhớ rõ chuyện xưa, giảng cấp Kỷ Vân An nghe.

Trần Tiểu Mạch thích nghe chuyện xưa, kể chuyện xưa liền không thích, bất quá, Trần Tiểu Mạch kể chuyện xưa năng lực cũng còn chắp vá.

Ba tháng thời điểm, Lục Lâm mua trở về tằm trứng phu hóa, từng con béo rắn dạng tằm cưng xông ra.

Trần Tiểu Mạch lực chú ý, lập tức từ chuyện xưa chuyển dời đến tằm cưng trên người.

Nhóm đầu tiên tằm trứng, Lục Lâm cũng không có mua rất nhiều, một đám tằm trứng phu hóa ra tới, cũng không có bán, là chuẩn bị lưu loại tằm trứng phu hóa ra tới lúc sau, từng điều béo nơi nơi loạn bò.

Lục Lâm có chút hội chứng sợ mật độ cao, đi một lần, liền không cao hứng đi.

Trần Tiểu Mễ nhưng thật ra đối tằm trong phòng tằm thực cảm thấy hứng thú, thường thường liền phải đi xem một cái.

Tần gia phụ tử, cùng với trong nhà mấy cái hạ nhân đều đối ấp ra tới tằm thập phần cảm thấy hứng thú.

"Trong nhà tằm, lớn lên thực mau a!" Lục Lâm nói.

Lục Lâm mấy ngày không đi tằm phòng, cách mấy ngày đi xem, cảm thấy mấy cái tằm trường tráng không ít.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.

"Lớn lên cũng không tệ lắm, có thôn dân hỏi ta, có thể hay không mang đại gia cùng nhau dưỡng, ta cân nhắc, vẫn là trước từ từ xem."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cây dâu còn không có lớn lên, tạm thời cũng dưỡng không bao nhiêu, sang năm rồi nói sau."

"Tần Lãng cùng Sa huyện một cái song nhi nhìn vừa mắt, song nhi đối tằm thực cảm thấy hứng thú. Tần Lãng trộm tặng mấy cái tằm cấp đối phương dưỡng. Cách mấy ngày cho người ta đưa một chuyến tang diệp." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm: "......"

Hắn trước kia không làm sao thấy được, Tần Lãng gia hỏa này, còn rất sẽ thảo người niềm vui a!

"Tần Lãng cũng nên thành gia."

Ở Lâm Trấn thời điểm, liền có không ít người cấp Tần Lãng cầu hôn, bất quá, Tần Lãng giống như không có xem đôi mắt, không nghĩ tới ở Sa huyện lại động xuân tâm.

"Là cái cái dạng gì song nhi a!"

Trần Tiểu Mễ nghiêng đầu, nói: "Không biết, có thể vào Tần Lãng mắt, hẳn là cái thực có khả năng song nhi."

"Trước kia, chúng ta trong ký túc xá có cái nam, tặng bạn gái một con thỏ, sau đó nam kia xuất quỹ, nữ kia liền đem con thỏ cấp hầm." Lục Lâm nói. 😂😂

Trần Tiểu Mễ: "Ngươi như thế nào đột nhiên nói cái này......"

Lục Lâm vuốt ve cằm, nói: "Ta cũng không biết a! Đột nhiên nghĩ tới."

Trần Tiểu Mễ: "......"

------oOo------

Chương 128: Kỷ Vân An phải rời đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tằm trứng là đặt ở tằm phòng bên trong chiếu cố, có hôm Lục Lâm ở trong chăn phát hiện mấy cái tằm, lập tức bị hoảng sợ, kêu kêu quát quát một hồi lâu.

Ngay từ đầu, nha môn người còn tưởng ra cái gì đại sự, náo loạn nửa ngày, mới phát hiện nguyên lai chỉ là Lục Lâm trong ổ chăn nhiều mấy cái tằm.

Đối với Lục Lâm kích động, mọi người đều cảm thấy có chút không thể hiểu được.

Tuy rằng cảm thấy Lục Lâm không thể hiểu được, nhưng là, Lục Lâm là tri huyện đại nhân, đại gia vẫn là thực nể tình, không có giáp mặt nói huyện lệnh đại nhân ngươi như thế nào nhát gan a!

Huyện lệnh đại nhân, còn không phải là mấy cái tằm sao?

Ngươi kêu như vậy thảm làm cái gì?

Huyện lệnh đại nhân, ngươi lớn như vậy còn sợ mấy cái tằm a!

Bất quá, cho dù mọi người không nói, Lục Lâm vẫn là có thể xem hiểu mọi người ánh mắt.

Trên thực tế, Lục Lâm cũng không chán ghét tằm, nhưng là cũng không đại biểu, hắn đang mơ mơ màng màng ngủ mấy cái tằm bò đến trên người hắn, hắn sẽ không cảm giác.

Tuy rằng tằm ăn chính là tang diệp, phun chính là bạc, nhưng là, xét đến cùng cũng vẫn là một loại sâu a!

Nguyên Bảo đem mấy chỉ sâu đặt ở hắn trong ổ chăn không phải hồ nháo sao?

Lục Lâm ở trong phòng đổi tới đổi lui, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Nguyên Bảo gia hỏa này, quá hỗn trướng, chính mình trộm chạy đến tằm trong phòng đi lấy tằm chơi liền tính, còn hướng ta trên giường ném."

Hướng hắn trên giường ném liền tính, cũng không biết nói hắn một tiếng.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ cười cười, nói: "Tiểu hài tử khó tránh khỏi bướng bỉnh một ít, lại nói, Nguyên Bảo cũng là hảo ý, tựa như ngươi nói cái kia cái gì một người vui không bằng mọi người cùng vui."

Lục Lâm: "......"

Việc này một chút đều không thể nào vui a!

Có một cái tằm còn bị hắn áp chết.

"Này hai cái tiểu quỷ, quá vô pháp vô thiên."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Không phải hai điều tằm sao, xem đem ngươi cấp dọa, truyền ra đi không dễ nghe a!"

Lục Lâm: "......"

Nguyên Bảo tiểu quỷ đem tằm phóng hắn trong ổ chăn, kết quả, người trong nhà đều còn cảm thấy là hắn đại kinh tiểu quái.

Những cái đó hỗn trướng đồ vật nhất định ở sau lưng nghị luận hắn là người nhát gan, một đám vương bát đản.

Trần Tiểu Mễ thiên đầu, nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi làm sao vậy a! "

Lục Lâm có chút giận dỗi nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Ngươi có phải hay không cảm thấy ta nhát gan, vô dụng."

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ cười cười, nói: "Như thế nào sẽ nhát gan, ai sẽ cảm thấy ngươi nhát gan a!"

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, có chút hoài nghi nói: "Thật sự?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.

"Thật sự không thể lại thật hơn."

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Hai cái tiểu quỷ, không thể lại không quản như trước."

....

Trong viện.

Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo trong tay đều cầm một cái trúc dệt tiểu rổ, trong tiểu rổ có hai điều tằm cưng.

Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo từng người cầm tang diệp, uy tằm cưng ăn tang diệp.

"Tiểu thúc, ngươi không biết, cha rất kỳ quái." Nguyên Bảo rầu rĩ nói.

Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, tùy ý hỏi: "Như thế nào kỳ quái?"

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, nói: "Ta thả mấy cái tằm cưng ở hắn trong ổ chăn, hắn liền đối ta hô to gọi nhỏ, thật là kỳ quái."

Trần Tiểu Mạch mãn không thèm để ý nói: "Này không có gì hảo kỳ quái, ngươi đừng nhìn cha ngươi như vậy, kỳ thật lá gan rất nhỏ, ta bắt xà cho hắn, hắn bị dọa sắc mặt trắng bệch."

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Tiểu song nhi này đủ bưu hãn, còn bắt xà.

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, nói: "Xà là thực đáng sợ a! Nghe nói, bị rắn độc cắn, khả năng liền sống không được, chính là, tằm cưng lại không cắn người, lão cha vì cái gì sẽ sợ hãi thành như vậy."

Trần Tiểu Mạch chống cằm, có chút nghi hoặc nói: "Đúng vậy! Vì cái gì đâu?"

Kỷ Vân An nghe Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo nói chuyện, vùi đầu viết chuyện xưa.

Kỷ Vân An cảm thấy hắn tựa hồ nghe tới cái gì không nên nghe sự tình a!

Nguyên lai kiến thức rộng rãi huyện lệnh đại nhân, thế nhưng là cái dạng người nhát gan.

Kỷ Vân An bỗng nhiên phát hiện, kỳ thật, chính mình về điểm này trèo tường hắc lịch sử cũng không tính cái gì, là người ai không có khuyết điểm a!

Trần Tiểu Mễ nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Ta nghe nói, người đọc sách đều thực nhát gan a!"

Kỷ Vân An: "..... "

Lời này hỏi có chút trát tâm a!

"Ta lá gan không nhỏ." Kỷ Vân An nói.

Trần Tiểu Mạch có chút không tin, nói: "Phải không?"

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch, có chút kích động nói: "Ta đã từng lên chiến trường."

Tuy rằng hắn tuổi tác nhỏ chỉ là ở phía sau nhìn xem bất quá, Liễu thúc thúc còn khen hắn gan lớn, nói không ít người, lần đầu tiên thấy trên chiến trường giết người đều phun ra.

Trần Tiểu Mạch có chút kinh ngạc cảm thán nói: "Ngươi từng lên chiến trường a! Ngươi cư nhiên từng lên chiến trường."

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An, đối với Kỷ Vân An xem với con mắt khác.

Trần Tiểu Thái thu mua cửa hàng đã lục tục đầu nhập vào vận hành, tuy rằng còn không có kiếm đồng tiền lớn, bất quá, đã dần hiện ra một trận vui sướng hướng vinh thái độ.

Trên đường dòng người, rõ ràng tăng nhiều.

Dòng người liền đại biểu khách nguyên.

Khách nguyên liền đại biểu cho sinh ý.

Lúc này thực mau tiến vào mùa hè, Trần Tiểu Mễ bụng càng ngày càng lớn.

Sa huyện bên trong, có không ít nông gia rồng dưa hấu.

Trần Tiểu Mạch thích nhất ăn dưa hấu.

Trần Tiểu Mễ cũng thích ăn dưa hấu bất quá, dưa hấu tính hàn, Lục Lâm cũng không dám cho hai người ăn nhiều, làm Trần Tiểu Mễ cảm thấy chưa đã thèm.

"Đại ca, ngươi bụng càng ngày càng lớn."

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Mang bụng to như vậy bị Lục Lâm quản này không

thể ăn, kia không thể ăn.

Khi nào đem trong bụng sinh ra tới, hắn liền có thể hảo hảo ăn một bữa no nê, tính tính nhật tử, hẳn là cũng nhanh.

Lục Lâm đi vào phòng, liền nhìn đến Trần Tiểu Mạch hai tròng mắt lấp lánh sáng lên nhìn Trần Tiểu Mễ bụng, ánh mắt vô cùng nóng rực.

Lục Lâm cảm thấy Trần Tiểu Mạch xem Trần Tiểu Mễ bụng ánh mắt, có chút quái quái.

Lục Lâm cảm thấy Trần Tiểu Mạch ánh mắt, không giống như là đang xem một cái sắp ra sinh oa oa, mà như là đang xem một cái đại dưa hấu, đều mau chảy nước miếng.

Lục Lâm lắc lắc đầu, đem trong đầu quỷ dị ý niệm cấp vứt đi ra ngoài.

Sa huyện gần nhất phát triển không tồi, khả năng bởi vì phúc lợi hảo, còn hấp dẫn ngoại lai người tiến đến định cư.

Trước kia rời đi người cũng có một ít đã trở lại, thôn xóm nhìn thật ra không giống phía trước hoang vu.

Lục Lâm đầu nhập vào một bút tư kim tu lộ, dựa theo kiếp trước cách nói, nếu muốn phú, trước tu lộ.

Lục Lâm cũng không biết ở chỗ này được chưa đến thông, bất quá, dù sao hắn có tiền, thử xem cũng không sao.

Lục Lâm lấy ra tuyệt bút tài chính tu lộ, tuy rằng rất nhiều thôn dân cảm thấy Lục Lâm làm như vậy, có chút hoang đường, nhưng vẫn là gia nhập tiến vào.

Lục Lâm một ngày cấp 30 văn tiền công, tiền công tầm thường địa phương tìm không thấy.

....

Lục Lâm đi vào phòng, nhìn đến Trần Tiểu Mễ nửa nằm ở trên giường cùng Trần Tiểu Mạch chơi phi hành cờ.

Trần Tiểu Mạch nhìn đến Lục Lâm tới, liền đi ra ngoài.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch, thầm nghĩ: Tiểu Mạch tiểu quỷ này, càng ngày

càng hiểu chuyện a!

Còn biết đến cho hắn lưu không gian riêng tư.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Tiểu Mạch tâm tình không tốt lắm."

Lục Lâm trừng lớn mắt, nói: "Tiểu quỷ này tâm tình không tốt?"

Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Kỷ Vân An vài ngày nữa phải đi......"

Lục Lâm nhịn không được nhăn lại mày.

"Hắn bởi vì Kỷ Vân An phải rời khỏi, tâm tình không hảo sao?"

Kỷ Vân An thân phận, rốt cuộc có chút không giống bình thường.

Hắn là người của Kỷ gia thân phận bất phàm.

Qua mấy ngày, Kỷ Thành Khang phải về kinh báo cáo công tác, báo cáo công tác chấm dứt, liền trở về, mà Kỷ Vân An sẽ lưu tại kinh đô.

Kỷ Vân An chính là Kỷ gia người, tương lai luôn là phải đi con đường làm quan, vẫn luôn ở bên ngoài nuôi thả cũng không thích hợp.

Theo Lục Lâm biết, Kỷ Thành Khang tựa hồ là muốn cho Kỷ Vân An tiến kinh đô học viện, hảo khảo cái tiến sĩ.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hẳn là."

Lục Lâm chuyển động một chút tròng mắt, trong lòng hiện lên vài phần khôn kể ý niệm.

Dựa theo bên này tuổi tác tới tính, Tiểu Mạch cũng có thể tính đại hài tử.

Kỷ Vân An thân phận, rốt cuộc không giống bình thường.

Kỷ gia chính là đại gia tộc a!

Lục Lâm tuy rằng cảm thấy bọn họ cũng không kém, bất quá, nơi này vẫn là thực chú trọng dòng dõi, Tiểu Mạch lại là như vậy đặc thù một cái hài tử, hắn chút tiền ấy, phóng tới kinh đô một cái bọt sóng đều bắn không lại.

Lục Lâm chuyển động một chút tròng mắt, như suy tư gì đó.

"Ta nghe những binh lính nói, kỳ thật, Kỷ Vân An ở Kỷ gia cũng không tốt."

Kỷ Thành Khang là Kỷ gia người, bất quá, cùng thế hệ đường ca, đường đệ còn có không ít, xem hắn không vừa mắt cũng có.

Kỷ Vân An phụ thân là tựa hồ là cùng Kỷ gia đối địch thế lực trận doanh, liền tạo thành Kỷ Vân An ở Kỷ gia có chút ngoại lệ không phải người.

Hơn nữa, Kỷ Vân An đều không phải là là chân chính Kỷ gia người, không duyên cớ nhiều hơn một cái phân tài nguyên cạnh tranh đối thủ, Kỷ gia tiểu bối phỏng chừng cũng sẽ không vui.

Kỷ Thành Khang là con vợ cả, bất quá, hắn còn có mấy cái con vợ lẽ đệ đệ.

Lục Lâm đối Kỷ Thành Khang cảm giác thật ra không tồi, nhưng là, hắn sẽ không bởi vậy liền cho rằng Kỷ gia tất cả đều là người tốt.

Lục Lâm đánh giá Kỷ Thành Khang sẽ đem Kỷ Vân An đưa tới biên cương cũng là vì lo lắng hắn không ở, có người sẽ đối Kỷ Vân An xuống tay.

Nhưng là, vô luận Kỷ Thành Khang ở Kỷ gia địa vị như thế nào, tựa hồ vẫn là kém quá nhiều.

Lục Lâm suy nghĩ một hồi, đem Trần Tiểu Thái kêu tiến vào.

"Đại ca, ngươi tìm ta. " Trần Tiểu Thái hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy gần nhất trong tiệm sinh ý thế nào?"

Trần Tiểu Thái có chút khó xử nói: "Trong tiệm sinh ý nhưng thật ra không tồi, tiền lời cũng liền giống nhau, bất quá, phát triển tiền cảnh vẫn là không tồi."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đã biết."

Lục Lâm ở Sa huyện khai cửa hàng, vốn dĩ cũng không trông cậy vào kiếm bao nhiêu tiền, thậm chí hắn gần nhất thẳng ở tiêu tiền.

"Kỳ thật, ta muốn cho ngươi đi kinh đô phát một bút tài."

Trần Tiểu Thái có chút tò mò nói: "Đi kinh đô phát tài? Lâm ca, kinh đô xa lắm."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ta biết, ngươi biết Kỷ tướng quân qua mấy ngày phải về kinh, ngươi nếu là có thể được hắn cho đi nhờ xe, dọc theo đường đi an

toàn vấn đề liền không cần sầu."

Trần Tiểu Thái chuyển động một chút tròng mắt, cảm thấy có chút đạo lý.

"Lâm ca, ta đến kinh đô có thể làm cái gì đại sinh ý a!" Trần Tiểu Thái hỏi.

Lục Lâm đem trên tay thư ném cho Trần Tiểu Thái, nói: "Ngươi tới rồi nơi đó liền bán cái này thư."

Trần Tiểu Thái phiên một chút sách vở, có chút do dự nói: "Cái này thư?"

Trần Tiểu Thái phiên một chút trên tay thư, hồ nghi hỏi: "Có thể bán đi ra ngoài."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, ta cùng Kỷ Thành Khang nói rồi ngươi cứ như vậy......"

Trần Tiểu Thái nghe vậy ánh mắt sáng lên.

"Lâm ca, như vậy là có thể kiếm rất nhiều tiền sao?"

+

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Hẳn là đi."

Trần Tiểu Thái đôi mắt bên trong, hiện lên vài phần tia sáng kỳ dị.

Hắn tuy rằng đã có được Sa huyện một cái phố, bất quá, vì tạo phúc cho dân, có mấy nhà cửa hàng thậm chí làm thâm hụt tiền sinh ý.

Nếu là có thể đi kinh đô làm một vụ lớn, kia cũng không tồi.

------oOo------

Chương 129: Cùng đi kinh đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Thành Khang nhìn Lục Lâm, có chút nghi hoặc nói: "Ngươi muốn cho mấy cái tiểu hài tử, cùng ta đi kinh đô sao? "

Lục Lâm cười cười, nói: "Cũng không phải tiểu hài tử."

Kỷ Thành Khang: "......"

Đối Kỷ Thành Khang mà nói, choai choai tiểu hài tử, cũng là tiểu hài tử.

Lục Lâm nhìn Kỷ Thành Khang, nói: "Bọn họ lộ phí, trên đường dùng đồ vật, ta đều chuẩn bị tốt, làm phiền tướng quân, giúp ta chăm sóc một chút."

Kỷ Thành Khang nhìn Lục Lâm, nói: "Lục đại nhân, xác định muốn như vậy sao? Trên đường núi cao sông dài, ta cũng không cam đoan, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Lục Lâm do dự một chút, gật gật đầu, nói: "Ta là hy vọng bọn họ có thể đi kinh đô trông thấy việc đời."

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Nếu là Lục thiếu tâm ý đã quyết, ta có thể tận lực bảo bọn họ chu toàn."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Kia thật tốt quá."

....

Lục Lâm đi vào phòng, thấy được Trần Tiểu Mễ lo lắng sốt ruột đi tới đi lui.

"Tiểu Mễ, làm sao vậy?"

Trần Tiểu Mễ do dự một chút, nói: "Tiểu Mạch nghe nói Tiểu Thái có thể theo đi kinh đô, hắn cũng muốn đi."

Lục Lâm thở dài, trong lúc nhất thời, cũng không biết nên nói cái gì.

"Tiểu Mạch hắn là tiểu hài tử tâm tính đi."

Trần Tiểu Mễ xoa xoa cái trán, nói: "Ta xem hắn lần này tựa hồ rất kiên quyết."

Lục Lâm đi tìm Trần Tiểu Mạch.

Trần Tiểu Mạch đang ở thu thập tay nải, trong bao quần áo có vài món quần áo, còn có mấy cái bánh nướng.

Nguyên Bảo tràn đầy uể oải nhìn Trần Tiểu Mạch.

"Tiểu thúc, ngươi cũng phải đi kinh đô chơi a! Ta đây làm sao bây giờ a!"

"Ta sẽ cho ngươi mang kinh đô ăn ngon, nghe nói, kinh đô khắp nơi đều có mỹ thực." Trần Tiểu Mạch bảo đảm nói.

Lục Lâm: "......"

Liền tính kinh đô có rất nhiều mỹ thực, mang lại đây cũng đã sớm hỏng rồi.

Lục Lâm nhìn mấy cái béo ngậy bánh nướng, tràn đầy đau đầu xoa xoa cái trán.

Đồ ăn đặt cùng quần áo một chỗ, thật đúng là Tiểu Mạch phong cách a!

Nhiều năm như vậy, thói quen dấu đồ ăn sửa như thế nào cũng không được.

Nguyên Bảo ngồi ở trên giường, bĩu môi nhìn Trần Tiểu Mạch bận rộn.

"Cha."

Nguyên Bảo nhìn đến Lục Lâm, từ trên giường nhảy xuống dưới.

Lục Lâm gật gật đầu, đuổi Nguyên Bảo đi ra ngoài chơi.

"Tiểu Mạch ngươi như thế nào đột nhiên nghĩ đến muốn đi kinh đô?" Lục Lâm hỏi.

"Nhị ca muốn đi kinh đô, ta cũng muốn đi kinh đô." Trần Tiểu Mạch nói.

"Ngươi nhị ca là đi làm buôn bán, ngươi đi theo đi sẽ có chút phiền phức." Lục Lâm nghiêm mặt nói.

Trần Tiểu Mạch do dự một chút, nói: "Sẽ thực phiền toái sao? Chính là, là Kỷ đại ca kêu ta cùng đi a!"

Lục Lâm sửng sốt một chút, nhịn không được có chút giật mình.

Lục Lâm nguyên bản còn tưởng rằng là Trần Tiểu Mạch ham chơi, mới có thể nghĩ cùng Kỷ gia đội ngũ đi kinh đô, lại là không nghĩ tới Kỷ Vân An còn ở bên trong cắm một tay.

Nguyên lai Trần Tiểu Mạch muốn đi kinh đô là do bị Kỷ Vân An cái này tiểu quỷ khuyến khích sao?

"Kỷ Vân An nói như thế nào a!" Lục Lâm hỏi.

Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, nói: "Kỷ ca ca nói, kinh đô có rất nhiều hảo ngoạn địa phương, hắn có thể mang ta đi chơi, kinh đô có rất nhiều ăn ngon, hắn có thể mang ta đi ăn......"

Lục Lâm: "......"

Cái này chết tiểu hài tử, thật sẽ bắt người tử huyệt a!

Tiểu Mạch gia hỏa này, đối ăn, chơi, chính là một chút định lực đều không có.

"Hắn khi nào nói?" Lục Lâm hỏi.

Trần Tiểu Mạch nghiêng đầu, nói: "Trước hai ngày, ta nói với hắn, nhị ca muốn đi kinh đô phát tài, hắn liền nói, ta có thể cùng nhị ca một khối đi."

Lục Lâm: "......"

Nói như vậy, Kỷ Vân An ngay từ đầu không mặt mũi mở miệng, bởi vì hắn muốn phái Trần Tiểu Thái đi kinh đô, cho nên Kỷ Vân An tiểu tử này, liền thuận nước đẩy thuyền sao?

Còn tuổi nhỏ, một bụng ý nghĩ xấu.

"Lâm ca, ngươi suy nghĩ cái gì đâu? Ngươi sắc mặt hảo kỳ quái."

Lục Lâm: "......"

"Chính ngươi muốn đi kinh đô sao?"

Trần Tiểu Mạch do dự một chút, đỏ mặt, gật gật đầu.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch, thở dài, bất đắc dĩ nói: "Nếu ngươi muốn đi, vậy đi thôi."

Trần Tiểu Mạch ôm Lục Lâm, nói: "Cảm ơn Lâm ca."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch, lo lắng sốt ruột nói: "Đi kinh đô có thể, nhưng là, đã đến giờ, ngươi nhất định phải đi theo ngươi nhị ca trở về a!"

Trần Tiểu Mạch tràn đầy vui sướng gật gật đầu, nói: "Hảo, kinh đô tuy rằng là cái hảo địa phương, nhưng là, ta bỏ được đại ca, cũng luyến tiếc Lâm ca ngươi, chờ ta chơi qua một vòng, liền trở lại."

Lục Lâm: "......"

Liền sợ đến lúc đó vui đến quên cả trời đất.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch cao hứng mà bộ dáng, nhất thời cũng không biết nói ra lời khuyên bảo.

Lục Lâm trong lòng bỗng nhiên có loại thê lương cảm giác, rất có loại nhạc phụ gả nữ nhi chua xót.

Xem qua Trần Tiểu Mạch lúc sau, Lục Lâm lại đi nhìn Trần Tiểu Thái, dặn dò đối phương, muốn chiếu cố hảo Trần Tiểu Mạch.

Trần Tiểu Thái cam đoan, bảo đảm nhất định sẽ chiếu cố hảo Trần Tiểu Mạch, tuyệt đối không cho một ít người tâm tư khó lường cơ hội thừa dịp lừa bịp.

Trần Tiểu Thái bảo đảm, làm Lục Lâm phát hiện ra.

Lục Lâm bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai không phải là mình hắn cảm thấy Kỷ Vân An gia hỏa này không tốt lành.

Trần Tiểu Thái cũng có đồng cảm a!

Trần Tiểu Thái quả nhiên là trưởng thành a!

Họ Kỷ gia hỏa kia nhìn không giống hạng người lương thiện.

"Ngươi nói là Kỷ Vân An dụ Tiểu Mạch theo đi kinh thành?" Trần Tiểu Mễ sắc mặt cổ quái nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Trần Tiểu Mễ không sảng khoái nói: "Cái tiểu tử thúi giỏi bày mưu kế a!"

Lục Lâm híp mắt mắt, mơ hồ cảm thấy Kỷ Vân An không phải người tốt lành.

....

Tần gia trong nhà.

"Đệ đệ, kinh đô là phú quý nhân vật tụ tập nơi, tới nơi đó, ngươi ngàn vạn lần không cần gây chuyện, làm hai vị thiếu gia thêm phiền toái a!" Tần Lãng dặn dò nói.

Tần Minh trịnh trọng gật gật đầu, nói: "Yên tâm đi, đại ca, ta biết đến."

Tần Minh hiện giờ đã là đại tiểu hài.

Vốn dĩ bảo hộ Trần Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch sự tình, Lục Lâm là muốn cho Tần Lãng đi.

Bất quá Tần Lãng gần nhất đang ở nghị thân, Tần Lãng cũng đến tuổi rồi, Lục Lâm cũng không hảo chậm trễ hắn.

Kỳ thật đối với đi kinh đô sự tình, Tần Minh còn rất cao hứng.

Mấy năm nay Tần Minh đi qua địa phương không ít, bất quá, phần lớn tương đối nghèo, mà Trần Tiểu Thái cùng hắn nói, bọn họ lần này đi kinh đô là làm đại sinh ý.

Nghĩ đến đại sinh ý, Tần Minh có chút hưng phấn, phảng phất như nâng đỡ Trần Tiểu Thái kiến công lập nghiệp, thăng chức rất nhanh liền ở trước mắt.

Tần Minh trong lòng hào hùng vạn trượng.

Mấy năm nay, Tần Lãng đi theo Lục Lâm, rất nhiều chuyện Lục Lâm đều là trực tiếp giao cho Tần Lãng xử lý.

Tần Minh vẫn luôn đi theo Tần Lãng, tuy rằng đi theo đại ca làm việc, rất nhiều chuyện xử lý lên đều tương đối dễ dàng.

Nhưng là Tần Minh vẫn là có thể chính mình đảm đương một phía.

Kinh đô chính là thiên tử nơi ở, Tần Minh cảm thấy chính mình liền tính đi một chuyến kinh thành, cái gì đều không vớt được, trở về cũng có khoác lác tiền vốn.

....

Lục Lâm chuẩn bị mã da, lương khô, chuẩn bị Trần Tiểu Thái quần áo quần, giày đều là đặt làm.

Lục Lâm ở Trần Tiểu Thái quần áo, quần, giày đều dấu một ít ngân phiếu.

Lục Lâm nói Trần Tiểu Thái, nếu là đỉnh đầu khẩn cấp thời điểm, có thể lấy ra tới hoa, không cần khách khí.

Lục Lâm cho Trần Tiểu Thái chuẩn bị chủ yếu là tiền, Trần Tiểu Mạch chuẩn bị chính là ăn.

Lục Lâm chuyên môn lộng cái bao lớn, cho Trần Tiểu Mạch chuẩn bị đủ loại có thể gửi đồ ăn đi vào.

Đi ngày đó, Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đi tiễn Trần Tiểu Thái đám người.

Vì không liên lụy đội ngũ, Lục Lâm cấp mấy cái tiểu hài tử chuẩn bị hai chiếc xe ngựa.

Mã thứ này so con la hiếm lạ nhiều, một con ngựa liền hoa Lục Lâm mười lăm lượng.

Phía trước ở nhà thời điểm, Trần Tiểu Mạch vẫn luôn cùng Lục Lâm nói, Kỷ Vân An nói kinh thành có bao nhiêu cỡ nào hảo, cỡ nào cỡ nào phồn hoa, cỡ nào cỡ nào thật tốt ăn.

Nhưng là thật muốn đi rồi, Tiểu Mạch lại là khuôn mặt nhỏ nhăn nhó rất là không muốn bộ dáng.

Kỷ Vân An nhìn Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ, nói: "Lục đại nhân, Tiểu Mễ ca, các ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố hảo Tiểu Mạch."

Lục Lâm tổng cảm thấy Kỷ Vân An bảo đảm, có chút quái quái, miễn cưỡng cười cười, nói: "Kia hành đi, ta liền đem Tiểu Mạch phó thác cho ngươi."

Kỷ Vân An phảng phất đã chịu cổ vũ, trịnh trọng gật gật đầu, nói: "Ta sẽ."

"Đi thôi."

Nhìn sắc trời không còn sớm, Lục Lâm đẩy Trần Tiểu Mạch một phen, cũng không nghĩ chậm trễ thời gian.

Trần Tiểu Mạch đối với mọi người phất phất tay, chui vào xe ngựa bên trong.

Lục Lâm nhìn tiến vào xe ngựa Trần Tiểu Mạch, cảm thấy cái này tình hình có điểm giống đưa Tiểu Mạch xa gả. 😂😂

Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch vừa đi, trong nhà lập tức quạnh quẽ rất nhiều.

....

Lục Lâm cảm thấy Tiểu Thái sau khi đi, Thẩm Trì liền càng thêm bận rộn, Lục Lâm cấp Thẩm Trì xứng hai cái trợ thủ.

"Đại nhân, đại nhân." Vân Nương đi đến.

Lục Lâm nhìn Vân Nương liếc mắt một cái.

"Làm gì a! Vội vội vàng vàng."

Vân Nương có chút vui sướng nói: "Đại nhân, Thẩm thiếu gia có hỉ."

Lục Lâm: "......"

Lúc này cư nhiên có, sớm biết như thế này, liền không đem Trần Tiểu Thái đuổi tới kinh đô.

"Tìm đại phu xem qua?"Lục Lâm hỏi.

Vân Nương gật gật đầu, nói: "Xem qua, đại phu nói, hết thảy liền hảo."

Vân Nương dừng một chút, lại nói: "Xem qua đại phu lúc sau, Thẩm công tử lại đi cửa hàng."

Lục Lâm: "......"

Tiểu Thái tức phụ là cái công tác cuồng a!

Làm người thích ngủ nướng như hắn sao mà chịu nổi?

Hắn thật là hổ thẹn.

Tuy rằng Thẩm Trì nhiều lần bảo đảm, hắn thân thể rất tốt, tuyệt đối có thể gánh nặng trên tay công tác.

Nhưng Lục Lâm vẫn là có chút không yên tâm, đem Thẩm Trì trên tay công tác phân cho người khác

....

Trương Thụy ngay lúc này, tìm lại đây, làm Lục Lâm thập phần cao hứng.

"A Thụy, ngươi như vậy lại đây, trong nhà người không ý kiến a! "Lục Lâm hỏi.

Trương Thụy gãi gãi đầu, nói: "Nương chê ta ở nhà ăn không ngồi rồi, lại ở nhà nữa liền không cho ta ăn cơm."

Trương Thụy nói chính là vui đùa, bất quá, Trương Thụy cấp Lục Lâm làm việc thời điểm, một tháng có hai lượng bạc, còn thường xuyên có các loại phúc lợi.

Lục Lâm vừa đi Trương Thụy có khả năng sống cũng không nhiều lắm, thu vào cũng là thẳng tắp giảm xuống

Tuy rằng Trương gia là giết heo, nhưng là, cũng không phải thường xuyên có thịt ăn, đi theo Lục Lâm liền bất đồng, thường thường là có thể hỗn cái thịt đồ ăn, tuy rằng có đôi khi, chỉ là một ít thịt ti.

Cưới tức phụ, trong nhà lại thêm nhân khẩu, Trần Xuân Nhi xem như vậy cũng không phải chuyện liền đem Trương Thụy cấp đuổi lại đây.

Lục Lâm: "......"

"Ngươi tức phụ ở nhà không thành vấn đề a!" Lục Lâm hỏi.

Trương Thụy gật gật đầu, nói: "Không thành vấn đề, ta tại đây làm một đoạn thời gian, chờ đứng vững vàng gót chân, lại đem bọn họ tiếp nhận tới."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Như vậy cũng đúng."

Trương Thụy nhìn Lục Lâm, nói: "Lâm ca, ngươi thật ghê gớm, ta nghe nói ngươi, bị Thánh Thượng cấp ngợi khen, Đại Thạch Thôn phong cảnh."

Trong thôn nếu là ra cái người tài ba, toàn bộ thôn đều là có thể đi theo thơm lây.

Lục Lâm có chút kinh ngạc nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, nói: "Tin tức còn truyền tới Đại Thạch Thôn đi sao?"

Trương Thụy gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ta nghe đại gia nói, Thánh Thượng còn thưởng ngươi bạc, Lục gia lão thái thái nghe nói lúc sau, thập phần kích động, còn nói muốn tới tìm ngươi."

Lục Lâm híp mắt mắt nói: "Nàng muốn tới sao?"

Lục Lâm mí mắt giựt giựt, thầm nghĩ: Lão thái thái nếu là quyết tâm muốn tới, thật đúng là một chuyện phiền toái.

Không thấy trên đường người lớn tuổi ăn vạ, không ai dám chọc sao?

"Ta nghe nói, Lục gia vốn dĩ tìm cái thương đội muốn đối phương hỗ trợ đem lão thái thái đưa lại đây, bất quá, thương đội cảm thấy lão thái thái tuổi quá lớn, ở trên đường xảy ra chuyện, gánh không nổi trách nhiệm, cho nên, không có đồng ý."

Lục Lâm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi xa vẫn là có chỗ lợi.

Trương Thụy dừng một chút, lại nói: "Ta nghe nói, thương đội không muốn cho Lục lão thái thái đi còn có nguyên nhân, thương đội cùng lão thái thái muốn tám lượng bạc hộ tống phí, lão thái thái mắng to nhân gia là giựt tiền, còn nói......"

Lục Lâm nhìn Trương Thụy liếc mắt một cái, nói: "Còn nói cái gì cái gì?"

"Còn nói, nàng là đại quan nãi nãi, làm cho bọn họ đưa, là cho bọn họ mặt mũi, đắc tội nàng, nàng có thể làm thương đội người ăn không hết phải gói đem đi."

Lục Lâm: "......"

Hắn đều đi xa như vậy, cái kia lão thái bà còn cho hắn kéo cừu hận.

"Thương đội người, không nghe nàng đi.

"Lâm ca, ngươi cùng Lục gia sự tình, rất nhiều người đều biết đến, thương đội người, tin tức cũng là linh thông."

Lục Lâm ở trong huyện cũng là cái danh nhân.

+

Lục Lâm cùng Lục gia ân oán, rất nhiều người đều là biết đến, cho nên thương đội người chỉ cần hơi chút hỏi thăm một chút, liền sẽ biết lão thái thái cùng Lục Lâm nói không nên lời, hai bên chi gian còn có chút thù hận đâu

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Này liền hảo."

------oOo------

Chương 130: Kinh đô trà lâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mạch vừa đi, Nguyên Bảo thiếu tiểu thúc bạn chơi cùng, thập phần thất vọng, mấy ngày đều trà không nhớ cơm không nghĩ, người nhìn tựa hồ đều gầy một ít.

Lục Lâm xem Nguyên Bảo tình huống này, thập phần sốt ruột.

Lắc lắc ghế, thú bông đều mất đi hiệu lực lúc sau, Lục Lâm vắt hết óc, chỉ có thể cùng Nguyên Bảo bảo đảm, Tiểu Mễ cha lập tức sẽ sinh ra một cái tiểu hài tử tới cấp hắn chơi, Nguyên Bảo mới nín khóc mỉm cười.

Bất quá không quá mấy ngày, Nguyên Bảo liền phát hiện, cái này đệ đệ chỉ sợ một chốc lát còn ra không được, lại thất vọng không thôi.

Nguyên Bảo cảm thấy hắn bị lão cha lừa dối, lão cha là cái kẻ lừa đảo.

Vì dời đi Nguyên Bảo lực chú ý, cũng vì xoay chuyển hình tượng chính mình ở Nguyên Bảo cảm nhận, Lục Lâm làm thuộc hạ người cấp Nguyên Bảo đánh một cái xếp gỗ món đồ chơi.

Nguyên Bảo chơi vui vẻ vô cùng.

Ý thức được cái này xếp gỗ món đồ chơi có thể bán điểm, Lục Lâm làm mấy cái nhàn rỗi thợ mộc, chế tác xếp gỗ món đồ chơi.

Phía trước, còn có rất nhiều mặt khác thị trấn người tới mua khúc viên lê.

Bất quá chỉ cần mua một cái trở về nghiên cứu, mặt khác thị trấn thợ mộc, thợ rèn cũng liền tự nhiên biết, không cần phải tới bọn họ nơi này mua.

Sa huyện bản thổ người, sức mua cũng hữu hạn, khúc viên lê tiêu thụ đình trệ, Lục Lâm liền đem mấy cái thợ mộc đuổi rồi trở về, nghĩ chờ có sống lại đem người triệu hồi tới.

Không sống liền không tiền công, còn không có miễn phí cơm trưa ăn, mấy cái ăn rồi nha môn đồ ăn gia hỏa, ở nhà đãi mấy ngày, bỗng nhiên không thói quen lên.

Nghe nói lại có sống, hấp tấp chạy tới, chọc đến mấy cái không sống thợ rèn hâm mộ không thôi.

Lục Lâm đem xếp gỗ phương pháp, nói cho vài người, làm cho bọn họ đi bận việc.

Mấy cái thợ mộc đối với Lục Lâm theo như lời xếp gỗ sử dụng, thập phần mờ mịt, cảm thấy Lục Lâm làm cái này, căn bản không ai mua, bất quá, đưa tiền chính là đại gia, vài người vẫn là bận việc khai.

....

Xưởng rượu sinh ý dần dần đi lên, chung quanh huyện thành người, dần dần đều biết tới rồi bọn họ nơi này rượu hàng ngon giá rẻ.

Có không ít chung quanh huyện thành người, chạy đến bọn họ nơi này mua rượu.

Lục Lâm đối với tình huống này, thập phần cao hứng.

Trần Tiểu Mạch đi rồi, Nguyên Bảo tâm tình vẫn luôn không phải quá hảo, Lục Lâm làm phòng bếp cấp Nguyên Bảo làm một nồi rượu nhưỡng bánh trôi.

Lục Lâm nhất thời không quản Trần Tiểu Mễ mang theo Thẩm Trì đem một nồi rượu nhưỡng bánh trôi ăn sạch sẽ, làm Lục Lâm thập phần vô ngữ.

Trần Tiểu Mễ mang thai lúc sau, Lục Lâm liền không cho Trần Tiểu Mễ uống rượu.

Có thể là bởi vì như vậy, đem Trần Tiểu Mễ cấp thèm hỏng rồi, liền tiểu hài tử thức ăn đều đoạt.

Lục Lâm thấy việc đã đến nước này, quyết định vẫn là ủy khuất một chút nhi tử hảo.

....

Kỷ Thành Khang đám người một đường hướng tới kinh đô phương hướng xuất phát.

Đoàn xe bên trong có mười mấy cường tráng binh lính, dọc theo đường đi cũng không có người dám trêu.

Trần Tiểu Mạch ngồi trên lưng ngựa, có chút khí phách hăng hái.

Lục Lâm chuẩn bị một con choai choai mã, vẫn là thực dịu ngoan, Trần Tiểu Mạch có đôi khi nhàm chán, cũng sẽ ra tới kỵ một hồi.

"Hôm nay chỉ sợ đến không được thị trấn, chỉ có thể tại dã ngoại một ngày." Kỷ Thành Khang nhìn sắc trời nói.

"Muốn cắm trại sao?" Trần Tiểu Mạch hưng phấn hỏi.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Thật tốt quá."

Kỷ Thành Khang nhìn Trần Tiểu Mạch, bất đắc dĩ cười cười.

Ngay từ đầu, biết Lục Lâm cho Trần Tiểu Mạch đi theo đồng hành, Kỷ Thành Khang còn có chút lo lắng tiểu song nhi quá kiều khí, trên đường khóc nháo.

Bất quá, mấy ngày xuống dưới, Kỷ Thành Khang phát hiện Trần Tiểu Mạch chắc nịch thực, tựa hồ đối cắm trại loại này vất vả sự tình, cũng thực cảm thấy hứng thú, cùng hắn ở trong kinh gặp qua những cái đó gia đình giàu có song nhi hoàn toàn không giống nhau.

Trần Tiểu Mạch từ trên ngựa nhảy xuống tới, chui vào xe ngựa bên trong, phủng một khối to huân thịt ra tới.

Trần Tiểu Mạch lấy ra tới đồ ăn chung quanh mấy cái thân binh đôi mắt thiếu chút nữa dính ở kia huân thịt phía trên.

Kỷ Thành Khang nhìn mấy cái thân vệ nóng rực ánh mắt, cảm thấy vài người biểu hiện quá mức phát hỏa.

Kỷ Thành Khang ho nhẹ một tiếng, mấy cái binh lính ý thức được không ổn, sôi nổi thu hồi ánh mắt.

Trần Tiểu Mạch huân thịt, tựa hồ là Lục Lâm đặc chế, sái không ít gia vị, nướng ngoại tiêu lí nộn, ăn lên, hương vị cực hảo.

Trần Tiểu Mạch dâng lên một cái đống lửa, đem huân thịt nướng nướng, lại dùng Lục Lâm cho hắn đao, cắt ra một khối thịt.

Kỷ Thành Khang nhìn Trần Tiểu Mạch đao, đôi mắt bên trong hiện lên vài phần dị sắc.

Trần Tiểu Mạch đao có thể co rút lại, tiểu xảo sắc bén, thập phần dùng tốt.

Kỷ Thành Khang tự nhận kiến thức rộng rãi, lại chưa thấy qua đao như vậy bao giờ.

Trần Tiểu Mạch thiết một khối to thịt, đưa vào trong miệng, lại cắt hai khối, phân cho Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An.

Trần Tiểu Thái nhìn Kỷ Vân An trên tay thịt, đối Kỷ Vân An càng thêm nhìn không thuận mắt.

Trần Tiểu Thái cắn một ngụm thịt, mơ hồ nghe được chung quanh nuốt nước miếng thanh âm.

Trần Tiểu Thái bất đắc dĩ, cắt hai bàn thịt, phân cho cùng đường người, thắng được đại gia một mảnh cảm tạ tiếng động.

"Trần tiểu thiếu gia, các ngươi chuẩn bị thật đúng là đầy đủ đâu."

Trần Tiểu Thái thẹn thùng cười cười.

"Nghèo gia phú lộ sao."

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Lục ca khả năng đã sớm suy xét tới rồi loại tình huống này, cho nên huân thịt heo chân, liền chuẩn bị tốt mấy cái.

"Ta trước kia cũng ăn qua huân thịt, nhưng là, hương vị so với cái này, kém xa, rốt cuộc là như thế nào làm a!"

Trần Tiểu Thái: "......"

Hắn cũng không biết Lục Lâm là như thế nào làm, Lâm ca tay nghề, so với đầu bếp khá hơn nhiều.

Trần Tiểu Thái ăn huân thịt, nhịn không được tưởng niệm Lục Lâm.

Lục Lâm vừa mới ở rể đến Trần gia tới thời điểm, Trần Tiểu Thái xem Lục Lâm một chút cũng không vừa mắt.

Lục Lâm cũng thường thường cấp Trần Tiểu Thái ngáng chân, hai người chi gian, hơi có chút như nước với lửa.

Lúc sau tuy rằng Trần Tiểu Thái đối Lục Lâm vui lòng phục tùng, nhưng là, vẫn

là thường thường giả bộ không phục bộ dáng.

Muốn đi kinh đô, Trần Tiểu Thái bỗng nhiên hoài niệm Lục Lâm đối tiền đồ có chút mê mang.

Trần Tiểu Mạch là cái vạn sự không quan tâm, ăn qua cơm chiều, liền chạy tới trong xe ngủ.

Trần Tiểu Thái nhìn Kỷ Vân An cho Trần Tiểu Mạch che lại chăn, sắc mặt banh gắt gao.

....

Trần Tiểu Thái đám người đi hơn một tháng lúc sau, Trần Tiểu Mễ sinh hạ một cái nam oa, đặt tên Lục Nhất Phi, lấy một bước lên trời chi ý, nhũ danh Trùng Trùng.

Sinh cái nam oa ra tới, Trần Tiểu Mễ vẫn là thật cao hứng.

Lục Lâm không để bụng nam nữ, Trần Tiểu Mễ ở Lục Lâm hun đúc, đối việc này cũng xem nhẹ, nhưng là người nơi này vẫn là đều mong sinh cái nam oa.

Tiểu hài tử bệnh hay quên Trần Tiểu Mạch vừa ly khai thời điểm, Nguyên Bảo còn làm ầm ĩ muốn tiểu thúc.

Trùng Trùng ra tới, Nguyên Bảo lực chú ý, liền chuyển dời đến đệ đệ trên người.

Cùng Nguyên Bảo giống nhau, Trùng Trùng món chính cũng là sữa dê.

Kỳ thật Nguyên Bảo đã thật lâu không uống sữa dê, bất quá, nhìn đến Trùng Trùng uống sữa dê, Nguyên Bảo tựa hồ đã chịu kéo, luôn là nhịn không được trộm uống cái một ngụm.

Lục Lâm rơi vào đường cùng, nấu sữa dê thời điểm, đành phải nhiều nấu một ít, tới uy hai cái bảo bảo.

Thẩm Trì thực thích sinh ra tới Trùng Trùng, có đôi khi sẽ qua tới nhìn xem, thuận tiện suy nghĩ chính mình sẽ sinh một cái cái dạng gì oa oa ra tới.

"Trì thúc thúc, ngươi xem đệ đệ rất béo."

Thẩm Trì bất đắc dĩ cười cười, nói: "Ngươi đệ đệ không mập."

"Ngươi xem, ngươi xem đều là thịt." Nguyên Bảo nói.

Thẩm Trì: "......"

Trùng Trùng mở to mắt, đối với Nguyên Bảo lộ ra một cái vô xỉ tươi cười.

"Trì thúc thúc, ta nói hắn béo, hắn cười, ngươi xem hắn cười nhiều vui vẻ, đệ đệ là cái đồ ngốc."

Thẩm Trì: "......"

Trần Tiểu Mễ đi đến.

"A Trì, phòng bếp hầm canh gà, ngươi đi uống một ít đi."

Thẩm Trì đỏ hồng mặt, nói: "Ta... Tiểu Mễ ca, không cần như vậy phiền toái."

Người trong nhà ăn cơm, đều là có cố định giờ cơm, bây giờ cũng không phải giờ cơm.

"Mau đi đi, đừng để đói."

Thẩm Trì gần nhất nôn ghén rất lợi hại, ăn vào đồ vật liền nhổ ra.

Trần Tiểu Thái không ở, Trần Tiểu Mễ đối Thẩm Trì sự tình thập phần để bụng.

Nguyên Bảo có chút kích động nói: "Cha, ta có hay không canh gà uống a!"

"Không có." Trần Tiểu Mễ tức giận nói.

Nguyên Bảo phồng lên quai hàm, nói: "Vì cái gì không có a!"

Trần Tiểu Mễ nhìn Nguyên Bảo, nói: "Ngươi xem ngươi mặt, quá mượt mà."

Nguyên Bảo rầu rĩ nói: "Lâm cha nói, ta đây là phúc hậu."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Lục Lâm gia hỏa này, chính là cái tiểu hài tử nô, nhà mình hài tử thế nào đều là tốt nhất.

Trần Tiểu Mễ ở ủ rượu xưởng dạo qua một vòng.

Ủ rượu xưởng bên trong, có rất nhiều cái công nhân đang ở bận rộn.

Rượu nhưỡng ra tới lúc sau, một bộ phận sẽ đưa hướng quân doanh, một khác bộ phận sẽ đưa hướng quanh thân mấy cái thị trấn, dư lại một bộ phận lưu tại Sa huyện tiêu thụ.

Lục Lâm cùng quân doanh bên trong người thương lượng hảo, quân doanh người tới nghỉ tắm gội rằng liền giúp Lục Lâm đưa hóa, đến tiền công, liền dùng rượu cùng mỹ thực tới trừ.

Ủ rượu sinh ý, vẫn là Lục Lâm trên tay kiếm tiền sinh ý nhiều nhất.

Lục Lâm nhìn bị cuồn cuộn không ngừng đưa ra đi rượu, có chút lo lắng cho Trần Tiểu Thái.

....

Trần Tiểu Thái đám người một đường xóc nảy, cuối cùng tới kinh thành.

Trần Tiểu Thái rất là bỏ được tiêu tiền, mỗi khi đến một cái huyện thành, cũng không tiếc tiền tài, chuẩn bị thức ăn.

Ăn người miệng đoản, mấy cái hộ vệ đều đối Trần Tiểu Thái ấn tượng thập phần hảo.

Trần Tiểu Mạch bái cửa sổ xe, nhìn hùng vĩ cửa thành, đôi mắt trừng tròn tròn, thật là lợi hại a!

Thật nhiều người a!

Trần Tiểu Thái nhìn trấn trên người, căng lại mặt.

Sa huyện, chỉ cần xuyên y phục tề tề chỉnh chỉnh, không có mụn vá, liền tính không tồi.

Nhưng là, kinh đô liền bất đồng, trên đường không ít ăn mặc hoa phục, treo ngọc bội người đi đường, một thân trang phục mấy chục thậm chí thượng trăm lượng, có khối người.

Trần Tiểu Thái đám người đi theo Kỷ Thành Khang đi Kỷ gia.

Kỷ Thành Khang đã từ Kỷ gia phân đi ra ngoài, ở bên ngoài mặt khác trí tòa nhà, Kỷ Thành Khang đem Trần Tiểu Thái đám người đưa tới trong nhà.

Kỷ Thành Khang trở lại Kỷ gia không lâu, liền rời đi.

Kỷ Thành Khang hồi kinh báo cáo công tác thời gian không dài, trong khoảng thời gian này, hắn muốn bái phỏng gia tộc lão nhân, liên hệ trong triều đồng liêu, còn phải cho Kỷ Vân An an bài học viện,

Hành trình an bài thập phần chi khẩn.

Trần Tiểu Thái nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Ngươi thúc thúc đi rồi, chúng ta cũng nên hành động."

Kỷ Vân An gật gật đầu, trong lòng tràn ngập lý tưởng hào hùng.

Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An đi ra cửa, quyết định đi trước tìm kiếm này trong thành thuyết thư tiên sinh, làm cho bọn họ giảng Tôn Ngộ Không mở đầu hai cái chuyện xưa, dùng để khai hỏa mức độ nổi tiếng, đạt tới tuyên truyền mục đích.

Kinh đô không ít trà lâu, đều trang bị thuyết thư tiên sinh, đi trà lâu uống trà là không ít trách người tiêu khiển chi nhất.

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Thái thăm viếng mấy nhà đại trà lâu, đều bị người cấp cự tuyệt.

Cũng may Kỷ Vân An còn có điểm mặt mũi, bằng không bọn họ khả năng liền không phải khách khí bị người đưa ra tới, mà là bị người đuổi ra ngoài!

Trần Tiểu Thái có chút buồn bực nói: "Những người này, đều không cao hứng phản ứng chúng ta a!"

Thuyết thư tiên sinh, căn bản không tin được bọn họ a!

Trần Tiểu Thái ở Liễu Trấn cũng là có uy tín danh dự nhân vật, tới kinh đô bị người như thế lãnh đãi, không cấm có chút hụt hẫng.

Kỷ Vân An sắc mặt hơi hơi đỏ lên, mơ hồ cảm thấy, bọn họ sẽ bị người như thế lãnh đãi, khả năng bởi vì hắn mặt mũi không đủ đại.

"Ta nghĩ chúng ta đến tìm mấy nhà cấp bậc thấp một ít trà lâu."

Kỷ Vân An cảm thấy Lục Lâm nói chuyện xưa phi thường chi hảo, xuất sắc ngoạn mục, thắng qua hắn nghe qua những cái đó chuyện xưa muôn vàn, cho nên, mới có thể ngay từ đầu liền đi tìm những cái đó kinh đô nổi tiếng nhất trà lâu, nhưng là, thực tiễn nói cho Kỷ Vân An, hắn khả năng sai rồi.

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Thái tìm nửa ngày, rốt cuộc tìm được rồi một nhà Vân Hiên trà lâu, nguyện ý giảng bọn họ chuyện xưa.

Vân Hiên trà lâu nguyên bản có cái lợi hại thuyết thư tiên sinh, trước đó không lâu bị người đào đi rồi, gần nhất thay một cái không trâu bắt chó đi cày, trình độ không có phía trước cái kia cao.

Gần nhất trà lâu bên trong sinh ý càng ngày càng giảm, Kỷ Vân An đi tìm tới thời điểm, chủ tiệm cảm thấy này có lẽ là cái chuyển cơ, liền đồng ý.

Kỷ Vân An cùng Vân Hiên trà lâu lão bản Triệu Hách, trao đổi một chút chuyện xưa chi tiết.

Triệu Hách nghe được thạch hầu xuất thế, bàn đào thịnh yến, đại náo thiên cung...... Không cấm tràn đầy kích động.

"Sẽ hỏa, câu chuyện này, nhất định sẽ hỏa."

Triệu Hách nghe Kỷ Vân An nói mở đầu, nhịn không được vỗ án tán dương.

Kỷ Vân An nói hai đoạn liền kết thúc, Triệu Hách chưa đã thèm, chính là kéo Kỷ Vân An lại nói một cái chương.

Kỷ Vân An, Trần Tiểu Thái cùng Triệu Hách thương lượng hảo lúc sau, liền rời đi.

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Thái rời đi lúc sau, liền tìm một nhà thư cục, đem Tây Du Ký thượng sách in ấn ra tới.

....

Vân Hiên trà lâu tuy rằng bởi vì thuyết thư tiên sinh chạy, xuống dốc một ít, nhưng là, vẫn là có không ít trung thực lão khách hàng.

Hôm nay Vân Hiên trà lâu bắt đầu giảng Tôn Ngộ Không chuyện xưa, tức khắc thắng được mọi người reo hò.

Nghe quán lão chuyện xưa một chúng khách hàng hoàn toàn bị chuyện xưa bên trong kỳ quái thế giới hấp dẫn mãnh liệt yêu cầu thuyết thư tiên sinh tiếp tục giảng đi xuống.

Bất quá, trà lâu lão bản rất là minh bạch phóng trường tuyến, câu cá lớn đạo lý, vẫn là tỏ vẻ dục biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, lần tới phân giải.

Có ngày đầu tiên đi nghe chuyện xưa người tuyên truyền, ngày hôm sau đi trà lâu người liền càng nhiều.

Bổ thiên Ngũ Thải Thạch, ăn có thể trường sinh bất lão bàn đào, có thể đi vội vạn dặm thiên mã, mười vạn cân trọng Như Ý Kim Cô Bổng......

Tây Du Ký bên trong, kia thế giới thần kỳ, đem một chúng chưa hiểu việc đời khách nhân, nghe sửng sốt sửng sốt.

Trong lúc nhất thời, đầu đường cuối ngõ nhiệt nghị đều là Tây Du Ký câu chuyện, Vân Hiên trà lâu cũng đi theo phát hỏa một phen.

Ngày thứ nhất, thứ hai còn hảo, ngày thứ ba, thứ tư, lục tục lại đây người ùn ùn không dứt.

Vân Hiên trà lâu từng buổi chật ních, lầu trên lầu dưới đều đứng đầy người nghe, không ít khách nhân đều là nghe cảm xúc kích động.

Triệu Hách làm Vân Hiên trà lâu lão bản, cũng thường xuyên bị người đề cập.

Triệu Hách nguyên bản bởi vì trợ thủ đắc lực bị đào đi sự tình, tức giận phi thường, bây giờ lại cảm thấy nhờ họa được phúc.

Nếu là nguyên lai hắn thuyết thư tiên sinh không đi, hắn chưa chắc sẽ tiếp thu Kỷ Vân An cái này tiểu mao hài kiến nghị, giảng tân chuyện xưa, rốt cuộc Kỷ Vân An thoạt nhìn vẫn là quá tuổi trẻ.

Trà lâu khách nhân quá nhiều, Triệu Hách mỗi ngày chỉ là thu thưởng thưởng bạc cũng thu kha khá.

------oOo------

Chương 131: Trà lâu bán thư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Thái trước mặt bày hai trăm quyển sách Tây Du Ký là hai người vừa mới được giao đến.

Trần Tiểu Thái tới lúc sau, liền thu mua một nhà mau đóng cửa thư cục ấn chế Tây Du Ký, vì bảo đảm bảo bí mật, Kỷ Vân An đem thư cục bên trong người đều đổi thành người một nhà.

"Hảo, đồ vật ra tới, ngày mai liền cầm đi Vân Hiên trà lâu bán ra."

Kỷ Vân An cân nhắc Tây Du Ký chuyện xưa, đã nói mấy ngày rồi, hẳn là đã có không ít người ủng hộ.

Rất nhiều người đều nóng lòng biết phía dưới chuyện xưa tình hình cụ thể và tỉ mỉ, lúc này, lấy thư đi bán ra, hẳn là có thể bán đi.

Trần Tiểu Thái có chút chờ mong nói: "Hy vọng có thể đều bán đi."

Kỷ Vân An tin tưởng tràn đầy nói: "Nhất định có thể."

Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An mang theo thư đi trà lâu tìm Triệu Hách, hai người đến trà lâu thời điểm, liền nhìn thấy Triệu Hách ở cùng một cái trung niên nam tử tranh chấp, Triệu Hách không kiên nhẫn làm người đem người kéo đi ra ngoài.

Trà lâu chung quanh vây quanh không ít người, vài người thấy trung niên nam tử bị đuổi ra tới, cười nhạo một hồi.

Trung niên nam tử bị mọi người một trận chế nhạo, thẹn quá thành giận, xám xịt bước đi.

Triệu Hách nhìn đến Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Thái lại đây, lộ ra một cái nhiệt tình tươi cười.

"Hai vị tới."

Triệu Hách gần nhất là xuân phong đắc ý, này Tôn Ngộ Không chuyện xưa chẳng những được không ít bình dân yêu thích, còn được không ít quý nhân để

ý.

Hắn cái này trà lâu, thuộc về trung đê đoan trà lâu, ngày thường tiếp đãi cũng chính là một ít tiểu quan, phú thương.

Nhưng là, mấy ngày nay bất đồng, bởi vì này chuyện xưa chỉ có bọn họ nơi này có giảng, không ít quý nhân đều lại đây nghe.

Ngày thường để đó không dùng phòng, bây giờ mỗi ngày chật ních.

Triệu Hách thậm chí đang nghe chúng bên trong, phát hiện mấy cái hoạn quan, này hoạn quan lại đây nghe, chưa chắc là chính bọn họ muốn nghe, mà là, nghe xong lúc sau, giảng cấp trong cung quý nhân nghe.

Triệu Hách đã sớm hỏi thăm rõ ràng, Kỷ Vân An trước hết tìm đồ lâu cũng không phải bọn họ này một nhà, mà là kinh đô mấy nhà cao cấp trà lâu.

Bất quá, kia mấy nhà trà lâu người không tin được Kỷ Vân An, cấp cự tuyệt, này sẽ kia mấy nhà trà lâu lão bản tựa hồ đều thực hối hận.

Biết được này một tình huống, Triệu Hách càng thêm đắc ý, cảm thấy chính mình tuệ nhãn thức tinh anh, mắt sáng như đuốc.

"Triệu lão bản, đó là ai a!"

Triệu Hách bĩu môi, mặt trầm xuống nói: "Một cái bạch nhãn lang, hắn là chúng ta cửa hàng nguyên bản thuyết thư tiên sinh."

Cái này thuyết thư tiên sinh nguyên bản là hắn bồi dưỡng ra tới, hắn tự nhận cấp gia hỏa này đãi ngộ cũng không tồi.

Kết quả, gia hỏa này nổi danh, liền chạy đến đối thủ của hắn bên kia, còn dõng dạc nói cái gì, hắn mấy năm nay là vì tình nghĩa mới lưu tại hắn cửa hàng lấy hắn trình độ, đãi ở hắn cái này trà lâu là nhân tài không được trọng dụng.

Hoa như vậy đại sức lực, liền bồi dưỡng ra một cái bạch nhãn lang, Triệu Hách cấp người này khí cái thất khiếu bốc khói, không nói đến trong tiệm tiền lời vấn đề, gia hỏa này làm như vậy, chính là đại đại quét mặt mũi của hắn.

Phía trước, bởi vì người nọ đi theo địch duyên cớ, hắn không thiếu bị người chê cười, không ít bạn tốt đều trêu chọc hắn không biết nhìn người, liền cái thủ hạ đều quản không được.

Hắn bên này trà lâu, gần nhất từng buổi chật ních, sinh ý tốt đến không được, hắn kia đối thủ trà lâu liền thảm, người đều đến hắn bên này, đối phương trà lâu sinh ý, tự nhiên liền kém, hắn kia đối thủ cũng là cái bạo tính tình, lo pha trà lâu sinh ý không tốt, liền đem hỏa rải tới rồi kia bối chủ đồ vật trên người, nguyên bản tốn số tiền lớn đào tới người, nói không cần liền từ bỏ.

Này mặt khác trà lâu cũng biết người này bối chủ sự tình, đều không muốn dùng hắn, vì thế tên kia cư nhiên da mặt dày, lại chạy về tới đối hắn biểu trung thành, chỉ là người như vậy, hắn như thế nào có thể lại dùng a!

"Đây là thượng sách sao?"

Biết Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An muốn mang thư tới trà lâu, Triệu Hách đã sớm đang chờ.

"Triệu lão bản, ngày mai chúng ta muốn bắt đầu bán thư, mong rằng đến lúc đó, ngài gia thuyết thư tiên sinh có thể hỗ trợ nói hai câu."

Triệu Hách phiên một chút thư, phát hiện đại bộ phận chuyện xưa đã giảng qua, nhưng mặt sau mấy cái chuyện xưa còn không có tới kịp giảng.

"Cái này tự nhiên."

Triệu Hách lấy ra 400 lượng bạc, chia làm hai phân giao cho Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An.

"Triệu lão bản, ngươi làm gì vậy?"

"Kỷ thiếu, ngươi làm vạn không cần cự tuyệt, đây là cấp Kỷ thiếu ngươi chia hoa hồng, không ngươi này chuyện xưa, ta này trà lâu cũng không hảo khởi tử hồi sinh a! Hơn nữa, gần nhất ta này trà lâu gần nhất có không ít quý nhân tới, đây chính là một bút vô hình tài phú."

Gần nhất phụ thân hắn đều khen hắn có bản lĩnh đâu.

Kỷ Vân An cũng xác thật có chút thiếu tiền, cũng không cùng Triệu Hách khách khí, vốn dĩ bọn họ hiệp nghị bên trong, chính là có phần hoa hồng này.

Kỷ Vân An cùng Triệu Hách thương lượng một chút, Tây Du Ký thượng sách thư tịch lấy một quyển một lượng bạc bán ra.

Sách này tịch ở một canh giờ trong vòng, đã bị một đoạt không còn, không ít người mua đều là mười mấy hai mươi quyển.

Trần Tiểu Thái nguyên bản còn lo lắng ấn có chút nhiều, xem cái này tình hình, quyết định lại nhiều hơn ấn một đám.

Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An ở Triệu Hách mời dưới, ở trà lâu bên trong ngồi một hồi.

Nghe phía dưới người không được âm thanh ủng hộ, Trần Tiểu Thái không cấm có chút kích động.

"Câu chuyện này thật sự thực được hoan nghênh đâu." Kỷ Vân An nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, thầm nghĩ: Vẫn là kinh đô ăn no chống không có chuyện gì người nhiều a!

Nếu là ở Sa huyện, mới sẽ không có người nhàn đến nhàm chán, mỗi ngày ngồi xổm trà lâu nghe chuyện xưa.

Trần Tiểu Thái thì thào nói: "Lâm ca nói, kinh đô sinh ý hảo làm."

Lâm ca quả nhiên rất có dự kiến trước a!

Trần Tiểu Thái từ trà lâu bên trong ra tới, vẫn là có chút như lọt vào trong sương mù.

Vừa mới hắn ở trà lâu bên trong bán thư thời điểm, một đống người lại đây đoạt, nhưng đem Trần Tiểu Thái hoảng sợ.

"Hai vị tiểu ca, hảo xảo a!"

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Thái đi ở trên đường, một cái hoa phục nam tử ngăn ở hai người trước mặt.

Trần Tiểu Thái nhận ra tới, người này là Vân Hồ trà lâu chưởng quầy, mấy ngày trước, bọn họ đi tìm người này thời điểm, bị người đuổi ra tới kia trong tiệm gã sai vặt đôi mắt lớn lên ở trên đỉnh đầu, lời nói, rất là không dễ nghe.

Bây giờ người này ngăn ở phía trước, hắn là hối hận, trên thực tế, hai ngày này bọn họ đã không phải lần đầu tiên bị ngăn cản.

Mấy cái trà lâu chưởng quầy mục đích đại đồng tiểu dị, bất quá, đều bị hai người cự tuyệt.

Kỷ Vân An tiến lên, cùng trà lâu lão bản giao thiệp một phen.

Cùng Trần Tiểu Thái so sánh vẫn là Kỷ Vân An cùng những người này giao tiếp kinh nghiệm phong phú một ít, bởi vì cùng Triệu lão bản đã nói trước, cái này lão bản yêu cầu, Kỷ Vân An vẫn là cự tuyệt.

....

Trần Tiểu Mạch ăn điểm tâm, đôi mắt lượng lượng.

Trần Tiểu Mạch trước mặt vài loại điểm tâm là Kỷ Vân An từ trên đường mua tới.

"Nhị ca, này kinh đô ăn ngon, thật sự không ít đâu." Trần Tiểu Mạch nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, "Kinh đô ăn ngon không ít, kẻ có tiền càng không ít."

"Tiểu Mạch, này đó điểm tâm hoa bao nhiêu tiền a!" Trần Tiểu Thái thuận miệng hỏi.

"Này một hộp một lượng bạc, ta nghe trong nhà gã sai vặt nói." Trần Tiểu Mạch nói.

Trần Tiểu Thái run rẩy một chút, nói: "Giựt tiền a!"

Trần Tiểu Mạch rầu rĩ nói: "Là có chút quý, bất quá, Kỷ đại ca nói, kinh đô giá hàng chính là như vậy."

Trần Tiểu Thái thở dài, tuy rằng hắn kiếm lời rất nhiều tiền, nhưng là, một chốc một lát quan niệm vẫn là thay đổi không được, cũng khó trách kinh đô những cái đó nhà giàu công tử cảm thấy hắn là đồ nhà quê, khuyết thiếu nội tình a!

Mặc kệ nói như thế nào, kinh đô sinh ý xác thật hảo làm, khó trách Lục Lâm sẽ làm hắn tới kinh thành phát tài, quả nhiên là thực hảo phát tài, này lượng bạc một quyển thư, cư nhiên một chút toàn bán hết.

"Vẫn là chúng ta Sa huyện đồ vật tiện nghi." Trần Tiểu Thái nói.

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Kỳ thật này điểm tâm, còn không có bằng ta làm ăn ngon đâu."

Trần Tiểu Mạch một bên nói, một bên đem điểm tâm ăn cái tinh quang.

Trần Tiểu Thái nhìn Trần Tiểu Mạch phình phình quai hàm, thầm nghĩ: Hoa đi,

hoa đi, chỉ cần kiếm so hoa nhiều là được.

Trần Tiểu Thái vặn ngón tay, tính toán một chút chính mình đến kỳ có thể kiếm bao nhiêu tiền, tính tính liền cảm thấy tiền đồ một mảnh quang minh.

Trần Tiểu Thái thô thô tính ra một chút, cảm thấy hắn này một chuyến hẳn là có thể mang cái liên can lượng bạc trở về, đến lúc đó Thẩm Trì khẳng định sẽ bị dọa nhảy dựng.

Trần Tiểu Thái bỗng nhiên nhớ tới Lục Lâm mới đặt ở trong miệng một câu, không cần bị bần cùng hạn chế tưởng tượng.

Trần Tiểu Thái có đôi khi cảm thấy Lục Lâm có điểm thần kinh hề hề, thường thường sẽ nhắc mãi một ít hắn căn bản nghe không hiểu nói.

Bất quá bây giờ Trần Tiểu Thái lại giống như có vài phần hiểu ra, Trần Tiểu Thái bỗng nhiên cảm thấy Lục Lâm, quả nhiên rất lợi hại a!

"Nhị ca, ngươi nói ra đi làm buôn bán, sinh ý hảo làm sao? Kiếm tiền sao?" Trần Tiểu Mạch hỏi.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ân, kiếm tiền, kiếm lời rất nhiều tiền."

Sa huyện rất nhiều nông dân đều là ăn không đủ no, một cái tiền đồng hận không thể bẻ thành hai cái hoa.

Kinh đô liền bất đồng, rất nhiều người vừa sinh ra liền cẩm y ngọc thực, vì cùng hoa khôi nương tử xuân phong nhất độ, tiêu phí mấy cũng không tiếc.

Nhìn hôm nay chuyện xưa thư bị tranh đoạt, còn có người tới sau không có mua được thư, đấm ngực dừng chân, Trần Tiểu Thái tâm tình không cấm có chút phức tạp.

Cửa son rượu thịt thúi, ngoài đường xác chết đói a!

Trần Tiểu Mạch có chút kích động nói: "Thật tốt quá, nhị ca, ngươi kiếm tiền, muốn nhiều cho ta mua điểm ăn ngon a!"

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Hảo."

....

Kỷ Thành Khang sắc mặt cổ quái nhìn Kỷ Vân An, nói: "Cái kia Tôn Ngộ Không chuyện xưa là ngươi làm ra tới?"

Kỷ Thành Khang trở về lúc sau, liền vẫn luôn rất bận rộn, vội vàng cấp Kỷ Vân An liên hệ thư viện, hắn không nghĩ tới chỉ chớp mắt, Kỷ Vân An liền nổi danh.

Kỷ Thành Khang vẫn là ở bạn bè trong miệng nghe được Kỷ Vân An sự tình, nói là Kỷ Vân An gần nhất ở bán chuyện xưa thư, hẳn là kiếm lời không ít tiền.

Còn có người muốn cho hắn hỗ trợ, muốn đi cái cửa sau, trước tiên mua được trung sách cùng hạ sách thư tịch.

Kỷ Thành Khang nguyên bản còn cảm thấy bạn bè quá hồ nháo, bất quá một quyển thoại bản, cư nhiên như vậy nhớ thương.

Kết quả, liên tiếp có người muốn từ hắn nơi này đi cửa sau, Kỷ Thành Khang không cấm bị sợ ngây người.

Kỷ Thành Khang không nghĩ tới, một cái chuyện xưa mị lực, cư nhiên có thể như thế to lớn, làm một ít ngày thường rụt rè tự trọng bạn tốt cầu đến hắn trên đầu.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Kỷ Vân An lấy ra ba trăm lượng bạc cấp Kỷ Thành Khang xem.

Kỷ Thành Khang xem run rẩy một chút khóe miệng.

"Nhiều như vậy."

Kỷ Thành Khang thầm nghĩ: Kỷ Vân An trở về còn không có mấy ngày đi, lần này tử liền kiếm lời mấy trăm lượng bạc.

Kỷ gia danh nghĩa một gian đại cửa hàng, một năm cũng bất quá hơn hai trăm lượng bạc tiền lời.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đây là đệ nhất sóng bạc, quá mấy ngày, chúng ta muốn lại bán một đợt."

Kỷ Thành Khang có chút hồ nghi nhìn Kỷ Vân An.

"Câu chuyện này là ai nói cho ngươi, ta nghe nói, đây là ngươi viết?"

Kỷ Vân An lắc lắc đầu, nói: "Là Lục đại nhân giảng, ta chỉ là phụ trách ký lục, bất quá, Lục đại nhân nói này chuyện xưa cũng không phải hắn nhớ tới, hắn cũng là nghe trong núi một cái lão nhân giảng."

"Kia cái kia lão nhân đâu?"

"Mấy năm trước đã qua đời."

Kỷ Thành Khang thở dài một tiếng, "Đáng tiếc ngươi cùng Trần Tiểu Thái như thế nào chia làm."

"Ta một nửa, hắn một nửa."

Kỷ Thành Khang có chút khó xử nói: "Chúng ta lấy nhiều."

Kỷ Thành Khang không thói quen chiếm người tiện nghi, câu chuyện này là Lục Lâm nói ra, kia bọn họ liền không nên lên mặt đầu.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Ta cũng cảm thấy là như thế này, bất quá cái này chia làm là đi ra ngoài phía trước, ta liền cùng Lục đại nhân thương lượng tốt, Lục đại nhân nói nếu là ta không cần, liền lấy này bút bạc làm quân tư hảo, coi như là hắn quyên tặng, bọn họ chỉ cần một nửa thì tốt rồi."

Kỷ Thành Khang sửng sốt một chút, nói: "Đảm đương quân tư sao? Vị này Lục đại nhân, thật đúng là vị khó được quan tốt a!"

Kỷ Vân An sắc mặt không cấm có chút cổ quái, Lục Lâm không coi là thanh liêm quan, bất quá, cũng không phải cái gì tham quan.

Kỷ Vân An bỗng nhiên nghĩ tới Trần Tiểu Mạch phía trước nói qua, một cái quan tốt, là có thể mang phía dưới dân chúng cùng nhau phát tài, dưỡng phì chính mình, lại đem thôn dân cũng dưỡng phì.

Kỷ Vân An nguyên bản cảm thấy đây là lời nói vô căn cứ, hiện tại bỗng nhiên cảm thấy, tựa hồ cũng có như vậy điểm đạo lý.

Nhìn trước mặt bạc, Kỷ Vân An bỗng nhiên cảm thấy Lục Lâm người này biến sâu không lường được lên, tiền không phải vạn năng, không có tiền là trăm triệu không thể.

Kỷ Vân An biết, Kỷ Thành Khang trong khoảng thời gian này, muốn cho hắn an bài cái hảo thư viện, ăn không ít bế môn canh tạo thành như vậy kết quả, cùng tiền cũng có chút quan hệ.

Kỷ Vân An nguyên bản còn cảm thấy Lục Lâm lời này hơi tiền mười phần, bây giờ lại cảm thấy rất có đạo lý, mặc kệ nói như thế nào, có tiền luôn là tốt.

------oOo------

Chương 132: Hô mưa gọi gió

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái ở kinh đô sinh ý làm hô mưa gọi gió, Tây Du Ký thượng trung hạ tam sách thư tịch đều bán điên rồi, thêm ấn vài lần, vẫn là bán thập phần lửa nóng.

Ở đẩy ra Tây Du Ký thượng trung hạ tam sách lúc sau, Kỷ Vân An lại đẩy ra Tây Du Ký bìa cứng bản, Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Thái thỉnh người vẽ tranh minh hoạ.

Bìa cứng bản tây du ký tổng cộng ấn một trăm sách, một bộ tám lượng bạc.

Bìa cứng bản Tây Du Ký đẩy ra lúc sau, lại tao ngộ điên đoạt, rất nhiều mua thượng trung hạ tam sách Tây Du Ký người, lại mua một bộ làm cất chứa.

Trần Tiểu Thái nghe nói, cái này Tây Du Ký tựa hồ thực chịu nhà giàu tiểu thư hoan nghênh, rất nhiều gia đình giàu có tiểu thư, làm thủ hạ nha hoàn ra tới mua thư.

Trần Tiểu Thái phát hiện kinh đô rất nhiều người đều đem bạc hoa không chớp mắt a!

Tám lượng bạc một bộ thư tịch, mua lên không nương tay.

Bởi vì bìa cứng bản thư tịch là hạn lượng tiêu thụ, rất nhiều người đều lấy có thể cướp được một bộ vì vinh.

Trần Tiểu Thái nguyên bản còn cảm thấy tám lượng bạc một bộ thư quá quý, chỉ sợ mua người sẽ không nhiều.

Kết quả lại phát hiện, căn bản không đủ bán a!

Bìa cứng bản thư, tám lượng một bộ, vẫn là có người mua liền bảy tám bộ, kinh đô kẻ có tiền đối mới nhận thức Trần Tiểu Thái.

Trần Tiểu Thái đánh bàn tính, đôi mắt bên trong tinh quang lập loè.

"Thật nhiều tiền a! "

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Kỷ Vân An thầm nghĩ nhà mình thúc thúc bạc đại bộ phận đều dùng để trợ giúp hắn nguyên lai những cái đó chiến hữu, ở kinh đô dùng tiền địa phương cũng rất nhiều, trước mắt hắn kiếm lời nhiều như vậy tiền, hẳn là cũng là cho thúc thúc giảm bớt gánh nặng.

Trần Tiểu Thái ở kinh đô đãi hơn một tháng thời gian, bào trừ các hạng chi ra, kiếm lời không sai biệt lắm hơn một ngàn lượng bạc.

Nếu là không phân biệt tiền cấp Kỷ Vân An, hắn là có thể kiếm hai ngàn lượng bạc.

Bất quá, Trần Tiểu Thái cũng minh bạch, phân tiền cấp Kỷ Vân An cũng là cần thiết, kinh đô là nơi quyền quý tụ tập, hắn cần thiết có cái hậu trường, này tiền là cho Kỷ Vân An, cũng tương đương với chính là cấp Kỷ Thành Khang.

Nếu là hắn đơn thương độc mã lại đây kinh đô bán thư, có lẽ đã sớm bị người theo dõi, có Kỷ Thành Khang như vậy cá nhân đỉnh, tổng có thể làm người có chút cố kỵ.

Trần Tiểu Thái phát hiện, mấy ngày nay hắn tựa hồ cũng trở thành danh nhân rồi.

Kỷ Thành Khang lo lắng hắn bị cướp bóc, xuất nhập đều sẽ tìm người đi theo hắn, rất nhiều người xem ở Kỷ gia mặt mũi thượng, đối hắn cũng thực tôn kính.

....

Trần Tiểu Mạch cầm đường hồ lô, đi đến, gọi một tiếng.

"Nhị ca, nhị ca."

Trần Tiểu Thái nhìn Trần Tiểu Mạch, đôi mắt bên trong hiện lên vài phần nhu hòa chi sắc.

"Đi ra ngoài chơi?"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Kỷ đại ca mang ta đi ra ngoài chơi, chúng ta cùng đi nhìn con khỉ."

Trần Tiểu Thái: "......"

Con khỉ, trong khoảng thời gian này kinh đô phú quý nhân gia, lưu hành dưỡng con khỉ.

Nguyên bản tựa hồ không có như vậy nhiều người dưỡng, Tây Du Ký câu chuyện này truyền khai lúc sau, đại gia đối con khỉ hứng thú liền lớn, trên đường nơi nơi đều có thể nhìn đến con khỉ biểu diễn.

Không cẩn thận, hắn tựa hồ dẫn dắt trào lưu rồi.

"Kỷ Vân An đâu?" Trần Tiểu Thái thuận miệng hỏi.

Trần Tiểu Mạch lắc lắc đầu, nói: "Hắn đi gặp khách nhân, hắn tựa hồ không cao hứng."

"Biết là cái gì khách nhân?"

Trần Tiểu Mạch nhún vai, nói: "Hình như là cha hắn, nương."

Trần Tiểu Thái híp híp mắt.

Kỷ Vân An mẹ ruột đã sớm đã chết, nếu là hắn nương tới, chỉ sợ cũng là mẹ kế.

Kỷ Vân An năm đó chính là bị cái mẹ kế dưỡng hơi thở thoi thóp đâu.

Trần Tiểu Mạch cùng Trần Tiểu Thái trò chuyện, Kỷ Vân An đi đến.

Trần Tiểu Thái bị chấn một chút.

Trần Tiểu Thái nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Ngươi không sao chứ?"

Kỷ Vân An lắc lắc đầu, nói: "Ta không có việc gì, thúc thúc đã trở lại."

Kỷ Vân An nắm nắm tay, hắn cái này cha từ trước đến nay là mặc kệ hắn, hắn vừa mới về kinh đô thời điểm, thúc thúc vội vàng thế hoạt động học viện sự tình, hắn cha sợ phiền toái cũng không sờ chạm, lúc này tới hắn là nghe nói hắn kiếm lời không ít bạc, cho nên muốn muốn phân một ly canh.

Hắn thúc thúc đã trở lại, hắn cha nên đi rồi, hắn cái này cha đối hắn thúc thúc vẫn là có điểm túng.

Trần Tiểu Thái nhìn Kỷ Vân An, thầm nghĩ: Kỷ Vân An như vậy quan nhị đại, tựa hồ cũng không tốt lắm hỗn a!.

Giống như Kỷ Vân An suy nghĩ như vậy, Triệu Hằng đối với Kỷ Vân An còn có

thể đắn đo cái giá, đối với Kỷ Thành Khang cái này cậu em vợ liền túng chưa nói vài câu, liền xám xịt chạy.

Kỷ Thành Khang đối với Triệu Hằng cái này cậu em vợ lòng có oán khí, cũng không có gì sắc mặt tốt.

Triệu Hằng cùng kia nữ nhân là bị Kỷ Thành Khang oanh đi ra ngoài.

....

"Thúc thúc, người đi rồi?" Kỷ Vân An đi tới Kỷ Thành Khang bên người hỏi.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ngươi kia chuyện xưa ảnh hưởng có chút quảng."

Kỷ Thành Khang nguyên bản cho rằng lời này vốn chính là nhàn hạ khi, dùng để tống cổ thời gian, hiện tại tình huống này, tựa hồ trong cung quý nhân đều thích, những người này thích lời này bổn, Kỷ Vân An cũng liền ở trong cung để lại danh, đây chính là khó được chuyện tốt.

Hắn cái kia tỷ phu, chỉ sợ cũng là bởi vì cái này, cho nên, mới ngồi không yên.

"Ngươi gần nhất kiếm lời không ít."

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Gần nhất lại nhập trướng 800 lượng."

Kỷ Thành Khang vui mừng cười cười, kinh đô rất nhiều người nhìn có tiền, kỳ thật, rất nhiều người chỉ là mặt ngoài nhìn phong cảnh mà thôi.

Kỷ Vân An phụ thân kia chính là như thế, người này là bình thường sinh ra, mặt ngoài rất thanh cao, nhưng lại thích học đòi văn vẻ muốn phong nhã cũng là phải bỏ tiền.

Triệu Hằng quải chính là cái chức quan nhàn tản, cũng không có gì nước luộc, tên hỗn đản này, thiếp thị cưới một phòng lại một phòng, hoa hơn phân nửa là hắn tỷ tỷ của hồi môn, mấy năm nay như vậy cái cách dùng, Triệu gia chỉ sợ đã sớm là cái vỏ rỗng.

Kỷ Vân An hiện giờ như thế bó lớn bó lớn ôm tiền, chỉ sợ Triệu Hằng muốn đỏ mắt.

Trang giống cái thánh nhân dạng, lại nhớ thương một cái hài tử tiền, Kỷ Thành Khang càng xem Triệu Hằng, càng thêm cảm thấy hắn tỷ tỷ năm đó bị mù mắt.

....

Triệu Hằng cùng Liễu Thanh Mi bị Kỷ Thành Khang đuổi ra tới.

Triệu Hằng sắc mặt rất là thật không đẹp.

"Vân An cái này tiểu tử thúi, đi theo hắn cữu cữu, liền ta cái này thân cha đều không nhận."

Triệu Hằng sinh ra không hiện, nhìn đến Kỷ Thành Khang luôn có loại tự ti cảm giác.

"A Hằng ngươi đừng nóng giận, hà tất cùng một cái mãng phu chấp nhặt." Liễu Thanh Mi an ủi nói.

Triệu Hằng rầu rĩ nói: "Tiểu tử này không làm việc đàng hoàng, lộng nói cái gì bổn, thật đúng là cho hắn làm ra điểm danh đường tới a!"

Kỷ Vân An dù sao cũng là Triệu Hằng nhi tử, Kỷ Vân An trở về lúc sau, Triệu Hằng cũng chú ý qua Kỷ Vân An.

Nghe được Kỷ Vân An ở lăn lộn thoại bản thời điểm, Triệu Hằng không cho là đúng, cảm thấy Kỷ Vân An là đi theo Kỷ Thành Khang cái này mãng phu thời gian lâu rồi, bắt đầu không làm việc đàng hoàng, lăn lộn một ít thói tục, đăng không được nơi thanh nhã ngoạn ý, ném hắn mặt.

Lại là không nghĩ tới, Tây Du Ký thật đúng là phát hỏa, theo Triệu Hằng biết, tựa hồ trong cung quý nhân đều thực thích cái này thoại bản.

Triệu Hằng chỉ ở Hàn Lâm Viện treo một cái để đó không dùng, nằm mơ đều tưởng thăng chức, đã biết tin tức này, liền nghĩ tới tới sáo sáo quan hệ, phàm là có thể cùng trong cung quý nhân đáp thượng một chút quan hệ, đối hắn cũng là có lớn lao chỗ tốt.

Triệu Hằng xem Kỷ Thành Khang, Kỷ Vân An đối thái độ của hắn, cân nhắc con đường này, chỉ sợ là đi không thông.

Liễu Thanh Mi nhéo khăn tay, trong lòng rất là không sảng khoái.

Kỷ Tuyết sau khi chết, Kỷ Vân An có một đoạn thời gian, chính là từ Liễu Thanh Mi mang.

Năm đó, chỉ kém một bước, Kỷ Vân An liền chết, kết quả, Kỷ Thành Khang tìm

lại đây, thiếu chút nữa đem nàng bóp chết, cho đến ngày nay, Kỷ Thành Khang vẫn là nàng ác mộng.

Liễu Thanh Mi nguyên bản cảm thấy Kỷ Vân An gia hỏa này, đi theo Kỷ Thành Khang ở biên cương hỗn, không chừng khi nào bị man di cấp giết, nếu không nữa thì chính là cấp Kỷ Thành Khang dưỡng phế đi.

Lại là không nghĩ tới, Kỷ Vân An có thể bằng vào thoại bản như vậy cửa hông, trực tiếp vào triều đình quý nhân mắt, thật sự là gặp may mắn.

So sánh với dưới, nàng nhi tử ngày ngày gian khổ học tập khổ đọc, lại khó có thể trổ hết tài năng, thật sự vất vả.

....

Sa huyện.

Trần Tiểu Mễ nhìn sổ sách, suy nghĩ nói: "Tiểu Thái đi có một đoạn thời gian a!"

Lục Lâm gật gật đầu.

"Là có một đoạn thời gian, không biết Kỷ Thành Khang khi nào trở về."

Trần Tiểu Mễ có chút lo lắng nói: "Hay là đãi ở kinh đô, vui đến quên cả trời đất đi."

Lục Lâm vuốt ve cằm, nói: "Hẳn là sẽ không, chúng ta Tiểu Thái hẳn là cái tâm chí kiên định người."

Trần Tiểu Mễ lo lắng sốt ruột nói: "Ta nghe nói qua một cái chuyện xưa."

"Cái gì chuyện xưa?"

"Có cái người đọc sách gian khổ học tập khổ đọc, trong nhà hết thảy dựa vào nàng phu nhân lo liệu, người nọ đi kinh đô lúc sau, mấy năm không có tin tức thật vất vả có tin tức, lại là hắn kim bảng đề danh, bị kinh thành tiểu thư nhìn trúng, bị chiêu vì rể hiền tin tức." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm: "......"

Loại này chuyện xưa hắn cũng nghe quá không ít, tục ngữ nói rất đúng, trượng nghĩa thường ở đồ cẩu bối, phụ lòng nhiều người là đọc sách lang a!

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm vẻ mặt dáng vẻ đắc ý, hắc mặt nói: "Ngươi lại ở miên man suy nghĩ cái gì đâu? Vẻ mặt thiếu tấu."

Lục Lâm vẫy vẫy tay, nói: "Không có gì."

Lục Lâm thu liễm sắc mặt, nhìn Trần Tiểu Mễ nói: "Ngươi lo lắng kinh đô tiểu thư coi trọng Trần Tiểu Thái?"

"Ta đối Tiểu Thái vẫn là rất có tin tưởng, ta chính là sợ A Trì loạn tưởng."

Lục Lâm ngẫm lại cũng đúng, Thẩm Trì hiện tại tình huống thân thể đặc thù. Trần Tiểu Thái hiện tại cũng coi như nửa cái kim quy tế.

Lúc trước, Tiểu Thái ở Đại Thạch Thôn, đó là tương đương được hoan nghênh a!

Thậm chí Lục Lâm rất nhiều lần, đều gặp thôn dân, muốn đem trong nhà nữ nhi, đưa cho Tiểu Thái làm tiểu, Lục Lâm tự nhiên lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

"Ngươi có thể hảo hảo chăm sóc A Trì a! Kinh thành là nơi quyền quý tụ tập, phong lưu nhân vật vô số kể, Tiểu Thái ở kinh đô, đó chính là cái dế nhũi kinh đô tiểu thư ánh mắt biện pháp hay đâu, không ai xem thượng hắn như vậy lăng đầu thanh."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ biểu tình, ngượng ngùng cười cười, nói: "Kỳ thật, Tiểu Thái là cái rất có nội hàm người, bất quá, kinh đô những người đó không biết nhìn hàng, chỉ xem bề ngoài, hơn phân nửa cảm thấy chúng ta Tiểu Thái giống cái ngốc hươu bào."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Lục Lâm chớp chớp mắt, bỗng nhiên cảm thấy chính mình giống như càng bôi càng đen.

"Không biết khi nào mới có thể trở về, trên đường có hay không gặp được phiền toái." Trần Tiểu Mễ có chút lo lắng nói.

Lục Lâm không cho là đúng nói: "Không cần lo lắng, có Kỷ tướng quân chăm sóc đâu, Kỷ tướng quân là cái rất có trách nhiệm tâm người."

Nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không yên tâm, làm mấy cái tiểu tử đi theo đi kinh đô.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng đúng."

------oOo------

Chương 133: Tiểu Thái trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Thành Khang báo cáo công tác kết thúc, Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mạch đi theo đội ngũ trở về Sa huyện, Kỷ Vân An bị lưu tại kinh đô.

Trần Tiểu Mạch ở kinh đô rất vui vẻ, rời khỏi còn có chút không muốn, bất quá, Trần Tiểu Thái thúc giục Trần Tiểu Mạch trở về, Trần Tiểu Mạch cũng không làm ầm ĩ.

"Đại ca."

Trần Tiểu Thái từ kinh đô trở về, đã là mùa thu, biết Thẩm Trì có oa oa sự tình, thập phần cao hứng.

"Lâm ca, lần này đi kinh đô bán cái kia chuyện xưa, xóa phí tổn, tổng cộng kiếm lời 2400 nhiều lượng, nơi này là 1200 lượng, còn có mấy chục lượng bạc, làm ta hoa."

Trần Tiểu Mễ sửng sốt một chút, nói: "Nhiều như vậy a!"

Cư nhiên kiếm lời nhiều như vậy, bất quá một cái chuyện xưa mà thôi.

Lục Lâm cũng bị hoảng sợ, bất quá, trên mặt vẫn là một bộ vân đạm phong khinh bộ dáng.

Lục Lâm tư tâm cảm thấy Trần Tiểu Thái tiểu tử này, quả nhiên là cái khả tạo chi tài a! Ôm tiền năng lực, chuẩn cmnr.

Trần Tiểu Thái lại đem trên người ngân phiếu đem ra.

"Lâm ca, đi ra ngoài phía trước mang 600 lượng ngân phiếu đều ở chỗ này, không như thế nào động."

"Tiểu Thái, ngươi cũng thật có khả năng a!"

"Là Lâm ca ngươi chuyện xưa hảo."

Trần Tiểu Thái biết, Lục Lâm cùng người ta nói, câu chuyện này hắn là nghe trên núi một cái qua đời người miền núi giảng.

Bất quá, Trần Tiểu Thái nhiều ít cũng minh bạch, trên núi căn bản không có người miền núi đó.

Trên núi người miền núi mỗi ngày vì sinh kế, mệt mỏi bôn tẩu, nơi nào có rảnh tưởng cái gì chuyện xưa a!

Nếu là có cái gì người miền núi, Tần Nghị có thể không biết sao?

Trần Tiểu Thái cảm thấy Lục Lâm trên người có bí mật, bất quá, cũng không miệt mài theo đuổi.

"Này 1200 lượng, chúng ta một nửa phân đi." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Ta lấy hai trăm lượng là được."

Hai trăm lượng đã là rất nhiều, có người cả đời đều kiếm không tới, hắn chỉ là dựa theo Lục Lâm kế hoạch đi làm, Trần Tiểu Thái cân nhắc, nếu là Lục Lâm tự mình ra tay, kiếm hẳn là liền không ngừng là hai trăm lượng, đáng tiếc Lục Lâm bận quá đi không được.

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Ngươi lấy năm trăm lượng đi, rốt cuộc lập tức chính là muốn dưỡng tiểu tử người, đều là người một nhà, tiền đặt ở nhà ai đều là giống nhau."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, cũng không khách khí, trực tiếp lấy năm trăm lượng bạc.

Phía trước, Trần Tiểu Thái mua Sa huyện một cái phố, vẫn là thực phí tiền, trong tay có tiền, rất nhiều chuyện làm lên, mới thuận tay.

"Gần nhất tửu phường sinh ý không tồi, nếu ngươi đã trở lại, có thể nhiều hơn chú ý một chút." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Tốt."

Trần Tiểu Thái dừng một chút, có chút lưu luyến nói: "Lâm ca, này kinh đô kẻ có tiền sinh ý, đó là tương đương hảo làm a! "

"Hảo làm là hảo làm, nhưng là, cũng dễ dàng đắc tội với người đi."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Như thế."

Này ngay từ đầu bọn họ là muốn đem này chuyện xưa giảng thuật quyền, đều giao cho Vân Hiên trà lâu, nhưng là, sau lại có mấy nhà trà lâu tìm tới Kỷ gia.

Trần Tiểu Thái từ Kỷ Thành Khang trong miệng biết, mấy nhà trà lâu sau lưng có hoàng thân quốc thích, quan hệ phức tạp thực, căn bản không phải bọn họ có thể đắc tội.

Sau lại Tây Du Ký sách này càng ngày càng nổi danh, đã không phải Trần Tiểu Thái có thể quản, Trần Tiểu Thái liền đem sự tình giao cho Kỷ Thành Khang xử lý.

Kinh thành đại nhân vật quá nhiều, một cái sóng to đầu đánh lại đây, liền có thể đem hắn cấp đánh bay.

"Kinh đô tuy rằng cái gì cũng tốt, nhưng là, không đủ tự do."

Ở kinh thành hành sự phải nơi chốn cẩn thận không cẩn thận liền dễ dàng đắc tội với người.

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Này sinh hoạt, vẫn là muốn theo đuổi tự tại."

Trần Tiểu Thái ở kinh đô kiếm lời không ít, trên tay khoan khoái một ít, liền cấp quân gian tặng một đám rượu.

Trần Tiểu Thái ở quân doanh bên trong cũng là cái danh nhân rồi, dọc theo đường đi, hộ tống binh lính, không thiếu từ Trần Tiểu Thái bên kia cọ đến thức ăn.

Trần Tiểu Thái tới rồi kinh đô lúc sau, cũng kiếm lời không ít bạc, thỉnh quá mấy cái thổ binh ăn cơm uống rượu, còn tặng điểm bạc.

Mấy cái thổ binh, đều cảm thấy Trần Tiểu Thái tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tính tình cực hảo, người còn hào phóng.

Quân doanh một tuyên truyền, mọi người đối Trần Tiểu Thái liền càng thêm tôn kính.

Quân doanh bên trong, ban đầu có chút chướng mắt Trần Tiểu Thái binh lính, biết Kỷ Thành Khang đi theo Trần Tiểu Thái phát tài, đối Trần Tiểu Thái cũng có chút đổi mới.

....

Liễu Vân phiên trong tay thư, nói: "Tướng quân, Tây Du Ký xác thật có ý tứ."

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Là rất có ý tứ, nghe nói, trong cung phi tần, cũng thực thích câu chuyện này."

Kỷ Thành Khang còn hướng trong cung tặng mấy bộ bìa cứng bản thư tịch.

Bìa cứng bản thư tịch, một bộ tám lượng bạc, phí tổn kỳ thật tiện nghi, Kỷ Thành Khang là phí tổn giới tới, đảo cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Bởi vì hắn cấp trong cung đưa thư quan hệ, Thánh Thượng tựa hồ thực xem trọng hắn, tựa hồ còn tưởng cho hắn thăng quan.

Kỷ Thành Khang cũng không biết nói cái gì cho phải, hắn ở bên ngoài vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, Thánh Thượng rất ít nghĩ đến cho hắn thăng quan, hắn hướng trong cung tặng mấy quyển thư, Thánh Thượng liền nghĩ cho hắn thăng quan.

Liễu Vân cười cười, nói: "Này có rảnh có thể cùng phía dưới binh lính, nói một chút câu chuyện này."

Liễu Vân thầm nghĩ: Này trong quân không có gì tiêu khiển, đại gia tựa hồ đều rất nhàm chán đâu.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Hảo a! Lão Bát bọn họ hẳn là đều sẽ giảng, gia hỏa này tới rồi kinh thành lúc sau, không thiếu hướng quán trà nhảy."

Kỷ Thành Khang nói lão Bát, là phía trước đi theo Kỷ Thành Khang vào kinh một cái người.

"Gần nhất tới Sa huyện lạc hộ người, nhiều một ít." Liễu Vân nói.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Đây là chuyện tốt, tới người nhiều, mới có thể nhiều khai khẩn một ít đất hoang."

Kỷ Thành Khang cảm thấy một đoạn thời gian, không trở về, Sa huyện tựa hồ thay đổi không ít, rất nhiều thôn dân đều ở tu lộ.

Sa huyện lộ tu bốn phương thông suốt, có thể là bởi vì Lục Lâm bạc cấp đủ đi, làm việc người, đều giống như rất có lực.

....

Trần Tiểu Thái trở về, làm Thẩm Trì thập phần hưng phấn.

"Kinh thành phồn hoa sao?" Thẩm Trì tò mò hỏi.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu.

"Kinh thành tự nhiên là phồn hoa."

Sa huyện nhất phồn vinh địa phương, chính là Sa huyện một cái phố, không ở kinh đô như vậy đường phố nơi nơi đều là, so Sa huyện náo nhiệt đường phố cũng có rất nhiều.

Trên đường phố, bán trang sức, ngọc khí, tranh chữ cửa hàng, cái gì cần có đều có.

Tranh chữ cửa hàng tùy tiện một bộ tranh chữ, đều có thể làm hắn cảm giác được chính mình bần cùng.

Trần Tiểu Thái thật sự có chút không nghĩ ra, còn không phải là một bộ phá họa sao?

Cư nhiên có thể bán mấy trăm lượng, này đó văn nhân thật sự là ăn no rửng mỡ.

Ở kinh thành hắn thường xuyên bị người coi khinh, liền tính sau lại Tây Du Ký bán thực hảo, cũng vẫn là có rất nhiều người cảm thấy hắn chính là một cái đi cửa hông, cũng không thế nào đem hắn đương hồi sự.

"Ta cho ngươi mang theo ăn ngon."

Thẩm Trì bất đắc dĩ nói: "Phí chuyện đó làm gì, đường xa xa xôi mang lại đây, đã sớm hỏng rồi, trong nhà ăn ngon có rất nhiều."

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, bất quá, Thẩm Trì trong lòng vẫn là ấm áp.

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Này ta đương nhiên minh bạch, đây là ta ở phụ cận huyện thành mua bột củ sen, có thể phóng vài thiên nấu tới nếm thử mới mẻ."

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Hảo."

"Tiểu Mạch rời đi kinh thành phía trước, nhưng thật ra mua rất nhiều ăn ngon, còn phân phân loại, có đưa cho đại ca, Lâm ca, ngươi, ta nguyên bản còn sợ đồ vật mang về tới hư rồi, kết quả, tên kia không nhịn được ở trên đường liền ăn hết sạch."

Thẩm Trì nghe xong Tiểu Thái nói, nhịn không được có chút mỉm cười.

"Kỷ Vân An lưu tại kinh đô sao?" Thẩm Trì hỏi.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Thẩm Trì thở dài một tiếng, nói: "Rốt cuộc là đại gia tộc tiểu hài tử a! Vẫn là lưu tại kinh đô phát triển tương đối hảo."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy bất quá, hắn giống như phiền toái cũng không ít."

Kỷ Thành Khang tuy rằng là con vợ cả, bất quá, không thể so kia mấy cái thứ đệ có thể thường bầu bạn lão nhân dưới gối, được sủng ái trình độ hữu hạn.

Kỷ Vân An tuy rằng sửa họ, cũng vào Kỷ gia gia phả, nhưng là, dù sao cũng là gả ra nữ nhi sở sinh.

Kỷ Vân An hồi Kỷ gia, nguyên bản là phụ thân hắn vấn đề, bất quá, kinh đô có chút thanh lưu nhàn không có việc gì, liền thích nói người thị phi, cảm thấy hắn là ghét bỏ phụ gia dòng dõi thấp, mới trở về Kỷ gia.

Kỷ Vân An phụ thân, cũng là cái ra vẻ đạo mạo ngụy quân tử, đối với bên ngoài loại này cách nói, cũng không có phản bác.

Trần Tiểu Thái cân nhắc, Kỷ Vân An nếu là muốn chạy con đường làm quan, yêu cầu đối mặt khó khăn cũng có không ít đâu.

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Là Kỷ Vân An phải đi con đường làm quan, lại không phải hắn phải đi con đường làm quan, hắn tựa hồ cũng không cần nghĩ quá nhiều.

"Ta rời đi thời gian cũng không dài, trấn trên nhìn náo nhiệt rất nhiều a!" Trần Tiểu Thái nói.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đại nhân tìm rất nhiều nhân tu lộ, có chút người nghe nói có 30 văn một ngày, liền tới đây tìm công tác, kết quả tới lúc sau, phát hiện bên này sinh hoạt cũng không tồi, liền ở chỗ này lạc hộ."

"Như thế là chuyện tốt." Trần Tiểu Thái nói.

Người cũng là đánh giá một cái huyện phồn hoa cùng không quan trọng tiêu chuẩn.

Một cái huyện lệnh nhiệm kỳ nội, huyện trung dân cư nếu là có lộ rõ tăng trưởng, đối huyện lệnh kiểm tra đánh giá, cũng là có rất lớn chỗ tốt.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Rất nhiều người đều nói Lâm ca là khó được thanh thiên đại lão gia, cho nên, đều tới chúng ta nơi này đâu."

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Không nghĩ tới Lâm ca có thể làm được này một bước, thật là xem thường hắn......"

Thẩm Trì bất đắc dĩ nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Lâm ca vốn dĩ liền rất lợi hại a!"

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ：Thẩm Trì là không biết Lục Lâm có bao nhiêu ác liệt.

Gia hỏa này vừa tới thời điểm, tóm được hảo một ít gà, tiểu vịt làm hắn cùng Tiểu Mạch tới chăm sóc.

Kết quả, hắn cùng Tiểu Mạch vội chân không chạm đất, Lục Lâm tên kia cũng chỉ chờ ăn thịt.

....

Tần Minh ngồi ở cao cao cột đá phía trên, khí phách hăng hái cùng mấy cái công nhân đàm luận ở kinh đô hiểu biết.

Một chúng công nhân bị Tần Minh hù sửng sốt sửng sốt.

Đi theo Trần Tiểu Thái đi một chuyến kinh đô, Tần Minh giá trị con người cũng đi theo dâng lên không ít, không ít người đều biết Tần Minh là gặp qua việc đời người.

"Minh ca, Tiểu Thái thiếu gia thật sự bán cái chuyện xưa, liền bán hảo chút bạc."

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Kinh đô kẻ có tiền quá nhiều, còn ngu đần thực, đều mua qua thượng trung hạ tam sách thoại bản, kết quả, thiếu gia đẩy ra một bộ bìa cứng bản, bọn họ liền lại đoạt một bộ, rõ ràng đều là giống nhau đồ vật."

"Bìa cứng bản thoại bản nhiều ít bạc a!" Một cái thợ mộc tò mò hỏi.

"Tám lượng." Tần Minh vươn tay, so một cái tám.

Vài người tức khắc phát ra từng trận kinh hô.

"Tám lượng a! Đều đủ mấy đầu heo."

"Tám lượng, ta một năm cũng kiếm không nhiều như vậy bạc."

"Này một bộ thư bán tám lượng bạc, có thể bán đi ra ngoài a!"

"Bán đi ra ngoài đâu, ngươi là không biết kia trường hợp a! Mọi người đều cướp mua, sợ mua không được, kinh đô rất nhiều người đều ăn no căng không có chuyện gì, không kém tiền." Tần Minh có chung vinh dự nói.

"Kia rốt cuộc là cái cái gì chuyện xưa a!

"Câu chuyện này kêu Tây Du Ký, chủ yếu giảng chính là một con khỉ."

"Một con khỉ chuyện xưa, cư nhiên có thể bán nhiều như vậy tiền, quả nhiên kinh đô người, tương đối có tiền a!"

"Chính là a! Bất quá là một con khỉ."

Tần Minh nói: "Kinh đô những người đó thích đua đòi, một bộ quần áo, liền mấy chục lượng, chúng ta nơi này người, nơi nào có thể như vậy tiêu tiền a!"

"Trần Tiểu Thái thiếu gia, xuyên đã có thể tính thể diện, bất quá, phóng tới kinh đô kẻ có tiền trong vòng, có chút keo kiệt"

" Trần thiếu gia, rốt cuộc kiếm lời bao nhiêu tiền a!" Một cái thợ rèn nhịn không được nói.

Tần Minh lắc lắc đầu, bảo thủ nói: "Kiếm tiền, tiểu lão bản cùng Kỷ công tử chia đều, bất quá mấy trăm lượng hẳn là có đi!"

Vài người nghe được Tần Minh nói mấy trăm lượng, không cấm nổ tung, đối với bình thường công nhân mà nói, một ngày kiếm cái mấy chục văn liền không tồi, mấy trăm lượng đối với mọi người mà nói, không thể nghi ngờ là một bút con số thiên văn.

"Tiểu lão bản thật là lợi hại a!"

"Tiểu lão bản quả nhiên là có bản lĩnh người, khó trách có thể mua một cái phố cửa hàng."

Tần Lãng nhìn ngồi ở cao cao thềm đá thượng Tần Minh, bất đắc dĩ lắc lắc đầu,

hắn đệ đệ lần này ra đi một chuyến, trở về lúc sau, tựa hồ thay đổi rất nhiều, gia hỏa này trước kia vẫn là thực sùng bái hắn cái này ca ca, bây giờ lại là ngạo khí đi lên.

Tần Lãng đối với đệ đệ Tần Minh gặp gỡ, cũng có vài phần hâm mộ, bất quá, cũng thay Tần Minh cao hứng, ra môn một chuyến, hắn cái này đệ đệ tựa hồ trưởng thành đâu.

Tần Nghị cười tủm tỉm nhìn khí phách hăng hái Tần Minh, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Cha, nhị đệ gần nhất tựa hồ thật cao hứng đâu."

Tần Nghị cười cười, nói: "Thật vất vả đi rồi một hồi kinh thành, khiến cho hắn đắc ý một chút đi, đừng nói Sa huyện, chính là Lâm Trấn lại có mấy người đi qua kinh đô đâu."

Tần Lãng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Tần Nghị đối hiện tại sinh hoạt thập phần vừa lòng.

Mấy năm trước, hắn vẫn là trong núi ăn bữa hôm lo bữa mai người miền núi, theo Lục Lâm, hiện giờ con của hắn đều đi qua kinh đô.

Thời đại này giao thông không phát đạt, này ra quá xa nhà, đối thôn dân mà nói, là một kiện thực khó lường sự tình, này ra quá xa nhà người, cũng là ở bên ngoài lang bạt quá.

....

"Cha, nhị thúc rất lợi hại a!" Nguyên Bảo gặm bánh kẹp thịt nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy ngươi nhị thúc nhưng lợi hại."

Nguyên Bảo ngẩng đầu, nói: "Ta trưởng thành, muốn trở thành nhị thúc giống nhau người."

Lục Lâm thiên đầu, thầm nghĩ: Nguyên Bảo thật là, có hắn như vậy cái quang huy cao lớn hình tượng lão cha ở chỗ này, Nguyên Bảo lại nhớ thương trở thành Trần Tiểu Thái kia tiểu quỷ người như vậy.

Lục Lâm chua lòm nói: "Nguyên Bảo không nghĩ trở thành cha người như vậy sao?"

Nguyên Bảo liếc xéo Lục Lâm liếc mắt một cái, có chút ghét bỏ nói: "Lão cha, ngươi lá gan quá nhỏ."

Lục Lâm: "......"

Trần Tiểu Mễ đi đến, vừa vặn nghe được phụ tử hai nói chuyện, nhịn không được mỉm cười.

Nguyên Bảo xem Lục Lâm sắc mặt không tốt, tí lưu một chút trốn.

Lục Lâm bất mãn nói: "Này Tiểu Thái gần nhất thực hỏa a! Ta nghe nói, thôn dân đều thực ngưỡng mộ hắn."

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Việc này lớn nhất công lao vẫn là ngươi a! Không có ngươi hắn cũng không có thư bán."

Lục Lâm vuốt cằm, thầm nghĩ hắn này thuộc về phía sau màn anh hùng vô danh.

------oOo------

Chương 134: Vương gia muốn tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mạch trở về, làm Nguyên Bảo thập phần hưng phấn.

Trần Tiểu Mạch một hồi tới, Nguyên Bảo liền nhào qua đi, ôm Trần Tiểu Mạch một trận gào khan.

Trần Tiểu Mạch tựa hồ cũng thực cảm động, bồi Nguyên Bảo cùng nhau gào, này nếu là không biết, chỉ sợ sẽ cho rằng nhà hắn dưỡng hai chỉ cẩu.

Lục Lâm đang xem hai người ôm thành một đoàn, lại nhảy lại nhảy, cũng không nói gì thêm.

Trần Tiểu Mạch trở về lúc sau, Nguyên Bảo thường xuyên dính Trần Tiểu Mạch, hống Trần Tiểu Mạch cho hắn làm tốt ăn.

Trần Tiểu Mạch tựa hồ cũng thực ăn Nguyên Bảo này một bộ, thường xuyên xuống bếp cấp Nguyên Bảo thêm cơm.

Lục Lâm nhìn luôn có chút lo lắng sốt ruột, sợ Tiểu Mạch đem Nguyên Bảo dưỡng thành phân đất viên, may mà, Nguyên Bảo nhìn xác thật thịt mum múp nhưng là, cũng không có siêu tiêu quá nhiều, nhìn có chút mượt mà, nhưng cũng còn hảo.

"Tiểu thúc, trèo tường ca ca không trở về a!"

Trần Tiểu Mạch lắc lắc đầu, có chút mất mát nói: "Không có, hắn muốn đi học viện."

"Đi học viện? Vì cái gì muốn đi học viện a!"

Trần Tiểu Mạch phồng lên quai hàm, nói: "Không biết a! Nghe nói, ở học viện học tốt lời nói có thể làm quan, có thể là vì làm quan đi."

Nguyên Bảo cắn ngón tay, nói: "Đọc sách nhiều phiền nhân a! Còn muốn thức như vậy nhiều tự, dùng mềm oặt bút viết chữ, giống lão cha như vậy thì tốt rồi, tiêu tiền mua một cái."

Trần Tiểu Mạch nghiêng đầu, nói: "Đúng vậy ta cũng không thích đọc sách, ta

xem nhị ca cũng không quá thích, Lâm ca như vậy khá tốt bớt việc, có thể là bởi vì Kỷ đại ca hắn không có tiền đi."

Nguyên Bảo hiểu rõ gật gật đầu, nói: "Nguyên lai là như thế này, trèo tường ca ca nhìn cũng không phải cái làm buôn bán liêu, xem ra chỉ có đi đọc sách."

"Trèo tường ca ca còn sẽ trở về sao?"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Sẽ, hắn nói chờ hắn cao trung, liền sẽ trở về xem ta."

Lục Lâm nghe lén một hồi Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo nói chuyện, cảm xúc nhịn không được có chút phức tạp.

Kỷ Vân An cùng Tiểu Mạch nói cao trung trở về xem Tiểu Mạch, là có tâm đâu, vẫn là vô tình đâu.

Lục Lâm nhìn Tiểu Mạch, lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Thôi, chỉ là hai cái tiểu thí hài mà thôi, thời gian dài, liền cái gì đều đã quên.

Trước đem Tiểu Mạch lưu mấy năm đi, Tiểu Mạch tay nghề tốt như vậy, cũng không lo gả không ra.

Nguyên Bảo cùng Tiểu Mạch này hai cái tiểu tử thúi, đương mua quan là đơn giản như vậy sự sao?

Mua quan cũng là phải tốn rất nhiều tiền, hắn như vậy dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng người, mua quan liền tính, Kỷ Vân An nếu là mua quan, này phía trên còn không chừng cho rằng Kỷ Thành Khang tham ô nhiều ít bạc đâu.

Huống hồ giống Kỷ Vân An như vậy xuất thân người, nếu là mua quan, truyền ra đi nhưng không dễ nghe.

....

Kỷ Thành Khang về tới doanh địa, Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Thái kết phường kiếm bạc, Kỷ Vân An phân tới rồi liên can hai trăm lượng.

Này 1200 lượng, Kỷ Vân An cầm ba trăm lượng, mặt khác 900 lượng bạc, Kỷ Vân An cho Kỷ Thành Khang.

Này 900 lượng bạc, Kỷ Thành Khang chủ yếu lấy tới dàn xếp trong doanh địa xuất ngũ binh lính, cải thiện thức ăn, xây dựng phòng thủ thành phố, còn có đủ

mua quân tư.

Có bạc, trong doanh địa không khí hảo rất nhiều, đại gia làm việc đều có lực một ít.

Kỷ Thành Khang không nghĩ tới, nhanh như vậy là có thể dính vào cháu trai quang, trong lòng rất là vui mừng.

Liễu Vân đi đến, nói: "Tướng quân."

Kỷ Thành Khang nhìn Liễu Vân liếc mắt một cái, nói: "Quân doanh, không ai nháo sự đi."

Liễu Vân lắc lắc đầu, nói: "Không có, đều thành thật đâu, ai nháo sự, cũng đừng muốn đi Lục Lâm tửu phường."

Quân doanh người sẽ thừa dịp cắt lượt cấp tửu phường đưa rượu đến mặt khác thành trấn, Lục Lâm ra tay hào phóng, đi người đều có thể được đến một tiểu vò rượu, bên kia ăn cũng hảo, cho nên, này trong doanh địa người, đều đem đi cấp huyện nha bên kia hỗ trợ trở thành công việc béo bở, mỗi ngày đếm nhật tử, ngóng trông nghỉ tắm gội ngày.

Liễu Vân cũng không biết nên nói như thế nào, trong doanh địa binh lính, trước mặt mấy nhậm huyện lệnh đều không đối phó, bất quá, cùng Lục Lâm nhưng thật ra chỗ đến tới.

Một cái hai cái nhìn đến Lục Lâm, tựa như thấy được đại thịt mỡ, Liễu Vân cảm thấy này Lục Lâm ở binh lính bên trong uy tín, đã tới gần Kỷ tướng quân.

"Tướng quân, Tây Du Ký câu chuyện này thực được hoan nghênh a!"

Này trong doanh địa tới rồi buổi tối, một đám người liền sẽ tự phát vây quanh ở đống lửa biên nghe chuyện xưa.

Buổi tối nghe chuyện xưa, đã thành mọi người chủ yếu tiêu khiển.

"Kia chuyện xưa xác thật xuất sắc."

Kinh đô phía trước thịnh hành cái này thoại bản thời điểm, Kỷ Thành Khang còn có chút không cho là đúng.

Bất quá, rất nhiều bạn tốt đều hỏi, Kỷ Thành Khang liền cùng Kỷ Vân An thảo bổn thượng sách tới xem, vừa thấy liền đến không được, xem xong rồi thượng sách, vẫn là chưa đã thèm.

Kỷ Thành Khang da mặt dày, cùng Kỷ Vân An thảo trung hạ sách tới xem.

"Tiểu công tử lợi hại a!" Liễu Vân nói.

Kỷ Thành Khang lắc lắc đầu, nói: "Hắn nào có như vậy lợi hại, hắn chính là dính Lục Lâm quang."

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Chúng ta vị này huyện lệnh đại nhân, tựa hồ luôn có rất nhiều đặc thù ý tưởng."

"Xe đẩy tay" đã lục tục mở rộng đến cả nước, tựa hồ cực được hoan nghênh, Lục Lâm cái này hành động, thật thật là tạo phúc cho dân.

Lấy Lục Lâm tài hoa, có lẽ còn có thể thiết kế ra khác tạo phúc cho dân đồ vật, bất quá, Lục Lâm lại cố tình hoa đại lượng thời gian nghiên cứu thức ăn.

Liễu Vân gần nhất thường xuyên chạy đến Trần Tiểu Thái khai tiệm cơm đi, một bên ăn miệng bóng nhẫy, một bên hận này không tranh.

....

Thời gian cực nhanh, chỉ chớp mắt lại qua hai năm, đảo mắt chính là Lục Lâm ở Sa huyện cái thứ hai nhiệm kỳ, Lục Lâm lựa chọn vẫn giữ lại làm.

Nơi này quan viên muốn lên chức, cần thiết dựa vào thượng cấp, lại làm ra một chút thành tích, thượng quan ở tấu chương bên trong nhiều viết điểm lời hay, vận khí tốt nói, hạ quan là có thể được đến lên chức cơ hội.

Lục Lâm không có đương đại quan hùng tâm tráng chí, cũng liền không có phí kia tâm tư trên dưới chuẩn bị.

Tuy nói khúc viên lê sự tình, làm Lục Lâm ở hoàng đế bên kia để lại cái danh, bất quá, hoàng đế là ai a trăm công ngàn việc, hậu cung giai lệ 3000, đã sớm đem Lục Lâm gia hỏa này cấp vứt đến sau đầu.

Đối với Lục Lâm vẫn giữ lại làm, này Sa huyện dân chúng vẫn là thật cao hứng, Lục Lâm ở Sa huyện mấy năm, Sa huyện nhân dân sinh hoạt cải thiện không ít, không ít thôn dân đều lo lắng nếu là đổi một cái huyện lệnh, sinh hoạt trình độ sẽ lùi lại.

Sa huyện mấy cái thôn thôn dân, còn liên hợp lại tặng cái bảng hiệu cấp Lục Lâm.

Thu được bảng hiệu Lục Lâm thập phần hưng phấn, cảm thấy chính mình rất có làm quan thiên phú.

Mấy năm nay dựa vào trồng trọt cùng dưỡng tằm, còn có cấp Lục Lâm làm việc, không ít thôn dân đều kiếm lời không ít tiền.

Lục Lâm tới một năm lúc sau, Sa huyện cảnh nội đã hiếm khi có đông chết, đói chết người, không ít thôn dân đều tu thượng tân phòng.

Kỷ Thành Khang cũng hy vọng Lục Lâm vẫn giữ lại làm, rốt cuộc Kỷ Thành Khang mấy năm nay cùng Lục Lâm vẫn luôn hợp tác tốt đẹp.

....

"Kỷ đại nhân."

Trần Tiểu Thái đối với Kỷ Thành Khang chắp tay.

Kỷ Thành Khang cười cười, nói: "Trần tiểu lão bản hảo a!"

Trần Tiểu Thái năm đó được ăn cả ngã về không bao hạ thương nghiệp một cái phố, mấy năm nay phát triển xuống dưới, thương nghiệp một cái phố, đã thành khí hậu này nguyên bản cửa hàng, giới vị cũng là phiên vài phiên.

Trần tiểu lão bản đại danh, ở Sa huyện truyền lưu thập phần rộng, mọi người đều cảm thấy Trần Tiểu Thái là cái thương nghiệp kỳ tài.

Lục Lâm có cái huyện quan tên tuổi, đối bình thường thôn dân mà nói, vẫn là có chút cao không thể phàn, so sánh với dưới, cùng thôn dân tiếp xúc tương đối nhiều Trần Tiểu Thái, cùng thôn dân càng thêm thục lạc.

"Kỷ đại nhân, như vậy cấp tìm ta, là có chuyện gì sao?" Lục Lâm hỏi.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Là có một số việc, quá mấy ngày, sẽ có người đưa quân tư lại đây, là Thành vương gia."

Lục Lâm nhíu nhíu mày, nói: "Là hoàng thất sao?"

Lục Lâm đối hoàng thất hơi chút có chút hiểu biết, hiện tại vị kia hoàng đế phụ thân kia đồng lứa, vì đoạt ngôi vị hoàng đế, đấu thập phần kịch liệt, hoàng tử đã chết cái thất thất bát bát, hiện tại lưu lại giống như chỉ có hai vị hoàng thúc.

"Ta nghe nói Thành hoàng thúc tuổi tác khá lớn a! Như thế nào còn làm hắn uỷ

lạo quân đội? Việc này, hẳn là không cần phải hắn tự thân xuất mã đi."

"Vương gia đã lớn tuổi như vậy rồi, này tàu xe mệt nhọc, trên đường ra cái sự tình gì, muốn như thế nào hảo?"

Kỷ Thành Khang cười khổ một chút, nói: "Là Thành vương gia chủ động yêu cầu."

Lục Lâm nhịn không được cảm thán nói: "Vị này Vương gia, người già nhưng tâm không già a!"

Kỷ Thành Khang lắc lắc đầu, cười khổ nói: "Kỳ thật là có nguyên nhân."

Lục Lâm có chút hồ nghi nói: "Cái gì nguyên nhân?"

"Vị này Vương gia đích phúc tấn, hai năm tiến đến thế, Hoàng Hậu cho hắn tắc một cái biểu muội làm đích phúc tấn, Quý Phi không cam lòng yếu thế, đích phúc tấn không vớt được, chỉ một cái đường muội cho hắn, làm trắc phúc tấn. Hai vị phúc tấn đều hệ ra danh môn, vào Vương phủ lúc sau, Vương phủ rất là không yên ổn."

Kỷ Thành Khang nhịn không được lắc lắc đầu.

Lục Lâm: "...... Gia hẳn là 5-60 tuổi người, Hoàng Hậu cùng Quý Phi đưa cho Vương gia hẳn là đều là thiếu nữ mười sáu, khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân a!"

Trần Tiểu Thái nhịn không được nói: "Hoàng Hậu cùng Quý Phi đều là nghĩ như thế nào a! Đem cái tiểu nữ hài, gả cho lão Vương gia."

Nếu là lão Vương gia một mất, hai cái tiểu cô nương, chẳng phải là muốn thủ sống quả.

Lục Lâm quét Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Này từ trước hoàng đế 5-60 còn ba năm một tuyển tú đâu, này so sánh với dưới, lão Vương gia chỉ bị tắc hai cái mỹ nữ, đã thực hảo.

Kỷ Thành Khang thở dài, nói: "Hoàng Hậu cùng Quý Phi là nghĩ như thế nào, chúng ta không cần suy xét, chúng ta muốn suy xét chính là vị này Vương gia, vị này Vương gia nếu tới nơi này, rất có khả năng sẽ nghỉ ngơi một đoạn thời gian."

Lục Lâm: "......"

Lão Vương gia sợ lão bà đến nước này sao?

Vương gia tình nguyện ở bên ngoài quá khổ nhật tử, cũng không muốn ở nhà bồi như hoa mỹ quyến, cho nên nói kẻ có tiền có kẻ có tiền phiền não, không có tiền có không có tiền buồn rầu.

Không có tiền, vất vả cả đời, cũng thảo không thượng một cái tức phụ.

Có tiền, trong nhà lão bà quá nhiều, liền gia cũng không dám hồi

"Vương gia muốn ở chỗ này ngây ngốc một đoạn thời gian sao? Chúng ta nơi này chính là thực nghèo a! Chậm trễ làm sao bây giờ?" Trần Tiểu Thái có chút lo lắng nói.

Sa huyện mấy năm nay, đã phát triển không tồi, nhưng là, Trần Tiểu Thái chính là đi qua kinh đô, rất là rõ ràng này Sa huyện cùng kinh đô chênh lệch.

Hiện tại còn không phải rất rõ ràng, có lẽ, Vương gia chịu không nổi cái này địa phương kham khổ, đợi hai ngày liền đi trở về cũng nói không chừng.

Lục Lâm bình tĩnh nói: "Giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, nếu là Vương gia tới, chúng ta hảo hảo chiêu đãi là được."

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, "Đúng là cái này lý, vị này Vương gia tính tình nhất hiền lành, sẽ không tùy tiện phát hỏa."

Lục Lâm chuyển động một chút tròng mắt, nghĩ tới nghe được đồn đãi.

Nghe nói, năm đó đoạt đích rất là hung hiểm, hậu duệ quý tộc hoàng tử đã chết một cái lại một cái, Thái Thượng Hoàng đăng cơ lúc sau, này không nghe lời thứ đầu, lại bị lộng chết mấy cái, dư lại tới một cái là Thái Thượng Hoàng một mẹ đẻ ra đệ đệ, hai người là một cái nương, tình cảm không thể so tầm thường, một cái khác chính là cái này Thành vương gia.

Cái này Thành vương gia mẹ đẻ vị phân thấp, từ đầu tới đuôi đều súc, nói dễ nghe một chút đó là hiền lành dễ thân, nói khó nghe chính là mềm yếu vô năng.

Khả năng chính là bởi vì như vậy, cho nên, vị này Vương gia, mới có thể bị trong nhà hai nữ nhân, bức chạy ra tránh đầu sóng ngọn gió.

Vô luận như thế nào, tốt xấu là sống sót, đương kim Thánh Thượng vì chương hiển chính mình nhân từ, đối dư lại hai vị hoàng thúc đều không tồi.

Năm đó, những cái đó phong cảnh vô hạn những cái đó hoàng tử, đã sớm thành

bạch cốt, từ nào đó trình độ đi lên nói, vị này Vương gia cũng là nhân sinh người thắng.

------oOo------

Chương 135: Sợ lão bà Vương gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Biết có Vương gia muốn tới, Sa huyện thôn dân đều có chút kích động.

Sa huyện rất nhiều thôn dân, đều là gần nhất dọn lại đây, gặp qua quan nhiều nhất cũng chính là Lục Lâm như vậy, chợt nghe nói có cái Vương gia muốn tới, chúng thôn dân đều có chút hoảng sợ.

Thực mau, một chúng thôn dân đều hưng phấn lên, Vương gia a đại nhân vật a như vậy một vị đại nhân vật, liền phải tới, đây là nhiều làm người kích động sự tình a!

Lục Lâm chống cằm, trên mặt có chút ưu sầu.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Tưởng cái gì đâu?"

Lục Lâm có chút lo lắng nói: "Ta suy nghĩ Vương gia tới, muốn như thế nào chiêu đãi."

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Ngươi gấp cái gì, có lẽ đến lúc đó, căn bản không cần phải ngươi chiêu đãi, có rất nhiều người cướp muốn chiêu đãi."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, tràn đầy khâm phục nói: "Có đạo lý a!"

Hắn chỉ là một cái thất phẩm huyện lệnh, ở nhân gia Vương gia trong mắt chính là một hạt mè đậu xanh đại tiểu quan, Vương gia muốn tới, có rất nhiều hắn thượng quan muốn nịnh bợ, hắn như vậy tiểu nhân vật, căn bản nói không đến.

Hắn tuy rằng không tính hai bàn tay trắng đi, nhưng so sánh với dưới vẫn là tương đối liêm khiết, hắn những cái đó thượng quan tòa nhà, tu kia mới là thật tốt, tương so dưới, hắn này nhà cửa có chút keo kiệt.

Vương gia là tới uỷ lạo quân đội, hẳn là Kỷ Thành Khang chiêu đãi, Kỷ Thành Khang bên kia chiêu đãi không tốt, cũng có rất nhiều người tiếp bàn.

Đến lúc đó, dùng thượng hắn, hắn liền thượng, không dùng được hắn, hắn liền mừng được thanh nhàn.

Trần Tiểu Mễ chống cằm, nói: "Ngươi nói, Kỷ tướng quân đoán sẽ là thật vậy chăng? Vương gia bởi vì sợ lão bà, khả năng sẽ ở chúng ta nơi này trụ một đoạn thời gian."

Lục Lâm cười cười, hơi có chút vui sướng khi người gặp họa nói: "Không rõ ràng lắm, bất quá, nghe nói vị này Vương gia có tiền án a!"

Trần Tiểu Mễ thiên đầu, có chút hồ nghi nói: "Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ là Hoàng Hậu cùng Quý Phi cấp Vương gia giới thiệu phúc tấn đều là sửu bát quái."

"Hẳn là không thể nào, Hoàng Hậu cùng hoàng phi hẳn là sẽ không lấy xấu nữ đi có lệ Vương gia."

Lục Lâm thầm nghĩ: Nghe nói, hoàng đế hậu cung giai lệ ba ngàn, chuyện này có đôi khi đều không phải là là chuyện tốt, có chút hoàng đế, căn cơ không đủ thâm, vì cân bằng phi tử sau lưng khắp nơi thế lực, yêu cầu luân sủng hạnh các phi tử, không thể chậm trễ cái này, vắng vẻ cái kia, có hoàng đế, thậm chí còn sẽ vì việc này uống thuốc, đương chính là vất vả a.

Đồng dạng đạo lý, Vương gia này hai cái phúc tấn là Hoàng Hậu cùng Quý Phi ban cho, Hoàng Hậu cùng Quý Phi tại hậu cung đấu túi bụi, hai người hoàng tử, ai đều có khả năng trở thành hoàng đế, Vương gia nếu là tưởng bảo trì trung lập nói, chỉ sợ cũng không hảo thiên sủng.

"Cái này Vương gia, cũng thật không phúc khí a!" Trần Tiểu Mễ nhịn không được lắc lắc đầu nói.

Lục Lâm thâm chấp nhận gật gật đầu.

Một trận tiếng cười truyền tới, Lục Lâm theo tiếng nhìn qua đi, Trần Tiểu Mạch cùng bịt mắt Nguyên Bảo, ở trong sân chơi chơi trốn tìm.

Bị bắt trụ Nguyên Bảo quang quác quang quác kêu, hai người chơi vui vẻ vô cùng.

Lục Lâm thầm nghĩ: Vẫn là trong nhà hai cái tiểu nhân nhất bình tĩnh a!

Vương gia muốn tới sự tình, Lục Lâm đã cùng hai người đề qua, bất quá, hai người phản ứng thường thường.

Đối hai người mà nói Vương gia lực hấp dẫn, khả năng còn so bất quá một nồi canh xương hầm.

Trần Tiểu Thái từ Lục Lâm biệt viện bên trong ra tới, về tới chính mình dinh thự bên trong.

Lục Lâm trụ địa phương là huyện nha, nếu là khi nào Lục Lâm từ nhiệm, liền trụ không được, Trần Tiểu Thái ở huyện nha phụ cận, mặt khác tu một bộ dinh thự.

Mấy năm nay Trần Tiểu Thái sinh ý càng làm càng lớn, dùng người cũng càng ngày càng nhiều, huyện nha cũng có chút trụ không khai.

Nhìn đến Trần Tiểu Thái trở về, Thẩm Trì ôm oa oa đi ra. "Vương gia muốn tới a!"

Thẩm Trì năm trước sinh một cái nam hài, đặt tên Trần Lỗi, năm nay lại sinh một nam oa, đặt tên Thẩm Niệm.

Tuyệt hậu ở chỗ này xem ra là đại sự.

Năm đó Thẩm a bà cũng là hy vọng Thẩm Trì chiêu cái người ở rể, vì Thẩm gia kéo dài hương khói.

Nất quá Thẩm gia quá nghèo, Thẩm a bà cũng chỉ là ngẫu nhiên cùng Thẩm Trì đề qua việc này, sau Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái định ra tới, Thẩm a bà liền không nghĩ việc này, cảm thấy con cháu đều có con cháu phúc.

Năm đó, Thẩm a bà mất phía trước, Trần Tiểu Thái đáp ứng Thẩm a bà, sinh một cái hài tử, cùng hắn họ, sinh cái thứ hai nhi tử liền cùng Thẩm Trì họ, làm hắn cấp Thẩm gia kéo dài hương khói, Thẩm a bà nghe xong lúc sau, thập phần kích động mỉm cười đi.

Thẩm Trì sinh nhị tử lúc sau, Trần Tiểu Thái vốn dĩ tính toán mang theo Thẩm Trì cùng hai cái tiểu nhân trở về viếng mồ mả, rốt cuộc, bọn họ ra tới nhiều năm như vậy, còn không có trở về quá, vốn dĩ chuẩn bị lại quá mấy ngày liền đi.

"Vương gia muốn lại đây, đến lúc đó, Lâm ca chỉ sợ sẽ chiêu đãi, chúng ta hẳn là muộn mấy ngày mới có thể đi." Trần Tiểu Thái nói.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Hảo, đều nhiều năm như vậy, lại vãn mấy ngày cũng không quan hệ."

Thẩm Trì thầm nghĩ: Này đi Lâm Trấn cũng có không ngắn lộ trình, nhị bảo còn nhỏ, chờ lại đại điểm cũng hảo.

Trước mắt việc cấp bách, vẫn là đem Vương gia hầu hạ hảo, liền tính không thể tròng lên quan hệ, cũng vạn không hảo đắc tội.

Thẩm Trì có chút cảm thán nói: "Không nghĩ tới Vương gia, cư nhiên sẽ đến loại địa phương này."

Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, thần thần bí bí nói: "Lâm ca nói, Vương gia là bởi vì cưới lão bà nhiều, bị dọa ra tới."

Thẩm Trì đỏ hồng mặt, nói: "Lời này nhưng không hảo nói bậy a!"

Nếu là truyền tới Vương gia lỗ tai đi, vậy phiền toái.

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Ta cũng chính là cùng ngươi nói."

Thẩm Trì đỏ mặt, gật gật đầu.

Ngay từ đầu, nghe nói Vương gia muốn tới uỷ lạo quân đội tin tức, thôn dân đều thực hưng phấn, bất quá, thời gian một ngày một ngày qua đi, Vương gia vẫn là không tới, đại gia dần dần đối việc này mất đi hứng thú.

Rốt cuộc Vương gia muốn tới, cùng thôn dân cũng là không có quan hệ, đối rất nhiều người mà nói, Vương gia muốn tới còn không bằng một cái bánh bao thật sự.

Lục Lâm đợi hơn ba mươi ngày, rốt cuộc chờ tới Vương gia đã đến.

Vương gia này một đường vừa đi vừa nghỉ ngơi, trên đường hành trình liền chậm trễ không ít.

Vương gia là mang theo mấy chục cái thân binh tới, Tri phủ đại nhân đã sớm đón đi lên, bất quá, Vương gia vẫn luôn ngồi ở bên trong kiệu, thần thần bí bí, Tri phủ đại nhân liền mặt cũng chưa nhìn thấy.

Tri phủ đại nhân đều không thấy được Vương gia, liền căn bản không tới phiên Lục Lâm lộ mặt.

Lục Lâm chuẩn bị thật lâu, phát hiện bỗng nhiên không chính mình sự, thở dài nhẹ nhõm một hơi rất nhiều, lại có chút buồn bã mất mát.

"Vương gia bị tiếp đi rồi a!" Trần Tiểu Mễ hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Vương gia đi doanh địa, hắn là tới an ủi quan quân, nghe nói hắn xin miễn Tri phủ đại nhân đám người mời, trực tiếp đi trước quân

doanh, muốn cùng biên quân cùng ăn cùng ở, hiểu biết dân sinh khó khăn, Kỷ tướng quân tựa hồ cũng thực kinh ngạc."

Trần Tiểu Mễ có chút hồ nghi nói: "Vị này Vương gia khó lường a!"

Tục ngữ nói rất đúng, từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu về nghèo khó.

Trần Tiểu Mễ năm đó mang theo đệ đệ ở trong sơn động, cũng không cảm thấy vất vả, bất quá, hiện tại lại muốn hắn quá hồi cái loại này nhật tử, Trần Tiểu Mễ cảm thấy chính mình không nhất định chịu được, rốt cuộc, tựa hồ bị Lục Lâm dưỡng nuông chiều a!

Trần Tiểu Mễ ngẫm lại trước kia nhật tử, có đôi khi, đều sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Hắn còn như thế, tới chính là một vị Vương gia ngày thường ở kinh đô hẳn là cũng là cẩm y ngọc thực.

"Đúng vậy! Vương gia có thể làm được điểm này, ta cũng cảm thấy rất lợi hại."

Lục Lâm bỗng nhiên đối cái này sợ lão bà gia hỏa, lau mắt mà nhìn cảm thấy vị này Vương gia kỳ thật vẫn là có vài phần tâm huyết.

Đối Vương gia lau mắt mà nhìn không ngừng là Lục Lâm, còn có Sa huyện thôn dân.

Vài ngày sau, Kỷ Thành Khang mang theo một cái bụ bẫm nam tử tới rồi huyện nha.

Nam tử một bộ quần áo tuy rằng kiểu dáng đơn giản, nhưng xem ra tới là khó được hảo nguyên liệu, Sa huyện người thường là sẽ không xuyên.

Lục Lâm thấy Kỷ Thành Khang cho hắn nháy mắt ra dấu, lập tức đoán được có thể là vị kia cải trang vi hành, cải trang vi hành, lập tức đem người nghênh vào phòng nội.

Kỷ Thành Khang vào nhà cùng Lục Lâm hàn huyên hai câu, liền nói tới ở nhờ vấn đề, Lục Lâm đương nhiên không có cự tuyệt Lục Lâm vốn là muốn đem nhà chính nhường ra tới, bất quá, Vương lão gia lại chỉ nguyện ý trụ khách viện.

"Kỷ tướng quân, đây là có chuyện gì a!"

Kỷ Thành Khang cau mày, nói: "Vương gia trụ không quen doanh địa, lại không nghĩ trở về, hiện tại ngươi này chăm sóc mấy ngày, bất quá, Vương gia lần này

là cải trang vi hành. Đối ngoại vẫn là nói, Vương gia ở quân doanh bên trong."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Hảo."

Lục Lâm nghĩ thầm : Như vậy mới bình thường a!

Mấy cái hán tử, tễ ở một gian trong phòng, xú hãn huân thiên vương gia đãi ở nơi đó, chỉ sợ Vương gia không được tự nhiên, quân doanh người cũng không được tự nhiên.

Trong nhà tới như vậy một vị đại thần, Lục Lâm tự nhiên cung kính.

Lục Lâm vốn đang muốn cho Vân Nương làm tốt hơn ăn, kết quả, Vương gia chuẩn bị còn rất đầy đủ, chính mình liền mang theo đầu bếp, Lục Lâm thấy vậy tình hình, đảo cũng nhẹ nhàng, rốt cuộc Vương gia ẩm thực nếu là xảy ra vấn đề, hắn là đảm đương không dậy nổi.

Không quá mấy ngày, Lục Lâm liền nghe được bên ngoài người tại đàm luận, nói là Vương gia tính tình hảo a! Tới lúc sau, cùng quân doanh binh lính cùng ăn cùng ở, một chút Vương gia cái giá đều không có, thâm nhập quân doanh, hiểu biết dân sinh khó khăn.

Nghe thấy cái này đồn đãi, Lục Lâm quả thực không biết nên nói cái gì hảo.

Vương gia rõ ràng mỗi ngày tránh ở hắn huyện nha, mỗi ngày ngủ đến mặt trời lên cao, người này đối hắn lắc lắc ghế thực cảm thấy hứng thú, buổi sáng ngủ không đủ, ăn qua cơm chiều, còn muốn nằm ở lắc lắc ghế ngủ trưa.

Vương gia tựa hồ còn đối Trùng Trùng lắc lắc mã rất cảm thấy hứng thú, bất quá, cái này lắc lắc mã quá nhỏ, Vương gia nếu là ngồi trên đi nói căn bản diêu không đứng dậy, cho nên, Vương gia cũng chỉ là nhìn xem.

Vương gia còn dưỡng một con chim, nhàn tới không có việc gì liền trêu đùa một hồi, nhật tử quá thập phần tiêu dao.

Dựa theo Kỷ Thành Khang yêu cầu, Lục Lâm chỉ nói cho trong nha môn mọi người, vị này Vương lão gia là Vương gia bên người hồng nhân là khách quý.

Vương gia bên người hồng nhân, địa vị cũng rất cao, bất quá, so với Vương gia vẫn là kém xa, không ít người đối Vương gia cảm thấy hứng thú, đối Vương gia bên người hồng nhân, hứng thú liền không như vậy lớn.

Vương gia tới lúc sau, liền ở hắn địa bàn, ăn ngủ, ngủ ăn, Lục Lâm nhịn không

được cảm thấy Vương gia thật có thể ăn, thật có thể ngủ a! Quả thực so nhà mình Nguyên Bảo còn giống heo.

Vương gia có lẽ chính là bởi vì muốn ngủ lười giác, sợ bị ầm ĩ, mới không nghĩ đãi ở Vương phủ bên trong.

"Đại ca, đại ca, ta tới." Trần Tiểu Mạch hấp tấp chạy tiến vào.

Nằm ở ghế bập bênh thượng ngủ nướng Thành vương gia bị bừng tỉnh.

Trần Tiểu Mễ cau mày, khẽ quát một tiếng.

"Hồ nháo, lớn như vậy người, còn kêu kêu quát quát."

"Trong nhà có khách nhân a!"

Trần Tiểu Mạch nghe vậy, trên mặt không khỏi hiện lên vài phần uể oải chi sắc.

"Vương lão gia, xin lỗi, tiểu tử này va chạm ngươi." Trần Tiểu Mễ nói.

Thành vương gia nhưng thật ra hảo tính tình, đối với Trần Tiểu Mễ nói: "Không sao."

Trần Tiểu Mạch túm Trần Tiểu Mễ quần áo, nói: "Đại ca, đại ca, ngươi mấy ngày nay như thế nào không bồi ta a!"

Bởi vì Vương gia muốn tới, Trần Tiểu Mễ sợ Trần Tiểu Mạch va chạm quý nhân, làm Trần Tiểu Mạch trụ tới rồi Trần Tiểu Thái nhà.

Trần Tiểu Mạch vẫn luôn là cùng Trần Tiểu Mễ trụ, ở Trần Tiểu Thái kia đãi mấy ngày, liền ngốc không được, chạy ra tới.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Đừng nháo."

"Chúng ta đi ăn lẩu đi." Trần Tiểu Mạch nói.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Làm ngươi nhị ca bồi ngươi đi ăn."

Trần Tiểu Mạch rầu rĩ là nói: "Nhị ca phải làm sinh ý đâu, không cao hứng bồi ta đi."

"Cái lẩu là cái gì a!" Thành vương gia tò mò hỏi.

Trần Tiểu Mạch nhìn bên cạnh bụ bẫm lão nhân liếc mắt một cái, ngạo nghễ

nói: "Cái lẩu là cái gì, ngươi cũng không biết a!"

Trần Tiểu Mễ ninh Trần Tiểu Mạch một chút, ngượng ngùng cười cười, nói: "Vương lão gia, cái lẩu là chúng ta nơi này một loại đặc có thức ăn, hương vị cũng không tệ lắm."

"Nga."

Thành vương gia bỗng nhiên tới hứng thú, lão Vương gia tuổi này, thích nhất mới mẻ.

"Cái dạng gì thức ăn a!"

"Chính là một cái đại đại nồi, bên trong có thịt có đồ ăn, ta thích ăn thịt." Trần Tiểu Mạch nói.

Thành vương gia: "......"

Nồi to hầm sao?

Tựa hồ không có gì ghê gớm.

Thành vương gia ở quân doanh cử cũng ăn hai ngày nồi to hầm, một nồi lẩu thập cẩm, lung tung rối loạn đồ vật nấu ở một khối, thật sự làm người không có gì muốn ăn.

Trần Tiểu Mạch lắc lắc Trần Tiểu Mễ tay, nói: "Đại ca, ngươi bồi ta đi sao?"

Trần Tiểu Mễ cau mày, nói: "Cái này."

Thành vương gia cười cười, nói: "Trần thiếu ngươi liền bồi hắn đi sao, vừa lúc ta cũng đói bụng, đại gia cùng đi."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Nguyên Bảo giống chỉ vịt con giống nhau lạch cạch lạch cạch chạy ra tới.

"Muốn đi ăn ngon sao? Ta cũng đi."

Trần Tiểu Mễ: "......"

+

Tiểu Mạch một cái liền đủ lăn lộn, Nguyên Bảo còn tới thêm phiền toái.

-------oOo------

Chương 136: Sa huyện mỹ thực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ mang theo Trần Tiểu Mạch, Nguyên Bảo, Thành vương gia tính cả hai cái thân vệ, đi Trần Tiểu Thái khai tửu lầu nếm thử cái lẩu.

Thành vương gia nhìn tiệm lẩu, tức khắc trước mắt sáng ngời.

"Này cửa hàng trang hoàng không tồi a!"

Thành vương gia một đường từ kinh thành lại đây, trải qua thành trấn càng ngày càng nghèo, càng ngày càng thiên, ăn đồ vật, rất là thô ráp, cũng liền không đối Sa huyện địa phương ẩm thực ôm cái gì hy vọng, bất quá, đi vào tiệm lẩu, lại có vài phần kinh hỉ.

Trần Tiểu Mễ cười cười, cửa hàng trang hoàng, tham khảo Lục Lâm ý kiến, Trần Tiểu Thái đi qua kinh thành cửa hàng trang hoàng lại có chút kinh đô đại tửu lâu phong cách.

Cái này tiệm lẩu, cùng chung quanh mấy cái huyện đại tửu lâu so sánh với, vượt qua không ngừng nhỏ tí tẹo.

Trong cửa hàng công nhân, không biết Thành vương gia thân phận, cầm thực đơn cấp Trần Tiểu Mễ, bị Trần Tiểu Mạch cấp đoạt qua đi.

Nguyên Bảo thấu đi lên, nói: "Tiểu thúc, ta muốn ăn thịt, thịt."

Trần Tiểu Mễ nhịn không được vẻ mặt xấu hổ, Thành vương gia cười tủm tỉm nói: "Làm cho bọn họ điểm đi, này hai cái tiểu tử nhìn như là cái người thạo nghề đâu."

Trần Tiểu Thái điểm không ít thịt, Trần Tiểu Mễ đem thực đơn đưa cho Thành vương gia.

Thành vương gia điểm vài món thức ăn, Trần Tiểu Mễ lại cuối cùng bỏ thêm mấy cái tố.

Thực mau, huấn luyện có tốc độ nhân viên cửa hàng liền bậc lửa than hỏa, đem cái lẩu đáy nồi lộng đi lên.

Thành vương gia nhìn đến bị phân cách thành hai khối uyên ương nồi, cây quạt kia vỗ vỗ chưởng, nói: "Cái nồi này nhìn nhưng thật ra không tồi."

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Cái này nồi là uyên ương nồi, có thể thỏa mãn ăn cay cùng không ăn cay người."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Cái nồi này mới ra tới thời điểm, tựa hồ cũng khiến cho quá oanh động đâu, đối Lục Lâm mà nói, rất nhiều phổ phổ thông thông đồ vật, đối bọn họ những người này mà nói, đều là thực mới lạ.

Hoa hoè loè loẹt đồ ăn lục tục bị bưng đi lên.

Thành vương gia tràn đầy tò mò nói: "Thứ này như thế nào ăn a!"

Trần Tiểu Mạch cho Thành vương gia một cái, lão bá ngươi hảo không kiến thức ánh mắt.

Trần Tiểu Mễ ở một bên nhìn Trần Tiểu Mạch thần sắc có chút hãi hùng khiếp vía.

"Cái lẩu, dễ dàng nhất ăn, chỉ cần đem nguyên liệu nấu ăn đảo đi vào, xuyến một xuyến, chờ đồ vật chín, bay lên, liền có thể ăn." Trần Tiểu Mạch nói.

Thành vương gia "Nga" một tiếng, có chút hưng phấn.

Trần Tiểu Mễ đem củ mài, khoai tây phiến tất cả đều hạ đi xuống.

Cái lẩu hương vị có chút vượt quá tưởng tượng, Thành vương gia lúc đầu còn đối này đồ ăn không cho là đúng, ăn ăn lại là càng ăn càng muốn ăn.

Thành vương gia gắp một mảnh củ mài ra tới, có chút thần kỳ nói: "Đây là cái gì?"

Đưa lên tới củ mài, đã bị thiết da, Thành vương gia còn không có gặp qua.

"Đây là Thổ Côn." Trần Tiểu Mễ giải thích nói.

Sa huyện phụ cận trên núi, có không ít Thổ Côn, trước kia thứ này, thường xuyên bị lãng phí, Lục Lâm tới lúc sau, thu mua thứ này trên núi Thổ Côn mau bị đào rỗng, bất quá, hiện tại thôn dân, bắt đầu gieo trồng thứ này.

"Thổ Côn?"

Thành vương gia lắc lắc đầu, phát hiện hắn cư nhiên không ăn qua.

Củ mài bị nấu rất là mềm lạn, vào miệng là tan, hương vị thập phần chi hảo.

Trần Tiểu Mễ gắp một khối Thổ Côn ra tới, nhịn không được hoài niệm nổi lên trước kia nhật tử, Lục Lâm vừa tới nhà hắn thời điểm, liền đào Thổ Côn tới ăn, lúc ấy hắn còn sợ sẽ ăn ra phiền toái.

Sa huyện núi rừng Thổ Côn tựa hồ lớn lên cực kỳ không tồi, thứ này, hiện tại cũng đều đi vào Sa huyện cư dân trong nhà.

Thành vương gia lại nếm thử vài loại nguyên liệu nấu ăn, hương vị các loại không giống nhau, đều rất tốt.

"Trần tiểu ca, ngươi không phúc hậu a!"

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Thứ này chính là một nồi loạn hầm, Vương gia ngài chính là ăn cái mới mẻ, thật muốn lại nói tiếp, tự nhiên vẫn là trong kinh đầu bếp làm đồ ăn, ăn ngon tinh xảo."

Thành vương gia cười cười, ngự trù làm đồ ăn, hắn đã sớm ăn nị, ăn này cái lẩu, Thành vương gia bỗng nhiên có loại hắn này vài thập niên đều sống uổng phí cảm giác.

Bất quá, Thành vương gia nhiều ít cũng minh bạch, hắn phía trước không đem Sa huyện mỹ thực đương hồi sự, cho nên, Trần Tiểu Mạch mới không có tự tiện cùng hắn đề.

Trần Tiểu Mạch ra sức vớt được cuối cùng một dĩnh trứng cút, vài lần không đắc thủ, bẹp miệng nhìn Thành vương gia vớt đi cuối cùng một viên trứng cút.

Thành vương gia ha ha cười, tiếp đón gã sai vặt thêm đồ ăn.

Trần Tiểu Mễ nguyên bản cảm thấy Thành vương gia là cái thực có thể ngủ người, kết quả lại phát hiện, Thành vương gia chẳng những có thể ngủ, càng có thể ăn a!

Thành vương gia nguyên bản không nghĩ tới, ở Sa huyện loại này tiểu địa phương, có thể ăn đến kinh thành đều ăn không đến mỹ thực.

Thành vương gia hung hăng ăn một đốn, đĩnh bụng, cảm thấy mỹ mãn về tới huyện nha bên trong.

Từ biết Sa huyện có cái này cái lẩu lúc sau, lão Vương gia một ngày hai đốn

chạy đến tiệm lẩu đi đưa tin.

Nếu không phải tiệm lẩu buổi sáng không khai, lão Vương gia có thể một ngày tam đốn chạy đến nơi đó đi đưa tin.

Lục Lâm xem tình huống này, uyển chuyển nói cho lão Vương gia, cái này cái lẩu ăn ngon là ăn ngon, nhưng là, ăn nhiều dễ dàng thượng hoả.

Lục Lâm không mặt mũi nói cho đối phương, thứ này ăn nhiều, còn dễ dàng táo bón.

Đang ở cao hứng lão Vương gia gật đầu, tỏ vẻ đã biết, nhưng là, vẫn là một ngày hai đốn đi tiệm lẩu đưa tin, nghiễm nhiên hóa thân thành cái lẩu cuồng ma.

Lục Lâm có thiên đi tiệm lẩu, liền nghe hai cái công nhân nói, trong tiệm tới một kẻ có tiền viên ngoại, mỗi lần tới ăn lẩu, đều điểm rất nhiều, đánh thưởng cũng thập phần phong phú.

Lục Lâm xem lão Vương gia đối cái lẩu chấp nhất trình độ, chỉ có thể cảm thán cái lẩu mị lực thật sự là quá lớn, tuy là ăn quán sơn trân hải vị Vương gia, cũng ngăn không được cái lẩu dụ hoặc a!

Lục Lâm thấy vậy tình hình, minh bạch khuyến dụ không có hiệu quả, đành phải làm Vương gia mang lại đây cái kia đầu bếp, cấp lão Vương gia nấu một ít hạ sốt bàn trà thiên lúc sau, rốt cuộc thượng hoả lão Vương gia, rốt cuộc đối cái lẩu tạm thời mất đi hứng thú.

....

"Các ngươi uống cái gì a!" Lão Vương gia đến gần phòng, nhìn đến Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo đang ở uống trà.

"Mật ong trà chanh, Lâm ca nói, có thể mỹ dung." Trần Tiểu Mạch phủng mặt nói.

Lão Vương gia nhìn Trần Tiểu Mạch, thầm nghĩ: Vừa lơ đãng, đều quên mất này hai tên gia hỏa, kỳ thật là tiểu song nhi, nhìn giống hai cái dã tiểu tử.

"Cho ta uống một ít, thế nào a!"

Trần Tiểu Mạch nhìn lão Vương gia, do dự một chút.

Thành vương gia lấy ra một thỏi bạc, phóng tới Trần Tiểu Mạch trước mặt.

"Cho ta uống một ít, cái này cho các ngươi."

Trần Tiểu Mạch mặt mày hớn hở đem ấm trà đẩy cho Thành vương gia.

"Cho ngươi."

Thành vương gia ngày thường uống đều là ngự tứ lá trà, nấu trà, không như thế nào uống qua loại này quả trà, bởi vì Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo đều thích ngọt, quả trà phóng mật ong nhiều một ít, vừa lúc phù hợp lão Vương gia khẩu vị.

Thành vương gia bất tri bất giác liền uống hết một đại hồ mật ong nước chanh.

Trần Tiểu Mạch thu Vương gia bạc, coi như tiền riêng dấu đi, cũng không có cùng Lục Lâm đề.

....

Nguyên Bảo ngồi ở tiểu băng ghế thượng, ăn một cái trứng gà bánh rán, Trùng Trùng ngồi ở một bên ăn đường đỏ chưng bánh.

Trùng Trùng hồng con mắt, cùng trong chén đường đỏ chưng bánh làm phấn đấu, điểm tâm thượng bị hồ không ít nước miếng.

Lão Vương gia trước hai ngày, đi huyện nha phòng bếp thời điểm, vừa lúc nhìn đến đường đỏ chưng bánh, xem kia điểm tâm bộ dáng không tồi, liền ăn mấy cái, phát hiện hương vị rất là không tồi.

Trong kinh ngự trân phường cũng có hương vị cùng loại điểm tâm, bất quá, bên kia điểm tâm là một trăm văn một cái, nghe phòng bếp người ta nói, cái này đường đỏ chưng bánh, có đôi khi lấy ra đi bán cũng liền bán tam văn tiền một khối, tiện nghi quá nhiều.

Đường đỏ chưng bánh đối Thành vương gia lực hấp dẫn hữu hạn, lão Vương gia ánh mắt bị Nguyên Bảo trong tay kiểu mới thức ăn cấp hấp dẫn.

"Nguyên Bảo, ngươi ăn cái gì a?"

"Cuốn trứng bánh."

"Là bên ngoài mua?"

Nguyên Bảo lắc lắc đầu, nói: "Không phải, tiểu thúc làm."

Lão Vương gia gật gật đầu, nói: "Như vậy a!"

Lão Vương gia đối Trần gia tam huynh đệ có chút hiểu biết, biết lão tam đầu óc có điểm trì độn.

"Cái kia tiểu tử ngốc a!"

"Tiểu thúc mới không ngốc, tiểu thúc nấu ăn ăn rất ngon."

Lão Vương gia gật gật đầu, nói: "Được rồi, ngươi nói không ngốc liền không ngốc đi, ngươi tiểu thúc hiện tại còn ở sao?"

"Hẳn là còn ở phòng bếp đi." Nguyên Bảo nói.

Lão Vương gia nghe xong chuyển động một chút tròng mắt, không nhiều sẽ, trên tay cũng nhiều một cái bánh rán.

Trần Tiểu Mạch ở bánh rán thêm độc nhất vô nhị nước chấm, trứng gà, thịt, khoai tây điều, rau xà lách, ăn đi lên, hương vị hay thay đổi, lão Vương gia không cấm có một loại lần đầu tiên ăn đến cái lẩu cảm giác.

Trần Tiểu Mạch trở lại Trần Tiểu Thái trong nhà.

Trần Tiểu Thái liền nhìn đến Trần Tiểu Mạch trên cổ nhiều một khối ngọc bội.

Trần Tiểu Thái gặp qua thứ tốt nhiều, phân biệt năng lực cũng tăng lên lên đây.

Trần Tiểu Thái vừa thấy Trần Tiểu Mạch trên cổ ngọc bội, tức khắc bị hoảng sợ.

"Tiểu Mạch, ngươi này ngọc bội nơi nào tới?"

"Lão bá đưa ta." Trần Tiểu Mạch nói.

Trần Tiểu Thái bị hoảng sợ, nói: "Hắn vì cái gì muốn đưa ngươi?"

"Hắn muốn ăn cuốn trứng bánh lặc, lấy cái này cùng ta đổi."

Trần Tiểu Thái: "......"

Trần Tiểu Mạch cầm ngọc bội, hướng tới Trần Tiểu Thái quơ quơ, hỏi: "Nhị ca, cái này ngọc bội có đáng giá hay không tiền a! Có thể hay không là hàng giả a!"

Trần Tiểu Thái có chút bất đắc dĩ nói: "Không phải hàng giả, là thật sự?"

Trần Tiểu Mạch thầm nghĩ: Đây chính là Vương gia ra tay đồ vật, như thế nào có thể là hàng giả.

Lục Lâm biết Trần Tiểu Mạch cầm Vương gia ngọc bội, thập phần bất đắc dĩ đi cáo tội, Vương gia nhưng thật ra rất rộng lượng tỏ vẻ không có gì chính là cái tiểu ngoạn ý, tặng liền tặng.

Vương gia ở huyện nha một trụ chính là hơn mười ngày, cũng không lược thuật trọng điểm đi sự tình.

Kế cái lẩu lúc sau, Vương gia lại mê thượng nướng BBQ, mỗi ngày buổi tối ở quán nướng thượng ăn ăn uống uống.

Vương gia đối nướng BBQ cửa hàng nướng giá thực cảm thấy hứng thú, Lục Lâm biết lúc sau, làm thợ rèn chế tạo giống nhau như đúc, đưa cho Vương gia.

Trước đó Lục Lâm đã tặng Vương gia một cái uyên ương nồi, một cái lắc lắc mã.

Thu được nướng BBQ giá Vương gia thập phần cao hứng, bất quá, vẫn là không có phải đi ý tứ.

....

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, nói: "Vương gia tựa hồ đối rất nhiều đồ vật, đều hứng thú mười phần a! Bất quá, ngươi nói, hắn muốn lắc lắc mã làm gì?"

Lục Lâm cân nhắc, Vương gia muốn khả năng không phải tiểu hào lắc lắc mã, mà là đại hào, chỉ là hắn ngượng ngùng, cầm cái tiểu nhân, tới rồi kinh đô liền làm cho người chiếu bộ dáng, đánh cái đại hào ra tới.

Vị này Vương gia chơi tính tựa hồ thực trọng a!

Vương gia không nghĩ đi, Lục Lâm tự nhiên không hảo thúc giục, bất quá, Lục Lâm bên này còn có thể bảo trì bình tĩnh, này Kỷ Thành Khang bên kia lại là bình tĩnh không được.

Kỷ Thành Khang cầm mấy phong thư, tìm được rồi huyện nha tới.

"Lục đại nhân, Vương gia đâu?"

Lục Lâm chớp chớp mắt, nói: "Hắn đi ra ngoài ăn cá nướng."

Kế cái lẩu lúc sau, Vương gia tựa hồ lại mê thượng nơi này ván sắt cá nướng, đã hợp với ăn hai ngày.

Lục Lâm mơ hồ có chút lo lắng, Vương gia như vậy cái ăn pháp, chỉ sợ dễ dàng tam cao a!

Kỷ Thành Khang bất đắc dĩ nói: "Vương gia, tựa hồ thực thói quen Sa huyện sinh hoạt a!"

Nguyên bản hắn còn nghĩ, Sa huyện điều kiện quá kém, Vương gia ở chỗ này đợi đợi, chỉ sợ cũng ở không nổi nữa, bất quá, từ tình huống hiện tại xem ra, Vương gia tựa hồ có chút vui đến quên cả trời đất.

"Trần nhị thiếu khai mấy nhà cửa hàng, thực được hoan nghênh a! "

Trần Tiểu Thái mấy năm nay khai ở Sa huyện một cái trên đường tiệm lẩu, cá nướng cửa hàng, làm nồi cửa hàng...... Đã thành Sa huyện chiêu bài.

Mấy năm nay, có không ít mặt khác thị trấn viên ngoại, vì nhấm nháp bên này đặc sắc đồ ăn, không tiếc, ngồi xe ngựa lặn lội đường xa mấy ngày, tiến đến nhấm nháp bên này đặc sắc đồ ăn.

Bởi vì nguyên nhân này, Trần Tiểu Thái kiến tạo khách điếm, cũng thường xuyên chật ních.

Lục Lâm cười cười, nói: "Còn hảo, còn hảo, phía trên thúc giục Vương gia đi trở về sao?"

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Kỷ Thành Khang kỳ thật thật là có chút sợ cái này Vương gia, cái này Vương gia không phải một người tới, mà là mang theo đội thân vệ người tới, vì chế tạo Vương gia ở quân doanh cùng quân sĩ đồng cam cộng khổ biểu hiện giả dối, đàn thân vệ binh còn lưu tại doanh địa, nhiều người như vậy đều là muốn ăn cơm.

Những cái đó gia hỏa, bản lĩnh không lớn, nhưng là, bởi vì là Vương gia thân binh, cái giá còn không nhỏ, cũng không hảo chậm trễ.

Nhiều người như vậy, lưu tại quân doanh, quang ăn cơm không làm việc, còn không hảo đắc tội, cũng là thực phiền toái.

Lục Lâm nhìn Kỷ Thành Khang trong tay tin, nói: "Là Vương phi gởi thư?"

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Đúng vậy ta không thấy, bất quá, hẳn là thúc giục Vương gia trở về."

Lục Lâm chuyển động một chút đôi mắt, cười cười, nói: "Hơn phân nửa là như thế."

Đối thế giới này hào môn nữ nhân mà nói, này quan trọng nhất chính là sinh đứa con trai bàng thân, Hoàng Hậu cùng Quý Phi đem nhà mình khuê nữ gả cho Vương gia, tự nhiên cũng là hy vọng có thể sinh cái tiểu công tử ra tới, kế thừa Vương gia tước vị.

Bằng không nhân gia này như hoa như ngọc nữ hài, gả cho một cái lão nhân, đồ cái gì a!

Bất quá, Vương gia vẫn luôn tránh ở bên ngoài, Vương phi một người cũng sinh không ra a!

Kỷ Thành Khang cùng Lục Lâm nói chuyện, Vương gia cầm mấy cái que nướng, đi đến.

Lục Lâm nhìn Thành vương gia bộ dáng, thầm nghĩ: Vương gia này tư thái thật hào phóng a!

Liền bộ dáng này, ai sẽ cảm thấy đây là cái Vương gia a!

Thành vương gia quét Kỷ Thành Khang liếc mắt một cái, nói: "Kỷ tướng quân, sao ngươi lại tới đây a!"

Kỷ Thành Khang nhìn Thành vương gia ghét bỏ sắc mặt, trong lòng hiện lên vài phần chua xót.

"Lão gia, phu nhân gởi thư."

Thành vương gia rầu rĩ nói: "Cho ta đi."

Thành vương gia tiếp nhận tin, cũng không có xem, trực tiếp thu lên, nhìn sắc mặt không phải thực sảng khoái bộ dáng.

Kỷ Thành Khang nhìn Thành vương gia bộ dáng, rất là hoài nghi chuyển cái thân, Vương gia liền sẽ đem tin thiêu hủy.

"Ngươi cùng ta tới."

Kỷ Thành Khang căng da đầu, đi theo Thành vương gia đi phòng cho khách.

"Vương gia, không ngừng là phu nhân lo lắng ngài, Thánh Thượng cũng thúc giục ngài trở về."

Xem không có người khác, Kỷ Thành Khang cũng không gọi Thành vương gia lão gia.

Kỷ Thành Khang ở trong lòng thở dài, thuyết khách công tác, thật sự không phải hắn cường hạng.

Thành vương gia không cho là đúng nói: "Ta trở về cũng là ăn không ngồi rồi, hắn thúc giục cái gì a!"

Thành vương gia cân nhắc một chút, cảm thấy hắn kia cháu trai thúc giục hắn trở về, có thể là bị Hoàng Hậu cùng Quý Phi gối đầu phong cấp thổi, nghĩ đến đây, Thành vương gia càng thêm cảm thấy phiền muộn.

Thành vương gia phất phất tay, chuyển khai đề tài nói: "Ngươi biết, Sa huyện có một cái thương nghiệp một cái phố, là huyện lệnh nhị anh em vợ khai."

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

"Gia hỏa này từ nơi nào đào tới như vậy đại đại bếp a!"

Ngay từ đầu, Thành vương gia cũng không đem này tiểu địa phương đương hồi sự, từ bị cái lẩu mở ra tân thế giới đại môn lúc sau, Thành vương gia sau lại lục tục nếm thử mặt khác đồ vật, hương vị đều rất tốt.

Thành vương gia bỗng nhiên cảm thấy chính mình qua đi vài thập niên, đều bạch bạch hoang phế.

Sa huyện một cái phố, là chúng ta Sa huyện chiêu bài, rất nhiều phú hào đều từ nơi khác, chạy tới nếm thử, trong huyện rất nhiều người đều ở trong tiệm hỗ trợ, đảo cũng kiếm lời một ít tiền.

Đối với này Sa huyện có như vậy một cái náo nhiệt đường phố, Kỷ Thành Khang cũng là cảm giác có chung vinh dự.

Thành vương gia chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Ta nghe nói, cái này thực đơn, là Lục Lâm nghiên cứu."

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Hình như là như thế."

Không ngừng thực đơn, tựa hồ liền đủ loại nướng giá, nồi sắt đều là Lục Lâm

thiết kế, vì chuyện này, Liễu Vân không thiếu cảm thấy Lục Lâm không làm việc đàng hoàng.

Bất quá, về phương diện khác, lại đối Lục Lâm ở ăn mặt trên tài hoa, bội phục ngũ thể đầu địa.

Này từ có này Sa huyện một cái phố, Sa huyện người tựa hồ đều biến cần lao một ít, rất nhiều người làm việc kiếm lời, liền đi Sa huyện một cái phố tiêu khiển một lần.

Đi Sa huyện một cái phố ăn một bữa cơm, đối thôn dân mà nói, cũng là khó được hưởng thụ.

Thành vương gia vuốt cằm, nói: "Vị này Lục đại nhân, giống như lúc trước nghiên cứu ra xe đẩy tay người đi, ta xem này Sa huyện hắn cũng thống trị không tồi, như thế nào không thăng quan a!"

Kỷ Thành Khang xấu hổ cười cười, nói: "Có thể là Lục đại nhân, chí không ở này đi."

Thành vương gia vuốt ve cằm, cười cười, nói: "Như vậy a!"

Kỷ Thành Khang xem Thành vương gia bộ dáng, biết Thành vương gia là bị Sa huyện mỹ thực cấp bắt làm tù binh.

Kỷ Thành Khang xem cái này tình huống, chỉ có thể cảm thán Lục Lâm đồ ăn mị lực đại a

------oOo------

Chương 137: Vương gia rời đi

Nguồn: [EbookTruyen.VN]

Kỷ Thành Khang đi tìm Vương gia lúc sau, lại nhẫn nại tính tình đợi mấy ngày, bất quá, Vương gia giống như đem phải đi về sự tình hoàn toàn cấp quên đi.

Vương phi bên kia từ tới một phong thơ lúc sau, lại liên tiếp đã phát tin tới thúc giục.

Vương phi trừ bỏ cấp Vương gia viết thư, còn cấp Kỷ Thành Khang cũng viết tin, cấp Kỷ Thành Khang tin chính là dò hỏi hắn vì cái gì Vương gia vì cái gì còn không khởi hành trở về, uỷ lạo quân đội nhiệm vụ không phải kết thúc sao?

Trừ bỏ Vương phi tới tin, Kỷ Thành Khang còn thu được quân thượng tới tin.

Hoàng Thượng tới tin cũng là thúc giục Vương gia trở về, bất quá, hoàng đế đối với Vương gia vì sao không trở về kinh đô nguyên nhân, trong lòng biết rõ ràng.

Khả năng, Hoàng Thượng cũng đối tứ hôn cấp lão Vương gia hai cái cọp mẹ, chọc đến lão Vương gia một phen tuổi còn ở bên ngoài bốn biển là nhà sự tình lòng có áy náy, cho nên, tìm từ liền tương đối uyển chuyển, chỉ là công đạo lão Vương gia, nếu là sự tình xong xuôi, liền sớm một chút hồi kinh đoàn tụ.

"Vương gia, không có phải đi ý tứ." Kỷ Thành Khang hoành Lục Lâm liếc mắt một cái nói.

Lục Lâm bĩu môi, Vương gia không muốn đi, Kỷ tướng quân trừng hắn làm gì, lại không phải hắn ngăn đón Vương gia không cho đi.

Tuy rằng lão Vương gia này đây luyến tiếc mỹ thực vì lấy cớ, nhưng là này chỉ là biểu nhân a!

Chân chính nguyên nhân không phải là sợ lão bà sao?

"Vương phi gởi thư thúc giục?" Lục Lâm hỏi.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, "Đúng vậy đệ tam phong thư."

Lục Lâm: "......"

Đây là cổ đại bản đoạt mệnh liên hoàn call.

Vương gia trong nhà hai chỉ cọp mẹ thập phần lợi hại a!

"Vương gia tựa hồ đối Sa huyện trên đường mỹ thực thực cảm thấy hứng thú."

Kỷ Thành Khang nhìn Lục Lâm, ánh mắt mang theo vài phần cầu xin.

Lục Lâm: "......"

Mỹ thực chính là hắn độc môn bí phương a!

Bắt được kinh đô đi nói, hẳn là có thể kiếm rất nhiều tiền, tương đối đáng tiếc chính là, hắn hiện tại không rảnh đi kinh đô.

Lục Lâm nhìn Kỷ Thành Khang, nói: "Kỷ tướng quân, rất muốn đem Vương gia đưa trở về sao?"

Kỷ Thành Khang cười khổ một chút, nói: "Vương gia nhiệm vụ đã kết thúc, cũng nên đi trở về."

Vương gia ở huyện nha nhưng thật ra quá không tồi, bất quá, Vương gia những cái đó thân vệ binh ở quân doanh liền không được.

Vương gia bên người những cái đó thân vệ binh, rất nhiều đều là kinh đô một ít đại gia tộc chi thứ đệ tử, như vậy một đám người vẫn luôn đãi ở hắn quân doanh bên trong, tuy nói hắn cũng ép tới trụ, bất quá, thời gian dài cũng không phải chuyện này a!

Liền đem trong tay cái lẩu đáy nồi phối phương giao cho Vương gia, Thành vương gia phi thường vừa lòng thu Lục Lâm phương thuốc.

Kỷ Thành Khang lại đợi mấy ngày, mới rốt cuộc đem Thành vương gia tiễn đi.

Thành vương gia trước khi rời đi, đóng gói không ít thịt nướng, hơi có chút Trần Tiểu Mạch năm đó phong phạm, chọc đến Lục Lâm thập phần vô ngữ.

Thành vương gia vừa đi, Lục Lâm cuối cùng là thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng nói, Vương gia xem thượng hắn địa phương, đó là hắn vinh hạnh, bất quá, có như vậy cái đại nhân vật ở chỗ này, Lục Lâm luôn có chút duỗi thân không khai tay chân.

"Cuối cùng là đi rồi."

Trần Tiểu Mễ nằm liệt trên giường, có loại buông xuống gánh nặng vui sướng tràn trề cảm giác.

"Rất mệt sao?" Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái hỏi.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Có chút."

Vương gia ở thời điểm, hắn đến nhìn hai cái tiểu nhân, không cho Nguyên Bảo cùng Trùng Trùng gây hoạ, còn phải quản Tiểu Mạch, làm gia hỏa này không cần nói lung tung, rất là bận rộn.

Tiểu Mạch giống như thu được rất nhiều đồ vật.

Tiểu Mạch tay nghề phi thường hảo, thường thường, liền sẽ cấp hai cái tiểu nhân khai cái tiểu táo.

Vương gia có đôi khi, xem thích, bên người ngọc bội có thể đưa tiểu đồ vật, đều đưa cho Tiểu Mạch.

Thành vương gia dùng đồ vật, tự nhiên đều là đỉnh tốt.

Tuy rằng đều là một ít tiểu ngoạn ý, nhưng là, đều là phẩm tướng cực hảo đồ vật, bắt được kinh đô đi, hẳn là cũng có thể đổi cái mấy trăm lượng bạc.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Tiểu Mạch vẫn là thực làm cho người ta thích."

Trần Tiểu Mễ ngay từ đầu, còn lo lắng Tiểu Mạch không nhẹ không nặng đắc tội với người, bất quá, Vương gia nhìn đến Tiểu Mạch mỗi lần đều cười tủm tỉm, có mấy lần Tiểu Mạch nói chuyện không có gì ngăn cản, Vương gia tựa hồ cũng không có sinh khí.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Chúng ta Tiểu Mạch người gặp người thích."

Năm đó, hắn cùng Trần Tiểu Mễ vừa mới lập nghiệp kia hội, còn bán quá da thú bao tay, lúc ấy, cũng là lấy Tiểu Mạch cái này chữ in rời chiêu bài phúc, mới có thể như vậy thuận lợi toàn bộ bán đi.

Thành vương gia đi rồi không lâu, Lục Lâm liền thăng quan, từ thất phẩm tri huyện, tăng lên tới lục phẩm, Sa huyện bản đồ, cũng mở rộng không ít tuy rằng cùng là tri huyện, lại cũng là có cấp bậc chi phân, cấp bậc tối cao có ngũ phẩm, Lục Lâm cấp bậc có thể từ thất phẩm nhắc tới lục phẩm hiển nhiên là Thành vương gia cấp Lục Lâm hoạt động.

Đương nhiên, Lục Lâm có thể thuận lợi thăng quan, cũng cùng Lục Lâm chế tạo ra khúc viên lê có quan hệ.

Năm đó, hoàng đế là bởi vì Lục Lâm tư lịch không đủ, mới chưa cho Lục Lâm thăng quan, ba năm đi qua, Thành vương gia cấp Lục Lâm nói hai câu lời hay, rực rỡ cấp bậc liền lên tới lục phẩm nói đến cùng Lục Lâm dựa mua quan khởi bước, vẫn là có chút hạn chế Lục Lâm phát triển, nếu không nói, có Vương gia người bảo đảm, tuy rằng không chừng có thể một chút lên tới tứ phẩm tri phủ, nhưng là, đổi cái tốt một chút địa phương, làm ngũ phẩm tri huyện vẫn là dư dả.

Lục Lâm phát hiện chính mình thăng quan, thập phần hưng phấn.

Lục Lâm tuy rằng không có trở thành nhất phẩm quan to hùng tâm tráng chí, nhưng là, người hướng chỗ cao đi, nước hướng nơi thấp chảy, quan biến đại, vẫn là cao hứng.

"Vương gia người không tồi a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Lục Lâm là ở Vương gia sau khi đi không mấy ngày thăng quan, Vương gia hẳn là tại rất sớm phía trước, liền cấp Lục Lâm hoạt động, nếu không nói lên chức sự tình, không có nhanh như vậy xuống dưới.

"Không biết, Vương gia hiện tại đến nào."

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Vương gia hẳn là đi không mau đi."

Vốn dĩ Vương gia liền không nghĩ trở về, nếu không nghĩ trở về, tất nhiên đi không mau.

Lục Lâm gãi gãi đầu, nói: "Vương gia cũng không dễ dàng a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.

....

"Vương gia, đến Phong Trấn." Một sĩ binh đối với Thành vương gia bẩm báo nói.

"Phong Trấn sao, tựa hồ so Sa huyện muốn phồn hoa rất nhiều đâu, chúng ta tại đây dừng lại mấy ngày, thuận tiện nếm thử nơi này đặc sắc đồ ăn." Thành vương gia nhàn nhã nói.

Thành vương gia ở Sa huyện thời điểm, ăn tới rồi rất nhiều trước kia không ăn qua mỹ thực, đối với dân gian đồ ăn, nhưng thật ra nhiều vài phần chờ mong hồi trình trên đường, mỗi đến một cái thị trấn, Thành vương gia liền sẽ dừng lại, nhấm nháp địa phương mỹ thực.

Bất quá, một đường lại đây, Thành vương gia lại có chút hoàn toàn thất vọng.

Này trừ bỏ Sa huyện, mặt khác thị trấn thái sắc đều đại đồng tiểu dị, cùng kinh đô tiệm cơm đại đồng tiểu dị, không có gì đặc sắc.

Có mấy lần đi đến nửa đường, Thành vương gia đều có loại lộn trở lại Sa huyện ý niệm, bất quá, Thành vương gia cái này ý niệm, vừa mới toát ra tới, đã bị thủ hạ người cấp khuyên lại.

May mắn, Thành vương gia bị người khuyên ở, nếu không Vương gia đại nhân trên đường đi vòng vèo, tất nhiên sẽ khiến cho một phen sóng to gió lớn.

"Nơi này đồ ăn, thực bình thường a!"

Thành vương gia động hai chiếc đũa, liền không có gì hứng thú.

Thành vương gia ở Sa huyện ăn lẩu, nướng BBQ, ăn uống đều bị dưỡng điêu.

"Vương gia, loại này tiểu địa phương quán ăn, nơi nào có thể cùng kinh đô so sánh với a!" Lư hộ vệ trường bất đắc dĩ nói.

Thành vương gia nhíu nhíu mày, nghĩ nghĩ, cảm thấy loại này tiểu địa phương không có gì ăn ngon, mới là bình thường, so sánh với Sa huyện bên kia, các loại mỹ thực hoa hoè loè loẹt, mới có chút không bình thường.

"Này kinh thành cũng chưa chắc có bao nhiêu ăn ngon." Thành vương gia lắc lắc đầu nói.

Mấy cái hộ vệ nhìn Thành vương gia bộ dáng, có chút bất đắc dĩ.

....

Lục Lâm đãi ở huyện nha bên trong, nhận được nơi khác tới tin.

"Ai tới tin a!" Trần Tiểu Mễ hỏi.

Lục Lâm bất đắc dĩ nói: "Là Vương gia đầu bếp tới, bọn họ làm cái lẩu, bất quá, hương vị có chút không đúng lắm, cho nên, cấp tốc đưa tin cho ta, hỏi ta có biện

pháp nào."

"Ngươi cảm thấy là chuyện như thế nào?"

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không phải tay nghề vấn đề nói, khả năng chính là tâm lý vấn đề."

Giống làm nồi, cái lẩu loại đồ vật này, thông thường đều là lần đầu tiên ăn thời điểm tốt nhất ăn, ăn nhiều cũng sẽ cảm thấy chán ngấy.

"Vương gia tưởng lộn trở lại tới, đem mấy cái binh lính cấp sợ hãi."

Trần Tiểu Mễ run rẩy một chút, nói: "Vương gia sẽ không thật sự vì một ngụm ăn lộn trở lại đến đây đi."

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không có, bị người cấp khuyên lại."

Trần Tiểu Mễ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "May mắn cho người ta khuyên lại."

"Cũng không phải là sao, này Vương gia hai cái đích phúc tấn, vẫn luôn ngóng trông Vương gia trở về đâu, nếu là biết Vương gia vẫn luôn bởi vì ăn ăn vạ ta này, chỉ sợ muốn nhớ thương thượng chúng ta." Lục Lâm lắc lắc đầu nói.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Đúng vậy!"

Vương gia kia hai cái Vương phi, Vương gia đều tránh chi e sợ cho không kịp, liền càng không cần phải nói là bọn họ.

Thành vương gia đi rồi, Trần Tiểu Thái cũng là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thành vương gia phía trước, không thiếu thăm hắn cửa hàng, Trần Tiểu Thái sợ trong tiệm công nhân đắc tội khách quý, không thiếu cấp phía dưới công nhân chào hỏi.

Bởi vì Vương gia muốn duy trì cùng quân sĩ đồng cam cộng khổ hình tượng, cho nên, Trần Tiểu Thái còn muốn hỗ trợ giấu giếm Vương gia chân chính thân phận, rất là vất vả đâu.

Cũng may Thành vương gia tính tình không tồi, trong tiệm nhân viên cửa hàng cũng thực nghe lời, một tháng xuống dưới, cũng coi như là khách và chủ tẫn hoan.

Lục Lâm vuốt ve cằm, nói: "Tiểu Thái cùng Thẩm Trì phải về quê."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Lục Lâm sờ sờ cằm, người ở đây đối viếng mồ mả việc này xem chính là thập phần trọng, rất nhiều lão nhân dưới gối không con, liền sợ đã chết lúc sau, không ai thiêu tiền, ở bên ngoài quá nghèo khó.

Thẩm a bà chết cũng có đã nhiều năm, Thẩm Trì mấy năm trước, liền đi theo Trần Tiểu Thái xa rời quê hương, bây giờ cũng nên trở về nhìn xem.

"Tiểu Mễ, ngươi phải đi về sao?" Lục Lâm hỏi

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Không cần, cha mẹ bên kia có Tiểu Thái giúp đỡ dâng hương là được, ngươi đâu!"

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Ta không cần."

Lục Lâm thầm nghĩ : Hắn xuyên qua lại đây thời điểm, nguyên chủ đã chết.

Lục gia cũng lấy hắn thay đổi mười lượng bạc sính lễ, lại nói tiếp, hắn cũng không nợ Lục gia cái gì.

Đối những cái đó trên danh nghĩa thân nhân, cho dù là nguyên chủ cha mẹ, Lục Lâm cũng không có bao lớn cảm giác.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Nói như vậy, ta làm Tiểu Thái đi hỗ trợ thượng nén hương đi."

Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Cũng hảo."

Nói như thế nào, hắn cũng coi như là chiếm nguyên chủ thân thể, nhiều ít vẫn là thiếu hạ một phần nhân tình.

....

Hôm sau.

Trần Tiểu Mễ cấp Trần Tiểu Thái chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, Trần Tiểu Thái mặt khác tìm mấy cái xuất ngũ binh làm tùy tùng, chuẩn bị xuất phát hồi Đại Thạch Thôn.

Thẩm Trì ôm Thẩm Niệm, có chút không tha đối với Trần Tiểu Mễ, nói: "Đại ca, chúng ta đi rồi."

Trần Tiểu Mễ nhìn Thẩm Trì trong tay tiểu oa nhi, dặn dò nói: "Trên đường cẩn thận một chút."

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đã biết."

"Đi sớm về sớm, không cần cùng trong thôn người nhiều làm dây dưa." Trần Tiểu Mễ nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ta minh bạch."

Thẩm Trì đối với Trần Tiểu Mễ đám người phất phất tay, chui vào xe ngựa bên trong.

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Tiểu Thái hai mắt, nói: "Sớm một chút khởi hành đi, không cần chậm trễ."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Hảo."

Trần Tiểu Thái ngồi trên xe ngựa, tiếp đón một đội người mở đường, hướng tới Lâm Trấn xuất phát.

Lục Lâm nhìn theo Trần Tiểu Thái rời đi, gợi lên khóe miệng.

"Chúng ta Tiểu Thái, trở về là cái đại viên ngoại."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, thầm nghĩ: Tiểu Thái như vậy tiền đồ, phụ thân, mẫu thân nếu là còn trên đời nói, hẳn là cũng là sẽ vui mừng đi.

Thẩm Niệm nắm chặt tiểu nắm tay, ngọt ngào ngủ, trong lỗ mũi mạo nước mũi phao phao, nhìn thập phần đáng yêu.

Thẩm Trì nhìn trong tay oa oa, trong lòng hiện lên vài phần nhu tình.

Thẩm Trì thở dài, thầm nghĩ: Nãi nãi chết quá sớm, nếu là nãi nãi còn sống, nhìn đến Niệm Nhi, không biết sẽ thích thành bộ dáng gì.

Trần Tiểu Thái ngồi ở trong xe, nhìn ngoài cửa sổ xe hiện lên phong cảnh, trong lòng mơ hồ có vài phần khí phách hăng hái.

Thẩm Trì có chút kích động nói: "Thật nhiều năm không đi trở về a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, "Đúng vậy! Cũng không biết Lâm Trấn hiện tại là cái gì quang cảnh."

Năm đó, bởi vì Lục Lâm bị huyện lệnh tính kế mua quan lúc sau, hắn liền không còn có trở về quá Lâm Trấn, từ Lâm Trấn tin tức, phần lớn là từ Lâm Trấn lại đây Trương Thụy trên người hiểu biết, bất quá, Trương Thụy mấy năm nay cũng rất ít đi trở về, hiểu biết cũng không nhiều lắm.

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Ngươi như vậy trở về, Trần gia người có lẽ sẽ tìm ngươi phiền toái."

Trần Tiểu Thái nhàn nhạt nói: "Không quan hệ."

Hiện tại không thể so năm đó, Trần gia người hiện tại Tiểu Thái cũng không bỏ ở trong mắt.

Hắn cùng Trần gia quan hệ, đã sớm bởi vì kia phong đoạn thân thư đoạn rõ ràng, vì để ngừa vạn nhất, Trần Tiểu Mễ làm Trần Tiểu Thái đem đoạn thân thư cấp mang ở trên người.

------oOo------

Chương 138: Tiểu Thái hồi thôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì một đường đi đi dừng dừng, hoa hơn nửa tháng, tới Lâm Trấn.

Tiến vào Lâm Trấn địa bàn lúc sau, hai người cũng không có trực tiếp hồi thôn, mà là ở trấn trên tìm gia khách điếm ở xuống dưới.

Trần Tiểu Thái ở nông thôn phòng ở đã sớm bán đi, Thẩm Trì phòng ở vẫn còn, bất quá nhiều năm như vậy không trụ, hẳn là rất là loạn một chốc lát cũng trụ không được.

Thẩm Trì mấy năm nay, vẫn luôn bồi Trần Tiểu Thái ở bên ngoài hỗn, có đôi khi, mệt cực kỳ, Thẩm Trì cũng sẽ nhớ tới ở trong thôn nhật tử.

Đối Trần Tiểu Thái mà nói, trong thôn nhật tử, thật sự chưa nói tới hảo, Thẩm Trì cũng không sai biệt lắm.

Thẩm Trì cha mẹ chết sớm, thân thích bằng hữu sợ hắn tìm tới môn vay tiền mượn đồ vật, cũng không thế nào lui tới.

Bất quá, Thẩm Trì so Trần Tiểu Thái hơi chút tốt một chút, Thẩm a bà còn sống phía trước, ở trong thôn vẫn là có mấy cái quen thuộc người, nhật tử thật sự thời điểm khó khăn, cũng có người khác trợ giúp.

Thẩm Trì có đôi khi, nghĩ đến khi còn nhỏ sự tình, sẽ nghĩ chờ có thời gian phải về đến xem, bất quá, thật sự đã trở lại, Thẩm Trì lại có loại mờ mịt vô thố cảm giác.

"Lâm Trấn mấy năm nay, không có gì biến hóa a!" Thẩm Trì nói.

Ở Thẩm Trì ấn tượng bên trong, Lâm Trấn hẳn là so Sa huyện phồn hoa rất nhiều.

Năm đó, Thẩm Trì đi theo Trần Tiểu Thái vừa mới đến Sa huyện thời điểm, Thẩm Trì liền cảm thấy Sa huyện nơi chốn so ra kém Lâm Trấn, có đoạn thời gian, cũng không thế nào thói quen, bất quá, Sa huyện mấy năm nay phát triển thực mau.

Không ít thôn dân đều có tiền, nhìn một mảnh vui sướng hướng vinh thái độ, so sánh với dưới, Lâm Trấn nhưng thật ra thường thường vô kỳ lên.

Trần Tiểu Thái lưng đeo xuống tay, nói: "Hẳn là Sa huyện phát triển quá nhanh, Lâm ca vẫn là có vài phần bản lĩnh."

So sánh với Lâm Trấn huyện lệnh liền vô năng nhiều, nhiều năm như vậy, một chút thay đổi cũng không có.

Bất quá, giống nhau huyện lệnh chỉ cần không sưu cao thế nặng, đã có thể tính là quan tốt.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Trần nhị thiếu gia."

Dương Hằng Chi nhìn đến Trần Tiểu Thái, nhiệt tình đón đi lên.

"Nhà ta hạ nhân nói nhìn đến Trần nhị thiếu gia ngươi, ta còn tưởng rằng hắn nhìn lầm rồi, không nghĩ tới cư nhiên là thật sự."

"Là Dương lão bản a đã lâu không thấy."

Trần Tiểu Thái đối với Dương Hằng Chi chắp tay.

"Đã lâu không thấy, Trần thiếu chủ nhân nhìn càng thêm tinh thần."

Dương Hằng Chi thầm nghĩ, mấy năm trước Trần Tiểu Thái chính là cái có thể một mình đảm đương một phía đại nhân vật, mấy năm đi qua, tựa hồ thành thục rất nhiều.

"Dương lão bản, quá khen."

"Ta nhưng không quá khen, nghe nói, thiếu đông gia hai năm trước, còn đi kinh đô trải qua một chuyến?" Dương Hằng Chi hỏi.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Là đi qua, cũng không kiếm bao nhiêu tiền."

Chỉ là một ngàn nhiều hai mà thôi, hắn trở về lúc sau, Kỷ Vân An tựa hồ đối chuyện xưa lại tiến hành rồi vài lần tu chỉnh, lại thêm ấn vài lần, Trần Tiểu Thái lục tục lại thu được Kỷ Vân An thác Kỷ Thành Khang chuyển giao một ngàn nhiều lượng bạc chia hoa hồng, bút bạc này Trần Tiểu Thái không có đối ngoại tuyên dương.

Dương Hằng Chi cười cười, nói: "Thiếu đông gia quá khiêm tốn."

Trương đồ tể bên kia truyền ra tới tin tức, chính là nói, Trần Tiểu Thái đi kinh đô không hai tháng, liền kiếm lời vài trăm lượng bạc, Trần Tiểu Thái còn đáp thượng kinh đô quân bộ người.

"Ta nghe nói, Lục lão bản hiện tại ở biên quan làm huyện lệnh, làm rất là không tồi, còn bị Thánh Thượng khích lệ."

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Lâm ca, cũng chính là một cái huyện lệnh tên tuổi dễ nghe, Sa huyện nghèo thực, không có gì nước luộc còn cho không tiền."

Lục Lâm vừa mới làm Sa huyện huyện lệnh kia hội, thật đúng là không thiếu hướng trong cho không tiền, bất quá, mấy năm nay, Sa huyện phát triển không tồi, không ít người đều mộ danh đi Sa huyện thể nghiệm.

Sa huyện mỹ thực, cũng không thiếu kiếm tiền.

Dương Hằng Chi cười cười, nói: "Này có thể ở Sa huyện ngồi ổn huyện lệnh cái này vị trí, Lục đại nhân quả nhiên không phải người bình thường a!"

Sa huyện huyện lệnh xưa nay đều mệnh đồ nhiều chông gai, có vài cái đều chết oan chết uổng.

Năm đó, Lục Lâm lựa chọn mua quan thời điểm, Dương Hằng Chi trong lòng là không tán thành, kỳ thật còn có chút chua lòm.

Sa huyện quan không hảo làm, bất quá tốt xấu cũng là cái quan a! Đương quan, tóm lại là cùng bình dân không giống nhau.

Dương Hằng Chi không nghĩ tới, Lục Lâm quan làm không tồi, nghe nói, Lục Lâm cùng Sa huyện bọn rắn độc tuần phòng gian quan hệ phi thường hảo, khoảng thời gian trước, còn có vị Vương gia đi Sa huyện.

Vương gia a!

Cỡ nào ghê gớm tồn tại, Dương Hằng Chi không nghĩ tới, Lục Lâm làm cái tiểu quan, cư nhiên có cơ hội tiếp xúc đến như vậy đại nhân vật.

"Dương lão bản sinh ý, càng làm càng lớn, ta xem này Lâm Trấn vài gia cửa hàng đều sửa họ a!" Trần Tiểu Thái khen tặng nói.

Dương Hằng Chi cười cười, nói: "Đây cũng là lấy Lục đại nhân phúc."

Lục Lâm năm đó bị cái huyện lệnh hố, lúc sau, liền đem cửa hàng qua tay cho hắn, cửa hàng cũng cho hắn kiếm lời không ít tiền.

Dương Hằng Chi mới vừa tiếp nhận cửa hàng kia hội, cũng không phải thực thuận lợi, Lâm huyện tiền nhiệm huyện lệnh tựa hồ ôm tiền ôm điên rồi, hắn tiếp nhận Lục Lâm cửa hàng, tên kia liền đem muốn hố đối tượng chuyển dời đến hắn trên đầu, năm lần bảy lượt tìm hắn phiền toái.

Dương Hằng Chi có một lần cũng có chút hối hận, nhất thời lòng tham, giá thấp thu Lục Lâm cửa hàng, bất quá, không bao lâu, huyện lệnh đã bị hạ ngục, lúc sau, liền thuận lợi nhiều.

Có tiền nhiệm huyện lệnh vết xe đổ, mới nhậm chức cái này huyện lệnh, so tiền nhiệm huyện lệnh muốn điệu thấp rất nhiều.

Dương Hằng Chi đánh giá Trần Tiểu Thái một phen, cảm thấy Trần Tiểu Thái nhìn tựa hồ khí phái rất nhiều.

Lục Lâm mua quan phía trước, chỉ là cái thương hộ, hiện tại đã là tri huyện, còn cùng phía trên người có giao tình, cũng không phải là năm đó, không nơi nương tựa người.

"Lục đại nhân còn hảo đi."

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Lâm ca hắn khá tốt."

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ : Lục Lâm đích xác khá tốt, gia hỏa này luôn có rất rất nhiều ý tưởng.

Bất quá, hắn đều tiêu tiền tới thỉnh người người khác đi làm, chính mình chỉ cần động động mồm mép là được, so sánh với hắn lao tâm lao lực, Lục Lâm thật sự là nhàn nhã.

"Kỳ thật, Lục đại nhân rất có dự kiến trước a! Mấy năm nay, phía trên đem mua quan chế độ cấp hủy bỏ, hiện tại đã mua không được quan." Dương Hằng Chi thở dài một tiếng nói.

Lục Lâm mua quan năm ấy, phía trên lập tức đẩy ra vài cái chỗ trống quan viên vị trí, bất quá, kia mấy cái vị trí đều không phải quá hảo, lúc ấy không ít kẻ có tiền tuy rằng nhìn trúng, bất quá, bởi vì giá cả quá sang quý do dự, cũng có chút người cảm thấy có thể chờ một chút, chỉ là này nhất đẳng, ngược lại cái gì cũng chưa.

Tính xuống dưới, Lục Lâm năm đó hắn có thể nhanh chóng quyết định hoa ba ngàn lượng bạc mua một cái quan chức, cũng là có đại quyết đoán.

Trần Tiểu Thái nhún vai, nói: "Tuy rằng huyện lệnh tên tuổi dễ nghe, bất quá, vừa mới quá khứ thời điểm, thật sự chẳng ra gì."

Huyện nha nóc nhà đều là lậu, cũng còn hảo bọn họ còn có tiền, nếu không nói, cũng chỉ có thể làm phá phòng ở, gần nhất trong khoảng thời gian này đảo còn có thể chắp vá.

"Nghe nói, gần nhất Sa huyện bị Lục đại nhân thống trị không tồi a!" Dương Hằng Chi nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Còn hành đi."

Trần Tiểu Thái ở trong thôn nhân duyên chẳng ra gì, ở trấn trên nhân duyên vẫn là không tồi, biết Trần Tiểu Thái đã trở lại, trấn trên mấy cái viên ngoại, liên hợp lại cấp Trần Tiểu Thái làm một cái tiếp phong yến.

Trấn trên rất nhiều người đều biết, Lục Lâm năm đó là đi ra ngoài làm quan.

Năm đó Lục Lâm chỉ là cái người làm ăn, hiện tại lại là cái quan, Trần Tiểu Thái thân phận, cũng đi theo Lục Lâm nước lên thì thuyền lên.

Không ít viên ngoại nói là cho Trần Tiểu Thái đón gió, kỳ thật cũng là tưởng bộ cái gần như.

Lục Trình Ngọc cùng một cái cùng trường từ Hồng Vận tửu lầu trước cửa đi qua, vừa vặn nhìn đến bên trong ở đại bãi tiệc rượu.

"Đây là có chuyện gì, tựa hồ thực náo nhiệt a!" Lục Trình Ngọc nói.

Tôn Hổ nhìn Lục Trình Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Một cái viên ngoại trở về thăm viếng, cho nên chúng ta trấn trên lão bản, cho hắn đón gió đâu."

Lục Trình Ngọc có chút tò mò hỏi: "Là cái nào a!"

Tôn Hổ sắc mặt cổ quái nói: "Chính là trước kia cái kia bán thú bông cửa hàng, sau lại, đem cửa hàng rời tay, đi làm quan cái kia, ngươi nhận thức đi, cùng ngươi quan hệ không cạn a!"

Lục Trình Ngọc sắc mặt nhịn không được cứng đờ một chút.

"Ngươi nói ta đường đệ Lục Lâm sao?"

Lục Trình Ngọc cau mày, Lục Lâm đã làm quan, chẳng lẽ có thể thiện li chức thủ sao?

"Không phải Lục Lâm, hình như là hắn cậu em vợ."

"Không phải Lục Lâm a!"

Lục Trình Ngọc bỗng nhiên cảm giác thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là, Lục Trình Ngọc cũng không muốn nhìn đến Lục Lâm.

Lục Trình Ngọc ở phía trước hai năm, đi khảo quá một lần tiến sĩ, tiêu phí không ít, đáng tiếc thi rớt.

Lần đó khảo hạch, Lục Trình Ngọc thấy được khảo tiến sĩ khó khăn, các nơi thí sinh hội tụ một đường, trong đó xuất sắc phi thường nhiều rất nhiều người đều là văn chương cẩm tú, kiến thức rộng rãi hạng người, muốn từ những người này bên trong trổ hết tài năng, thật sự quá khó khăn.

So sánh với dưới, Lục Lâm chỉ là tiêu tiền, liền mua một cái quan, nhưng thật ra dễ dàng nhiều.

Trước hai năm, Thánh Thượng ngợi khen lệnh xuyên trở về lúc sau, thôn dân nói tới Lục Lâm, luôn là tràn ngập sùng bái, mỗi lần nghe được thôn dân đàm luận Lục Lâm, Lục Trình Ngọc đều sẽ cảm thấy thập phần khó chịu.

Mấy năm nay, trong nhà tình huống cũng không có gì cải thiện, lão gia tử ở hai năm trước, qua đời.

Lão thái thái một người, tuy rằng vẫn là thích làm ầm ĩ, nhưng là, rốt cuộc thượng tuổi, lại bởi vì lão gia tử không còn nữa, lão thái thái tự tin không có trước kia đủ, gần nhất cũng không đi trong thôn làm ầm ĩ, chỉ là ở nhà khoa tay múa chân.

Lục Trình Ngọc đứng ở cửa, thấy được bị Lâm Trấn mấy cái đại nhân vật, vây quanh ở trung gian Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì.

Mọi người vây quanh Trần Tiểu Thái mời rượu, Trần Tiểu Thái vội vàng ứng phó mời rượu người, cũng không lưu ý tới cửa người.

Thẩm Trì mơ hồ đã nhận ra Lục Trình Ngọc ánh mắt, hướng tới cửa phương hướng nhìn lại đây, Lục Trình Ngọc lập tức tránh ra.

Tôn Hổ nhìn Lục Trình Ngọc sắc mặt, nói: "Ta nói, ngươi cái kia đường đệ, có đủ lương bạc a! Hắn đều làm quan, cũng không biết xách ngươi một phen."

Lục Trình Ngọc banh mặt, không nói gì, liền tính Lục Lâm hiện tại không giống nhau, nhưng muốn Lục Trình Ngọc đi dựa vào Lục Lâm, Lục Trình Ngọc vẫn là kéo không dưới mặt.

"Cũng không biết Trần Tiểu Thái trở về làm gì?"

Lục Trình Ngọc có chút không rõ, Trần Tiểu Thái cùng Trần Tiểu Mễ là một đường mặt hàng, tổng không đến mức là tiền kiếm quá nhiều, muốn phân điểm cấp Trần gia người đi.

Nghĩ đến bị mọi người vây quanh ở trung gian Trần Tiểu Thái, Lục Trình Ngọc bỗng nhiên cảm giác kém một bậc, tuy rằng hắn là cái tú tài đưa ra giải quyết chung, bất quá trấn trên những cái đó viên ngoại, cũng là không đem hắn để vào mắt, bọn người kia, lại đối Trần Tiểu Thái thập phần lễ phép, thậm chí có thể nói nịnh nọt Lục Trình Ngọc bỗng nhiên cảm giác hứng thú thiếu thiếu, cùng Tôn Hổ cùng nhau tránh ra.

------oOo------

Chương 139: Áo gấm về làng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái trở về tin tức, thực mau ở trong thôn truyền khai.

Trần thị nhất tộc người phi thường kích động.

Năm đó, Lục Lâm ném mấy ngàn lượng mua một cái quan chức, thôn dân đều kiến thức Lục Lâm có tiền, mà nhiều năm như vậy qua đi, mọi người đều cảm thấy Lục Lâm hẳn là càng có tiền, Trần Tiểu Thái là đi theo Lục Lâm hỗn, tự nhiên cũng có tiền.

Trần Tiểu Thái một hàng hơn mười người, có tám hộ vệ, mọi người chỉ cần xem này phô trương, liền biết Trần Tiểu Thái hiện tại nghèo không được.

Mấy cái Trần thị nhất tộc người, tụ tập dưới một mái nhà, đại gia không biết xuất phát từ cái gì nguyên nhân, cũng không có mời Trần lão gia tử một nhà.

" Tộc trưởng, Trần Tiểu Thái đã trở lại, hắn cũng coi như chúng ta tộc đi ra tới đại nhân vật, lần này chúng ta có phải hay không phải hảo hảo chiêu đãi a! "

"Đúng vậy trấn trên Đại lão bản đều thỉnh hắn ăn cơm."

"Trường a! Nếu là hắn còn ở trong thôn trụ thì tốt rồi."

"Trụ khách điếm, kia nhiều lãng phí tiền a! Thẩm gia phòng ở kia không còn ở sao?"

Mấy cái bàng thính tộc nhân, nhịn không được nhỏ giọng nghị luận lên.

Thôn dân xem ra, khách điếm kia đều là kẻ có tiền trụ, kết quả, Trần Tiểu Thái cư nhiên bao hạ khách điếm tới trụ, chính mình trụ liền tính, còn cấp thủ hạ người trụ quá lãng phí.

"Thẩm gia phòng ở cũng quá nhỏ, Trần Tiểu Mễ lúc trước kia phòng ở, nhưng cái không tồi a!

Lúc trước nếu không phải Tiểu Mễ phòng ở bán đi, Tiểu Thái nên trụ ở nông thôn."

"Tiểu Thái rốt cuộc là vì cái gì trở về a?"

"Là Thẩm Trì phải về tới, Thẩm Trì sinh hai cái nhi tử, có một cái muốn nhập Thẩm gia gia phả, bọn họ là trở về viếng mồ mả."

Trần Định có chút mê hoặc nói: "Tiểu Thái có một cái tiểu hài tử, muốn nhập Thẩm gia gia phả là chuyện như thế nào?"

"Thẩm gia nhân khẩu điêu tàn, liền thừa Thẩm Trì như vậy cái tiểu song nhi, Thẩm Trì đại khái là tưởng cấp Thẩm gia lưu điều căn đi." Một cái tộc lão nói.

"Hắn đều gả cho Tiểu Thái, sinh tiểu hài tử, tự nhiên toàn hẳn là chúng ta Trần gia người, nhập Thẩm gia gia phả tính sao lại thế này." Một cái Trần gia tộc lão nhịn không được phiếm toan nói.

Trần gia lão nhân này, đã từng nghĩ tới đem nhà mình tiểu cháu gái đưa cho Tiểu Thái đương tiểu thiếp, bất quá, làm Trần Tiểu Thái cấp cự tuyệt.

"Ngươi nếu là có thể làm chủ Trần Tiểu Thái đảo có thể cùng hắn thương lượng một chút." Một cái tộc lão tức giận nói.

Tộc lão một mở miệng, mấy cái tộc lão đều có chút uể oải.

Năm đó, vì Trần Cảnh sự tình, liền nháo quá một hồi, sau Trần Tiểu Mễ sự tình bộc lộ, Trần thị nhất tộc cũng không chiếm được cái gì tiện nghi.

"Tộc trưởng, ngươi xem Trần Tiểu Thái việc này muốn như thế nào chỉnh a!"

"Phía trước, vì Trần Thủ Tín một nhà sự tình, chúng ta nhưng không thiếu đắc tội Trần Tiểu Thái huynh đệ, lần này vẫn là muốn làm tốt quan hệ mới là."

Trần Định trừu yên, mơ hồ có chút đau đầu.

....

Trần gia.

"Đương gia, Trần Tiểu Thái có phải hay không đã trở lại?" Trương thị đối với Trần Thủ Tín hỏi.

Trần Thủ Tín gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Trong tộc nghe được Trần Tiểu Thái đã trở lại, đều muốn đi lên bộ cái gần như.

Gần nhất này đoạn thời gian, trong tộc lâu lâu ở mở họp cố ý tránh bọn họ một nhà, thật sự là quá mức.

Đáng tiếc a!

Trong tộc là cạo đầu lá gan một đầu nhiệt, Trần Tiểu Thái tựa hồ không cái này tâm tư cùng trong tộc làm tốt quan hệ.

Trần Thủ Tín mỗi mỗi nhớ tới từ trước sự tình, đều sẽ cảm thấy giống như đã trải qua một giấc mộng.

Năm đó thiếu chút nữa Trần Tiểu Thái đã bị hắn bán đi, nếu là hắn năm đó nhanh chóng quyết định đem Trần Tiểu Thái cấp bán, hiện tại nơi nào luân đến Trần Tiểu Thái diễu võ dương oai a!

Trương thị tràn đầy buồn bực nói: "Trần Tiểu Thái tên hỗn đản này, đi rồi liền đi đi, còn trở về làm gì, cố ý trở về khoe khoang sao?"

Rõ ràng ở Trần Tiểu Thái trên người không chiếm được cái gì tiện nghi, Trương thị đối Trần Tiểu Thái lần này trở về, thập phần phiền chán.

Trần Tiểu Thái hiện giờ là đại nhân vật.

Trần Tiểu Thái cuộc sống càng tốt, liền càng có thể làm nổi bật ra bọn họ một nhà, hiện tại quá cỡ nào thất vọng nghèo túng.

Trần Tiểu Thái một hồi tới, lão tam một phòng liền làm ầm ĩ, nói là bởi vì năm đó, bọn họ đối Trần Tiểu Mễ quá mức, mới có thể chọc đến Trần Tiểu Mễ huynh đệ cùng bọn họ ly tâm.

Trương thị đối với tam phòng cách nói, khịt mũi coi thường.

Năm đó bọn họ là đối nhị phòng chẳng ra gì, nhưng là, tam phòng cũng không hảo đi nơi nào.

Trương thị mỗi khi nghĩ đến Trần Tiểu Mễ đi theo Lục Lâm không biết ở nơi nào thăng quan phát tài, bọn họ lại ở nông thôn quá khổ nhật tử, liền cảm thấy thực không dễ chịu.

Trương thị đành phải ảo tưởng, Lục Lâm làm quan kỳ thật thực không thuận lợi, nói không chừng đã bị bạo dân giết chết, bất quá, xem Trần Tiểu Thái trở về cái kia bộ tịch liền biết, hơn phân nửa là không có khả năng.

....

"Chính là nơi này sao?"

Mấy cái thôn dân tìm được rồi Trần Tiểu Thái cư trú khách điếm.

Trần Tiểu Thái chọn chính là trấn trên tốt nhất khách điếm, nhìn thập phần khí phái, mấy cái thôn dân ở khách điếm phía trước, có chút chần chừ không trước.

Khách điếm tiểu nhị, nhìn vài người, sắc mặt có chút quái dị, làm đến mấy cái thôn dân có chút không biết theo ai.

Thẩm Trì ôm Thẩm Niệm, từ thang lầu thượng đi xuống tới.

Khách điếm lão bản nhìn đến Thẩm Trì xuống dưới, cung cung kính kính nói: "Trì thiếu mấy cái nói là tới tìm ngươi đương gia."

Thẩm Trì nhìn cửa nhìn thoáng qua, gật gật đầu, nói: "Đã biết."

Thẩm Trì ôm oa oa, đi tới mấy cái Trần thị nhất tộc người trước mặt.

Cầm đầu tộc lão, có chút xấu hổ nói: "A Trì, các ngươi đã trở lại a!"

Thẩm Trì gật gật đầu.

"Vài vị tộc lão là tới tìm Tiểu Thái."

"Đúng vậy! Khó được hắn đã trở lại, tổng muốn tụ tụ, tốt xấu mọi người đều là Trần gia người sao." Một cái tộc lão nói.

Thẩm Trì tuy rằng có chút không cho là đúng, bất quá, cũng không hạ mấy người mặt mũi.

"Vài vị thúc bá, Tiểu Thái hắn sáng sớm đi ra ngoài, vài vị còn không có ăn cơm đi, ăn trước điểm, vừa ăn biên chờ đi."

Mấy cái tộc lão nghe được Thẩm Trì nói, có chút ngượng ngùng chống đẩy.

Thẩm Trì cũng không cùng người hư khách khí, tiếp đón khách điếm lão bản cấp Trần thị nhất tộc người thượng vài món thức ăn.

Khách điếm đồ ăn, tự nhiên tương đối quý, có tể khách hiềm nghi, bất quá, lấy Thẩm Trì thân gia, cũng không cần so đo như vậy một chút.

Thẩm Trì một thân màu nguyệt bạch trường bào, tóc dùng bạc quan thúc trụ, cắm một chi ngọc chất cây trâm, tuy rằng trang điểm đơn giản, nhưng là, nhìn lại có vài phần đẹp đẽ quý giá, mấy cái thôn dân nhìn đến Thẩm Trì này bộ tịch, không tự giác cảm giác được vài phần áp lực.

"A Trì, đây là nhà ngươi oa oa a!"

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Kêu Thẩm Niệm."

Thẩm Trì đem Thẩm Niệm cử lên.

Thẩm Niệm có chút hưng phấn lay động khởi tay chân, trên tay trên chân chuông bạc một trận loạn hưởng.

Thẩm Niệm thập phần thích lục lạc, tỉnh lại, liền thích làm ra các loại tiếng vang.

"Nhìn thật tinh thần a!"

Một cái tộc lão miễn cưỡng cười cười, cũng không có nói cái này tiểu hài tử họ Thẩm sự tình.

Thẩm Trì bồi mọi người hàn huyên một hồi, một bữa cơm ăn xong, vẫn là không chờ đến Trần Tiểu Thái, vài người đành phải đi trước cáo từ.

....

Lục gia.

"Trần Tiểu Thái đã trở lại?" Thang thị đối với Lục Trình Ngọc hỏi.

Lục Trình Ngọc gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Nghe nói là trở về cấp Thẩm lão thái bà viếng mồ mả, còn có chính là vì Thẩm Trì tiểu nhi tử tiến Thẩm gia gia phả sự tình."

Thang thị rầu rĩ nói: "Thẩm Trì gia hỏa này, thật đúng là sẽ cậy sủng sinh kiêu a!"

Thang thị thầm nghĩ: Thẩm Trì bất quá là một cái tiểu song nhi, tư sắc cũng bình thường, Trần Tiểu Thái hiện tại chính là Đại lão bản, Thẩm Trì cư nhiên còn làm nhi tử cùng hắn họ, như vậy cậy sủng sinh kiêu, cũng không sợ Trần Tiểu Thái phiền chán, trực tiếp đem hắn cấp hưu.

"Trong thôn nhưng thật ra có không ít người, tưởng giới thiệu khuê nữ cấp Trần

Tiểu Thái, bất quá, Trần Tiểu Thái tựa hồ không có gì hứng thú."

Mấy năm nay, Trần Tiểu Thái tuổi tác lên rồi vài tuổi, bất quá, vẫn là thực tuổi trẻ, trước mắt tuổi lớn một ít, tựa hồ càng thêm được hoan nghênh.

Thang thị rầu rĩ nói: "Đúng vậy! Này trong thôn hảo những người này vì tiền, liền da mặt đều từ bỏ."

Lục Trình Ngọc cưới Lý Phương Nguyệt, trước hai năm lại sinh một cái nữ nhi, đem Thang thị cấp chọc giận quá mức.

Thang thị nhưng thật ra tưởng cấp Lục Trình Ngọc tìm cái thị thiếp, bất quá, trong nhà kinh tế điều kiện không cho phép, xem Trần Tiểu Thái như thế được hoan nghênh so sánh với dưới, nhà mình nhi tử lại mệt người hỏi thăm, Thang thị trong lòng thực hụt hẫng.

Rõ ràng nhà mình nhi tử là tú tài công tới, trong thôn những cái đó nha đầu đô thị quái, liền thích kia có tiền.

"Thẩm Trì, thật là hảo phúc khí a!" Lục Trình Ngọc nói.

Thang thị thầm nghĩ: Thẩm Trì cái này tiểu quỷ, không cha không mẹ, nãi nãi cũng đã chết, trước kia nhìn là cái không phúc tướng, lại không nghĩ rằng, cư nhiên là cái có hậu phúc, cả đời này liền sinh hai cái nhi tử, còn đem Trần Tiểu Thái quản chặt chẽ.

Thẩm lão thái bà thật đúng là sẽ tính kế a!

Năm đó những người đó bôi đen Thẩm Trì, kết quả là, lại là thành toàn cái này tiểu song nhi.

....

Trương gia.

"Nương, Trần Tiểu Thái đã trở lại?" Trương Á hỏi.

Mã Nguyệt Lan gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Tiểu tử này hiện tại nhưng phong cảnh, nghe nói, hắn là đi qua kinh đô người, còn cùng kinh đô quan gia có quan hệ, chân chính là tiện nghi Thẩm Trì tên kia."

Trương Á rầu rĩ nói: "Trần Tiểu Thái như vậy tiền đồ a!"

Trương Á khi còn nhỏ là trong thôn thôn hoa, Mã Nguyệt Lan năm đó cũng từng nghĩ tới, muốn đem Trương Á gả cho Trần Tiểu Thái, làm Lục Lâm lấy Trần Tiểu Thái tuổi tác quá tiểu cự tuyệt.

Bởi vì năm đó sự tình không thành, Mã Nguyệt Lan sau lại ở trong thôn không ít nói Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái nói bậy.

Bất quá, bởi vì Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái thanh danh vốn dĩ liền rất kém, Mã Nguyệt Lan truyền bá những cái đó nói bậy cũng không khởi đến bao lớn tác dụng.

Sau lại, cửa hàng Hoa Hạ cho hấp thụ ánh sáng ra tới nói là Lục Lâm cửa hàng, đem Mã Nguyệt Lan kí.ch thích không nhẹ, Trương Á cũng đã chịu không nhỏ kí.ch thích.

Trương Á kỳ thật cũng không thích Trần Tiểu Thái, bất quá, sau lại biết Trần Tiểu Thái tương đối điệu thấp, thân gia phong phú, cũng thật đáng tiếc sai thất phu quân.

Trương Á ở hai năm trước, đã gả ra, gả đối hương người mà nói, đã không tồi, bất quá, so sánh với Trần Tiểu Thái, liền kém cỏi thấu.

Trần Tiểu Thái đã là đi qua kinh đô người, kiến thức uyên bác, thân gia phong phú, lại ôn nhu săn sóc, đối trong thôn nữ hài mà nói quả thực là tốt nhất hôn phu điển phạm.

"Đúng vậy! Lục Lâm năm đó mua cái quan, hẳn là không thiếu làm kia thịt cá bá tánh sự tình, nếu là bằng không, Trần Tiểu Thái cũng vô pháp đi theo phát tài, này không chừng khi nào tra xuống dưới, liền phải bị quan đi vào." Mã Nguyệt Lan hùng hùng hổ hổ nói.

Trương Á thầm nghĩ: Quan lão gia nơi nào có dễ dàng như vậy đi xuống a!

Phía trước Lâm Trấn cái kia, tựa hồ cũng là vận khí không tốt.

"Ta nghe nói, Trần Tiểu Thái là vì Thẩm Trì đã trở lại, muốn đem bọn họ nhi tử, nhớ đến Thẩm gia gia phả đi lên."

Mã Nguyệt Lan gật gật đầu, nói: "Là có có chuyện như vậy, Thẩm Trì cái này tiểu song nhi, cũng thật là hảo phúc khí, một chút liền sinh hai cái nhi tử."

Trương Á có chút ảm đạm cúi đầu, thở dài, trong lòng ẩn ẩn có chút không cam lòng, cảm thấy năm đó không thể nỗ lực tranh thủ, sai thất lương duyên, nếu là bằng không, nàng này sẽ hẳn là chính là lão bản nương.

Trương Á phía trước nghe được Trương đồ tể bên kia truyền ra lời đồn đãi, nói Trần Tiểu Thái mua một cái phố cửa hàng, tài lực kinh người, luôn là có chút hụt hẫng.

....

Thẩm Trì mua một ít giấy vàng, nghiêm túc điệp không ít nguyên bảo, Trần Tiểu Thái ở bên cạnh giúp một hồi vội.

Loại sự tình này, nguyên bản có thể tìm người đại lao, bất quá, Thẩm Trì cảm thấy chính mình làm mới có thành ý, liền tự tay làm lấy.

"Ban ngày có trong thôn người tìm ngươi sao?" Thẩm Trì hỏi.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Có Trần thị nhất tộc người. Hỏi ta muốn hay không đem phòng ở mua trở về, muốn hay không trở về gì đó."

Thẩm Trì thầm nghĩ: Trần thị nhất tộc người trước hai ngày không chờ đến người, hai ngày này lại tới nữa, thật đúng là có chút bám riết không tha a!

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Phòng ở, ngươi ý tứ đâu

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, "Đã bán ra đi không có mua trở về tất yếu."

Thôn dân chỉ là hy vọng từ trên người hắn vớt một chút chỗ tốt, cũng không phải thiệt tình hoan nghênh hắn trở về trụ.

"Có phải hay không có người tìm ngươi a!" Trần Tiểu Thái hỏi.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Là có như vậy hồi sự."

Ban ngày thời điểm, Thẩm Trì mang theo đại nhi tử cùng tiểu nhi tử đi ra ngoài chuyển động một vòng, xảo ngộ hắn bà con xa thân thích, kỳ thật, hai bên quan hệ đã rất xa.

Đối phương đi lên hàn huyên một hồi lâu, hàn huyên một hồi, liền nói tới Trần Tiểu Thái gần nhất làm sinh ý lên đây, không ít người đều khen hắn có phúc khí.

"Những người đó không làm khó dễ ngươi đi?" Trần Tiểu Thái hỏi.

Thẩm Trì cười cười, nói: "Ngươi suy nghĩ cái gì đâu? Đương nhiên sẽ không, bọn họ chỉ là hâm mộ ta có phúc khí mà thôi."

"Những người đó biết cái gì đâu, A Trì như vậy có khả năng, có phúc khí người kỳ thật là ta đâu." Trần Tiểu Thái nghiêng đầu cười cười nói.

Thẩm Trì ngó Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Liền sẽ nói tốt nghe."

Trần Tiểu Thái trở lại trong thôn lúc sau, không ít người tìm Trần Tiểu Thái bắt chuyện, bất quá, Trần Tiểu Thái đối người thực lãnh đạm, không ít người liền đem ánh mắt chuyển dời đến Thẩm Trì trên người.

So sánh với Trần Tiểu Thái, Thẩm Trì hơi chút dễ nói chuyện một ít.

"A Trì, này hai cái là con của ngươi a!"

Một cái đại nương, nhìn đến Thẩm Trì trong tay ôm một cái, phía sau còn đi theo một cái, nhịn không được hỏi.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy một cái kêu Trần Lỗi, một cái kêu Thẩm Niệm."

"A Trì, ngươi thật là hảo phúc khí a! Cả đời liền sinh hai cái nhi tử, nơi nào giống ta gia chỉ biết sinh bồi tiền hóa." Đại nương có chút bất đắc dĩ nói.

Thẩm Trì nhàn nhạt cười cười, không nói gì.

Đã chịu Trần Tiểu Mễ ảnh hưởng, Thẩm Trì đối nam nữ xem cũng không phải thực trọng, bất quá, Thẩm Trì cũng rõ ràng, ở thôn dân trong mắt, vẫn là sinh nam hài càng có phúc khí.

"A Trì, tiểu nhân cái này cùng ngươi họ Thẩm a!"

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Hắn gia gia cùng nãi nãi cùng họ, Thẩm dòng họ này kỳ thật là truyền tự gia gia, nãi nãi cùng gia gia chỉ phải phụ thân một cái nhi tử, lại tuổi xuân chết sớm, nãi nãi trong lòng vẫn luôn cảm thấy có chút thực xin lỗi gia gia.

"Tiểu Thái hắn nghe ngươi a!" Một cái béo a thẩm hỏi.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Vốn dĩ chính là Tiểu Thái hắn nói ra."

Béo a thẩm nhìn Thẩm Trì, nói: "A Trì, ngươi hảo phúc khí a! Cư nhiên có thể tìm được như vậy săn sóc người, nhà ta khuê nữ liền không ngươi tốt như vậy phúc khí."

Thẩm Trì ôm ngủ thơm ngọt Thẩm Niệm, bình tĩnh cười cười.

Thẩm Trì hồi thôn lúc sau, nói như vậy, đã nghe xong không ít, sớm đã thành thói quen.

------oOo------

Chương 140: Kỷ Vân An tin

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái bỏ hai trăm lượng, mua hai mươi mẫu trung đẳng điền, quyên cho trong thôn.

Ngoài ruộng sản xuất đoạt được, chủ yếu dùng cho trong thôn một ít xuất sắc tiểu hài tử quà nhập học, còn có một ít nghèo khó gia đình đồ ăn.

Làm hồi báo, trong thôn muốn hỗ trợ chăm sóc Thẩm a bà, Trần Tiểu Thái cha mẹ cùng Lục Lâm cha mẹ mộ địa, mỗi cách đoạn thời gian muốn thiêu điểm tiền giấy đi xuống.

Nơi này chính đã thay đổi người, Trương Thành đã từ nhiệm, Trương Thành nhi tử Trương Tiến tiếp nhận chức vụ lí chính vị trí.

Trương Thành cầm Trần Tiểu Thái chỗ tốt, đối với việc này vẫn là thập phần để bụng.

Thôn dân đều biết Trần Tiểu Thái có tiền, bất quá, Trần Tiểu Thái lần này lấy ra hai trăm lượng bạc quyên cấp trong thôn, vẫn là có không ít người cảm thán Trần Tiểu Thái danh tác.

Hai mươi mẫu đất, đã không ít, Lục gia cùng Trần gia năm đó có thể ở trong thôn phong cảnh nhất thời, dựa vào cũng bất quá chính là hơn hai mươi mẫu đất mà thôi.

Trương Tiến đối Trần Tiểu Thái danh tác, rất là cao hứng.

Trần thị nhất tộc người lại không phải thật cao hứng, Trần Tiểu Thái là quyên cấp trong thôn, đều không phải là là quyên cấp trong tộc, phân người nhiều, Trần thị nhất tộc có thể vớt đến chỗ tốt liền ít đi, không ít Trần thị nhất tộc người, đều cảm thấy Trần Tiểu Lai làm như vậy, không duyên cớ tiện nghi người ngoài.

Mấy cái tộc lão bị đề cử ra tới, tìm Trần Tiểu Thái nói chuyện nói, Trần Tiểu Thái đối Trần thị nhất tộc người không phải thực thích, cũng không như thế nào cấp mấy cái tộc lão mặt mũi, mấy cái tộc lão bất lực trở về.

....

Trương Thành ngồi ở trên giường đất, nói: "Trần Tiểu Thái chuẩn bị rời đi a!"

Trương Tiến gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Này thật vất vả trở về một chuyến, như thế nào nhanh như vậy muốn đi?"

Trương Tiến bất đắc dĩ thở dài, Trần Tiểu Thái đối với trong thôn lòng trung thành hẳn là hữu hạn, trong thôn cùng Trần Tiểu Thái có liên lụy người quá ít.

Trương Tiến hai ngày đi theo Trần Tiểu Thái bên người, mơ hồ cảm thấy hiện giờ Trần Tiểu Thái cùng thôn có chút không hợp nhau.

"Lục Lâm thật thăng quan, còn nhận thức Vương gia?" Trương Thành hỏi.

Trương Tiến gật gật đầu, nói: "Trần Tiểu Thái nhưng thật ra chưa nói, bất quá, đi theo hắn lại đây hộ vệ đều nói như vậy, hẳn là không sai "

Trương Thành sắc mặt phức tạp nói: "Lục Lâm thật sự là quá có tiền đồ, hắn khi nào trở về a! "

Trương Tiến cười khổ một chút, nói: "Nhân gia hiện tại là quan viên, dễ dàng đi không khai a!"

Trương Thành thở dài, nói: "Lục Lâm sợ là đối chúng ta thôn có oán khí đâu, nói đến cũng là ta làm không hảo a! Thật vất vả trong thôn ra một cái người tài ba, cư nhiên đối trong thôn một chút lòng trung thành đều không có".

Trương Thành mất mát rất nhiều, cũng ẩn ẩn có chút chột dạ.

Năm đó hắn nếu không phải vẫn luôn thiên Lục Trình Ngọc, có lẽ Lục Lâm cùng trong thôn người quan hệ, cũng sẽ không cứng đờ thành như vậy.

Trương Tiến thầm nghĩ: Nếu không phải vì Thẩm Niệm nhập gia phả sự tình, Trần Tiểu Thái đều không nhất định sẽ trở về, càng không cần phải nói là Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ.

Trần Tiểu Thái quyên hai trăm lượng bạc sự tình, chọc đến Lục lão thái thái thập phần khó chịu.

Lục Trình Ngọc muốn khảo tiến sĩ phí dụng, so khảo tú tài muốn cao nhiều, Lục gia mấy năm nay nhật tử, cũng quá không phải thế nào.

Lão thái thái ảo tưởng hai mươi mẫu đất nếu là nhà bọn họ, bọn họ chỉ cần đem cho thuê, lại thu thu địa tô, cũng có thể không tồi, đáng tiếc, Trần Tiểu Thái bạc là cho trong thôn, Lục lão thái thái cảm thấy Trần Tiểu Thái có chút không biết cái gọi là, trong thôn nhiều người như vậy đâu, hai mươi mẫu đất, phân một phân, cũng không dư thừa cái gì.

Lục lão thái thái nhưng thật ra còn hảo, rốt cuộc Trần Tiểu Thái không phải Lục gia người.

Trần gia lão thái thái nhảy nhót lung tung một phen, chạy đến trong thôn tìm lí chính nói rõ lí lẽ, nói này hai mươi mẫu đất là Trần Tiểu Thái, vậy hẳn là bọn họ Trần gia, hai mươi mẫu đất thu hoạch đoạt được, có giống nhau muốn về bọn họ Trần gia.

Trần lão thái thái nói như vậy, trong thôn người đều không có để ý tới.

Trần lão thái thái yêu cầu độc chiếm một nửa ích lợi, tự nhiên sẽ hư hao trong thôn những người khác ích lợi, cho nên, cũng không có người giúp nàng, lão thái thái làm ầm ĩ một phen, phát hiện không ai lý nàng, chỉ có thể từ bỏ.

Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái về quê một chuyến, thực mau lại về tới Sa huyện.

....

"Đại Thạch Thôn, thế nào a! " Lục Lâm đối với trở về Trần Tiểu Thái hỏi.

Trần Tiểu Thái hứng thú thiếu thiếu nói: "Cũng như vậy."

Trước kia trong thôn người xem hắn giống xem ôn dịch, làm hắn không được tự nhiên, bây giờ trong thôn người xem hắn như là đang xem bạc, cũng làm hắn đần độn vô vị.

Bất quá, nhiều ít vẫn là cảm thấy có chút dương mi thổ khí.

Năm đó, trong thôn những người đó đều là thực khinh thường hắn, hiện giờ hắn xuất đầu, hẳn là rất nhiều người đều hối hận năm đó không đối hắn hảo điểm.

"Ta quyên hai trăm lượng bạc cấp trong thôn." Trần Tiểu Lai nói.

"Ngươi thích liền hảo."

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Cũng chưa nói tới có thích hay không."

Mặc kệ như thế nào, hắn căn đều ở Đại Thạch Thôn, cha mẹ đều táng ở Đại Thạch Thôn đâu.

Lục Lâm chống cằm, nói: "Còn hảo trở về sớm, ngươi lại trở về trễ chút, nên thời tiết thay đổi."

Thời tiết này lạnh, ở phía trước không thôn, sau không cửa hàng địa phương ăn ngủ ngoài trời, chính là thực phiền toái.

"Thời gian quá thật mau, này trước mắt lại muốn tới mùa đông a!" Trần Tiểu Mễ đi ra nói.

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Gần nhất, thời tiết càng ngày càng lạnh, bất quá, tiệm lẩu sinh ý, nhưng thật ra càng ngày càng tốt."

Mùa đông ăn lẩu, là tốt nhất, một đám người vây quanh cái lẩu, ăn một đốn.

Vừa lúc phát phát thiên, chung quanh tiến đến ăn lẩu người, giống như biến nhiều.

Tuy rằng bọn họ bên này tiệm lẩu, cũng có người noi theo, bất quá, cái nồi này đế vẫn là bọn họ bên này xử lý tốt nhất, hơn nữa bọn họ tiệm lẩu là từ Vương gia tham dự chứng thực, cho nên, danh tiếng tốt nhất, không ít người đều tưởng nếm thử một chút Vương gia ăn qua tiệm lẩu tuy rằng lúc trước Vương gia là cải trang vi hành, nhưng là, thiên hạ không có không ra phong tường, rất nhiều người vẫn là đoán được.

Ở Trần Tiểu Thái âm thầm tuyên dương dưới, liền biến thành Vương gia đã từng cải trang vi hành, đã từng tới ăn qua Sa huyện mỹ thực, khen ngợi có thêm danh nhân hiệu ứng uy lực phi thường đại, này chung quanh không ít viên ngoại, ngàn dặm xa xôi lại đây, nếm thử Vương gia khen ngợi bất giác mỹ thực, ăn qua lúc sau, cũng là khen không dứt miệng, một truyền mười, mười truyền trăm, Sa huyện một cái phố danh khí càng lúc càng lớn.

....

Kinh đô.

Kỷ Vân An phủng sách vở, một tờ một tờ phiên.

Trở lại kinh đô đã có rất dài một đoạn thời gian, Tây Du Ký sách này đảo hiện tại lực ảnh hưởng vẫn là rất lớn.

Bất quá, sách này sau lại ra rất nhiều bản lậu, cho nên, Kỷ Vân An sau lại bán

thư liền không thuận lợi vậy.

Bất quá, thời gian dài, tích tiểu thành đại, cũng có hơn hai ngàn lượng.

Nhiều như vậy bạc, hắn để lại một bộ phận dùng cho việc học, mặt khác đều gửi cho Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Thành Khang.

Kỷ Vân An mở ra trên tay tin, tin là Trần Tiểu Thái viết, bất quá, tin thượng nội dung, hẳn là Trần Tiểu Mạch khẩu thuật.

Tin thượng đại bộ phận nội dung, đều là ăn, Trần Tiểu Thái lại khai cái gì ăn ngon cửa hàng, hắn lại ăn tới rồi cái gì ăn ngon đồ vật, tuy rằng tin trung đều là ăn, nội dung rất là nhạt nhẽo, Kỷ Vân An lại xem cảm thấy ấm áp.

Xuyên thấu qua tin, Kỷ Vân An tựa hồ thấy được Trần Tiểu Mạch má phình phình ăn cái gì bộ dáng.

"Vân An, ta nghe Vương phủ người ta nói, Vương gia đối Sa huyện mỹ thực thương nhớ đêm ngày, trở về lúc sau, vẫn luôn nhớ mãi không quên, Sa huyện mỹ thực có như vậy ăn ngon sao?" Một cái học sinh thò qua tới hỏi.

Kỷ Vân An nhàn nhạt nói: "Là có một ít đặc sắc đồ ăn."

"Phải không? Sa huyện bất quá là man di nơi a! Chẳng lẽ còn có chúng ta kinh đô đều không có mỹ thực." Một cái học sinh có chút cao ngạo nói.

Kỷ Vân An cười cười, kinh đô bản địa học sinh, đều có một loại sinh ra đã có sẵn cảm giác về sự ưu việt, cũng khó trách, rốt cuộc kinh đô là cả nước nhất phồn vinh địa phương.

"Có thể làm Vương gia nhớ mãi không quên, tóm lại là có chút đặc biệt, có cơ hội nói, các ngươi cũng có thể đi nếm thử." Kỷ Vân An nhàn nhạt nói.

Như thế, Vương gia hẳn là cũng là ăn quán sơn trân hải vị người, có thể xem thượng Sa huyện mỹ thực, nghĩ đến kia địa phương đồ ăn, xác thật có chỗ hơn người.

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Bên kia rất nhiều đồ ăn khẩu vị, đều thực đặc biệt."

"Vân An, ngươi đối Sa huyện mỹ thực, đánh giá thật đúng là cao a! Bất quá, ta còn là cảm thấy chúng ta kinh đô mỹ thực nhiều, ta phía trước đi một cái được xưng mỹ thực chi hương trấn nhỏ, kết quả, bên kia đồ ăn, tháo không được, làm người đại sư sở vọng a! Vân An, ngươi nếu về kinh đô, nên nhiều nếm thử kinh

đô mỹ thực."

Kỷ Vân An nhìn người nói chuyện liếc mắt một cái, cũng không có cãi lại cái gì, rất nhiều quan niệm, không phải dễ dàng có thể thay đổi, không người lạc vào trong cảnh, Kỷ Vân An cũng sẽ không tin tưởng, Lục Lâm có thể làm ra như vậy nhiều mỹ thực.

Kỷ Vân An cùng mọi người hàn huyên một hồi, thu hồi sách vở, đi ra ngoài.

Kỷ Vân An ôm sách vở, trong lòng nhiều vài phần gấp gáp cảm giác.

Hắn rời đi vùng biên cương, cũng có rất dài một đoạn thời gian, Tiểu Mạch cũng không biết thế nào.

Vương gia trở về lúc sau, đối Sa huyện mỹ thực đánh giá cực cao, tựa hồ đối Lục Lâm ấn tượng thực không tồi bộ dáng.

Kỷ Vân An cười khổ một chút, Lục Lâm bên kia tựa hồ hết thảy thuận lợi, mà hắn trở về kinh đô lâu như vậy, còn không có làm ra cái gì thành tích đâu, Kỷ Vân An bỗng nhiên có chút hổ thẹn.

Kinh đô quan hệ rắc rối phức tạp, Kỷ Thành Khang lại không ở, Kỷ Vân An ở kinh đô cũng không mấy cái có thể người nói chuyện, thường xuyên sẽ cảm giác cô đơn, Trần Tiểu Mạch gởi thư, cho Kỷ Vân An rất lớn cổ vũ.

....

Trần Tiểu Mạch hưng phấn về tới trong phòng.

"Kỷ Vân An gởi thư." Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Tiểu Mạch hưng phấn bộ dáng, sắc mặt có chút phức tạp nói.

Lục Lâm chống cằm, nói: "Lại gởi thư a!"

Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An đã làm sinh ý, cho nên, vẫn luôn có thư từ lui tới, Kỷ Vân An cấp Trần Tiểu Thái viết thư, tổng hội nhân tiện viết một phong cấp Trần Tiểu Mạch.

Kỳ thật, đến tột cùng là Tiểu Thái là nhân tiện, vẫn là Tiểu Mạch là nhân tiện cũng nói không rõ.

Tiểu Mạch thu được Kỷ Vân An tin luôn là thực hưng phấn, vì có thể đọc hiểu tin thượng nội dung, Trần Tiểu Mạch thậm chí còn đối đọc sách cảm thấy hứng

thú.

" Tiểu tử này là cái tiền đồ, giống như hai năm trước liền khảo trung tú tài." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mạch chống cằm, nói: "Tú tài a! Còn kém xa đâu, làm quan nói, còn phải lại hướng lên trên khảo đâu."

Lục Lâm cười cười, nói: "Hắn mới bao lớn a!"

Lục Trình Ngọc khảo một lần lại một lần mới thi đậu, Kỷ Vân An trở về năm thứ nhất liền thi đậu.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Lời nói là nói như vậy không sai nhưng là, vẫn là kém quá xa."

"Tiểu Mạch cũng càng lúc càng lớn a!" Lục Lâm nói.

Lục Lâm cau mày, lúc trước Tiểu Thái cùng Thẩm Trì rất sớm liền định ra tới, Tiểu Mạch liền bất đồng, đến bây giờ cũng không có người tới cầu hôn.

Tiểu Mạch càng nhiều giống cái dã tiểu tử, tuy là trong nhà làm giúp, chỉ sợ cũng không như thế nào đem Tiểu Mạch trở thành song nhi.

Lục Lâm lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Duyên phận loại chuyện này, nên tới thời điểm tự nhiên sẽ đến, hắn nhọc lòng cũng vô dụng.

Trần Tiểu Mễ nhíu lại mày, nói: "Là càng lúc càng lớn, bất quá, không nóng nảy, thật sự không có biện pháp, liền mua cái phu lang sao, hoặc là ta dưỡng hắn cả đời, cũng không thành vấn đề."

Lục Lâm: "......"

Lục Lâm đi vào Trần Tiểu Mạch nhà ở, Trần Tiểu Mạch cắn bút lông, không biết suy nghĩ cái gì.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch, trong lòng có chút cổ quái, vì học được viết thư, Trần Tiểu Mạch đã học được viết rất nhiều tự.

Tiểu Mạch nhìn đến Lục Lâm, buông xuống trong tay bút.

Lục Lâm nhìn Tiểu Mạch, nói: "Tự cấp Kỷ Vân An viết thư sao?"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, có chút thẹn thùng nói: "Đúng vậy! Bất quá, ta sẽ

viết tự còn quá ít, quả nhiên, vẫn là muốn nhị ca tới viết."

Lục Lâm âm thầm ở trong lòng mắt trợn trắng, thầm nghĩ: Kỷ Vân An cái này tiểu tử thúi có tài đức gì a!

Cư nhiên có thể làm Tiểu Mạch cái này không định tính gia hỏa, vì hắn nỗ lực học viết chữ.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch viết tự, bỗng nhiên cảm thấy chính mình tự cũng không phải thực xấu, nhìn lên mình chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình.

"Kỷ ca ca nói, kinh đô đồ ăn rất khó ăn, cũng không có người cho hắn làm ăn, phỏng chừng muốn đói bụng, Kỷ ca ca thật thảm a!" Tiểu Mạch tràn đầy đồng tình nói.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch bộ dáng, thầm nghĩ: Tiểu Mạch thật là suy nghĩ nhiều quá, kinh đô đó là địa phương nào a!

Bên kia tiểu thực sạp có rất nhiều, có bạc còn sợ ăn không được cơm sao, Kỷ Vân An tiểu tử này cư nhiên bán thảm, thật là cái đáng giận gia hỏa, đói chết hắn cũng được.

"Lâm ca, ngươi cho ta nói chuyện xưa đi." Trần Tiểu Mạch nói.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch, nói: "Như thế nào đột nhiên muốn nghe chuyện xưa."

Trần Tiểu Mạch cúi đầu, nói: "Lâm ca, ngươi kể chuyện xưa cho ta nghe, chờ Kỷ đại ca trở về, ta liền có thể giảng cho hắn nghe."

Lục Lâm: "......"

Kỷ Vân An bản lĩnh thật không nhỏ a!

Cái này tiểu tử thúi, đem Tiểu Mạch hoàn toàn cấp hù dọa.

Lục Lâm bỗng nhiên nghĩ tới Kỷ Vân An vừa tới kia sẽ trèo tường vào cửa sự tình, lúc trước, Kỷ Vân An trèo tường thời điểm, bị Trần Tiểu Mạch sai phái đi kéo ma.

Năm đó hắn còn đồng tình quá gia hỏa này tới, hiện tại xem ra căn bản không cần thiết a!

Loại này hỗn tiểu tử, nên bị nhiều tra tấn tra tấn.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mạch chờ mong ánh mắt, gật gật đầu, nói: "Chuyện xưa sao? Hảo đi, ta cho ngươi giảng một cái."

------oOo------

Chương 141: Cố ý hoà đàm

Tràng đại tuyết bao trùm Sa huyện, Lục Lâm ngồi ở cửa phòng, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn Trần Tiểu Mạch mang theo Nguyên Bảo làm người tuyết.

Trần Tiểu Mễ đi tới Lục Lâm bên người.

"Tuyết có chút lớn a!"

Lục Lâm gật gật đầu.

"Đúng vậy!"

Sa huyện muốn so Lâm Trấn lãnh rất nhiều, tuy rằng tới mấy năm Lục Lâm vẫn là có chút không thói quen.

Mùa thu thời điểm, Lục Lâm liền kêu gọi thôn dân làm phòng lạnh kháng đông lạnh chuẩn bị, vượt qua mùa đông hẳn là không có gì vấn đề.

Trải qua mấy năm nay phát triển, Sa huyện trên cơ bản là từng nhà đều tu được giường đất, thật sự khốn cùng nhân gia, cũng từ quan phủ bỏ vốn tu giường đất, có giường đất mùa đông hẳn là sẽ hảo qua rất nhiều.

Lục Lâm ghé vào trước bàn, nói: "Vừa đến mùa đông, liền không nghĩ rời giường a!"

Trần Tiểu Mễ ngó Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi mùa hè cũng không nghĩ rời giường a! Còn có mùa xuân, mùa thu cũng là."

Lục Lâm: "......"

Lười lại nọa là người yêu tính sao, sớm rời giường, cũng là ăn không ngồi rồi mà thôi.

Tiểu Mạch lăn hai cái đại đại tuyết cầu, hai cái tuyết cầu điệp lên so người còn cao, nhìn thực là hoành tráng.

"Hảo một cái hùng tráng người tuyết a! Tiểu Mạch quả nhiên không phải người bình thường, làm cái người tuyết cũng cùng người bình thường không giống

nhau."

Nguyên Bảo vây quanh người tuyết hô to gọi nhỏ, Lục Lâm nhìn chơi vui vẻ vô cùng Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo, lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Này hai cái thật đúng là không sợ đông lạnh a!

Làm người hâm mộ.

Trùng Trùng ngồi ở xe nôi, không ngừng đặng chân, tựa hồ muốn từ trong xe chui ra tới, gia nhập đi vào.

Lục Lâm phát hiện cả nhà liền hắn một người thập phần sợ lãnh, có như vậy một đám người phụ trợ, có vẻ hắn rất là nhu nhược, thật là phiền toái đâu.

Trần Tiểu Mễ đã đi tới, đem Trùng Trùng từ trong xe ôm ra tới.

"Một năm lại muốn đi qua a!"

Lục Lâm gật gật đầu, một năm một năm quá lên, thật đúng là có chút nhanh chóng a!

Chỉ chớp mắt, hắn tới thế giới này, đã tám năm nhiều.

"Không biết sang năm sẽ là cái gì quang cảnh." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Dựa theo hiện tại xu thế, hẳn là sẽ càng ngày càng tốt đi."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hy vọng như thế."

Trần Tiểu Mạch đặng đặng đặng, đi tới Lục Lâm bên người.

"Lâm ca, ngươi xem ta làm người tuyết."

Lục Lâm xoa xoa Trần Tiểu Mạch đầu, nói: "Không tồi, không tồi, ngươi làm người tuyết thực oai hùng đâu."

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Ta làm người tuyết rất cao, so ngươi còn cao."

Lục Lâm: "......"

Tiểu Mạch cái này tiểu tử thúi, kỳ cục.

Nguyên Bảo mang theo mũ đầu hổ, nhảy nhót đã đi tới, bổ nhào vào Lục Lâm trong lòng ngực.

"Cha, chúng ta đi ăn lẩu đi, gần nhất, nhị thúc trong tiệm sinh ý không tốt, chúng ta đi cho hắn gia tăng một chút nhân khí."

Lục Lâm: "......"

Muốn đi ăn không uống không cứ việc nói thẳng cư nhiên còn làm như vậy cái đường hoàng lý do, nhà mình nhi tử về sau chỉ sợ cũng là cái gian thương.

Lục Lâm mang theo Trần Tiểu Mạch đám người đi tiệm lẩu.

Tuy rằng bên ngoài phong tuyết mấy ngày liền, nhưng là, tiệm lẩu bên trong lại là ấm áp hòa hợp.

Trong cửa hàng không ít khách nhân, ở uống rượu nói chuyện phiếm.

Trong cửa hàng mấy cái phục vụ nhân viên, thập phần bận rộn.

Lục Lâm muốn cái phòng, ngồi xuống.

Lục Lâm đem Trùng Trùng phóng tới đặc chế trẻ nhỏ ghế dựa bên trong.

Trong cửa hàng trẻ nhỏ ghế dựa, là Lục Lâm dựa theo từ trước ở trong tiệm nhìn đến ghế dựa đặc chế, ngồi vào cao cao trẻ con ghế dựa bên trong Trùng Trùng là có thể đụng tới cái bàn.

Loại này ghế dựa thập phần được hoan nghênh, đã ở Sa huyện mở rộng ra.

Loại này ghế dựa đẩy ra lúc sau, còn có người vì thể nghiệm loại này ghế dựa, cố ý mang tiểu hài tử tới trong tiệm ăn cơm.

Trần Tiểu Mạch muốn sáu bình nhỏ rượu, Trùng Trùng đối với đào chế tiểu bình rượu thực cảm thấy hứng thú, Lục Lâm thấy thế, đem bầu rượu rượu đổ, đem tiểu bầu rượu đưa cho Trùng Trùng, có thể là phát hiện rượu khốn không hóa, có chút thẹn quá thành giận đem bầu rượu cấp quăng ngã ra đi.

Lục Lâm nhìn Trùng Trùng kia một cổ lực cánh tay, mơ hồ cảm thấy đứa con trai này cũng không tốt lắm chọc a! 😂

Trần Tiểu Mễ ăn cái lẩu, có chút hạnh phúc híp mắt, "Cái lẩu này ăn ngon thật."

Mặc kệ ăn bao nhiêu lần, Trần Tiểu Mễ ăn đến cái lẩu thời điểm, vẫn là vẻ mặt say mê.

Thời gian cực nhanh, thực mau mùa đông liền đi qua.

Ngày xuân đã đến, Lục Lâm nghênh đón Kỷ Thành Khang đến làm khách.

"Kỷ tướng quân, đã lâu không thấy."

Phía trước, Vương gia tới thời điểm, Lục Lâm cùng Kỷ Thành Khang tiếp xúc tương đối nhiều, lúc sau mùa đông tới rồi hai người tiếp xúc liền ít đi, tính xuống dưới, hai người cũng có một đoạn thời gian không gặp.

Kỷ Thành Khang cười cười, nói: "Là có đoạn thời gian không gặp, Trần nhị thiếu sinh ý, là càng làm càng rực rỡ a!"

Lục Lâm cười cười, nói: "Nơi nào, nơi nào, hắn chính là làm điểm buôn bán nhỏ mà thôi."

Kỷ Thành Khang cười cười, nói: "Trần thiếu làm chính là buôn bán nhỏ, liền không mấy cái làm đại sinh ý người."

Kỷ Thành Khang lấy ra một cái phong thư, nói: "Đây là Vân An gần nhất mang lại đây ngân phiếu, cấp Trần nhị thiếu."

Lục Lâm có chút ngoài ý muốn nói: "Tây Du Ký chuyện xưa, đến bây giờ còn có thể bán sao?"

Lục Lâm thầm nghĩ: Không hổ là tứ đại danh tác chi nhất, chính là được hoan nghênh a!

Một quyển sách là có thể bán nhiều như vậy tiền, lại nhiều lộng mấy cái chuyện xưa, hẳn là có thể kiếm càng nhiều bạc.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Ân, vẫn luôn bán không tồi."

Bổn thoại bản, có thể bán nhiều như vậy bạc, cũng có chút ra ngoài Kỷ Thành Khang đoán trước, hắn vì một chút quân tư, không thiếu đuổi kịp đầu khua môi múa mép, nhưng là, những cái đó hỗn trướng đồ vật, còn luôn là hà khấu hắn quân phí, so sánh với Vân An cùng Trần Tiểu Thái chỉ là bán một cái thoại bản liền bó lớn bó lớn ôm bạc, thực sự làm hắn hâm mộ lại hổ thẹn a!

"Nếu là nhiều bán mấy cái chuyện xưa, vậy phát tài."

Nhiều bán mấy cái chuyện xưa, hắn chỉ cần ngồi số bạc là được.

Kỷ Thành Khang nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Bình thường chuyện xưa nhưng bán không được nhiều như vậy, muốn cũng đủ mới lạ mới được."

Lục Lâm: "......"

Mới lạ gì đó, đảo không là vấn đề, hắn kiếp trước xem cửa hàng thời điểm, không thiếu xem các loại tiểu thuyết, các loại kỳ quái chuyện xưa biết không thiếu, tùy tiện lấy mấy cái ra tới, liền đủ làm nơi này người mở rộng tầm mắt.

"Kỷ tướng quân tới tìm ta, là có chuyện gì sao?" Lục Lâm hỏi.

Kỷ Thành Khang cười khổ một chút, nói: "Chỉ lo nói chuyện phiếm, thiếu chút nữa đem chính sự cấp đã quên, ta tới chủ yếu là tưởng nói cho ngươi Liêu Quốc sự tình......"

Lục Lâm trừng lớn mắt, có chút kích động nói: "Liêu Quốc, lại muốn đánh giặc sao."

Kỷ Thành Khang nhìn Lục Lâm chợt đại biến sắc mặt, bất đắc dĩ nói: "Không phải."

Lục Lâm bỗng nhiên ý thức được chính mình thất thố, có chút xấu hổ thu liễm thần sắc, nghiêm trang nói: "Không đánh giặc liền hảo, nếu chiến sự mở ra, đứng mũi chịu sào chính là bá tánh a!"

Kỷ Thành Khang cười cười, thầm nghĩ: Lục Lâm gia hỏa này tuy rằng tài trí vô song, trong đầu có vô số điểm tử, nhưng là, tựa hồ có chút tham sống sợ chết a!

Nất quá, này cũng không có biện pháp, rốt cuộc trên đời này không vài người không sợ chết.

Lục Lâm cùng Kỷ Thành Khang nói chuyện một hồi, có chút vui sướng đem người cấp tiễn đi.

Trần Tiểu Mễ đi ra, nói: "Kỷ tướng quân đi rồi, hắn tới là có chuyện gì sao?"

Lục Lâm cười cười, nói: "Hắn tới là có chính sự, bất quá là chuyện tốt."

"Chuyện tốt."

Trần Tiểu Mễ nghe vậy, vui sướng một chút.

"Cái gì chuyện tốt a!"

Lục Lâm chống cằm, nói: "Liêu Quốc khả năng muốn cùng quốc gia của ta thiết lập quan hệ ngoại giao?"

Trần Tiểu Mễ có chút kinh ngạc nói: "Là như thế này sao?"

Khoảng cách phía trước chiến tranh đã qua đi đã nhiều năm, ngừng chiến lúc sau, hai nước vẫn luôn vẫn duy trì đóng băng trạng thái, nếu là hai nước thiết lập quan hệ ngoại giao, liền có khả năng khôi phục thông thương.

"Tin tức chuẩn bị sao?" Trần Tiểu Mễ hỏi.

"Kỷ tướng quân nói, hẳn là không phải là tin đồn vô căn cứ đi." Lục Lâm nói.

....

"Ngươi đã đến rồi, gần nhất khả năng muốn bận rộn, Lục Lâm nói, muốn kiến tạo một ít đặc thù cảnh điểm." Trần Tiểu Mễ nói.

Trần Tiểu Thái cau mày, nói: "Phí chuyện đó làm gì, làm ra tới cũng không có người tới a!"

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Ngoại bang cố ý hoà đàm, trọng khai hai nước thương mậu, khiển đặc phái viên đi quốc gia của ta, dựa theo Kỷ tướng quân ý tứ, gần nhất khả năng sẽ có chút ngoại bang quý tộc sẽ qua tới. Ngoại bang bên kia trâu ngựa dương đều là thứ tốt, một khi trọng khai thương mậu chi lộ, nơi này kiếm tiền sinh ý quá nhiều, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người lại đây, tương đối mà nói, bên này thế cục cũng sẽ biến hỗn loạn, ngoại bang mã ở kinh đô thực được hoan nghênh, một ít phẩm tướng hảo mã, thậm chí có thể mua được gần trăm lượng."

Trần Tiểu Thái có chút kích động nói: "Như vậy sao? Kia cần phải nắm chặt thời gian."

Trần Tiểu Thái gần nhất vẫn luôn ở xử lý Sa huyện một cái phố, trên tay cũng không có gì tân hạng mục.

Phía trước khai ra tới một cái phố, hiện tại tiền lời thập phần ổn định, hoàn toàn cũng đủ dùng, bất quá, không có gì sự tình làm, Trần Tiểu Thái cũng cảm giác có chút nhàm chán.

Trần Tiểu Mễ có chút cao hứng nói: "Vốn dĩ này Sa huyện cũng không có gì nước luộc, bất quá, nói không chừng này lập tức liền phải biến thành mỗi người tranh đoạt hương bánh trái."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Lúc trước mua Sa huyện thời điểm, chỉ là tham tiện nghi, bất quá, nếu là thương lộ một lần nữa khai thông chỉ sợ cũng là cái khó được kỳ ngộ.

Trần Tiểu Thái có chút kích động nói: "Kể từ đó, không phải kiếm lớn."

Nếu là thương lộ trọng khai, Sa huyện những cái đó cửa hàng, hẳn là sẽ trong khoảnh khắc giá trị con người lần trường.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ngươi Lâm ca cho ngươi cắt mấy khối địa, thừa dịp hiện tại tin tức còn không có hoàn toàn truyền khai cắt xuống dưới, ngươi có thể lại tu sửa một cái thương nghiệp một cái phố, cướp đoạt tiên cơ."

Trần Tiểu Thái chớp chớp mắt, nói: "Có chuyện tốt như vậy?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Nghe Kỷ tướng quân ý tứ, Vương gia trở lại kinh đô lúc sau, giống như cấp Sa huyện làm không ít tuyên truyền, sắp tới khả năng sẽ có một ít kinh đô nhà giàu đệ tử sẽ qua tới."

Trần Tiểu Thái bị Trần Tiểu Mễ nói, hoảng sợ.

"Không thể nào, kinh đô nhà giàu đệ tử, sẽ đơn thuần vì một ngụm ăn, chạy đến nơi đây tới?"

"Vì một ngụm ăn, đương nhiên không đến mức, bất quá, nếu là cùng Liêu Quốc thiết lập quan hệ ngoại giao, sẽ có sự tình các loại, triều đình bên kia hẳn là sẽ phái người tới xử lý, hẳn là sẽ có không ít người muốn lại đây đi, việc này xử lý tốt sẽ là cái đại công lao." Trần Tiểu Mễ nói

Trần Tiểu Thái chớp chớp mắt, mơ hồ cảm giác sẽ có đại sinh ý muốn tới.

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Mau đi chuẩn bị đi."

Lục Lâm hiện tại là quan viên, rất nhiều chuyện đều không có phương tiện chính mình đi làm, bất quá, lấy trên tay quyền lợi, cấp Trần Tiểu Thái khai chút phương tiện chi môn, vẫn là có thể.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Hảo a! Ta nghe nói, có người ở trong núi đào

ra suối nước nóng, có lẽ có thể kiến tạo Lâm ca nói cái kia cái gì suối nước nóng khách sạn."

Trần Tiểu Mễ có chút kích động nói: "Suối nước nóng, là thật hay giả."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Hẳn là thật sự đi."

Nghe nói là mấy cái người miền núi mùa đông yêu tắm rửa địa phương, bất quá, bởi vì tương đối hẻo lánh, cũng không có người lưu ý, khoảng thời gian trước, Lâm ca treo giải thưởng nói, tìm được nhiệt sơn tuyền, có tiền thưởng, mới có người báo đi lên.

Trần Tiểu Mễ chuyển động một chút đôi mắt, thầm nghĩ: Suối nước nóng tuy rằng thần kỳ, nhưng là, cũng chỉ là nước nóng mà thôi, lại mặc kệ no nếu là hắn cũng sẽ không đương hồi sự.

Trần Tiểu Mễ có chút buồn bực nói: "Có chút thiên sao? Như vậy khai phá lên, nhưng không quá dễ dàng a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ta đi tìm Lâm ca thương lượng một chút, có thể là cái đại công trình đâu."

+

Trần Tiểu Thái hưng phấn hướng tới huyện nha phương hướng chạy qua đi, đối Trần Tiểu Thái mà nói, bạc hiện tại mà nói, chỉ là một số tự mà thôi, có thể lợi dụng trên tay bạc, đi sáng tạo một ít kỳ kỳ quái quái đồ vật, mới là Trần Tiểu Thái hứng thú.

Sa huyện một cái trên đường một cái cửa hàng, quảng chịu khen ngợi, Trần Tiểu Thái bản nhân cũng là cảm giác có chung vinh dự.

------oOo------

Chương 142: Ôn Tuyền Quán khởi công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái cùng Lục Lâm thương lượng một chút suối nước nóng khách sạn sự tình.

Lục Lâm kiếp trước thời điểm, nhưng thật ra đi phao qua vài lần suối nước nóng, nhưng là, đối với như thế nào kiến tạo một cái suối nước nóng khách sạn hiểu biết cũng không nhiều.

Lời tuy như thế, Lục Lâm kiến thức cũng không phải Trần Tiểu Thái có thể so.

Lục Lâm đề ra kiến nghị, đối Trần Tiểu Thái có rất lớn dẫn dắt.

"Lâm ca, ngươi nói, dùng cây trúc làm cảnh quan sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy ngay tại chỗ lấy tài liệu, tận lực tự nhiên."

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ : Nếu là có thể sử dụng cây trúc làm cảnh quan liền có thể tiết kiệm tiền.

Nếu là thật sự muốn kiến thành một cái suối nước nóng khách sạn, kia chính là đại công trình, sở muốn hao phí tiền, tuyệt đối không phải cái số lượng nhỏ, tuy nói, mấy năm nay hắn cũng kiếm lời không ít bạc, nhưng là, có thể tiết kiệm một ít là một ít.

Sa huyện bản địa trúc thợ cũng có không ít, trúc chén trúc ly gì đó, cũng có thể giao cho những người này tới làm.

Trần Tiểu Thái từ Lục Lâm bên kia, muốn điểm kiến nghị, liền hưng phấn chạy ra.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái bóng dáng, có chút lo lắng chống cằm.

Trần Tiểu Mễ đi đến, nói: "Làm sao vậy, đang rầu rĩ sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Là có chút phát sầu, Tiểu Thái trưởng thành quá nhanh, liền mau không có gì đồ vật có thể dạy hắn."

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Yên tâm đi, gia hỏa này kỳ thật thực sùng bái ngươi, liền tính ngươi không có gì đồ vật dạy hắn, ngươi trong mắt hắn cũng đã rất lợi hại."

Lục Lâm: "......"

Là như thế này sao?

Tiểu tử này rất nhiều thời điểm, nhìn đều thực túm bộ dáng.

Trần Tiểu Thái ở bên này khí thế ngất trời khai triển nổi lên suối nước nóng hạng mục.

Trần Tiểu Thái tìm vài người bính hành thực địa khảo sát.

Vốn dĩ một chúng thôn dân cũng không thật sự đem suối nước nóng đương hồi sự, ở chúng thôn dân xem ra, tiêu phí một chút củi lửa cũng có thể đem thủy thiêu nhiệt vì một chút nhiệt thủy, xây dựng rầm rộ, quả thực buồn cười.

Bất quá này thôn dân xem Trần Tiểu Thái đối suối nước nóng sự tình như vậy chú ý, liền thượng tâm.

Lục tục lại phát hiện mấy cái suối nước nóng, Trần Tiểu Thái tuyển một cái tương đối dễ dàng khai phá vị trí, tìm mấy cái kiến phòng ở người thạo nghề quy hoạch một cái suối nước nóng lữ quán.

Suối nước nóng lữ quán thứ này, nơi này thôn dân cũng chưa nghe nói qua, Trần Tiểu Thái tìm người nhưng thật ra am hiểu kiến phòng ở, nhưng là, muốn ở trong núi kiến khách sạn liền có chút khó khăn.

Trần Tiểu Thái nghe Lục Lâm miêu tả các loại suối nước nóng khách sạn to lớn lam đồ, đúng lúc đề ra một ít kiến nghị, làm đến mấy cái kiến phòng ở lão kỹ năng đối Trần Tiểu Thái khâm phục không thôi, không ngừng truy vấn các loại chi tiết, làm cho Trần Tiểu Thái một cái đầu hai cái đại.

Trần Tiểu Thái không biết như thế nào trả lời, liền đành phải đi tìm Lục Lâm.

Lục Lâm bị Trần Tiểu Lai dây dưa phiền không thắng phiền, bỗng nhiên có loại đào mồ chôn mình cảm giác.

Lắp bắp, suối nước nóng khách sạn đại khái kiến tạo đồ, cuối cùng định rồi xuống dưới.

"Đây là lưu huỳnh tuyền a!"

Lục Lâm thực địa khảo sát Trần Tiểu Thái lựa chọn suối nước nóng.

"Lưu huỳnh tuyền này tuyền thế nào?" Trần Tiểu Mễ hỏi.

"Khá tốt này nước suối có thể ngăn ngứa, giải độc, trị liệu mạn tính bệnh ngoài da, nhiều phao phao đối thân thể hảo."

Trần Tiểu Mễ ngó Lục Lâm liếc mắt một cái, ẩn ẩn có chút hoài nghi Lục Lâm nói thật giả.

Trần Tiểu Thái gõ định rồi suối nước nóng khai phá hạng mục, tìm Sa huyện các thôn lí chính thương lượng một chút, làm mấy cái lí chính ở trong thôn tuyên bố một chút chiêu công sự tình.

Trần Tiểu Thái ở Sa huyện đã có rất cao danh vọng, mấy cái lí chính đối với Trần Tiểu Thái công đạo sự tình đều thập phần để bụng.

....

"Lí chính a!"

Lí chính lắc lắc đầu, nói: "Lần này là nhiều làm việc, nhiều đưa tiền, bất quá, Trần nhị thiếu từ trước đến nay là rất hào phóng, chỉ cần ra sức làm việc nói, một ngày hai ba mươi cái tiền hẳn là có, tiền công bảy ngày một kết, trên đường muốn rời khỏi cũng không có quan hệ."

"Trần nhị thiếu phẩm hạnh, chúng ta tự nhiên là có thể tin được."

Trần Tiểu Thái ở Sa huyện thanh danh vẫn là không tồi.

Trần Tiểu Thái mấy năm nay tìm nhân tu không ít cửa hàng còn có tòa nhà, tiền công đều là cho thực sảng khoái, thôn dân cũng không thế nào lo lắng Trần Tiểu Thái quỵt nợ.

Mấy cái thôn dân nghị luận lên.

"Lí chính, Trần nhị thiếu lần này cần kiến cái gì a!"

Lí chính bất đắc dĩ nói: "Muốn ở trong núi kiến cái gì Ôn Tuyền Quán, đây chính là đại công trình a! Thật muốn kiến thứ này a!"

Ôn Tuyền Quán tin tức, đã sớm thấu ra tới, thôn dân nghe được cũng bất giác kinh ngạc.

Lí chính lắc lắc đầu, nói: "Ai biết được, hẳn là trước muốn khai một cái nối thẳng Ôn Tuyền Quán đường núi."

"Ta nghe nói, Trần nhị thiếu gần nhất vẫn luôn mang theo vài người hướng trong núi toản, chính là ở khảo sát cái gì suối nước nóng."

"Muốn ở trong núi kiến căn phòng lớn, kia đến yêu cầu nhiều ít bạc a!"

Lí chính lắc lắc đầu, nói: "Không biết đâu, bất quá, Trần nhị thiếu hẳn là không sợ tiêu tiền, nghe nói, hắn phía trước ở kinh đô bán thoại bản liền kiếm lời vài trăm lượng đâu, nghĩ đến không sợ tiêu tiền."

Mấy cái thôn dân hai mặt nhìn nhau, đều có chút hâm mộ.

"Hảo, lần này Trần nhị thiếu nhưng không ngừng tìm chúng ta thôn người, mặt khác thôn cũng được đến tin tức, nghe nói, còn có một ít mặt khác huyện người nghĩ đến làm việc, đến lúc đó chỉ sợ cạnh tranh kịch liệt đâu."

Mấy cái thôn dân có chút hồ nghi nói: "Còn có mặt khác huyện người."

Lí chính gật gật đầu, nói: "Chúng ta cái này huyện thanh danh, hiện tại chính là truyền ra đi, mặt khác huyện cũng có không ít người nghĩ đến chúng ta nơi này tìm sống làm."

Mấy cái thôn dân nghị luận lên, sống cũng không phải là khi nào đều có, thật sự không sống thời điểm, cấp những cái đó ở nông thôn thổ tài chủ thủ công tiền công, liền sẽ bị áp rất thấp, giống Trần Tiểu Thái như vậy hào phóng thật sự là số ít.

Lí chính dừng một chút, từ mấy cái thôn dân nghị luận một phen, lại nói: "Trần nhị thiếu muốn tu sửa Ôn Tuyền Quán, những người này tự nhiên cũng đều nghe được tin tức, nghe nói, đã có mặt khác huyện người đi tìm Trần nhị thiếu, những người đó tỏ vẻ, chỉ cần có sống làm, tiền công thấp một ít cũng không quan hệ, Trần nhị thiếu cũng hồi phục, bọn họ nguyện ý tới nói, sẽ đối bọn họ đối xử bình đẳng."

Mấy cái thôn dân lại nghị luận lên, cảm thấy ngoại thôn những người này quá gian trá, cư nhiên chủ động yêu cầu hạ thấp tiền công.

Mấy cái nguyên bản còn muốn treo giá người, nghe được Trần Tiểu Thái căn bản không kém người làm việc, một ít tiểu tâm tư tức khắc nghỉ ngơi.

"Ngoại thôn người tới, ở nơi nào a!" Mấy cái thôn dân nói thầm nói.

"Cái này thật cũng không phải vấn đề, trấn trên còn có Trần nhị thiếu tu mấy cái khách điếm, tính toán trước không một cái ra tới, cấp những người này trụ."

"Trần nhị thiếu này cũng quá bút tích."

"Chúng ta cũng không thể làm huyện khác người so đi xuống."

Mấy cái thôn dân nghe được lí chính nói, thần sắc đều biến nghiêm túc rất nhiều.

Trong lúc nhất thời, huyện trung người đều động lên, nhàn rỗi người đều đầu nhập vào suối nước nóng khách sạn kiến tạo bên trong.

Sa huyện các thôn, đều tổ chức nhân thủ, tiến đến cấp Trần Tiểu Thái hỗ trợ.

Có đại lượng bạc hoa đi xuống, suối nước nóng khách sạn kiến tạo phi thường mau.

Trần Tiểu Thái không có ấn thiên cấp thù lao, mà là tiếp thu Lục Lâm kiến nghị, đem tiến đến người tiến đến thôn xóm bất đồng, chia làm năm cái đại hình công trình đội, các công trình đội đều tìm người làm tổng đốc công.

Đại công trình đội phía dưới, lại chia làm tam đến năm người một tổ loại nhỏ công trình đội, loại nhỏ công trình đội thông thường là từ một đại gia tộc người, hoặc là mấy cái nhận thức người tạo thành.

Trần Tiểu Thái đem suối nước nóng khách sạn kiến tạo nhiệm vụ tách ra giao cho mấy cái thôn trên đầu.

Trong thôn đốc công nhận được nhiệm vụ lúc sau, lại đem nhiệm vụ phân cách, giao cho một đám loại nhỏ công trình đội người.

Trần Tiểu Thái tỏ vẻ, vô luận đối phương tiêu phí bao lâu thời gian, chỉ cần làm xong sống, là có thể cấp tiền công, ấn lao lấy thù.

Cứ như vậy, mọi người đều tưởng nhanh lên đem sống làm hoàn hảo lãnh tiền, cũng không có người lười biếng, lười biếng không cần phải Trần Tiểu Thái đi giám sát, cùng tổ người cũng sẽ đốc xúc người nọ nhanh lên làm.

Mọi người đều muốn chạy nhanh làm xong sống, tiến hành tiếp theo cái hạng mục, thật nhiều kiếm ít tiền.

Nhất thời rất nhiều người đều là nhiệt tình tăng vọt, thậm chí còn có người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ.

Sa huyện người đối với Trần Tiểu Thái như thế gióng trống khua chiêng kiến tạo suối nước nóng khách sạn rất là không hiểu, có người cảm thấy Trần Tiểu Thái là bởi vì kiếm tiền quá nhiều, cho nên thiêu hoảng.

Mặc kệ như thế nào, Trần Tiểu Thái tiền cấp đủ, thôn dân vẫn là thật cao hứng cho hắn làm việc.

Trần Tiểu Thái ở bên này vội vàng.

Trần Tiểu Mạch cũng không có nhàn rỗi.

Trần Tiểu Mạch đối suối nước nóng tửu lầu phi thường cảm thấy hứng thú, lại mê làm cơm tập thể, thường xuyên chạy đến công trình khai phá địa điểm đi cấp công nhân làm cơm tập thể.

Cơm tập thể không phải người thường có thể làm, điên muỗng cái gì, yêu cầu rất lớn sức lực, bất quá, đối Trần Tiểu Mạch mà nói, nhưng thật ra không quá khó khăn.

Trần Tiểu Mạch vốn dĩ liền có một thân hoa không xong sức lực.

Trần Tiểu Mạch tay nghề phi thường hảo, doanh được công nhân nhất trí khen ngợi.

"Trần tam thiếu, thật đúng là người tốt, cư nhiên chạy đến nơi đây tới cấp chúng ta nấu cơm."

"Trần tiểu thiếu tay nghề chính là nhất tuyệt a!"

"Trần tam thiếu, không có gì cái giá, thật sự khó được."

....

Nhà cửa nội.

"Lục thiếu, Tiểu Thái gần nhất ở kiến tạo cái gì suối nước nóng khách sạn sao?" Kỷ Thành Khang hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy khách sạn nếu là kiến hảo lúc sau, liền hảo

phao suối nước nóng, mùa đông phao suối nước nóng, chính là khó được hưởng thụ a!"

Lục Lâm cau mày, nhịn không được hoài niệm nổi lên kiếp trước phòng tắm, nơi này mùa đông yêu tắm rửa, chính là cái đại tra tấn a! Cởi quần áo, hắn cả người đều run run, hơn nữa, tắm rửa thủy còn dễ dàng lạnh, nếu là có suối nước nóng, kia tắm rửa lại biến thành một kiện khó được có thể hưởng thụ sự tình.

Kỷ Thành Khang lắc lắc đầu, nói: "Vì tắm rửa cũng quá lăn lộn."

Lục Lâm: "......"

Tuy rằng lời nói là nói như vậy, bất quá, nói không hảo có thể kiếm đồng tiền lớn.

"Thứ này kiến ra tới, kẻ có tiền có cái địa phương tiêu khiển, thôn dân cũng có thể nhiều kiếm ít tiền, không phải thực hảo sao?"

Kỷ Thành Khang cau mày, kiến tạo suối nước nóng khách sạn là cái đại công trình, bất quá, mọi người đều là tự nguyện đi làm, nói đến, cũng là một chuyện tốt.

"Nếu là không ai đi đâu."

Lục Lâm: "......"

Nếu là không ai đi nói, kia xác thật là một kiện chuyện phiền toái.

"Nếu là không ai đi, liền đành phải ta đi."

Lục Lâm nhịn không được có chút phiền muộn

Kỷ Thành Khang: "......"

"Hoà đàm khi nào bắt đầu a!" Lục Lâm hỏi.

Kỷ Thành Khang vuốt ve một chút cằm, nói: "Sang năm giã thiên đi, đến lúc đó có lẽ sẽ phái công chúa hòa thân."

Lục Lâm chống cằm, nói: "Như vậy a! Đến lúc đó, đàm phán thất bại liền phiền toái lớn."

Kỷ Thành Khang không cho là đúng nói: "Này cũng không nhất định, nghe nói, Liêu Quốc bên kia vì cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, nháo túi bụi, hoàng triều bên

trong đã xảy ra tranh đấu, muốn ổn định xuống dưới nói, khả năng còn cần mấy năm thời gian, cho nên, hẳn là sẽ không có cái gì vấn đề."

Lục Lâm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, một khi chiến tranh bùng nổ, Trần Tiểu Thái ở Sa huyện bên này cửa hàng liền toàn xong rồi, cửa hàng vẫn là tiếp theo, hắn làm quan viên là không thể trốn, muốn đầu nhập chiến tranh làm không hảo hắn liền chết, hắn chính là có rất tốt tiền đồ người a!

Nếu là như vậy đã chết, vậy quá thảm.

Lục Lâm gần nhất vội thực, hai nước chi gian quan hệ tăng nhiều, tới Sa huyện bên này làm buôn bán người cũng nhiều.

Tuy rằng tin tức còn không có xác định, bất quá, đã có rất nhiều tin tức linh thông người nghe tin lập tức hành động.

....

Kinh đô.

Kỷ Vân An ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ nở rộ hồng mai, trong tay một chồng tin.

Kỷ Vân An vẫn luôn cùng Trần Tiểu Mạch vẫn duy trì thư từ qua lại, sở hữu tin, Kỷ Vân An đều thu lên.

Trần Tiểu Mạch tin, vẫn luôn là Trần Tiểu Thái viết giùm, bất quá, gần nhất nhiều một ít những thứ khác.

Có chút họa, còn có một ít viết lung tung rối loạn tự, hẳn là Trần Tiểu Mạch viết, Trần Tiểu Thái tự vốn dĩ liền chẳng ra gì, bất quá, cùng Trần Tiểu Mạch một so, đã tính viết đẹp.

Tuy rằng Trần Tiểu Mạch viết tự thực xấu, hơn nữa, còn có rất nhiều sai lầm, bất quá, Kỷ Vân An lại thập phần quý trọng, nhìn một lần lại một lần.

"Vân An, đây là cái gì a! Đùi gà?"

Một cái cùng trường thấu lại đây, nhìn đến Kỷ Vân An kẹp ở trong sách họa, lắp bắp kinh hãi.

Kỷ Vân An khép lại trên tay thư, nhìn thò qua tới Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi không ôn thư sao?"

Ngụy Kỳ Ngọc thuận thuận tóc, nói: "Ôn không ôn thư đều giống nhau, nhưng thật ra Vân An ngươi, đạo sư đối với ngươi chính là ký thác kỳ vọng cao a! Ngươi không ôn thư, lại ở bên này nhìn đùi gà như đi vào cõi thần tiên. Này đùi gà họa lại thật, cũng là giả, sung không được đói, không nghĩ tới ngươi cư nhiên sẽ có ăn bánh vẽ cho đỡ đói lòng yêu thích, bất quá, lại nói tiếp, này đùi gà cũng họa quá xấu, như thế nào sẽ có như vậy xấu đùi gà."

Kỷ Vân An trừng mắt nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Đừng nói hươu nói vượn, nơi nào xấu."

Ngụy Kỳ Ngọc thiên đầu, thầm nghĩ: Này họa vốn dĩ liền xấu, còn không cho người ta nói, có miêu nị a!

Ngụy Kỳ Ngọc có chút hồ nghi nói: "Vân An ngươi họa kỹ không tồi a! Như vậy xấu đùi gà, hẳn là không phải ngươi họa đi."

Kỷ Vân An trừng mắt nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi lời nói thật nhiều."

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An, thầm nghĩ: Này đùi gà không phải Kỷ Vân An họa, chẳng lẽ là Kỷ Vân An người trong lòng họa, là nhà ai đại tiểu thư sao?

Không đạo lý a!

Cái nào danh môn khuê tú, sẽ họa đùi gà đưa cho nam tử, này lễ vật cũng quá quái dị.

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An nghiêng nghiêng đầu, nói: "Nghe nói, ngươi thường xuyên hướng Sa huyện bên kia gửi thư, chẳng lẽ là có cái gì không bỏ xuống được người ở bên kia sao?"

Kỷ Vân An cúi đầu, nói: "Ngươi muốn mười tám đi, định ra tới không có, lại định không xuống dưới, nên nộp thuế a!"

Ngụy Kỳ Ngọc vuốt cằm, nói: "Nộp thuế liền nộp thuế, một năm ba lượng bạc cũng không nhiều lắm."

"Ngụy đại thiếu gia đại nghiệp đại, tự nhiên không kém này ba lượng bạc, nhưng là, này không phải mất mặt sao? Ngụy đại công tử ngươi cũng coi như là tuấn tú lịch sự, nhưng lại không người hỏi thăm." Kỷ Vân An hài hước nói.

Ngụy Kỳ Ngọc gãi gãi đầu, nói: "Đừng nói cái này, nhắc tới cái này đầu đều đau."

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi nương giống như thực sốt ruột a!"

Ngụy Kỳ Ngọc cười cười, nói: "Này ngươi liền không hiểu, nữ nhân này không cưới vào cửa ôn nhu đa tình, cưới vào cửa liền biến thành cọp mẹ."

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Đây là phụ thân ngươi kinh nghiệm lời tuyên bố sao?"

Ngụy Kỳ Ngọc: "......"

------oOo------

Chương 143: Cao trung cùng trọng khảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sa huyện huyện nha.

"Cha."

Nguyên Bảo có chút nhàm chán ngồi ở thu làm thượng tới lui, nhìn đến Lục Lâm, Nguyên Bảo từ thu làm thượng nhảy xuống tới.

"Ngươi một người a! "

Lục Lâm xem Nguyên Bảo lẻ loi một người ở bàn đu dây thượng lắc lư, có chút hơi hơi giật mình, Nguyên Bảo thông thường đều là đi theo Tiểu Mạch hỗn.

Hai người Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời tiêu, cảm tình tốt đến không được.

"Tiểu thúc thúc ở đọc sách."

Nguyên Bảo có chút buồn bực phồng má lên tử, giống một con sóc chuột.

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo thịt đô đô mặt, rất muốn duỗi tay niết một phen.

Lục Lâm: "......"

Đọc sách a!

Thật là lợi hại.

Hắn nguyên bản còn tưởng rằng Tiểu Mạch đọc sách là ba phút nhiệt độ đâu, đều thời gian dài bao lâu, Tiểu Mạch đọc sách nhiệt tình còn không có giảm xuống đâu.

"Ngươi tiểu thúc thúc có phải hay không lại thu được tin?"

Nguyên Bảo gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Cha, ngươi làm sao mà biết được?"

Lục Lâm: "......"

Bởi vì Tiểu Mạch mỗi lần thu được tin, đều sẽ có một đoạn thời gian, học viết chữ nhiệt tình chưa từng có tăng vọt, mấy ngày một quá lại lười xuống dưới, này đều tuần hoàn lặp lại vài lần.

Nguyên Bảo nhìn Lục Lâm, rầu rĩ nói: "Tiểu thúc nói, có cái gọi là gì Kỷ đại ca, lập tức muốn tham gia kỳ thi mùa thu, cha, ngươi biết cái gì là kỳ thi mùa thu sao?"

Lục Lâm: "...... Có cái kêu Kỷ đại ca? "

Nguyên Bảo năm đó nhưng thật ra cùng Kỷ Vân An hỗn rất thục, bất quá, vẫn là tuổi quá nhỏ tiểu hài tử bệnh hay quên đại, mấy năm không thấy, liền quên mất.

" Kỳ thi mùa thu chính là khảo thí."

"Khảo thí? Thi đậu có ích lợi gì?" Nguyên Bảo cắn ngón tay hỏi.

"Thi đậu, là có thể làm quan." Lục Lâm nói.

Nguyên Bảo trừng lớn mắt, nói: "Thi đậu là có thể làm quan sao? Cha, ngươi năm đó cũng tham gia kỳ thi mùa thu, thi đậu sao?"

Lục Lâm khô cằn cười cười, khảo thí gì đó, hắn nơi nào có như vậy không a!

"Không có, cha ngươi ta cái này quan là tiêu tiền mua tới."

Nguyên Bảo thiên đầu, chớp chớp mắt, nói: "Cha, ngươi như vậy tính không làm mà hưởng."

Lục Lâm: "......"

Vui đùa cái gì vậy, bạc không cần nỗ lực kiếm a!

Nơi nào không làm mà hưởng?

"Này ngươi liền không hiểu đi, có tiền liền không cần đọc sách."

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, nói: "Ta đây cũng muốn nỗ lực kiếm tiền, đọc sách thật phiền toái."

Lục Lâm: "......"

Nhà mình nhi tử, vừa thấy chính là cái học tra, còn hảo nơi này không cần thi đại học.

Lục Lâm xoa xoa Nguyên Bảo đầu, nói: "Ân, chờ ngươi lại lớn hơn một chút, liền có thể đi gây dựng sự nghiệp."

Nguyên Bảo vỗ vỗ tay, nói: "Ta muốn giống nhị thúc giống nhau, khai rất nhiều gia cửa hàng, muốn đi nhà ai ăn cơm, liền đi đâu gia ăn cơm, ăn cơm không cần tiền."

Lục Lâm: "......"

Nguyên Bảo gia hỏa này đến tột cùng là muốn kiếm tiền đâu, vẫn là muốn ăn bữa tiệc lớn a!

"Như vậy thích ăn bữa tiệc lớn, tiểu tâm biến thành tiểu phì heo."

Nguyên Bảo đỏ mặt, nói: "Cha, thật chán ghét."

Nguyên Bảo xoay người, thịch thịch thịch chạy đi rồi, Lục Lâm cắm eo, nhìn rời đi Nguyên Bảo, thầm nghĩ: Nguyên Bảo tựa hồ trưởng thành một ít a biết xú mỹ.

Trần Tiểu Mễ đi ra, tràn đầy bất đắc dĩ nói: "Ngươi lại cấp Nguyên Bảo giáo huấn cái gì lung tung rối loạn ý niệm."

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Ngươi đừng miên man suy nghĩ a! Ta nói cho hắn ta kinh nghiệm lời tuyên bố, có thể cho hắn thiếu đi rất nhiều đường vòng."

Trần Tiểu Mễ: "......"

" Kỷ Vân An tham gia kỳ thi mùa thu, cũng không biết có thể hay không thi đậu." Trần Tiểu Mễ lẩm bẩm nói.

Lục Lâm nhún vai, nói: "Hẳn là khảo không trúng đi, hắn mới bao lớn a! Nghĩ đến hẳn là chỉ là đi nếm thử một chút, gia tăng từng cái tràng kinh nghiệm."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Có đạo lý."

Lục Lâm cười cười, nơi này rất nhiều người đối khảo thí là thập phần chấp nhất, phụ tử cùng đường xác suất cũng phi thường đại, có rất nhiều người khảo đến

bảy tám chục, cũng vẫn là bám riết không tha, phía trước, có cái thí sinh chính là 82 tuổi khảo trung tiến sĩ, cái này số tuổi thi đậu, khiến cho không nhỏ hưởng ứng.

Người này khảo trung lúc sau liền đang đợi thiếu, kết quả, không chờ đến liền đã qua đời, phí lớn như vậy kính, thật vất vả mới thi đậu tiến sĩ, kết quả, một ngày quan cũng chưa đã làm, liền trực tiếp đã qua đời, thật sự là đáng thương a!

Đương nhiên, cái này tốt xấu là khảo trung, cũng có như vậy những người này, vẫn luôn khảo, vẫn luôn khảo, khảo đến chết già vẫn là không thi đậu.

Còn có như vậy một vị thí sinh, đều là làm tằng tổ phụ người, tôn tử, tằng tôn đi khảo thí thời điểm, hắn cũng đi khảo thí, nhi tử, tôn tử đều khuyên hắn đừng khảo, nghỉ ngơi một chút đi, bất quá, được cưỡng bách chứng người chịu không nổi, tuy rằng một phen tuổi, nhưng là nhân gia vẫn là có mộng tưởng, bất quá, rất nhiều chuyện, quang có mộng tưởng cũng là không được, người này khảo đến cuối cùng, cũng không khảo trung là được.

Nguyên Bảo nhìn Lục Lâm, nói: "Tiểu thúc nói, Kỷ đại ca có thể khảo trung."

Lục Lâm: "......"

"Tiểu Mạch gia hỏa này, đối Kỷ Vân An gia hỏa này, còn rất có tin tưởng a! Ngươi tiểu thúc nói không nhất định chuẩn." Lục Lâm chua lòm nói.

Nguyên Bảo nghiêng đầu, nói: "Chính là, tiểu thúc nói, Kỷ đại ca thực thông minh."

Lục Lâm: "......"

Tiểu Mạch gia hỏa này, bị ma quỷ ám ảnh a!

Đối Kỷ Vân An như vậy có tin tưởng.

Lục Lâm vuốt ve cằm, thầm nghĩ : Kỷ Vân An muốn tham gia kỳ thi mùa thu, tựa hồ Lục Trình Ngọc cũng là như thế, nghe Trần Tiểu Thái lần trước trở về nói Lục Trình Ngọc giống như vẫn luôn ở học viện quá, đọc sách rất là nghiêm túc, cũng không biết lần này có thể hay không khảo trung.

....

Thời gian cực nhanh, chỉ chớp mắt, mấy tháng lại đi qua.

Trần Tiểu Thái suối nước nóng khách sạn, trải qua mấy tháng xây dựng, đã bắt

đầu thành hình.

Bởi vì suối nước nóng ở trong núi địa phương tương đối hẻo lánh, công trình khó khăn vượt xa quá Trần Tiểu Thái mong muốn, dự toán cũng đại đại siêu ra mong muốn Trần Tiểu Thái ở cái này hạng mục phía trên đã tiêu phí mấy trăm lượng bạc.

Vùng núi địa lý tình huống đặc thù, thi công khó khăn phi thường đại.

Trần Tiểu Thái thường xuyên hướng trong núi đi, xem suối nước nóng khách sạn chậm rãi thành hình.

Sa huyện lục tục tới một ít nhà giàu công tử, này đó nhà giàu công tử tới lúc sau, trụ Sa huyện tốt nhất tửu lầu, ăn Sa huyện quý nhất mỹ thực, không quý còn không cần, nhưng thật ra làm Trần Tiểu Thái đã phát một bút.

....

Mấy cái Cao gia đệ tử, ngồi ở tửu lầu bên trong cao đàm khoát luận.

Cao Hành ở trong triều cư thừa tướng vị trí, Cao gia đệ tử địa vị cũng tùy theo nước lên thì thuyền lên.

Tuy rằng Cao Hành ở trong triều địa vị cực cao, nhưng là, Cao gia dòng chính liền có không ít kiệt ra nhân tài, những người này có Cao Hành hộ giá hộ tống, chỉ cần thông qua khoa cử, liền có thể bình bộ thanh vân.

Cao gia chi thứ đệ tử muốn xuất đầu, lại không dễ dàng.

Cao gia người quá nhiều, thừa tướng chiếu cố chính mình dòng chính đệ tử, đã chiếu ứng không tới quá, tự nhiên không nhiều ít công phu chiếu cố này đó chi thứ đệ tử, bất quá, mặc kệ như thế nào, đánh Cao gia nhãn, những người này xuất đầu, luôn là muốn so người khác dễ dàng một ít.

Bởi vì Liêu Quốc cố ý hoà đàm, Cao gia mấy cái chi thứ đệ tử, liền tới Sa huyện khảo sát tình huống, tìm kiếm xuất đầu cơ hội.

"Này cái lẩu, thật đúng là cái thứ tốt a!"

"Đúng vậy! Vương gia ở Sa huyện ăn qua lúc sau, liền đối Sa huyện mỹ thực vẫn luôn nhớ mãi không quên."

"Nghe nói, Vương phủ cũng có thứ này, đáng tiếc, Vương gia quý trọng cái chổi cùn của mình, cũng không lấy ra tới, chỉ là, ngẫu nhiên bị mời tiến Vương phủ

nhân tài có thể ăn đến."

Vương gia đối với cái lẩu thứ này, thập phần tự đắc, Vương phủ cái lẩu, ở kinh đô cũng thập phần nổi danh, tựa hồ liền hoàng đế cũng từng cải trang vi hành, đi Vương phủ ăn qua.

"Không nghĩ tới một cái nho nhỏ Sa huyện, cư nhiên có nhiều như vậy thứ tốt."

Cao Nguyên hướng tới bên cạnh một cái ngồi ở cao cao trẻ nhỏ ghế trên tiểu hài tử nhìn thoáng qua, thầm nghĩ: Này trong tiệm cư nhiên còn có như vậy thứ tốt, thiết kế thật đúng là nhân tính hóa.

"Nghe nói, cửa hàng là Sa huyện huyện lệnh cậu em vợ ở kinh doanh, cái kia huyện lệnh chính là cái người tài ba a! "

"Cái kia Lục Lâm sao? Giống như xe đẩy tay chính là hắn lộng ra tới, kia đồ vật khá tốt dùng, bất quá, chúng ta vị này huyện lệnh đại nhân, quan chức là mua tới, tựa hồ chữ to cũng không biết mấy cái đâu."

Kinh đô đại gia tộc đệ tử, phần lớn còn tuổi nhỏ liền bắt đầu đọc sách, đối với Lục Lâm người như vậy, đã ghen ghét, lại coi khinh.

Đối Lục Lâm mà nói, kinh đô tới người đối hắn cái gì ấn tượng cũng không quan trọng, quan trọng là, những người này chịu tiêu tiền thì tốt rồi.

Sa huyện không ít cửa hàng giới vị vẫn là có chút hơi cao, người địa phương vẫn là không quá có thể tiêu phí khởi.

Sắp tới bởi vì đại lượng ngoại lai người dũng mãnh vào Sa huyện, Trần Tiểu Thái cố ý đẩy ra một ít "Hạn lượng xa hoa" mỹ thực, hắn có thể mượn này nhiều kiếm điểm bạc, mà này đó ngoại lai người, vừa lúc có thể dùng nhiều điểm bạc, thỏa mãn bọn họ một ném làm kim hư vinh tâm.

Sa huyện ở rất nhiều thôn dân trong mắt cực quý đồ vật, ở kinh đô tới người trong mắt cũng bất quá là cải trắng giới.

....

Lục Lâm về đến nhà, phát hiện trong nhà không khí có chút không giống bình thường.

Nhìn đến đột nhiên xuất hiện ở nhà người, Lục Lâm bị hoảng sợ.

Kỷ Vân An đối với Lục Lâm, cười cười, nửa cúi mình vái chào.

"Lục đại nhân, đã lâu không thấy."

Lục Lâm có chút kinh ngạc, nói: "Ngươi như thế nào ở chỗ này?"

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Ta là ra tới du học."

Lục Lâm: "......"

Chạy đến nơi đây tới du học, Kỷ Vân An gia hỏa này suy nghĩ cái gì a!

Một trận mê người mùi hương chui vào trong lỗ mũi, Lục Lâm thấy được một bàn đủ loại đồ ăn.

"Thật nhiều đồ ăn a!" Lục Lâm nhịn không được nói.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Ân, Tiểu Mạch cho ta làm."

Lục Lâm: "......"

Tiểu Mạch thực thích nấu ăn, nhưng là, gia hỏa này nấu ăn cũng là muốn xem hứng thú, tâm tình hảo lên, làm một bàn, tâm tình không hảo lên, cái gì đều không làm, bậy giờ trên bàn nhưng có vài cái đồ ăn đâu, tựa hồ, đều là Kỷ Vân An thích ăn, mỹ gia hỏa này.

Trần Tiểu Mạch nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Lâm ca, ngươi có muốn ăn hay không một chút a!"

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Không cần, ta ở bên ngoài ăn qua."

Lục Lâm vuốt cằm, mơ hồ cảm thấy chính mình lưu lại nói, tựa như cái đại bóng đèn, loại tình huống này dưới, hắn vẫn là trước tránh một chút tương đối hảo.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi nhìn đến Kỷ Vân An."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Đi thời điểm, vẫn là cái tiểu quỷ, bây giờ nhìn đảo như là trường cao không ít.

Trần Tiểu Mễ vuốt ve cằm, nói: "Kia tiểu tử, nhìn tựa hồ trưởng thành rất nhiều đâu."

Lục Lâm: "......"

So nguyên lai tựa hồ chán ghét rất nhiều.

"Gia hỏa này như thế nào đột nhiên đã trở lại? Ta nghe nói, gia hỏa này thi đậu cử nhân."

Kỳ thi mùa thu chính là đại sự a!

Kỷ Vân An khảo trung lúc sau, liền bồ câu đưa thư, cùng Trần Tiểu Mạch báo hỉ, Lục Lâm cũng biết.

Nếu thi đậu cử nhân, hẳn là lưu tại kinh đô chờ thiếu a!

Kỷ Vân An lúc này, chạy đến Sa huyện tới, cũng không biết đánh cái gì chủ ý.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Xác thật là thi đậu cử nhân, bất quá, thứ tự không tốt lắm, hắn tính toán lại khảo một lần."

Lục Lâm cau mày, có chút hoảng sợ nói: "Lại khảo một lần?"

Đều thi đậu cử nhân, cư nhiên còn tưởng lại khảo một lần, gia hỏa này, biết người thường khảo cử nhân có bao nhiêu khó sao?

Lục Lâm bỗng nhiên nghĩ tới kiếp trước nhìn đến một ít tin tức, mỗi năm thi đại học đều có khảo không người tốt nhảy lầu, cũng có như vậy một ít kỳ ba, rõ ràng khảo trúng bổn một trường học, lại là không phải Thanh Hoa, Bắc Đại không gả, một năm một năm học lại, thật sự có chút không thể nói lý đâu.

Kỷ Vân An chỉ sợ cũng là truyền thuyết bên trong thần đồng, lớn như vậy một cái thần đồng, phía trước vẫn luôn ở hắn trước mắt hoảng, hắn cư nhiên không phát hiện, hiện tại ngẫm lại, thật là có mắt không thấy Thái Sơn.

Bất quá, này cũng không thể trách hắn a!

Rốt cuộc, Kỷ Vân An gia hỏa này, nhìn cũng không rất giống thần đồng.

Gia hỏa này mấy năm trước, còn trèo tường bị Tiểu Mạch cấp bắt, thanh danh quét rác, bất quá, rất nhiều thần đồng đều là một ít sinh hoạt không thể tự gánh vác gia hỏa, như vậy một so sánh với, Kỷ Vân An tựa hồ còn chắp vá.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hắn nói, lần này khảo có chút không xong, lấy cái này thứ tự tiến vào quan trường nói, về sau phát triển tiền cảnh hữu hạn, hắn

tưởng lại chờ cái ba năm, tả hữu hắn hiện tại tuổi cũng không lớn, còn có rất nhiều thời gian."

Lục Lâm nghe được Trần Tiểu Mễ nói, đối Kỷ Vân An ấn tượng một chút điên đảo.

"Cái này chỉ biết ăn không uống không tiểu quỷ, còn rất có mộng tưởng a! Phía trước thật đúng là xem thường hắn."

Trần Tiểu Mễ: "......"

"Gia hỏa này, nếu là lần sau nằm liệt giữa đường, vậy xong đời." Lục Lâm lắc lắc đầu nói.

Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm tiếp xúc thời gian dài, tự nhiên cũng biết nằm liệt giữa đường là có ý tứ gì.

"Ngươi liền không thể tưởng nhân gia điểm hảo a!"

Lục Lâm khô cằn cười cười, nói: "Ta này không phải phòng ngừa chu đáo sao!"

------oOo------

Chương 144: Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Vân An từ huyện nha ra tới, đi tuần phòng doanh.

"Ngươi thật sự nghĩ kỹ rồi, tính toán trọng khảo sao?"

Kỷ Thành Khang có chút lo lắng nhìn Kỷ Vân An, ẩn ẩn lo lắng Kỷ Vân An thiếu niên đắc chí, đắc ý vênh váo.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, lần này tuy rằng khảo trúng, nhưng là, thứ tự là đếm ngược, ta tính toán lại khảo một lần ".

"Ngươi cảm thấy lại khảo một lần không tồi nói, liền chờ tiếp theo đi."

Kỷ Thành Khang nhìn chằm chằm Kỷ Vân An đánh giá một hồi, bỗng nhiên nói: "Ngươi có phải hay không đối Lục Lâm gia tiểu song nhi có hứng thú."

Kỷ Vân An gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Ta lúc ấy không cẩn thận chạy đến hắn trong phòng đi, hẳn là muốn phụ trách."

Kỷ Thành Khang lắc lắc đầu, nói: "Khi đó các ngươi đều còn nhỏ, Lục Lâm sẽ không so đo, hôn nhân việc quan trọng vẫn là lưỡng tình tương duyệt, chỉ là trách nhiệm nói cũng không thú vị."

Kỷ Vân An có chút ngượng ngùng nói: "Ta cảm thấy Tiểu Mạch hắn khá tốt."

Kỷ Thành Khang nghe vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Kỷ Vân An mấy năm nay, tuy rằng người ở kinh đô, nhưng là, vẫn luôn cùng Trần Tiểu Mạch có thư từ lui tới, Kỷ Thành Khang sớm đã có cảm giác.

Kỷ Thành Khang cân nhắc, Trần Tiểu Mễ hẳn là cũng là trong lòng biết rõ ràng, Trần Tiểu Mễ nếu là phản đối nói, hẳn là sẽ ngăn đón Trần Tiểu Mạch cùng hắn chất nhi thư từ qua lại, Trần Tiểu Mễ bên kia không ra tay, nghĩ đến hẳn là cũng không phản đối.

"Cha ngươi, cho ngươi giới thiệu mấy cái?"

Kỷ Vân An một chút trầm hạ mặt, cau mày, lãnh đạm nói: "Là hắn bổn gia chất nữ, ta không có gì cảm giác."

Kỷ Vân An đối phụ thân Triệu Hằng ấn tượng phi thường kém, đối với Triệu Hằng muốn cường tắc một cái lão bà hành vi, cũng thập phần phiền chán.

Kỷ Thành Khang cười cười, Kỷ Vân An tuổi còn trẻ, liền tiến thổ thi đậu, không ít người đều cảm thấy Kỷ Vân An tiền đồ rộng lớn, không ngừng là Triệu gia người tưởng đem chủ ý đánh tới Kỷ Vân An trên đầu, chính là Kỷ gia một ít bà con xa, cũng có muốn đem nữ nhi gả cho Kỷ Vân An, thân càng thêm thân.

"Ngươi xác định thích Tiểu Mạch, nếu là nhận định, liền không thể hối hận, nếu là ngươi tương lai phải đi con đường làm quan, Tiểu Mạch hắn...... Chỉ sợ không giúp được ngươi."

Kỷ Vân An ánh mắt bên trong hiện lên vài phần nhẹ nhàng chi sắc.

"Tiền đồ là muốn dựa vào chính mình tranh thủ, không cần thiết dựa lão bà."

Kỷ Vân An bỗng nhiên nghĩ tới chính mình mẫu thân.

Mẫu thân trên đời là lúc, cho phụ thân rất lớn trợ giúp, một ít ghen ghét phụ thân cùng trường, liền nghị luận phụ thân là dựa vào nữ nhân thượng vị, gần bởi vì nguyên nhân này, phụ thân hắn liền hoàn toàn quên mất mẫu thân đối hắn nâng đỡ ngược lại là ghi hận nổi lên mẫu thân.

Nghĩ đến phụ thân, Kỷ Vân An trong lòng nhiều vài phần bất mãn.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Nếu là ngươi xác định, ta liền thế ngươi đi theo Lục Lâm nói chuyện."

Trần Tiểu Mạch cũng không nhỏ, nếu như bị người định ra tới, liền phiền toái.

Kỷ Vân An gãi gãi đầu, có chút còn ngượng ngùng nói: "Kia phiền toái thúc thúc."

Kỷ Thành Khang cười khổ một chút, kinh đô những cái đó danh môn khuê tú Kỷ Vân An đều không nghĩ muốn, lại nhìn trúng Trần Tiểu Mạch, không hiểu rõ người, làm không hảo sẽ cho rằng hắn muốn hại người.

Triệu Hằng nếu là đã biết chuyện này, chỉ sợ muốn chọc giận thượng xuyến hạ nhảy.

....

Vài ngày sau, Kỷ Thành Khang chuẩn bị một phần hậu lễ, đưa đến huyện nha bên trong.

Trần Tiểu Mễ cùng Kỷ Thành Khang hàn huyên thật lâu, trò chuyện với nhau thật vui.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Kỷ Thành Khang tới làm gì?"

"Tới cầu hôn." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Tới cầu hôn a! Cuối cùng tới, Kỷ Thành Khang lại không tới cầu hôn, Kỷ Vân An gia hỏa này lại đến cọ cơm, ta liền đem hắn quăng ra ngoài." 😂😂

Mấy năm trước, Trần Tiểu Mạch còn nhỏ, Kỷ Vân An lưu tại huyện nha, còn không tính cái gì đại sự, nhưng là, bây giờ Kỷ Vân An đã không nhỏ, đã là tới rồi sẽ bị người ta nói nhàn thoại tuổi tác.

"Kỷ tướng quân nhìn rất có thành ý......"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Kỷ Vân An gia thế có chút phức tạp, Tiểu Mạch gả cho hắn, cũng không biết ứng phó tới."

Lục Lâm vừa lại đây thời điểm, Trần Tiểu Mạch còn nhỏ, mấy năm nay, Lục Lâm là đem Trần Tiểu Mạch đương nửa cái nhi tử nuôi lớn, như vậy chung thân đại sự, Lục Lâm không tránh được lo lắng nhiều một ít.

Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Kỷ Vân An thoạt nhìn không tồi, hẳn là sẽ không làm Tiểu Mạch có hại."

Lục Lâm: "......"

Tiểu Mạch chính mình cũng nên là nhìn trúng Kỷ Vân An, hắn nếu là bổng đánh uyên ương nói, chỉ sợ cũng thành người xấu.

Lục Lâm gãi gãi đầu, nói: "Kỷ Thành Khang bên kia ta nhưng thật ra không lo lắng, Kỷ Vân An phụ thân nơi đó đâu."

Hôn nhân, tóm lại là muốn thông qua lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, tuy rằng Kỷ Vân An theo Kỷ Thành Khang sửa họ Kỷ, nhưng cũng thay đổi không

được hắn là con Triệu Hằng.

Kỷ Vân An tuổi còn trẻ liền khảo trúng tiến sĩ, hẳn là có không ít tiểu thư khuê các muốn gả, nếu là hắn không đoán sai nói, Triệu Hằng cũng là hy vọng tìm cái thể diện một ít thông gia, cũng may con đường làm quan thượng xách hắn giống nhau, theo hắn biết, Triệu Hằng tuy rằng khảo trúng tiến sĩ, nhưng là, cũng không đắc chí a!

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Kỷ tướng quân nhắc tới chuyện này, hắn nói, Triệu Hằng hẳn là sẽ phản đối việc hôn nhân này, bất quá không cần lo lắng, hắn sẽ xử lý, làm chúng ta không cần nhọc lòng."

Trần Tiểu Mễ nghiêng nghiêng đầu, Kỷ Thành Khang đối cái kia tỷ phu, tựa hồ thành kiến rất sâu, bất quá, này cũng khó trách, Kỷ Tuyết tuy rằng là bệnh chết, chính là ai biết, đến tột cùng nội tình như thế nào, rốt cuộc Kỷ Vân An cũng thiếu chút nữa bệnh đã chết.

Triệu Hằng sủng thiếp diệt thê, việc này lại nói tiếp cũng là Triệu Hằng trước làm lỗi, nghe nói, Triệu Hằng tựa hồ rất sợ Kỷ Thành Khang, có Kỷ Thành Khang ra mặt, hẳn là không thành vấn đề.

....

Tuần phòng doanh.

"Tướng quân, tiểu thiếu gia sự tình, Lục Lâm bên kia nói như thế nào a!" Liễu Vân hỏi.

Kỷ Thành Khang nhàn nhạt nói: "Lục Lâm không có gì ý kiến, chính là có chút lo lắng Triệu Hằng sẽ phản đối."

Lục Lâm chỉ là cái tri huyện, Trần Tiểu Mạch lại có chút đầu không rõ ràng lắm.

Chợt một chút nghe tới, Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch thành thân, Trần Tiểu Mạch có lẽ là chiếm tiện nghi, nhưng là, Kỷ Thành Khang lại cảm thấy việc này là bọn họ chiếm tiện nghi, xe đẩy tay sự tình, hắn chính là đáp Lục Lâm đi nhờ xe, lại sau Vân An lại bởi vì cùng Trần Tiểu Thái kết phường bán thoại bản kiếm lời không ít tiền, thật muốn lại nói tiếp, Vân An cưới Tiểu Mạch, tuyệt đối là Vân An chiếm tiện nghi đâu.

Liễu Vân cau mày, nói: "Triệu Hằng phỏng chừng sẽ không cao hứng."

Kỷ Thành Khang híp mắt mắt, nói: "Hắn đương nhiên sẽ không cao hứng, đó

chính là cái toan tú tài, suốt ngày đem lễ nghĩa liêm sỉ treo ở bên miệng."

Lại cưới một phòng một phòng tiểu thiếp, nhìn trúng thể diện lại vô năng. Dựa vào hắn tỷ tỷ lập nghiệp, lại cảm thấy như vậy mất mặt.

Song nhi địa vị rốt cuộc thấp một ít, ở rất nhiều người xem ra, đều là người không có bản lĩnh mới cưới song nhi, kinh đô một ít danh môn đệ tử cưới cái song nhi, là phải bị chê cười.

"Không cần phải xen vào hắn, chỉ cần Vân An thích liền hảo." Kỷ Thành Khang nói.

Liễu Vân: "......"

Kỷ Vân An nói, hẳn là thích đi, nơi này Sa huyện luôn là hướng huyện nha chạy, hận không thể ăn trụ đều ở nơi đó.

....

Kỷ Vân An tới rồi huyện nha, tự nhiên nghe nói suối nước nóng hạng mục sự tình.

Kỷ Vân An đối với suối nước nóng hạng mục cũng thập phần tò mò, đi theo Trần Tiểu Thái đi một chuyến.

Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An phía trước ở thoại bản phía trên, liền hợp tác tốt đẹp, trước mắt lại là muốn trở thành người một nhà người, Kỷ Vân An đối Ôn Tuyền Quán cảm thấy hứng thú, Trần Tiểu Thái tự nhiên vui mang Kỷ Vân An đi xem.

"Đã kiến đến nước này a!" Kỷ Vân An có chút thần kỳ nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Tiêu phí đã có chút cao, nếu là kiến thành lúc sau không ai tới, kia thật đúng là có chút không xong."

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Nếu là hai nước bắt đầu thông thương, sẽ có rất nhiều đại thương nhân lại đây, hẳn là không lo khách nhân."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Hy vọng như thế đi."

Kỷ Vân An ở kinh đô gặp qua không ít tinh xảo đình viện, cho Trần Tiểu Thái một chút kiến nghị, Trần Tiểu Thái nghe xong thầm cảm thấy được lợi không ít.

Thị sát xong suối nước nóng khách sạn, Trần Tiểu Thái cùng Kỷ Vân An đi Trần Tiểu Thái khai tửu lầu.

Kỷ Vân An nhìn phồn hoa đường phố, có chút bội phục nói: "Lại khai nhiều như vậy chi nhánh, Tiểu Thái, ngươi thật là lợi hại."

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Phí tổn cũng rất cao."

Nói đến cùng, Sa huyện vị trí vẫn là trật một ít, có chút thời điểm thu không đủ chi cũng là có, gần nhất sinh ý nhưng thật ra đi lên.

Trần Tiểu Thái ngó Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Ta nghe nói, ngươi ghét bỏ thứ tự không tốt, tính toán lại khảo một lần tiến sĩ."

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Hơn nữa, ta còn quá tuổi trẻ, như vậy tuổi trẻ tiến vào quan trường, dễ dàng bị người xem nhẹ lại chờ cái ba năm cũng hảo."

Trần Tiểu Thái nhìn Kỷ Vân An, âm thầm bĩu môi, thầm nghĩ: Kỷ Vân An gia hỏa này thật đúng là tự tin, một chút đều không sợ thi không đậu.

Trần Tiểu Thái do dự một chút, nói: "Ngươi tính toán hảo, cưới Tiểu Mạch?"

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Thái đánh giá Kỷ Vân An một hồi, nghiêm túc nói: "Từ tục tĩu nói đến đằng trước, ngươi cưới Tiểu Mạch, liền không thể có những người khác."

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Yên tâm đi, ta chỉ thích Tiểu Mạch."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ngươi nếu là thay lòng đổi dạ, không cần ta động thủ, Tiểu Mạch hẳn là là có thể tấu ngươi chết bầm." 😂😂

Mấy năm trước Tiểu Mạch là có thể đè nặng Kỷ Vân An gia hỏa này đánh.

Mấy năm nay, Tiểu Mạch sức lực càng thêm lớn, Kỷ Vân An gia hỏa này, ở kinh đô đãi mấy năm, nhìn lại càng thêm có tiểu bạch kiểm tiềm chất.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Sẽ không có như vậy một ngày, nhưng thật ra ngươi, ta nghe nói, có không ít người tưởng cho ngươi làm tiểu thiếp ngươi nếu là là di tình biệt luyến, Lâm ca chỉ sợ cũng sẽ không đứng ở ngươi một bên."

Trần Tiểu Thái xẻo Kỷ Vân An liếc mắt một cái, tức giận nói: "Ta cùng A Trì cảm tình hảo đâu, không cần ngươi nhọc lòng."

Trần Tiểu Thái xoa xoa cái trán, gần nhất hắn sinh ý càng làm càng lớn, có đôi khi, luôn có như vậy một ít, muốn đưa cái thiếp thị cho hắn.

Trần Tiểu Thái cự tuyệt một cái lại một cái, vẫn là có người ham thích với cho hắn tìm thiếp thị, lại nói tiếp, Lâm ca bên kia tựa hồ liền không có loại này sầu lo, mọi người đều biết, huyện lệnh là cái thê quản nghiêm.

....

Nguyên Bảo phủng mặt, nhìn Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, nói: "Tiểu thúc thúc, ngươi muốn cùng Kỷ đại ca đính hôn a!"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, mặt nhịn không được đỏ.

Trần Tiểu Mạch chỉ là phản ứng có chút trì độn, đối với hôn nhân đại sự vẫn là minh bạch, nhìn đến Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ có thương có lượng, lại nhìn đến Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì ra vào có đôi, Trần Tiểu Mạch trong lòng vẫn là có chút ý tưởng.

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, nói: "Tiểu thúc thúc, ngươi thích Kỷ thúc thúc cái gì a!"

Trần Tiểu Mạch nghĩ nghĩ, nói: "Hắn lớn lên khá xinh đẹp."

Lục Lâm đi tới cửa, vừa vặn nghe được Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo nói chuyện.

Lục Lâm trăm triệu không nghĩ tới, Trần Tiểu Mạch thích Kỷ Vân An nguyên nhân chi nhất, chính là Kỷ Vân An lớn lên khá xinh đẹp.

LLục Lâm thầm nghĩ Kỷ Vân An lớn lên xác thật không tồi, nghe nói, Kỷ Vân An cái kia không phải đồ vật lão tử, cũng lớn lên một bộ hảo tướng mạo, nếu là bằng không năm đó cũng sẽ không lừa Kỷ Tuyết gả thấp.

Nguyên Bảo phồng lên quai hàm, nói: "Lớn lên đẹp a! Cha nói, hắn là tiểu bạch kiểm, cha nói xem người muốn xem nội tại."

Lục Lâm: "......"

Nguyên Bảo gia hỏa này, cư nhiên như vậy tùy tùy tiện tiện liền đem hắn cấp bán, thật là thật quá đáng.

"Hắn tự cũng viết đẹp, là cái rất lợi hại người." Trần Tiểu Mạch nói.

Nguyên Bảo gật gật đầu, nói: "Có thể đem tự viết đẹp, là rất lợi hại, tuy rằng cha cũng sẽ viết chữ, nhưng là, viết tự thực xấu."

Lục Lâm: "......"

Trần Tiểu Mạch có chút đắc ý nói: "Sẽ đọc sách là thực khó lường."

Trần Tiểu Mạch thực không thích Trần Cảnh, bất quá, ấn tượng bên trong Trần Cảnh là bởi vì sẽ đọc sách, mới có thể đã chịu thiên vị, thôn dân cũng thực kính nể sẽ đọc sách người.

Trần Tiểu Mạch trong tiềm thức, cũng là cảm thấy sẽ đọc sách người thực khó lường.

Nguyên Bảo gãi gãi đầu, nói: "Cái này Kỷ ca ca, hình như là có chút bản lĩnh, ta nghe nói, hắn thông qua khảo thí."

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, thông qua khảo thí có thể làm quan."

Nguyên Bảo phồng lên quai hàm, nói: "Chính là cha nói, tiêu tiền giống nhau có thể làm quan, đọc sách đọc thành chết thư ngốc liền không hảo, tiểu thúc ngươi biết chết thư ngốc là cái gì sao?"

Trần Tiểu Mạch lắc lắc đầu, nói: "Không biết, có rảnh ta đi hỏi một chút Kỷ ca ca."

Lục Lâm: "......"

------oOo------

Chương 145: Trần Tiểu Mạch đính hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Vân An ngồi ở tửu lầu bên trong, đối diện ngồi cùng trường bạn tốt Ngụy Kỳ Ngọc.

"Vân An, Sa huyện thật đúng là không tồi a! So với ta tưởng muốn phồn vinh nhiều." Ngụy Kỳ Ngọc có chút may mắn nói.

Ngụy Kỳ Ngọc nguyên bản còn tưởng rằng, chạy đến Sa huyện tới muốn cả ngày gặm làm màng, không nghĩ tới Sa huyện các màu mỹ thực đặc biệt nhiều.

Ngụy Kỳ Ngọc mỗi ngày ở các màu quán ăn ăn, ăn mặt đều viên một vòng.

Làm Ngụy Kỳ Ngọc càng vì cao hứng chính là, Sa huyện mỹ thực, còn đều không quý, đương nhiên loại này không quý, là nhằm vào kinh đô giá hàng mà nói.

Ở kinh đô muốn như vậy ăn, sở yêu cầu tiêu phí, chỉ sợ gấp ba không ngừng.

"Ngươi như thế nào chạy đến nơi đây tới? Một đường màn trời chiếu đất đủ vất vả đi." Kỷ Vân An nói.

Ngụy Kỳ Ngọc lười biếng phe phẩy cây quạt, bất đắc dĩ nói: "Ta đây cũng là không có biện pháp a! Ta không thi đậu tiến sĩ, cha ta luôn quở trách ta, ta là bức với bất đắc dĩ mới ra tới trốn thanh tịnh, không thi đậu lại không chỉ ta một cái, thật không biết lão nhân vì gì đó muốn sinh khí, nói đến này cũng trách ngươi, một chút liền thi đậu, còn ngại thứ tự không tốt, có vẻ ta đặc biệt không để bụng."

Kỷ Vân An cười cười.

"Kia thật là thực xin lỗi."

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An một chút không có thành ý xin lỗi, bĩu môi.

"Dọc theo đường đi thật đủ lăn lộn, nếu không phải muốn gặp này Vương gia trong miệng khen không dứt miệng Sa huyện một cái phố mỹ thực, ta chỉ sợ

không thể kiên trì đến nơi đây."

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi là bởi vì quốc gia sắp cùng Liêu Quốc thiết lập quan hệ ngoại giao sự tình, mới lại đây."

Ngụy Kỳ Ngọc dùng cây quạt cọ cọ chính mình đầu tóc, nói: "Ta đối ta phụ thân, mẫu thân là nói như vậy, ra tới chơi sao, tổng muốn tìm cái không tồi cớ, nếu không như thế nào có thể ra tới."

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi a!"

Ngụy Kỳ Ngọc ôm hai tay, nói: "Lại không phải ta một người như vậy làm, ta xem Sa huyện có không ít người a! Ta xem bọn người kia cũng không giống như là ngực có chí lớn bộ dáng, hơn phân nửa cũng là ra tới dạo."

Kỷ Vân An bất đắc dĩ nói: "Chính ngươi là ra tới chơi, xem ai đều giống không làm việc đàng hoàng......"

Ngụy Kỳ Ngọc vẫy vẫy tay, nói: "Không nói cái này, ta nghe nói, ngươi cùng huyện lệnh phủ nha một cái tiểu ca đang thương lượng đính hôn sự tình."

Kỷ Vân An gật gật đầu, cũng không giấu giếm, nói: "Đúng vậy!"

Ngụy Kỳ Ngọc cau mày, nói: "Việc này, phụ thân ngươi có thể đồng ý a!"

Kỷ Vân An mặt trầm xuống, nói: "Cũng không cần hắn đồng ý, chỉ cần thúc thúc đồng ý thì tốt rồi."

Ngụy Kỳ Ngọc chống cằm, có chút vui sướng khi người gặp họa nói: "Ta cảm thấy phụ thân ngươi này sẽ, chỉ sợ muốn chọc giận dậm chân."

"Sợ cái gì, luôn có người sẽ trấn an hắn." Kỷ Vân An có chút châm chọc nói.

Hắn lão tử bên người, nhưng có không ít thiện giải nhân ý nữ nhân đâu.

Ngụy Kỳ Ngọc có chút tò mò nói: "Ngươi khẩu vị thật đúng là kỳ quái a! Kinh đô như vậy nhiều mỹ nữ ngươi không thích, tâm tâm niệm niệm nhớ thương một cái tiểu song nhi, phía trước cái kia đùi gà, là cái kia song nhi họa?"

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Phía trước sự tình còn không có định ra tới, Kỷ Vân An cũng không nói cho

Ngụy Kỳ Ngọc, bây giờ sự tình định ra tới, cũng liền không cần thiết gạt.

Ngụy Kỳ Ngọc chuyển động một chút tròng mắt, thầm nghĩ: Quả nhiên có miêu nị a!

Hắn nói, Kỷ Vân An tiểu tử này vì cái gì đem một trương như vậy xấu họa, xem như vậy trọng, nguyên lai là người trong lòng họa sao?

Quả nhiên, lâm vào tình yêu bên trong người, đều không lý trí a!

"Tựa hồ là cái thực đặc biệt song nhi a! Thật muốn trông thấy."

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi có nhàn rỗi nói, còn không bằng đi gặp mẫu thân ngươi cho ngươi giới thiệu mỹ nhân."

Ngụy Kỳ Ngọc: "......"

Kỷ Vân An gia hỏa này, lại bóc hắn đoản.

"Đúng rồi, ta tới một chuyến, phát hiện nơi này thật đúng là có không ít thứ tốt a! Khó trách lúc trước ngươi không nghĩ về kinh đô." Ngụy Kỳ Ngọc nói.

Kỷ Vân An phe phẩy cây quạt, nói: "Nơi này gần nhất muốn tân khai một cái Ôn Tuyền Quán, ngươi có thể đi nhìn xem."

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Ngụy Kỳ Ngọc người mặt muốn so với hắn quảng nhiều, có hắn thay tuyên truyền nói, hẳn là sẽ thu được thực tốt hiệu quả.

"Ôn Tuyền Quán? Nghe nói huyện lệnh cậu em vợ ở lăn lộn thứ này, bất quá, giống như còn không tu sửa hảo."

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Tổng thể công trình lượng rất lớn, bất quá, có một bộ phận đã tu sửa không sai biệt lắm, quá mấy ngày, hẳn là là có thể mở ra một bộ phận."

Ngụy Kỳ Ngọc vuốt cằm, nói: "Địa phương quỷ quái này, liền cái câu lan viện đều tìm không thấy, có thể tiêu khiển địa phương, cũng quá ít."

Kỷ Vân An lắc lắc đầu, nói: "Như vậy thích đi loại địa phương kia, ngươi cũng không sợ nhiễm bệnh."

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An, nói: "Ta xem ngươi chính là ghen ghét, ngươi cái kia lão bà, tựa hồ rất lợi hại a!"

Kỷ Vân An bất đắc dĩ nói: "Ta vốn dĩ liền đối loại địa phương kia không có hứng thú."

....

Triệu gia.

"Thật quá đáng!"

Triệu Hằng có chút tức giận vỗ cái bàn.

"Chuyện gì a! Khí thành cái dạng này?" Liễu Thanh Mi đứng ở một bên hỏi.

Triệu Hằng hắc mặt, nói: "Còn không phải Kỷ Thành Khang, cư nhiên cấp Vân An tìm một cái song nhi, vẫn là cái ngốc, ta sớm nói, gia hỏa này không phải cái thứ tốt, cuối cùng lộ ra gương mặt thật."

Triệu Hằng khí ngứa răng, đính hôn sự tình, Kỷ Thành Khang cũng không có thông báo hắn.

Triệu Hằng vẫn là từ những người khác nơi đó đã biết Kỷ Vân An muốn cùng một cái đồ ngốc đính hôn tin tức, rõ ràng nhi tử cùng Kỷ Thành Khang đều không đem hắn để vào mắt, đương hắn là cái có như không có người, Triệu Hằng có loại vô cùng nhục nhã cảm giác.

Triệu Hằng có chút đại nam tử chủ nghĩa, thích đối hắn thiên y bách thuận nữ nhân, Kỷ Tuyết sinh ra võ tướng thế gia, làm người có chút cường thế, kỳ thật, cũng không phù hợp Triệu Hằng yêu thích, bất quá, Triệu Hằng năm đó thất bại, vì tiền đồ, hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt Kỷ Tuyết.

Kỷ gia đem Kỷ Tuyết bảo hộ thật tốt quá, thiệp thế chưa thâm Kỷ Tuyết hoàn toàn không có xem ra Triệu Hằng gương mặt thật, xem thấu lúc sau đã không còn kịp rồi.

Triệu Hằng vừa mới bắt đầu cùng Kỷ Tuyết thành hôn thời điểm, cũng ngọt ngào quá một đoạn thời gian, bất quá trộm nghe được, có người nói hắn là sợ lão bà hèn nhát, dựa nữ nhân thượng vị gia hỏa, Triệu Hằng liền bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Kỷ Tuyết là thấp gả, Triệu Hằng mặt ngoài ngạo khí, trong xương cốt lại tự ti, một phương diện không thể không dựa vào Kỷ gia quyền thế, một phương diện, lại nghi thần nghi quỷ, tổng cảm thấy Kỷ gia người khinh thường hắn.

Liễu Thanh Mi cau mày, nói: "Song nhi, ngốc?"

Đối với Kỷ Vân An một chút liền khảo trung tiến sĩ sự tình, Liễu Thanh Mi kỳ thật phi thường khó chịu.

Tuy rằng Kỷ Vân An thứ tự cũng không như thế nào hảo, nhưng tốt xấu là thi đậu, không phải tất cả mọi người có thể như thế tuổi còn trẻ, liền thi đậu.

Kỷ Vân An gia hỏa này lại không biết đủ, còn ngại thứ tự không tốt, muốn trọng khảo.

"Ta làm chọn vạn tuyển tiểu thư khuê các, hắn không thích, lại thích một cái đồ ngốc." Triệu Hằng tràn đầy bất mãn nói.

Liễu Thanh Mi có chút nghi hoặc nói: "Kỷ Thành Khang như thế nào sẽ cho Vân An tìm cái đồ ngốc?"

Kỷ Thành Khang luôn luôn đều là đau nhất Kỷ Vân An a!

Kỷ Thành Khang chính mình nhi nữ, hắn đều là đặt ở kinh đô dưỡng, chỉ có Kỷ Vân An vẫn luôn đãi tại bên người.

Triệu Hằng khẽ hừ một tiếng, nói: "Không phải thân sinh, tự nhiên không cần đương hồi sự."

"Cái này ngốc song nhi, chẳng lẽ là có cái gì hậu trường?" Liễu Thanh Mi có chút hồ nghi nói.

Triệu Hằng khó chịu nói: "Có thể có cái gì hậu trường a! Liền một cái huyện lệnh, cái này huyện lệnh cũng rất có thanh danh, quan chức là mua tới, mấy năm trước, còn cùng Kỷ Thành Khang làm ra cái gì xe đẩy tay, tựa hồ bạc không ít, ta xem Kỷ Thành Khang gia hỏa này, hơn phân nửa là thu người bạc, lại lấy ta nhi tử tạo ân tình."

Liễu Thanh Mi có chút khó hiểu nói: "Kỷ Thành Khang cấp Vân An tìm như vậy cá nhân, Vân An hắn không phản đối sao?"

Triệu Hằng nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái này tiểu tử thúi, bị ma quỷ ám ảnh, Kỷ Thành Khang nói cái gì hắn đều nghe, lại lấy ta đương kẻ thù."

Liễu Thanh Mi trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại có chút cao hứng.

Liễu Thanh Mi rất rõ ràng Kỷ Vân An phi thường chán ghét nàng.

Kỷ Vân An nếu là đắc thế, tất nhiên sẽ không bỏ qua nàng, ở nàng xem ra, Kỷ Vân An lúc này, cưới cái danh môn đích nữ, cường cường liên thủ sẽ là cái không tồi lựa chọn.

Kỷ Vân An tiểu tử này lựa chọn tự hủy tương lai, kia đối nàng mà nói cũng là không thể tốt hơn.

Liễu Thanh Mi do dự một chút, nói: "Ta nghe nói, Vân An tính toán lần sau lại khảo một lần kỳ thi mùa thu, có phải hay không thật sự?"

Triệu Hằng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Cái này tiểu tử thúi có chút đắc ý vênh váo, bất quá khảo trúng một lần, liền cho rằng chính mình nhiều lần có thể trúng, hắn lần này khảo trung kia hơn phân nửa là vận khí, gia hỏa này đi rồi vận, thật đúng là đương chính mình là Văn Khúc Tinh hạ phàm."

Triệu Hằng sinh ra thư hương dòng dõi, nhưng cũng là khảo tới rồi hơn ba mươi tuổi, mới thi đậu tiến sĩ.

Tuy rằng Triệu Hằng vẫn luôn bắt được đến cơ hội, liền sẽ đốc xúc Kỷ Vân An hảo hảo đọc sách, tương lai quang diệu môn mi, bãi phụ thân phổ.

Nhưng Kỷ Vân An thật sự tuổi còn trẻ, liền thi đậu tiến sĩ, Triệu Hằng vẫn là không khỏi sinh ra vài phần ghen ghét chi tâm.

Phía trước, Kỷ Vân An chỉ bằng mượn Tây Du Ký ở hoàng đế nơi đó để lại danh, lần này Kỷ Vân An khảo trung tú tài, phía trên tựa hồ cố ý ngoại phóng hắn đi làm quan, tiền đồ hẳn là muốn so với chính mình tốt.

Triệu Hằng tuy rằng cảm thấy Kỷ Vân An lựa chọn có chút không thể hiểu được, nhưng là, cũng ẩn ẩn thở dài nhẹ nhõm một hơi, tạm thời tới nói, Triệu Hằng còn không nghĩ bị chính mình nhi tử bò đến đỉnh đầu đi lên.

Mặc kệ Triệu Hằng nghĩ như thế nào, Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch đính hôn sự tình, định rồi xuống dưới.

....

Đối với Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch đính hôn sự tình, trong doanh địa người nhưng thật ra thập phần duy trì.

"Liễu tiên sinh, Kỷ thiếu cùng Trần tam thiếu kết thân, chúng ta về sau đi tửu quán, có phải hay không có thể đánh gãy a!"

Liễu Vân nhìn thoáng qua thấu đi lên lão binh, tức giận nói: "Liền biết đánh này đó oai chủ ý."

Lão binh có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói: "Này không phải tửu quán rượu quá quý, chúng ta một tháng lãnh bạc không phải toàn công đạo ở nơi đó sao?"

"Ngại quý liền ít đi uống điểm, Trần nhị thiếu xem ở tướng quân trên mặt trong doanh địa người đi tửu quán mua rượu nhưng đều cấp chính là hữu nghị giới, người khác đi mua, nhưng mua không xuống dưới." Liễu Vân tức giận nói.

"Liễu tiên sinh nói chính là, nói chính là."

Hắn cũng biết rượu giá cả đã thực tiện nghi, nhưng là, không chịu nổi uống không đủ a!

"Trần tam thiếu tay nghề phi thường hảo, Vân An thiếu gia cưới Trần tam thiếu, cũng có thể đi theo cơm ngon rượu say, thật là làm người hâm mộ a! " Lão binh cười nói.

Liễu Vân nhìn nói chuyện lão binh liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Chỉ biết ăn."

....

Lục Lâm cùng Kỷ Thành Khang thương lượng một chút, Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch tiệc đính hôn, dứt khoát phóng tới trong doanh địa làm, tiến đến tham gia tiệc đính hôn người rất nhiều.

Đính hôn ngày đó, Lục Lâm chuyên môn điều mấy cái đầu bếp qua đi nấu ăn, chỉ là heo liền giết hơn hai mươi đầu, một hồi yến hội làm oanh oanh liệt liệt.

Mấy cái binh lính thở hổn hển thở hổn hển gặm giò heo kho, nói: "Ta liền biết, Vân An thiếu gia cùng Trần gia tam thiếu, quả nhiên là cái chính xác lựa chọn."

"Cái này đại tràng xào hành tây cũng ăn quá ngon."

"Đúng vậy!"

Heo trên người đầu thừa đuôi thẹo, người bình thường đều chướng mắt, không nghĩ tới, xử lý tốt, cư nhiên là cái dạng này mỹ vị.

"Dĩ vãng trong doanh địa giết heo thời điểm, giống như đem mấy thứ này, đều ném xuống, quá đáng tiếc."

"Này lỗ tai heo quấy cũng thật ăn ngon a!"

"Này canh gà hương vị thật là tuyệt, này cũng không biết phóng cái gì, hương vị như vậy nồng đậm."

"Trần nhị thiếu đem mấy cái tiệm cơm sư phụ đều lộng lại đây a!"

"Vì trận này tiệc đính hôn, Trần nhị thiếu trấn trên tiệm cơm đều đóng cửa, đến thiếu kiếm thật nhiều tiền đâu."

"Nhân gia cũng không kém điểm này."

Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An đính hôn sự tình, ở trong huyện thực sự náo nhiệt một trận.

Tiệc cưới cùng ngày, trên bàn có vài đạo mới mẻ đồ ăn, ăn qua người đều khen không dứt miệng.

Tiệc đính hôn qua đi, không sai biệt lắm toàn bộ Sa huyện không sai biệt lắm đều đã biết Trần gia tam thiếu cùng Kỷ Vân An đính hôn sự.

Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An đính hôn, khiến cho Lục Lâm cùng Kỷ Thành Khang quan hệ, cũng một chút kéo gần lại không ít.

------oOo------

Chương 146: Bán đấu giá dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần thị tiệm cơm.

Một cái hoa phục công tử đứng ở trước quầy, thản nhiên hỏi: "Tổng cộng bao nhiêu tiền a!"

"Mười lượng 23 văn, chưởng quầy nói, số lẻ từ bỏ, mười lượng bạc." Trong cửa hàng gã sai vặt thật cẩn thận nói.

"Cho ngươi."

Hoa phục công tử tùy ý vứt ra một thỏi bạc, gã sai vặt vội hoảng loạn tiếp qua đi.

"Khách quan đi hảo, hoan nghênh lần sau lại đến." Một bên chưởng quầy, tràn đầy cung kính nói.

Trong cửa hàng vài người, nhìn trộm nhìn một chút đài thọ công tử, nghị luận sôi nổi.

Mười lượng bạc đối Sa huyện không ít người đều là một bút đại số mục, có thể một chút hoa nhiều như vậy người, ở trong mắt rất nhiều người đều là người giàu có như vậy người giàu có, rất nhiều người khó tránh khỏi cảm thấy hiếm lạ, nhiều xem hai mắt.

Mấy cái công tử như là không chú ý tới người khác tầm mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực, nghênh ngang mà đi.

....

Mấy cái hoa phục công tử rời đi tiệm cơm lúc sau, nghị luận lên.

"Tiệm cơm này thái sắc không tồi a!"

"Thái sắc là không tồi, chính là trong tiệm gã sai vặt, tựa hồ chưa thấy qua cái gì bộ mặt thành phố, mười lượng bạc liền lúc kinh lúc rống." Nói chuyện công tử có chút ngạo nghễ.

"Nơi này lại không phải kinh đô, rất nhiều người một năm cực cực khổ khổ cũng liền kiếm cái mấy lượng bạc, khó tránh khỏi kinh ngạc."

"Cho nên nói, nơi này vẫn là quá nhỏ."

Một cái áo lam công tử, chán đến chết thưởng thức trên tay quạt xếp.

"trong tiệm hương cay cua cũng không biết là như thế nào làm, làm so kinh đô thiên nguyệt phường đều ăn ngon."

"Hẳn là có cái gì đặc biệt bí phương đi."

"Nếu có thể đem phương thuốc lộng tới tay thì tốt rồi, mang về khai gia cửa hàng, hẳn là có thể kiếm không ít."

"Cũng không thể xằng bậy a! Nghe nói, phương thuốc là huyện lệnh, mà huyện lệnh cùng Vương gia quan hệ không tồi, Thành vương gia tuy rằng không có gì thực quyền, lại là ở Thánh Thượng trước mặt đều có thể nói thượng lời nói người."

"Vương gia trong tay tựa hồ liền có cách tử, bất quá, Vương gia cũng không kém tiền, tựa hồ cũng không nghĩ phí kia tâm mở tiệm cơm."

Thành vương gia cũng là có đất phong, mỗi năm đất phong thượng thu đi lên bạc cũng có không ít.

Thành vương gia từ Sa huyện trở lại kinh đô lúc sau, thường thường liền sẽ thỉnh người đi Vương phủ ăn cơm, khoe khoang rất nhiều Vương phủ đặc có mới mẻ thức ăn, nhưng ra không nhỏ nổi bật, cũng làm không ít người đối Thành vương gia cái này nhàn tản Vương gia lau mắt mà nhìn.

Sở dĩ sẽ có nhiều người như vậy tiến đến Sa huyện, cùng Vương gia cũng có chút quan hệ.

Có chút người không có tư cách bị mời tiến Vương phủ ăn cơm, liền tới Sa huyện nhìn xem Vương phủ mỹ thực, đến tột cùng là cái dạng gì.

....

Trần Tiểu Thái đi vào Trần thị tiệm ăn tại gia, có cái chưởng quầy đón ra tới.

"Lão bản, hôm nay có một vị tiểu công tử lại đây, đem thực đơn thượng sở hữu đồ ăn đều điểm, cũng không ăn cái gì, hoa không sai biệt lắm mười lượng bạc."

Trần Tiểu Thái tiệm cơm, nguyên bản đi chính là ổn định giá lộ tuyến, bất quá, có đại lượng "Người giàu có" dũng mãnh vào lúc sau, Trần Tiểu Thái liền tiếp thu Lục Lâm kiến nghị, đẩy ra một ít xa hoa đồ ăn, như vậy đồ ăn người thường sẽ không điểm, bất quá, đối với một ít yêu thích mặt mũi, có tiền không chỗ hoa kinh đô nhị đại mà nói, lại là trong lòng hảo.

Có chút kinh đô tới người, liền thích điểm những cái đó xa hoa đồ ăn, trên thực tế, xa hoa đồ ăn cùng trong cửa hàng bình thường đồ ăn, cũng không kém nhiều.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ta đã biết, nhiều đến đồ ăn, các ngươi phân đi, có ăn không hết, có thể đưa đến Vân Nương bên kia đi."

Ôn Tuyền Quán bên kia hiện tại có rất nhiều người làm việc, có ăn không hết đồ ăn, vừa lúc có thể gia tăng một chút lai sắc, nơi này người rất nhiều đều ăn không đủ no, tửu lầu thừa đồ ăn, nhưng không ai sẽ ghét bỏ.

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Gần nhất kinh đô tới người càng ngày càng nhiều, những người này tới lúc sau, liền thích phô bày giàu sang, thông thường ba bốn người liền sẽ điểm mấy chục cái đồ ăn, một chút cũng không sợ lãng phí.

Những người này tựa hồ thực thích thưởng thức người địa phương chưa hiểu việc đời bộ dáng.

Trần Tiểu Thái đối này vẫn là thấy vậy vui mừng, đối phương thích phô bày giàu sang, thỏa mãn chính mình hư vinh tâm, mà bọn họ vừa vặn nhiều kiếm ít tiền.

Nói trắng ra là, kỳ thật, tới nơi này người phần lớn cũng không phải kinh đô đỉnh tầng công tử, những người này ở kinh đô, chỉ sợ địa vị cũng không thế nào cao, bất quá, ở chỗ này liền không giống nhau.

Sa huyện ngày thường ra cái người đọc sách đều rất khó, này đó kinh đô công tử đối rất nhiều hương người mà nói, đều là thiên nhân giống nhau tồn tại.

Trần Tiểu Thái thô thô phiên một chút sổ sách, hơi hơi gợi lên khóe miệng, gần nhất quán ăn tiền lời là thẳng tắp bay lên a!

....

Bận rộn một ngày, La Viễn dẫn theo một cái rổ, rời đi tiệm cơm, hướng tới gia phương hướng xuất phát.

Lục Lâm năm đó vừa tới thời điểm, La Viễn vẫn là cái choai choai hài tử, dựa

vào một cổ nghé con mới sinh không sợ cọp dũng khí, cấp Lục Lâm làm dẫn đường.

Lúc sau, La Viễn vẫn luôn ở huyện nha có yêu cầu thời điểm, đánh làm việc vặt.

Trần Tiểu Thái tiếp nhận Sa huyện một cái phố lúc sau, khai rất nhiều tiệm cơm, La Viễn liền ở trong tiệm đương học đồ.

Bởi vì Trần Tiểu Thái đối La Viễn rất là coi trọng, cho Vạn Thiết thu La Viễn làm đồ đệ.

La Viễn hiện tại còn ở trong tiệm rèn luyện, chờ lại quá mấy năm, có thể ra sư, vận khí tốt nói, là có thể làm chưởng quầy.

La Viễn ngắm trong rổ đồ vật, bước chân nhẹ nhàng hướng tới gia phương hướng đi.

"La ca."

"La ca."

La Viễn tuổi còn trẻ, liền đi cấp huyện lệnh làm việc, thậm chí còn hỗn ra một chút tên tuổi, thế cho nên, La Viễn ở trong thôn rất có uy tín, trong thôn tiểu hài tử thấy La Viễn, đều sẽ kêu một tiếng La ca, đương nhiên, La Viễn sẽ bị người như vậy có uy tín, cũng là vì hắn ở tửu lầu công tác, có đôi khi có thể đóng gói một ít thừa đồ ăn, ngẫu nhiên có bao nhiêu, La Viễn sẽ phân cho chính mình mấy cái tiểu đệ.

Mấy năm nay Sa huyện người chỉ cần chịu làm việc, là có thể kiếm ít tiền, đảo cũng đói không, nhưng nếu muốn ăn hảo điểm, cũng không dễ dàng, tửu lầu cơm thừa canh cặn đối với trong thôn tiểu hài tử mà nói, cũng có thể xem như vô thượng món ăn trân quý.

"Đã trở lại."

La Viễn nương nhìn đến La Viễn, cười tiếp đón một tiếng.

La Viễn đem rổ phóng tới trên bàn, nói: "Nương, hôm nay có ăn ngon nga."

La Viễn nương bất đắc dĩ nói: "Lại mang trong tiệm đồ vật trở về, Trần nhị thiếu sẽ không sinh khí đi."

"Không có việc gì, đây là nhị thiếu cho phép."

Trong cửa hàng thừa đồ ăn là không thể một lần nữa bán cho khách hàng, cho nên, nhiều đến chính là cho phép bọn họ mang về tới.

Bất quá, trong tiệm đồ ăn thập phần ăn ngon, nơi này người lại đều thực quý trọng đồ ăn, cho nên, ngày thường cũng thừa không dưới cái gì.

Kinh đô người tới lúc sau, liền không giống nhau.

Kinh đô này đó công tử, thập phần chú trọng dáng vẻ, điểm đồ ăn nhiều, ăn lại là không nhiều lắm, có đôi khi, một đạo đồ ăn không chọc mấy khẩu toàn dư lại.

La Viễn hôm nay vận khí thực hảo, bắt được hơn phân nửa lung không ăn luôn điểm tâm.

"Đây cũng là dư lại a!" La Viễn nương nói.

La Viễn gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Này điểm tâm ở trong tiệm bán một trăm văn một lung, ăn ngon thực đâu, mẫu thân ngươi nếm thử."

La Viễn thầm nghĩ: Này hoa hồng cao chính là cực kỳ đoạt tay, cũng may hắn hôm nay đi sớm, nói cách khác, chỉ sợ cũng bị trong tiệm người cấp phân.

"Thứ này quá quý giá, ăn sợ là muốn giảm thọ a!"

La Viễn không cho là đúng nói: "Nương, ngươi ăn đi, dù sao đây cũng là người khác không cần."

La Viễn trong lòng hiện lên vài phần hâm mộ, kinh đô này đó quý công tử thật là hạnh phúc a!

Không lo ăn mặc, như vậy ăn ngon đồ vật, toàn lãng phí, cũng không đau lòng.

"Nhi tử, Trần nhị thiếu nhìn trúng ngươi, ngươi cũng muốn hảo hảo làm việc a!" La Viễn nương nói.

La Viễn gật gật đầu, nói: "Ta biết, nương."

....

Sa huyện một nhà tửu lầu nhỏ bên trong.

"Mã thiếu gia, bọn họ nói, Trần gia tam thiếu cùng Kỷ Vân An đính hôn."

Nam tử gật gật đầu, nói: "Nghe nói."

Bị xưng hô Mã thiếu gia nam tử, danh Qua Loa, nguyên bản là Lâm Trấn người, nghe nói, biên cương bên này hiện tại sinh ý hảo làm, dùng lương thực vải vóc là có thể đổi lấy đại lượng dê bò, cố ý ra tới đi thương.

1

Qua Loa xuất thân Lâm Trấn, Lục Lâm năm đó rời đi thời điểm, Mã gia còn không có làm giàu, bất quá mấy năm nay, nhưng thật ra lập tức đi lên.

Lục Lâm người này đã thành Lâm Trấn truyền kỳ, Qua Loa cũng nghe nói qua Lục Lâm.

Lục Lâm năm đó hoa mấy ngàn lượng bạc mua quan, lộng ra xe đẩy tay, gần nhất thăng quan, còn tiếp đãi quá Vương gia sự tình, ở Lâm Trấn truyền ồn ào huyên náo, Lục Lâm đã thành Lâm Trấn ánh sáng.

"Mã thiếu gia, ngươi xem chúng ta tới nơi này, có phải hay không hẳn là đi huyện nha bái kiến một chút a!" Một cái hộ vệ hỏi.

Qua Loa cũng ở suy xét vấn đề này, thế nào đều là một chỗ ra tới, đi bái kiến một chút, hẳn là cũng không có gì chỗ hỏng.

Qua Loa nhìn náo nhiệt đường phố, nói: "Nghe nói, một cái phố cửa hàng, không sai biệt lắm đều là Trần Tiểu Thái."

Năm đó, Lục Lâm năm đó không có làm quan trước kia, làm thú bông sinh ý liền làm rất lớn, Trần Tiểu Thái hiện tại đổi nghề mở tửu lầu, nhìn tựa hồ cũng thực không tồi a!

Một cái phố hiện tại nhiều người như vậy, này đó cửa hàng thêm lên, hẳn là cũng đáng cái mấy ngàn lượng bạc.

"Ta nghe nói, Trần nhị thiếu ở trong núi khai phá cái gì Ôn Tuyền Quán, thật sự là có tiền thiêu hoảng."

Nhưng không nhất định là có tiền thiêu hoảng, hiện tại tới Sa huyện kẻ có tiền đã càng ngày càng nhiều, kẻ có tiền a!

Liền thích chơi điểm không giống nhau.

Một trận pháo tiếng động vang lên, Qua Loa hướng tới đối diện tiệm lẩu nhìn qua đi.

"Tiểu nhị, đối diện sao lại thế này, nhiều người như vậy?"

Tiểu nhị cười cười, nói: "Này đối diện cửa hàng, ở làm hoạt động, nghe nói hôm nay qua bên kia ăn lẩu, chỉ cần nửa giá là được, cho nên, rất nhiều người qua đi, nghe nói, còn muốn làm cái gì bán đấu giá."

"Bán đấu giá? Bán đấu giá thứ gì?" Qua Loa tò mò hỏi.

Tiểu nhị cau mày, nói: "Hình như là một con dê."

Qua Loa có chút khó hiểu nói: "Dương không đều không sai biệt lắm sao? Còn dùng bán đấu giá?"

Qua Loa biết này mã là có tốt có xấu, thượng đẳng hãn huyết bảo mã, nếu là có thể đưa đến kinh đô đi, những cái đó quý nhân chính là thượng trăm lượng bạc cũng là nguyện ý ra, bình thường phẩm tướng không tồi mã cũng có thể dùng để làm ngựa giống, cái kia cũng có thể bán giá cao, dương sao, đều không sai biệt lắm.

Tiểu nhị cười cười, nói: "Đương nhiên không phải bình thường dương, là làm tốt dương, chúng ta vị này huyện lệnh gia nhị anh em vợ, nhất sẽ lăn lộn thức ăn, nghe nói, lần này cần bán đấu giá chính là liệu lý tốt dương, gọi là dê nướng nguyên con, đem toàn bộ dương đều nướng, ngoan ngoãn danh tác, một nướng liền một đại chỉ."

Người nhà quê gia rất nhiều đều có dưỡng dương thói quen, tới rồi cuối năm đem dương giết, có thể ăn tốt nhất mấy ngày đâu.

"Thiếu gia, chúng ta cũng đi xem a!" Một cái tiểu hộ vệ nhịn không được lòng hiếu kỳ, đối với Qua Loa nói.

Qua Loa gật gật đầu, nói: "Đi xem cũng đúng."

Qua Loa thầm nghĩ: Nếu thật là muốn mua một con dê, kia tất nhiên tiện nghi không được, cũng ăn không hết, bất quá, đi xem náo nhiệt cũng là tốt.

------oOo------

Chương 147: Dê nướng nguyên con

Nguồn: EbookTruyen.VN

Qua Loa mang theo mấy tên thủ hạ đi vào tiệm lẩu, tiệm lẩu bên trong ngồi đầy khách nhân, trên lầu phòng cũng đều đầy ngập khách.

Bởi vì trong tiệm đã không còn chỗ ngồi, Qua Loa đám người chỉ có thể lãnh hào bài, ở một bên chờ.

"Lão đại, nơi này thật náo nhiệt a!" Qua Loa một cái thủ hạ nhịn không được nói.

Qua Loa gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!

Qua Loa hào bài đã bài đến 300 nhiều hào.

Qua Loa xem thẻ bài liền biết, hôm nay chính là ăn không được cái lẩu, hơn phân nửa chỉ có thể thấu cái náo nhiệt.

Trong cửa hàng không ít người là hướng về phía hôm nay nửa giá cái lẩu tới, cũng có không ít người là hướng về phía dê nướng nguyên con tới.

Qua Loa nghe được vài người tất tất tác tác nghị luận, nói là trên lầu mấy cái ghế lô, làm mấy cái kinh đô tới quý công tử cấp bao hạ.

....

"Vân An, ngươi ăn qua dê nướng nguyên con sao?" Ngụy Kỳ Ngọc tò mò hỏi.

Kỷ Vân An lắc lắc đầu, nói: "Không có."

Ngụy Kỳ Ngọc có chút kinh ngạc nói: "Liền ngươi cũng chưa ăn qua a!"

Kỷ Vân An cười khổ một chút, dê nướng nguyên con là Lục Lâm gần nhất mới làm ra tới thức ăn, tựa hồ vẫn luôn ở bảo mật trạng thái, hắn còn không có ăn qua, bất quá, Tiểu Mạch nhưng thật ra ăn qua, nghe nói, rất là không tồi bộ dáng.

Ngụy Kỳ Ngọc tràn đầy chờ mong nói: "Này dê nướng nguyên con, đến tột cùng là cái cái gì ngoạn ý a! "

"Là cái gì ngoạn ý, ngươi một hồi sẽ biết."

"Tới, tới."

Một con nướng toàn thân ửng đỏ dương, bị nâng tới rồi tiệm lẩu phía trước đài thượng.

Nướng dương dương trên đầu trát đỏ thẫm hoa, dương thân phía trên bay màu xanh lục thái diệp, nguyên bản không chớp mắt thái diệp, ở nướng dương phụ trợ dưới, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Trong tiệm người cũng chưa gặp qua toàn bộ nướng dương, tức khắc, từng đạo tiếng kinh hô hết đợt này đến đợt khác.

"Thật là toàn bộ nướng dương a!"

Ngụy Kỳ Ngọc dùng tay đập này lòng bàn tay, hơi hơi có chút kích động.

Nghe nói dê nướng nguyên con, chỉ có này một con, hôm nay này chỉ không mua xuống dưới, muốn ăn cũng chỉ có thể chờ tháng sau, khó được gặp gỡ như vậy thức ăn, phải đợi thượng một tháng chẳng phải là đáng tiếc.

Huống chi, trong nhà bên kia thúc giục hắn trở về, cái này tháng, hắn có phải hay không còn ở nơi này, còn nói không chuẩn đâu.

Ngụy Kỳ Ngọc ánh mắt, tả hữu chuyển động một vòng, phát hiện đối thủ cạnh tranh tựa hồ không ít.

"Này dê nướng nguyên con là trong kinh đều không có mỹ thực đâu."

Ngụy Kỳ Ngọc liếm liếm môi.

"Các vị an tĩnh, này chỉ dê nướng nguyên con, là bổn tiệm mới nhất sản phẩm, bởi vì nguyên liệu khan hiếm, bổn tiệm một tháng chỉ bán ra một con nói vậy nơi này rất nhiều khách quan đều là hướng về phía này dê nướng nguyên con tới, tăng nhiều cháo ít, chỉ có thể ai ra giá cao thì được, khởi chụp giới một lượng bạc."

Đứng ở trên đài cao chưởng quầy, cất cao thanh âm nói.

"Hai lượng bạc."

Chưởng quầy thanh âm vừa qua khỏi, liền có người gào lên.

"Hai lượng bạc, ngươi liền tưởng mua lớn như vậy một con nướng dương, năm lượng."

"Tám lượng."

"Hai mươi lượng."

"Năm mươi lượng."

Nghe được có người báo giá năm mươi lượng, tức khắc giữa sân bùng nổ ra một trận kinh hô, này cạnh giới ngay từ đầu thời điểm, còn có một ít Sa huyện người giàu có tham dự, đến mặt sau liền biến thành kinh đô lai khách sân nhà, hai mươi lượng cùng năm mươi lượng nhưng kém một mảng lớn cho nên này báo giá vừa ra tới, khiến cho một trận kinh hô.

"Tám mươi lượng."

Vừa mới bị năm mươi lượng khiếp sợ khách nhân, lại lần nữa bị tám mươi lượng báo giá cấp trấn trụ.

Qua Loa cau mày, hướng tới trên lầu khí định thần nhàn báo giá.

Cao Tuấn nhìn thoáng qua, trên lầu thiếu niên công tử, quần áo hoa lệ, khí độ bất phàm, làm Qua Loa có chút tự biết xấu hổ.

Dê nướng nguyên con bán tướng, đích xác mê người đến cực điểm, Qua Loa còn nghĩ nếu là tiện nghi hắn cũng có thể mua tới nếm thử mới mẻ, kết quả một con dê giá cả, thực mau liền phiên mấy chục lần, nướng dương cạnh tranh, đã thành mấy cái kinh đô thiếu gia sân nhà.

Bây giờ tranh đã không phải một con dê mà là mặt mũi.

Cuối cùng dê nướng nguyên con bị Cao gia Cao Tuấn lấy tám mươi lượng giá cả mua tới.

Cao Tuấn là Cao gia lần này tới đệ tử bên trong địa vị tối cao, chụp được dê nướng nguyên con Cao Tuấn, cùng chung quanh mấy cái kinh đô lai khách củng xuống tay, thập phần đắc ý.

Năm mươi lượng bạc, là Nguỵ Kỳ Ngọc kêu giới, lúc sau, Cao Tuấn kêu giới đến tám mươi lượng.

Ngụy Kỳ Ngọc châm chước một chút, cảm thấy tốt nhất vẫn là không cần cùng Cao Tuấn đối thượng, liền không có lại kêu.

Trong cửa hàng không ít khách hàng, đều bị lúc trước một vòng long tranh hổ đấu xem mắt choáng váng.

Không ít khách nhân đều nghị luận lên, một đám đều thập phần kích động.

Trần Tiểu Thái xen lẫn trong đám người bên trong, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trần Tiểu Thái cân nhắc bán đấu giá như thế thuận lợi, dê nướng nguyên con tên tuổi hẳn là có thể đánh ra.

Vốn dĩ vì bán đấu giá không đến mức quá thảm đạm, Trần Tiểu Thái còn cố ý thỉnh vài người, xen lẫn trong đám người bên trong đương thác, nếu là đại gia phản ứng lãnh đạm, hắn liền chính mình ăn vào, bất quá, xem cái này tình huống, kinh đô tới mấy cái đại thiếu gia, đều là có tiền chủ, hoa tám mươi lượng bạc mua một con dê, đôi mắt đều không nháy mắt một chút.

Qua Loa tới chậm, mắt thấy này bán đấu giá kết thúc, muốn ăn cái lẩu nói, một chốc một lát cũng luân không thượng, liền mang theo mấy tên thủ hạ trước triệt.

Từ tửu lầu ra tới, Qua Loa không khỏi có chút mơ màng hồ đồ.

"Thiếu gia, không nghĩ tới một con dê, cư nhiên cũng có thể bán nhiều như vậy tiền, đều mau theo kịp một con thiên huyết bảo mã (BMW)."

Qua Loa gật gật đầu, nói: "Đúng vậy"

Hắn cực cực khổ khổ qua lại một chuyến, cũng liền kiếm cái mấy chục lượng bạc, trên đường nếu là gặp được những cái đó sơn tặc gì đó, lỗ sạch vốn cũng là có khả năng.

Trần Tiểu Thái gia hỏa này, lại là tùy tùy tiện tiện liền kiếm lời tám mươi lượng bạc.

Qua Loa nguyên bản còn tưởng rằng chính mình là một nhân vật, chợt phát hiện một con dê đều có thể bán tám mươi lượng bạc, bỗng nhiên có chút chán ngán thất vọng.

"Ta còn tưởng rằng Sa huyện thực nghèo đâu, không nghĩ tới cư nhiên có nhiều như vậy kẻ có tiền."

"Sa huyện bản địa người, vẫn là thực nghèo, bất quá, kinh đô tới những cái đó công tử, còn có những cái đó đi thương người, rất nhiều đều là kẻ có tiền a!

Qua Loa nhìn thoáng qua tiệm lẩu chiêu bài, trong lòng suy nghĩ phập phồng.

Lâm Trấn có đồn đãi nói, Trần nhị thiếu là cái thương nghiệp thiên tài, Qua Loa không quá chịu phục, bất quá, đi rồi một chuyến tiệm lẩu, Qua Loa đột nhiên có một loại nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên cảm giác.

....

Cao Tuấn chụp được dê nướng nguyên con lúc sau, phi thường nhiệt tình mời mấy cái quen biết người cùng nhau nếm thử cái này dê nướng nguyên con.

Ngụy Kỳ Ngọc cùng Cao Tuấn cũng có chút giao tình, đi theo cọ hai khẩu.

Dê nướng nguyên con hương vị sắc hương vị đều đầy đủ, ăn đi lên, không phải giống nhau mỹ vị.

Mấy cái kinh đô tới người ngày thường cũng là thịt cá ăn quán, bất quá, dê nướng nguyên con hương vị, vẫn là làm mọi người cảm giác thập phần mới lạ.

"Không nghĩ tới, nơi này cư nhiên có như vậy đặc thù mỹ thực."

"Tám mươi lượng bạc tuy rằng quý một ít, bất quá, có thể nếm thử đến kinh đô đều không có mỹ thực, cũng là chuyến đi này không tệ." Cao Tuấn có chút đắc ý nói.

"Đều là lấy Cao huynh phúc, chúng ta mới có thể ăn đến như vậy mỹ vị a! "

"Đúng vậy gia vị chỉ sợ là chủ quán bí phương, chỉ sợ địa phương khác ăn không đến."

"Không nghĩ tới này thịt dê nướng ra tới, có khác một phen tư vị, thường lui tới ở nhà, ta đều là ăn hầm thịt dê, không nghĩ tới này thịt dê nướng lên, hương vị cư nhiên như thế chi hảo."

Mọi người vây quanh Cao Tuấn một trận khen tặng, chọc đến Cao Tuấn thập phần đắc ý.

Một con nướng dương thoạt nhìn rất nhiều, nhưng là, bị mười mấy người một phân, mỗi người cũng liền ăn ba phần no.

Mọi người đều ẩn ẩn có chút chưa đã thèm, Cao Tuấn mặt khác thỉnh vài người ăn cái lẩu.

Ngụy Kỳ Ngọc từ trong tiệm ra tới, có chút hưng phấn.

"Cái này dê nướng nguyên con hương vị, thật là không tồi a!"

Kinh đô quý nhân chỉ sợ cũng chưa ăn qua, cái kia xương cốt, đều nướng lại tô lại giòn, đáng tiếc, ăn người quá nhiều, cũng chưa phân đến mấy khẩu.

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ta xem ngươi ăn không ít a! Mấy cái Cao gia đệ tử đều lấy tròng mắt trừng ngươi."

Ngụy Kỳ Ngọc cười cười, có chút khinh thường nói: "Những cái đó gia hỏa làm bộ làm tịch, chú ý phong độ, kết quả, ăn thiếu, lại không phục."

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Nhân gia là thừa tướng môn sinh tự nhiên muốn chú ý dáng vẻ, ngươi cũng nên chú ý điểm."

Ngụy Kỳ Ngọc ngó Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Ta xem ngươi nhưng thật ra bình tĩnh, cũng không ăn mấy khẩu, bất quá cũng là...... Ngươi kia tiểu phu lang sẽ cho ngươi khai tiểu táo đi ngươi cũng không cần phải cùng chúng ta đoạt."

Trong tiệm lão bản nói một tháng chỉ phải một con dê nướng nguyên con, bất quá, ở Ngụy Kỳ Ngọc xem ra, kia chỉ là cái mánh lới, nguyên liệu nấu ăn lại quý trọng, cũng không đến mức một tháng chỉ phải một con, vật lấy hi vi quý, dê nướng nguyên con như vậy một đại chỉ, cũng không bao nhiêu người bỏ được mua, như vậy đi cao cấp lộ tuyến, ngược lại có thể có thể kiếm càng nhiều tiền.

Hôm nay trận này bán đấu giá, chắc là đem dê nướng nguyên con chiêu bài, cấp đánh ra.

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều, dê nướng nguyên con nướng lên, muốn một chút nướng rớt toàn bộ dương, quá xa xỉ."

Ngụy Kỳ Ngọc bĩu môi, nói: "Ngươi mông ai đâu, một con dê tả hữu hẳn là cũng bất quá một lượng bạc, Trần nhị thiếu tùy tùy tiện tiện liền kiếm lời mấy chục lượng a! Ta nghe nói, Trần nhị thiếu nhất sẽ làm buôn bán, nhìn dáng vẻ, quả nhiên như thế."

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Tiểu Thái hắn xác thật rất có bản lĩnh."

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An, có chút lo lắng nói: "Ngươi kia đại cữu tử tựa hồ không dễ chọc a! Ta nghe nói, hắn đánh chết qua lão hổ, còn đem Lục huyện lệnh quản dễ bảo, ngươi cái này nhị anh em vợ cũng rất lợi hại, nghe nói là cái tiếu lí tàng đao ngươi nếu là cưới nhân gia tiểu công tử, nhưng ngàn vạn phải bảo trọng a!"

Kỷ Vân An bất đắc dĩ nói: "Nơi nào có ngươi nói như vậy khoa trương a!"

Trần Tiểu Mễ nhìn kỳ thật tính tình khá tốt, bất quá, đối phương đánh chết quá lão hổ chuyện này, tựa hồ cũng là thật sự.

....

Trần Tiểu Thái một con nướng dương, bán tám mươi lượng bạc sự tình, cũng truyền tới quân doanh bên trong.

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch thành hôn sự tình, khiến cho tuần phòng doanh cùng huyện nha quan hệ kéo gần lại không ít.

Trần Tiểu Thái này sinh ý làm hô mưa gọi gió, tuần phòng doanh người, cũng là cảm giác có chung vinh dự.

"Liễu tiên sinh, Trần nhị thiếu kiếm tiền cũng quá nhanh."

"Thật muốn lại nói tiếp, vẫn là kinh đô tới người vẫn là quá có tiền."

"Liễu tiên sinh, ta nghe nói, dê nướng nguyên con chính là nhân gian khó được mỹ vị, ăn qua một lần, chính là chết cũng nhắm mắt."

"Liễu tiên sinh, ta nghe nói, này dê nướng nguyên con so ngự thiện còn ăn ngon đâu."

Liễu Vân tức giận nhìn nói chuyện người liếc mắt một cái, nói: "Nói ngươi giống như ăn qua ngự thiện giống nhau."

Nói chuyện binh lính ngượng ngùng cười cười, ngự thiện hắn tự nhiên không ăn qua, bất quá, mọi người đều nói như vậy, hắn cũng liền như vậy học bái.

"Liễu tiên sinh, ngươi xem chúng ta khi nào, cũng lộng cái dê nướng nguyên con tới ăn a!"

Liễu Vân tức giận nhìn người nói chuyện liếc mắt một cái, nói: "Kia đồ vật tám mươi lượng một con đâu, ngươi tưởng đem doanh địa một chỉnh năm dự toán

đều quăng vào đi sao."

Nói chuyện lão binh lính ngượng ngùng cười cười, nói: "Ta chính là tùy tiện nói nói mà thôi."

Liễu Vân cau mày, thầm nghĩ: Gần nhất tới Sa huyện người là càng ngày càng nhiều, những người này tựa hồ đều là vì hai nước hoà đàm mà đến.

Bất quá, tới lúc sau, tựa hồ đều đi ăn ăn uống uống, chính sự cũng không làm.

Dê nướng nguyên con bị truyền vô cùng kì diệu, đều mau biến thành trường sinh bất lão thịt.

"Lão đại, Trần nhị thiếu kiếm tiền cũng quá lợi hại, ta còn tưởng rằng hắn sẽ ở suối nước nóng hạng mục thượng, mệt cái đế hướng lên trời đâu."

Liễu Vân thầm nghĩ: Lợi hại cũng không phải là Trần Tiểu Thái, mà là Lục Lâm, dê nướng nguyên con là Lục Lâm lộng ra tới.

Bất quá, bởi vì Lục Lâm là quan viên, không hảo ra mặt, mới đem công lao đều nhường cho Trần Tiểu Thái.

"Lục Lâm cái kia suối nước nóng hạng mục, xác thật là quá phí tiền." Liễu Vân nhịn không được nói thầm.

Mấy cái binh lính vội vàng gật gật đầu, cảm thấy Trần Tiểu Thái tuy rằng kiếm nhiều, nhưng là, hoa cũng nhiều, quá không biết tiết kiệm.

------oOo------

Chương 148: Cọ thực người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huyện nha nội.

Lục Lâm ước lượng trên tay bạc, có chút hưng phấn nói: "Này nướng dương thật đúng là bán đi."

"Ta còn tưởng rằng muốn chính mình ăn vào đâu." Trần Tiểu Mễ nói thầm nói.

Trần Tiểu Mễ sớm đã có tính toán, nếu là dê nướng nguyên con bán không đến hai mươi lượng bạc, bọn họ liền chính mình ăn vào.

Trận này bán đấu giá mục đích, không phải muốn kiếm một con dê tiền, mà là muốn mượn này khai hỏa dê nướng nguyên con thanh danh.

Trước mắt cái này tình hình, nhưng thật ra không tồi.

Dê nướng nguyên con bị kinh đô công tử, lấy tám mươi lượng chụp được, hẳn là cũng đủ hương người nghị luận một trận.

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, có chút tò mò nói: "Lâm ca, ngươi là như thế nào nghĩ đến dê nướng nguyên con thứ này."

Lục Lâm: "......"

Bởi vì trước kia ăn qua sao, cho nên, tự nhiên liền nghĩ tới.

"Gần nhất, tưởng cải thiện một chút khẩu vị, nhìn đến dương liền nghĩ tới."

Kiếp trước Lục Lâm đi ra ngoài cùng người liên hoan thời điểm, ăn qua hai lần dê nướng nguyên con.

Một con dê nướng nguyên con nướng xuống dưới, sẽ co lại rất nhiều, không sai biệt lắm đủ tám người ăn, một con dê đánh gãy xuống dưới, cũng muốn 800 đại nguyên, ăn một cơm nướng dương, cũng tương đối xa xỉ.

Dê nướng nguyên con thứ này, nghĩ tới cũng đơn giản, không thể tưởng được cũng khó khăn.

Nghe nói kiếp trước dê nướng nguyên con là như vậy tới, có hộ nông gia cháy, đem dương vòng thiêu, dương trong giới mặt dương đều thiêu chết, thiêu chết dương, một cổ thơm nức hương vị, kết quả, kia nông hộ bởi vì phát hiện dê nướng nguyên con cách làm đại hỉ, đảo cũng không đau lòng bị thiêu chết dương.

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm, sắc mặt cổ quái nói: "Nghĩ đến đem toàn bộ dương nướng, Lâm ca ngươi cũng thật xa xỉ đâu."

Lục Lâm trừng mắt nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Trần Tiểu Thái cái này tiểu quỷ, được tiện nghi còn khoe mẽ.

"Ta nếu là không xa xỉ, ngươi như thế nào nhiều kiếm tiền."

Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, nói: "Lâm ca ngươi nói rất đúng."

"Này nướng dương bán hảo, này dương giá cả, chỉ sợ cũng sẽ đi lên."

Sau này, trong thôn hẳn là sẽ nhiều một ít dưỡng dương nhân gia.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, phụ họa nói: "Đại ca đoán không tồi, nghe nói, bán đấu giá vừa qua khỏi, liền có người muốn dưỡng dương, chợ thượng dê con bị tranh mua không còn."

Lục Lâm: "......"

Cư nhiên có chuyện như vậy, nhìn dáng vẻ một không cẩn thận, hắn lại dẫn dắt trào lưu đâu.

Trần Tiểu Thái cấp Lục Lâm tặng bán nướng dương bạc, cùng Lục Lâm hàn huyên một hồi, liền rời đi.

Trần Tiểu Thái đi rồi, Trần Tiểu Mễ chống cằm nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi trước kia, thường xuyên đi ra ngoài ăn dê nướng nguyên con sao?"

Lục Lâm bất đắc dĩ nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Nào có a! Ngươi suy nghĩ nhiều, dê nướng nguyên con thứ này đi, ăn ít người không thể được."

Hắn người cô đơn một cái, một người ăn một con dê, nhiều không thích hợp a!

"Bởi vì ăn không nổi sao?" Trần Tiểu Mễ hỏi.

Lục Lâm: "......"

Cũng có nguyên nhân này.

"Cũng coi như đi."

Hắn nếu là gia tài bạc triệu, một người đi ăn dê nướng nguyên con cũng không cái gọi là, cùng lắm thì ăn một cái chân dê, ném ba cái chân dê.

Trần Tiểu Mễ vỗ vỗ Lục Lâm bả vai, nói: "Trước kia ăn không nổi, hiện tại có thể ăn nổi."

Lục Lâm: "......"

Cho nên, từ nào đó trình độ thượng mà nói, hắn đây là so kiếp trước tiến bộ.

....

Trong viện.

Nguyên Bảo từng ngụm từng ngụm ăn một cái bánh kẹp thịt, có chút chờ đợi nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái.

"Cha, bọn họ đều nói dê nướng nguyên con ăn rất ngon."

Dê nướng nguyên con tên tuổi đã truyền khai, mặc kệ lúc ấy, ở đây không ở đây, nói đến dê nướng nguyên con thời điểm, đều cảm thấy đó là tuyệt thế mỹ thực.

Lục Lâm cười cười, ăn qua dê nướng nguyên con người hẳn là không nhiều lắm, bất quá, mọi người đều nói dê nướng nguyên con ăn ngon, hẳn là bởi vì tám mươi lượng bạc duyên cớ, một phân giá cả một phân hóa, ở mọi người xem ra, giá trị tám mươi lượng bạc một con dê, không thể ăn liền không có thiên lý.

Lục Lâm vuốt cằm, nói: "Là khá tốt ăn.

Nguyên Bảo có chút chờ mong bắt lấy Lục Lâm quần áo, nói: "Cha, chúng ta khi nào ăn dê nướng nguyên con a!"

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo, bất đắc dĩ nói: "Chờ thêm chút thiên rồi nói sau."

Chân trước bọn họ đánh ra dê nướng nguyên con thập phần quý trọng chiêu bài, sau lưng liền ở nhà ăn dê nướng nguyên con, truyền ra đi, khó tránh khỏi làm dê nướng nguyên con mất vài phần cảm giác thần bí.

Vật lấy hi vi quý sao, nói trắng ra là, dê nướng nguyên con cũng không có nhiều ghê gớm, chính là một con dê sao, nếu là lạn đường cái, liền bán không thượng giá cao.

Nguyên Bảo có chút mất mát nói: "Hảo đi."

Lục Lâm âm thầm mắt trợn trắng, cảm thấy Nguyên Bảo chỉ là tham mới mẻ, một hồi thật sự làm ra dê nướng nguyên con, lại ăn hai khẩu liền không có hứng thú.

"Ở quá mấy ngày, Ôn Tuyền Quán liền phải khai trương, đến lúc đó, có thể ở Ôn Tuyền Quán ra bán dê nướng nguyên con." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Có thể suy xét."

Phía trước bán đấu giá thời điểm, Lục Lâm để lại một cái tâm nhãn, tiệm lẩu lão bản nói một tháng bán ra một con dê nướng nguyên con, nói chính là bổn tiệm, ở địa phương khác bán nói, cũng liền không thành vấn đề.

....

Vài ngày sau.

Kỷ Vân An đi ở trên đường, xoay người nhìn phía sau theo sát không tha Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Ngươi đi theo ta làm gì?"

Ngụy Kỳ Ngọc có chút ủy khuất nói: "Ta nói, ngươi cũng coi như nửa cái Sa huyện người, có bằng hữu đường xa mà đến, ngươi không nên tẫn một chút lễ nghĩa của người chủ địa phương, hảo hảo chiêu đãi ta một chút sao?"

"Ta trước hai ngày, không phải thỉnh ngươi ăn qua một đốn."

Ngụy Kỳ Ngọc rầu rĩ nói: "Ngươi còn không biết xấu hổ nói, liền một đốn."

Kỷ Vân An: "......"

Một đốn không ít.

"Tuy rằng liền một đốn, nhưng là, ngươi ăn nhiều a! "

Ngụy Kỳ Ngọc giận trừng mắt, hơi có chút tức muốn hộc máu nhìn Kỷ Vân An.

Kỷ Vân An buông tay.

"Ngươi Ngụy thiếu gia gia đại nghiệp đại, còn phó không dậy nổi kia một chút tiền cơm sao?"

Ngụy Kỳ Ngọc thu liễm phẫn nộ sắc mặt, lắc lắc cây quạt, nói: "Tiền cơm, ta tự nhiên là trả nổi, nhưng là, không phải có chút đồ vật, có tiền cũng mua không được sao?"

Kỷ Vân An có chút đau đầu xoa xoa cái trán, "Có tiền cũng mua không được, ngươi đi theo ta, cũng ăn không đến a!"

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An, chớp chớp mắt, nói: "Nhưng không nhất định, nghe nói, Trần gia tam thiếu tay nghề cực hảo, mà ngươi này sẽ đi qua, hắn hẳn là sẽ cho ngươi khai tiểu táo, ta nghe nói, huyện nha hôm nay tính toán làm dê nướng nguyên con."

Ngụy Kỳ Ngọc liếm liếm môi, phía trước kia con dê hắn còn chưa thế nào nếm đến vị đâu liền không có.

Mấy ngày nay, Ngụy Kỳ Ngọc lăn qua lộn lại tưởng dê nướng nguyên con, đều phải ăn mà không biết mùi vị gì.

Ngụy Kỳ Ngọc âm thầm hạ quyết tâm, nếu là lại có cơ hội nói, hắn nhất định phải ăn nhiều một chút.

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc, trong lòng có chút bất đắc dĩ, Ngụy Kỳ Ngọc gia hỏa này, đều hỏi thăm hảo sao?

"Ngươi đến nỗi sao, còn không phải là một con dê sao."

Lục Lâm nguyên bản liền ghét bỏ hắn là cái ăn không uống không, hắn nếu là mặt khác lại mang một người đi ăn không uống không, như vậy có khi bị ném ra ngoài thì sao?

Ngụy Kỳ Ngọc hung tợn trừng mắt nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, mắng: "Ngươi gia hỏa này, thật sự là người no không biết người đói khổ."

Ngụy Kỳ Ngọc thầm nghĩ: Lấy Kỷ Vân An cùng Lục Lâm quan hệ, muốn ăn dê nướng nguyên con khi nào đều có thể ăn đến, hắn liền bất đồng, nếu là trở về kinh đô, muốn lại hồi nơi này, cũng không biết muốn năm nào tháng nào, cái này thứ yếu muốn ăn dê nướng nguyên con, đã có thể làm khó muôn vàn khó khăn.

Kỷ Vân An thở dài, cũng biết cái này cùng trường bạn tốt, đối mỹ thực có bao nhiêu chấp nhất.

"Ta có thể mang ngươi qua đi, bất quá, ngươi nhưng ngàn vạn muốn thu liễm một ít a! "

Hắn còn ở khảo sát giai đoạn đâu, lại mang một cái đại hào con chồng trước, chỉ sợ phải có phiền toái.

Ngụy Kỳ Ngọc gật gật đầu, nói: "Yên tâm đi, ta có chừng mực."

Kỷ Vân An đi tới Lục Lâm phủ đệ, Lục gia người cũng biết Kỷ Vân An thân phận, cũng không có cản hắn.

Kỷ Vân An mang theo Ngụy Kỳ Ngọc đi vào huyện nha bên trong.

Ngụy Kỳ Ngọc mấp máy một chút cái mũi, ánh mắt khắp nơi chuyển động một vòng.

"Thơm quá hương vị a! Ta cảm thấy chúng ta hôm nay tới đúng là thời điểm."

Kỷ Vân An: "......"

....

Trong viện, Nguyên Bảo đang ở hứng thú bừng bừng đãng thu làm.

Trùng Trùng trong tay cầm một cái cái xẻng, ở một bên chơi hạt cát.

Nhìn đến Kỷ Vân An lại đây, Nguyên Bảo từ thu làm thượng đi xuống tới, Trùng Trùng nhìn hai người liếc mắt một cái, không có gì hứng thú, thu liễm thần sắc, tiếp tục chơi hạt cát.

"Trèo tường ca ca, ngươi đã đến rồi a!"

"Trèo tường ca ca?"

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, tò mò hỏi: "Vân An, trèo tường ca ca là chuyện như thế nào?"

Kỷ Vân An không để ý tới Ngụy Kỳ Ngọc, đối với Nguyên Bảo hỏi: "Ngươi tiểu thúc đâu!"

Nguyên Bảo không cần nghĩ ngợi nói: "Tiểu thúc ở làm dê nướng nguyên con a!"

Ngụy Kỳ Ngọc trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ: Hắn tình báo quả nhiên không có sai a!

Huyện nha hôm nay quả nhiên phải làm dê nướng nguyên con.

Tuy rằng tiệm lẩu không bán dê nướng nguyên con, nhưng là, huyện nha vẫn là làm a!

Nguyên Bảo nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, có chút tò mò nói: "Vân An ca ca, vị này thúc thúc là ai a!"

Ngụy Kỳ Ngọc cười cười, nói: "Ta là ngươi Vân An ca ca bằng hữu."

Ngụy Kỳ Ngọc lấy ra một cái trống bỏi, giao cho Nguyên Bảo, nói: "Lần đầu gặp mặt, cái này tặng cho ngươi chơi."

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Vì ăn ngon, Ngụy Kỳ Ngọc gia hỏa này thật đúng là bỏ được hạ vốn gốc a!

Nguyên Bảo lay động một chút rút lãng cổ, cảm thấy thập phần thú vị.

Kỷ Vân An xem Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi thật đúng là hào phóng a!"

Ngụy Kỳ Ngọc lấy ra tới rút lãng cổ là bạc chất, hẳn là giá trị không ít bạc.

Ngụy Kỳ Ngọc vẫy vẫy tay, nói: "Chút lòng thành."

Ở Ngụy Kỳ Ngọc lặp lại ý bảo dưới, Kỷ Vân An mang theo Ngụy Kỳ Ngọc đi vào phòng bếp.

Trần Tiểu Mạch trước mặt phóng một cái nướng giá, một con dê bị đặt tại nướng giá phía trên.

Ngụy Kỳ Ngọc tràn đầy hưng phấn nói: "Dê nướng nguyên con a!"

Kỷ Vân An ngó Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi phía trước không phải gặp qua sao?"

Ngụy Kỳ Ngọc: "......"

Phía trước như vậy nhiều người, tiên hạ thủ vi cường, hắn chưa kịp hảo hảo xem a!

Nguyên Bảo lôi kéo Trùng Trùng, tiến đến Trần Tiểu Mạch bên người, ngọt ngào nói: "Tiểu thúc, khi nào có thể ăn a!"

Trần Tiểu Mạch cười cười, nói: "Lập tức liền có thể ăn."

Trần Tiểu Mạch nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, hỏi: "Đây là ai a!"

"Là ta cùng trường bạn tốt." Kỷ Vân An nói.

"Cùng ngươi cùng đi khảo thí sao?" Trần Tiểu Mạch hỏi.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Hắn khảo trúng sao?"

Kỷ Vân An lắc lắc đầu.

Trần Tiểu Mạch nhìn chằm chằm Ngụy Kỳ Ngọc nhìn hai mắt, chuyển qua đầu.

Ngụy Kỳ Ngọc phe phẩy cây quạt, thầm nghĩ: Kỳ thi mùa thu đều đi qua, còn đề nó làm cái gì.

Trần Tiểu Mạch nhìn Kỷ Vân An, có chút ngượng ngùng, "Các ngươi ngồi đi, nướng dương lập tức là có thể ăn."

Kỷ Vân An có chút lo lắng nói: "Không cần chờ Lục đại nhân sao? Tựa hồ không quá hợp lễ nghĩa a!"

Trần Tiểu Mạch thiên đầu, nói: "Lâm ca cùng đại ca ra đi theo người thương lượng sự tình, hơn nữa, hắn nói gần nhất muốn ăn thanh đạm một ít lưu một nửa cho bọn hắn liền hảo."

Kỷ Vân An gật gật đầu, hôn sự định ra tới lúc sau, Kỷ Vân An mơ hồ cảm thấy Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ giống như xem hắn có chút không vừa mắt, hai người không ở, Kỷ Vân An âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trần Tiểu Mạch cắt hơn phân nửa chỉ dê nướng nguyên con, tiếp đón Nguyên Bảo đám người ăn cơm.

Ngụy Kỳ Ngọc từ chân dê xé xuống một khối to thịt dê, dị thường hưng phấn.

Phía trước chân dê đều làm Cao gia vài người phân, Ngụy Kỳ Ngọc ăn đều là xương sườn thượng thịt, xương sườn thượng thịt cũng ăn rất ngon, cái này làm

cho Ngụy Kỳ Ngọc đối chân dê càng vì mong đợi.

Ngụy Kỳ Ngọc thở hổn hển thở hổn hển ăn chân dê thịt, vừa nhấc đầu, liền nhìn đến Nguyên Bảo một bên gặm dương xương cốt, một bên tò mò nhìn tự bị cái tiểu oa nhi như vậy nhìn chằm chằm, Ngụy Kỳ Ngọc có chút ngượng ngùng, bất quá, thực mau đã bị nướng dương cấp hấp dẫn, lười đi để ý.

Vẩy đầy gia vị thịt dê, hương vị nói không ra mê người, làm người dừng không được miệng.

Ăn qua nướng dương, lại uống lên lòng dê nấu canh, Ngụy Kỳ Ngọc có chút cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ bụng, đánh cái no cách.

Ngụy Kỳ Ngọc thầm nghĩ: Huyện nha mỹ thực, thật sự không giống bình thường, có tiểu đạo tin tức nói, Vương gia tới Sa huyện đã bị mỹ thực mê đi không nổi, Thánh Thượng tam thúc giục chết đi, không thể nề hà dưới, Vương gia mới khởi hành hồi phủ, kinh đô rất nhiều người cũng không như thế nào tin tưởng.

Kinh đô Vương gia sợ lão bà là có tiếng, cho nên Ngụy Kỳ Ngọc cảm thấy Vương gia không trở lại, chủ yếu vẫn là sợ lão bà, mỹ thực gì đó, bất quá là lấy cớ mà thôi.

Ăn đến Trần Tiểu Mạch làm gì đó, Ngụy Kỳ Ngọc cảm thấy miễn cưỡng là có thể tin tưởng, Vương gia là bị mỹ thực vướng chân.

Ăn no Ngụy Kỳ Ngọc mê thượng huyện nha bên trong lắc lắc ghế.

Ngụy Kỳ Ngọc cảm thấy ăn uống no đủ, nằm ở lắc lắc ghế tiểu ngủ một hồi quả thực sung sướng tựa thần tiên a!

Kỷ Vân An lôi kéo Ngụy Kỳ Ngọc, rời đi huyện nha.

Ngụy Kỳ Ngọc chậm rì rì đi theo Kỷ Vân An phía sau.

"A ta hiện tại biết ngươi vì cái gì muốn cưới một cái tiểu song nhi, Trần Tiểu Mạch tay nghề thật tốt quá ta cũng muốn một cái như vậy."

Kỷ Vân An mắt trợn trắng, nói: "Nằm mơ đi thôi."

Ngụy Kỳ Ngọc giọng căm hận nói: "Ngươi gia hỏa này, như thế nào như vậy bát người nước lạnh?"

Kỷ Vân An: "......"

Ngụy Kỳ Ngọc tràn đầy tiếc hận thở dài, nói: "Đáng tiếc, Trần Tiểu Mạch cũng không có tỷ tỷ, muội muội gì đó."

Nếu là có hắn có thể đi truy truy xem a!

"Cho dù có, nhân gia cũng không nhất định xem thượng ngươi a!"

Ngụy Kỳ Ngọc không cao hứng nói: "Ngươi sao như thế xem thường người, ta chính là tài tử tới."

Ngụy Kỳ Ngọc phe phẩy cây quạt, thầm nghĩ: Trước hai ngày hắn đi ở trên đường thời điểm, tựa hồ nhìn đến có mấy cái tiểu nha đầu trộm xem hắn hơn phân nửa là cảm thấy hắn thực anh lãng.

Ngụy Kỳ Ngọc hơi hơi có chút tự đắc, hắn quả nhiên vẫn là thực đoạt tay a!

Bất quá, này cũng khó trách, Sa huyện như vậy tiểu địa phương, giống hắn như vậy ưu tú người, chính là rất ít thấy.

"Như vậy thích ăn, làm cha ngươi tìm cái hảo đầu bếp là được."

Ngụy Kỳ Ngọc thở dài, nói: "Hảo đầu bếp nơi nào có như vậy hảo tìm a! Tới Sa huyện ta mới phát hiện, kinh đô những cái đó đầu bếp đều là mua danh chuộc tiếng hạng người."

Kỷ Vân An: "......"

Ngụy Kỳ Ngọc bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Cái kia Ôn Tuyền Quán khi nào khai a!"

" Còn muốn quá mấy ngày đâu, làm sao vậy?"

Ngụy Kỳ Ngọc có chút sốt ruột nói: "Chạy nhanh khai a! Chết lão nhân thúc giục ta trở về đâu."

Kỷ Vân An bất đắc dĩ cười cười, nói: "Còn có một ít không để yên công, bất quá, ngươi nếu là thật sự muốn đi, ta có thể mang ngươi đi trước thể nghiệm một chút."

Vừa lúc Trần Tiểu Thái cũng cùng hắn đề ra, ở khai trương phía trước, hy vọng tìm vài người đi thực tiễn một chút, đề một ít ý kiến.

Ngụy Kỳ Ngọc có chút kích động nói: "Cư nhiên có chuyện tốt như vậy."

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Này đi Ôn Tuyền Quán, có không ít lộ trình đâu, ngươi đừng nửa đường nằm sấp xuống thì tốt rồi."

Ngụy Kỳ Ngọc tràn đầy buồn bực trừng mắt nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Kỷ Vân An gia hỏa này, thật không phải cái đồ vật, cư nhiên như thế xem thường hắn.

....

Liễu Vân nhìn đến Kỷ Thành Khang, có chút vui sướng nói: "Tướng quân, tiểu thiếu gia đã trở lại."

Kỷ Thành Khang có chút ngoài ý muốn nói: "Hắn cư nhiên đã trở lại."

Kỷ Thành Khang thầm nghĩ: Kỷ Vân An tới lúc sau, suốt ngày hướng huyện nha bên kia chạy, an an phận phận đãi ở trong doanh địa nhật tử thiếu a!

Kỷ Thành Khang đi tới lều trại, nhìn đến Kỷ Vân An ở nghiêm túc vẽ tranh.

Kỷ Thành Khang nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Ngươi chừng nào thì, thích vẽ tranh?"

Kỷ Vân An bất đắc dĩ nói: "Không phải ta thích, là Trần Tiểu Thái bên kia yêu cầu, Sa huyện cũng không có đứng đắn thi họa cửa hàng, Trần nhị thiếu đi quanh thân thị trấn nhìn một chút, cảm thấy những cái đó họa lại xấu lại quý, cái gì cũng chưa mua, liền đã trở lại."

Trần nhị thiếu trước hai ngày gặp được Kỷ Vân An, bỗng nhiên đột phát kỳ tưởng, liền kéo Kỷ Vân An làm tráng đinh.

Kỷ Vân An không thiếu ở huyện nha ăn không uống không, cũng có chút ngượng ngùng, nếu Trần Tiểu Thái cảm thấy hắn tranh chữ có thể lấy đảm đương bề mặt, Kỷ Vân An cũng không khách khí, bất quá, này hấp tấp chi tác, Kỷ Vân An cũng không mặt mũi ký tên.

Khó được Trần Tiểu Thái tìm hắn hỗ trợ, Kỷ Vân An vẫn là thật cao hứng.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Nếu là Trần Tiểu Thái làm ơn ngươi, vậy ngươi có thể giúp đỡ vội nói, liền tận lực hỗ trợ hảo."

Mấy năm nay, bọn họ tuần phòng doanh từ huyện nha bên kia lấy hóa đều là hữu nghị giới, chiếm không ít tiện nghi đâu, Kỷ Thành Khang rất là có chút ngượng ngùng.

-------oOo------

Chương 149: Trong thôn tin tức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại Thạch Thôn.

"Không lầm đi, Tiểu Mạch đính hôn?"

"Ân, xác thật là đính hôn, đính kinh đô một vị thiếu gia."

"Tiểu Mạch cư nhiên đính kinh đô thiếu gia, người này không chê Tiểu Mạch ngốc a!"

Lâm Trấn có đi trước Sa huyện thương đội, thương đội tự nhiên sẽ đem tin tức cấp mang về tới.

"Vị thiếu gia này có phải hay không có cái gì vấn đề a!"

"Người này nhưng không đơn giản a!"

"Như vậy tuổi trẻ liền thi đậu sao? Kia nhưng đến không được a!"

"Là tiến sĩ, không phải tú tài sao? Này không đến 18 tuổi, thi đậu tú tài đều không dễ dàng a!"

"Xác thật là tiến sĩ, rốt cuộc là kinh đô người, này cùng chúng ta nơi này học sinh, hẳn là không giống nhau."

"Xác định đã định ra tới? Không phải là lời đồn đi."

"Này đính hôn yến đều làm qua, hẳn là thật sự đi."

Mấy cái thôn dân nghị luận sôi nổi, tràn đầy thổn thức, thôn dân nói chuyện phiếm lên, cũng sẽ nói tới Trần Tiểu Mạch.

Rất nhiều người cảm thấy tuy rằng Lục Lâm có quyền, Trần Tiểu Thái có tiền, nhưng là, Trần Tiểu Mạch ngây ngốc, phỏng chừng cũng tìm không thấy cái gì tốt, cho dù Trần Tiểu Mễ cấp Trần Tiểu Mạch tìm cái không tồi, hơn phân nửa cũng là cái thân tại Tào doanh tâm tại Hán.

Lần này nghe được Trần Tiểu Mạch cư nhiên cũng gả tốt như vậy, một đám

thôn dân cũng không biết muốn nói gì.

"Trần Tiểu Mạch định cái này tiểu ca, còn tuổi nhỏ liền khảo trúng tiến sĩ, chẳng phải là có thể làm quan."

"Này khảo trúng tiến sĩ, hẳn là có thể làm quan đi, này nghe nói, nhân gia mặt trên còn có người đâu, làm quan chỉ sợ muốn so người khác còn dễ dàng một ít."

"Này nếu là Trần Tiểu Mạch tiểu tử này đương quan, kia Tiểu Mạch về sau nhưng còn không phải là quan phu nhân."

"Đến không được, đến không được a! Không nghĩ tới Trần Tiểu Mạch cũng lợi hại như vậy."

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Thái lợi hại, đã là thôn dân công nhận, nhưng là, Trần Tiểu Mạch ở một đám thôn dân trong mắt, chính là một cái ăn không ngồi rồi.

Như vậy một cái ăn không ngồi rồi người, cư nhiên cũng một bước lên trời, không ít thôn dân đều cảm thấy có chút không tiếp thu được.

....

Thang thị đứng ở một bên, nghe thôn dân hàn huyên một hồi, mặc không lên tiếng rời đi.

Lục Trình Ngọc cũng tham gia kỳ thi mùa thu, vẫn là không thi đậu.

Có lẽ là Lục Lâm đi làm quan, cho Lục Trình Ngọc rất lớn gấp gáp cảm giác, lần trước kỳ thi mùa thu lúc sau, Lục Trình Ngọc liền vẫn luôn ở đọc sách, chỉ là kỳ thi mùa thu việc này, có rất lớn tính ngẫu nhiên.

Kinh đô những cái đó học sinh, có thể tiếp xúc đến khoá trước bài thi, một ít đại nho viết cẩm tú văn chương, mà đối với Lục Trình Ngọc như vậy ở nông thôn học sinh mà nói, vật như vậy, đều là phải tốn giá cao tiền mua, cũng không tốt lộng tới tay.

Hai bên căn bản không phải đứng ở cùng trên vạch xuất phát.

Lục Trình Ngọc lần này như cũ không có thi đậu, lại vẫn là một lòng một dạ bôn tiền đồ.

Thang thị lại hy vọng Lục Trình Ngọc khai cái học đường, làm dạy học tiên

sinh.

Lục Trình Ngọc có thể thi đậu tiến sĩ, gia quan tiến tước, cố nhiên là Thang thị hy vọng, nhưng là, thi không đậu khả năng tính cũng rất lớn.

Lục Trình Ngọc chi tiêu quá lớn, nhà này thật vất vả tích cóp hạ bạc, mua quyển sách liền đi hơn phân nửa không ngừng.

Thang thị đã thật lâu chưa thấy được thức ăn mặn, nhiều ít có điểm thèm thịt.

Thang thị nghe được cách vách thôn, có cái lão đồng sinh liền tú tài cũng chưa thi đậu đâu, ở trong thôn giáo mấy cái tiểu hài tử biết chữ, cũng kiếm lời không ít tiền, ngày thường, người trong thôn cá thịt, cũng tặng không ít, liền có chút tâm động.

Một cái lão đồng sinh đều như vậy có thể kiếm tiền, nhà mình nhi tử chính là cái tú tài, tất nhiên sẽ không so với kia người kém.

Thang thị tuy rằng tâm động, lại không dám cùng Lục Trình Ngọc đề, lo lắng đem Lục Trình Ngọc cấp kí.ch thích.

Thang thị nghe được Trần Tiểu Mạch cư nhiên tìm cái tiến sĩ, phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Mấy năm nay, thôn dân vẫn luôn nói Lục Lâm có tiền đồ, Thang thị tư tâm cũng cảm thấy Lục Lâm có bản lĩnh, nhưng là, lừa mình dối người cảm thấy Lục Lâm kỳ thật cũng không có gì khó lường, chính là cái đi cửa hông, không tính chính đạo, nhà mình nhi tử mới là đứng đắn người đọc sách.

Chợt nghe được nói, Trần Tiểu Mạch cái này đồ ngốc tìm một cái tiến sĩ, Thang thị cảm thấy cả người đều không dễ chịu, mặt khác chính là không tin.

Lục Lâm kia quan chức là mua tới, Thang thị trước sau cảm thấy Lục Trình Ngọc là trong thôn nhất sẽ đọc sách người.

Kết quả, Trần Tiểu Mạch cái này đồ ngốc cư nhiên có thể tìm cái tiến sĩ, nhà mình nhi tử nỗ lực như vậy nhiều năm, nhưng đều không có thi đậu tiến sĩ a!

Thang thị tuy rằng không thế nào nguyện ý tin tưởng, nhưng là, thấy trong thôn vài người ngôn chi chuẩn xác, rất là hụt hẫng.

Thang thị về đến nhà, nhìn đến Lý Phương Nguyệt ở uy gà, hai cái nha đầu chính vây quanh Lý Phương Nguyệt đảo quanh.

Thang thị nhìn đến Lý Phương Nguyệt liền có chút tới khí.

"Trình Ngọc đâu?"

"Đang xem thư đâu."

Lý gia suy tàn lúc sau, Lý Phương Nguyệt ở Lục gia địa vị rơi xuống làm trượng.

Năm đó, Lục Trình Ngọc hoa mấy chục lượng bạc cưới Lý Phương Nguyệt sự tình hiện tại đã là thành trong thôn một cái chê cười.

Lý Phương Nguyệt cùng Lục Trình Ngọc mấy năm nay quan hệ, cũng càng ngày càng cương, hai vợ chồng nhìn nhau không vừa mắt.

Thang thị đi vào thư phòng, thấy được Lục Trình Ngọc.

Lục Trình Ngọc đầu tóc có chút hỗn độn, hốc mắt hãm sâu, cả người thoạt nhìn có chút tiều tụy.

Thang thị ẩn ẩn có chút lo lắng, vì kỳ thi mùa thu, Lục Trình Ngọc đã tới rồi mất ăn mất ngủ nông nỗi, nhi tử chuyên chú việc học, Thang thị tự nhiên là cao hứng, nhưng là, Thang thị tổng cảm thấy nhi tử như vậy có chút tẩu hỏa nhập ma.

Phía trước, hắn nhìn đến Lục Trình Ngọc, nhìn chằm chằm sách vở, cũng không ngã trang, vừa thấy chính là một ngày.

"Nương, ngươi đã trở lại."

Thang thị gật gật đầu, có chút lo lắng nói: "Đúng vậy! Trình Ngọc, ngươi không cần quá vất vả."

Lục Trình Ngọc một quyền nện ở trên bàn.

"Quá không công bằng."

Hắn rõ ràng như vậy nỗ lực, vẫn là thất bại thảm hại, Lục Lâm đâu, tên kia bất quá ỷ vào có mấy cái tiền dơ bẩn, liền làm quan, hơn nữa, quan chức cũng càng làm càng lớn.

Nếu là không có Lục Lâm làm đối lập, Lục Trình Ngọc cái này tú tài ở trong thôn cũng coi như cá nhân vật, nhưng là, có Lục Lâm nơi đó ở đối lập Lục Trình Ngọc liền thành một cái chê cười.

Lục Trình Ngọc lần này tham dự kỳ thi mùa thu, vẫn là rất có tin tưởng, kết quả ra tới, vẫn là thi rớt, Lục Trình Ngọc một chút không cảm thấy là chính mình vấn đề, lại cảm thấy quan lại bao che cho nhau, triều đình một mảnh yêm màng, căn bản không có hắn bực này con cháu nhà nghèo ra đầu cơ hội.

Thang thị xem Lục Trình Ngọc như vậy, có chút lo lắng không thôi.

Lục Trình Ngọc nhìn Thang thị liếc mắt một cái, nói: "Bọn họ nói, Trần Tiểu Mạch tìm một cái tiến sĩ?"

Thang thị xấu hổ cười cười, nói: "Đúng vậy! Bất quá, hơn phân nửa là nói giỡn."

Lục Trình Ngọc cắn chặt răng, nói: "Chưa chắc là nói giỡn, ta nghe nói, năm nay kinh đô ra một cái tiến sĩ kêu Kỷ Vân An, gia hỏa này mới mười sáu, là lần này trúng cử người giữa nhất tuổi trẻ một cái, hắn trúng cử lúc sau, ngại thứ tự không tốt, từ bỏ thứ tự chuẩn bị ba năm sau lại khảo."

Thang thị có chút kinh ngạc trừng lớn mắt, không nghĩ ra cư nhiên còn có người như vậy, rõ ràng thi đậu, lại từ bỏ thứ tự, người này cũng quá đáng giận.

"Người này như vậy lợi hại, hẳn là không có khả năng nhìn trúng Trần Tiểu Mạch đi." Thang thị thì thào nói.

Lục Trình Ngọc thầm nghĩ: Kỷ Vân An thúc thúc là biên cảnh tuần phòng doanh người, mà Trần Tiểu Mạch liền ở Sa huyện, thường xuyên qua lại có tiếp xúc cũng là có khả năng.

Từ Sa huyện trở về thương đội nhân viên đều nói như vậy lời thề son sắt, nghĩ đến chưa chắc là tin đồn vô căn cứ.

Lục Trình Ngọc cắn chặt răng, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều giảo thành một đoàn, Lục Lâm còn chưa tính, Trần Tiểu Mạch một cái ngu ngốc, dựa vào cái gì a!

Thang thị nhìn Lục Trình Ngọc sắc mặt, thì thào nói: "Này còn chỉ là đính hôn đâu, lại không phải thành hôn, liền tính thành hôn, cũng có khả năng bị hưu, ta xem cái này cái gì công tử hơn phân nửa là ở chơi Trần Tiểu Mạch đâu, đối phương tốt như vậy điều kiện, như thế nào sẽ cưới cái ngốc."

Lục Trình Ngọc híp mắt, nói: "Có lẽ là có cái gì bệnh kín đi."

....

Trần gia.

Trần lão thái thái rầu rĩ nói: "Này trong thôn có phải hay không đều đang nói, Trần Tiểu Mạch phải gả cái kinh đô công tử."

Trương Nguyệt Hồng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Nghe nói là đi Sa huyện bên kia thương đội mang về tới tin tức."

Trần lão thái thái khẽ hừ một tiếng, nói: "Hơn phân nửa là nói hươu nói vượn, năm đó Lục Trình Ngọc cưới Lý Phương Nguyệt thời điểm, Lục lão thái thái còn không phải ở nơi đó khoác lác, nói cưới quan gia tiểu thư, kết quả đâu, chính là cưới một cái Tang Môn tinh, bộ dáng không tốt, còn không có cái gì dùng, này cùng chủ bộ có chút quan hệ đi, còn hạ ngục."

Trương Nguyệt Hồng gật gật đầu, nói: "Cũng không phải là sao, cái gì quan gia thiếu gia, muốn thật là cái tốt, nơi nào có thể cưới Trần Tiểu Mạch như vậy cái ngốc, hơn phân nửa là cái thủy hóa."

Tuy rằng trong miệng nói như vậy, Trương Nguyệt Hồng trong lòng cũng là phạm nói thầm.

Lục Trình Ngọc năm đó cưới Lý Phương Nguyệt, là Lục lão thái thái bản nhân gào cưới chính là cái quan gia thái thái, nhưng là, Trần Tiểu Mạch lần này nhưng bất đồng a!

Nghe nói, người nọ tuổi còn trẻ liền khảo trúng tiến sĩ, thật sự là tài cao bát đẩu, là làm đại quan mệnh.

Trần lão thái thái có chút tức giận nói: "Trần Tiểu Thái không phải cái thứ tốt, Trần Tiểu Mạch cũng là cái hỗn đản."

Trần Tiểu Thái lần trước trở về thời điểm, Trần lão thái thái cũng tới cửa tìm, bất quá, Trần Tiểu Thái không nghĩ để ý tới lão thái thái.

Lão thái thái liền mặt cũng chưa nhìn thấy.

Trần gia tộc nhân sợ lão thái thái đem Trần Tiểu Thái đắc tội quá chết, cái gì chỗ tốt đều không vớt được, lăng là đem lúc ấy la lối khóc lóc lão thái thái cấp lôi đi.

Trương Nguyệt Hồng cảm thấy bọn họ Trần gia tựa hồ bị trong tộc cấp cô lập, thật sự là không thể hiểu được.

"Đúng vậy! Một cái hai cái đều là lòng lang dạ sói."

....

Trương đồ tể thiết thịt heo, đưa cho tiến đến mua thịt người.

Hai năm trước, Trương Thụy trở về thời điểm, cấp Trương đồ tể mang theo một số tiền, Trương đồ tể chính mình cũng có một ít tích tụ thấu thấu, liền ở trấn trên khai một nhà thịt heo cửa hàng, chuyên môn bán thịt.

Lâm Trấn rất nhiều người đều biết Trương đồ tể nhi tử, hiện tại đi theo Lục Lâm hỗn, còn gặp qua Vương gia.

Dính nhi tử quang, Trương đồ tể thịt heo sinh ý là trấn trên tốt nhất.

"Trương đồ tể, ngươi nhi tử khi nào trở về a!"

Trương đồ tể bất đắc dĩ nói: "Hắn ở Sa huyện vội vàng đâu, nơi nào có rảnh trở về a! Bất quá, vội điểm hảo, vội điểm mới có thể nhiều kiếm điểm bạc."

"Đúng vậy! Kiếm bạc quan trọng."

"Trương đồ tể, nghe nói, ngươi nhi tử đều gặp qua Vương gia."

Trương đồ tể có chút đắc ý nói: "Đâu chỉ là gặp qua a! Vương gia ở huyện nha trụ quá mấy ngày, ta nhi tử còn cấp Vương gia đưa quá cơm canh đâu, huyện lệnh đại nhân, nhưng coi trọng ta nhi tử."

Trương đồ tể thầm nghĩ: Nhi tử nói, Vương gia ở huyện nha ở không ngắn thời gian, bất quá, lúc ấy, hắn kia bổn nhi tử cũng không biết người nọ là Vương gia, chỉ thấy qua hai lần.

Nhi tử sợ chính mình ăn nói vụng về, đắc tội khách quý, biết huyện nha có khách quý liền trốn ra đi, chờ biết chân tướng thời điểm, đã không còn kịp rồi.

Tuy rằng Trương Thụy không có cái kia gặp gỡ, lại không ngại ngại Trương đồ tể khoác lác.

Trương đồ tể cũng không sợ người vạch trần hắn, Lâm Trấn cùng Sa huyện khoảng cách xa xôi, Vương gia là cải trang vi hành, Vương gia sự cũng không bao nhiêu người dám thâm nhập hỏi thăm.

"Trương đồ tể, ngươi nhi tử thật là quá lợi hại."

Mua thịt người kỳ thật là Trương đồ tể người quen, người này phía trước không thiếu trào phúng Trương Thụy một cái đồ tể đại tiểu tử, cư nhiên sợ huyết, bất quá bây giờ lại là không dám.

Trương đồ tể có chút đắc ý, thầm nghĩ: Vương gia tên tuổi quả nhiên dùng tốt thực a!

"Cũng không phải ta nhi tử lợi hại, mà là theo đúng người a!"

"Trương đồ tể, nghe nói Tiểu Mạch tìm cái tiến sĩ, có phải hay không thật sự a!"

Trương đồ tể gật gật đầu, nói: "Là có như vậy hồi sự, đã đính hôn, là bên kia một cái tướng quân cháu trai, cùng Trần tam thiếu nhận thức cũng có đã nhiều năm."

"Người nọ nhìn trúng Trần tam thiếu cái gì a!"

Trương đồ tể dậm thịt heo, nói: "Cái này liền nhiều, Trần tam thiếu tay nghề chính là nhất tuyệt a! Nghe nói, Vương gia thực thích, vẫn là có chính là Trần nhị thiếu không thiếu kiếm tiền, phỏng chừng Trần tam thiếu của hồi môn, cũng là thực phong phú."

"Trần tam thiếu không được a! Cư nhiên tìm cái lợi hại như vậy người."

Trương đồ tể gật gật đầu, nói: "Đúng vậy kia chính là cái đại tài tử tới."

Trương đồ tể thầm nghĩ: Trần Tiểu Thái chính là cái có bản lĩnh người a!

Nghe nói, quản lý mấy cái phố sinh ý, đương chính là mỗi ngày hốt bạc.

Hắn kia tức phụ mẹ vợ gia, thật sự là có mắt không tròng a!

Nhị phòng như vậy tiền đồ, lại bị người sớm bức ra môn, hiện tại Trần gia tam huynh đệ hỗn một cái so một cái hảo, Trần gia lại một chút quang đều dính không thượng, lão thái thái phỏng chừng hối hận ruột đều thanh.

------oOo------

Chương 150: Ôn Tuyền Quán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngụy Kỳ Ngọc đi theo Kỷ Vân An lăn lộn một đốn dê nướng nguyên con, nhất thời không nhịn xuống, cùng mấy cái nhận thức học sinh nói, dẫn tới mọi người một trận thảo phạt.

Ngụy Kỳ Ngọc rơi vào đường cùng, đành phải nói cho mấy người, Ôn Tuyền Quán mau khai trương.

Khai trương phía trước, trước muốn tìm người đi thể nghiệm một phen, đến lúc đó, nếu là vận khí tốt nói, có thể ở Ôn Tuyền Quán ăn đến dê nướng nguyên con.

Ngụy Kỳ Ngọc chỉ nói cho mấy cái quen thuộc bằng hữu, kết quả tin tức không cẩn thận truyền đi ra ngoài, tụ tập hơn hai mươi cá nhân.

Phía trước Cao Tuấn bán đấu giá dê nướng nguyên con lúc sau, mời hảo những người này tới ăn, bất quá, cũng có rất nhiều kinh đô người tới không ăn đến, những người này đã sớm đối dê nướng nguyên con thèm nhỏ dãi không thôi, Ngụy Kỳ Ngọc nói ở Ôn Tuyền Quán có thể ăn đến, lập tức đều tới.

Hơn hai mươi cái kinh đô lai khách tụ tập ở chân núi dưới, chuẩn bị xuất phát.

"Từ con đường này đi lên, là có thể đến Ôn Tuyền Quán sao?" Một thanh niên hỏi.

Ngụy Kỳ Ngọc gật gật đầu, nói: "Đúng vậy có điểm xa, ca mấy cái đều là tự nguyện tới, đến nửa đường nằm sấp xuống, ta nhưng không phụ trách a!"

Ngụy Kỳ Ngọc đem Kỷ Vân An đối hắn cảnh cáo, cùng vài người nói một lần.

"Ngụy mập mạp, ngươi vẫn là lo lắng chính ngươi đi." Một cái hoa phục thiếu niên, lấy cây quạt quạt phong, vui cười nói.

Ngụy Kỳ Ngọc bĩu môi, nói: "Chu Ngọc, ngươi cái ẻo lả, nơi này có khả năng nhất nằm sấp xuống chính là ngươi."

Ngụy Kỳ Ngọc thầm nghĩ: Chu ngọc gia hỏa này, thật đúng là kỳ quái, rõ ràng là cái nam nhân, lại xuyên so nữ nhân còn kiều tiếu.

Nghe nói, gia hỏa này chính là bởi vì thích xuyên hoa hòe loè loẹt quần áo, còn thích nữ nhân hương phấn, cho nên, bị hắn lão tử bắn cho ra tới.

Chu Ngọc trừng mắt nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, mắng: "Ngươi cái tên mập chết tiệt."

Đường sỏi đá thượng đi xuống một cái tinh thần thiếu niên, Tần Minh quét vài người liếc mắt một cái, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Vài vị thiếu gia chính là muốn đi Ôn Tuyền Quán người, ta tới vì vài vị dẫn đường."

Ngụy Kỳ Ngọc cười cười, nói: "Làm phiền tiểu ca."

Tần Minh hơi hơi gật gật đầu, đi ở đằng trước.

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Tần Minh liếc mắt một cái, nói: "Tiểu ca, ngươi xem có chút quen mắt a!"

Tần Minh nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ta ở Lục đại nhân nơi đó làm việc."

Ngụy Kỳ Ngọc bỗng nhiên nghĩ tới, tựa hồ là phía trước ở huyện nha thời điểm, nhìn đến quá như vậy cá nhân.

Bất quá, lúc ấy hắn lực chú ý, tất cả đều ở dê nướng nguyên con phía trên, đối những người khác chú ý liền tương đối thiếu.

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Tần Minh, thầm nghĩ: Hắn tới Sa huyện thời gian dài như vậy, rất nhiều Sa huyện người xem hắn đến bọn họ này đó ngoại lai người đều là mang theo một chút tò mò cùng kính sợ.

Bất quá, Tần Minh thái độ thập phần thản nhiên, nhìn đến bọn họ mấy cái cũng không cảm thấy hiếm lạ, như là bọn họ mấy cái là chỉ là lơ lỏng bình thường nhân vật.

Tần Minh nhìn đến Ngụy Kỳ Ngọc chờ mấy cái thiếu gia, xác thật không thế nào hiếm lạ.

Tần Minh đi theo Trần Tiểu Thái đi qua kinh đô, lại chiêu đãi quá Vương gia mấy cái kinh đô đệ tử, đối Tần Minh mà nói, cũng cứ như vậy.

"Vị tiểu huynh đệ này, nghe nói, phía trước Vương gia tiến đến cải trang vi hành, cùng huyện lệnh đại nhân trò chuyện với nhau thật vui, ngươi ở huyện

lệnh đại nhân bên người làm việc, có từng gặp qua Vương gia a!"

"Gặp qua a! Vương gia còn ở huyện nha ăn trụ quá một đoạn thời gian, ta còn phụng mệnh cấp Vương gia đưa quá ăn đâu." Tần Minh nói.

Tần Minh thầm nghĩ: Hắn đối mặt Vương gia thời điểm nhưng thong dong, lúc ấy, hắn cảm thấy, lão nhân này nhưng phiền toái, buổi sáng ngủ đến mặt trời lên cao mới khởi.

Lúc này, cơm sáng thời gian đã sớm qua, cơm trưa lại không tới thời điểm, lão nhân này lại cái gì đều mặc kệ, lăng là yếu điểm đồ ăn.

Lão nhân điểm đồ ăn, Lục đại nhân liền sai phái Trần tam thiếu đi làm.

Lão nhân này tới lúc sau, liền bá chiếm huyện lệnh đại nhân lắc lắc ghế, thứ gì hắn nhìn trúng, Lục đại nhân liền không nói hai lời toàn đưa hắn.

Tần Minh lúc ấy còn cảm thấy như vậy cái hỗn đản, hẳn là oanh đi ra ngoài a!

Cố tình huyện lệnh đại nhân đối lão nhân này chịu đựng độ cực cao, muốn hắn hảo sinh lễ đãi.

Thẳng đến Vương gia rời khỏi sau, Lục đại nhân mới lộ khẩu phong nói, đó là Vương gia, biết chân tướng Tần Minh ba ngày không ngủ hảo, vẫn luôn ở tự hỏi, Vương gia ở huyện nha trong khoảng thời gian này, hắn có hay không đắc tội với người.

Thẳng đến vài ngày sau, Tần Minh mới bình tĩnh lại, bình tĩnh lại Tần Minh, cũng không sợ hãi, mà là tiếc nuối, hắn phía trước đem Vương gia trở thành cọ ăn cọ uống lão nhân, cũng không hảo hảo xem xem Vương gia trông như thế nào, chờ đến Vương gia đi rồi, Tần Minh phát hiện hắn đã nhớ không rõ lắm Vương gia trông như thế nào.

Bất quá, vô luận như thế nào, hắn đều là gặp qua Vương gia người, cũng có cũng đủ khoác lác tiền vốn.

Đi trước Ôn Tuyền Quán đường núi là một đoạn một đoạn, có một đoạn là thanh ngọc thạch, một đoạn là đá cuội, một đoạn là từ phương gạch xây thành.

Bởi vì con đường có chút trường, Trần Tiểu Thái lo lắng trèo lên đường núi người lên núi sẽ sinh ra phiền chán tâm lý, cho nên này lộ liền làm phức tạp một ít.

Con đường hai bên tạp thụ đều bị rửa sạch, gieo trồng một ít hoa hoa thảo thảo.

Tần Minh đã không phải lần đầu tiên đi một đoạn này lộ, vẫn là có chút tấm tắc bảo lạ, Trần nhị thiếu vì làm thành một đoạn này lộ, nhưng tiêu phí không ít công phu.

Mấy cái kinh đô học sinh vừa đi lộ, một bên tán gẫu, bất tri bất giác lộ liền đi qua hơn phân nửa, rốt cuộc một đám đều là nuông chiều từ bé người, đi đến phần sau đoạn, liền có người cảm thấy mệt mỏi, bất quá, bởi vì Ngụy Kỳ Ngọc đã nói trước, ai cũng không mặt mũi nói chính mình đi không đặng.

Kỷ Vân An đã trước mấy người một bước, tới Ôn Tuyền Quán.

Ôn Tuyền Quán kiến tạo cổ kính, vì đề cao Ôn Tuyền Quán cách điệu, Lục Lâm ở Ôn Tuyền Quán bên trong treo rất nhiều tranh chữ.

Vì tỉnh tiền, tranh chữ tất cả đều là Kỷ Vân An làm ra tới, Kỷ Vân An tuổi còn trẻ, liền khảo trúng tiến sĩ, chiêu thức ấy tranh chữ vẫn là lấy đến ra tay, tuy rằng so với danh gia tác phẩm vẫn là kém một ít, bất quá, đối với một ít không hiểu hành hương người phú thương mà nói đã rất có cách điệu.

Ngụy Kỳ Ngọc đi ở Ôn Tuyền Quán bên trong, nói: "Vân An, nơi này, thật đúng là không tồi a! "

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Ngươi cảm thấy không tồi liền hảo."

Ôn Tuyền Quán có hơn phân nửa đã kiến tạo hoàn thành, vài người thấy được một cái nửa phong bế lộ thiên suối nước nóng trì.

Suối nước nóng trì bên trong, gieo trồng xinh đẹp cây cối, nhàn nhạt bàng khí phiêu phù ở suối nước nóng trì trên không, làm người vui vẻ thoải mái.

Cao Huy cười cười, nói: "Không nghĩ tới Sa huyện cư nhiên còn có như vậy hảo địa phương, không uổng phí bổn thiếu gia ta cực cực khổ khổ đi lên tới."

Ngụy Kỳ Ngọc mở ra quạt xếp, cho chính mình phiến một chút phong, cân nhắc ở kinh đô kiến một cái như vậy địa phương, yêu cầu xài bao nhiêu tiền.

Mấy cái thiếu niên, nguyên bản là nghe nói ở Ôn Tuyền Quán có thể ăn đến dê nướng nguyên con mới có thể tới, bất quá, ở Ôn Tuyền Quán đi dạo một vòng lúc sau, vài người đều đều bị suối nước nóng cấp mê hoặc.

Vài người đi theo Tần Minh thay đổi áo tắm dài lúc sau, liền tiến vào suối nước nóng ao phao tắm.

Phía trước đi rồi rất dài một đoạn đường núi, khiến cho vài người đều có chút mỏi mệt, ở ấm áp nước suối bên trong ngâm, cảm giác mệt nhọc liền tiêu tán không ít.

Ngụy Kỳ Ngọc ghé vào một bên phô chiếu trúc giường gỗ phía trên, làm sơn trang người cho hắn làm toàn thân mát xa.

Ngay từ đầu Tần Minh hỏi vài người có cần hay không toàn thân mát xa thời điểm, vài vị kinh đô mấy cái lai khách cũng chưa ứng, chỉ có Ngụy Kỳ Ngọc thích nhất mới mẻ, cái gì cũng chưa hỏi, liền chủ động nếm thử.

Ôn Tuyền Quán bên trong mát xa sư, là Trần Tiểu Thái dựa theo Lục Lâm đề điểm, chuyên môn huấn luyện ra tới.

Phao quá suối nước nóng lúc sau, làm một chút mát xa, sung sướng tựa thần tiên a!

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn một bên nửa ngâm mình ở trong nước Kỷ Vân An, nói: "Vân An, cái này mát xa thật là thoải mái a! Ngươi cũng tới thử xem."

Kỷ Vân An quét hừ hừ ha ha Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Không cần."

Ngụy Kỳ Ngọc bĩu môi, nói: "Ngươi gia hỏa này, thật không biết hưởng thụ a!"

Ngụy Kỳ Ngọc bị ấn có chút đau đớn, rồi lại cảm thấy có chút sảng khoái.

Ngụy Kỳ Ngọc ghé vào chiếu trúc thượng, chán đến chết nói: "Vân An a! Ngươi kia nhị anh em vợ, cái gì cũng tốt, chính là khó hiểu phong tình a!"

Tuy rằng mát xa thực thoải mái, nhưng là, mát xa sư là ngạnh bang bang hán tử, chung quy là khiếm khuyết một ít, nếu là từ mỹ nữ tới, vậy hoàn mỹ.

Kỷ Vân An ngó Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, tức giận nói: "Nằm còn như vậy nói nhiều?"

Một bụng ý nghĩ xấu, nam nhân sức lực đại a!

Cửa này tay nghề, cũng là nếu không tiểu nhân sức lực.

Lục Lâm kỳ thật cũng suy xét quá mát xa sư dùng nữ, bất quá, ngẫm lại vẫn là từ bỏ, liền tính là ở kiếp trước, mát xa sư cũng là cái có chút ái muội chức nghiệp, nơi này nam nữ chi phòng nhưng nghiêm trọng thực đâu, nữ nhân này

làm cửa này sinh ý, liền tính là thanh thanh bạch bạch làm đứng đắn sinh ý, truyền ra đi cũng là không dễ nghe.

Ngụy Kỳ Ngọc lười đi để ý Kỷ Vân An, đối với mặt khác vài người nói: "Uy, cái này mát xa thực thoải mái a! Đại gia có thể tới thử một lần."

Ngụy Kỳ Ngọc như vậy vừa nói, lại có mười mấy cá nhân tỏ vẻ, muốn nếm thử.

Kỷ Vân An tiếp đón bốn cái mát xa sư cho người ta làm mát xa, Ôn Tuyền Quán bên trong mát xa sư hữu hạn, muốn làm toàn thân mát xa người lại có mười mấy cái, luân không thượng chỉ có thể trước chờ.

Nguyên bản vài người đối với mát xa việc này đều có chút mâu thuẫn, kết quả, xem người khác bị ấn thoải mái, bọn họ lại muốn ở bên này chờ nhưng thật ra đối mát xa việc này nhiều vài phần mới lạ.

Chu Ngọc động tác nhanh nhất, cướp được một cái mát xa danh ngạch.

Chu Ngọc nằm ở chiếu trúc thượng, thỉnh thoảng phát ra từng trận ngâm khẽ tiếng động.

Ngụy Kỳ Ngọc ngó Chu Ngọc liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Cái này chết ẻo lả, làm mát xa không ngừng phát ra giống Miêu nhi kêu xuân dường như thanh âm cũng không biết là chuyện như thế nào, thật là lãng đã chết, như vậy cái không biết kiểm điểm gia hỏa, khó trách sẽ bị hắn lão tử oanh ra tới.

Suối nước nóng bên trong vài người, tựa hồ bị Chu Ngọc kêu ngượng ngùng, đều đừng qua đầu.

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Vân An, khi nào ăn cơm a! "

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Còn chưa tới cơm điểm đâu, tới thời điểm, ngươi không phải ăn qua."

Ngụy Kỳ Ngọc hỏi vấn đề, kỳ thật, những người khác cũng muốn hỏi, chỉ là ngượng ngùng, Ngụy Kỳ Ngọc vừa hỏi, những người khác đều dựng lên lỗ tai.

Ngụy Kỳ Ngọc rầu rĩ nói: "Ta này không phải không ăn no sao?"

Kỷ Vân An nhìn một chút sắc trời, nói: "Hẳn là không sai biệt lắm, bất quá, dê nướng nguyên con khả năng còn không có hảo, bất quá, có thể đi trước quán ăn xem một chút, không có dê nướng nguyên con, hẳn là có mặt khác đồ ăn."

Kỷ Vân An như vậy vừa nói, vài người đều nhịn không được muốn từ suối nước nóng bên trong ra tới.

Ở mấy người xem ra, suối nước nóng qua đi như cũ có thể phao, bất quá, đồ ăn ngoại rơi xuống sau, chậm một bước, nói không chừng cũng chỉ dư lại bộ xương.

------oOo------

Chương 151: Ôn Tuyền Quán nổi danh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Vân An mang theo mấy người đi trước Ôn Tuyền Quán quán ăn.

Ôn Tuyền Quán quán ăn chọn dùng chính là tiệc đứng hình thức, mấy cái thiếu niên nguyên bản đều là hướng về phía dê nướng nguyên con tới, bất quá, nhìn đến quán ăn trong vòng các màu mỹ thực, tức khắc động tâm tư khác.

Mắt thấy dê nướng nguyên con còn không có hảo liền đem lực chú ý chuyển dời đến mặt khác đồ ăn phía trên.

"Vân An, nơi này đồ ăn, có thể tùy tiện ăn sao?"

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Có thể tùy tiện ăn, bất quá, ăn nhiều ít, lấy nhiều ít, không thể lãng phí."

Ngụy Kỳ Ngọc chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Nói như vậy, chỉ cần ăn hạ, liền tùy tiện cầm."

Kỷ Vân An gật gật đầu.

"Đúng là như thế."

Ngụy Kỳ Ngọc phe phẩy cây quạt, có chút thổn thức nói: "Nếu là như thế này, kia ăn uống đại người nhưng kiếm lớn."

Kỷ Vân An quét Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Đúng vậy ngươi kiếm lớn."

Ngụy Kỳ Ngọc: "......"

Ngụy Kỳ Ngọc bởi vì tò mò, cầm một chút tạp tương mặt tới ăn, một nếm dưới, kinh vi thiên nhân, lộng một chén lớn.

"Vân An, cái này mặt hương vị thực không tồi a!"

Kỷ Vân An khô cằn cười cười, nói: "Thích ngươi liền ăn nhiều một chút."

Dù sao cũng không phải cái gì đáng giá đồ vật.

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Như vậy tiệc đứng nếu muốn không có hại, hẳn là nhiều lấy thứ tốt tới.

Ngụy Kỳ Ngọc gia hỏa này, nguyên bản vẫn luôn muốn la hét ăn dê nướng nguyên con, kết quả một chén tạp tương mặt liền đem gia hỏa này đuổi rồi, quán ăn ăn ngon nhiều như vậy, gia hỏa này chỉ biết gặm mì sợi, ánh mắt thật kém.

Ngụy Kỳ Ngọc nhấm nuốt mì sợi, vẻ mặt thần kỳ nói: "Cái này nước chấm khó lường a! Không biết là như thế nào làm."

"Thích ngươi liền ăn nhiều một chút đi." Kỷ Vân An nói.

Ngụy Kỳ Ngọc ăn hai khẩu mì sợi, nói: "Đánh cái thương lượng thế nào, theo ta thấy này mì sợi công phu tất cả tại nước chấm phía trên, làm nhà ngươi nhị anh em vợ đóng gói bán ta một ít nước chấm thế nào."

Kỷ Vân An không làm sao được trừng mắt nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi gia hỏa này, nhìn đến cái gì thích cái gì."

Ngụy Kỳ Ngọc ngượng ngùng cười cười, nói: "Ai làm ngươi kia nhị anh em vợ làm ra tới đồ vật đều như vậy ăn ngon đâu."

Hai mươi mấy người người phân một con nướng dương, khẳng định là ăn không đủ no, xem dê nướng nguyên con không ra tới, ở đây người chỉ có thể tìm kiếm mặt khác đồ vật, đi trước lót bụng.

"Này bánh bao, làm thật tinh xảo a!"

Đối bá tánh mà nói, bánh bao chú ý là lượng đại nhân đủ, một ngụm cắn đi lên, béo ngậy bánh bao tốt nhất.

Bất quá, đối này đó cẩm y ngọc thực công tử mà nói, chú ý chính là tinh xảo cùng hương vị, quán ăn bánh bao nho nhỏ một cái ăn hai khẩu liền không có, lại rất phù hợp mấy cái công tử ca thẩm mỹ.

"Vân An, bánh bao hương vị có chút kỳ quái a! Này cũng chưa nhân, lại là hương thực." Ngụy Kỳ Ngọc nói.

Kỷ Vân An cười cười, Ngụy Kỳ Ngọc ăn chính là bánh bao nhân trứng sữa,

nghĩ đến chính là bỏ thêm sữa dê.

Chu Ngọc ở quán ăn bên trong chuyển động một vòng, mới bắt đầu lấy đồ ăn.

Chu Ngọc tuy rằng là cái nam tử, lấy đồ ăn lại cùng nữ tử có chút tương tự, chọn lại chọn, tựa hồ sợ trường thịt.

Chu Ngọc tựa hồ tương đối thích điểm tâm, cầm một khối hoa hồng bánh, một khối bánh đậu xanh, một khối trứng gà bánh, ngồi xuống một bên.

Chu Ngọc tựa hồ thích độc lai độc vãng, cầm ăn, liền ngồi tới rồi góc bên trong.

Chu Ngọc ăn xong rồi lấy mấy khối tiểu điểm tâm, lại đi cầm một chồng tiểu điểm tâm, các loại điểm tâm đều cầm rất nhiều.

Kỷ Vân An nguyên bản còn nghĩ Chu Ngọc là ở giảm béo, cân nhắc một chút, cảm thấy Chu Ngọc gia hỏa này, khả năng tương đối bắt bẻ, sợ đồ vật không thể ăn, cho nên, ăn trước một ít nếm thử một chút, nếm thử qua đi, liền thu không được.

Ngụy Kỳ Ngọc hướng tới Chu Ngọc phương hướng nhìn thoáng qua, nói: "Ẻo lả khẩu vị thật là kỳ quái, liền thích ăn kia điểm tâm, giống cái tiểu hài tử giống nhau."

Kỷ Vân An âm thầm nói: Chu Ngọc ăn điểm tâm, làm lên nhưng không dễ dàng, phí tổn chính là rất cao, so sánh với Ngụy Kỳ Ngọc ăn mì sợi liền không đáng giá tiền nhiều.

Ngụy Kỳ Ngọc cái này chỉ biết ăn mì sợi gia hỏa, cư nhiên có mặt cười nhạo Chu Ngọc như vậy cái ăn điểm tâm.

Mọi người ăn uống không lắm tương đồng, bất quá, cơ bản đều có thể ở quán ăn tìm được thích ăn đồ vật, lục tục, cũng đều ăn không ít.

Mọi người ăn không sai biệt lắm, dê nướng nguyên con cuối cùng cũng không sai biệt lắm hảo.

Một cái đầu bếp lấy lá sen bánh xứng với hành ti, tương ngọt, chế thành thịt dê bánh phân tiến đến người một người một cái, như vậy ăn pháp, doanh được tiến đến người một mảnh trầm trồ khen ngợi.

Kinh đô vài người nguyên bản là tính toán ở Ôn Tuyền Quán ăn dê nướng nguyên con liền đi, bất quá, ở Ôn Tuyền Quán đãi một ngày, chưa đã thèm, vài người dứt khoát ở Ôn Tuyền Quán, ngâm thơ câu đối, phao ao làm mát xa, lập

tức đãi ba ngày.

....

"Kia Ôn Tuyền Quán, thật là không tồi a!" Chu Ngọc đối với mấy cái bạn tốt nói.

Phía trước, đi Ôn Tuyền Quán sự tình là, là Ngụy Kỳ Ngọc tổ chức, Chu Ngọc mấy cái bạn tốt cùng Ngụy Kỳ Ngọc có chút tiểu cọ xát, liền không đi theo đi.

"Chu Ngọc, ngươi nói chính là thật sự, cái kia Ôn Tuyền Quán thực sự có ngươi nói tốt như vậy."

Chu Ngọc gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Bởi vì lần trước là miễn phí thể nghiệm, ở kia ăn ăn uống uống, cũng không xài như thế nào tiền, thật là may mắn."

"Chu Ngọc, ngươi nói cái kia mát xa là cái gì?"

Chu Ngọc chuyển động một chút tròng mắt, cùng vài người giải thích một chút mát xa.

Một cái cùng Chu Ngọc giống nhau thích xuyên hoa quần áo nam tử, trừng lớn mắt, nhìn Chu Ngọc, khó có thể tin nói: "Chu Ngọc, ngươi cư nhiên làm nam nhân thúi ở trên người của ngươi sờ loạn, ngươi sa đọa a!"

Chu Ngọc không để bụng nói: "Có quan hệ gì, dù sao đều là nam nhân."

Vân Khải có chút kích động ôm lấy thân thể, run lập cập.

"Chính là bởi vì là nam mới chán ghét a! Ta mới không nghĩ làm những cái đó nam nhân thúi ở ta trên người loạn ấn."

Chu Ngọc bất đắc dĩ nhìn Vân Khải liếc mắt một cái, tức giận nói: "Cách quần áo, ngươi đi nếu là không nếm thử một chút rất đáng tiếc".

Vân Khải có chút hoài nghi nói: "Phía trước đi những người đó, thật sự đều làm cái kia mát xa."

Chu Ngọc gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Cao gia mấy cái đệ tử, nhất chú ý quy củ, cư nhiên cũng làm người ở trên người loạn ấn sao?"

Chu Ngọc mặt đỏ lên, nói: "Vốn dĩ liền không có gì sao!"

"Nghe nói, Ôn Tuyền Quán quá hai ngày liền sẽ khai trương, đến lúc đó đi xem hảo." Vân Khải nói.

Chu Ngọc chuyển động một chút tròng mắt, thầm nghĩ: Bọn họ ở Ôn Tuyền Quán đãi ba ngày, bất quá, chỉ ở ngày đầu tiên thời điểm, ăn tới rồi dê nướng nguyên con làm bánh nhân thịt, kia hương vị...... Thật sự thật tốt quá, nghe nói khai trương kia sẽ cũng là sẽ có dê nướng nguyên con, đến lúc đó, hắn không thiếu được lại muốn đi một lần.

"Nghe nói tiến Ôn Tuyền Quán chỉ cần một lượng bạc, Trần nhị thiếu này giá cả khai thật phúc hậu a! "

....

Thẩm Trì nhìn một chút sổ sách, nói: "Ôn Tuyền Quán, cuối cùng muốn khai trương?"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Quá mấy ngày liền khai."

Phía trước, mời một nhóm người đi Ôn Tuyền Quán.

Ôn Tuyền Quán tên tuổi đã truyền khai, gần nhất dò hỏi Ôn Tuyền Quán công việc người, đã càng ngày càng nhiều, Trần Tiểu Thái cân nhắc mọi người chờ đã không sai biệt lắm.

Thẩm Trì hít sâu một hơi, nói: "Hoa nhiều như vậy bạc, cuối cùng là muốn khai trương a! "

Ôn Tuyền Quán thứ này, là hoa không ít.

Ngắn hạn nội, chỉ sợ là thu không trở về vốn.

Trần Tiểu Thái nhìn Thẩm Trì liếc mắt một cái, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Gần nhất vội thực, cũng nên hảo hảo nghỉ một chút, chúng ta cũng đi phao một chút đi."

Thẩm Trì có chút khó xử nói: "Ta một cái song nhi qua đi, không tốt lắm đâu."

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Cái này ngươi không cần lo lắng, Ôn Tuyền Quán có hai người quán, chúng ta khai cái phòng nhỏ là được."

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Hai người một gian cũng có sao?"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Có a có rất nhiều."

Hẳn là có không ít người không thích ở một cái đại nhà tắm phao tắm, mà thích tẩy uyên ương tắm sao?

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Cũng hảo."

Ôn Tuyền Quán sự tình, đều là Trần Tiểu Thái tự mình xử lý, Thẩm Trì chủ yếu là trợ giúp Trần Tiểu Thái xử lý Sa huyện một cái phố, biết Trần Tiểu Thái ở Ôn Tuyền Quán bên trong trút xuống không ít tâm huyết, Thẩm Trì đối Ôn Tuyền Quán cũng là tràn ngập chờ mong, bất quá, thật muốn lại nói tiếp, Thẩm Trì còn chưa thế nào đi qua Ôn Tuyền Quán đâu.

Thẩm Trì đem hai cái nhi tử, cùng nhau mang đi Ôn Tuyền Quán, còn mời Trần Tiểu Mễ phụ tử ba người.

Tới rồi Ôn Tuyền Quán lúc sau, Thẩm Trì đem Trần Tiểu Thái chạy tới một bên đi phao tắm, chính mình cùng Trần Tiểu Mễ bá chiếm một cái đại suối nước nóng trì.

Suối nước nóng trì bên trong, có kia đại thùng gỗ, Trần Tiểu Mễ tìm ba cái đại thùng gỗ phóng tới trong nước, lại đem mấy cái tiểu nhân để vào thùng gỗ bên trong.

Thùng gỗ có thể nổi tại trên mặt nước, mấy cái tiểu nhân vươn tay, liền có thể đụng tới thủy, chơi vui vẻ vô cùng.

Nguyên Bảo lớn một ít, nhưng thật ra không cần thùng gỗ thứ này.

Nguyên Bảo biết bơi, có thể đẩy trang tiểu oa nhi thùng gỗ khắp nơi chuyển động, chơi vui vẻ vô cùng.

Mấy cái tiểu nhân, không có như vậy chơi qua, cao hứng vỗ tay, tiến vào suối nước nóng trì lúc sau, tiếng cười liền không như thế nào đoạn quá.

Trần Tiểu Mễ nằm ở suối nước nóng trì bên trong, nhắm hai mắt, có chút say mê nói: "Thật là thoải mái a!"

Khó trách Lục Lâm tâm tâm niệm niệm muốn khai phá cái này Ôn Tuyền Quán, tới nơi này, hắn đều không nghĩ đi rồi.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Đích xác thực thoải mái, tới rồi mùa đông, hẳn là sẽ

càng thoải mái."

Trần Tiểu Mễ bỗng nhiên có chút chột dạ, hẳn là đem Trần Tiểu Mạch cũng mang về tới, bất quá, Tiểu Mạch gần nhất đang ở vội vàng luyện tự, khó được Tiểu Mạch như vậy tiến tới, vẫn là lần sau rồi nói sau.

....

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Ngươi đã trở lại?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Nguyên Bảo cùng Trùng Trùng đi tới Lục Lâm bên người, vây quanh Lục Lâm đảo quanh lên.

"Cha, Ôn Tuyền Quán thực hảo chơi a!"

"Cha, suối nước nóng trứng ăn rất ngon a!"

"Cha, Ôn Tuyền Quán phòng ở thật lớn a!"

"Cha, Ôn Tuyền Quán ao sẽ mạo nhiệt khí."

Lục Lâm bị hai cái nhi tử vây quanh một trận an lợi, nhịn không được bĩu môi.

"Các ngươi đi Ôn Tuyền Quán sao?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy Tiểu Thái nói, Ôn Tuyền Quán mau khai trương, chúng ta người trong nhà đều còn chưa thế nào đi qua, khiến cho ta một khối đi, Ôn Tuyền Quán thật không sai, nhất định sẽ hồng."

Lục Lâm cười cười, nói: "Ngươi thích liền hảo."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, có chút đồng tình nói: "Nếu không phải ngươi có rất nhiều công vụ muốn xử lý, là có thể đi theo một khối đi."

Lục Lâm miễn cưỡng cười cười, nói: "Lần sau đi......"

Làm quan a!

Cũng là thực phiền toái, tuy rằng hắn quan vẫn là thanh nhàn, nhưng là, cũng muốn xử lý một ít lông gà vỏ tỏi sự tình, bất quá, chỗ tốt cũng là rõ ràng, hắn nếu là không lo này quan, Trần Tiểu Thái ngày ấy tiến đấu kim một cái phố đã

sớm bị người cấp theo dõi.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm ủy khuất bộ dáng, cười cười, nói: "Chờ ngươi có rảnh, lần sau chúng ta cùng đi."

Lục Lâm không thể trí không hừ hừ.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ tưởng, Lục Lâm bộ dáng này so Trùng Trùng còn tùy hứng, thật là càng sống càng đi trở về.

....

Ôn Tuyền Quán ở mọi người chờ mong bên trong.

Ôn Tuyền Quán rốt cuộc khai trương.

Ôn Tuyền Quán vào cửa muốn thu một lượng bạc vé vào cửa, giao nộp bút phí dụng lúc sau, có thể thu hoạch hai trương phiếu cơm, có thể đi Ôn Tuyền Quán quán ăn ăn hai bữa cơm.

Một lượng bạc phiếu giới, một chút đem không ít người đều cấp dọa lui.

Bất quá, vẫn là có một ít người là dọa không lùi, Sa huyện tụ tập không ít phú thương cùng kinh đô khách nhân còn có một ít Liêu Quốc quý tộc, Ôn Tuyền Quán khai trương ngày đầu tiên, liền nghênh đón một trăm nhiều hào khách nhân, đối với người thường mà nói là không có khả năng hoa một đầu heo tiền đi cái gì Ôn Tuyền Quán tắm rửa một cái, bất quá đối với một ít kẻ có tiền mà nói, có cái như vậy tiêu tiền địa phương, đó là cầu còn không được.

Ôn Tuyền Quán ngày đầu tiên chậtních.

Ôn Tuyền Quán quán ăn bên trong tiệc đứng, cũng là quảng chịu khen ngợi.

Ôn Tuyền Quán một lần là nổi tiếng, lần thứ hai thành đầu đường cuối ngõ nhiệt nghị đề tài.

Phía trước còn có không ít người cảm thấy Ôn Tuyền Quán là Trần Tiểu Mạch ăn no căng mới kiến tạo, bất quá, Ôn Tuyền Quán khai trương ngày đầu tiên liền nghênh đón đông đảo khách nhân, mọi người không cấm sợ ngây người.

Một người khách nhân liền đại biểu một lượng bạc, ngày đầu tiên khai trương liền có thượng trăm hào khách nhân tiến vào, không khỏi làm người líu lưỡi.

Ôn Tuyền Quán khai trương sự tình, ở Sa huyện nháo ồn ào huyên náo.

Sa huyện ngoại lai người bên trong dần dần truyền lưu nổi lên một câu, tới Sa huyện không đi Ôn Tuyền Quán đi một chuyến, liền tính là đến không.

....

"Liễu tiên sinh, Ôn Tuyền Quán khai trương." Một cái lão binh tiến đến Liễu Vân bên người nói.

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Đúng vậy Trần Tiểu Thái gia hỏa này, lại có thể kiếm không ít bạc."

Ôn Tuyền Quán là kiến ở trong núi, lúc ấy, Trần Tiểu Thái bắt đầu trù hoạch kiến lập thời điểm, Liễu Vân còn suy xét địa phương quá thiên, không ai đi đâu, không nghĩ hiện tại Ôn Tuyền Quán nhưng thật ra làm rực rỡ.

"Liễu tiên sinh, nghe nói cái này suối nước nóng rất có ý tứ a!"

Liễu Vân nhìn bên cạnh một cái thổ binh liếc mắt một cái, nói: "Ngươi uống ít chút rượu, tích cóp cái hai tháng, tích cóp đủ rồi một lượng bạc liền có thể đi Ôn Tuyền Quán."

Nghe được Liễu Vân nói, kia dò hỏi lão binh không khỏi có chút nhụt chí.

"Ôn Tuyền Quán bị truyền giống tiên nhân trụ địa phương giống nhau, thật muốn qua đi nhìn xem."

Liễu Vân cười cười, nói: "Một cái Ôn Tuyền Quán mà thôi, nơi nào có như vậy khoa trương."

Mấy ngày trước đây, Liễu Vân cũng bị Kỷ Vân An mời đi Ôn Tuyền Quán.

Ôn Tuyền Quán cảm giác thực sự không tồi, bất quá, trong doanh địa người nghe xong Ôn Tuyền Quán sự tình, đều có chút ngo ngoe rục rịch, sợ dẫn phát bạo động, Liễu Vân cũng không hảo cùng người ta nói, hắn kỳ thật đã đi qua không hổ là dùng nhiều tiền chế tạo Ôn Tuyền Quán, cách điệu thật sự không giống bình thường.

------oOo------

Chương 152: Thành vương gia gởi thư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái tính một chút trướng, Ôn Tuyền Quán vé vào cửa phí dụng là một lượng bạc, ở bên trong phao suối nước nóng là không cần tiền.

Bất quá muốn làm mát xa muốn mặt khác thêm tiền, muốn có được chính mình chuyên chúc áo tắm dài nói, cũng muốn mặt khác thêm tiền.

Thẩm Trì nhìn một chút sổ sách, nói: "Mua áo tắm dài người không ít a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy quy mao người rất nhiều."

Mua áo tắm dài, áo tắm dài liền về người này sở hữu, muốn lấy đi, vẫn là tồn tại Ôn Tuyền Quán chuyên chúc trong ngăn tủ đều có thể.

Kỳ thật liền tính những người này không mua, trong tiệm mặt áo tắm dài cũng đều là rửa sạch sẽ, một kiện áo tắm dài giá bán 500 văn, nhưng không tiện nghi a!

So sánh với áo tắm dài doanh số, tìm Ôn Tuyền Quán mát xa sư mát xa người liền không nhiều lắm.

Trần Tiểu Thái cân nhắc, mát xa vẫn là một cái tân sinh sự vật, nơi này hảo những người này đối với một cái người xa lạ ở chính mình trên người khắp nơi loạn ấn, còn tồn tại mâu thuẫn tâm lý.

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Tiểu Thái, ngươi nói Lâm ca là như thế nào nghĩ đến mát xa chuyện này?"

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, nói: "Không biết."

Trên thực tế, ngay từ đầu Lục Lâm cùng Trần Tiểu Thái nói, muốn tìm người ở Ôn Tuyền Quán bên trong làm mát xa hạng mục thời điểm, Trần Tiểu Thái cũng thực không được tự nhiên, tổng cảm thấy việc này có chút ra cách.

Bất quá, Lục Lâm quá thản nhiên, Lục Lâm là như thế thản nhiên, làm đến Trần Tiểu Thái cũng cảm thấy tựa hồ không có gì ghê gớm.

Lục Lâm rốt cuộc là như thế nào nghĩ đến việc này đâu?

Trần Tiểu Thái bỗng nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ đại ca cùng Lâm ca thường thường trốn ở trong phòng thân thân ấn ấn, cho nên liền nghĩ tới mát xa việc này. 😂😂

Trần Tiểu Thái lắc lắc đầu, đem trong đầu quái dị ý tưởng quăng ra đi, đại ca là cái chú trọng quy củ người, nhất định là Lâm ca động tay động chân, cho nên mới nghĩ ra mát xa loại sự tình này tới, tuy rằng nói mát xa cũng thực thoải mái là được.

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái biểu tình, khó hiểu nói: "Ngươi làm sao vậy? Nghĩ cái gì đâu, sắc mặt hảo kỳ quái."

Trần Tiểu Thái đỏ mặt, nói: "Không có gì."

Thẩm Trì thiên đầu, chống cằm nói: "Lâm ca, tựa hồ luôn có một ít kỳ kỳ quái quái ý tưởng đâu."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy Lục Lâm quái dị ý tưởng nhiều như vậy, chỉ là mát xa mà thôi, tựa hồ không coi là cái gì ".

Thẩm Trì nhìn một chút sổ sách, nói: "Kỳ quái, mua phiếu cơm người rất nhiều a!"

Bọn họ rõ ràng là đưa tặng phiếu cơm.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy cái này liền tương đối làm người ngoài ý muốn."

Chỉ cần mua nhập môn khoán, muốn ở Ôn Tuyền Quán bên trong, nghỉ ngơi mấy ngày đều là có thể, bất quá, phiếu cơm đưa tặng chỉ có hai trương ở Ôn Tuyền Quán bên trong ăn hai đốn lúc sau, lại muốn ăn cơm, liền yêu cầu mặt khác mua sắm phiếu cơm, hai trăm văn một trương phiếu cơm, bán ra không ít.

"Ta nghe nói, khách nhân đối Ôn Tuyền Quán đồ ăn đánh giá rất cao, còn có người chuyên môn vì ăn cơm, lưu tại Ôn Tuyền Quán bên trong."

Thẩm Trì có chút khó hiểu nói: "Những người này đều suy nghĩ cái gì đâu, muốn ăn cơm lời nói, đi tiệm cơm cũng thành a" Ôn Tuyền Quán bên trong ăn cơm địa phương, bất quá là điểm xuyết mà thôi, giá cả nói tóm lại, vẫn là có chút thiên quý."

Bất quá, lời nói lại nói trở về, Ôn Tuyền Quán đi chính là cao cấp lộ tuyến, danh tiếng là phi thường quan trọng đồ vật, cho nên, Ôn Tuyền Quán bên trong mỹ thực cũng là phi thường nhiều, khả năng tiệc đứng loại này hình thức, cũng tương đối được hoan nghênh.

Ôn Tuyền Quán bên trong đi ăn cơm hoàn cảnh, hẳn là cũng là không tồi.

"Có thể là có chút người cảm thấy, ở Ôn Tuyền Quán nhà ăn ăn cơm có kiếm đi." Trần Tiểu Thái nói.

Ôn Tuyền Quán nhà ăn chọn dùng chính là có thể ăn hạ, tùy tiện lấy hình thức, Trần Tiểu Thái nguyên bản cũng lo lắng, gặp được có thể ăn người, sẽ có hại, nhưng là, trên thực tế, có thể ăn người vẫn là số ít, lợi nhuận vẫn là rất đại.

Ôn Tuyền Quán khai trương ngày đầu tiên chật ních, tuy rằng lựa chọn mát xa người tỉ lệ không cao, bất quá, bởi vì người tương đối nhiều, nếm thử mát xa người vẫn là có không ít.

Ôn Tuyền Quán hỏa bạo ba ngày, lúc sau, dần dần quạnh quẽ xuống dưới.

Nói đến cùng, Ôn Tuyền Quán giới vị vẫn là có chút hơi cao, không phải người thường tiêu phí khởi, mà một ít quý công tử nếm thử quá vài lần lúc sau, tuy rằng thực thích, nhưng cũng sẽ không cả ngày ngâm mình ở suối nước nóng tửu lầu bên trong.

Bất quá, Ôn Tuyền Quán khai trương không lâu, liền nhập trướng mấy trăm lượng bạc, hồi vốn không sai biệt lắm một phần ba, đã làm Trần Tiểu Thái thập phần vừa lòng.

Ôn Tuyền Quán danh tiếng, đã thành lập, Trần Tiểu Thái đánh giá nếu không bao lâu, là có thể hồi vốn.

"Ôn Tuyền Quán vẫn là thực được hoan nghênh a!" Thẩm Trì nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy quanh thân thị trấn viên ngoại, cũng tới không ít."

"Tuy rằng như thế, nhưng là, này khách nhân vẫn là có giảm bớt xu thế, duy trì khách nguyên vẫn là thập phần quan trọng a!" Thẩm Trì có chút lo lắng nói.

Ôn Tuyền Quán giới vị vẫn là cao một ít, quán trung đầu bếp, mát xa sư, còn có một ít tạp công đều là yêu cầu hoa bạc dưỡng, nếu là không có khách nhân, muốn dưỡng như vậy một nhóm người, cũng là cái vấn đề lớn.

Gần nhất sinh ý tuy rằng không tồi, bất quá, đây cũng là bởi vì mọi người đều tham mới mẻ.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Tạm thời còn không cần phát sầu khách nguyên vấn đề, Lâm ca nói, nếu là thật sự không sinh ý, liền phát một ít nhập môn khoán đi ra ngoài, miễn phí thỉnh người lại đây chơi."

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Miễn phí a! Kia không phải muốn thâm hụt tiền?"

Trần Tiểu Thái có chút khó xử nói: "Lâm ca nói, như vậy có thể kéo động lòng người khí, đi người nếu, nguyện ý ở bên trong ăn cơm nói, là có thể đủ kéo tiêu phí, hơn nữa, miễn phí đưa ra đi nhập môn khoán, cũng coi như là một phần nhân tình, bất quá, tạm thời còn không đến này bước."

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Ta cũng cảm thấy tạm thời không đến này một bước...... Ôn Tuyền Quán tựa hồ đã thành nói sinh ý hảo nơi đi, rất nhiều người thích đi Ôn Tuyền Quán bên trong nói sinh ý, gần nhất khách nguyên tuy rằng thiếu một ít, bất quá, vẫn là có không ít người đi."

"Tới rồi mùa ế hàng rồi nói sau, ta xem hiện tại cái này tình huống, hẳn là còn có thể hỏa một đoạn thời gian." Trần Tiểu Thái nói.

....

Kinh đô.

Thành vương gia trở về kinh đô lúc sau, kinh đô lục tục cũng xuất hiện một ít tiệm lẩu.

Không ít ăn qua Sa huyện cái lẩu người, trở về như vậy một học, cũng có thể phỏng theo ra cái bảy tám phần.

Kinh đô người tài ba vẫn là rất nhiều, tuy rằng Lục Lâm nước cốt lẩu phối phương là bảo mật, nhưng là, rất nhiều đầu bếp hưởng qua lúc sau cũng vẫn là có thể mô phỏng ra cái bảy tám phần.

Có chút còn có thể tại Lục Lâm cái lẩu cơ sở phía trên, tăng thêm cải tiến.

Thành vương gia ở trên phố lung lay một vòng, khinh thường nói: "Này lại khai một nhà tiệm lẩu a! "

"Đúng vậy Vương gia, ngươi muốn đi nếm thử sao?"

Thành vương gia bĩu môi, nói: "Không cần, khẳng định lại là một nhà giả cửa hàng, ăn tới ăn đi, vẫn là Sa huyện tiệm lẩu hương vị tốt nhất a! Đến nỗi nơi này, hơn phân nửa đều là thâu sư trở về."

"Vương gia nói chính là a!"

"Khi nào, có thể lại đi một lần Sa huyện thì tốt rồi." Thành vương gia phe phẩy cây quạt, có chút khát khao nói.

Một bên Vương phủ quản gia có chút bất đắc dĩ nói: "Vương gia, ngươi cũng đừng làm ầm ĩ."

Phía trước uỷ lạo quân đội nhiệm vụ, bởi vì Vương gia chậm trễ thời gian quá dài, Thánh Thượng tựa hồ rất có phê bình kín đáo đâu, bất quá, Thánh Thượng rốt cuộc là cái minh quân, cũng không có trách móc nặng nề.

Thành vương gia lung lay một chút trong tay cây quạt, nói: "Ta chỉ là nói nói mà thôi, nghe nói, Sa huyện bên kia tân ra một loại mỹ thực gọi là gì dê nướng nguyên con, tựa hồ thực không tồi bộ dáng, Cao gia có cái tiểu hỗn đản, hoa tám mươi lượng bạc chụp xuống dưới, nếu là ta còn ở Sa huyện, nơi nào luân được đến kia tiểu tử thúi a!"

"Đúng vậy Vương gia nếu là ngươi còn ở Sa huyện, nơi nào luân được đến những cái đó tiểu nhân nhảy đát a!"

Thành vương gia vuốt ve cằm, nói: "Nghe nói, Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch đính hôn, tiểu tử này còn rất tinh mắt a! "

Vương phủ quan gia khô khốc cười cười.

Kỷ Vân An kỳ thi mùa thu thời điểm khảo trúng, còn náo nhiệt một trận, tựa hồ ra không nhỏ nổi bật.

Kinh đô không ít danh môn, đều đem ánh mắt đặt ở tiểu tử này trên người, bất quá, tiểu tử này lại từ bỏ khảo thí xếp hạng, đi biên cảnh còn tìm một cái tiểu tử ngốc.

Kinh đô không ít người đều ở ngầm nghị luận, Kỷ Vân An tiểu tử này sợ là đầu óc ra vấn đề, nếu là bằng không, như thế nào sẽ phóng những cái đó danh môn thiên kim không cần, muốn cưới một cái ngây ngốc tiểu song nhi.

"Vương gia, cái này Trần Tiểu Mạch ngươi nhận thức a! Mọi người đều nói cái

này tiểu song nhi, là cái ngốc."

Thành vương gia gật gật đầu, nói: "Là có chút trì độn, bất quá, nhưng không ngốc a! Kia chính là rất có ý tứ một cái tiểu song nhi nhìn đặc biệt tinh thần, Kỷ Vân An gia hỏa này có lộc ăn a! "

Quản gia khô cằn cười cười, thầm nghĩ: Này tìm tức phụ, lại không phải tìm đầu bếp, này tay nghề hảo, cũng không được việc a!

Thành vương gia ở huyện nha trụ quá một đoạn thời gian, ăn qua Trần Tiểu Mạch làm không ít đồ ăn, đối Trần Tiểu Mạch thập phần xem trọng.

Nghĩ đến Trần Tiểu Mạch làm cuốn bánh, Thành vương gia theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

Vương phủ đầu bếp, tuy rằng cũng cấp Vương gia đã làm cuốn bánh, nhưng là, Thành vương gia ăn lúc sau, tổng cảm thấy không phải cái kia vị.

Thành vương gia dùng cây quạt vỗ tay, nói: "Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch đều không nhỏ, hẳn là mau chóng thành hôn a!"

Thành vương gia cân nhắc: Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch tựa hồ đã ở Sa huyện bên kia đính hôn, nhưng là, còn không có thành thân.

Kỷ Vân An người nhà đều ở kinh đô đâu, đính hôn sự tình có thể đặt ở ở nông thôn làm, thành thân sự tình, hẳn là phóng tới kinh đô tới làm.

Quản gia tràn đầy vô ngữ nhìn Thành vương gia, thầm nghĩ : Kỷ Vân An hôn sự, hẳn là Kỷ Vân An thân nhân nhọc lòng sự tình a! "

Vương gia cùng Kỷ Vân An quan hệ cũng không lớn, hạt trộn lẫn cái gì đâu.

"Vương gia, ngươi nên không phải là muốn......"

Thành vương gia thưởng thức trên tay cây quạt, nói: "Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An đều là thanh niên tài tuấn, như vậy duyên trời tác hợp, hôn sự sớm làm sớm hảo a!"

Quản gia tràn đầy kinh ngạc nhìn Thành vương gia, thầm nghĩ: Kỷ Vân An là thanh niên tài tuấn không tồi, nói Trần Tiểu Mạch là tài tuấn liền có chút miễn cưỡng đi, tiểu song nhi tựa hồ phong bình không thế nào hảo a!

Phía trước rất nhiều người tìm Kỷ Vân An cầu hôn, Kỷ Vân An cũng chưa ứng, ngược lại là tìm một cái ngây ngốc tiểu song nhi, ở Triệu Hằng gia vị kia có tâm

tuyên truyền dưới, Trần Tiểu Mạch thanh danh, kỳ thật là thực xú.

....

Huyện nha nội.

Lục Lâm nhìn trên tay tin, thập phần vô ngữ.

Trần Tiểu Mễ đi vào trong phòng, nhìn như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại Lục Lâm, nói: "Ngươi làm sao vậy a!"

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Vương gia tới tin."

Trần Tiểu Mễ có chút tò mò nói: "Vương gia nói chút cái gì a!"

Vương gia rốt cuộc là Vương gia, Thành vương gia sau khi đi, đã thật lâu không cùng bọn họ liên hệ.

"Vương gia hỏi Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An khi nào đi kinh đô thành hôn, còn nói phải cho bọn họ làm mai."

Trần Tiểu Mễ có chút cổ quái nói: "Này hôn sự đều định ra tới, mới đến làm mai."

"Có phải hay không có chút mã hậu pháo a!"

Lục Lâm cười cười, nói: "Mặc kệ như thế nào, có Vương gia làm mai Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An hôn sự cũng có thể thuận lợi một ít."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng đúng vậy!"

Trần Tiểu Mễ liền có chút lo lắng Kỷ Vân An phụ thân bên kia sự tình, nếu là Thành vương gia nguyện ý mở miệng, Triệu Hằng phỏng chừng sẽ không nói cái gì.

"Thành vương gia vì cái gì muốn giúp Tiểu Mạch?" Trần Tiểu Mễ có chút mê hoặc nói.

Lục Lâm sắc mặt cổ quái nói: "Thành vương gia muốn ăn dê nướng nguyên con."

Trần Tiểu Mễ nhịn không được một trận vô ngữ.

"Vì ăn, Thành vương gia còn thật sự là hao tổn tâm cơ a!"

Trần Tiểu Mễ ước chừng minh bạch Thành vương gia dụng ý, Tiểu Mạch đi kinh đô, liền có thể ở kinh đô cấp Vương gia làm dê nướng nguyên con.

"Không nghĩ tới dê nướng nguyên con tên tuổi, nhanh như vậy liền truyền tới kinh đô đi." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ phồng lên quai hàm, nói: "Chúng ta nơi này nhiều như vậy kinh đô người, trước mắt tin tức, tự nhiên truyền mau."

Lục Lâm cau mày, nói: "Đi đem Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An kêu lên đến đây đi."

Lục Lâm thầm nghĩ: Vương gia đều gởi thư, hắn tổng không thể đương nhìn không thấy, kia chính là hoàng thân quốc thích tới.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hảo đi."

------oOo------

Chương 153: Chuẩn bị đi kinh đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Thành Khang được đến tin tức, không cấm có chút hết chỗ nói rồi.

"Nếu Vương gia hy vọng các ngươi mau chóng đi kinh đô thành hôn, vậy ngươi cùng Tiểu Mạch liền mau chóng đi kinh đô thành hôn đi."

Kỷ Thành Khang đem tin đưa cho Kỷ Vân An.

Kỷ Vân An nhìn tin, lẩm bẩm nói: "Không nghĩ tới, ta cư nhiên có thể làm Vương gia như thế chiếu cố."

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Hắn cùng vị này Vương gia tựa hồ không có gì giao tình, so sánh với Trần Tiểu Mạch từng cấp Vương gia đã làm cơm, tựa hồ chịu Vương gia thưởng thức, hắn tựa hồ lại dính Tiểu Mạch quang.

Kỷ Thành Khang trong lòng có chút hơi hơi vô ngữ, cái này Vương gia chính mình hậu viện còn hỏng bét đâu, cư nhiên phải cho Vân An cùng Tiểu Mạch làm mai Kỷ Vân An hôn sự.

Kỷ gia người đều không phải thực để bụng đâu, Vương gia ngược lại là tích cực thực.

Bất quá cứ như vậy cũng hảo, Vân An cùng Tiểu Mạch hôn sự, chẳng những Triệu Hằng bên kia phản đối, chính là Kỷ gia người cũng không phải thực tán thành, Kỷ Thành Khang cũng là thực đau đầu.

Bất quá, nếu là Vương gia đứng ở Trần Tiểu Mạch bên kia nói, kia này hôn sự lực cản, liền sẽ thiếu thượng rất nhiều.

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Ta cũng là như vậy nghĩ, Vương gia đều mở miệng, chúng ta cũng không hảo phất hắn tâm ý."

Kỷ Thành Khang cười khổ một chút, nói: "Vương gia hắn là vì dê nướng nguyên con a! Trần Tiểu Mạch sẽ làm cái kia đi?"

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Sẽ làm."

"Sẽ làm liền hảo."

Kỷ Thành Khang thầm nghĩ: Vương gia như vậy quanh co lòng vòng, chính là vị dê nướng nguyên con, Trần Tiểu Mạch nếu là sẽ không làm Vương gia liền uổng phí tâm cơ.

Vương gia vì ăn thượng mỹ thực, thật đúng là cái gì đều làm được a!

Kỷ Vân An chân trước đi ra doanh trướng, sau lưng Liễu Vân đi vào.

"Tướng quân, ta nhìn đến tiểu tướng quân đi ra ngoài a!"

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Đúng vậy hắn là đi huyện nha, tìm Lục Lâm thương lượng sự tình."

Liễu Vân có chút khó xử nói: "Vân An thiếu gia nếu là ở sắp tới đi kinh đô thành hôn, tướng quân ngươi chỉ sợ không đuổi kịp hôn lễ."

Kỷ Thành Khang nếu là muốn kỳ nghỉ nói, tất nhiên muốn trước tiên thông báo, một chốc một lát cũng phê không xuống dưới.

Kỷ Thành Khang cười khổ một chút, nói: "Vương gia mặt mũi, có thể so ta lớn hơn, hôn sự nếu từ Vương gia ra mặt, Kỷ gia tự nhiên sẽ có người chủ trì trận này hôn sự."

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Cũng là."

Ngụy Kỳ Ngọc biết Kỷ Vân An phải về kinh đô tin tức, có chút hưng phấn.

"Ngươi cùng Tiểu Mạch phải về kinh đô thành hôn sao? Này liền thật tốt quá, ta còn tưởng rằng ta muốn một người đi trở về đâu, chúng ta vừa lúc một khối lên đường, cùng nhau lên đường nói, náo nhiệt một ít."

Ngụy Kỳ Ngọc vốn là lấy cớ làm chính sự tới Sa huyện, tới lúc sau chỉ lo ăn ăn uống uống.

Ngụy Kỳ Ngọc lão tử ngay từ đầu tức giận nhi tử không nên thân, đem hắn oanh đi ra ngoài.

Ngụy Kỳ Ngọc ra cửa thời gian dài.

Ngụy Kỳ Ngọc hắn cha ngược lại là không yên tâm, lão nhân chỉ có Ngụy Kỳ Ngọc như vậy một cái nhi tử, đối ký thác kỳ vọng cao, thời gian dài, liền không chê phiền lụy thúc giục Ngụy Kỳ Ngọc về nhà.

Kỷ Vân An ngó Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi chỉ là vì náo nhiệt, mà không phải tưởng cọ trên đường lương khô."

Ngụy Kỳ Ngọc bất đắc dĩ nói: "Không cần nhỏ mọn như vậy sao? Ta không phải còn cho ngươi để lại một ít bản vẽ đẹp sao?"

Kỷ Vân An tức giận nói: "Đó là ngươi ngạnh muốn lưu lại."

Phía trước ở Ôn Tuyền Quán thời điểm, Trần Tiểu Lai tổ chức một cái thi họa kết bạn hoạt động.

Kỷ Vân An, Ngụy Kỳ Ngọc, Cao gia mấy cái đệ tử, còn có kinh đô không ít lai khách, đều tham dự đi vào.

Giấy và bút mực đều là Trần Tiểu Thái cung cấp, bất quá, lúc ấy mọi người lưu lại thi họa, đều về Trần Tiểu Thái.

Đi trước Ôn Tuyền Quán mọi người còn đều là có chút trình độ, lưu lại tranh chữ, nếu nhiên lấy ra đi bán nói, đảo cũng có thể bán chút tiền này Tiểu Thái ở Ôn Tuyền Quán bên trong tổ chức thi họa kết bạn hoạt động, nghe tới phong nhã, trên thực tế, chính là hống hơn hai mươi cái khách nhân làm tráng đinh.

Tuy rằng Trần Tiểu Thái được không ít Kỷ Vân An tranh chữ, nhưng là, vẫn là quá ít, hai ba mươi cá nhân đồng loạt ra tay nói, không mấy ngày, Kỷ Vân An phải không ít phong cách khác nhau thi họa.

Ngụy Kỳ Ngọc rầu rĩ nói: "Ngươi không cần nhỏ mọn như vậy sao, lại nói tiếp, vẫn là Vương gia lợi hại a!"

Vì ăn dê nướng nguyên con, cư nhiên nghĩ ra này nhất chiêu.

Kỷ Vân An cười khổ một chút.

Phía trước, Vương gia tựa hồ đã bị huyện nha đồ ăn cấp mê hoặc, dê nướng nguyên con ở Sa huyện bị truyền vô cùng kì diệu, Vương gia tâm động, cũng là khó tránh khỏi.

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Kỷ Vân An, nói: "Nói đến muốn chúc mừng ngươi."

Kỷ Vân An thẹn thùng cười cười, đính hôn cùng thành hôn vẫn là có chút bất đồng, hôn sự thành, hắn mới có thể định ra tâm, tuy rằng Vương gia thúc giục hắn thành hôn lý do có chút kỳ ba, bất quá, mặc kệ nói như thế nào, Thành vương gia đều giúp hắn một cái đại ân.

"Vương gia ra mặt nói, hôn sự hẳn là sẽ không ra vấn đề, chỉ là thúc thúc tham gia không được." Kỷ Vân An có chút tiếc nuối nói.

Ngụy Kỳ Ngọc không để bụng nói: "Ngươi cùng Kỷ tướng quân, cũng không cần để ý này đó nghi thức xã giao."

"Cũng là." Kỷ Vân An nói.

....

Vương gia phải cho Kỷ Vân An làm mai, cũng truyền tới Triệu Hằng trong tai.

Triệu Hằng ngay từ đầu còn tưởng rằng này đồn đãi là nói giỡn, cẩn thận hỏi thăm một phen, mới phát hiện cư nhiên là thật sự.

Tuy rằng Kỷ Vân An sửa họ Kỷ, nhưng là, Triệu Hằng làm Kỷ Vân An phụ thân, tại đây cọc hôn sự phía trên vẫn là có quyền lên tiếng.

Triệu Hằng nguyên bản còn muốn tại đây sự phía trên khó xử Kỷ Vân An một chút, kết quả, Vương gia ra mặt làm mai, Triệu Hằng lập tức túng.

"Trần Tiểu Mạch cái này đồ ngốc, cư nhiên có Thành vương gia làm hậu trường, song nhi cũng không biết là như thế nào đem Vương gia lung lạc trụ." Triệu Hằng chua lòm nói.

Triệu Hằng thầm nghĩ: Thành vương gia tốt xấu là một vị Vương gia, nếu là có Thành vương gia hỗ trợ nói chuyện hắn điều cái hảo chút vị trí hẳn là cũng không thành vấn đề, bất quá, Thành vương gia rốt cuộc là Vương gia, cái giá vẫn là rất lớn, hắn như vậy, căn bản là tiếp xúc không đến.

Liễu Thanh Mi mơ hồ có chút nôn hoảng, nguyên bản Kỷ Vân An chọn ngốc song nhi, Liễu Thanh Mi còn rất cao hứng, kết quả, Vương gia cư nhiên nhúng tay, Liễu Thanh Mi mơ hồ có chút hụt hẫng.

"Ta nghe nói, Vương gia thực thích tiểu song nhi kia làm đồ ăn, cho nên, mới có thể nhúng tay việc này."

Triệu Hằng có chút chửi thầm Vương gia hoang đường, vì một ngụm thức ăn, liền nhúng tay con của hắn hôn sự.

Tuy rằng là như vậy tưởng, bất quá, Triệu Hằng cũng không dám nói Vương gia không phải, nếu là hắn nói Vương gia nói bậy, một không cẩn thận truyền tới Vương gia lỗ tai, liền đến không được.

Liễu Thanh Mi cúi đầu, Trần Tiểu Mạch sự tình, nàng cũng hỏi thăm một chút, gần nhất có không ít người từ Sa huyện trở về, đối Sa huyện vị kia huyện lệnh nói nhưng thật ra rất nhiều.

Vị kia huyện lệnh chiến tích nhưng thật ra không có gì người đề, vị kia huyện lệnh làm ra tới mỹ thực, lại là làm người nói chuyện say sưa.

Phía trước Vương phủ cái kia cái lẩu, tựa hồ chính là từ Sa huyện huyện nha bên trong truyền lưu ra tới, Thành vương gia dựa vào cái lẩu không thiếu làm nổi bật.

Sa huyện gần nhất ra tới dê nướng nguyên con, nghe nói không vài người sẽ làm, mà Trần Tiểu Mạch chính là sẽ làm người chi nhất, nghe nói, cái này song nhi tuy rằng ngu đần, nhưng là, tay nghề thập phần xông ra.

Liễu Thanh Mi thở dài, Triệu Hằng mấy năm nay, vì đáp thượng một ít đại nhân vật, không thiếu khắp nơi tặng lễ, đáng tiếc, lễ vật đưa ra đi không ít, cũng không tìm được cái gì phương pháp, nghĩ đến Trần Tiểu Mạch gần là bởi vì sẽ nấu cơm, liền đáp thượng Vương gia tuyến, Liễu Thanh Mi nhịn không được cảm thấy nôn hoảng.

Triệu Hằng khẽ hừ một tiếng, nói: "Cái này tiểu tử thúi, vận khí thật đúng là không tồi a!"

Triệu Hằng tuy rằng không vui, lại tính toán tiếp Kỷ Vân An trở về lúc sau, cùng Kỷ Vân An làm tốt quan hệ khả năng.

....

Nguyên Bảo chống cằm, nhìn Trần Tiểu Mạch, nói: "Tiểu Mạch thúc, ngươi muốn đi kinh đô sao?"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Tiểu Mạch thúc, nhị thúc nói, kinh đô cũng không có gì hảo ngoạn, ngươi lưu lại bái."

Nguyên Bảo loạng choạng chân, thầm nghĩ: Tiểu Mạch nếu là đi rồi, liền không ai bồi hắn chơi, Trùng Trùng cái này tiểu thí hài, gần nhất mê thượng đọc sách, thật là không thú vị.

Trần Tiểu Mạch nhìn Nguyên Bảo liếc mắt một cái, nói: "Kinh đô là muốn đi, đi

qua lúc sau, ta lập tức liền đã trở lại."

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, nói: "Tiểu Mạch thúc, ngươi không thể gạt ta a!"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đương nhiên sẽ không lừa ngươi, kinh đô ăn ngon đồ vật nhiều, ta sẽ cho ngươi mang một ít trở về."

Nguyên Bảo tràn đầy buồn bực nói: "Ngươi lần trước cũng là nói như vậy, bất quá, nhị thúc nói, ngươi ở trên đường liền đem đồ vật đều ăn luôn, lấy mặt khác thị trấn thức ăn cho đủ số, vài thứ kia, một chút đều không thể ăn."

Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Lâu như vậy phía trước sự tình, Nguyên Bảo cư nhiên còn nhớ rõ.

"Lần này không lừa ngươi."

Nguyên Bảo gật gật đầu, nói: "Lần này không thể gạt ta, lần này ngươi nếu là gạt ta, liền phạt ngươi mỗi ngày ăn chay."

Trần Tiểu Mạch gãi gãi đầu, thầm nghĩ: Mỗi ngày ăn chay, kia cũng quá thảm.

....

Lục Lâm đãi ở trong phòng, ngón tay có chút bực bội nhẹ thủ sẵn mặt bàn.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Nghĩ cái gì đâu?"

Lục Lâm hít sâu một hơi, nói: "Ta suy nghĩ, Tiểu Mạch cùng Vân An hôn sự tổng muốn phái cá nhân đi đưa thân a! "

"Cái này không cần suy nghĩ, ta đi." Trần Tiểu Mễ không cần nghĩ ngợi nói.

Lục Lâm có chút không tha nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Ngươi đi a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Không phải ta đi, chính là Tiểu Thái đi, bất quá, Ôn Tuyền Quán mau khai trương, Tiểu Thái trên tay còn có hảo chút sinh ý muốn xử lý, căn bản đi không khai, hơn nữa, chúng ta cũng không thể mỗi lần một có chuyện gì, liền đem Tiểu Thái đẩy ra đi đấu tranh anh dũng a! Hơn nữa, ta gần nhất vừa lúc không có gì sự."

Lục Lâm gật gật đầu, cũng biết Trần Tiểu Mễ đi kinh đô là lựa chọn tốt nhất.

"Vậy ngươi muốn sớm một chút trở về a! Đừng bị kinh đô kia địa phương nơi phồn hoa mê mắt, nhiều mang điểm bạc, Tiểu Thái phía trước trở về nói, kinh

đô kia địa phương mắt chó xem người thấp người không ít, nhiều mang điểm bạc, cũng hảo phòng thân a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ta biết."

Lục Lâm nhận được đệ nhất phong vương gia gởi thư, liền trù tính làm Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An mau chóng đi kinh đô.

Kết quả, không quá mấy ngày Lục Lâm liền lại thu được một phong Vương gia gởi thư, Lục Lâm không cấm có chút hết chỗ nói rồi.

Trần Tiểu Mễ nhìn tin, nói: "Này Vương gia cũng quá sốt ruột."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng không phải là sao."

Lục Lâm thầm nghĩ, hắn vốn đang muốn lại lưu Tiểu Mạch hai năm đâu, Kỷ Vân An kia phụ thân, tựa hồ cũng không nóng nảy, còn chờ Kỷ Vân An hoàn toàn tỉnh ngộ, tiếp thu kinh đô danh môn quý nữ, loại tình huống này dưới, Vương gia một phong một phong thơ tới thúc giục, có điểm giống hoàng đế không vội thái giám cấp a!

Lục Lâm thầm nghĩ: Phía trước Vương gia ở chỗ này thời điểm, Vương phi không ngừng gởi thư thúc giục Vương gia trở về.

Bây giờ Vương gia đi trở về đi, không ngừng gởi thư, thúc giục Tiểu Mạch cùng Vân An đi kinh đô thành thân, cũng không biết này có tính không phong thuỷ thay phiên chuyển.

Lục Lâm thở dài, nói: "Nếu Vương gia lại gởi thư thúc giục, Tiểu Mễ ngươi vẫn là sớm một chút lên đường đi."

Vương gia có thể không cho Vương phi mặt mũi, bọn họ cũng không thể không cho Vương gia mặt mũi a!

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Vốn đang muốn chuẩn bị một ít trên đường ăn lương khô, bất quá, xem trước mắt tình huống này, chỉ có thể nhiều mang điểm bạc, ở trên đường mua ăn."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Vậy ở trên đường mua đi, đồ vật sao, vẫn là mới mẻ ăn ngon."

Lục Lâm thầm nghĩ: Nơi này vốn dĩ mỹ thực cũng có rất nhiều, trong hoàng cung ngự trù kia cũng là các tay nghề tinh vi.

+

Sa huyện mỹ thực sao, chủ yếu là thắng ở cách làm tương đối mới lạ.

------oOo------

Chương 154: Lên đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thu thập thứ tốt, Trần Tiểu Mễ đoàn người liền chuẩn bị xuất phát.

+

Trần Tiểu Mạch giúp đỡ khuân vác đồ vật, Ngụy Kỳ Ngọc ở bên cạnh tham đầu tham não.

Nguyên Bảo bàn tiểu béo chân, ngồi ở trên ngạch cửa, mắt trông mong nhìn người khuân vác đồ vật.

Nguyên Bảo chống cằm, bỗng nhiên đem ánh mắt tỏa định ở Ngụy Kỳ Ngọc trên người.

Nguyên Bảo nhìn Ngụy Kỳ Ngọc một hồi, quai hàm càng ngày càng cổ, càng ngày càng cổ.

Ngụy Kỳ Ngọc xem Nguyên Bảo trừng mắt tròn tròn tròng mắt, nhìn chằm chằm vào hắn xem, theo bản năng thuận thuận chính mình đầu tóc, điều tra chính mình trên người hay không có không ổn.

Ngụy Kỳ Ngọc kiểm tra rồi một vòng, không phát hiện cái gì không thích hợp, vừa lòng mở ra cây quạt quạt gió.

Trần Tiểu Mạch từ Nguyên Bảo bên người đi qua, làm Nguyên Bảo túm một phen.

"Nguyên Bảo làm sao vậy?"

Nguyên Bảo nói khẽ với Trần Tiểu Mạch nói: "Tiểu thúc, gia hỏa kia lén lút."

Trần Tiểu Mạch hướng tới Ngụy Kỳ Ngọc nhìn thoáng qua, thầm nghĩ: Người này hình như là Kỷ Vân An bằng hữu tới, nhị ca nói, gia hỏa này là một con đại dê béo đâu.

"Hắn là Vân An ca ca bằng hữu a! "

Dê béo tổng không đến mức quá xấu.

Gia hỏa này thoạt nhìn, xác thật không giống như là cái người đứng đắn.

Ngụy Kỳ Ngọc dựng lỗ tai nghe Trần Tiểu Mạch cùng Nguyên Bảo nói chuyện, nghe được Nguyên Bảo nói hắn lén lút, tức khắc có chút không vui.

Ngụy Kỳ Ngọc đi tới Kỷ Vân An bên người, oán giận nói: "Vân An, cái kia tiểu quỷ nói ta lén lút."

Kỷ Vân An quét Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Ngươi xác thật lén lút."

Ngụy Kỳ Ngọc sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên, nói: "Ngươi nói bậy gì đó đâu."

"Ngươi vừa rồi vẫn luôn ở hướng Tiểu Mễ ca bên kia trong xe ngựa lén nhìn, nhìn không có hảo ý bộ dáng." Kỷ Vân An nói.

Ngụy Kỳ Ngọc: "......"

Hắn hình tượng có kém như vậy sao?

"Ta chính là nhìn xem huyện lệnh phu nhân mang theo cái gì ăn ngon mà thôi, ta nghe nói, Vương gia rời đi Sa huyện thời điểm, mang theo không ít huyện nha huân thịt, trở lại kinh đô lúc sau, khen không dứt miệng."

Kỷ Vân An nhìn Ngụy Kỳ Ngọc, mơ hồ cảm thấy dính thượng một cái đại phiền toái.

"Vậy ngươi nhìn đến thịt?"

Ngụy Kỳ Ngọc lắc lắc đầu, nói: "Này thật không có, bất quá, ta thấy được một phen cung, hình như là tuyết thiết cung, này cung rất lợi hại a! Người bình thường kéo không ra, ngươi kia đại cữu tử mang này ngoạn ý làm gì?"

Kỷ Vân An theo bản năng nói: "Này trên đường không yên ổn, dùng thượng sao? "

Trần Tiểu Mễ sẽ đem cung mang ra tới, Kỷ Vân An cũng có chút ngoài ý muốn.

Kỷ Vân An nghĩ thầm: Cái này đại cữu tử ra tới, thật đúng là hạng nặng võ trang.

Trần Tiểu Mễ thời trẻ là cái thợ săn, mấy năm nay tuy rằng sống trong nhung lụa, nhưng là, công phu tựa hồ cũng không có rơi xuống, quân doanh có đôi khi,

sẽ tổ chức quân nhân đi núi rừng bên trong săn thú, gần nhất có thể rèn luyện thân thủ, mà đến, săn đến thức ăn cũng có thể thêm vài đạo thịt đồ ăn.

Trần Tiểu Mễ có đôi khi sẽ đi theo cùng đi, cùng đi trước săn thú quân nhân đối Trần Tiểu Mễ tựa hồ bội phục thực.

Ngụy Kỳ Ngọc có chút lo lắng nói: "Ngươi kia đại cữu tử nhìn không tốt lắm chọc bộ dáng a!"

Kỷ Vân An ngó Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Ngụy Kỳ Ngọc gia hỏa này cư nhiên hiện tại mới xem ra tới Trần Tiểu Mễ không dễ chọc, thật là cái chày gỗ.

Tiểu Mễ ca, chính là người giết qua lão hổ a!

Chuẩn bị tốt sở hữu đồ vật, Trần Tiểu Mễ đoàn người liền lên đường.

Xe ngựa chậm rãi sử oa huyện nha, Trần Tiểu Mễ nhìn xa dần tiệm đi huyện nha, trong lòng hiện lên vài phần không tha.

Từ Lục Lâm ở rể bắt đầu, Trần Tiểu Mễ cùng Lục Lâm liền vẫn luôn đãi ở một khối.

Sớm đã thành thói quen bên người có Lục Lâm tồn tại, đột nhiên chia lìa, làm Trần Tiểu Mễ trong lòng có chút trống rỗng.

"Đại ca, ngươi không sao chứ." Trần Tiểu Mạch nhìn Trần Tiểu Mễ hỏi.

Trần Tiểu Mễ vươn tay, xoa xoa Trần Tiểu Mạch đầu tóc, nói: "Không có việc gì."

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Tiểu Mạch, trong lòng hiện lên vài phần ấm áp.

Chỉ chớp mắt, nhiều năm như vậy đi qua, bởi vì Tiểu Mạch tâm trí không được đầy đủ, Trần Tiểu Mễ vẫn luôn đem Tiểu Mạch trở thành hài tử dưỡng.

Chớp mắt, Tiểu Mạch đều phải gả chồng, Trần Tiểu Mễ nhịn không được suy nghĩ muôn vàn, nguyên bản hắn là muốn dưỡng Tiểu Mạch cả đời, kết quả, Tam đệ cũng tìm được người trong lòng.

....

Trần Tiểu Mễ vừa đi, Lục Lâm liền cảm giác trong nhà quạnh quẽ rất nhiều.

Nguyên Bảo cùng Trùng Trùng hai người không Trần Tiểu Mễ quản, suốt ngày vui vẻ, làm đến Lục Lâm sứt đầu mẻ trán.

"Cha, trong nhà đầu bếp nữ làm đồ ăn, không có tiểu thúc làm ăn ngon." Nguyên Bảo ngẩng đầu oán giận nói.

Lục Lâm quét Nguyên Bảo liếc mắt một cái, nói: "Ngươi đây là ảo giác, ngươi cảm thấy ngươi tiểu thúc làm đồ ăn tốt nhất ăn, thế cho nên, người khác làm đều không thể ăn."

Trên thực tế, hắn cũng cảm thấy không có Tiểu Mạch làm ăn ngon.

Tiểu Mạch tay nghề đã rèn luyện ra tới, thỏa thỏa đầu bếp cấp bậc.

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, cúi đầu, lại ăn một hơi, nói: "Xác thật không có như vậy ăn ngon."

"Ca ca nói rất đúng." Trùng Trùng mở to lưu viên đôi mắt nhìn Lục Lâm nói.

Lục Lâm nhìn cùng một trận chiến tuyến hai cái tiểu quỷ, hừ hừ, nói: "Có ăn liền không tồi, đừng kén cá chọn canh, cha ngươi ta giống ngươi lớn như vậy thời điểm, một ngày chỉ có một bữa cơm ăn, một cái trứng gà đều ăn không được."

Nguyên Bảo có chút khó hiểu nói: "Cha, ngươi vì cái gì không có trứng gà ăn bởi vì không có nhiều ít trứng gà."

"Cha, ngươi thật bổn a! Không có trứng gà nói, nhiều dưỡng mấy chỉ gà thì tốt rồi." Nguyên Bảo hét lên.

Lục Lâm: "......"

Dưỡng gà không cần uy a!

Dưỡng gà nhiều, xử lý lên, đã có thể phiền toái.

Trùng Trùng nhìn Lục Lâm, nói: "Cha thật bổn a! Ca ca, thật thông minh."

Lục Lâm: "......"

Này hai cái chết tiểu quỷ, căn bản là không hiểu nhân sinh khó khăn a!

"Mau ăn, không ăn liền bị đói, đương giảm béo, xem các ngươi một đám mặt viên a!"

Nguyên Bảo tràn đầy buồn bực trừng mắt nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, hồng hộc bái nổi lên cơm.

Lục Lâm xem hai cái tiểu hài tử ăn cơm, thầm nghĩ: Tiểu hài tử chính là không thể quán a! Càng quán càng làm ầm ĩ.

....

Thẩm Trì nhìn Trần Tiểu Thái, nói: "Đại ca đi rồi đâu."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy đại ca đi rồi, Nguyên Bảo cùng Trùng Trùng tựa hồ có chút làm ầm ĩ, A Trì, ngươi nếu là có rảnh nói, đi nha môn xem bọn hắn đi."

Nguyên Bảo còn hảo, Trùng Trùng tựa hồ không thể thích ứng đại ca đột nhiên không thấy, suốt ngày ầm ĩ không thôi, Lâm ca tựa hồ vì thế rất là đau đầu.

Tựa hồ còn la hét muốn đem Trùng Trùng bán đi, Trùng Trùng tựa hồ vì thế phi thường phẫn nộ, lấy Lục Lâm cho hắn làm súng bắn nước, làm Lục Lâm thân thủy.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Hảo."

....

Trần Tiểu Mễ bên này vừa động thân, Vương phủ bên kia phải tới rồi tin tức.

"Vương gia, đã lên đường."

Thành vương gia vừa lòng nói: "Cuối cùng là mở đường."

Hai cái như hoa như ngọc nữ nhân đi vào trong phòng.

"Vương gia, đối vị này trần tam thiếu thật đúng là chú ý a!" Vương phi Lâu thị nói.

"Đúng vậy Vương gia như thế nhớ thương, thiếp thân đều phải ghen ghét." Trắc phi Trang thị phụ họa nói.

Thành vương gia tức giận nói: "Các ngươi lung tung suy đoán cái gì đâu, ta chỉ là muốn ăn dê nướng nguyên con mà thôi."

Hai cái Vương phi chính trực thanh xuân niên thiếu, Thành vương gia lại không có cái gì hứng thú, vừa mới bắt đầu hai người nghe nói, có Trần Tiểu Mạch người này làm Vương gia tâm tâm niệm niệm nhớ thương, còn cảm thấy có chút ăn vị, kết quả, sau khi nghe ngóng phát hiện, cư nhiên chỉ là cái đầu bếp.

Vương gia đối Trần Tiểu Mạch quá chú ý, thế cho nên hai vị Vương phi tuy rằng biết, Vương gia chú ý như vậy cá nhân, là vì thỏa mãn ăn uống chi dục, vẫn là có chút ăn vị.

Vương phi thấy Thành vương gia sinh khí, cũng không loạn nói giỡn.

"Vương gia, ta nghe nói dê nướng nguyên con bị truyền bầu trời có, ngầm vô, thật sự có ăn ngon như vậy?"

Vương phi Lâu thị là Hoàng Hậu thân thích, ngẫu nhiên cũng tiến cung làm bạn Hoàng Hậu, ăn qua trong cung ngự thiện, Lâu thị thường lấy ăn qua trong cung ngự thiện vì vinh.

Vương gia phía trước cũng là thực thích trong cung ngự thiện, bất quá, Vương gia tuy rằng quý vì vương thúc, nhưng là, cũng không phải thời thời khắc khắc có thể ăn đến ngự thiện.

Từ đi qua một lần Sa huyện lúc sau, Vương gia lại giống như đối trong cung ngự thiện mất đi hứng thú, ngược lại đối Sa huyện mỹ thực nhớ mãi không quên, trầm mê với một nồi loạn hầm.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, Vương phi cũng là thực thích cái lẩu, bất quá, ăn nhiều Vương phi bỗng nhiên phát hiện, này cái lẩu cũng không có gì kỹ xảo, chính là đem bất đồng nguyên liệu nấu ăn đều phóng tới một cái trong nồi nấu.

Trắc phi Trang thị xem Thành vương gia đối Trần Tiểu Mạch như thế coi trọng, suy tư chờ Trần Tiểu Mạch tới, có thể cùng người này học điểm nấu cơm tay nghề.

Trang thị suy tư một chút, lại cảm thấy chính mình làm như vậy, quá ủy khuất, không suy xét.

....

Tuần phòng doanh.

Liễu Vân lấy tới mười trương Ôn Tuyền Quán miễn phí thể nghiệm khoán.

"Liễu tiên sinh, đây là Ôn Tuyền Quán nhập môn khoán sao? Có cái này là có

thể qua bên kia Ôn Tuyền Quán?"

Liễu Vân gật gật đầu, nói: "Không tồi, bất quá, có cái này khoán chỉ có thể vào đi phao suối nước nóng, muốn ở bên trong ăn cơm là không được liền tính như vậy, cũng rất khó được. "

"Liễu tiên sinh, này khoán là nơi nào tới a! "

"Trần nhị thiếu bên kia đưa."

"Liễu tiên sinh, cho ta một trương bái."

Liễu Vân thu hồi trên tay nhập môn khoán, nói: "Thứ này giá trị vài trăm văn tiền đâu, nơi nào có thể tùy tiện cho ngươi a! "

"Liễu tiên sinh, ngươi tổng không đến mức muốn một người ăn mảnh đi."

Liễu Vân mắt lé hoành hỏi chuyện người liếc mắt một cái, nói: "Này khoán tướng quân hữu dụng, muốn nói đến lập công, ai nhiệm vụ hoàn thành hảo liền đưa cho ai."

Một bên lão binh nhìn Liễu Vân, nói: "Như vậy phiền toái a!"

Liễu Vân thầm nghĩ: "Đúng vậy chính là như vậy phiền toái."

Vật lấy hi vi quý a!

Quá dễ dàng tới tay, này đó lính dày dạn ngược lại là không đem này khoán đương hồi sự.

Tiến Ôn Tuyền Quán muốn một lượng bạc, trong doanh địa cũng không nhiều ít binh lính bỏ được đi, có này khoán nói, nhưng thật ra có thể chậm rãi an bài phía dưới người qua đi thể nghiệm một phen.

Trong doanh địa người nghe nói, nhiệm vụ hoàn thành hảo có khen thưởng, nhất thời nhiệt tình mười phần.

Tuy là Kỷ Thành Khang cũng không dự đoán được Ôn Tuyền Quán dụ hoặc cư nhiên sẽ như thế to lớn.

....

"Vèo."

Trần Tiểu Mễ bắn ra một mũi tên, chuẩn xác bắn trúng một con hươu bào.

Trần Tiểu Mạch vỗ vỗ tay, có chút hưng phấn, nói: "Đại ca, ngươi thật lợi hại."

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Còn hảo, còn hảo."

Ngụy Kỳ Ngọc nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Này tiểu song nhi thật lợi hại a!

Thiện xạ, không trật một phát, một chút đều không giống cái song nhi, khó trách Sa huyện người sẽ cảm thấy ở sau lưng nói thầm Lục Lâm là cái sợ lão bà.

Trần Tiểu Mạch sinh cái đống lửa, đem hươu bào cấp nướng.

Trần Tiểu Mạch thở dài, nói: "Tại dã ngoại cũng quá không có phương tiện, chỉ có thể thịt nướng ăn, nếu là ở nhà nói, có thể đem hươu bào xoa rửa sạch sẽ sau, cắt miếng hồ, gia nhập rượu gia vị, nước tương, ớt đỏ bạo xào, làm thành bạo xào hươu bào thịt, kia mới ăn ngon đâu."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy tại dã ngoại quá không có phương tiện."

Trần Tiểu Mễ ăn hươu bào thịt, nhịn không được nghĩ tới Lục Lâm.

Trần Tiểu Mễ có chút lo lắng nghĩ Lục Lâm gia hỏa này nhưng quy mao, bắt bẻ đâu, hắn cùng Tiểu Mạch này vừa đi, cũng không biết Lục Lâm một người, có thể hay không thói quen.

Ngụy Kỳ Ngọc nghe Trần Tiểu Mễ cùng Trần Tiểu Mạch liêu thức ăn, nhịn không được dựng lên lỗ tai.

Hươu bào nướng hảo lúc sau, Trần Tiểu Mạch lấy ra phóng gia vị bình, vải lên gia vị, dã ngoại sinh hoạt rất là đau khổ, muốn ăn ngon một ít, cũng chỉ có thể dựa gia vị.

------oOo------

Chương 155: Vương phủ dương vòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ đám người một đường bôn ba, cuối cùng tới kinh đô.

Trần Tiểu Mễ này một đường đi đi dừng dừng, Thành vương gia đã sớm ở kinh đô chờ trông mòn con mắt.

Trần Tiểu Mễ đám người vừa đến kinh đô, đã bị lãnh tới rồi Vương phủ nhất nhất dương vòng.

Trần Tiểu Mễ nhìn dương vòng bên trong sức sống mười phần dương, có chút khâm phục nhìn Thành vương gia.

"Vương gia, ngài dưỡng không ít dương a!"

Thành vương gia cười cười, nói: "Đúng vậy, nơi này dương, các ngươi tùy tiện chọn, tuyển một cái thích hợp nướng đi."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Vì ăn dương, Thành vương gia thật đúng là lao lực tâm cơ a!

Nhiều như vậy dương, hẳn là không phải ngay từ đầu liền dưỡng tốt, mà là gần nhất dưỡng lên, cư nhiên dưỡng nhiều như vậy con dê.

Trần Tiểu Mễ đã sớm đoán trước tới rồi loại tình huống này, cũng đã sớm cùng Trần Tiểu Mạch đề qua, cho nên Trần Tiểu Mạch cũng biết tới kinh đô phải cho Vương gia nướng dương, cho nên bị yêu cầu đi nướng dương, cũng không ngoài ý muốn, chọn một con dê liền động thủ.

Tốt nhất dương, không cần quá phì, cũng không thể quá gầy, Vương phủ bên trong dương, phẩm tướng đều là thực tốt, bất quá, khả năng bởi vì thức ăn thật tốt quá, phổ biến có chút thiên béo.

Vương phủ Vương phi cùng Trắc phi đối với dê nướng nguyên con cũng rất tò mò, vì thế Trần Tiểu Mạch làm nướng dương thời điểm, bị người cấp vây xem.

Trần Tiểu Mạch có chút trì độn, đối Vương gia, Vương phi tôn quý thân phận, cũng không có bao lớn khái niệm, bị người vây xem, cũng không như thế nào.

Trải qua dài dòng hơn hai giờ, dê nướng nguyên con cuối cùng bị bưng lên Vương phủ bàn ăn.

Hai vị Vương phi đã chịu Vương gia cảm nhiễm, đối dê nướng nguyên con cũng tràn ngập chờ mong.

Vương gia tiếp đón mấy cái thân cận người, đem dê nướng nguyên con cấp phân thực.

Đợi mấy tháng, Thành vương gia rốt cuộc ăn tới rồi tâm tâm niệm niệm dê nướng nguyên con, một người liền xử lý một con đại chân dê, xương sườn thượng thịt cũng gặm không ít.

Dê nướng nguyên con xương sụn trải qua thời gian dài quay, lại mềm lại giòn, ăn lên cảm giác thập phần chi hảo.

Dê nướng nguyên con hương vị đối với lần đầu tiên ăn người mà nói, thập phần mới lạ, hai vị Vương phi cũng bất chấp hội trưởng béo, ăn không ít.

Vương gia trừ bỏ hai vị chính phi, trắc phi, còn có rất nhiều nhà kề, những người này liền thảm, chỉ phân đến một chút dê nướng nguyên con ăn.

....

Trần Tiểu Mạch đãi ở Vương phủ trong khách phòng, có chút buồn bực nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Đại ca, vị kia Vương gia thật quá mức, như vậy đại một con nướng dương, một ngụm cũng chưa phân cho chúng ta ăn."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Đối phương dù sao cũng là Vương gia, Vương phủ như vậy nhiều người đều không đủ ăn đâu, bọn họ muốn ăn nói, tùy thời có thể làm.

"Dê nướng nguyên con thứ này, ăn nhiều thượng hoả, kinh đô có rất nhiều ăn ngon đâu, ngươi không phải đã sớm tò mò kinh đô mỹ thực sao?"

"Ta mang ngươi đi ra ngoài ăn." Trần Tiểu Mễ nói.

Trần Tiểu Mạch có chút kích động nói: "Có thể chứ?"

"Đương nhiên."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Hắn mang theo một ngàn lượng bạc ra tới đâu, hẳn là

cũng đủ dùng đi.

Ăn no Thành vương gia, rốt cuộc lấy lại tinh thần nhớ tới Trần Tiểu Mạch như vậy cá nhân, bất quá, Trần Tiểu Mễ đã mang theo Trần Tiểu Mạch đi ra ngoài chơi.

Trần Tiểu Mễ một hồi tới, liền thu được Vương gia phát xuống dưới ban thưởng.

Trần Tiểu Mễ nguyên bản còn đối Vương gia có chút thành kiến, nhìn đến hai trăm lượng bạc, hỏa khí liền tiêu.

....

Trà lâu bên trong.

Ngụy Kỳ Ngọc ngồi ở Kỷ Vân An đối diện, có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi tức phụ, tiến cửa thành đã bị Vương gia tiếp đi rồi."

Kỷ Vân An gật gật đầu, tâm tình có chút cổ quái.

Kỷ Vân An đã nghe được, Trần Tiểu Mạch bị nghênh vào thành môn lúc sau, đầu tiên đi địa phương chính là Vương phủ dương vòng.

Vương gia này cách làm, cũng quá làm cho người ta không nói được lời nào, cũng may Vương gia này cách làm hẳn là chính là tham ăn, không có bẩn thỉu người ý tứ.

Trần Tiểu Mạch mấy ngày nay ở Vương phủ chính là nấu ăn, Kỷ Vân An có chút bất đắc dĩ nghĩ Vương gia thật đúng là thích Tiểu Mạch tay nghề, rõ ràng Vương phủ đầu bếp cũng không ít.

Trần Tiểu Mễ đem dê nướng nguyên con phương thuốc giao cho Thành vương gia.

Thành vương gia đại hỉ, cảm thấy chiếm Trần Tiểu Mễ tiện nghi, liền cấp Trần Tiểu Mạch chuẩn bị rất nhiều thêm trang, thậm chí hai vị Vương phi, cũng chuẩn bị không ít lễ vật.

Vương gia ban thưởng đồ vật, phẩm tướng đều là thực tốt, tùy tiện một kiện tiểu ngoạn ý, là có thể bán được mấy chục lượng.

Mấy ngày xuống dưới, Trần Tiểu Mạch liền thu được giá trị bảy tám trăm lượng đồ vật.

Trần Tiểu Mạch thu được đồ vật, đều làm Trần Tiểu Mễ cấp thu được Vương gia đông đảo ban thưởng, hai huynh đệ như là lão thử rớt vào lu gạo.

Trần Tiểu Mạch ở Vương phủ làm dê nướng nguyên con thời điểm, cho phép Vương phủ đầu bếp bàng quan, mấy ngày xuống dưới, Vương phủ đầu bếp không sai biệt lắm, đã học được dê nướng nguyên con cách làm.

Được dê nướng nguyên con cách làm Thành vương gia thập phần đắc ý, mỗi ngày ở nhà nướng dương, chiêu đãi bằng hữu.

Trần Tiểu Mễ nguyên bản còn cảm thấy Vương gia dưỡng nhiều như vậy dương, một chốc một lát ăn không hết.

Nhưng là, thực mau Trần Tiểu Mễ liền phát hiện chính mình nhiều lo lắng, Vương gia cả ngày ở Vương phủ bên trong đại bãi buổi tiệc, một ngày liền phải nướng rớt mấy chục con dê.

Một ngày mười con dê tiêu hao, hơn nữa mặt khác rượu và thức ăn, tiêu hao vẫn là thập phần kinh người.

Bất quá, Vương gia cũng không có hại, tiến đến ăn nướng dương người, cũng sẽ không không tay tới, phần lớn đều là mang theo hậu lễ.

Cứ như vậy, Vương gia chẳng những không mệt, ngược lại có kiếm, còn có thể kiếm không ít.

Bạc đảo vẫn là tiếp theo, Vương phủ có kinh đô địa phương khác ăn không đến dê nướng nguyên con, cũng là một kiện thập phần có mặt mũi sự tình.

Vương gia tựa hồ thập phần cao hứng, suốt ngày vội vàng mở tiệc chiêu đãi khách khứa, bất quá, Trần Tiểu Mễ ẩn ẩn có chút lo lắng.

Vương gia mượn Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An hẳn là mau chóng thành thân tên tuổi, đem Trần Tiểu Mạch kêu lên tới.

Bất quá, Trần Tiểu Mạch lại đây lúc sau, Vương gia tựa hồ hoàn toàn đem Tiểu Mạch muốn thành thân sự tình cấp quên mất, cả ngày vội vàng làm người làm nướng dương, khoe khoang Vương phủ thức ăn hảo.

Nhưng thật ra hai vị Vương phi, đối Tiểu Mạch hôn sự tương đối để bụng.

....

Triệu Hằng đãi ở nhà, tâm tình có chút phức tạp.

Trần Tiểu Mễ cùng Trần Tiểu Mạch tới rồi lúc sau, vẫn luôn ở tại Vương phủ, chính mình cái này song nhi tức phụ trông như thế nào, Triệu Hằng cũng chưa gặp qua.

Triệu Hằng tư tâm cảm thấy cái này song nhi tức phụ không hiểu quy củ, lại không thể nề hà.

Vương phủ gần nhất vẫn luôn ở mở tiệc chiêu đãi khách khứa, trong triều quan viên không ít đều đi qua Vương phủ, Triệu Hằng địa vị tương đối thấp, cũng liền không ai nghĩ đến muốn mời hắn.

Triệu Hằng một ít đồng liêu, đều nghe nói Trần Tiểu Mạch sự tình, cũng biết Trần Tiểu Mạch có thể làm dê nướng nguyên con.

Gần nhất có không ít người cùng Triệu Hằng hỏi thăm, hắn có hay không ăn qua dê nướng nguyên con.

Tuy rằng Vương gia mở tiệc chiêu đãi có không ít người, bất quá, đều là một ít quý nhân, kinh đô vẫn là giống Triệu Hằng như vậy tiểu nhân vật nhiều một ít.

Triệu Hằng bị dò hỏi mặt đỏ tai hồng, hắn liền Trần Tiểu Mạch mặt cũng chưa gặp qua, tự nhiên cũng chưa từng ăn qua dê nướng nguyên con.

Liễu Thanh Mi đối với Triệu Hằng oán giận, nói: "Tướng công a! Trần Tiểu Mạch tới lúc sau, đều còn không có tới bái kiến qua đâu, song nhi này đầu óc thật đúng là có chút không rõ ràng lắm a!"

Triệu Hằng công tác không có gì nước luộc, thời trẻ còn có thể dựa Kỷ Tuyết của hồi môn chống đỡ, bất quá, mấy năm trước liền hoa không sai biệt lắm.

Trong nhà mấy năm nay chỉ duy trì mặt ngoài ngăn nắp, nội bộ nhật tử lại lướt qua càng khổ.

Liễu Thanh Mi cấp Triệu Hằng sinh nhi tử Triệu Thanh Hà đang ở đọc sách, chi tiêu cũng là rất lớn.

Liễu Thanh Mi thời trẻ đem Triệu Hằng mê đầu óc choáng váng, đảo cũng hống đến Triệu Hằng cho nàng không ít tiền, bất quá, mấy năm gần đây, Triệu Hằng chính mình cũng không có tiền, cho nàng tiền, cũng liền càng ngày càng ít.

Liễu Thanh Mi nghe nói, Trần Tiểu Mạch vẫn luôn ở Vương phủ, bởi vì Vương

gia thực thưởng thức thủ nghệ của hắn, cho không ít ban thưởng, thậm chí, Vương phi cùng trắc phi cũng cho không ít đồ vật, không cấm ghen ghét không thôi.

Liễu Thanh Mi nguyên bản còn cảm thấy Kỷ Vân An đầu óc xảy ra vấn đề, cưới cái đồ ngốc, bây giờ lại bỗng nhiên cảm thấy Kỷ Vân An gia hỏa này tính kế thâm a!

Có thể đạt được Vương gia coi trọng nói, chỉ là cưới một cái đồ ngốc, lại tính cái gì?

Nghe nói, Trần gia huynh đệ tựa hồ rất có tiền.

Triệu Hằng hắc mặt, nói: "Kia tiểu song nhi có Vương gia chống lưng đâu, tự nhiên bất chấp chúng ta."

....

Trần Tiểu Mễ mang theo Trần Tiểu Mạch đi tới một gian quần áo cửa tiệm.

"Đại ca, nơi này quần áo rất đẹp a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mễ nhìn xiêm y trong tiệm quần áo, có chút dời không ra ánh mắt, kinh đô nơi này là người giàu có tụ tập nơi, xiêm y cửa hàng đều cùng nơi khác không giống nhau, bố cửa hàng bên trong quần áo, nhan sắc tươi sáng, kiểu dáng hảo, tính chất cũng là nhất đẳng nhất, bên địa phương tưởng mua như vậy đẹp quần áo, rất khó mua được, bất quá, tương đối giá cả có chút quý.

Phía trước Tiểu Thái trở về thời điểm, liền mang theo không ít kinh đô vải vóc, quần áo trở về, cũng cấp Lục Lâm mang theo mấy thân.

Lục Lâm thực thích, bất quá thời gian dài xuyên xuống dưới, quần áo đều có chút cũ.

Trần Tiểu Mễ nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Thích cái gì quần áo, đi vào chọn đi."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Tiểu Mạch muốn thành thân, kinh đô nơi này, hảo những người này xem người đều là xem quần áo, quần áo tiền thật đúng là không thể tiết kiệm.

Trần Tiểu Mễ vừa mới thu Vương gia không ít bạc mấy trăm lượng bạc, vẫn là

thực bỏ được tiêu tiền.

Trần Tiểu Mễ cấp Lục Lâm cũng tuyển vài kiện quần áo.

Ở Trần Tiểu Mễ trong mắt, Lục Lâm vẫn là có chút nuông chiều từ bé, chịu không nổi đông lạnh cũng chịu không nổi nhiệt, biết Lục Lâm tới từ địa phương, có có thể đông ấm hạ lạnh đồ vật, Trần Tiểu Mễ có đôi khi, cũng lo lắng Lục Lâm quá độ quyến luyến trước kia sinh hoạt mà rời đi, tư tâm cũng hy vọng có thể cấp Lục Lâm càng tốt sinh hoạt.

Trần Tiểu Mễ hoàn toàn mua điên rồi, các loại đại nhân, tiểu hài tử một bộ mua mấy chục bộ, lập tức hoa hơn hai trăm lượng, thẳng đến phó xong trướng, Trần Tiểu Mễ mới bỗng nhiên như ở trong mộng mới tỉnh, chính mình giống như mua quá nhiều.

Đem vải vóc để vào xe ngựa bên trong, Trần Tiểu Mễ bỗng nhiên nghĩ tới Lục Lâm phía trước đề qua mua sắm cuồng, Trần Tiểu Mễ chà xát mặt, có chút mặt đỏ.

"Thanh Mi a! Đó chính là ngươi Vân An muốn cưới Trần Tiểu Mạch đi."

Liễu Thanh Mi nhàn đến nhàm chán, cùng khuê mật Từng thị ra tới chơi, lại không nghĩ rằng sẽ gặp được Trần Tiểu Mạch huynh đệ.

Liễu Thanh Mi xem bố cửa hàng mấy cái gã sai vặt, hỗ trợ dọn đồ vật, nhịn không được nhíu nhíu mày.

"Tựa hồ mua không ít a!" Từng thị nói.

Liễu Thanh Mi thầm nghĩ: Trần gia huynh đệ thân gia, xác thật phong phú a!

Cư nhiên một chút kiết mua nhiều như vậy, Liễu Thanh Mi bỗng nhiên có chút chua lòm.

Liễu Thanh Mi mấy năm gần đây tiền bạc có chút khẩn trương, đã hồi lâu không thêm vào bộ đồ mới, xem Trần Tiểu Mễ bó lớn bó lớn nhập hàng, trong lòng rất là hụt hẫng.

Từng thị nhìn Liễu Thanh Mi liếc mắt một cái, nói: "Thanh Mi, ngươi muốn hay không qua đi lên tiếng kêu gọi a!"

Liễu Thanh Mi lắc lắc đầu, nói: "Không cần."

Trần Tiểu Mễ cũng không phải cái gì cẩn thận người, hoàn toàn không có chú ý

tới Liễu Thanh Mi.

Trên thực tế, liền tính Trần Tiểu Mễ chú ý tới Liễu Thanh Mi, cũng sẽ không quan tâm người này là ai.

------oOo------

Chương 156: Thánh Thượng ban cho tiền thưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Vân An trở lại kinh đô lúc sau, lại ra một quyển sách yêu linh lục, chủ yếu giảng chính là nhân yêu tình chưa xong sự tình.

Tây Du Ký câu chuyện này, trải qua thời gian dài truyền bá, đã thành kinh đô người nghe nhiều nên thuộc chuyện xưa, tái hảo chuyện xưa, nghe nhiều, rất nhiều người đều đã không có gì hứng thú.

Kỷ Vân An tân ra yêu linh lục, lần thứ hai khơi mào không ít người lòng hiếu kỳ.

Thư trung các loại triền miên lâm li câu chuyện tình yêu, thắng được không ít nữ tử yêu thích.

Kỷ Vân An tìm được Vân Hiên trà lâu thiếu đông Triệu Hách.

Triệu Hách phi thường nhiệt tình nghênh đón Kỷ Vân An: "Kỷ thiếu a! Nghe nói, ngươi muốn thành thân, chúc mừng chúc mừng."

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Là muốn thành thân."

Thành thân nói, tiêu phí cũng là thực kinh người, Kỷ Vân An nhưng thật ra có chút tích tụ, bất quá, vẫn là cảm thấy có chút không đủ.

Kỷ Vân An muốn ở kinh đô mua cái phòng ở, từ Kỷ gia độc lập ra tới.

Kinh đô giá nhà cùng địa phương khác không giống nhau, sang quý thực.

Lão thái thái tựa hồ thực lo lắng hắn, muốn giúp hắn ra một bút thành thân phí dụng, bất quá, hắn mấy cái thúc thúc, bá bá liền không cao hứng.

Có thể chính mình giải quyết Kỷ Vân An cũng không nghĩ làm phiền lão nhân gia quá nhiều.

"Đây là ta tân ra yêu linh lục, đến lúc đó, lại muốn phiền toái Triệu Hách tiên sinh."

Triệu Hách cười cười, nói: "Không phiền toái, không phiền toái, cầu mà không được đâu."

Có Tây Du Ký vết xe đổ, Triệu Hách đối Kỷ Vân An này bổn yêu linh lục, cũng là ký thác kỳ vọng cao.

Năm đó, bởi vì Tây Du Ký Vân Hiên trà lâu nhưng đã phát một bút đâu, tuy rằng cách mấy năm, câu chuyện này đã có chút già rồi, nhưng vẫn là có rất nhiều trung thực người nghe.

"Vân An thiếu gia, ngươi cái kia vị hôn thê rất lợi hại a!"

Kỷ Vân An cười một chút, gần nhất Vương phủ dê nướng nguyên con phi thường hồng, nướng dương tựa hồ còn kinh động bệ hạ.

Nghe nói bệ hạ đã từng cải trang vi hành, tiến đến Vương phủ nhấm nháp dê nướng nguyên con, cũng không biết là thật là giả.

Nguyên bản tựa hồ rất nhiều người đều cảm thấy hắn muốn cưới Trần Tiểu Mạch chuyện này, có chút ngu xuẩn, hiện tại tựa hồ rất nhiều người đều cảm thấy hắn chiếm tiện nghi, rất có dự kiến trước.

"Tiểu Mạch vốn dĩ chính là rất lợi hại."

Triệu Hách cười cười, nếu là không nghe được có quan hệ Thánh Thượng cùng dê nướng nguyên con lời đồn đãi, Kỷ Vân An nói như vậy, Triệu Hách nhất định phải cảm thấy Kỷ Vân An là tình nhân trong mắt ra Tây Thi.

Bất quá, có Thánh Thượng lời đồn đãi ở, Triệu Hách cảm thấy Trần Tiểu Mạch đó là thật lợi hại.

"Vương gia giống như ban thưởng Tiểu Mạch không ít đồ vật."

Triệu Hách thầm nghĩ: Kỷ Vân An phụ thân, tựa hồ đối Tiểu Mạch rất là bất mãn, đối với hôn sự này, tựa hồ khoanh tay đứng nhìn chủ ý.

Phía trước, Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An đính hôn, Triệu Hằng liền không thiếu tỏ vẻ bất mãn. Bất quá Trần Tiểu Mạch có Vương gia làm hậu trường, cũng không cần để ý Triệu Hằng ý tưởng.

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Tiểu Mạch có tiền đó là Tiểu Mạch sự tình, thân là nam tử hắn hay là nên nỗ lực kiếm tiền dưỡng gia.

Hy vọng yêu linh lục có thể đại bán một bút, nói như vậy, làm hỉ sự cũng không cần bó tay bó chân.

Phía trước bán Tây Du Ký thời điểm, hắn vẫn là tay mơ, chuẩn bị không phải thực đầy đủ, nguyên bản Tây Du Ký hẳn là có thể bán càng nhiều tiền, lần này Kỷ Vân An chuẩn bị đầy đủ, đối tân ra yêu linh lục vẫn là rất có tin tưởng.

Triệu Hách phiên một chút yêu linh lục tiền tam chương, nói: "Thực không tồi chuyện xưa a! Quả nhiên, Vân An ngươi ra tay, chính là không giống bình thường."

Kỷ Vân An thầm nghĩ: Lần này chuyện xưa vẫn là Lục Lâm nói, bất quá, có chút rải rác.

Kỷ Vân An tổng hợp trước kia nhìn đến thoại bản chỉnh hợp một chút.

Kỷ Vân An cảm thấy yêu linh lục hẳn là so ra kém Tây Du Ký, bất quá, hẳn là cũng có thể bán không tồi.

Bắt được thoại bản, Triệu Hách liền đi tìm trà lâu thuyết thư tiên sinh.

Vân Hiên trà lâu năm đó thuyết thư tiên sinh đi ăn máng khác lúc sau, Triệu Hách lộng cái tân nhân không trâu bắt chó đi cày.

Trà lâu hiện tại thuyết thư tiên sinh, đúng là năm đó cái kia trúc trắc tân nhân, bất quá, mấy năm xuống dưới, người này đã rèn luyện ra tới, hơn nữa hắn năm đó là đệ nhất cái giảng Tây Du Ký câu chuyện này người, dính Tây Du Ký quang, rất có uy vọng.

Nghe được Kỷ Vân An cầm tân thoại bản lại đây, trong cửa hàng thuyết thư tiên sinh, cũng thập phần kích động.

....

Ngụy gia.

"Kỳ Ngọc, ngươi đi Sa huyện, có hay không cái gì thu hoạch a!" Ngụy phụ lưng đeo xuống tay, xụ mặt hỏi.

Ngụy Kỳ Ngọc gật gật đầu, nói: "Có a! Thu hoạch nhưng lớn."

Hắn đi qua Ôn Tuyền Quán, còn ăn dê nướng nguyên con, kiến thức rất nhiều không giống nhau đồ vật đâu.

Ngụy phụ hừ hừ, không sảng khoái nói: "Đều có chút cái gì thu hoạch a!"

Ngụy Kỳ Ngọc có chút xấu hổ nói: "Không phải cái gì đại thu hoạch, không đáng giá nhắc tới."

Ăn, chơi loại sự tình này nói ra, cũng chính là tìm mắng.

"Suốt ngày chính sự không làm, liền biết chơi, Kỷ Vân An tiểu tử này, tuổi còn trẻ, đã kiếm rất nhiều tiền."

Ngụy Kỳ Ngọc gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Bất quá, Vân An hắn kia không phải không có biện pháp sao? Hắn nghèo a! Ta có lão cha ngươi a!"

Kỷ gia nhưng thật ra có tiền, bất quá, còn không có phân gia đâu, tiền tài đều ở mấy cái lão nhân trong tay, Kỷ Vân An muốn bạc nói, chỉ có thể chính mình tới.

Ngụy phụ hận sắt không thành thép nói: "Ngươi cái hỗn trướng đồ vật."

Ngụy Kỳ Ngọc chống cằm, nói: "Kỷ Vân An gần nhất cái kia yêu linh lục, tựa hồ cũng bán không tồi a!"

Ngụy phụ gật gật đầu, nói: "Hẳn là đã bán đi thượng làm sách, tiểu tử này hẳn là lại kiếm lời không ít tiền, nghe nói, hắn ở kinh đô tìm kiếm tòa nhà, chỉ sợ là tưởng cùng Trần Tiểu Mạch từ Kỷ gia dọn ra tới."

Ngụy Kỳ Ngọc có chút kinh ngạc nói: "Như vậy a!"

Ngụy Kỳ Ngọc trở về kinh đô lúc sau, vội vàng tìm kinh đô bằng hữu khoác lác, đối với Kỷ Vân An bên kia tình huống, còn không phải quá rõ ràng.

Ngụy Kỳ Ngọc thầm nghĩ : Trần Tiểu Mạch tình huống tương đối đặc thù, Kỷ gia lão nhân đã tính khai sáng, nhưng là, Kỷ gia dù sao cũng là đại gia tộc, bên trong vẫn là thực phức tạp, Trần Tiểu Mạch hẳn là chống đỡ không được.

Ngụy phụ hận sắt không thành thép nhìn Ngụy Kỳ Ngọc, nói: "Ngươi nhìn xem nhân gia, tuổi còn trẻ, liền suy xét ở kinh đô trí tòa nhà."

Ngụy Kỳ Ngọc cười cười, nói: "Cha, ta nhưng thật ra muốn trụ đi ra ngoài đâu, này không phải sợ ngươi một người tịch mịch sao?"

Ngụy phụ mắng: "Ngươi cái tiểu tử thúi, nghe nói, Sa huyện cái kia dê nướng nguyên con không tồi, ngươi sẽ làm sao?"

"Sẽ không." Ngụy Kỳ Ngọc không cần nghĩ ngợi nói.

Ngụy phụ trừng mắt nhìn Ngụy Kỳ Ngọc liếc mắt một cái, nói: "Đồ vô dụng."

Ngụy Kỳ Ngọc: "......"

Hắn lại không phải đầu bếp, sẽ không làm thực bình thường đi.

"Cha, ngươi nếu là muốn ăn dê nướng nguyên con, ta đi tìm Tiểu Mễ ca thảo chút gia vị tới? Hắn là cũng có thể làm ra kia một chút hương vị."

Ngụy Kỳ Ngọc nhưng thật ra muốn thỉnh Tiểu Mạch tới làm dương, bất quá, nhân gia là Vương gia tòa thượng tân, làm Vương gia đã biết, Vương gia có khả năng không cao hứng.

....

Vài ngày sau, Thành vương gia đem Trần Tiểu Mễ kêu lại đây, cho Trần Tiểu Mễ một ngàn lượng bạc.

Trần Tiểu Mễ có chút kích động nói: "Vương gia, ngài quá khách khí, ngươi đã tặng chúng ta không ít đồ vật, ta cùng Tiểu Mạch chịu chi hổ thẹn."

Trần Tiểu Mễ đối một ngàn lượng bạc vẫn là thực đỏ mắt, bất quá, vô công bất thụ lộc, thu nhiều, Trần Tiểu Mễ cũng sẽ cảm giác chột dạ.

Thành vương gia phe phẩy cây quạt, nói: "Đều không phải là như thế, này bạc là Thánh Thượng đưa."

Trần Tiểu Mễ có chút kinh ngạc nói: "Thánh Thượng?"

Vương gia cùng hoàng đế vẫn là kém không ít, chợt nghe được Thánh Thượng, Trần Tiểu Mễ trái tim nhịn không được đập bịch bịch.

Thành vương gia gật gật đầu, nói: "Thánh Thượng trước đó vài ngày, tới Vương phủ cải trang vi hành, ăn dê nướng nguyên con lúc sau, cũng cảm thấy không tồi, Thánh Thượng cảm thấy Trần thiếu các ngươi có thể nghiên cứu ra như vậy mỹ thực, công ở xã tắc, cho nên, thưởng một ngàn lượng bạc xuống dưới."

Trần Tiểu Mễ có chút kinh ngạc nói: "Đây là Thánh Thượng ban thưởng a! Thánh Thượng cũng ăn qua dê nướng nguyên con."

Thành vương gia gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Thánh Thượng thực thích dê

nướng nguyên con đâu."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Năm đó, Lục Lâm giao ra khúc viên lê thời điểm, tựa hồ cũng chỉ tới tay hai ngàn lượng bạc a!

Muốn nói công ở xã tắc, khúc viên lê mới là công ở xã tắc, thứ này mở rộng lúc sau, mấy năm nay lương thực sản lượng đều có điều đề cao đâu.

So sánh với dưới, dê nướng nguyên con nói, bất quá là thỏa mãn một ít quan to quý tộc ăn uống chi dục.

Đương nhiên, Thánh Thượng có lẽ không phải như vậy nghĩ, khúc viên lê tuy rằng làm một ít nông dân nhẹ nhàng không ít, nhưng là cùng quân thượng không nhiều lắm quan hệ, liền tính rất nhiều địa phương mất mùa, kinh đô quý nhân làm theo cẩm y ngọc thực, thịt cá không thiếu.

Khúc viên lê là cho nông dân dùng, dê nướng nguyên con quân thượng cũng là có thể lấy tới nếm thức ăn tươi.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Thánh Thượng quá khích lệ, dê nướng nguyên con bất quá một đạo đồ ăn, không coi là cái gì."

Thành vương gia không cho là đúng nói: "Này nhưng nói không chừng, Thánh Thượng ý tứ là, muốn đem dê nướng nguyên con liệt vào quốc đồ ăn, ngoại bang đặc phái viên lại đây nói, cũng làm cho bọn họ mở mở mắt, làm cho bọn họ biết quốc gia của ta đồ ăn phẩm bác đại tinh thâm."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Như vậy nghe tới, dê nướng nguyên con tựa hồ thật sự rất lợi hại.

Biết bạc là Thánh Thượng ban thưởng, Trần Tiểu Mễ thực tự nhiên đem bạc nhận lấy.

Trần Tiểu Mễ khi còn nhỏ nghèo đối bạc xem thực trọng, mấy năm nay, tuy rằng quá giàu có, nhưng là, ai cũng sẽ không ngại bạc thiêu tay a!

"Đúng rồi, Tiểu Mạch hôn sự, có hay không định ra tới a!"

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Vương gia cư nhiên còn nhớ rõ Tiểu Mạch hôn sự thật sự là quá tốt, hắn còn nghĩ rằng được dê nướng nguyên con cách làm Vương gia, đã sớm đem việc này cấp đã quên đâu.

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Còn không có đâu."

Đại gia tộc muốn thành hôn, vẫn là thực phiền toái, đầu tiên chính là muốn tìm cái ngày hoàng đạo, còn có một loạt sự tình muốn bận việc.

Kỷ gia bên kia nhưng thật ra nhìn trúng ba cái nhật tử, bất quá, sớm nhất một cái, cũng muốn ở hai tháng sau.

Trần Tiểu Mễ cân nhắc, trong ngắn hạn hắn tựa hồ là không thể quay về Sa huyện.

Ra tới thời điểm, Trần Tiểu Mễ cũng không biết thành cái thân muốn thời gian dài như vậy, Trần Tiểu Mễ không cấm có chút lo lắng Lục Lâm.

Thành vương gia gật gật đầu, nói: "Thành thân việc này quan hệ trọng đại, là hẳn là thận trọng một ít."

....

Kỷ Vân An yêu linh lục, lần thứ hai khiến cho một trận oanh động.

Lần này Kỷ Vân An chuẩn bị tương đối đầy đủ, tuy rằng yêu linh lục ở chuyện xưa tính thượng kém cỏi Tây Du Ký rất nhiều, bất quá, bán nhưng thật ra thực không tồi.

Yêu linh lục bên trong, ghi lại không ít si nam oán nữ chuyện xưa.

Ở theo đuổi tự lập tự cường hiện đại, như vậy chuyện xưa dần dần bị đào thải ra đi, bất quá, ở phong kiến lễ giáo thịnh hành cổ đại này đó chuyện xưa nhưng thật ra thực phù hợp nơi này khuê phòng tiểu thư yêu thích.

Yêu linh lục bên trong, có không ít hồ ly chuyện xưa.

Chuyện xưa bên trong hồ ly tinh, bị miêu tả có tình có nghệ, làm đến kinh đô không ít phú quý nhân gia đều dưỡng nổi lên hồ ly, bạch hồ ly thị trường bay nhanh dâng lên.

Kỷ Vân An yêu linh lục không bao lâu, liền bán đi một ngàn nhiều sách, nhập trướng không sai biệt lắm một ngàn nhiều hai.

Triệu Hách có chút hâm mộ nhìn Kỷ Vân An liếc mắt một cái, nói: "Kỷ thiếu, ngươi này kiếm tiền tốc độ thật đúng là mau a!"

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Còn hảo đi."

Triệu Hách nhìn Kỷ Vân An, nói: " Kỷ thiếu ngươi thoại bản viết không tồi, bất quá, vẫn là việc học càng vì quan trọng."

Kỷ Vân An gật gật đầu, nói: "Nhiều chút thiếu đông nhắc nhở, ta minh bạch."

Không ít đại nho đều cảm thấy tất cả toàn hạ phẩm, duy có đọc sách cao, hắn viết thoại bản thứ này tuy rằng được hoan nghênh, nhưng là, rất nhiều người đều cảm thấy đăng không được nơi thanh nhã, bất quá, ai làm hắn có chút thiếu tiền đâu.

Triệu Hằng nghe nói yêu linh lục sự tình, một trận khó chịu, cảm thấy Kỷ Vân An không làm việc đàng hoàng, trầm mê với một ít kỳ kỳ quái quái quỷ quái chuyện xưa, lãng phí chính mình tài hoa.

Triệu Hằng khó chịu rất nhiều, cũng có chút ghen ghét, Kỷ Vân An quỷ quái chuyện xưa, thâm chịu trong triều quý nhân yêu thích.

Hậu cung phi tần cùng Thái Hậu đều thực thích hắn đứa con trai này viết chuyện xưa, trừ cái này ra, Kỷ Vân An còn dựa vào này đó chuyện xưa đại lượng gom tiền.

Triệu Hằng xem qua trà lâu bán ra thoại bản rầm rộ, rất nhiều người đều là vài quyển một mua, hẳn là không thiếu kiếm.

"Vân An gần nhất bán thư, tựa hồ kiếm lời không ít a! " Liễu Thanh Mi nói.

Triệu Hằng rầu rĩ nói: "Nghe nói, hắn là vì cái kia tiểu song nhi, gom góp sính lễ đâu."

Bất quá là cái ngốc tử thôi, nơi nào dùng như thế lo lắng.

Liễu Thanh Mi cau mày, trong lòng ghen ghét lợi hại.

"Ta nghe nói, vị kia tiểu song nhi làm dê nướng nguyên con, doanh được Thánh Thượng coi trọng? Thánh Thượng ban thưởng một ngàn lượng bạc?"

Vương gia giao bạc cấp Trần Tiểu Mễ thời điểm, Vương phủ có hạ nhân ở đây, này tin tức một chút liền truyền ra tới.

Triệu Hằng gật gật đầu.

Nghe nói, dê nướng nguyên con đã bị định làm quốc đồ ăn, trong cung ngự trù đã bắt được Lục Lâm dê nướng nguyên con phối phương, trong cung ngự trù, gần nhất đang ở nghiên cứu cải tiến công tác.

Rõ ràng chỉ là cái đồ ngốc mà thôi, có thể doanh đến Vương gia coi trọng, đã không biết là thiêu mấy đời cao hương, không nghĩ lại là liền vị nào đều kinh động.

Thành vương gia bất quá là vị nhàn tản Vương gia, vị nào mới là thiên hạ chi chủ a!

------oOo------

Chương 157: Phân cách hai nơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Mễ nhìn yêu linh lục, nói: "Kỷ Vân An gia hỏa này, thật đúng là lợi hại đâu."

Trần Tiểu Mễ cũng học biết chữ, yêu linh lục thượng đại bộ phận tự, Trần Tiểu Mễ đều là nhận được.

Trần Tiểu Mễ phiên một chút yêu linh lục.

Yêu linh lục bên trong chuyện xưa, có hơn phân nửa hắn đều nghe Lục Lâm giảng quá, bất quá, Kỷ Vân An đầu bút lông không tầm thường, từ Kỷ Vân An trau chuốt quá chuyện xưa, tựa hồ càng thêm xuất sắc một ít.

Trần Tiểu Mễ vuốt cằm, thầm nghĩ: Kỷ Vân An không hổ là thanh niên tài tuấn, vẫn là có vài phần trình độ, bất quá, vẫn là Lục Lâm càng thêm lợi hại một ít.

Trần Tiểu Mạch nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Đại ca, chúng ta đi quán trà nghe diễn đi."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hảo a."

Kinh đô trà lâu là phi thường ra danh, lớn nhỏ trà lâu mỗi ngày đều có rất nhiều người đi nghe diễn, Trần Tiểu Thái phía trước trở về Sa huyện, cũng không thiếu nhắc tới kinh đô trà lâu.

Trần Tiểu Mễ tới kinh đô lúc sau, vẫn luôn đều vội thực, cũng không có rảnh rỗi đi tiêu dao.

Trần Tiểu Mễ mang theo Trần Tiểu Mạch đi Vân Hiên trà lâu.

Vân Hiên trà lâu bên trong thuyết thư tiên sinh thập phần lợi hại, kể chuyện xưa đầy nhịp điệu, thường thường là có thể doanh đến mãn đường reo hò.

Trần Tiểu Mạch ăn điểm tâm, nói: "Đại ca, người này kể chuyện xưa rất êm tai."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nghĩ thầm: Người này kể chuyện xưa trình độ, tựa hồ là muốn so Lục Lâm mạnh hơn rất nhiều.

Đồng dạng chuyện xưa, người này nói lên tới sinh động, Lục Lâm nói lên tới, liền không có như vậy lên xuống phập phồng.

Bất quá, cũng có khả năng là không khí nguyên nhân, ở quán trà bên trong nghe chuyện xưa, càng thêm có bầu không khí

"Lâm ca kể chuyện xưa thực nhàm chán a!" Trần Tiểu Mạch phủng mặt nói.

Trần Tiểu Mễ rầu rĩ nói: "Kia không giống nhau, đối phương là thuyết thư tiên sinh sao."

Nhân gia là dựa vào kể chuyện xưa ăn cơm, Lục Lâm liền không giống nhau, Lục Lâm là có đại chí hướng người.

....

Lục Lâm đãi ở huyện nha bên trong, có chút buồn bực nhìn sắc trời.

Chiều hôm buông xuống, mắt thấy một ngày là lại muốn đi qua.

"Cha, Tiểu Mễ cha hôm nay cũng không trở về a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Một chốc một lát, tựa hồ là sẽ không trở lại, gia đình giàu có thành thân, chính là thích lễ nghi phiền phức, mọi chuyện đều phải tuần hoàn quy củ.

Năm đó, hắn cùng Trần Tiểu Mễ làm hỉ sự liền đơn giản nhiều, một trương ván cửa liền nâng vào cửa.

Tuy nói, lúc ấy nhìn thê thảm một ít, nhưng là, thật là phương tiện a!

Đôi mắt một bế trợn mắt, hôn sự liền kết thúc.

"Cha, Tiểu Mễ cha khi nào trở về a?"

Lục Lâm rầu rĩ nói: "Chờ xem, tổng hội trở về."

"Cha, Tiểu Mễ cha có phải hay không chê ngươi quá tỏa, tìm được càng tốt, không trở lại a!" Nguyên Bảo hỏi.

Lục Lâm cho Nguyên Bảo một cái bạo lật, tức giận nói: "Không hảo hảo đọc sách, cả ngày nghĩ đông nghĩ tây chút thứ gì a!"

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, nói: "Ta nghe kịch nam thường xuyên có như vậy chuyện xưa a!"

Lục Lâm bĩu môi, không có Trần Tiểu Mễ nhìn hai cái tiểu quỷ, đều tiếp xúc chút thứ gì a!

"Các ngươi hai cái, sách thánh hiền không đọc, liền biết nghe chuyện xưa?"

Nguyên Bảo trừng lớn mắt, nói: "Cha, chính ngươi cũng không thích đọc sách thánh hiền a! Ta xem ngươi vừa thấy Tứ Thư Ngũ Kinh, liền ngủ gà ngủ gật."

Lục Lâm: "......"

Này cũng không có biện pháp, ai làm viết thư người thích cố lộng huyền hư đâu, văn chương sao, hay là nên càng bạch thoại càng tốt.

"Các ngươi lão cha ta chính là thực ưu tú, so ngươi lão cha ưu tú người nhưng không hảo tìm, các ngươi Tiểu Mễ cha tuyệt đối sẽ không di tình biệt luyến." Lục Lâm có chút đắc ý nói.

Nguyên Bảo cùng Trùng Trùng hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó đồng thời quay đầu, thẳng lăng lăng nhìn Lục Lâm. 😂😂

Lục Lâm bị hai cái tiểu quỷ xem có chút e lệ.

"Nhìn cái gì mà nhìn, ăn cơm."

Nguyên Bảo nhìn Lục Lâm, kiên trì không ngừng nói: "Cha, Tiểu Mễ cha, rốt cuộc khi nào trở về a! Ngươi còn chưa nói đâu."

"Nhanh, nhanh." Lục Lâm thuận miệng có lệ nói.

Nguyên Bảo phồng lên quai hàm, nhìn Lục Lâm, nói: "Ngươi phía trước cũng là nói như vậy, bất quá, căn bản chính là gạt người."

Lục Lâm rầu rĩ nghĩ, hai cái tiểu tử thúi, thật đúng là phiền toái a!

Trước mắt đã bắt đầu mùa đông, đại tuyết phong sơn, lộ cũng không dễ đi, phải về tới hẳn là cũng là chờ mùa xuân, liền tính Tiểu Mễ muốn ở mùa đông trở về,

Lục Lâm cũng là không yên tâm.

....

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch hôn sự, làm được tính đơn giản.

Trần Tiểu Mễ cảm thấy hôn nhân việc, quan trọng nhất chính là lưỡng tình tương duyệt, đến nỗi, hôn sự kia đều là làm cấp người ngoài xem, Tiểu Mạch cái này trạng huống, cũng không cần quá mức rêu rao.

Trần Tiểu Mễ ở hôn sự cùng ngày, gặp Kỷ Vân An phụ thân cùng mẹ kế.

Kỷ Vân An phụ thân xem bọn họ huynh đệ ánh mắt, rất là không tốt, mang theo vài phần coi khinh hương vị.

Đến nỗi Kỷ Vân An kia mẹ kế, trang điểm hoa hòe lộng lẫy, nhìn cũng không phải cái gì thiện tra.

Trần Tiểu Mễ cũng không như thế nào để ý tới hai người, nhìn đến Kỷ Vân An phụ thân, mẹ kế, Trần Tiểu Mễ liền có chút cảm kích Kỷ Thành Khang, còn hảo?

Kỷ Thành Khang đem Kỷ Vân An mang ra Triệu gia, Trần Tiểu Mạch cũng không cần ở Triệu Hằng trước mặt tẫn hiếu, nhưng tỉnh không ít chuyện đâu.

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch hôn sự tuy rằng làm đơn giản, nhưng là, vẫn là thực long trọng, Vương phi cùng trắc phi đều tặng thêm trang, đưa gả thời điểm, vài xe sính lễ, cũng là thực đoạt người tròng mắt.

Hôn sự qua đi, Trần Tiểu Mễ cùng Trần Tiểu Mạch liền dọn tới rồi Kỷ Vân An tân mua trong nhà.

Bởi vì dân cư thiếu, Kỷ Vân An tân mua tứ hợp viện rất nhỏ, tuy rằng tiểu, bất quá, ngũ tạng lục phủ, mọi thứ đều toàn, bên trong gia cụ bài trí đều rất xa hoa

....

Trần Tiểu Mễ nhìn ngoài cửa sổ tuyết trắng, nói: "Một chốc một lát trở về không được a!"

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Tiểu Mễ ca, nếu trở về không được, vậy các ngươi liền trước tiên ở kinh đô trụ hạ đi, ta sẽ làm người mang tin cấp Lục đại nhân."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Cũng đúng đi."

Kỷ Vân An cười cười, nói: "Kinh đô ăn tết thực náo nhiệt nga, Tiểu Mễ ca ngươi có thể lưu lại nhìn xem."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đã biết."

Trần Tiểu Mễ có chút không yên lòng Lục Lâm đám người.

Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An tân hôn yến nhĩ, hai người ở chung nhưng thật ra thập phần vui sướng.

Mùa đông như vậy thời tiết, nhất thích hợp ăn lẩu, kinh đô nguyên liệu nấu ăn tuy rằng có chút quý, nhưng lại rất là phong phú, chỉ cần bỏ được tiêu tiền, cái gì đều có thể mua được.

Kinh đô ăn tết thập phần náo nhiệt, còn thỉnh thoảng có gánh hát rong đáp đài hát tuồng, đáng tiếc chính là, Lục Lâm cùng Nguyên Bảo, Trùng Trùng đều không ở Trần Tiểu Mễ bên người, Trần Tiểu Mễ luôn là sẽ cảm thấy tiếc nuối.

....

Lục Lâm ở Sa huyện đợi một cái mùa đông, rốt cuộc ở đầu xuân thời điểm, đem Trần Tiểu Mễ đón trở về.

Bất quá, Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An tân hôn yến nhĩ, còn muốn ở kinh đô ở lâu một đoạn thời gian.

"Đã trở lại a!"

Nhìn đến Trần Tiểu Mễ trở về, Lục Lâm nhịn không được có chút kích động.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ngươi giống như gầy a!"

Lục Lâm xoa xoa mặt, nói: "Khả năng đi."

Hai cái tiểu tử thúi làm ầm ĩ hắn liền giác đều ngủ không tốt, tự nhiên liền gầy một ít.

"Ngươi giống như cũng gầy, ta không phải nói sao? Không cần ngại kinh đô giá hàng quý, không phải sợ tiêu tiền sao?" Lục Lâm có chút đau lòng nói.

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Không có gầy a!"

Trần Tiểu Mễ có chút chột dạ,hắn ở kinh đô thời điểm, ăn ngon uống tốt, tựa hồ còn béo điểm.

Bất quá, đầu xuân lúc sau, hắn vội vã trở về, đồ vật cũng không chuẩn bị đầy đủ hết, ven đường cũng thường xuyên tìm không thấy địa phương nào tiếp viện, trên đường ăn rất kém cỏi, không có gì ăn uống, có thể là gầy điểm.

"Cho ngươi xem cái đồ vật."

Trần Tiểu Mễ mở ra tay nải, Lục Lâm thấy được một thỏi thỏi tạo hình xinh đẹp quan bạc.

Lục Lâm ngày thường tiếp xúc đến bạc, phần lớn tạo hình xấu xí, hơn nữa, mặt trên còn thường xuyên có dấu cắn chờ ấn ký, mà Trần Tiểu Mễ tay nải bên trong bạc, xuất từ ngân khố, một lần nữa chế tạo qua, một thỏi năm mươi lượng, mỗi thỏi bạc tử đều lớn lên không sai biệt lắm giống nhau như đúc, bạc thoạt nhìn bụ bẫm, rất là vui mừng.

"Đây là nơi nào tới?" Lục Lâm hỏi.

"Vì dê nướng nguyên con sự tình, quân thượng ban thưởng." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm sắc mặt cổ quái nói: "Hoàng Thượng, cư nhiên có ban thưởng xuống dưới, thật làm người ngoài ý muốn a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Bất quá, bệ hạ cũng là người sao, là cá nhân luôn là sẽ thích ăn cái gì."

Lục Lâm gật gật đầu, tràn đầy cảm thán nói: "Thật là hoàng ân mênh mông cuồn cuộn a!"

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Có thể là đi."

"Trước mắt, không có gì sự tình, chúng ta đi Ôn Tuyền Quán một chuyến đi." Lục Lâm nói.

Khó được Trần Tiểu Mễ đã trở lại, Lục Lâm cảm thấy có thể hảo hảo nghỉ ngơi tu tập.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hảo a! Ta ven đường trở về, nghe được không ít người đàm luận chúng ta nơi này Ôn Tuyền Quán đâu."

Ôn Tuyền Quán thanh danh, tựa hồ đã truyền cực lớn, mùa đông thời điểm, Ôn

Tuyền Quán bên kia sinh ý tựa hồ thực không tồi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Mùa đông thời điểm, nhưng thật ra có rất nhiều người đi Ôn Tuyền Quán."

Lục Lâm còn có chút lo lắng mùa đông sẽ không sinh ý, bất quá, trên thực tế, kẻ có tiền vẫn là rất nhiều.

Đi Ôn Tuyền Quán đường xá có chút xa xôi, còn nảy sinh kiệu phu sinh ý.

Dùng cỗ kiệu đưa lên đi nói, yêu cầu hoa một trăm văn tiền, dùng cỗ kiệu đưa xuống dưới tiện nghi một ít, cũng muốn 80 văn.

Ham ăn biếng làm kẻ có tiền còn rất nhiều, kiệu phu sinh ý rất tốt, một ngày nếu là có thể đi hai tranh, một cái kiệu phu cũng có thể phân đến 90 văn tiền, đối một ngày kiếm mười mấy tiền hương người mà nói, 90 văn chính là bút khó lường con số.

Bất quá, gánh cỗ kiệu sống không phải mỗi ngày có, có đôi khi một ngày cũng chờ không tới một cái muốn cỗ kiệu khách nhân, hơn nữa, này sống cũng không phải người thường có thể làm.

Lục Lâm ngâm mình ở trong ao, có chút say mê nói: "Thật là thoải mái a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ta nghe nói, Kỷ tướng quân mắng ngươi trầm mê với hưởng lạc, còn đem hắn thuộc hạ người đều dạy hư."

Lục Lâm bĩu môi, nói: "Cái kia đồ ngốc, chính là cái ngây ngốc tử, không cần để ý tới hắn."

Ôn Tuyền Quán khai lên lúc sau, Lục Lâm liền lục tục tặng một ít thể nghiệm khoán đến quân doanh, lục tục quân doanh bên trong binh lính, đều đi Ôn Tuyền Quán thể nghiệm qua.

Trần Tiểu Mễ quét Lục Lâm liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Kỷ tướng quân nếu là biết Lục Lâm nói như vậy, làm không hảo phải bị tức chết.

"Kỷ tướng quân tựa hồ cảm thấy ngươi cả ngày nghiên cứu thức ăn, hoang phế tài hoa đâu." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Hắn biết cái gì a! Nghiên cứu thức ăn, tương đối an toàn a!"

Lục Lâm nguyên bản thân phận, chính là một cái bình thường nông dân, vẫn là

lạc quá thủy.

Nếu là lấy ra tới đồ vật quá nhiều, thực dễ dàng chọc phải mặt kiêng kị, nếu là làm người phát hiện hắn là xuyên qua, kia làm không hảo hắn liền phải bị thiêu chết.

Lục Lâm bản thân cũng không phải cái gì có hùng tâm tráng chí người, hiện nay sinh hoạt, đã làm Lục Lâm thực vừa lòng.

Hắn như bây giờ, có tiền kiếm, còn có rất nhiều người kính ngưỡng, có suối nước nóng phao, từ nào đó trình độ đi lên nói, đã tính nhân sinh doanh gia.

------oOo------

Chương 158: Điều chức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm ở Sa huyện lại đãi hai năm.

Ở dưới Lục Lâm thống trị, Sa huyện đảo có vài phần vui sướng hướng vinh thái độ, lấy Trần Tiểu Thái kinh doanh Sa huyện một cái phố vì trung tâm, chung quanh cũng mở không ít cửa hàng, các loại hoa hoè loè loẹt cửa hàng mọc lên như nấm.

Cùng Lục Lâm mới vừa tiếp nhận thời điểm, căn bản xưa đâu bằng nay.

Liền ở ngay lúc này, Lục Lâm nhận được mặt trên điều lệnh.

Trần Tiểu Mễ nhìn điều lệnh, nói: "Này tính cái gì a! Trích quả đào a!"

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Sa huyện nguyên bản là nghèo khó huyện tới, hơn nữa, bởi vì tới gần Liêu Quốc căn bản không ai nguyện ý tới, quan chức mới có thể bị lấy ra tới bán.

Lục Lâm hiện tại đem Sa huyện kinh doanh không tồi, hơn nữa Liêu Quốc cùng Sa huyện đã bắt đầu thông thương, tình huống tự nhiên bất đồng, hiện giờ Sa huyện chỉ sợ đã thành trong mắt rất nhiều người hương bánh trái.

Lục Lâm đảo không cảm thấy có cái gì không ổn.

"Đổi cái địa phương cũng hảo, sắp thu thuế a! "

Sa huyện cái này địa phương, bởi vì bần cùng mà thường xuyên mất mùa, có đôi khi, còn sẽ có ngoại địch xâm lấn, cho nên, mặt trên trực tiếp miễn thuế.

Mấy năm nay Sa huyện chính là thực không giống nhau, đã là xa gần nổi tiếng phú huyện, lại miễn thuế đi xuống, cũng liền không thích hợp.

Lục Lâm ở Sa huyện nhiều năm, bá tánh đối hắn ấn tượng không tồi, nếu là hắn đột nhiên đề thu thuế sự tình, chỉ sợ có người muốn kháng cự, có nói là, sinh mễ ân, đấu gạo thù sao.

Có người nguyện ý thay thế hắn tới làm việc này, đối Lục Lâm mà nói, cũng là kiện cầu còn không được sự tình.

"Hơn nữa, tuy rằng trước hai năm phái ra công chúa hòa thân, kế tiếp, hẳn là sẽ có dài đến mười mấy, hai mươi năm hoà bình, nhưng là, ai lại biết Liêu Quốc bên kia người nghĩ như thế nào đâu?"

Hiện tại Liêu Quốc vị kia lão hoàng đế, không có nhuệ khí, nhưng là, lão hoàng đế mấy cái hoàng tử, đều là dã tâm bừng bừng hạng người, nếu là khi nào, lão hoàng đế bỗng nhiên cúp, thế cục liền nói không hảo.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ngươi nói rất đúng a!"

Thường lui tới cũng tồn tại Liêu Quốc đơn phương xé bỏ minh ước việc.

"Có thể rời đi cái này địa phương, cũng là chuyện tốt."

Mấy năm nay xuống dưới, hắn nhưng tích cóp không ít thân gia, có nhiều như vậy tiền, điều đến nơi nào hẳn là cũng sẽ không quá không xong.

"Bất quá, chỉ sợ có chút thực xin lỗi Kỷ tướng quân."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ngươi nói như vậy, cũng đúng."

Trần Tiểu Mễ thở dài, tuy rằng biết Lục Lâm nói có đạo lý, Trần Tiểu Mễ nhiều ít vẫn là cảm thấy có chút tiếc nuối.

Ở Sa huyện nhiều năm như vậy, Trần Tiểu Mễ đối Sa huyện đã rất có cảm tình, hàng xóm Trần Tiểu Mễ đều đã quen thuộc.

Đi một cái tân địa phương, hết thảy lại đều phải một lần nữa bắt đầu rồi.

"Tiểu Thái làm sao bây giờ?" Trần Tiểu Mễ lo lắng hỏi.

Sa huyện đông đảo cửa hàng, đều là Trần Tiểu Thái từng giọt từng giọt, ở Lục Lâm chỉ điểm dưới kinh doanh lên.

Lục Lâm nếu là rời đi, Trần Tiểu Thái tốt nhất vẫn là muốn đi theo đi.

Không đi nói, ai biết mới tới huyện lệnh là cái cái gì tâm tư, Trần Tiểu Thái kinh doanh những cái đó cửa hàng, tiền lời chính là không tầm thường, tân nhiệm huyện lệnh địa vị cũng không nhỏ, hình như là trong triều nhị phẩm quan viên hậu bối.

Bất quá, Tiểu Thái trên tay người cũng không ít a!

Tiểu Thái nếu là đi rồi, phía dưới người muốn như thế nào an trí, cũng là cái vấn đề.

Lục Lâm thở dài, nói: "Tiểu Thái hiện tại đã không phải cái tiểu hài tử, hẳn là có chính mình suy tính, chúng ta cũng muốn tôn trọng hắn ý kiến."

Lục Lâm thầm nghĩ : Tiểu Thái hiện tại lão đạo nhiều.

Nhiều năm như vậy, nếu không phải Tiểu Thái tài lực, Lục Lâm rất nhiều ý tưởng, cũng là vô pháp thi triển.

Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Ta đi tìm Tiểu Thái thương lượng một chút."

....

Ngoài ý Trần Tiểu Mễ đoán trước, Trần Tiểu Thái biết Lục Lâm muốn điều đi tin tức, lập tức tỏ vẻ muốn đi theo đi, không có một chút do dự.

"Đi thì đi đi, đại ca đến nơi nào, ta liền theo tới nơi đó." Trần Tiểu Thái nói.

Trần Tiểu Mễ có chút ngoài ý muốn nói: "Ngươi bỏ được?"

Trần Tiểu Thái nhàn nhạt nói: "Vẫn là có chút luyến tiếc."

Bất quá, tiền là kiếm không xong, mệnh lại chỉ có một cái, Trần Tiểu Thái ngẫu nhiên cũng sẽ lo lắng Liêu Quốc xâm lấn sự tình, nếu không phải Trần Tiểu Mễ ở Sa huyện không thể rời đi, Trần Tiểu Thái đã sớm suy xét muốn dọn đi rồi.

"Đại ca, Lâm ca lần này cần dọn đi nơi nào a!" Trần Tiểu Thái hỏi.

"Là Ngư Thương huyện, nghe nói, Ngư Thương huyện tới gần bờ biển, là cái cá hương."

Trần Tiểu Thái chống cằm, nói: "Nghe tới không tồi a!"

Sa huyện cái này địa phương, con sông tương đối hảo, cá tôm loại đồ vật này có thể so ít, mà nghe Lục Lâm gia hỏa này nói, ăn cá sẽ càng thông minh, cũng không biết Lục Lâm là nơi nào tới kết luận.

Bất quá, Trần Tiểu Thái vẫn là sẽ tận lực nhiều lộng chút cá tôm tới ăn.

Trần Tiểu Thái thở dài, nói: "Tiểu Mạch mấy ngày hôm trước còn nói muốn tới Sa huyện, hiện tại có thể truyền tin cho hắn làm hắn không cần lại đây."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Chờ đến đi Ngư Thương huyện yên ổn xuống dưới lại nói, Kỷ Vân An tên kia, khiến cho hắn ở kinh đô chuyên tâm phụ lục đi."

Năm đó, Kỷ Vân An từ bỏ thứ tự, liền có không ít người cảm thấy Kỷ Vân An thác đại, nếu là Kỷ Vân An lần này thi rớt, kia việc vui có thể to lắm.

....

Lục Lâm nhìn đến Trần Tiểu Mễ trở về, hỏi: "Tình huống thế nào a!"

"Tiểu Thái rất dễ dàng tiếp thu, nói là sẽ ở sắp xếp, đem trên tay sản nghiệp đều qua tay đi ra ngoài." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cái kia Ngư Thương huyện, tựa hồ là cái không tồi địa phương."

Ngư Thương huyện là một cái lâm hải huyện.

Ngư Thương huyện rất nhiều dân chúng đều dựa vào bắt cá mà sống, bên kia thừa thải các loại thuỷ sản phẩm.

"Không biết, ở bên kia có thể ăn được hay không đến ma tiểu."

Lục Lâm tới lúc sau, cũng không có phát hiện tôm hùm bóng dáng, có điểm tưởng niệm ma tiểu nhân hương vị.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ma tiểu?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Chính là tôm hùm đất xào cay."

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Ăn ngon sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ăn rất ngon."

Nhớ tới, kiếp trước chợ đêm thượng tôm hùm đất xào cay, thật là làm người hoài niệm mỹ thực a!

Mỹ vị tôm hùm đất, xứng với bia, thật là vui sướng tựa thần tiên.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm vẻ mặt say mê bộ dáng, nói: "Kia tới rồi Ngư Thương huyện nhìn xem có thể ăn được hay không đến."

Lục Lâm vội không ngừng gật gật đầu, "Tôm hùm có rất nhiều loại ăn pháp đâu, tôm hùm đất xào cay, tỏi hương tôm hùm đất, lòng đỏ trứng tôm hùm......"

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Nghe tới ăn rất ngon a!"

....

Lục Lâm trừu một cái thời gian, đi doanh địa gặp Kỷ Thành Khang.

Kỷ Thành Khang nhìn Lục Lâm, có chút tiếc hận nói: "Thật là quá không xong, thật vất vả Sa huyện mới thành như vậy."

Lục Lâm tới rồi lúc sau, Sa huyện từng giọt từng giọt thay đổi, Kỷ Thành Khang đều xem ở trong mắt.

Sa huyện trước mấy cái huyện lệnh tới lúc sau, chỉ biết tự oán tự ngải, cảm thán thời vận không tốt, đối Sa huyện một chút cống hiến cũng không có.

Lục Lâm cười cười, nói: "Tổng so triệt quan muốn hảo a! "

Bọn họ này đó mua quan người, nhất dễ dàng bị mất chức, cùng Lục Lâm đồng kỳ mua quan, tựa hồ liền dư lại Lục Lâm một cái.

Kỷ Thành Khang gật gật đầu, nói: "Cũng là."

Lục Lâm nếu không có không ít chiến tích ở, nói không chừng đã bị mất chức.

"Ngư Thương huyện kỳ thật cũng không tồi, bên kia không giống Sa huyện lãnh, cũng rất ít có chiến sự."

Chính là nghèo một ít, bất quá, Sa huyện ngay từ đầu cũng là thực nghèo, hiện tại nhưng thật ra thành không ít người trong mắt hương bánh trái.

Lấy Lục Lâm bản lĩnh, đi Ngư Thương huyện hẳn là cũng là có thể thực mau dừng bước.

Lục Lâm thở dài một tiếng, nói: "Tới rồi bên kia, coi như hết thảy một lần nữa bắt đầu từ từ tới đi."

Kỷ Thành Khang cười cười, nói: "Lục đại nhân ở Sa huyện đãi mấy năm, rất nhiều trước kia đã tới Sa huyện người trở về đều nói không quen biết, Lục đại nhân tới rồi Ngư Thương huyện, hẳn là cũng có thể tốn vài năm thời gian, đem Ngư Thương huyện kiến thành một cái phú huyện."

Lục Lâm cười cười, nói: "Mượn Kỷ đại nhân cát ngôn."

Kỷ Thành Khang trầm ngâm một chút, nói: "Ngư Thương huyện cái này địa phương, tựa hồ là Vương gia vì ngươi tranh thủ đến."

Lục Lâm sửng sốt một chút, chức quan chỗ hổng, không phải dễ dàng như vậy không xuống dưới.

Ngư Thương huyện cái này địa phương, so với lúc trước Sa huyện tới nói, muốn hảo quá nhiều.

Hơn nữa, Ngư Thương huyện cái này địa phương, tựa hồ ly kinh đô rất gần, hắn nhìn đến bản đồ thời điểm còn đang suy nghĩ, cư nhiên ly kinh đô như vậy gần.

"Làm Vương gia lo lắng a!"

Lục Lâm vuốt cằm, bỗng nhiên cảm thấy hắn có lẽ là cái làm quan nguyên liệu đâu.

Đem trên tay đọng lại công vụ xử lý không sai biệt lắm, Lục Lâm liền chuẩn bị rời đi.

Lục Lâm nhìn huyện nha, nói: "Đáng tiếc."

Năm đó, hắn vì tu cái này huyện nha nhưng hoa không ít bạc đâu, mấy năm nay còn tiến hành rồi trình độ nhất định xây dựng thêm, đây là thuộc về nhà nước đồ vật, cũng không hảo bán, chỉ có thể tiện nghi sau lại người.

"Đây là cái gọi là tiền nhân trồng cây hậu nhân hái quả."

Lục Lâm lắc lắc đầu, có chút buồn bực mới tới huyện lệnh thật là vận may a!

Gần nhất liền có hảo phòng ở trụ, giường đất cũng cấp gia hỏa này sửa được rồi.

Hắn năm đó, nhưng thảm, tới thời điểm, huyện nha khắp nơi lậu thủy, tường đều mốc meo, cá nhân số phận a!

Rốt cuộc không giống nhau.

Xử lý tốt trên tay sự vụ, Lục Lâm chính thức chuẩn bị rời đi.

Lục Lâm lần này rời đi, lại là thoả thuê mãn nguyện.

Năm đó, Lục Lâm tiếp nhận Sa huyện huyện lệnh vị trí thời điểm, trên tay bạc cũng không thừa nhiều ít, bên người người cũng không mấy cái, lúc ấy rất nhiều người đều đối hắn không xem trọng, cảm thấy hắn chỉ sợ sẽ chết ở Sa huyện, hoặc là chịu đựng không được rời đi, chỉ chớp mắt đều nhiều năm như vậy.

Lục Lâm đoàn người năm chiếc xe ngựa, mười mấy chiếc xe la, mênh mông cuồn cuộn hướng Ngư Thương huyện phương hướng mà đi.

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đi trước, Trần Tiểu Thái trên tay sản nghiệp tương đối nhiều, bán hấp tấp nhất thời ra tay không được, cho nên Trần Tiểu Thái muốn ở Sa huyện ở lâu một đoạn thời gian, chờ thêm sau mới có thể cùng Trần Tiểu Mễ đám người hội hợp.

....

Nguyên Bảo loạng choạng chân, nói: "Lục Lâm cha, ta nghe nói, Ngư Thương huyện cái này địa phương, có rất nhiều cá, chúng ta qua đi lúc sau, mỗi ngày ăn cá sao?"

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo liếc mắt một cái, nói: "Đúng vậy!"

Nguyên Bảo thở dài, nói: "Ta không thích ăn cá a! Ta thích ăn thịt, cảm giác vẫn là thịt nhai rất ngon."

Trùng Trùng gật đầu nói: "Đúng vậy! Đúng vậy! Ta cũng thích ăn thịt, hơn nữa, những cái đó lão binh cũng nói, ăn thịt có thể lớn lên tráng."

Lục Lâm ngó Nguyên Bảo cùng Trùng Trùng liếc mắt một cái, nói: "Có cá ăn liền không tồi, không muốn ăn cá liền ăn mạch trấu." 😂😂

Nguyên Bảo tràn đầy tức giận trừng mắt nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Cha, mạch trấu là cho gia súc ăn."

Lục Lâm hừ hừ, nói: "Không ăn đồ vật thời điểm, có thứ này ăn liền không tồi, các ngươi hai cái đang ở phúc trung không biết phúc gia hỏa."

"Cha, ngươi thích ăn mạch trấu sao?" Trùng Trùng loạng choạng chân nói.

Lục Lâm: "......"

Hắn sao có thể thích ăn kia đồ vật.

Tuy rằng kiếp trước cũng có như vậy những người này, đề xướng ăn lương thực

phụ, bất quá, kia lương thực phụ ăn pháp, nhưng cùng nơi này không giống nhau a!

Trùng Trùng giơ lên ngón tay, chỉ vào Lục Lâm oán giận nói: "Tiểu Mễ cha, Lâm cha khi dễ người a! Chính hắn đều không cao hứng ăn đồ vật, làm ta cùng ca ca tới ăn."

"Các ngươi hai cái không thích ăn cá, ta mới làm ngươi ăn cái này đồ vật." Lục Lâm tức giận nói.

Trần Tiểu Mễ mỉm cười nhìn Lục Lâm cùng hai cái tiểu hài tử, nói: "Hảo, hảo, tới rồi Ngư Thương huyện rồi nói sau"

Không đến nơi đó cũng không biết đến tột cùng là tình huống như thế nào.

Lục Lâm ngồi xe ngựa, bôn ba hơn hai mươi ngày lúc sau, cuối cùng tới Ngư Thương huyện.

Ngư Thương huyện khoảng cách kinh đô muốn so Sa huyện khoảng cách gần hơn rất nhiều, so với Sa huyện, Ngư Thương huyện cái này địa phương muốn yên ổn rất nhiều.

Ngư Thương huyện nguyên lai huyện lệnh đã 70 tuổi hạc, lão huyện lệnh quan trường kiếp sống mấy chục tái, trên cơ bản chính là từ một cái huyện, lại chuyển dời đến một cái khác huyện.

Hoàn thành giao tiếp công tác, lão huyện lệnh liền rời đi.

Lục Lâm đem đồ vật dọn vào phủ nha bên trong, Ngư Thương huyện huyện nha, có ba cửa vào bên trong bài trí rất là đầy đủ hết, hạ nhân trụ phòng cũng có vài gian.

Lục Lâm nằm ở trên giường, có chút hưng phấn trở mình.

"Tình huống nơi này, so với ta tưởng tượng bên trong muốn hảo a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Ít nhất, không cần lại đây liền sửa nhà, huyện nha bên trong Huyện thừa, chủ bộ, nha dịch đều là nguyên lai nhân mã, rất nhiều sự vật đều là quen thuộc, cũng không cần Lục Lâm tốn nhiều tâm.

Đương nhiên, đều là nguyên ban nhân mã cũng là có lợi có tệ, có lợi địa phương, tự nhiên là những người này nghiệp vụ thuần thục, có thể bớt lo một

chút, có tệ địa phương sao, liền sợ những người này quá thuần thục, đem Lục Lâm biến thành có mắt như mù.

Lục Lâm nằm một hồi, từ trên giường phiên đứng dậy, nói: "Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài đi dạo, nhìn xem nơi này phong thổ."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hảo a! Bất quá, ngươi không phải nói rất mệt sao?"

"Ăn khổ trung khổ, mới là nhân thượng nhân sao?" Lục Lâm nghiêm trang nói.

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, thầm nghĩ: Vẫn là lòng hiếu kỳ áp qua mệt mỏi a!

Bất quá, này cũng khó trách, về sau, Lục Lâm chính là này Ngư Thương huyện quan phụ mẫu.

Lục Lâm tại đây địa phương làm huyện lệnh, tự nhiên sẽ đối chính mình địa bàn cảm thấy hứng thú.

------oOo------

Chương 159: Ngư Thương huyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ ra đi dạo qua một vòng.

Ngư Thương huyện tới gần bờ biển, hơi ẩm thực trọng, trong gió mang theo một cổ hải mùi tanh, phong cảnh cùng Sa huyện hoàn toàn bất đồng.

Ngư Thương huyện thôn dân, phần lớn đều lấy bắt cá mà sống, cái này địa phương người nhiều, thổ địa lại không như vậy đầy đủ, ngư dân có được thổ địa phần lớn tương đối thiếu.

Lục Lâm nhìn đến bên hồ, dừng lại rất nhiều thuyền.

Rất nhiều ngư dân đều không có phòng ở, lấy thuyền vì gia, ở trên thuyền nuôi thê sinh con.

Bởi vì cư trú hoàn cảnh tương đối ác liệt, ngư dân tiểu hài tử thiên chiết xác suất rất cao.

Không ít ngư dân nguyện vọng, đều là ở trên bờ an cư lạc nghiệp.

Lục Lâm đi hải sản thị trường, thấy được một sọt sọt cua lớn.

Lục Lâm đứng ở ven đường, nhìn từng con sinh long hoạt hổ con cua, nhịn không được trừng lớn mắt.

"Nơi này con cua, cư nhiên là một văn tiền hai chỉ."

Con cua cư nhiên bán so bánh bao còn tiện nghi, thật là quá kỳ quái.

"Có thể là bởi vì không có gì thịt đi, này vẫn là bánh bao quản no." Trần Tiểu Mễ nói.

"Này con cua thoạt nhìn nhưng thật ra rất đại một con, nhưng là, đều là xác, đẹp chứ không xài được."

Lục Lâm: "......"

Không có thịt làm sao vậy, ăn chính là cái này giọng a!

Kiếp trước, cua lớn có bao nhiêu, cũng là không đủ bán, một con con cua mười tới khối, đã tính tiện nghi.

Hộp quà trang con cua, một hộp mười tới chỉ, bán thượng mấy trăm khối, cũng là không thành vấn đề.

Nghe nói người nước ngoài đem tôm hùm, con cua trở thành đại địch, quốc nội lại là căn bản không có khả năng.

"Này con cua chính là ăn rất ngon, cư nhiên như vậy tiện nghi." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, nói: "Nơi này người, cũng không thiếu thứ này ăn a!"

Lục Lâm ngẫm lại cũng là.

Nghe nói, hắn gia gia kia hội, trong hồ cũng có rất nhiều con cua, tùy tiện câu cái con cua, là có thể câu hảo chút đi lên.

Lúc ấy, con cua cũng là không thế nào phía trước, đại gia cũng không đem thứ này đương hồi sự.

Bất quá, sau lại, con cua bị xào đỏ, ở nông thôn trong hồ con cua liền tất cả đều bị dược đã chết, lúc sau, ô nhiễm càng ngày càng nghiêm trọng, trong hồ trên cơ bản, cái gì đều dưỡng không được.

Lại đến sau lại, lang nhiều thịt thiếu, con cua giá cả liền càng ngày càng cao.

"Nếu là bắt được xa một ít địa phương đi bán, hẳn là có thể bán thượng giá cả." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Lộ nhưng không dễ đi a!"

Lục Lâm thầm nghĩ: Xác thật như thế a!

Cá a! Tôm a! Đều là dễ dàng nhất chết, kiếp trước có đông lạnh rương a! Túi chườm nước đá a!

Các loại giữ tươi thủ đoạn, hơn nữa xe nhanh hơn vận chuyển, vận chuyển đến cả nước các nơi cũng chưa cái gì vấn đề, cái này địa phương nhưng không có như vậy?

Nhiều thủ đoạn, này muốn đem đồ vật bán được đừng mà đi nhưng không dễ

dàng.

Lục Lâm bỗng nhiên nghĩ tới một cái chê cười, theo bản năng bật cười.

Trần Tiểu Mễ có chút khó hiểu nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi nghĩ tới cái gì sao?"

Lục Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Ta chỉ là nghĩ tới một cái chê cười, có cái phu tử hỏi học sinh sinh mệnh đáng quý, có cái học sinh trả lời nói, sống cá mười văn một cân, cá chết tam văn một cân, sống tôm 30 văn một cân, chết tôm mười văn tiền một cân, sống cua 60 văn một cân, chết cua đành phải ném xuống, cho nên sinh mệnh đáng quý, yêu cầu quý trọng."

Lục Lâm đem nghe được chê cười, đổi thành thời đại này bản, đáng tiếc, Trần Tiểu Mễ vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên không có thể lĩnh hội đến cái này chê cười tinh túy.

"Sống cua cũng không đáng giá như vậy nhiều tiền, như thế nào sẽ 60 văn một cân?" Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu nói.

Lục Lâm: "......"

Hải sản thị trường phía trên, có người ở bán cá, cá giá cả cũng thực tiện nghi, năm sáu văn là có thể mua một con cá lớn.

Lục Lâm còn thấy được một thùng thùng hoa giáp, hoa giáp thứ này, cũng không đáng giá tiền, không ít ngư dân đều là đem thứ này, làm thêm đầu tới bán, mua một con cá nói, đưa một sọt hoa giáp.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Chúng ta mua một sọt cua lớn trở về."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ngươi thích liền hảo."

Lục Lâm mua một đại sọt con cua, lại thấy được 30 centimet lớn lên tôm hùm, như vậy đại tôm hùm, ngoài dự đoán, chỉ cần tam văn tiền một con, Lục Lâm một hơi mua mười chỉ.

Chủ quán xem Lục Lâm như thế danh tác, còn mặt khác tặng Lục Lâm mấy chỉ con cua.

Lục Lâm đối cay xào hoa giáp hương vị thực hoài niệm, lại mua một sọt hoa giáp.

Lục Lâm nhìn đến con mực, lại mua con mực, nhìn đến tảo tía, cũng phất tay mua.

Ngư Thương huyện hải sản giá cả tiện nghi làm Lục Lâm có loại lão thử rớt vào lu gạo cảm giác.

Lục Lâm ở hồi huyện nha trên đường, đều là mơ màng hồ đồ, tài nguyên a!

Ngư Thương huyện tài nguyên vẫn là thực phong phú, bất quá, nơi này tài nguyên đều còn không có bị khai phá ra tới.

Trần Tiểu Mễ nhìn hạ nhân cầm ở trong tay một sọt con cua, có chút lo lắng nói: "Lần này mua nhiều như vậy, ăn không xong, cũng chỉ có thể ném xuống."

Lục Lâm chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Quả nhiên mua quá nhiều sao?

Nguyên Bảo cùng Trùng Trùng nhìn trên mặt đất loạn bò con cua, nói: "Cha, chúng ta vãn thượng ăn cái này sao?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Nguyên Bảo nhìn con cua, nói: "Này hai loại sâu, lớn lên thật quái a!"

Lục Lâm híp mắt mắt, thầm nghĩ: Sâu? Nhà mình nhi tử thật là không biết nhìn hàng a!

Lớn như vậy con cua còn có ngao tôm, cư nhiên bị gọi là sâu.

Nếu là ở kiếp trước, muốn mua nhiều như vậy đồ vật, muốn thượng làm khối, ở chỗ này chỉ cần mấy chục văn tiền, cải trắng giới a!

Cải trắng giới.

Nguyên Bảo nhìn một bên hoa giáp, nhăn nhăn mày, nói: "Cha, vỏ sò bên trong có phải hay không có trân châu a!"

"Trân châu, hẳn là không có."

Nguyên Bảo có chút thất vọng nói: "Không có trân châu, kia mua nó tới làm gì a!"

Lục Lâm bĩu môi, nói: "Không có trân châu, không phải có thịt sao, có thể ăn a!"

Nguyên Bảo đem một cái hoa giáp cấp cạy mở ra, tức khắc hoàn toàn thất vọng.

"Cư nhiên mới như vậy điểm thịt, rõ ràng thân xác lớn như vậy."

Lục Lâm: "......"

Thật là không biết nhìn hàng a!

Không biết áp súc mới là tinh hoa sao?

Lục Lâm phất phất tay, nói: "Các ngươi hai cái đi chơi đi, một hồi lại đây ăn cơm là được."

Vân Nương đi tới Lục Lâm bên người, nói: "Đại nhân, con cua muốn xử lý như thế nào a!"

Vân Nương cũng là Lục Lâm thuộc hạ đầu bếp.

Vân Nương đối với Lục Lâm các loại kỳ tư diệu tưởng liệu lý nguyên liệu nấu ăn phương pháp, cũng là bội phục không thôi.

Tuy rằng Lục Lâm mua trở về nguyên liệu nấu ăn, nhìn có chút kỳ quái, bất quá, Vân Nương vẫn là rất có tin tưởng.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Trước đem này đó con cua đều giết đi, làm một cái con cua bánh mật, lại làm một cái con cua cháo."

Lục Lâm thầm nghĩ: Kiếp trước cháo hải sản trong tiệm cháo chính là thực quý, một nồi con cua cháo, bên trong bất quá chỉ có một con cắt ra đại con cua, lại muốn bán được một trăm nhiều đồng tiền, ngẫm lại thật xa xỉ a!

Nhất thời con cua thành cải trắng giới đồ vật, nhất định phải hung hăng ha ha đến chính là kiếm được.

Vân Nương nhìn Lục Lâm hai tròng mắt tỏa ánh sáng bộ dáng, có chút lo lắng nói: "Đại nhân, ngươi không sao chứ."

Lục Lâm vẫy vẫy tay, nói: "Không có gì."

Hắn chỉ là nghĩ tới chuyện tốt, cảm xúc kích động một ít mà thôi.

Lục Lâm đem bánh mật xào con cua, cay xào hoa giáp....... Phương pháp nói cho Vân Nương.

Vân Nương liền mang theo con cua rời đi.

Màn đêm buông xuống, Lục Lâm chờ đợi đã lâu bữa tiệc lớn, rốt cuộc thượng bàn.

"Cha, này cháo ăn rất ngon a!"

Trùng Trùng ôm chén nhỏ, ăn khò khè khò khè.

Lục Lâm khẽ hừ một tiếng, nói: "Biết ăn ngon đi."

Cái này không biết nhìn hàng tiểu quỷ, phía trước còn nói hắn quá mức, oán giận hắn cho hắn sâu.

"Ăn ngon đi, tiểu tâm đem cua xác ăn vào đi."

"Ân ân" Trùng Trùng hàm hồ lên tiếng.

Thịt cua cháo thập phần tươi ngon, ăn xong đi, cảm giác lồng ngực bên trong đều ấm dào dạt.

Trùng Trùng duỗi chiếc đũa, kẹp hoa giáp ăn, vượt qua hoa giáp cô nước sốt, đã tươi ngon lại nhai rất ngon, ăn một cái, lại muốn ăn một cái, quả thực dừng không được chiếc đũa.

Trần Tiểu Mễ đem mỗi cái đồ ăn đều nếm một bên, con cua xào bánh mật, bánh mật mua nước sốt lúc sau, mang theo một cổ tươi ngon hương vị.

Con cua cũng ăn rất ngon, tuy rằng không nhiều ít thịt, nhưng là, gặm có khác một phen tư vị.

Nguyên Bảo cầm một cái con cua, vong tình gặm, trên mặt tất cả đều là nước sốt.

"Cha, cái này ăn rất ngon a!"

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo bộ dáng, bất đắc dĩ nói: "Ăn chậm một chút, không ai cùng ngươi đoạt."

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, nói: "Đã biết."

Ăn qua cơm chiều, hai cái tiểu nhân tựa hồ đối hải sản có rất lớn hứng thú, chạy tới phòng bếp đi xem còn không có nấu rớt hải sản.

Lục Lâm ngồi ở trong viện tiêu thực.

Lục Lâm hồi lâu không ăn hải sản, một không cẩn thận liền ăn nhiều.

Trần Tiểu Mễ đi tới Lục Lâm bên người, nói: "Ngươi có phải hay không lại muốn khai cửa hàng?"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Là có cái này ý tưởng."

Nơi này thứ tốt quá nhiều, chính là, thực hiển nhiên, cái này địa phương người, còn không có lĩnh hội đến hải sản nhiều loại ăn pháp, mà hắn chính là tới cứu vớt này đàn vô tri người.

Lục Lâm đối chính mình ở Ngư Thương huyện về sau phát triển tràn ngập tin tưởng.

Lục Lâm có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, Tiểu Mạch không ở nơi này, Tiểu Thái đi, còn không có đem trên tay sự tình xử lý tốt."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi a! Liền biết làm Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch tới cấp ngươi thủ công."

Lục Lâm mới vừa vào cửa thời điểm, liền sai phái hai cái tiểu nhân dưỡng gà dưỡng vịt, sau lại, còn kêu Tiểu Thái tổ chức tiểu quỷ đi trích Dã Môi mứt trái cây, lúc sau, liền đến không được, sai phái Tiểu Thái đi làm chưởng quầy.

Lục Lâm ôm hai tay, bất đắc dĩ nói: "Có biện pháp nào? Ta trên tay bí phương rất nhiều, chính là phải dùng người một nhà, ta mới yên tâm hạ a!"

Trần Tiểu Mễ nhấp môi, cũng xác thật là như thế này.

Lục Lâm rất nhiều đồ vật đều thực trân quý, tùy tiện lấy một chút ra tới, liền đủ làm người được lợi không ít, có một số việc, xác thật vô pháp toàn quyền giao cho người ngoài.

Liền nói này dê nướng nguyên con đi, cũng bất quá chính là một loại thức ăn, bất quá, thứ này nhưng được Thánh Thượng coi trọng a!

Còn bị định là quốc đồ ăn, nếu là hắn dạy cho người khác nói, liền không biết này phân công lao bị ai lãnh đi qua.

Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch tuy rằng bị Lục Lâm sai phái xoay quanh, nhưng là, chỗ tốt cũng là rõ ràng.

Tiểu Mạch đã gả đến kinh đô, Trần Tiểu Mễ hoa 800 lượng cấp Tiểu Mạch ở kinh đô trí hai cái cửa hàng, dựa đem cửa hàng thuê sống bằng tiền cho thuê phòng, thuê đất tử, hẳn là cũng đủ chi tiêu.

Tiểu Thái thân gia tại đây mấy năm gian, cũng đã phiên vài phiên, đã là Sa huyện xa gần nổi tiếng Đại lão bản.

Bởi vì, Tiểu Thái làm buôn bán làm quá thành công, rất nhiều đi thương người, đem Tiểu Thái trở thành thần tượng.

Lục Lâm vỗ vỗ tay, bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

"Tiểu Thái cùng Tiểu Mạch tạm thời trông cậy vào không thượng, nhìn dáng vẻ, hẳn là sớm một chút đem chúng ta nhi tử bồi dưỡng ra tới, Tiểu Mạch giống Nguyên Bảo lớn như vậy thời điểm, đã có thể làm rất nhiều sống đâu, Nguyên Bảo nếu vô tâm tư đọc sách đâu hẳn là làm hắn học đi xem cửa hàng."

Trần Tiểu Mễ: "Ngươi a!"

Năm đó, không phải không có biện pháp sao, cùng hiện tại nhưng không giống nhau.

Bất quá, có cái nhất nghệ tinh cũng hảo, tuy rằng, Nguyên Bảo là cái tiểu song nhi, nhưng là, Trần Tiểu Mễ vẫn là hy vọng nhà mình nhi tử có thể một mình đảm đương một phía.

"Nguyên Bảo đã thực rành số học."

Bất quá, còn không có thực chiến kinh nghiệm, rốt cuộc vẫn là ít đi một chút, uy cái gà còn chắp vá, quản lý cửa hàng nói, vẫn là quá nhỏ.

"Lại chiêu những người này vào đi." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng đúng, có thể lại nhiều mua hai cái hạ nhân."

"Nguyên Bảo đâu?" Lục Lâm đối với Trần Tiểu Mễ hỏi.

"Hắn đi ra ngoài chơi."

Ngư Thương huyện dựa vào hải, có rất nhiều Nguyên Bảo từ nhỏ không thấy phong cảnh.

Trước hai ngày trong nhà ăn cua lớn, Nguyên Bảo đối bản địa đặc sản phi

thường cảm thấy hứng thú, hẳn là đi ra ngoài tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn.

Lục Lâm gật gật đầu, bờ biển có không ít diện mạo quái dị hải sản, nơi này ngư dân, đối các loại hải sản hẳn là đã sớm thấy nhiều không trách, bất quá, đối với mới đến Nguyên Bảo mà nói, hẳn là thập phần hiếm lạ.

------oOo------

Chương 160: Lão thái thái chi tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại Thạch Thôn.

Lại là một năm kỳ thi mùa thu quý, Lục Trình Ngọc lại đem toàn bộ tâm tư đầu nhập vào phụ lục bên trong.

Lão thái thái ở hai năm trước, bắt đầu sinh bệnh, Thang thị cảm thấy lão thái thái tuổi lớn, nếu là tìm đại phu cấp lão thái thái xem bệnh, chỉ sợ là cái động không đáy, không để ý tới lão thái thái ồn ào, đem lão thái thái nhốt ở trong phòng, không cho lão thái thái ra cửa.

Lão thái thái mấy năm trước, thật ra còn có thể làm việc, mấy năm nay, thân thể càng ngày càng kém, cái gì việc nhà nông đều làm không được, Thang thị sớm đã có chút chịu không nổi nàng.

Lão thái thái tích mệnh thực, sinh bệnh lúc sau, liền làm ầm ĩ muốn xem đại phu, muốn mua thuốc.

Lão thái thái có thể lấy mặt khác nhi tử đồ vật, trợ cấp Lục Trình Ngọc, là ngàn chịu vạn chịu, nhưng là, thật sự muốn nàng vì Lục Trình Ngọc tiền đồ, vứt bỏ chính mình tánh mạng, lão thái thái là không muốn.

Thang thị sợ lão thái thái đi trong thôn làm ầm ĩ, nói bọn họ một nhà không cho nàng xem đại phu bất hiếu, ảnh hưởng Lục Trình Ngọc thanh danh, mỗi ngày chỉ cấp lão thái thái một chén cháo loãng điếu mệnh.

Lão thái thái vốn dĩ liền tuổi lớn, mỗi ngày còn chỉ phải một chén cháo loãng, căn bản không sức lực, tự nhiên cũng liền không có biện pháp ra đi làm ầm ĩ.

Lão thái thái vốn đang trông cậy vào nhi tử cho hắn xuất đầu, bất quá, Lục gia lão đại cùng lão tứ, đều có chút lo lắng cấp lão thái thái xem bệnh, sẽ liên lụy trong nhà, cho nên, đối Thang thị cách làm, đều áp dụng làm như không thấy thái độ.

Trong thôn vì cấp lão nhân gia xem bệnh, đem đồng ruộng bán quang, quá khốn cùng thất vọng người cũng là có.

Lục gia lão đại, lão tứ đều không phải cái gì lương thiện người, đương nhiên

không vui vì lão thái thái, hy sinh chính mình.

Thang thị giữ nhà người đều tán thành nàng cách làm, tức khắc có tự tin.

Phía trước, nàng còn lo lắng trượng phu, lão tứ sẽ đối nàng có ý kiến, xem tình huống, lại phát hiện mọi người đều là hy vọng lão thái thái chạy nhanh quải rớt.

Ban đầu, Thang thị còn vì lão thái thái chuẩn bị cháo, lúc sau, liền trực tiếp những cái đó cơm thừa canh cặn cho nàng.

Nông gia đồ ăn, dư lại đương nhiên không phải là cái gì thứ tốt.

Lão thái thái kêu Thang thị khí trực tiếp xỉu qua đi.

Lão thái thái kiêu ngạo ương ngạnh cả đời, lâm lão bách bệnh quấn thân, còn bị dâu cả bạc đãi, buồn bực mà chết.

Lão thái thái chết thời điểm thập phần gầy ốm, trước mặt một người đều không có.

Lão thái thái tâm tâm niệm niệm Lục Trình Ngọc, rất muốn thấy Lục Trình Ngọc một mặt, làm Thang thị cấp cự tuyệt.

Thang thị không có đi hỏi Lục Trình Ngọc ý kiến, bất quá, hiểu con không ai bằng mẹ, liền tính hỏi, Lục Trình Ngọc cũng là sẽ không đi thấy lão thái thái.

Lâu bệnh trên giường lão thái thái, trên người có một cổ xú vị, Lục Trình Ngọc trốn còn không kịp, đương nhiên không nghĩ thấy nàng.

Lão thái thái sắp đến chết, bỗng nhiên nhớ tới con thứ hai.

Lão thái thái nghĩ con thứ hai thành thật, nếu là con thứ hai ở tất nhiên sẽ không ngồi xem nàng bị như thế bạc đãi, bất quá, đã quá muộn.

Lão thái thái sau khi chết, Thang thị sợ nàng bạc đãi lão nhân sự tình sẽ bị tố giác, lấy cớ lão thái thái sinh bệnh có khả năng lây bệnh, phi thường nhanh chóng đem lão thái thái cấp thiêu.

Lục Trình Ngọc vội vàng tham dự kỳ thi mùa thu, trong thôn người vội vàng thu hoạch vụ thu, Đại Thạch Thôn một mảnh bận rộn cảnh tượng.

"Khoái Đao Trương đứa con này lại về rồi, nghe nói, Lục Lâm bị điều đến Ngư Thương huyện đi."

"Thật sự, bị điều đi rồi sao?"

"Đúng vậy! Đi thương người cũng nói như vậy, Lục Lâm bị điều đi rồi, mấy cái đi thương người, đều lo lắng mới tới huyện lệnh không hảo sống chung đâu."

Lục Lâm là Lâm Trấn ra tới, Lâm Trấn đi thương người, tới rồi Sa huyện lúc sau, phần lớn đều sẽ đi bái kiến một chút Lục Lâm.

Lục Lâm xem ở là đồng hương địa phương, thường thường có thể cho phương tiện liền cho.

"Ngư Thương huyện? Kia địa phương giống như không tồi a! Ngư Thương huyện cá chính là rất có danh."

Mấy năm nay trước, Sa huyện lại nghèo lại nguy hiểm, tự nhiên là so không lại Ngư Thương huyện, bất quá, mấy năm nay, Sa huyện đã bị kinh doanh thực hảo, liền như vậy rời đi, có chút đáng tiếc đâu.

"Đúng vậy! Ta nghe nói, Trần Tiểu Thái ở Sa huyện lộng một cái suối nước nóng hội quán, nơi đó ăn, chơi rất nhiều, sung sướng tựa thần tiên đâu!"

Đi Sa huyện đi thương đầu lĩnh hơn phân nửa vẫn là có điểm thân gia, đi Sa huyện lúc sau, không thiếu được đi Ôn Tuyền Quán đi một chuyến, ra tới lúc sau, không thiếu được đem chính mình thể nghiệm khuếch đại vài phần, tại đây giải trí hạng mục thiếu chi lại thiếu địa phương, Ôn Tuyền Quán nghiễm nhiên thành rất nhiều người trong lòng thiên đường.

"Sa huyện tuy rằng phồn vinh, nhưng là chiến sự cùng nhau, đến lúc đó cái gì đều huỷ hoại, Ngư Thương huyện liền không giống nhau, liền tính đánh giặc cũng rất ít đánh tới bên kia."

"Đúng vậy! Sa huyện quan chức, năm đó là Lục Lâm mua tới, không ai muốn quan chức, mới lấy ra tới bán đâu."

"Lục Lâm hiện tại cũng không thiếu tiền, vẫn là mệnh càng quan trọng."

"Không nghĩ tới, Lục Lâm này quan còn ngồi rất vững chắc."

Lúc trước, Lục Lâm mua quan thời điểm, trong thôn rất nhiều người đều đối Lục Lâm là không xem trọng.

Ở thôn dân xem ra, quan lão gia hẳn là đầy bụng kinh luân người đọc sách, Lục Lâm thì thôn dân đều không có gặp qua hắn đọc sách.

"Lục Lâm nhận thức Vương gia đâu, còn có cái kia dê nướng nguyên con, Khoái Đao Trương nhi tử chính là nói, Lục Lâm làm ra dê nướng nguyên con, cái này dê nướng nguyên con nhưng khó lường a! Thánh Thượng đều khen ngợi có thêm, cho một ngàn lượng bạc thưởng, dê nướng nguyên con còn bị định là quốc đồ ăn, dùng để chiêu đãi ngoại bang đặc phái viên, Lục Lâm chính là ở Thánh Thượng bên kia đều treo danh, muốn ta xem, Lục Lâm lại rèn luyện mấy năm, có lẽ liền không phải huyện lệnh, có thể làm tri phủ đâu. "

"......"

Khó lường a!

Khó lường.

"Trình Ngọc cũng muốn tham gia kỳ thi mùa thu a! Không biết có thể hay không thi đậu, nếu là khảo trúng, Lục gia nói không chừng liền phải ra hai cái quan."

"Đáng tiếc Lục gia hai cái lão, không chờ đến Lục Trình Ngọc thi đậu, liền đều đi."

"Cao trung nào có dễ dàng như vậy a! Mỗi năm như vậy nhiều tú tài đi đi thi, khảo trung cũng liền như vậy một lượng cái, ta nghe nói, có cái tú tài 60 tuổi mới thi đậu cử nhân, kết quả, kích động quá độ, trực tiếp đi, thật sự là vui quá hóa buồn a! "

Mấy năm nay xuống dưới, thôn dân đối Lục Lâm càng ngày càng xem trọng, đối Lục Trình Ngọc nhưng thật ra càng ngày càng không xem trọng.

Rất nhiều thôn dân đều cảm thấy Lục gia nhị lão năm đó áp sai bảo, Lục Lâm không đọc qua nhiều ít thư, liền có không ít chiến tích, nếu là năm đó, Lục gia nhị lão cho Lục Lâm đọc sách, làm không hảo Lục Lâm đã phong hầu bái tướng.

....

Trần Tiểu Mễ tới rồi Ngư Thương huyện không lâu, liền trù bị kiến tạo một cái cá trang, chuẩn bị ở cá trang bên trong, mở các loại hải sản cửa hàng.

Trần Tiểu Thái không ở, hiện trường trông coi công tác, đành phải Trần Tiểu Mễ tự mình tới.

Trần Tiểu Mễ mang theo Nguyên Bảo, cả ngày hướng cá trang phương hướng

đi, còn rất cao hứng.

"Đã trở lại?" Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái hỏi.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Tiểu Thái nhờ người mang tin lại đây, hắn là nếu không bao lâu, hắn là có thể chạy tới cùng chúng ta hội hợp, mặt khác đồ vật đều hảo xử lí, chính là cái kia Ôn Tuyền Quán, không tốt lắm xử lý."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ôn Tuyền Quán là có chút đáng tiếc."

Ôn Tuyền Quán phía trước phía sau, nhưng hao tổn của cải xa xỉ a!

Ôn Tuyền Quán mới vừa kiến thành thời điểm, liền khiến cho oanh động, lúc sau, Ôn Tuyền Quán lại trải qua vài lần xây dựng thêm, gia tăng rồi một ít ngoạn nhạc phương tiện.

Ôn Tuyền Quán bên trong, còn cố ý thiết trí suối nước nóng mỹ thực quán, không ít người liền thích đi Ôn Tuyền Quán bên kia ăn cơm.

"Nếu là luyến tiếc, cũng có thể giao cho tín nhiệm người quản lý, không nhất định một hai phải bán đi." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Xác thật là như thế này."

Bất quá, Ôn Tuyền Quán tình huống tương đối đặc thù, kinh doanh tốt mỗi ngày hốt bạc, kinh doanh không tốt, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, làm không hảo không biết kia nào bị người cấp quên đi.

Lục Lâm ở Sa huyện thời điểm, liền thường thường chỉnh chút hoạt động tới, hấp dẫn khách nhân tiến đến, hiện tại bọn họ rời đi Sa huyện, muốn quản cũng không dễ dàng.

"Thật sự không được nói, giao cho Kỷ tướng quân trước quản đi." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ thở dài, nói: "Chỉ sợ không dễ dàng a!"

Kỷ tướng quân làm người tựa hồ quá mức cương trực, gia hỏa này ghét nhất chính là có người trầm mê hưởng lạc, không tư tiến thủ.

Ở Kỷ tướng quân trong mắt, Ôn Tuyền Quán ở một mức độ nào đó, chính là dụ hoặc người sa đọa ma quật a!

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng đúng, đó là cái ngu xuẩn, gia hỏa này không hiểu a! Này thương phẩm phải bị tiêu phí, mới có thể thực hiện này giá trị, mới có thể xúc tiến kinh tế phát triển."

Trần Tiểu Mễ có chút mờ mịt nói: "Đó là thứ gì?"

Lục Lâm chớp chớp mắt, nói: "Chính là có tiền liền phải hoa a! Không hoa cất giấu liền phế đi."

Trần Tiểu Mễ bĩu môi, nói: "Ngươi lại cho chính mình loạn tiêu tiền tìm lấy cớ."

Lục Lâm: "......"

"Kỷ Vân An lại muốn kỳ thi mùa thu a! Nếu là thi rớt, gia hỏa này liền khứu lớn." Lục Lâm đổi đề tài nói.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Ngươi liền không thể tưởng hắn điểm hảo a! Nói không chừng gia hỏa này có thể trúng Trạng Nguyên a!"

Nếu là Kỷ Vân An có thể trở thành Trạng Nguyên, Tiểu Mạch chính là Trạng Nguyên phu nhân, cứ như vậy, hắn làm Tiểu Mạch ca ca, cũng có thể đi theo dính điểm quang, nếu là như thế, mẫu thân hẳn là cũng sẽ cao hứng đi.

Mẫu thân vẫn luôn thực hâm mộ Trần Cảnh có thể đọc sách, cũng từng nói qua, nếu là Tiểu Thái có thể giống Trần Cảnh giống nhau đọc sách, có lẽ sẽ có đại ra tức.

Lục Lâm thiên đầu, thầm nghĩ: Kỷ Vân An cái kia tiểu quỷ bò tường cư nhiên vào tiểu song nhi trong phòng như thế nào đều không giống như là Trạng Nguyên chi tài a!

Lục Lâm lạnh lạnh nói: "Ta đương nhiên ngóng trông hắn hảo, bất quá, ta này không phải phòng ngừa chu đáo sao? "

" Lục Trình Ngọc hẳn là cũng sẽ tham gia kỳ thi mùa thu đi." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm híp mắt mắt, "Mặc kệ hắn, liền tính khảo trúng cũng không cần sợ hắn."

Phía trước hắn là bình dân, có chút lo lắng Lục Trình Ngọc khảo trung lúc sau tính kế hắn, hiện tại hắn đều tiến vào quan trường nhiều năm như vậy, liền tính Lục Trình Ngọc may mắn khảo trung bổ thiếu, cũng không có gì quan hệ.

Hắn đều là ở quan trường lăn lộn đã nhiều năm lão nhân, tự nhiên không cần sợ một tân nhân.

"Ta nghe nói, Lục Trình Ngọc tính tình giống như thay đổi không ít, thậm chí có chút ma chướng."

Năm đó hắn ở trong thôn thời điểm, mặc kệ Lục Trình Ngọc tâm tư nhiều ác độc, mặt ngoài tổng vẫn duy trì khiêm khiêm quân tử chi phong.

Bất quá, hình như là hắn làm quan lúc sau, Lục Trình Ngọc tính tình càng ngày càng cực đoan, nhất là nghe thôn dân không nói hắn lời hay, biến rất là quái gở lại thanh cao.

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Lục Lâm nguyên thân là bị chà đạp lớn lên.

Lục Trình Ngọc lại là bị nuông chiều lớn lên, giống Lục Trình Ngọc như vậy bị nuôi lớn người, thuận buồm xuôi gió còn hảo, nếu là gặp được suy sụp, rất là dễ dàng chưa gượng dậy nổi.

Lục Trình Ngọc vẫn luôn nghĩ làm quan, lại bị Lục Lâm cái này hắn chướng mắt người trước làm quan, lấy Lục Trình Ngọc tính tình, là thực dễ dàng đi vào ngõ cụt.

"Phía trước, lão thái thái giống như chết thực thảm a! Tựa hồ không phải bệnh chết, mà là đói chết." Lục Lâm lắc lắc đầu nói.

Tuy rằng Thang thị đối lão thái thái sự tình, tiến hành rồi bảo mật, nhưng là, trong thôn thật muốn muốn đem sự tình hoàn toàn giấu trụ, là thực khó khăn?

Lục gia lão thái thái sinh bệnh, không thỉnh đại phu, thôn dân không sai biệt lắm cũng là biết đến, biết về biết, bất quá, thôn dân cũng nhiều lắm chính là nghị luận một trận.

Thời đại này tài nguyên tương đối khuyết thiếu, có đôi khi gặp gỡ nạn đói, thật sự không có biện pháp, có chút người còn sẽ trực tiếp đem lão nhân ném vào trong núi, nhậm sở hữu tự diệt, lão nhân sinh bệnh, xem bệnh không nổi, chỉ có thể mặc kệ sự tình, cũng là có không ít.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Này cũng coi như tự làm bậy, không thể sống."

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Tính."

Lão thái thái cũng không phải cái gì thiện tra, gia hỏa này đem chính mình con

dâu thứ hai ngược đãi chết kết quả là, lại bị chính mình con dâu cả ngược đãi mà chết, có lẽ, đây là Thiên Đạo luân hồi.

------oOo------

Chương 161: Nướng con mực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Nghị một nhà như cũ đi theo dọn lại đây.

Tần Lãng, Tần Minh đều là Lục Lâm trợ thủ đắc lực, Lục Lâm gần nhất đúng là dùng người hết sức, hai huynh đệ đã đến, làm Lục Lâm có chút vui sướng.

"Đại nhân, Ngư Thương huyện nơi này giống như thực không tồi a! Ngươi xem nơi này, có thể khai cái gì ăn ngon cửa hàng a!" Tần Lãng hỏi.

Lục Lâm cười cười, nói: "Nơi này, có thể khai ăn ngon cửa hàng nhưng nhiều."

Ngư Thương huyện tài nguyên, có thể so Sa huyện bên kia phong phú nhiều, đối với thích ăn hải sản người mà nói, nơi này cùng thiên đường vô dị.

Tần Lãng có chút kích động nói: "Có thể khai một cái giống Sa huyện giống nhau phố mỹ thực sao? "

Lục Lâm cười cười, nói: "Đương nhiên có thể."

Tại đây địa phương khai phố mỹ thực, có lẽ càng thêm dễ dàng một ít, hắn vừa đến Sa huyện thời điểm Sa huyện kẻ có tiền đều dọn đi rồi, tiêu phí trình độ hữu hạn, Ngư Thương huyện bên này lại là có rất nhiều kẻ có tiền.

Hắn ở bên này khai mấy nhà xa hoa tiệm cơm nói, hẳn là cũng là sẽ có người hãnh diện đi, Lục Lâm tựa hồ có thể dự kiến chính mình kiếm đầy bồn đầy chén một màn.

"Lâm ca, có chuyện gì muốn ta đi làm sao?" Tần Lãng có chút vội vàng hỏi nói.

"Gần nhất, cũng không có gì đặc biệt chuyện quan trọng, ngươi vừa mới lại đây, trước tìm một chỗ an gia tương đối hảo." Lục Lâm nói.

"An gia sự tình, có phụ thân ở vội đâu, ta này trong tay mặt không có việc gì làm, tổng cảm thấy cả người đều trống rỗng là nên muốn làm việc, mới có tiền kiếm, có cơm ăn." Tần Lãng lo lắng sốt ruột nói.

Lục Lâm vỗ vỗ Tần Lãng bả vai, thầm nghĩ: Tần Lãng thật là cái cần lao chịu làm người a!

Ngày này đều nhàn không xuống dưới, nhiều năm như vậy xuống dưới, Tần Lãng hai huynh đệ hẳn là kiếm lời không ít tiền, lại vẫn là một bộ sợ đói chết bộ dáng.

Này có thể là khi còn nhỏ, đói tàn nhẫn, cho nên, luôn có như vậy một chút gian nan khổ cực ý thức.

"Kỳ thật là có một môn tiểu sinh ý, có thể đi làm một chút."

Lục Lâm cân nhắc một chút, quyết định thỏa mãn Tần Lãng làm việc tâm nguyện.

Tần Lãng tràn đầy tò mò hỏi: "Bán thứ gì?"

"Cay xào hoa giáp, nướng con mực gì đó." Lục Lâm nói.

"Cái này cay xào hoa giáp, nướng con mực muốn như thế nào làm a!"

"Này a! Thực dễ dàng, chủ yếu công phu vẫn là ở tương ớt cùng gia vị phía trên, có thể trước chi một cái tiểu sạp, Vân Nương liền sẽ làm cái kia."

Lục Lâm cân nhắc phố mỹ thực khai ra tới, hẳn là yêu cầu một đoạn thời gian, có thể trước lộng mấy cái tiểu sạp, khảo sát một chút thị trường.

Chờ đến phố mỹ thực khai ra tới, này đó tiểu sạp, cũng có thể dịch đến phố mỹ thực bên trong đi.

"Ta làm nhà ta cái kia cùng Vân Nương đi học một chút." Tần Lãng nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng hảo!"

Tần Lãng cưới tiểu song nhi rất là có khả năng, tay nghề cũng không tồi, học làm tân đồ ăn thượng thủ cũng thập phần nhanh chóng.

....

Thực mau Tần Lãng khai một cái tiểu thực quán ra tới, chủ yếu chính là ở bán xào hoa giáp cùng nướng con mực.

Con mực này cá bởi vì diện mạo kỳ quái, nơi này rất ít có người ăn cái này, bởi vì con mực không tốt lắm nấu nướng, cho nên, rất ít có người mua cái này, liền tạo thành Tần Lãng lấy cải trắng giới mua một đống con mực đã trở lại.

Tần Lãng đem toàn bộ con mực cắt thành ti, đặt ở nướng cụ thượng, gia nhập ớt cay chờ phối liệu tiến hành nướng BBQ, ở đem nướng tốt con mực xuyên thành xuyến bán ra.

Nướng tốt con mực hồng toàn bộ, vải lên gia vị lúc sau, bán tương cực hảo.

Tần Lãng con mực bán con mực tam văn tiền hai xuyến, thực mau liền có người chống lại không được lòng hiếu kỳ, tiến đến mua sắm.

Mua nướng con mực người, ven đường ăn, trên đường nhìn đến người, cảm thấy mới lạ, không khỏi đi lên hỏi hai câu, hỏi rõ hai xuyến con mực chỉ cần tam văn tiền, có không ít người bị hấp dẫn lại đây

Nướng con mực hương vị thập phần mỹ vị, khách hàng quen vô số, xào hoa giáp cũng bán thực hảo.

Tần Lãng mua sắm con mực, lục tục đều bị làm thành nướng con mực, bán ra đi.

Tần Lãng cùng Tần Minh thấy vậy tình hình, thương lượng một chút, quyết định ngày mai tiếp tục bán nướng con mực.

....

"Cha, Tần thúc thúc bán nướng con mực, thực được hoan nghênh a!" Nguyên Bảo nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Đó là đương nhiên."

Kiếp trước, nướng con mực chính là phổ biến một thời a!

Quán ven đường nơi nơi đều là thứ này.

Cái này Ngư Thương huyện liền ớt cay đều tìm không thấy, người địa phương chiếm bảo sơn, đi theo không biết như thế nào lợi dụng a!

Còn hảo là hắn tới.

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo liếc mắt một cái, nói: "Ngươi không cần ăn quá nhiều nga, ăn quá nhiều, sẽ gả không ra."

Nguyên Bảo gật gật đầu, nói: "Cha, thật chán ghét."

Nguyên Bảo trừng mắt nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, hấp tấp chạy đi.

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo bóng dáng, nghĩ thầm: Nguyên Bảo hiện tại là đại hài tử đâu, bắt đầu e lệ đâu.

Lục Lâm đi vào phòng, nhìn đến Trần Tiểu Mễ cũng ở gặm nướng con mực, nhìn đến Lục Lâm tiến vào, có chút ngượng ngùng xoa xoa miệng.

Nướng con mực ăn ngon là ăn ngon, chỉ là thứ này rất có tính dai, ăn lên, dễ dàng hồ một miệng.

"Này con mực ăn ngon sao?" Lục Lâm ngồi xuống hỏi.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ăn ngon, ngươi thật sự ăn qua rất nhiều ăn ngon đồ vật đâu."

Lục Lâm vuốt cằm, nói: "Đồ vật sao, vẫn là nơi này nguyên nước nguyên vị."

Kiếp trước mỹ thực đa dạng là thập phần nhiều, bất quá, rất nhiều đồ vật đều là ngâm mình ở nông dược, chất kí.ch thích bên trong lớn lên, cá a, tôm a!

Cũng đều là nhân công nuôi dưỡng, so hoang dại thiếu vài phần hương vị.

....

Huyện nha nội, mấy cái nha dịch ăn nướng con mực, mặt lộ vẻ giật mình chi sắc.

"Cái này nướng con mực, hương vị thật đúng là không tồi a!" Trịnh Tam nói.

Chu Thập Nhị gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ăn rất ngon."

Tần Lãng buổi sáng thời điểm, mua vào đại lượng con mực, bất quá, bán được buổi tối, cũng không thừa nhiều ít.

Xem nướng con mực bán không sai biệt lắm, Tần Lãng liền đem đâm sở hữu con mực đều cấp nướng, tặng một bộ phận cấp Trần Tiểu Mễ, cũng cấp huyện nha bên trong mấy cái sai dịch tặng một phần.

Tần Lãng hai huynh đệ, về sau vẫn là muốn ở Lục Lâm thuộc hạ hỗn, cứ như vậy, liền ít đi không được cùng huyện nha sai dịch giao tiếp, cũng tồn giao hảo tâm tư.

Nha môn phía trên thay đổi người, phía dưới sai dịch, kỳ thật cũng là có chút

tâm lý không để, mấy người cũng biết Tần Lãng hai huynh đệ là Lục Lâm thân tín, đối phương cố ý giao hảo, này đó sai dịch, cũng rất là nể tình.

"Chúng ta vị này huyện lệnh nhưng không đơn giản a! Nghe nói, hắn ở Sa huyện thời điểm, làm ra dê nướng nguyên con, còn được quân thượng ban thưởng."

Lục Lâm cái này người lãnh đạo trực tiếp muốn lại đây, này đó sai dịch có phương pháp, đều hoa điểm sức lực hỏi thăm Lục Lâm sự tình.

"Ta cũng nghe nói, nghe nói vị này huyện lệnh cậu em vợ ở Sa huyện thời điểm, kinh doanh Sa huyện một cái phố, Vương gia đã từng ở Sa huyện một cái phố cải trang vi hành, lưu luyến quên phản a!"

Vương Đại có chút lo lắng nói: "Hy vọng vị đại nhân này là một quan tốt."

Vương Đại ở trong huyện mặt nhậm bộ đầu, ở trong mắt rất nhiều người, đã là một phần khó lường công việc béo bở.

Từ xưa tân quan tiền nhiệm ba đốm lửa tân huyện lệnh vì xác lập chính mình địa vị, nha môn bên trong không thể thiếu một phen biến động.

Lão huyện lệnh từ quan về quê lúc sau, Vương Đại rất là lo lắng cho mình vị trí sẽ bị người thế thân, vị này Lục đại nhân thuộc hạ, tựa hồ cũng là có không ít người tài ba, bất quá, vị đại nhân này tâm tư, giống như đều ở kiến tạo cái gì cá trang phía trên, đối bọn họ những người này chú ý độ hữu hạn.

....

Tần Lãng cùng Tần Minh bán một ngày nướng con mực cùng xào hoa giáp, ngày hôm sau, như cũ mua một đống con mực cùng hoa giáp, dùng để bán ra.

Sáng sớm, liền có không ít người ở quầy hàng phía trước chờ trứ, Tần Lãng cũng chưa dự đoán được nướng con mực cư nhiên sẽ hấp dẫn nhiều người như vậy.

Bất quá, Tần Minh nghe xong mấy cái thôn dân đàm luận mới biết được, có chút người là ăn nướng con mực lúc sau mới đến, mặt khác có một ít còn lại là bởi vì lòng hiếu kỳ.

Không phải bởi vì bọn họ bán chính là huyện nha mỹ thực, mà Lục Lâm đã từng sáng tạo dê nướng nguyên con, làm quân thượng đều khen không dứt miệng.

Dê nướng nguyên con giá cả sang quý thực, người bình thường cũng ăn không nổi, bất quá, nướng con mực tam văn tiền hai xuyến, đại gia vẫn là ăn nổi.

So sánh với cay xào hoa giáp, vẫn là nướng con mực bán càng tốt một ít, chủ yếu là nướng con mực là có thể mặc lên cầm đi, hoa giáp lại không quá phương tiện mang theo, chỉ có thể ở tiểu sạp bên trong ăn, tiểu sạp bên trong không còn chỗ ngồi, cũng chỉ có thể ngồi ở ven đường ăn, có chút không có phương tiện, lại đến chính là hoa giáp thịt vẫn là thiếu một ít, ăn một đại bồn, cũng không có no cảm giác.

Tần Lãng đã tận lực nhiều mua một ít con mực, nhưng là, bán được buổi chiều vẫn là đều bán không còn, vài người vội túi bụi.

....

"Không nghĩ tới quái ngư, nướng lúc sau, cư nhiên ăn ngon như vậy a!"

Phường thị phía trên mấy cái bán cá người, một bên bán cá, một bên ở một bên trò chuyện thiên.

"Đúng vậy! Cá bán không xong thực dễ dàng xú rớt, ngày thường mua người cũng không nhiều lắm, bất quá, mới tới hai cái huyện lệnh thân tín, mỗi lần muốn lượng đều rất lớn a!"

"Này gần nhất rất nhiều người, cầm loại này quái ngư trở về nướng, bất quá, tựa hồ không tốt lắm ăn."

"Nhân gia có cái kia phối liệu, làm được nướng con mực mới ăn ngon."

Mấy cái bán cá người nghị luận sôi nổi, trong lòng tính toán, về sau thấy con mực hay là nên nhiều tiến một chút hóa.

....

Tần Lãng cùng Tần Minh ngay từ đầu mua nướng con mực thời điểm, đều là cải trắng giới, bởi vì giá cả quá tiện, rất nhiều ngư dân đánh tới loại này cá, đều là trực tiếp vứt bỏ.

Mấy ngày xuống dưới, hai người lại phát hiện, con mực giá cả cư nhiên có điều dâng lên, tuy rằng vẫn như cũ thực tiện nghi, nhưng là, so với phía trước, vẫn là quý một ít.

Nướng con mực, ngay từ đầu đại gia còn sợ này cá lớn lên quái, ăn nướng con

mực người nhiều, mọi người đều cảm thấy này quái ngư kỳ thật cũng không thế nào quái, mâu thuẫn tâm lý đi lúc sau, rất nhiều người lại nếm thử mua cá tới ăn.

Tần Lãng cùng Tần Minh dựa vào bán nướng con mực, mỗi ngày đều có một lượng trăm văn nhập trướng.

....

"Cha, Lục đại nhân thật là khó lường a! Tùy tùy tiện tiện ra cái điểm tử, là có thể kiếm như vậy nhiều tiền."

Tần Nghị gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Lục đại nhân tự nhiên là lợi hại, nếu là bằng không cũng không thể làm quan."

Tuy rằng Lục Lâm là mua tới quan, nhưng là, nghe nói đồng kỳ mua quan người đều bị mất chức đâu.

Tần Nghị cảm thấy chính mình làm sáng suốt quyết định nhất chính là đi theo Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ.

Tần Nghị nhiều năm như vậy đi theo Lục Lâm làm việc, tuy rằng vẫn luôn không có gì đại ra tức, bất quá, cũng tích cóp hạ không ít bạc, cũng coi như là cái nhà giàu phú ông.

Tần Lãng gật gật đầu, nói: "Cũng đúng vậy! Buổi tối Lục đại nhân mời chúng ta đi ăn cơm, cha, ngươi đi sao?"

Tần Nghị lắc lắc đầu, nói: "Cha không đi, các ngươi đi thôi."

Tần Lãng gật gật đầu, nói: "Vậy được rồi."

"Đại nhân, như thế nào đột nhiên thỉnh các ngươi ăn cơm? Có phải hay không có chuyện gì muốn công đạo a?" Tần Nghị hỏi.

Tần Minh lắc lắc đầu, nói: "Giống như không phải như vậy, nghe nói, đại nhân trước hai ngày lại đi phường thị thượng dạo qua một vòng, mua rất nhiều hải sản, một chốc một lát ăn không xong, lại lo lắng lãng phí, cho nên, mới tìm chúng ta hỗ trợ đi cùng nhau ăn."

Tần Nghị tràn đầy vô ngữ nói: "Đại nhân cũng thật là, nếu ăn không hết, liền ít đi mua một ít a!"

Tần Lãng thầm nghĩ: Đại nhân tự nhiên là anh minh, bất quá, có đôi khi ở việc

nhỏ thượng vẫn là có chút hồ đồ a!

Bất quá, như vậy cũng hảo, tiện nghi bọn họ.

"Đại nhân nhiều mua một ít mới hảo a! Chúng ta cũng có lộc ăn." Tần Minh nói.

Đại nhân nói, người càng nhiều càng tốt, cứ như vậy, hắn hẳn là có thể đem nhi tử mang qua đi.

Tần Lãng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ta nghe nói, phòng bếp gần nhất lại làm rất nhiều ăn ngon đồ ăn."

Tần Nghị bất đắc dĩ nhìn hai cái nhi tử liếc mắt một cái, nói: "Các ngươi a! Đi theo Lục đại nhân, vẫn là muốn ăn ít nhiều làm."

------oOo------

Chương 162: Ngư dân phụ tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Lãng hai huynh đệ đến thời điểm, phát hiện Lục Lâm thỉnh không chỉ bọn họ, còn có nha môn nha dịch, mấy cái nha dịch đều có vẻ có chút câu thúc.

"Tần gia huynh đệ, các ngươi cũng tới a!" Vương Đại thăm hỏi nói.

Tần Lãng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Tần Minh chớp chớp mắt, nói: "Đã thượng đồ ăn a!"

Tần Minh nhìn đến trong sảnh bãi mấy cái bàn tròn, trên bàn đã thả vài món thức ăn, bất quá, khả năng sợ đồ ăn lãnh rớt, lấy cái đĩa che đậy.

Lục Lâm đi ra, cười tủm tỉm nói: "Đều tới, vậy đều ngồi đi, không cần khách khí, tùy tiện ngồi."

Tần Minh gãi gãi đầu, nói: "Đại nhân, chúng ta đây liền không khách khí."

"Không khách khí tốt nhất, một không cẩn thận liền mua quá nhiều, ăn không xong cũng là lãng phí, đây là Tiểu Chí đi, một đoạn thời gian không thấy, giống như lại trường cao không ít a!"

Lục Lâm sờ sờ Tần Chí đầu, thầm nghĩ: Chỉ chớp mắt, Tần Minh nhi tử đều đã lớn như vậy a!

Tần Chí lớn tựa hồ có chút ngượng ngùng, trốn đến Tần Minh phía sau.

Xem Lục Lâm ánh mắt dịch khai, Tần Chí lớn lại tràn đầy tò mò thăm ra đầu, nhìn chằm chằm Lục Lâm đánh giá.

Ở Lục Lâm mời Tần Minh đám người sôi nổi ngồi xuống.

Tần Minh đám người đem chế trụ đồ ăn chén xốc mở ra, từng đạo tinh xảo thức ăn, tức khắc hiện ra ở trước mắt.

Tần Minh theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

Con cua cháo, làm nồi tôm, cá chua ngọt, cay xào hoa ha, hành bạo con mực, tỏi

thiêu con lươn, hải sản mặt, hương cay cua.

Mỗi cái thức ăn đều dụ người ngón trỏ đại động, mấy cái sai dịch ngay từ đầu còn bởi vì là huyện lệnh mời khách, có chút phóng không khai, bất quá, khai ăn, liền bắt đầu không chịu khống chế.

Tần Minh cấp nhi tử múc một chén cháo, Tần Chí ăn nhịn không được chậc lưỡi.

Tần Lãng cùng Tần Minh là biết Lục Lâm bản lĩnh, đối với Lục Lâm có thể lộng ra một bàn thức ăn như vậy, cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Bất quá, một loại nha dịch liền phi thường kinh ngạc, vốn dĩ cái này địa phương tài nguyên còn chưa đủ phong phú, rất nhiều nông gia, nấu ăn du a! Muối a! Đều luyến tiếc phóng, càng đừng nói nước tương, dấm gì đó.

"Đây là con lươn a! Cư nhiên có thể làm ăn ngon như vậy."

Tôn Hồ thầm nghĩ: Đại nhân không hổ là đại nhân, dưỡng đầu bếp đều rất lợi hại a!

Này lươn bởi vì lớn lên giống xà, giá cả cũng không cao.

Trải qua liệu lý con lươn, ăn đi lên phì phì nộn nộn, một ngụm dừng không được tới.

"Cái này cá cư nhiên là ngọt." Một cái sai dịch tràn đầy kích động nói.

Kinh hô sai dịch, ý thức được chính mình hình như là thất thố, nhịn không được tao đỏ mặt.

Tần Minh thầm nghĩ : Ngọt có cái gì kỳ quái?

Cá chua ngọt Tần Minh đã ăn qua rất nhiều lần, cũng không cảm thấy kinh ngạc, bất quá, mấy cái sai dịch liền bất đồng, đường so muối đắt hơn, rất nhiều nhân gia mua đường, cũng bất quá cấp tiểu hài tử ngọt ngào miệng, lấy tới thiêu đồ ăn là luyến tiếc.

Tần Minh hoàn toàn quên mất, hắn lần đầu tiên ăn đến cá chua ngọt thời điểm, cũng là thực kinh ngạc.

Người nhiều, càn quét đồ ăn tốc độ liền nhanh, hai đại bàn đồ ăn, bị trở thành hư không, mọi người ăn đồ ăn lúc sau, cảm giác hơi xấu hổ, giúp đỡ thu thập

chén đũa, mới rời đi.

....

"Thật là ăn quá ngon."

Mấy cái sai dịch đều chống bụng từ nha môn ra tới, bất quá, vẫn là cảm giác có chút chưa đã thèm.

"Đúng vậy! Đại nhân trong phủ dùng nguyên liệu nấu ăn, tựa hồ đều là thực tiện nghi nguyên liệu nấu ăn đâu."

Không phải cái gì đặc biệt sang quý nguyên liệu nấu ăn nói, hắn cũng có thể làm trong nhà vị kia thử làm một chút.

"Tuy rằng là thực tiện nghi nguyên liệu nấu ăn, nhưng là, làm được đồ ăn, không thể so tiểu cá bạc kém đâu."

Tiểu cá bạc là một loại màu bạc cá, dùng để nấu canh phi thường tươi ngon, hơn nữa, thập phần hiếm thấy.

Ngư Thương huyện rất nhiều phú quý nhân gia, đều thích dùng loại này cá tới hầm canh.

"Đúng vậy! Đại nhân trong phủ đầu bếp cũng quá lợi hại, lúc này mới tới là có thể làm ra nhiều như vậy mỹ thực."

"Không nghĩ tới con mực ăn ngon như vậy, lúc trước ta còn cảm thấy này cá mùi tanh quá nặng."

"Đúng vậy! Con lươn cũng không tồi."

Chu Thập Nhị thầm nghĩ: Hắn phía trước tổng cảm thấy lươn thứ này dơ hề hề, không nghĩ tới, xử lý tốt, hương vị cũng không tệ lắm.

....

"Ăn một ngàn nhị tịnh a!" Lục Lâm chớp chớp mắt nói.

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Này không phải thực hảo sao? Thuyết minh thái sắc thực được hoan nghênh a! Ngươi nếu là khai cửa hàng nói, hẳn là có thể một lần là nổi tiếng đâu."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Muốn thu phục nơi này chưa hiểu việc

đời đồ nhà quê, tựa hồ thập phần đơn giản đâu."

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi a! Không cần đắc ý vênh váo."

Lục Lâm hướng tới ngoài cửa nhìn một chút, "Sắc trời còn sớm, chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi."

"Đi ra ngoài đi dạo có thể, không cần lại mua một đống đồ vật."

Mua lại ăn không hết, lãng phí nhiều phiền toái a!

Lục Lâm bị Trần Tiểu Mễ nói có chút ngượng ngùng.

"Đã biết, ta chính là ra đi tiêu tiêu thực."

Hắn cũng không phải cố ý mua nhiều như vậy, không phải một chút thu không được tay sao?

Kiếp trước, hắn cũng sẽ ở con cua, tôm hùm đưa ra thị trường thời tiết mua tới ăn, nhưng là, thứ này giá cả quá quý, hắn một lần cũng sẽ không mua quá nhiều, thật vất vả kiếp trước quý giá đồ vật, đến nơi đây biến thành cải trắng giới đồ vật, Lục Lâm thường xuyên dễ dàng đắc ý vênh váo.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm bộ dáng, bất đắc dĩ nói: "Thật sự tưởng mua nói, vẫn là có thể mua một ít."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Chính là sao, thừa dịp hiện tại tiện nghi, hay là nên nhiều mua một ít, chờ về sau đại gia ý thức được này đó kỳ thật là thứ tốt thời điểm, nói không chừng liền đã quá muộn."

Trần Tiểu Mễ: "......"

....

Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ đi ở trên đường, nhìn đến một đôi phụ tử bị oanh ra tới.

"Chủ quán, ngươi lại châm chước một chút đi." Một cái trung niên nam tử ôm nhi tử, tràn đầy khẩn cầu đối với tửu lầu gã sai vặt nói.

Gã sai vặt nhìn nam tử, nhàn nhạt nói: "Ngươi đều ba ngày không phó tiền thuê nhà, còn làm chúng ta như thế nào châm chước a! Chúng ta lão bản cũng là phải làm sinh ý, đi mau, đi nhanh đi."

Gã sai vặt nhìn nam tử bên người tiểu hài tử liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Tiểu hài tử bệnh uởng uởng, nếu là chết ở khách điếm nơi này, chỉ sợ cũng bẻ xả không nhẹ.

Trong phòng nếu là chết hơn người, về sau muốn như thế nào trụ người a!

"Là cái ngư dân a!" Trần Tiểu Mễ nói.

Ngư dân hàng năm kéo thuyền thằng, sẽ ở trên tay lưu lại một ít đặc thù dấu vết, Trần Tiểu Mễ thực dễ dàng phân biệt.

Lục Lâm cau mày, rất nhiều ngư dân đều là ở tại trên thuyền, sinh bệnh, lại ở tại trên thuyền, liền dễ dàng khiến cho bệnh tình chuyển biến xấu, cho nên, rất nhiều ngư dân đều sẽ ở có nhân sinh bệnh thời điểm, lên bờ tới trụ, bất quá, trụ khách điếm đối với ngư dân mà nói, là cái không nhỏ gánh nặng.

Xem kia nam tử bộ dáng, chỉ sợ không có tiền.

Lục Lâm đi tới kia trung niên người đánh cá bên người, nói: "Không chỗ ở nói, trước trụ ta nơi đó đi thôi."

Một bên gã sai vặt nhìn đến Lục Lâm lại đây, nơm nớp lo sợ nói: "Đại nhân, ta......"

Lục Lâm nhìn gã sai vặt hoảng loạn thần sắc, đại khái minh bạch đối phương nhận ra thân phận của hắn.

Chưởng quầy hoang mang rối loạn chạy ra tới, âm thầm cảm thán chính mình xui xẻo, đuổi người thời điểm, cư nhiên gặp mới tới Huyện thái gia.

"Đại nhân, hắn ba ngày không phó phòng phí."

"Ta minh bạch, các ngươi làm buôn bán cũng không dễ dàng." Lục Lâm nói.

Khách điếm cũng không phải cái gì thiện đường, nếu là miễn phí cung cấp cho người khác trụ, này không bao lâu liền phải đóng cửa.

Hàn Phong xem chưởng quầy nơm nớp lo sợ bộ dáng, ý thức được chính mình đây là gặp được đại nhân vật, lập tức có chút câu nệ.

Gặp được Hàn Phong phụ tử, Lục Lâm cũng lười đến lại đi dạo phố.

"Đi theo ta."

Hàn Phong nhìn bệnh mau mau nhi tử, cắn chặt răng, đuổi kịp Lục Lâm.

Tới rồi huyện nha lúc sau, Lục Lâm làm Vạn Tiểu Phàm cho người ta an bài một gian nhà ở, mặt khác, đi thỉnh cái đại phu.

....

Lục Lâm ngồi ở trong thư phòng, đồ đồ vẽ tranh, Trần Tiểu Mễ đi vào phòng, nói: "Ở vội cái gì đâu?"

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Mễ liếc mắt một cái, nói: "Cũng không có gì, ta tính toán tổ kiến một chi ngư dân đội, thu nạp một ít người đánh cá."

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Như vậy a! Bất quá, chỉ sợ không quá dễ dàng đâu."

Rất nhiều người đánh cá đều là rất có khí huyết, muốn cho những người này vì bọn họ phục vụ, chỉ sợ không quá dễ dàng.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ta tính toán ở bờ biển vòng một miếng đất, kiến tạo ký túc xá."

"Ký túc xá?"

Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm đề qua thứ này, Lục Lâm đi học thời điểm, liền ở tại cái gọi là ký túc xá.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Rất nhiều ngư dân đều là ở tại trên thuyền, mặt trời rực rỡ yêu còn hảo, quát phong trời mưa liền phiền toái, khoang thuyền ở mưa dầm thiên còn dễ dàng mốc meo, tiểu hài tử ở tại trên thuyền, nhưng không dễ dàng a!"

"Kiến một cái ký túc xá nói, vào ngày mưa, cũng có thể có cái trụ địa phương." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Miễn phí kiến cho bọn hắn trụ sao?"

Lục Lâm lắc lắc đầu, nói: "Đương nhiên sẽ không lạp!"

Miễn phí đồ vật, được đến quá dễ dàng, luôn là không có người sẽ quý trọng, hơn nữa, hắn vô điều kiện ưu đãi một ít người nói, không khỏi sẽ làm người cảm thấy hắn bất công.

"Gia nhập ta đội tàu mới cho trụ a!"

Nhà ở có thể gian dày đặc một ít, mỗi gian phòng ốc, cũng không cần quá lớn, cũng đủ che mưa chắn gió hẳn là là được.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Là cái không tồi chủ ý."

....

Hàn Phong phụ tử tới lúc sau, liền ở huyện nha hạ nhân phòng bên trong ở, huyện nha bên trong, tự nhiên mọi thứ đồ vật đều là tốt, bất quá, hai phụ tử trụ nơm nớp lo sợ.

Đặc biệt, huyện lệnh cấp Hàn Thuyền Nhỏ tìm đại phu, đại phu tới lúc sau, Hàn Thuyền Nhỏ bệnh tình, nhưng thật ra có điều chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng là, bởi vậy thiếu hạ huyện lệnh đại nhân tiền, cũng làm Hàn Phong rất là bất an.

Tiền thuốc men Hàn Phong cũng ra không dậy nổi, Hàn Phong có khả năng nghĩ đến, cũng chính là đem thuyền nhỏ để cấp Lục Lâm, bất quá nếu là không có thuyền, về sau bọn họ phụ tử muốn như thế nào sống sót đâu.

Hắn kia một cái thuyền nhỏ, cũng không đáng giá cái gì tiền, phỏng chừng huyện lệnh đại nhân cũng chướng mắt.

....

Tần Lãng biết Lục Lâm thu lưu Hàn Phong phụ tử, cũng tới xem qua hai phụ tử.

Nhìn đến hai phụ tử, Tần Lãng liền nghĩ đến đã từng chính mình, năm đó, đệ đệ bị thương, bọn họ một nhà như vậy mờ mịt vô thố, gặp được Lục Lâm cùng Trần Tiểu Mễ, mới xuất hiện chuyển cơ.

Hàn Thuyền Nhỏ nhìn Tần Lãng, cẩn thận hỏi: "Tần thúc, thật sự không quan hệ sao?"

Hàn Thuyền Nhỏ cúi đầu, vì cho hắn xem bệnh, phụ thân đem tích góp xuống dưới bạc đều tiêu hết, Hàn Thuyền Nhỏ trong lòng cũng là thực bất an?

Tần Lãng gật gật đầu, nói: "Không có quan hệ, đại nhân không phải cái gì người xấu, về sau các ngươi sẽ biết."

"Làm phiền đại nhân lo lắng a!"

Tuy rằng Tần Lãng nói nhiều như vậy, nhưng là, Hàn Phong vẫn là có chút khẩn trương, Lục Lâm là quan a!

Trên đời này vẫn là tham quan tương đối nhiều, ở bình thường dân chúng trong lòng, quan viên hơn phân nửa là muốn ức hiếp bá tánh, khác nhau bất quá là ức hiếp nhiều điểm thiếu điểm khác biệt.

Nếu là thay đổi ở ngày thường, Hàn Phong vẫn là sẽ tận lực tránh cho cùng quan gia tiếp xúc.

Tần Lãng xoa xoa Hàn Thuyền Nhỏ đầu, nói: "Không cần lo lắng, sẽ khá lên."

------oOo------

Chương 163: Tổ kiến đội tàu kế hoạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Các ngươi tới."

Lục Lâm nhìn Tần Lãng hai huynh đệ liếc mắt một cái.

"Đại nhân, ngươi vẫn là nhất quán thiện tâm a!" Tần Minh tùy tiện nói.

Lục Lâm vẫy vẫy tay, nói: "Vừa vặn dùng thượng bọn họ phụ tử."

Tần Lãng cười cười, thầm nghĩ: Đại nhân vẫn là bộ dáng cũ a! Làm chuyện tốt, cũng thích phủ nhận.

"Đại nhân, yêu cầu bọn họ phụ tử làm cái gì?"

"Ta muốn trù bị một cái đội tàu, muốn hai phụ tử này cho ta đi tuyên truyền một chút, nếu là có nhiều người nguyện ý gia nhập ta đội tàu thì tốt rồi."

"Đại nhân, muốn đội tàu làm gì?" Tần Lãng khó hiểu nói.

"Muốn đội tàu, đương nhiên là làm buôn bán a!"

Tần Minh vuốt cằm, có chút chờ mong nói: "Nếu, thật sự có thể tổ kiến một cái đội tàu nói, kia không phải yêu cầu đội tàu trưởng? Đại nhân, làm ta làm thuyền đội trưởng thế nào?"

Tần Lãng tức giận trừng mắt nhìn Tần Minh liếc mắt một cái.

"Nói bậy gì đó đâu? Không lớn không nhỏ."

Lục Lâm vẫy vẫy tay, nói: "A Lãng, không cần đối với ngươi đệ đệ quá hà khắc."

Lục Lâm cười tủm tỉm nhìn Tần Minh nói: "Thực hảo, có chí khí, không nghĩ đương tướng quân binh không phải hảo binh, đội tàu là yêu cầu đội tàu trường, nhưng là, ngươi biết bơi sao? Ngươi có hay không ngồi quá thuyền a! Có thể hay không say tàu a!"

"Ta đương nhiên sẽ không say tàu." Tần Minh không cần nghĩ ngợi nói.

Tần Lãng ngó đệ đệ liếc mắt một cái, giội nước lã nói: "Ngươi còn không có ngồi quá thuyền, say hay không say tàu còn khó mà nói."

Tần Minh có chút không sảng khoái nhìn Tần Lãng liếc mắt một cái, cảm thấy đại ca thật là quá không thượng đạo, cư nhiên như vậy hủy đi chính mình đài.

Lục Lâm rất có hứng thú nhìn Tần Minh, hỏi: "Vì cái gì muốn làm đội tàu lão đại a!"

"Nghe tới thực uy phong không phải sao?" Tần Minh hai tròng mắt lượng lượng nói.

Tần Lãng nhìn Tần Minh liếc mắt một cái, thầm than nhà mình đệ đệ thật sự quá hồ nháo, cũng may Lục đại nhân không phải cái loại này sẽ tính toán chi li người.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ngươi nếu là sẽ giá thuyền, sẽ bơi lội, không say tàu, không chê đội tàu sự tình phiền toái, ta có thể đem tổ kiến đội tàu sự tình giao cho ngươi a!"

Tần Minh có chút kích động nói: "Phải không? Kia thật tốt quá, đại nhân ngươi yên tâm, ta lập tức liền đi học bơi lội."

Tần Lãng nhìn Lục Lâm, có chút tò mò hỏi: "Đại nhân, ta nghe nói, ngươi gần nhất ở tìm nhân tu kiến dừng chân địa phương, là vì tổ kiến đội tàu chuẩn bị sao?"

Lục Lâm gật gật đầu.

"Ta nghe nói, rất nhiều người đánh cá đều là ở tại trên thuyền, gia nhập ta đội tàu nói, vẫn là phải cho bọn họ chuẩn bị một cái an gia địa phương."

Tần Lãng cười cười, nói: "Đại nhân trạch tâm nhân hậu, là ngư dân chi phúc a!"

Tần Lãng năm đó là ở tại trong núi huyệt động, cùng ở tại trên thuyền ngư dân, cư trú điều kiện không sai biệt lắm ác liệt.

Tần Lãng có thể cảm nhận được ngư dân đối phòng ở khát vọng.

Lục Lâm vẫy vẫy tay, nói: "Quá khen, quá khen."

Nếu muốn con ngựa hảo, phải cấp con ngựa ăn cỏ a!

....

"Đại nhân muốn tổ kiến đội tàu?" Hàn Phong tràn đầy ngoài ý muốn đối với Tần Minh hỏi.

Biết Tần Minh là Lục Lâm trước mặt hồng nhân, Hàn Phong đối Lục Lâm vẫn là thực tôn kính.

Hàn Thuyền Nhỏ tuổi còn nhỏ, ngay từ đầu còn có chút sợ hãi, gặp qua Tần Minh vài lần, xem Tần Minh không có gì cái giá, tính tình còn thực hào sảng, liền cùng Tần Minh hỗn chín, đối Tần Minh thập phần bội phục.

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, Lục đại nhân muốn tổ chức một chi thuyền lớn đội, đối đội tàu tiến hành thống nhất quản lý."

Hàn Phong có chút khó hiểu nói: "Đại nhân vì cái gì sẽ tưởng tổ kiến đội tàu a!"

"Lục đại nhân kế hoạch ở chỗ này khai hảo chút tiệm cơm, yêu cầu người cung cấp nguyên liệu nấu ăn tươi mới." Tần Minh nói.

Hàn Phong có chút ngoài ý muốn nói: "Chỉ là bởi vì như vậy, muốn nguyên liệu nấu ăn nói, cá thị thượng cũng có thể mua được a!"

Tần Minh thầm nghĩ: Đại nhân tâm tư sâu không lường được, hắn như thế nào biết đại nhân cụ thể là nghĩ như thế nào, đại nhân tiền nhiều a!

Muốn làm gì liền làm gì?

Liền tính lỗ vốn, đại nhân cũng là hoàn toàn mệt khởi.

Kỳ thật, đại nhân tâm địa thiện lương, có lẽ là xem ngư dân sinh hoạt không dễ dàng, biến tướng muốn tiếp tế ngư dân một ít đâu.

Tần Minh vẫy vẫy tay, nói: "Đại nhân có đại nhân suy tính, chúng ta không cần phải xen vào quá nhiều."

Tần Minh mang theo Hàn Phong tới rồi bờ biển.

Lục Lâm ở bờ biển vòng một miếng đất, không ít người đang ở vội vàng kiến tạo nhà gỗ.

Ngư Thương huyện dân cư vẫn là rất nhiều, mỗi ngày có rất nhiều người ở trấn trên tìm công tác, Lục Lâm thực dễ dàng liền tìm đến nhân tu phòng ở.

"Này nhà ở kiến thật tốt a!" Hàn Phong nói.

Tần Minh cười cười, nói: "Còn chắp vá đi, phòng ở là cho đội tàu người trụ, ngư dân người chỉ cần gia nhập đội tàu, là có thể trụ tiến cái này địa phương, bất quá bởi vì phòng ốc hữu hạn, một gian nhà ở, khả năng muốn trụ năm sáu cá nhân."

Hàn Phong có chút tò mò hỏi: "Kia gia nhập đội tàu yêu cầu làm những gì đây?"

Tần Minh nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái, nói: "Gia nhập đội tàu lúc sau, yêu cầu đem vớt nhị thành cá không ràng buộc nộp lên, mỗi tháng đều sẽ có khảo hạch, giao nộp cá không đủ, liền sẽ hủy bỏ dừng chân tư cách."

Hàn Phong gật gật đầu, nói: "Như vậy a!"

"Giao nộp cá đều sẽ ký lục có trong hồ sơ, một khi một cái ngư dân, giao nộp cá đạt tới nhất định số lượng, liền có thể lĩnh một gian chính mình chuyên chúc ký túc xá, liền không cần cùng đội tàu người tễ, cũng không cần vì phối hợp, chuyển đến dọn đi." Tần Minh nói.

Hàn Phong chớp chớp mắt, nói: "Cư nhiên có chuyện tốt như vậy."

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

"Kia Tần đại nhân, ta có thể gia nhập đội tàu sao?"

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Có thể a! Bất quá, ngươi muốn mua phòng ở nói, trước muốn đem đại nhân cho ngươi thỉnh đại phu tiền khấu rớt."

Hàn Phong vội không ngừng nói: "Kia đương nhiên, đương nhiên."

Hàn Phong biết Lục Lâm chưa chắc nguyện ý cùng hắn tính dược tiền, bất quá, thiếu quan gia tiền, Hàn Phong luôn là có chút không yên tâm.

Có thể dựa đánh cá đem trướng mục còn thượng, đối Hàn Phong mà nói cũng là cầu còn không được sự tình.

"Ngươi trở về hỏi một chút ngươi bằng hữu, có nguyện ý hay không gia nhập đội tàu, nếu là có nguyện ý, liền có thể dọn đến nơi đây tới cư trú."

Hàn Phong gật gật đầu, nói: "Ta đã biết, bất quá, chỉ sợ nhất thời không có bao nhiêu người nguyện ý tới."

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Không quan hệ."

Dù sao tiệm cơm còn không có khai ra tới, nhất thời đại nhân cũng không cần nhiều ít cá.

Đại nhân vừa mới tới này Ngư Thương huyện, thôn dân đối Lục Lâm còn không thân, chợt nghe được Lục Lâm muốn tổ kiến đội tàu, phỏng chừng là tưởng quan vọng quan vọng, sợ có hại.

Nếu là ở Sa huyện, đại nhân nói muốn tổ kiến cái gì đội, đại nhân vung tay một hô, tất nhiên hưởng ứng giả vô số, phỏng chừng người một tổ ong tới, tưởng quan vọng nói, khẳng định là muốn bỏ lỡ cơ hội.

Có Hàn Phong tuyên truyền, ở hơn nữa ở trên bờ nhà ở dụ hoặc, lục tục nhưng thật ra có mấy cái ngư dân gia nhập Lục Lâm đội tàu.

Gia nhập đội tàu người, phần lớn là trong nhà có tuổi tương đối tiểu nhân tiểu hài tử, lo lắng mưa gió quý đã đến, tiểu hài tử ra vấn đề.

....

Tần Minh hấp tấp đi vào huyện nha, trên mặt treo xán lạn tươi cười.

"Ngươi đã đến rồi?"

Lục Lâm thấy Tần Minh sắc mặt không tồi, âm thầm suy đoán đối phương có thể là gặp cái gì chuyện tốt.

"Đại nhân, ta đã học được bơi lội, hơn nữa, ta cũng không say tàu."

Lục Lâm chớp chớp mắt, nói: "Phải không? Vẫn là thực mau sao!"

Tần Minh có chút tò mò nhìn Lục Lâm, nói: "Đại nhân, vậy ngươi xem......"

Lục Lâm chống cằm, nói: "Ngươi nếu là có biện pháp làm đám kia ngư dân nghe lời, vậy ngươi làm lão đại đương nhiên không có gì vấn đề."

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Ân, ta sẽ nỗ lực."

Lục Lâm đem một cái cái sọt lấy ra tới, cái sọt bên trong là một viên cờ xí.

"Đại nhân, đây là cái gì?"

Lục Lâm lấy ra một viên cờ xí, lắc lắc nói: "Cái này là cá chép kỳ, ta cố ý tìm người đặt làm."

Cá chép là một loại tượng trưng vận may cá đâu, hơn nữa, còn có cá chép nhảy Long Môn truyền thuyết.

"Phàm là gia nhập chúng ta đội tàu ngư dân, đều có thể phân phát một cái cá chép kỳ, như vậy liền tương đối hảo phân biệt."

Về sau đội tàu nếu là hình thành quy mô, cờ xí liền trở thành một loại tinh thần tượng trưng.

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Có đạo lý a! Đại nhân, ngươi cũng thật thông minh."

Hắn vốn đang suy nghĩ, thuyền đánh cá càng ngày càng nhiều, hơn nữa, đều lớn lên không sai biệt lắm, muốn như thế nào phân biệt.

Lục Lâm vẫy vẫy tay, đắc ý cười cười, nói: "Không dám, không dám."

Tần Minh lấy một cái lá cờ lắc lắc, thầm nghĩ: Này lá cờ làm thật không sai a!

Dùng vải dệt cũng không tồi, nếu là về sau đội tàu giải tán, lá cờ còn có thể dùng để bổ quần áo, cá thật xinh đẹp đâu.

Lục Lâm ở bên hồ kiến một hoành bài nhà lầu hai tầng, một đống tiểu lâu có mười hai cái phòng chỉ cần mỗi tháng giao nộp nhất định số lượng cá cấp Lục Lâm, là có thể ở tiểu lâu bên trong cư trú.

Thứ nhất như vậy lời đồn đãi ở ngư dân bên trong lan truyền mở ra.

Không ít ngư dân đều tâm động, bất quá, tâm động thì tâm động, hành động vẫn là số ít, đại đa số còn lại là ngư dân, vẫn là lựa chọn quan vọng, nhìn xem có phải hay không có cái gì bẫy rập

....

"Đại nhân ngươi đặt làm một chiếc thuyền lớn sao?" Tần Minh đi vào phòng nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, ngươi nghe nói?"

"Rất lớn một con thuyền a!" Tần Minh nhìn bản vẽ nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Về sau chúng ta đội tàu nếu là hình thành quy mô, tổng hội yêu cầu một con thuyền hoa tiêu thuyền a!"

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Cũng là."

"Có bao nhiêu ngư dân gia nhập?" Lục Lâm hỏi.

"Đã có tám hộ, đại bộ phận đều là dìu già dắt trẻ".

"Ngươi muốn cái loại này song tầng giường, đã đưa đến ngư dân lâu bên kia đi." Lục Lâm hỏi.

Lục Lâm đem kiến ở bờ biển lâu gọi là ký túc xá, bất quá, mọi người đều không biết ký túc xá là thứ gì, ngầm đều xưng hô phòng ở vì ngư dân tạm cư lâu.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đưa qua đi liền hảo, đã dùng tới đi?"

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Dùng tới, cái kia song tầng giường rất thực dụng a! Phía dưới có thể phóng đồ vật, trên dưới hai tầng đều có thể ở người."

Ngư dân đối với loại này giường, tựa hồ thập phần yêu thích đâu.

Lục Lâm chống cằm, thầm nghĩ: Song tầng giường đương nhiên thực dụng, giường này chính là trường học, xí nghiệp tiết kiệm tiền thuê nhà vô thượng vũ khí sắc bén a!

....

Ngư dân ký túc xá.

"Cha, ta ngủ mặt trên." Hàn Thuyền Nhỏ có chút đỏ mắt nhìn thượng tầng giường đệm nói.

Hàn Phong nhìn Hàn Thuyền Nhỏ liếc mắt một cái, nói: "Không hảo đi, đại nhân nói, ngủ này giường thời điểm không cẩn thận lăn xuống tới."

Hàn Thuyền Nhỏ chớp chớp mắt, nói: "Cha, ngươi quá nặng, nếu là rơi xuống làm sao bây giờ?"

Hàn Phong trừng mắt nhìn Hàn Thuyền Nhỏ liếc mắt một cái, mắng: "Ngươi cái tiểu tử thúi, vô pháp vô thiên, bẩn thỉu khởi cha ngươi ta tới."

Hàn Thuyền Nhỏ tay chân linh hoạt bò tới rồi song tầng giường thượng phô, có chút hưng phấn nằm xuống.

"Yên tâm đi cha,l nơi này có cái gì ngăn đón đâu, rớt không xuống dưới."

Hàn Phong xem Hàn Thuyền Nhỏ tránh ở phía trên, không vui xuống dưới, thở dài, nghĩ như vậy điểm độ cao, hẳn là cũng không quan hệ, liền từ bỏ.

"Cha, về sau chúng ta ban ngày đánh cá, buổi tối ở nơi này sao?"

Hàn Phong sờ sờ Hàn Thuyền Nhỏ cái trán, nói: "Hẳn là đi."

Tần Minh đại nhân nói, Lục đại nhân kế hoạch ở về sau, mở rất nhiều mỹ thực cửa hàng, yêu cầu rất nhiều hải sản, hẳn là dùng thượng bọn họ.

Hàn Thuyền Nhỏ có chút hưng phấn nói: "Kia thật tốt quá."

Ở tại trên thuyền ngư dân gia tiểu hài tử cùng ở tại trên bờ nông hộ gia tiểu hài tử trên cơ bản chơi không đến một khối.

Hàn Thuyền Nhỏ rất là hâm mộ những cái đó có thể ở lại ở trên bờ tiểu hài tử, hiện tại có cơ hội ở tại trên bờ, Hàn Thuyền Nhỏ cảm giác tương lai tràn ngập chờ mong.

Hàn Phong thở dài, nói: "Này chỉ là cái lâm thời trụ địa phương, muốn ở chỗ này an cư lạc nghiệp, vẫn là thực khó khăn a!"

Cũng không biết nộp lên trên nhiều ít cá lúc sau, phòng ở liền về chính bọn họ sử dụng.

Tần Minh đại nhân nói, nếu là phòng ở mua, về sau liền tính thoát ly đội tàu, cũng là không cần dọn ra đi.

------oOo------

Chương 164: Song tầng giường mị lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đã chịu phòng ở dụ hoặc, lục tục có ngư dân gia nhập Lục Lâm đội tàu.

Gia nhập đội tàu ngư dân đều ở chính mình trên thuyền nhỏ, treo lên cá chép kỳ tiêu chí,

Cá chép kỳ thượng cá chép rất sống động, nhìn đến cá chép kỳ người, đều tấm tắc bảo lạ.

Hàn Thuyền Nhỏ ngồi ở trên thuyền, lười biếng loạng choạng hai chân, nhìn đón gió tung bay cá chép kỳ, gợi lên khóe miệng.

"Thuyền Nhỏ, ngươi đã khỏe a!"

Hàn Thuyền Nhỏ bằng hữu Giang Thuyền Nhi khống chế thuyền, phiêu lại đây.

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Bọn họ nói, ngươi bị huyện lệnh đại nhân mang đi, là thật vậy chăng?" Giang Thuyền Nhi tràn đầy lo lắng nói.

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, "Là thật sự! Chúng ta không có tiền ở trọ, bị đuổi ra tới, huyện lệnh đại nhân đem ta mang vào huyện nha, lại cho ta thỉnh đại phu."

"Nguyên lai là như thế này a! Biết ngươi tiến huyện nha, mọi người đều thực lo lắng đâu." Giang Thuyền Nhi nói.

Bờ biển ngư dân sợ nhất chính là chọc phải quan phi, bị mang tiến huyện nha việc này, ở rất nhiều ngư dân xem ra đều không phải cái gì chuyện tốt.

"Mới tới huyện lệnh, thật sự có như vậy hảo? Miễn phí tìm đại phu cho ngươi xem bệnh?" Giang Thuyền Nhi hỏi.

Hàn Thuyền Nhỏ lắc lắc đầu, nói: "Cũng không phải miễn phí, cha đánh cá lúc sau, vẫn là muốn trước chậm rãi đem dược tiền còn thượng, bất quá, không

nhiều ít dược tiền."

Tần đại nhân nói dược phí cùng thỉnh đại phu phí dụng tổng cộng là 400 văn, Hàn Thuyền Nhỏ đánh giá, có thể là đại phu xem ở huyện lệnh phân thượng, giảm miễn một ít phí dụng.

Phía trước, cha hoa hai lượng bạc cho hắn xem bệnh, cũng chưa xem trọng đâu, kết quả đi huyện nha, 400 văn hắn thì tốt rồi.

"Bất quá, đại nhân người thật sự thực hảo, ở huyện nha thời điểm, ta còn ăn tới rồi huyện nha đầu bếp nữ làm cơm đâu."

Nghĩ đến huyện nha cơm lai tư vị, Hàn Thuyền Nhỏ theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

Hàn Thuyền Nhỏ cùng Hàn Phong ở huyện nha thời điểm, là đi theo hạ nhân cùng nhau ăn.

Vân Nương tay nghề thực không bình thường, tiện nghi nguyên liệu nấu ăn, cũng có thể làm ăn rất ngon, tuy rằng là một ít thực bình thường đồ ăn, lại là làm Hàn Thuyền Nhỏ nhớ mãi không quên.

Giang Thuyền Nhi chớp chớp mắt, có chút hâm mộ nói: "Thật tốt a!"

Trước hai ngày, hắn cha cho hắn mua nướng con mực, kia đồ vật ăn ngon thật.

Giang Thuyền Nhi loạng choạng hai chân, nhìn Hàn Thuyền Nhỏ trên thuyền cá chép kỳ, nói: "Này lá cờ thật xinh đẹp a!"

"Đúng không! Này lá cờ là huyện lệnh đại nhân thiết kế, ngươi nếu là gia nhập đội tàu, cũng có thể lãnh một cái lá cờ."

Giang Thuyền Nhi chớp chớp mắt, nói: "Ta nương nhưng thật ra nguyện ý, bất quá, cha ta không muốn a!"

Hắn cha nói, này đó làm quan không mấy cái thứ tốt, lo lắng hiện tại vì một chút ơn huệ nhỏ gia nhập đội tàu, đến lúc đó, thuyền đều không phải chính mình.

"Xem này lá cờ thượng là cẩm lý nga, nghe nói, sẽ phù hộ chúng ta nhiều đánh cá." Hàn Thuyền Nhỏ nói.

Giang Thuyền Nhi chớp chớp mắt.

Cẩm lý này cá vẫn là tương đối hiếm thấy, nếu là đánh tới cẩm lý, giống nhau ngư dân cũng sẽ không lấy tới ăn, mà là cầm đi bán cùng phú quý nhân gia.

Một ít phú quý nhân gia, thích mua loại này cá dùng cho xem xét chi dùng.

"Thuyền nhỏ, đại nhân vì cái gì muốn tổ kiến đội tàu a!" Giang Giang Thuyền Nhi hỏi.

Hàn Thuyền Nhỏ chớp chớp mắt, nói: "Không biết a!"

Bất quá, dù sao hắn cùng hắn cha đều nghèo thành như vậy, huyện lệnh đại nhân tựa hồ cũng không có gì hảo mưu đồ.

"Ngươi hiện tại có thể ở ở trên bờ? Đó là cái cái dạng gì địa phương a! " Giang Thuyền Nhi tràn đầy tò mò hỏi.

Hàn Thuyền Nhỏ cười cười, nói: "Ngươi mau chân đến xem sao? Ta có thể mang ngươi đi a!"

Giang Thuyền Nhi có chút tò mò hỏi: "Có thể chứ?"

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, nói: "Có thể a!"

Tần Minh đại nhân nói, có thể mang bằng hữu đi chỗ ở nhìn xem, một lần hai lần nói, không có gì vấn đề.

Hàn Thuyền Nhỏ hiện tại vẫn luôn ngủ ở song tầng giường thượng phô, Hàn Thuyền Nhỏ cảm thấy loại này giường thập phần thần kỳ, rất muốn tìm người khoe khoang một chút.

Giang Thuyền Nhi phụ thân Giang Tiêm không phải thực đồng ý gia nhập đội tàu, nhưng là đối với Giang Thuyền Nhi đi theo Hàn Thuyền Nhỏ đi trên bờ chơi, lại là đồng ý.

Giang Thuyền Nhi đi thời điểm, Giang Tiêm cố ý dặn dò Giang Thuyền Nhi tới rồi bên kia hảo hảo xem rõ ràng.

Hàn Phong cũng đi tìm Giang Tiêm.

Giang Tiêm lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt Hàn Phong mời, làm người cẩn thận như Giang Tiêm, căn bản không tin trên đời này có bạch rớt bánh có nhân.

Bất quá, Giang Tiêm đối với Lục Lâm kiến tạo bờ biển phòng ở, cũng là rất tò

mò.

Giang Tiêm cũng muốn đi xem, nhưng là, kéo không dưới mặt.

Lúc chạng vạng, Giang Thuyền Nhi đem thuyền nhỏ ngừng ở bờ biển.

Lục Lâm làm người ở ngư dân ký túc xá bên già cố ý để lại thuyền đánh cá ngừng điểm, Giang Thuyền Nhi theo thuyền quá khứ thời điểm, nhìn đến bờ biển đã ngừng ba điều thuyền nhỏ, mấy cái thuyền nhỏ trên thuyền đều treo cá chép kỳ, một cái thuyền treo cá chép kỳ không thế nào thấy được, mấy cái thuyền ở bên nhau, nhưng thật ra rất có thanh thế.

Hàn Thuyền Nhỏ đem thuyền hệ hảo lúc sau, mang theo Giang Thuyền Nhi cùng nhau lên bờ.

Thực mau Giang Thuyền Nhi liền thấy được một loạt nhà gỗ.

Hàn Thuyền Nhỏ trở về thời điểm, vừa lúc đụng phải ra môn tin tức Tần Minh.

"Là Tần đại nhân a!"

"Tần đại nhân?" Giang Thuyền Nhi nghi hoặc nói.

"Là đội tàu đội trưởng, chúng ta dừng chân a! Mỗi thiên giao nộp cá a! Đều về hắn quản."

Giang Thuyền Nhi có chút mê hoặc nói: "Hắn cũng là đánh cá sao? Trước kia chưa thấy qua hắn a!"

Hàn Thuyền Nhỏ lắc lắc đầu, nói: "Không phải, hắn là Lục đại nhân thân tín, đi theo Lục đại nhân thật nhiều năm."

Giang Thuyền Nhi chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Nguyên lai là cái người ngoài nghề a!

Tần Minh nhìn Hàn Thuyền Nhỏ liếc mắt một cái, nói: "Thuyền Nhỏ, ngươi đã trở lại a!"

Giang Thuyền Nhi lo lắng bị oanh đi, có chút khiếp đảm trốn đến Hàn Thuyền Nhỏ phía sau.

"Mang bằng hữu tới a!" Tần Minh tươi cười ấm áp hỏi.

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Đây là ta hảo bằng hữu."

"Phòng bếp có nhiệt canh, các ngươi nếu là thích cùng đi uống một ít đi."

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, nói: "Tốt, vừa lúc thời tiết có chút lạnh, muốn uống điểm nhiệt."

Hàn Thuyền Nhỏ lôi kéo Giang Thuyền Nhi đi phòng bếp.

Phòng bếp có một cái nồi to, trong nồi có một nồi to tảo tía canh trứng, tuy rằng trứng gà tương đối thiếu, nhưng là, xác thật là có trứng.

Hàn Thuyền Nhỏ cấp Giang Thuyền Nhi thịnh một chén, lại cho chính mình thịnh một chén.

"Cái này canh, không cần tiền a!" Giang Thuyền Nhi có chút nghi hoặc nói

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, nói: "Không cần tiền, hiện tại chúng ta vẫn là chính mình khai hỏa, bất quá, phòng bếp buổi tối có đôi khi, sẽ chuẩn bị một ít nhiệt canh gì đó."

Giang Thuyền Nhi chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Cư nhiên có chuyện tốt như vậy.

Tím lai canh, Giang Thuyền Nhi phía trước cũng không ăn ít, một trương phơi khô tảo tía, dùng bọt nước khai, chỉ cần thả một chút hạ nồi tới nấu, là có thể nấu ra một chén lớn.

Giang Thuyền Nhi không ăn vãn cơm, vừa lúc có điểm đói, lập tức uống lên hai đại chén tảo tía canh.

Hàn Thuyền Nhỏ lôi kéo Giang Thuyền Nhi tay, nói: "Đi thôi, ta dẫn ngươi đi xem ta song tầng giường."

Giang Thuyền Nhi đi theo Hàn thuyền nhỏ đi vào ký túc xá.

Dọc theo đường đi, đụng phải mấy cái ở bận rộn ngư dân người nhà.

Mấy cái ngư dân người nhà đều là nhận thức Giang Thuyền Nhi, nhìn đến Giang Thuyền Nhi lại đây, nhiệt tình chào hỏi.

Một mở cửa, Giang Thuyền Nhi liền thấy được trên dưới hai tầng giường.

Giang Thuyền Nhi nhìn song tầng giường, tràn đầy giật mình nói: "Thật là lợi hại a! Trên dưới hai tầng đều có thể ở người a!"

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, nói: "Không sai, trên dưới hai tầng đều có thể trụ người a! Hạ tầng giường phía dưới còn có thể phóng đồ vật, ta ở tại mặt trên, mặt trên ở thực thoải mái."

Giang Thuyền Nhi nhìn song tầng giường, tràn đầy tò mò nói: "Thật lợi hại a! Bên kia còn có một trương song tầng giường a!"

Hàn thuyền nhỏ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, đại nhân nói, một cái ký túc xá muốn trụ bốn đến sáu cá nhân, hiện tại ít người, ta cùng phụ thân mới có thể hai người trụ một gian, chờ đến người nhiều, đại gia liền phải tễ một chút."

Giang Thuyền Nhi ngồi xuống một bên song tầng giường phía trên, nói: "Liền tính sáu cá nhân trụ một gian, cũng đủ rộng mở."

Bọn họ một nhà cũng là tễ ở một cái trên thuyền, so sánh với dưới, vẫn là nhà ở thoải mái.

Giang Thuyền Nhi mượn Hàn Thuyền Nhỏ giường nằm một chút, tính toán trở về lúc sau, khuyên như thế nào phụ thân chạy nhanh gia nhập này đội tàu.

Phòng ở liền như vậy mấy gian, trước tới tựa hồ có ưu tiên chọn lựa phòng ở quyền lợi, tới chậm chỉ có thể cùng người khác tễ một gian nhà ở.

Giang Thuyền Nhi ở chỗ này chơi một hồi, liền đi trở về.

....

"Cha, ngươi đã trở lại a!" Hàn Thuyền Nhỏ hỏi.

Hàn Phong gật gật đầu, nói: "Ta nghe người ta nói, ngươi mang Giang Thuyền Nhi tới chơi?"

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Tần Minh đại nhân không phản đối, còn làm ta nhiều dẫn người tới chơi."

Bất quá, hắn bạn chơi cùng cũng không nhiều lắm, muốn mang người tới, cũng không vài người có thể mang.

Hàn Phong mấy ngày nay đi theo Tần Minh trước người bận trước bận sau, Tần Minh là đại nhân sai khiến người, bất quá đánh nhau cá việc này cũng không thuần thục, Hàn Phong liền đi theo Tần Minh bên người, phối hợp hai bên quan hệ.

"Thuyền Nhi cha hắn, chính là cái lão quật đầu a! Này phòng ở hữu hạn, đến lúc đó, người tới nhiều, phòng ở đã có thể không dư thừa tốt."

Hàn Phong cùng Giang Tiêm quan hệ kỳ thật vẫn là không tồi, cảm thấy gia nhập đội tàu là một chuyện tốt, rất sớm liền cùng Giang Tiêm nói.

Kết quả Giang Tiêm không vui gia nhập, hắn nói nhiều, Giang Tiêm còn hoài nghi hắn cầm huyện lệnh đại nhân chỗ tốt, cho nên, hiện tại ở giúp huyện lệnh đại nhân gạt người.

Hàn Phong xem Giang Tiêm không chịu giáo, liền lười đến nói với hắn.

"Giang Tiêm gia hỏa này, có thể là buông lỏng."

Giang Tiêm nếu là không đồng ý, Thuyền Nhi là sẽ không theo nhi tử tới nơi này chơi.

Gần nhất gia nhập đội tàu người càng ngày càng nhiều, rất nhiều nhân thể sẽ tới gia nhập đội tàu chỗ tốt, thanh danh dần dần truyền khai.

Hàn Phong đã không khuyên người gia nhập đội tàu, chỉ ở có người đối tập túc phòng ở tò mò thời điểm, dẫn người đến xem.

Không cần Hàn Phong mở miệng, tới xem qua người, hơn phân nửa đều sẽ chủ động yêu cầu gia nhập.

"Cha, ta nhìn đến bên cạnh còn ở kiến lâu a!" Hàn Thuyền Nhỏ nói.

Hàn Phong gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

"Đại nhân yêu cầu như vậy nhiều trụ địa phương a! " Hàn Thuyền Nhỏ khó hiểu nói.

Hàn Phong cau mày, nói: "Đại nhân hẳn là tưởng thành lập một cái thuyền lớn đội đi? Cho nên, yêu cầu rất nhiều rất nhiều người."

Hàn Thuyền Nhỏ chớp chớp mắt, nói: "Kiến nhiều như vậy phòng ở, yêu cầu hoa rất nhiều tiền đi."

Hàn Phong gật gật đầu, nói: "Đại nhân không kém tiền."

Hàn Thuyền Nhỏ thở dài, liền tính phụ thân mỗi thiên vất vả đánh cá, cũng không tích cóp hạ nhiều ít bạc a!

Phía trước vì cho hắn xem bệnh, còn lập tức tiêu hết, thậm chí còn thiếu hạ đại nhân tiền.

Đại nhân lại một chút kiến nhiều như vậy phòng ở, giống như còn muốn kiến cái gì tửu lầu.

"Nghe nói, đại nhân tìm người đánh một chiếc thuyền lớn." Hàn Phong nói.

Hàn Thuyền Nhỏ có chút kích động nói: "Phải không? Thuyền lớn?"

Thuyền đối ngư dân mà nói là ăn cơm đồ vật, đối ngư dân ý nghĩa, tự nhiên không giống bình thường.

Hàn Phong gật gật đầu, có chút cảm thán nói: "Đúng vậy! Tựa hồ một cái rất lớn thuyền, tìm vài cái tạo thuyền thợ đi làm, liền tính mấy cái thuyền mái chèo mỗi ngày đẩy nhanh tốc độ, chỉ sợ cũng muốn hơn phân nửa tháng mới có thể hoàn thành đâu."

"Kia nên là bao lớn một cái thuyền a!" Hàn Thuyền Nhỏ hỏi

Hàn Phong lắc lắc đầu, nói: "Hẳn là rất lớn một cái thuyền a!"

Hàn Thuyền Nhỏ có chút phấn chấn nói: "Thuyền muốn do ai tới khống chế a!"

Hàn Thuyền Nhỏ chớp chớp mắt.

huyện lệnh đại nhân thuộc hạ người, đều là một ít vịt lên cạn a!

Cứ như vậy, có lẽ bọn họ có thể khống chế thuyền lớn ra đi đánh cá đâu.

Này thuyền càng lớn, đối mặt sóng gió thời điểm, an toàn tính liền càng cao, nếu là phụ thân thuyền đánh cá lớn hơn một chút nói, có lẽ là có thể gõ mõ cầm canh nhiều cá đâu.

Hàn Phong xoa xoa Hàn thuyền nhỏ đầu, nói: "Này thuyền có một thời gian mới có thể hảo đâu, tạm thời liền không cần suy nghĩ nhiều quá."

Trên thực tế, không ngừng Hàn Thuyền Nhỏ, Hàn Phong bản nhân đối sắp đã đến thuyền lớn cũng là thực cảm thấy hứng thú, bất quá, Hàn Phong rốt cuộc là đại nhân, biểu hiện tương đối rụt rè.

------oOo------

Chương 165: Lại khai nướng dương cửa hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm đi ngư dân ký túc xá dạo qua một vòng, phát hiện ngư dân ký túc xá, trên cơ bản đều đã trụ người.

"Thực thuận lợi a!" Lục Lâm đối với Trần Tiểu Mễ nói

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Bởi vì tham quan sách lược duyên cớ sao."

Chính cái gọi là tai nghe vì hư, mắt thấy vì thật, rất nhiều người đối với Lục Lâm tổ kiến đội tàu rắp tâm ôm hoài nghi thái độ, bất quá, chỉ cần mang theo ngư dân qua đi ký túc xá chuyển một vòng, ngư dân phần lớn đều chống lại không được ở tại lục thượng dụ hoặc.

Mặt khác chính là, những người này đại khái cũng minh bạch, Lục Lâm có tiền thực, cũng khinh thường muốn bọn họ thuyền.

"Cá trang đã bắt đầu khai." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm cá trang còn không có hoàn toàn tu hảo, bất quá, có không ít cửa hàng đã bắt đầu buôn bán.

Tần Lãng cùng Tần Minh gia hai cái tiểu song nhi, mang theo mấy cái tiểu hài tử, ở cá trong trang bán nướng con mực cùng cay xào hoa ha, sinh ý cũng không tệ lắm!

....

Người đánh cá ký túc xá.

"Lão đại, cá trang cái kia nướng con mực cửa hàng là nhà ngươi cái kia khai a!" Chu Tân hỏi.

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Tần Minh ở ngư dân ký túc xá bên trong, có một cái đơn độc phòng, làm đội tàu

lão đại.

Tần Minh vẫn là có chút đặc quyền, trong khoảng thời gian này, Tần Minh vẫn luôn ở ký túc xá bên này trụ, cùng đội tàu bên trong người đều chín, quan hệ thân cận rất nhiều.

Chu Tân là trừ bỏ Hàn gia phụ tử ở ngoài, trước hết gia nhập đội tàu người, cùng Tần Minh quan hệ rất là không tồi.

Làm Tần Minh tương đối rối rắm chính là đại ca Tần Lãng cũng đi theo học bơi lội, còn chạy tới ngư dân trong ký túc xá tới, tựa hồ cũng có muốn làm đội tàu lão đại ý tứ.

Theo Tần Minh biết, Tần Lãng nguyên bản tựa hồ đối bác lái đò không quá cảm thấy hứng thú, bất quá, Lục Lâm làm đại ca đi giám sát thuyền lớn chế tạo tiến độ, đại ca một chút đối bác lái đò có hứng thú.

Tần Minh nguyên bản liền cảm thấy đội tàu sự tình quá nhiều, có chút muốn đánh lui trống lớn, xem đại ca cũng đối bác lái đò cảm thấy hứng thú, liền đem sự tình phân có chút cấp Tần Lãng làm.

"Lão đại, ngươi thật là có bản lĩnh, con mực nguyên bản bộ dáng không tốt, đều bán không xong, đại gia đánh tới thứ này, tùy tay ném, gần nhất nhưng thật ra đều luyến tiếc ném, thật nhiều người mua đâu." Chu Tân nói.

Đối ngư dân mà nói, có thể bán cá càng nhiều, tự nhiên càng tốt.

"Lợi hại cũng không phải là ta, là đại nhân, gia vị đều là đại nhân cung cấp." Tần Minh khiêm tốn nói.

Chu Tân chớp chớp mắt, nói: "Đại nhân a! Đại nhân đối thức ăn như vậy nghiên cứu sao?"

Tần Minh gật gật đầu, "Đại nhân bản lĩnh nhưng lớn, liền nói dê nướng nguyên con đi, chính là được Thánh Thượng coi trọng, còn ban thưởng ngàn lượng bạc."

Tần Minh thầm nghĩ: Thánh Thượng kỳ thật vẫn là tốt, Vương gia càng thêm khoa trương.

Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch nhanh như vậy thành hôn, đều là lấy dê nướng nguyên con phúc a!

Nghe nói, Tiểu Mạch thành thân thời điểm, Vương gia, Vương phi đều tặng rất nhiều đồ vật đâu.

Năm đó, nếu không phải Vương phi tam thôi tứ thỉnh, Vương gia đại khái còn tránh ở Sa huyện luyến tiếc đi đâu.

"Dê nướng nguyên con, ta cũng nghe nói qua."

Lục Lâm vừa mới xác định tới tiếp nhận thời điểm, Ngư Thương huyện có rất nhiều về Lục Lâm nghe đồn, lúc ấy bị nhắc tới nhiều nhất chính là dê nướng nguyên con cùng xe đẩy tay.

"Nghe nói, đại nhân đã từng bán dương, bán hảo chút bạc."

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Là có như vậy hồi sự, dê nướng nguyên con vừa mới ra tới thời điểm, tổ chức quá bán đấu giá, kinh đô một cái công tử hoa tám mươi lượng mua đệ nhất chỉ dê nướng nguyên con."

Chu Tân tràn đầy kinh ngạc nói: "Cư nhiên là thật sự a!"

Tám mươi lượng a!

Ngoan ngoãn, đó là bao lớn một bút bạc a!

Hắn đánh cả đời cá, đều so ra kém một con dê, đại nhân quả nhiên rất lợi hại a!

....

Trần Tiểu Mễ ở cá trong trang, khai một cái nướng dương trang.

Lục Lâm vốn là không tính toán khai như vậy cái nướng dương trang, bất quá, không chịu nổi trong nha môn người lần nữa dò hỏi.

Lục Lâm bị truy vấn vài lần, liền làm rõ ràng nguyên nhân, này đó sai dịch sở dĩ dò hỏi dê nướng nguyên con cũng không phải chính mình muốn ăn, mà là chịu người chi thác.

Mấy cái sai dịch là ăn nhà nước cơm, nhật tử quá so tầm thường bá tánh tốt một chút, nhưng là, cũng không hảo đi nơi nào.

Lấy mấy cái sai dịch thân gia, đi ăn dê nướng nguyên con, vẫn là thập phần xa xỉ hành vi.

Này đó sai dịch tuy rằng cũng tò mò dê nướng nguyên con hương vị, nhưng là,

suy xét đến chính mình thu vào, cũng bất quá là ngẫm lại mà thôi.

Dê nướng nguyên con nổi tiếng đã lâu, còn thành quốc đồ ăn, bản địa mấy cái viên ngoại tự nhiên cũng muốn kiến thức kiến thức.

Nhưng là, dê nướng nguyên con chỉ có Sa huyện có, người bình thường cũng sẽ không vì một đạo đồ ăn, trèo đèo lội suối đi Sa huyện.

Lục Lâm tới nơi này lúc sau, bản địa kẻ có tiền không khỏi đối dê nướng nguyên con nhiều vài phần chờ mong.

Hảo những người này đều chờ Lục Lâm khai nướng dương trang đâu, biết Lục Lâm tới lúc sau, đối nướng dương tựa hồ không có gì hứng thú, vẫn luôn không làm việc đàng hoàng, ở nghiên cứu các loại hải sản mỹ thực, bản địa phú hào bắt đầu còn có kiên nhẫn chờ, xem Lục Lâm chậm chạp không có động tác, đành phải làm ơn nha môn bên trong sai dịch hóng gió.

Lục Lâm gần nhất chi tiêu cũng tương đối cao, xem dê nướng nguyên con như thế được hoan nghênh, khiến cho vạn lệ mang theo vài người đi khai một nhà.

Nướng dương cửa hàng một khai trương, liền đã chịu bản địa phú hào hoan nghênh.

Lục Lâm dê nướng nguyên con hơn nữa một nồi to lòng dê nấu canh giá bán tám lượng bạc, một con dê nướng nguyên con phí tổn cũng chính là một lượng bạc tả hữu?

Lục Lâm nguyên bản là không tính toán bán như vậy quý, bất quá, suy xét nướng toàn kia dương là quốc đồ ăn, nếu là bán tiện nghi, liền vũ nhục quốc đồ ăn thân phận, tức khắc cảm thấy tám lượng bạc cũng không cao.

Dê nướng nguyên con mới ra tới thời điểm, tiến hành quá một hồi bán đấu giá, trận này bán đấu giá bên trong, dê nướng nguyên con chính là đánh ra tám mươi lượng bạc, như vậy một so, tám lượng bạc tựa hồ cũng không tính cái gì.

Đối bản địa phú hào mà nói, tám lượng bạc xác thật không là vấn đề.

Hải sản lại ăn ngon, đối nơi đây phú thương mà nói, cũng vẫn là hải sản mà thôi.

Đủ loại hải sản, bản địa người giàu có đều đã ăn chán ngấy.

Tuy rằng Lục Lâm lộng ra tới hải sản, tuy rằng giàu có đặc sắc, nhưng là, so sánh với thịt heo, thịt dê gì đó, vẫn là có điều không kịp.

Dê nướng nguyên con một khai trương, liền chật ních, ngẩng cao giá cả, hoàn toàn ngăn không được bản địa kẻ có tiền.

Ngư Thương huyện chung quanh mấy cái huyện lão thao, nghe nói, Ngư Thương huyện khai dê nướng nguyên con lúc sau, cũng sôi nổi lái xe tiến đến.

Nướng dương cửa hàng sinh ý, tốt đến không được.

Một ít người xứ khác vốn dĩ chỉ là đối dê nướng nguyên con cảm thấy hứng thú, bất quá, ăn dê nướng nguyên con bên cạnh cửa hàng hải sản lúc sau, lại vì đủ loại mới lạ hải sản liệu lý kinh vi thiên nhân.

....

Lục Lâm vuốt cằm, có chút tiếc nuối nói: "Muốn làm sự tình, nhân thủ hoàn toàn không đủ dùng a!"

Trần Tiểu Mễ vỗ vỗ Lục Lâm bả vai, nói: "Từ từ tới đi, Tiểu Thái hẳn là cũng mau tới."

Lục Lâm gật gật đầu.

"Tiểu tử này, đã thời gian rất lâu a!"

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nói: "Không có biện pháp, Tiểu Thái sự tình nhiều, tổng muốn toàn bộ giao tiếp hảo mới có thể đi a!"

"Kia chờ một chút đi."

Tả hữu hắn hẳn là sẽ tại đây Ngư Thương huyện nghỉ ngơi rất dài một đoạn thời gian.

Nguyên Bảo hấp tấp đi vào phòng.

"Cha, cha, khi nào ăn cơm a!"

Lục Lâm này trận, đều suy nghĩ biện pháp, đem kiếp trước ăn qua hải sản mỹ thực làm ra tới, làm như vậy kết quả chính là, Nguyên Bảo, Trùng Trùng hoàn toàn trầm mê ở hải sản mỹ vị bên trong.

"Một hồi liền ăn." Lục Lâm nói.

Nguyên Bảo nhảy nhót nói: "Cha, hôm nay ăn cái gì ăn ngon? Con cua, vẫn là tôm hùm, vẫn là hoa giáp?"

Lục Lâm: "......"

Nguyên Bảo gia hỏa này, phía trước còn ghét bỏ con cua cùng tôm hùm là sâu, hoa giáp thịt thiếu, hiện tại là hoàn toàn mê mẩn a!

"Hôm nay ăn cá." Lục Lâm nói.

Nguyên Bảo rầu rĩ nói: "Ăn cá a! Không có mới mẻ sao? Ngày hôm qua cái kia con tôm cháo cũng thực ăn a!"

Lục Lâm bĩu môi, tạc yêu Lục Lâm ở dạo cá thị thời điểm, vừa vặn thấy được tép riu, liền mua một ít con tôm về nhà nấu.

Kết quả, Nguyên Bảo nhìn đến tép riu, đại kinh thất sắc, hoài nghi Lục Lâm có phải hay không bởi vì loạn tiêu tiền, đem trong nhà bạc đều xài hết, chỉ có thể mua một ít một chút tôm tới ăn, rõ ràng đại tôm cũng là không quý.

Tép riu tuy rằng tiểu, nhưng là, nấu thành cháo lại rất ăn ngon, nguyên bản còn ở nghi ngờ Lục Lâm mua như vậy tiểu nhân tôm Nguyên Bảo, buổi tối hồng hộc uống lên hai chén con tôm cháo.

"Hôm nay ăn cá hầm cải chua."

Nguyên Bảo có chút tò mò nói: "Cá hầm cải chua, cái gì là cá hầm cải chua?"

Lục Lâm nhún vai, nói: "Chờ buổi tối, ngươi sẽ biết."

Bàng vãn thời gian, Nguyên Bảo cuối cùng ăn tới rồi cá hầm cải chua.

Cá hầm cải chua mang theo một cổ chua cay vị, cùng canh suông cá hoàn toàn là hai loại hương vị.

Lục Lâm làm Vân Nương ở cá hầm cải chua bên trong, thả một ít làm măng phiến.

Cá hầm cải chua bên trong măng phiến, mang theo một cổ chua cay vị, thập phần ăn ngon.

"Cha, cái này cá không tồi a!" Nguyên Bảo nói.

Lục Lâm nhìn Nguyên Bảo, nói: "Ngươi a! Không thể cả ngày nghĩ ăn, nên học đi hỗ trợ."

"Cha ngươi ta giống ngươi lớn như vậy thời điểm, đã kiếm tiền dưỡng gia"

Lục Lâm thuận miệng bậy bạ, trong lòng lại có chút chột dạ, kiếp trước 18 tuổi mới thành niên, hắn ở Nguyên Bảo tuổi này thời điểm, cả ngày đãi ở trong trường học, một phân tiền cũng không kiếm quá.

Nguyên Bảo chớp chớp mắt, nói: "Hành a! Có chuyện gì muốn ta hỗ trợ sao?"

Lục Lâm: "......"

Lục Lâm vốn dĩ chỉ là thuận miệng một câu, không dự đoán được nhi tử cư nhiên như thế có tiến tới tâm, tức khắc có chút kinh ngạc.

Trần Tiểu Mễ nhìn đến Lục Lâm phản ứng, nhịn không được bật cười.

"Nguyên Bảo thực tiến tới đâu."

Nguyên Bảo nắm chặt nắm tay, khí phách hăng hái nói: "Ân, ta tương lai muốn kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, trở thành đại tài chủ."

Lục Lâm: "......"

....

Lục Lâm đi cá trang dạo qua một vòng, Nguyên Bảo gần nhất ở cá trang hỗ trợ, nói là hỗ trợ, kỳ thật là ở rèn luyện.

Nguyên Bảo chủ yếu là giúp đỡ Vạn Thiết tính sổ.

Nguyên Bảo đã không nhỏ, Tiểu Thái tuổi này đã ở hỗ trợ xem cửa hàng.

Nguyên Bảo ở trong tiệm hỗ trợ duyệt lại trướng mục.

Nguyên Bảo duyệt lại quá trướng mục, Trần Tiểu Mễ đều là xem qua, có đôi khi, Trần Tiểu Mễ sẽ cố ý lưu một ít sai lầm, trên cơ bản đều làm Nguyên Bảo cấp tìm được rồi.

Phát hiện Nguyên Bảo tính sổ trình độ rất là không tồi, Trần Tiểu Mễ không cấm cảm giác có chung vinh dự.

Lục Lâm nhìn sổ sách thượng có chút non nớt phê bình, nói: "Chúng ta nhi tử là

cái thiên tài a! Ta thật là dạy dỗ có cách."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi chừng nào thì dạy dỗ hắn."

Lục Lâm vội thực, Nguyên Bảo cùng Trùng Trùng số học, trên cơ bản đều là Trần Tiểu Mễ tay cầm tay giáo.

"Ta cho hắn đồng tiền a!"

Lục Lâm lưng đeo xuống tay, tràn đầy cảm thán nói: "Không có cái gì so đếm tiền càng có thể mài giũa một cái người số học năng lực."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Lục Lâm đối hai cái tiểu hài tử thập phần hào phóng, cố ý cấp hai người mua dự trữ vại.

Nguyên Bảo có một cái chứa đầy đồng tiền bình, nhắc tới tới, phân lượng không nhẹ.

Trần Tiểu Mễ cảm thấy quá quán tiểu hài tử, Lục Lâm chính mình cũng cảm thấy là như thế này, bất quá, vẫn là có chút quản không được tay.

Cũng may Nguyên Bảo tuy rằng có rất nhiều tiền tiêu vặt, cũng không có loạn hoa, còn dưỡng thành quản lý tài sản thói quen.

Đến nỗi Trùng Trùng, tuổi còn nhỏ trong nhà áo cơm không thiếu, còn không có cảm nhận được tiền chỗ tốt.

"Chúng ta nhi tử gần nhất đối quản trướng rất có hứng thú!" Trần Tiểu Mễ nói

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Tiểu tử này, nhìn là cái có tiền đồ."

Vốn dĩ Nguyên Bảo nói muốn đi hỗ trợ, Lục Lâm còn đương hắn là ba phút nhiệt độ, không nghĩ tới, Nguyên Bảo cư nhiên thật sự kiên trì xuống dưới.

------oOo------

Chương 166: Trần Tiểu Thái đến Ngư Thương huyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm ở bên này chờ Trần Tiểu Thái lại đây hỗ trợ, bất quá, Trần Tiểu Thái khả năng thật là sinh ý làm quá lớn, một chốc một lát cũng quá không tới.

Nhưng thật ra kỳ thi mùa thu thành tích ra tới, Kỷ Vân An thành Thám Hoa.

"Kỷ Vân An gia hỏa này, vẫn là có chút bản lĩnh a!" Lục Lâm tràn đầy cảm thán nói.

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Kỷ Vân An vốn dĩ liền rất lợi hại a! Là ngươi vẫn luôn buồn lo vô cớ, lo lắng hắn nằm liệt giữa đường."

Lục Lâm bĩu môi, nói: "Làm không hảo gia hỏa này chỉ là vận khí tốt mà thôi...... ".

"Vận khí thứ này, cũng không phải tùy tùy tiện tiện có thể có." Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Trình Ngọc tựa hồ lại không thi đậu, thi khoa cử tựa hồ muốn xem cái gì trường thi phát huy, cũng không định một lần so một lần thành tích hảo, cũng có khả năng một lần so một lần kém.

"Kỷ Vân An trúng Thám Hoa, hẳn là có thể tiến vào Hàn Lâm Viện, về sau tiền đồ như gấm a!" Trần Tiểu Mễ nói.

Lục Lâm tràn đầy buồn bực nhăn nhăn mày, hắn ở quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy, vẫn là cái huyện lệnh, Kỷ Vân An vào Hàn Lâm Viện làm biên tu, đi vào chính là lục phẩm a!

Hàn Lâm Viện trung người, là dễ dàng nhất thăng quan, rốt cuộc Hàn Lâm Viện ở kinh đô, cho dù làm tiểu quan, kia cũng là thiên tử cận thần, tùy tiện làm ra một chút công tích, hướng lên trên vừa báo, tự nhiên liền thăng quan.

Đâu giống hắn như vậy, một chút bị phái đến nơi này, một chút bị đuổi tới nơi đó, sơn trưởng đường xa, liền tính đem một phương thổ địa thống trị gọn gàng ngăn nắp, phía trên cũng không biết.

Tuy rằng thăng quan không dễ, bất quá, Lục Lâm đối tình huống hiện tại đã thực vừa lòng.

Ngư Thương huyện nơi này, trời cao hoàng đế xa, tại đây địa phương hắn chính là lão đại.

Lục Lâm chống cằm, nói: "Kinh đô thủy nhưng thâm đâu."

Lục Lâm không thích xã giao, đối trên quan trường loanh quanh lòng vòng sự tình cũng không thích, tại đây địa phương làm một phương huyện lệnh, nghiên cứu một chút các loại mỹ thực, đã không còn sở cầu.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Tuy rằng kinh đô thủy thâm, Kỷ Vân An hẳn là ứng phó đi.

Kỷ gia là võ tướng thế gia, rất nhiều người đều ở quan trường lăn lộn thật lâu, tổng hội đề điểm hắn.

....

Đại Thạch Thôn.

Lục Trình Ngọc không thi đậu cử nhân, lại đem chính mình nhốt lại.

"Lại không khảo trung a!"

"Vẫn là quá khó khăn."

"Cũng đúng vậy! Ra cái tú tài đã không dễ dàng, tú tài đã thực hảo, có thể miễn thuế còn có thể miễn lao dịch."

"Đúng vậy! Trình Ngọc ở trong thôn lộng cái học đường thật tốt a!"

"Đúng vậy! Bất quá, lấy Trình Ngọc tính tình, khó a!"

"Trình Ngọc chính là quá chuyên chú việc học, nhà hắn kia hai cái nha đầu a! Gầy ba ba, nhìn quá đáng thương."

Lý Phương Nguyệt ở phía trước hai năm, rốt cuộc sinh ra một cái nhi tử.

Thang thị cuối cùng đối Lý Phương Nguyệt xem thuận mắt một ít, có nhi tử, Lý

Phương Nguyệt đối hai cái nữ nhi chú ý liền ít đi.

Lục Trình Ngọc liền nhi tử đều không quá chú ý, căn bản không cần phải nói hai cái nữ nhi.

"Nghe nói, Trần Tiểu Mạch gia cái kia khảo trúng Thám Hoa."

"Thám Hoa? Kia nhưng đến không được a!"

"Không lầm đi, Thám Hoa?"

"Như thế nào sẽ lầm? Trần Tiểu Mạch cái kia hôn phu, mấy năm trước khảo trúng, lăng là từ bỏ xếp hạng, lần này khảo thí thật nhiều người đều nhìn chằm chằm đâu, liền chờ hắn thi rớt hảo chê cười hắn, kết quả, thành tích ra tới là cái Thám Hoa, việc này hiện tại ở kinh đô đều truyền khắp."

"Đúng vậy! Thám Hoa kia chính là Văn Khúc Tinh hạ phàm a! Không nghĩ tới cái này ngây ngốc tiểu song nhi, cư nhiên tìm một cái như vậy thông minh hôn phu a!"

"Vì cái gì như vậy người thông minh, sẽ thích Tiểu Mạch đâu!"

"Kia ai biết a! Có lẽ những cái đó người thông minh, liền thích kia ngốc đâu."

"Này người thông minh đầu, thật đúng là kỳ quái a!"

"Nghe nói, càng người thông minh cổ quái càng nhiều, có người thông minh không thích làm quan, liền thích du sơn ngoạn thủy, còn có chút người thông minh, làm quan cảm thấy phiền phức, tình nguyện đi đương khất cái......"

....

Lục gia

Lý Phương Nguyệt nhìn Thang thị, nói: "Nương, tướng công lại đem chính mình nhốt ở trong phòng.

Thang thị gật gật đầu, nói: "Đã biết."

Thang thị trước hai ngày đi xem qua Lục Trình Ngọc.

Lục Trình Ngọc nhìn đến Thang thị, hung tợn làm nàng lăn.

Thang thị có chút tủng chính mình nhi tử, xám xịt lui ra tới.

1

Mấy năm nay, Lục Trình Ngọc tính tình càng thêm bất thường, cố tình trong nhà người trông cậy vào Lục Trình Ngọc dương mi thổ khí, một cái cũng không dám khuyên, kể từ đó, Lục Trình Ngọc tính tình liền càng thêm bất thường.

"Đều do thôn dân nói lung tung." Thang thị rầu rĩ nói.

Mấy năm nay Lục Lâm ở bên ngoài hỗn càng ngày càng phong cảnh, thôn dân đối Lục gia người liền càng không để trong lòng.

Nghe được Trần Tiểu Mạch tìm người thành Thám Hoa, Thang thị trong lòng rất là khó chịu.

Năm đó, Kỷ Vân An khảo trúng, lại từ bỏ thứ tự Thang thị còn cảm thấy Kỷ Vân An gia hỏa này đắc ý vênh váo, chờ về sau thi không đậu, liền không biết đi nơi nào khóc.

Thang thị không nghĩ tới, trên đời này thật đúng là có thiên tài tồn tại.

Như vậy một so xuống dưới, nhà mình nhi tử liền kém cỏi nhiều.

Thang thị nghĩ lại tưởng tượng, lại cảm thấy vấn đề không phải ra ở nhi tử nơi này, từ xưa danh sư xuất cao đồ, vẫn là chính mình lão sư quá kém, chỉ là cái tú tài mà thôi.

Thang thị thở dài, trong lòng nhiều ít có vài phần nhận mệnh.

Trong nhà nhị lão đều đi liền phân gia, phân gia lúc sau, bọn họ cùng lão tứ một nhà lui tới liền ít đi.

Lục Trình Ngọc là có thể miễn thuế, đồng ruộng tuy rằng phân, nhưng là, lão tứ gia đồng ruộng vẫn là treo ở bọn họ một nhà danh nghĩa.

Thang thị nguyên bản còn muốn lấy miễn thuế việc này đắn đo một chút lão tứ gia, muốn cho lão tứ một nhà ở ngày mùa thời điểm, lại đây giúp đỡ.

Bất quá, lão tứ Lục An cũng không phải dễ chọc, hắn uy hiếp Thang thị nói, nếu là Thang thị không cho bọn họ thổ địa miễn thuế, bọn họ liền đi nha môn cáo Lục Trình Ngọc bất hiếu, chết đói lão thái thái, muốn Huyện thái gia bác Lục Trình Ngọc công danh.

Triều đại lấy hiếu trị thiên hạ, liền tính lão tứ không có chứng cứ, nhưng là, như

vậy cáo một cáo, Lục Trình Ngọc thanh danh cũng là muốn xú.

Thang thị lo lắng nhi tử thanh danh bị hao tổn, ngạnh sinh sinh nhịn.

Thang thị người một nhà đinh không vượng, hai cái cô gái nhỏ cũng giúp không được gấp cái gì, ngày mùa khi, Thang thị chỉ có thể chính mình xuống đất, ngắn ngủn mấy năm, liền lão mười mấy tuổi.

Lục Trình Ngọc mấy năm nay khảo xuống dưới, Thang thị trong lòng cũng có chút nhụt chí, cảm thấy nhi tử khả năng cả đời chính là cái tú tài, lại không dám cùng nhi tử nói.

....

Sa huyện.

Thẩm Trì ngồi ở Trần Tiểu Thái bên người.

"Đồ vật đều là xử lý xong rồi a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Trên tay cửa hàng, lục tục đều rửa sạch ra đi, nhiều như vậy cửa hàng, tòa nhà bán đi, cũng được hơn một vạn lượng bạc.

Ôn Tuyền Quán sự tình, Trần Tiểu Thái cân nhắc hồi lâu, vẫn là không bỏ được bán.

Trần Tiểu Thái đem Ôn Tuyền Quán thác cho Liễu Vân quản lý.

Vốn dĩ Trần Tiểu Thái là muốn giao cho Kỷ tướng quân, bất quá, suy xét đến Kỷ tướng quân là cái người bận rộn, vẫn là từ bỏ.

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Hắn đem Ôn Tuyền Quán giao cho Liễu Vân quản lý, tuần phòng doanh người nhưng thật ra thật cao hứng.

Tuần phòng doanh người còn cùng Trần Tiểu Thái nói, làm hắn yên tâm, bọn họ tuần phòng doanh người, sẽ thay phiên đi Ôn Tuyền Quán đảm nhiệm hộ vệ, tuyệt đối sẽ không làm người phá hủy Ôn Tuyền Quán phương tiện.

Những người này là đi làm hộ vệ vẫn là đi chơi, liền không được biết rồi.

Trần Tiểu Thái đã ở Sa huyện kiếm lời rất nhiều tiền, đối với Ôn Tuyền Quán tiền lời, cũng không ôm cái gì mong đợi, sẽ đem Ôn Tuyền Quán phó thác đi ra

ngoài, cũng là không hy vọng Ôn Tuyền Quán hoang phế.

"Có thể chuẩn bị khởi hành." Thẩm Trì nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đại ca gởi thư nói Ngư Thương huyện có rất nhiều ăn ngon đồ vật."

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Nhìn dáng vẻ, đại ca ở Ngư Thương huyện quá thực hảo đâu."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Nghĩ đến là không tồi."

Trần Tiểu Thái xử lý tốt trên tay sự tình, liền chuẩn bị khởi hành.

Trần Tiểu Thái mang theo cự khoản, sợ trên đường ra cái gì biến cố, tìm hảo những người này đi theo hộ vệ, dọc theo đường đi mênh mông cuồn cuộn.

Trần Tiểu Thái tới Ngư Thương huyện lúc sau, đầu tiên đi Ngư Thương huyện huyện nha.

Trần Tiểu Thái đoàn người còn rất nhiều.

Trần Tiểu Thái mấy năm trước liền từ huyện nha bên trong độc lập ra tới cư trú, trong nhà công nhân, người hầu cũng có không ít.

Trần Tiểu Thái vừa tới Ngư Thương huyện, còn không có tìm được địa phương cư trú, cũng chỉ có thể ở huyện nha cư trú.

Cũng may Lục Lâm không có thiếp thị, dân cư vẫn là thiếu, Trần Tiểu Thái đám người trụ tiến vào, một chút cũng không tễ.

Đầu năm nay, phú quý nhân gia đều có hai ba cái thiếp thị, giống Lục Lâm như vậy huyện lệnh, phần lớn đều là có nhà kề.

Ngư Thương huyện đời trước huyện lệnh, năm gần 50 thời điểm, còn cưới một cái nũng nịu tiểu cô nương.

Lục Lâm ngầm cảm thấy đối phương là lão không tu, bất quá, nơi này tổng thể không khí chính là như vậy, nhân gia tiểu cô nương cũng là tự nguyện, Lục Lâm cũng không dám nói cái gì.

"Đại ca, này phủ đệ không tồi a!" Trần Tiểu Thái đối với Trần Tiểu Mễ nói.

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Đúng vậy! Hẳn là lấy tiền nhiệm huyện lệnh phúc đâu."

So sánh với Lục Lâm ở Sa huyện phủ đệ, liền có chút keo kiệt.

Lục Lâm phía trước còn cảm thấy hắn hoa đại lực khí, chữa trị qua đi Sa huyện phủ đệ, tiện nghi mặt sau quan viên, tới Ngư Thương huyện lúc sau liền không cảm thấy là như thế này.

Ba năm thanh tri huyện, mười vạn bông tuyết bạc, làm quan thật muốn vớt tiền, vẫn là thực dễ dàng a!

Trần Tiểu Thái có chút chờ mong nhìn Trần Tiểu Mễ, nói: "Ta nghe nói, Lục đại ca tới lúc sau, nghiên cứu ra rất nhiều mỹ thực."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Là có rất nhiều, buổi tối vì ngươi chuẩn bị tiếp phong yến, tất nhiên cho ngươi ăn cái đủ."

Nghe được Trần Tiểu Mễ nói như vậy, Trần Tiểu Thái trong lòng không khỏi nhiều vài phần chờ mong.

"Đáng tiếc, Tiểu Mạch không ở nơi này."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Kỷ Vân An lần này trúng Thám Hoa, ở kinh đô hẳn là sẽ có rất nhiều xã giao đâu, Tiểu Mạch một chốc một lát hẳn là quá không tới.

Cũng may nơi này, ly kinh đô cũng không phải rất xa.

Vì cấp Trần Tiểu Thái đón gió, Lục Lâm xác thật chuẩn bị rất nhiều đồ ăn.

Lục Lâm trận này đều ở nghiên cứu các loại mỹ thực, Trần Tiểu Thái thật vất vả tới, Lục Lâm quyết định làm vị này cậu em vợ mở mở mắt.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì xác thật bị một bàn lớn mỹ thực cấp khiếp sợ.

Trần Tiểu Thái một năm không thiếu kiếm tiền, các loại địa phương mỹ thực cũng ăn không ít, hắn còn đi qua kinh đô.

Kinh đô ăn vặt, Trần Tiểu Thái cũng là kiến thức quá, nhưng là, kiến thức rộng rãi Trần Tiểu Thái vẫn là bị một bàn lớn mỹ thực cấp chấn kinh rồi.

"Đại ca, ăn quá ngon." Trần Tiểu Thái đang ăn cơm đồ ăn, tràn đầy kích động nói.

Lục Lâm có chút gian trá cười cười, nói: "Ăn đi, ăn đi, chạy nhanh ăn, ăn xong rồi ta liền đem các ngươi đuổi ra đi, các ngươi chính mình khai hỏa."

Trần Tiểu Thái: "......"

Lâm ca hảo xảo trá a!

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Đừng nghe ngươi Lâm ca nói bậy, ngươi muốn tại đây ở bao lâu, liền tại đây ở bao lâu, tả hữu trong nha môn cũng rộng mở thực, không ai trụ cũng trống rỗng."

Trần Tiểu Mạch xa ở kinh đô, Trần Tiểu Thái phía trước cũng vẫn luôn đều ở Sa huyện, huynh đệ ba người trời nam đất bắc, Trần Tiểu Mễ đối hai cái đệ đệ cũng là thực nhớ thương.

Trần Tiểu Thái chớp chớp mắt, có chút giảo hoạt nói: "Kia không thiếu được muốn nhiều quấy rầy đại ca một đoạn thời gian."

Trần Tiểu Thái thầm nghĩ: Phòng bếp tựa hồ lại nghiên cứu ra rất nhiều tân món ăn đâu, nếu là dọn ra đi, liền không dễ dàng ăn đến.

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Nói cái gì quấy rầy a!"

Lục Lâm khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt ngạo kiều bộ dáng.

Trần Tiểu Thái nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, lấy lòng hỏi: "Lâm ca, này đó đều là ngươi nghiên cứu ra tới sao?"

Vẫn là Ngư Thương huyện bản địa đặc sản a!

Lục Lâm có chút đắc ý nói: "Đại bộ phận, đều là ta dốc hết tâm huyết nghiên cứu ra tới."

Trần Tiểu Mễ ngó Lục Lâm liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Dốc hết tâm huyết?

Lục Lâm tới Ngư Thương huyện lúc sau, mỗi ngày mua mua mua, sau đó ăn ăn ăn, không thấy ra tới dốc hết tâm huyết ở nơi nào. 😂😂

Trần Tiểu Thái chuyển động một chút tròng mắt, nói: "Nếu là Sa huyện bản địa không đúng sự thật, kia khai gia tửu lầu nhất định sẽ chật ních."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ta cũng là như vậy tưởng, hiện tại đang ở tu tửu lầu đâu."

"Lâm ca, ta nghe nói, ngươi trù bị kiến tạo một cái đội tàu?" Thẩm Trì hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Ân, chính là như vậy, gần nhất đánh một cái thuyền lớn, hẳn là lập tức là có thể xuống nước."

Thẩm Trì rất có hứng thú nói: "Như vậy sao? Kia có thể đi thuyền ra biển, nhìn xem trên biển phong cảnh đâu."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

+

Cái này địa phương, cũng không có gì giải trí, ở trên biển phiêu một vòng, tựa hồ là cái không tồi du ngoạn phương thức.

Lục Lâm cũng là kế hoạch cơ hội đi trên biển phiêu một vòng, hắn còn có thể thử xem xem, có phải hay không có thể ở trên thuyền câu cá.

Câu cá việc này, vẫn là rất thú vị.

Kiếp trước rất nhiều lão bản liền thích câu cá.

Này đó lão bản tự nhiên sẽ không khuyết thiếu cá ăn, câu cá đồ chính là cái việc vui.

------oOo------

Chương 167: Đội tàu thuyền lớn thí hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì ở Lục Lâm phủ đệ ăn một đốn tiếp phong yến, một không cẩn thận liền ăn chống được.

Vừa mới ăn các màu mỹ thực, Trần Tiểu Thái còn có chút kích động, hơn nữa bụng căng hoảng, Trần Tiểu Thái lôi kéo Thẩm Trì ra môn đi đi dạo một vòng.

"Lâm ca thật lợi hại a!"

"Đúng vậy!"

Trần Tiểu Thái ở cá thị thượng dạo qua một vòng, nghe được không ít người tại đàm luận Lục Lâm, đại bộ phận người đối Lục Lâm đánh giá cũng không tệ lắm.

"Ta nghe nói rất nhiều người đang nói ngư dân tập túc, chúng ta đi nơi đó nhìn xem đi." Thẩm Trì đề nghị nói.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu.

Trần Tiểu Thái đối mọi người trong miệng cái kia ngư dân tập trung địa, cũng tràn ngập tò mò.

Trước hết kiến tạo ký túc xá tổng cộng mười hai gian, đã cơ bản đều trụ đầy, đệ nhị tràng ngư dân ký túc xá cũng đã tu một đoạn thời gian, bất quá còn không có tu xong.

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì đến ngư dân dân túc không lâu, vừa lúc đuổi kịp rất nhiều ngư dân trở về thời gian.

Trần Tiểu Thái nhìn đến nối liền không dứt thuyền đánh cá ngừng ở ngừng điểm, mười mấy mặt cá chép kỳ đón gió tung bay, xem Trần Tiểu Thái có chút cảm xúc mênh mông.

Thẩm Trì có chút kinh ngạc cảm thán nói: "Lâm ca tổ kiến đội tàu đã có nhất định quy mô a! Lâm ca tới Ngư Thương huyện cũng không bao lâu a?"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Lâm ca có đôi khi, nhìn không đáng tin cậy, bất quá, làm khởi sự tới, lại thường thường có thể thu được không tưởng được hiệu quả."

Thẩm Trì thâm chấp nhận nói: "Không sai."

Lâm ca tựa hồ luôn có một ít không giống bình thường ý tưởng, liền nói song tầng giường, kỳ thật cũng là rất đơn giản một cái đồ vật, bất quá có thể nghĩ ra được cũng không dễ dàng.

Tần Minh nhìn đến Trần Tiểu Thái, tràn đầy hưng phấn đón ra tới.

"Trần nhị thiếu, ngươi cũng tới a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Nghe nói, Minh ca ngươi hiện tại là thuyền trưởng a!"

Tần Minh gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Đều là đại nhân cất nhắc, nhị thiếu là tới tham quan sao? Ta mang nhị thiếu khắp nơi đi dạo."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Hảo a!"

"Người rất nhiều a! Lâm ca tới Ngư Thương huyện thời gian cũng không dài a! Cư nhiên mua chuộc nhiều người như vậy." Trần Tiểu Thái nói.

Đi ngang qua ngư dân xem Tần Minh cùng Trần Tiểu Thái, sôi nổi nhiệt tình lại đây chào hỏi.

Tuy rằng rất nhiều ngư dân không biết Trần Tiểu Thái thân phận, bất quá, xem Tần Minh đi ở Trần Tiểu Thái mặt sau, cũng không dám khinh thường Trần Tiểu Thái thân phận.

"Đại nhân cấp phúc lợi hảo, cho nên, ngư dân sôi nổi gia nhập đội tàu." Tần Minh nói.

Có chút ngư dân quá cẩn thận, vẫn luôn quan vọng quan vọng, hắn hiện tại đã không nghĩ nhận người, Lục Lâm ý tứ cũng là lại nhận người nói, thứ bậc nhị đống ngư dân ký túc xá kiến thành lại nói người đã đủ nhiều, có thể hoãn một chút.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Không trụ địa phương, là thực phiền toái."

Trần Tiểu Thái nhịn không được nghĩ tới năm đó ở sơn động trụ kia đoạn thời gian, lúc ấy, hắn cảm thấy trong thôn nhà cỏ đều là thực tốt.

Trần Tiểu Thái ở Ngư Thương huyện lung lay một vòng, có chút cao hứng nói: " Ngư Thương huyện tựa hồ rất có ý tứ đâu, sớm biết rằng nơi này như vậy thú vị, ta liền sớm một chút lại đây."

Ngư Thương huyện cùng Sa huyện phong cảnh, hoàn toàn không giống nhau, Trần Tiểu Thái nhìn cái gì đều cảm thấy mới mẻ.

Thẩm Trì ngó Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Ngươi tới phía trước, còn lo lắng tới Ngư Thương huyện chỉ có thể mỗi ngày ăn cá mặn?"

Ngư Thương huyện bản địa quán ăn, Trần Tiểu Thái còn chưa có đi xem qua, bất quá, huyện nha kia một bữa cơm đồ ăn, thật sự là làm hắn mở rộng tầm mắt.

Trần Tiểu Thái gãi gãi đầu, nói: "Ta là xem thường Lâm ca! Ta hẳn là nghĩ đến Lâm ca nhất thèm ăn, tuyệt không sẽ làm chính mình mỗi ngày ăn thành cá."

Thẩm Trì có chút bỡn cợt cười cười, nói: "Ngươi nói lời này, tiểu tâm làm Lâm ca biết."

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Ta chỉ cùng ngươi nói."

Thẩm Trì hơi hơi cười cười.

"Vừa mới kia một bữa cơm, ăn ngon thật." Thẩm Trì nuốt nuốt nước miếng.

Đáng tiếc hắn chỉ có một bụng, rất nhiều ăn ngon, cũng chỉ có thể lướt qua liền ngừng, Thẩm Trì nắm chặt nắm tay, âm thầm tính toán, về sau nhất định phải bổ trở về.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Là ăn ngon!"

Trần Tiểu Thái vốn đang lo lắng, tới nơi này lúc sau, nhật tử gặp qua thực nhàm chán, bất quá, chiếu trước mắt tình huống xem ra, nơi này tựa hồ có rất nhiều có ý tứ sự tình có thể làm đâu

Trần Tiểu Thái ở Sa huyện thời điểm kiếm lời không ít, hiện giờ cũng không thiếu tiền.

Đã chịu Lục Lâm ảnh hưởng, Trần Tiểu Thái cũng thích làm điểm thật sự, tỷ như kéo động kinh tế phát triển cái gì.

"Đã khuya, chúng ta trở về đi." Trần Tiểu Thái nói.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Hảo a!"

Thẩm Trì còn có chút chưa đã thèm, bất quá, nghĩ đến về sau sẽ tại đây địa phương nghỉ ngơi đã nhiều năm, lại cảm thấy về sau chậm rãi xem cũng có thể, không cần cứ như vậy cấp.

Thẩm Trì cùng Trần Tiểu Thái dọc theo đường đi bôn ba hồi lâu, hai cái lòng hiếu kỳ lui đi một ít lúc sau, mỏi mệt cảm liền lên đây, nắm tay trở về huyện nha.

....

Trần Tiểu Thái đến, làm Lục Lâm thập phần cao hứng.

Lục Lâm kế hoạch khai một gian xa hoa một ít hải sản cửa hàng, bán ra một ít bản địa không có liệu lý, bất quá, còn không có tìm được thích hợp quản lý giả.

Lục Lâm hừ ca, nằm tới rồi trên giường.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi tâm tình thực hảo a!"

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Tiểu Thái tới có rất nhiều sự tình, có thể cho hắn đi làm."

Trần Tiểu Mễ: "......"

Lục Lâm gia hỏa này, có người hỗ trợ làm việc liền cao hứng.

Trần Tiểu Thái tới Ngư Thương huyện, cũng không như thế nào nghỉ ngơi, liền khắp nơi khảo sát thị trường.

Trần Tiểu Thái đối Lục Lâm thành lập cá trang hứng thú cũng rất lớn

....

Trần Tiểu Thái cùng Thẩm Trì tới không mấy ngày, Lục Lâm tìm người kiến tạo thuyền lớn cuối cùng có thể đầu nhập sử dụng.

Thuyền lớn xuống biển kia một ngày, đội tàu ngư dân đều đi nhìn, còn không có gia nhập đội tàu ngư dân, cũng có rất nhiều đi nhìn.

Trừ bỏ ngư dân ở ngoài, còn có rất nhiều trên bờ cư dân đi vây xem.

Trên bờ dòng người chen chúc xô đẩy, này bình thường thuyền lớn là sẽ không hấp dẫn nhiều người như vậy tới xem.

Bất quá, đây là Lục Lâm tìm người đánh thuyền, hơn nữa, nghe nói sẽ trở thành đội tàu dẫn đầu thuyền, cứ như vậy, liền có rất nhiều người lại đây nhìn.

Ở một mức độ nào đó tới nói, Lục Lâm cũng là cái địa phương danh nhân, vẫn là có một ít minh tinh hiệu ứng.

....

Giang Thuyền Nhi ngồi ở trên thuyền, nhìn vào trong hồ thuyền lớn, trừng lớn mắt.

"Thật lớn một con thuyền a!" Giang Thuyền Nhi nói.

Hàn Thuyền Nhỏ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Trên thuyền cá chép kỳ cũng thật lớn a!"

"Cái này kỳ thật lớn."

Thuyền lớn phía trên cá chép kỳ theo gió tung bay, cờ xí thượng cá chép rất sống động, rất là hấp dẫn người tròng mắt.

Giang Thuyền Nhi gật gật đầu, lớn như vậy một mặt lá cờ, nhìn rất có khí phách đâu.

Hàn Thuyền Nhỏ phía trước mang theo Giang Thuyền Nhi đi qua bờ biển ngư dân tập túc.

Giang Thuyền Nhi trở về đem chính mình nhìn đến đồ vật, cùng phụ thân Giang Tiêm nói nói.

Giang Tiêm lập tức liền động tâm.

Giang Tiêm tuy rằng tâm động, lại không có lập tức đi tìm Hàn Phong.

Giang Tiêm phía trước cự tuyệt Hàn Phong, cự tuyệt quá hoàn toàn, cũng ngượng ngùng tìm tới môn, chỉ nghĩ Hàn Phong nếu là lại khuyên chính mình, hắn liền thuận nước đẩy thuyền đáp ứng.

Bất quá, Giang Tiêm không nghĩ tới, Hàn Phong đã không làm kia du thuyết

người công tác, gia nhập đội tàu người nhiều, không cần Hàn Phong lại đi tuyên truyền, cũng có rất nhiều người cầu tới cửa tới gia nhập.

Hàn Phong ngay từ đầu còn sợ không ai, sau lại muốn suy xét ngược lại là nếu là gia nhập người quá nhiều, phòng không đủ trụ làm sao bây giờ?

Trước trụ đi vào người, trên cơ bản đều là người một nhà trụ một gian, người nhiều, liền phải tễ một tễ.

Hàn Phong cùng Hàn Thuyền Nhỏ nguyên bản là hai người một gian, sau lại gia nhập người nhiều, liền điều chỉnh đến bốn người một gian.

Hắn này đã tính tốt, giống nhau phòng đều phải trụ sáu cá nhân.

Giang Tiêm đợi mấy ngày, mắt thấy gia nhập đội tàu người càng ngày càng nhiều, hơn nữa, phía trên tựa hồ có không muốn lại nhận người xu thế.

Giang Tiêm tức khắc sốt ruột, chủ động tìm tới Hàn Phong.

Hàn Phong đảo cũng không cự tuyệt.

Gia nhập đội tàu, Giang Tiêm liền biết đội tàu hảo.

Nguyên bản Giang Tiêm đương Hàn Phong là thiếu Lục Lâm nhân tình, mới cho Lục Lâm nói tốt, hiện tại lại không dám như vậy suy nghĩ.

Trước mắt thời tiết càng ngày càng lạnh, ở tại trên thuyền, thực dễ dàng cảm nhiễm phong hàn, ở tại nhà gỗ liền tốt hơn nhiều rồi.

Hàn Phong nhìn đến Giang Tiêm thói quen đội tàu sinh hoạt, không tránh được hài hước vài câu, làm Giang Tiêm có chút ngượng ngùng.

"Trên thuyền dẫn đầu đó là ai a! Như thế nào giống như chưa thấy qua." Giang Thuyền Nhi đối với Hàn Thuyền Nhỏ hỏi.

Giang Thuyền Nhi đã gặp qua Lục Lâm, bất quá, còn không có gặp qua Trần Tiểu Thái.

Hàn Phong hiện tại đi theo Tần Minh làm việc, tin tức rất là linh thông.

Hàn Thuyền Nhỏ đi theo Hàn Phong bên người, cũng đi theo đã biết không ít.

"Huyện lệnh gia nhị anh em vợ, nghe nói, người này thực biết làm buôn bán, phía trước ở Sa huyện thời điểm, liền giúp đỡ huyện lệnh đại nhân làm rất nhiều

sự, gần nhất, vừa mới vừa lại đây, nghe nói hắn rất có tiền a! " Hàn Thuyền Nhỏ nói.

Giang Thuyền Nhi có chút kinh ngạc cảm thán nói: "Nghe tới rất lợi hại a!"

"Là huyện lệnh đại nhân nhị anh em vợ a! Kia nhưng lợi hại, nghe nói, huyện lệnh đại nhân thực sợ vợ a! Huyện lệnh sợ vợ nhà mẹ đẻ người liền uy phong, hy vọng người này không phải cái kém cỏi người."

Đời trước huyện lệnh nhà kề nhưng có vài cái đâu, vị này huyện lệnh lại chỉ có một chính thê.

Tiền nhiệm huyện lệnh bản nhân đảo không phải quá xấu, chính là người này lão bà nhiều, có rất nhiều cậu em vợ, lỗ tai mềm, mấy cái cậu em vợ ỷ vào đại nhân thế, hoành hành ngang ngược, ăn không uống không, không ít người đều là giận mà không dám nói gì.

Bất quá, mặt trên thay đổi người liền không giống nhau, Lục Lâm tiền nhiệm lúc sau.

Tiền nhiệm huyện lệnh cậu em vợ còn ức hiếp lương dân, mua đồ vật không trả tiền, người mua nháo đến huyện nha, Lục Lâm khiến cho sai dịch đánh bản tử.

Có như vậy một cái giáo huấn ở mặt khác mấy cái cậu em vợ cũng liền thu liễm.

"Huyện lệnh đại nhân này con thuyền chân khí phái a!"

Làm đội tàu một viên, đội tàu thuyền làm nổi bật, Hàn Thuyền Nhỏ cũng là cảm giác có chung vinh dự.

Giang Thuyền Nhi gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Đúng vậy! "

Đội tàu nhiều một chiếc thuyền lớn, không ít đội tàu ngư dân đều thập phần kích động, hơi có chút dương mi thổ khí cảm giác.

Ngư dân cũng phân vài loại, một loại là không phòng ở, không đồng ruộng, ở tại trên thuyền.

Một loại là có phòng ở, có đồng ruộng, ngẫu nhiên đi ra ngoài đánh cá trợ cấp trong nhà.

Mặt khác còn có một loại chính là có chỗ dựa, phụ thuộc với bản địa một ít phú hộ.

Gia nhập Lục Lâm đội tàu ngư dân, hơn phân nửa đều là không phòng ở, thuộc về ngư dân bên trong tầng dưới chót, bởi vì đội tàu bên trong ngư dân phần lớn đều nghèo, thuyền cũng đều tương đối phá, có chút không gia nhập đội tàu ngư dân sau lưng xưng hô Lục Lâm đội tàu là khất cái đội tàu.

Hiện tại, đội tàu nhiều một chiếc thuyền lớn, lực áp quần hùng, đội tàu ngư dân cũng đi theo thơm lây.

------oOo------

Chương 168: Quái ngư

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Khai thuyền."

Thuyền lớn ngày đầu tiên xuống biển, muốn ở trên biển lưu một vòng, tượng trưng tính đánh mấy võng cá.

Chơi thuyền trên biển đối Trần Tiểu Thái mà nói là một loại thực mới lạ thể nghiệm.

Mặt biển rộng lớn mạnh mẽ, liếc mắt một cái vọng không đến biên, nhìn vạn dặm đại dương mênh mông, không khỏi làm nhân tâm triều mênh mông.

Không cần Trần Tiểu Thái động thủ, mấy cái ngư dân cướp đi giăng lưới, bắt cá.

Mấy cái ngư dân tuy rằng đánh cá nhiều năm, nhưng còn không có thừa quá lớn như vậy thuyền, có vẻ có chút nhiệt tình mười phần.

"Trần nhị thiếu, đánh tới một cái quái ngư." Tần Minh đối với Trần Tiểu Thái nói.

Tần Minh có chút xấu hổ, ngày đầu tiên đánh cá, liền đánh tới một cái quái ngư, cũng không biết là cát là hung.

"Ta đi xem."

Trần Tiểu Thái nhìn một cái cánh tay lớn lên quái ngư.

Quái ngư trên lưng, trường kỳ quái vây cá, thoạt nhìn phi thường hiếm thấy, mấy cái ngư dân sắc mặt đều có chút căng chặt.

"Đây là hảo dấu hiệu, lấy chậu nước đem cá dưỡng lên, ta chuẩn bị khai một cái quái ngư quán, về sau đội tàu nếu là đánh tới cái gì quái ngư, đều có thể đưa đến tiệm ăn đi, chỉ cần phù hợp yêu cầu, sẽ có tiền thưởng." Trần Tiểu Thái nói.

Mấy cái ngư dân xem Trần Tiểu Thái sắc mặt không tồi, tức khắc thả lỏng một ít.

Một bên một cái ngư dân nhắc nhở nói: "Trần nhị thiếu, rất nhiều cá đều là có độc, quái ngư cũng không thể ăn a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Ta biết, ta cũng không chuẩn bị ăn này ngoạn ý."

Tần Minh nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Kia nhị thiếu gia là muốn?"

"Này mới mẻ đồ vật, đương nhiên làm đại gia tới nhìn." Trần Tiểu Thái nói.

Trên thuyền một cái ngư dân, nhịn không được nói: "Trần nhị thiếu muốn phù hợp cái dạng gì yêu cầu a! "

"Thấp nhất yêu cầu chính là lớn lên kỳ quái, hiếm thấy, nếu là kỳ quái, hiếm thấy còn xinh đẹp, vậy có thể lãnh càng nhiều tiền thưởng." Trần Tiểu Thái nói.

Đi theo tiến đến ngư dân, hai mặt nhìn nhau đều có chút ý động, cũng có hai cái lộ ra tiếc nuối chi sắc.

Rất nhiều ngư dân đều là thâm niên ngư dân, đánh cá thời gian nhiều, tổng không khỏi gặp được quái ngư, bất quá, rất nhiều người sợ quái ngư có độc, cũng không dám ăn, bán cũng bán không ra đi, rất nhiều người đánh tới diện mạo không tốt quái ngư, mọi người đều trực tiếp ném.

Xinh đẹp một ít quái ngư, nhưng thật ra có thể bán ra đi, bất quá, không có phương pháp giá cả cũng bị áp rất thấp.

Nghe được Trần Tiểu Thái nói muốn thu, hảo chút ngư dân đều có chút kích động, nếu Trần Tiểu Thái yêu cầu cái này, kia nói không chừng, liền lại nhiều một cái tiền thu.

Trần Tiểu Thái ở trên biển đi dạo một vòng, từ trên thuyền đi xuống tới, trở về huyện nha, thuyền lớn bị dắt tới đội tàu nhà ở phụ cận.

....

Trần Tiểu Thái vừa đi, mấy cái ngư dân vây quanh thuyền lớn chuyển động lên.

"Tần lão đại, chúng ta cũng có thể khống chế thuyền lớn đánh cá a!" Giang Tiêm hỏi.

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, cố ý sử dụng thuyền lớn người, yêu cầu

tới ta nơi này đăng ký, đến lúc đó, sẽ tiến hành phân tổ, tới xác định mỗi người sử dụng thuyền ngày."

Giang Tiêm gật gật đầu, nói: "Như vậy a! Tốt, tốt."

Hàn Thuyền Nhỏ cùng Giang Thuyền Nhi còn có mấy cái ngư dân tiểu hài tử, ức chế không được lòng hiếu kỳ bò tới rồi trên thuyền, trong ngoài chuyển động một vòng.

Giang Thuyền Nhi ngồi ở trên thuyền, có chút hưng phấn nói: "Này thuyền thật đại, ta tương lai nếu là cũng có thể có như vậy một con thuyền thì tốt rồi."

Hàn Thuyền Nhỏ nhìn Giang Thuyền Nhi liếc mắt một cái, nhíu nhíu mày, nói: "Này thuyền muốn mấy chục lượng đâu."

Muốn tích cóp mấy chục lượng bạc, nhưng không dễ dàng a!

Hàn Thuyền Nhỏ cảm thấy Giang Thuyền Nhi ý tưởng này, chỉ sợ có chút không thực tế.

Giang Thuyền Nhi cười cười, nói: "Ta nghe phụ thân nói, hiện tại quái ngư cũng có thể bán tiền, nếu là ta nhiều tìm được mấy cái quái ngư, nhiều bán chút bạc, có lẽ có thể bán được rất nhiều bạc, đến lúc đó, là có thể mua được như vậy thuyền lớn."

Hàn Thuyền Nhỏ chớp chớp mắt, vẫn là cảm thấy không quá khả năng.

Tần Minh đứng ở thuyền biên, nhìn mấy cái ngư dân tiểu hài tử ở thuyền đánh cá thượng vui vẻ, chớp chớp mắt, hắn mới một cái không lưu ý, thuyền đánh cá thượng, liền tụ tập nhiều như vậy tiểu hài tử.

Mấy cái tiểu hài tử ở trên giường lại nhảy lại nhảy, tựa hồ chơi vui vẻ vô cùng.

Có mắt sắc tiểu hài tử, thấy được Tần Minh, tựa hồ có chút sợ hãi, chạy vào trong khoang thuyền.

Một cái ngư dân đi tới Tần Minh bên người, có chút ngượng ngùng nói: "Lão đại, này đó dưa oa tử không hiểu chuyện, ta đem bọn họ đều chạy xuống."

Tần Minh lắc lắc đầu, nói: "Không cần, dù sao chờ bọn họ trưởng thành, liền đến phiên bọn họ khống chế này thuyền, bất quá, tìm người đi lên nhìn, đừng làm cho bọn họ đem thuyền cấp hủy đi."

Hùng hài tử lực phá hoại chính là vô cùng lớn.

Phía trước ở Lâm Trấn thời điểm, Tần Minh liền nghe nói một sự kiện, mấy cái ở nông thôn tiểu hài tử không có gì đồ vật chơi, liền chơi phóng hỏa thiêu đống cỏ khô, đem qua mùa đông bụi rậm đều cấp thiêu, thiếu chút nữa đem phòng kiết đều cấp điểm, kia hài tử cha mẹ khí gào khóc, đem tiểu quỷ đánh một đốn, bất quá, củi lửa thiêu chính là thiêu, cũng không về được.

Trong thôn mùa đông vẫn là trông cậy vào bụi rậm sưởi ấm, đống cỏ khô một thiêu, mùa đông đã có thể khổ sở nhiều.

Một cái ngư dân vội nói: "Ta đây liền đi lên nhìn, này đó dưa oa tử, bướng bỉnh về bướng bỉnh, đều là thực hiểu chuyện."

Con nhà nghèo sớm đương gia, mấy cái tiểu quỷ chơi về chơi, nhưng cũng là biết đúng mực.

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Ngươi đi nhìn xem."

....

Trần Tiểu Thái bên ngoài đi dạo một vòng, thần thanh khí sảng về tới huyện nha, trong lòng nhiều rất nhiều ý tưởng.

Trần Tiểu Mễ nhìn thần thái sáng láng Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái.

"Tiểu Thái, ngươi tâm tình thực hảo a!"

Trần Tiểu Thái gật gật đầu.

"Ngư Thương huyện chuyện thú vị rất nhiều a! Đại ca, ngươi hôm nay như thế nào không cùng chúng ta cùng đi ngồi thuyền?"

Trần Tiểu Mễ lắc lắc đầu.

"Hôm nay người quá nhiều, dù sao sau này vẫn là sẽ có rất nhiều cơ hội."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu.

"Cũng đúng, hôm nay là người quá nhiều."

Lúc ấy ở trên bờ xem người của hắn rất nhiều, Trần Tiểu Thái ở Sa huyện thời điểm cũng đã thói quen bị người vây xem, bất quá, nhớ tới, vẫn là có loại chính mình bị trở thành con khỉ cảm giác.

"Đại ca, ta hôm nay đánh tới một cái quái ngư, ta tính toán ở cá trang bên trong mở một khối địa phương, dùng cho triển lãm các loại quái ngư." Trần Tiểu Thái nói.

Trần Tiểu Mễ đôi mắt sáng ngời.

"Có thể, là cái ý kiến hay."

Trần Tiểu Mễ nghe Lục Lâm nhắc tới qua công viên hải dương, còn đề qua cái gì pha lê.

Nghe nói pha lê là một loại trong suốt lại thực cứng vật chất, người có thể xuyên thấu qua pha lê xem bên trong bơi qua bơi lại cá.

Nghe nói, công viên hải dương rất là chịu tiểu hài tử hoan nghênh.

Trần Tiểu Thái có chút vui sướng nói: "Phải không? Đại ca, ngươi cũng là như vậy nghĩ sao?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đương nhiên, rất nhiều kẻ có tiền đều thích mới mẻ, về sau quái ngư nếu là nhiều, còn có thể thu vé vào cửa tiền."

Trần Tiểu Thái có chút khâm phục nói: "Đại ca, đây là cái ý kiến hay a! Ngươi thật thông minh."

Trần Tiểu Mễ vẫy vẫy tay, nói: "Này cũng không tính cái gì."

Lục Lâm tới Ngư Thương huyện lúc sau, tổ kiến đội tàu, mở quán ăn, hấp dẫn không ít người mộ danh mà đến.

Ngư Thương huyện các loại hải sản mỹ thực, thắng được một mảnh khen ngợi.

Lục Lâm ở nướng dương trang bên cạnh, khai một nhà xa hoa hải sản khách sạn.

Lúc ban đầu là dựa vào nướng dương trang đến mang động hải sản tửu lầu sinh ý, bất quá, hải sản tửu lầu các loại mới lạ mỹ thực ùn ùn không dứt, tửu lầu còn mở một cái khu vực, chuyên môn dùng cho xem xét các loại quái ngư.

Dần dà, danh khí nhưng thật ra so nướng dương trang lớn hơn nữa một ít.

Nướng dương trang giá cả, vẫn là cao một ít, so sánh với dưới, nướng dương trang bên cạnh hải sản tửu lầu liền thân dân.

Ngư dân nộp lên trên cá, đều bị đưa đến Lục Lâm bên kia.

....

"Giá cả thấp, bán không ra đi cá đều phóng nơi này, giá cả sẽ ấn tiểu ngư giá cả tới tính."

Tần Minh đứng ở một bên, chỉ huy mấy cái ngư dân.

Hàn Phong đi tới Tần Minh bên người, nói: "Tần lão đại, này đó cá không có người ăn, Lục đại nhân muốn nhiều như vậy làm gì?"

Tần Minh ngó Hàn Phong liếc mắt một cái, nói: "Không có bán không ra cá, cá bán không ra đi, đó là bởi vì không tìm được tốt bán cá phương pháp."

Tần Minh thầm nghĩ: Lục Lâm gần nhất chuẩn bị muốn khai tiệc đứng cửa hàng, hẳn là lập tức liền phải khai.

Lục Lâm là chuẩn bị đánh ra chiêu bài mười văn tiền ăn đến no, vừa mới khai trương, tựa hồ còn sẽ có nhất định ưu đãi.

Tiệc đứng cửa hàng Tần Minh ở Sa huyện cũng kiến thức quá nhiều lần, chỉ cần giao nộp kim ngạch, đi vào lúc sau, là có thể tùy tiện ăn cái gì, đến nỗi, có thể ăn nhiều ít, liền nhìn lại người bản lĩnh.

Này đó cá tuy rằng không tốt lắm bán đi, nhưng là, ngao thành canh cá a!

Làm thành cá viên nói, hẳn là đều là có thể, phí tổn không cao, muốn kiếm điểm tiền, hẳn là không thành vấn đề.

....

Lục Lâm tiệc đứng cửa hàng một khai, liền hấp dẫn rất nhiều người, chủ yếu là khai trương cùng ngày, giảm 50% ưu đãi, một người chỉ cần năm văn tiền.

Lục Lâm vì đánh ra danh khí, xưng được với thâm hụt tiền đại đẩy mạnh tiêu thụ.

Thôn dân tuy rằng phần lớn không phải thực giàu có, bất quá, năm văn tiền đối rất nhiều người mà nói, không tính cái gì.

Tiệc đứng cửa hàng bên trong, các loại đồ ăn phẩm, chỉ cần không lãng phí, đều có thể tùy tiện ăn, hấp dẫn rất nhiều người đi ăn.

Đội tàu người hơn nữa người nhà hơn trăm lúc sau, Tần Lãng hai huynh đệ liền dựa theo Lục Lâm yêu cầu đình chỉ lại nhận người, hai huynh đệ đối đội tàu người tiến hành quy phạm quản lý.

Tần Lãng đem người tiến hành phân tổ, mỗi tháng sẽ bình chọn tốt nhất ngư dân đội, biểu hiện tốt nhất đội ngũ, có thể được đến khen thưởng.

....

"Vương Hà, ngươi kia quái ngư bán bao nhiêu tiền a!"

Trần Tiểu Thái thu thập quái ngư, đã có một đoạn thời gian.

Vương Hà may mắn đánh tới một cái quái ngư, liền bán cho Trần Tiểu Thái.

"500 văn." Vương Hà vươn ngón tay.

Mấy cái ngư dân tràn đầy hâm mộ nói: "500 văn a! Để được với hơn phân nửa tháng thu vào đâu."

Vương Hà cười cười, nói: "Còn có trương khoán."

"Là tự giúp mình cá cửa hàng khoán a!"

Vương hà gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Mười văn tiền một đốn tiệc đứng, đối với ngư dân mà nói, vẫn là quý một ít, không phải có khoán nói, Vương Hà cũng không quá bỏ được đi.

"Đây chính là thứ tốt a! Một trương khoán muốn mười văn tiền đâu, tam trương khoán cũng muốn 30 văn, Vương Hà, ngươi có thể đi ăn một đốn a!"

"Tốt nhất vãn đi lên ăn, cơm sáng, cơm trưa đều đừng ăn, đi thời điểm, ăn nhiều một ít."

"Đúng đúng đúng, đi phía trước, cũng không cần uống quá nhiều thủy."

"Nhất định lấy ăn trở về, nghe nói tự giúp mình cá cửa hàng có rất nhiều đồ vật, còn có bánh bao, ngươi nếu có thể ăn mười cái bánh bao, liền kiếm lời."

Mấy cái ngư dân giúp đỡ Vương Hà ra mưu hoa sách, trường hợp dị thường náo nhiệt.

Tiệc đứng cửa hàng rất là được hoan nghênh, không ít người đều là ôm chiếm tiện nghi tâm lý đi, đi phía trước, đều sẽ trước đó rửa sạch một chút bụng, tới rồi cơm cửa hàng lúc sau, lại cuồng ăn hải uống.

Đội tàu ngư dân, nếu là lập công, có đôi khi, có thể được đến nhà hàng buffet miễn phí chiêu đãi khoán.

Có thứ này k.ích thích, rất nhiều ngư dân đều là mão đủ nhiệt tình.

....

Hàn Thuyền Nhỏ ngồi ở trên giường, nhìn đến Hàn Phong vào cửa, lập tức nói: "Cha, Thuyền Nhi hắn cha được đến hai trương tự giúp mình cá cửa hàng miễn phí chiêu đãi khoán, có thể đi ăn không trả tiền."

Hàn Phong gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ta đã biết."

Giang Tiêm chính là đánh cá hảo thủ, lúc trước, hắn cực lực mời Giang Tiêm đội tàu, cũng có nguyên nhân này.

Giang Tiêm hai trương miễn phí chiêu đãi khoán, là bởi vì hắn đánh cá bản lĩnh hảo, biểu hiện xuất sắc khen thưởng.

Hàn Phong thầm nghĩ: Giang Tiêm lúc trước còn làm bộ làm tịch, không vui gia nhập đội tàu, hiện tại cuối cùng biết đội tàu chỗ tốt, nếu là không gia nhập đội tàu, nơi nào tới nhiều như vậy chỗ tốt a!

Hàn Thuyền Nhỏ chống cằm, nói: "Thuyền Nhi nói, hắn cha không cao hứng dẫn hắn đi, ngại hắn ăn uống tiểu, dẫn hắn đi sẽ lãng phí."

Thuyền Nhi giống như thực thất vọng đâu.

Hàn Phong: "......"

Tiểu hài tử đi, là không có lời.

....

Trần Tiểu Thái đứng ở nhà hàng buffet trên lầu, nhìn dưới lầu nhà hàng buffet người, chớp chớp mắt, nói: "Rất nhiều người đều là thực có thể ăn a!"

Thẩm Trì nhìn một chút sổ sách, nói: "Lợi nhuận vẫn là rất cao."

Nhà hàng buffet rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đều là không hảo ra tay.

Nguyên liệu nấu ăn, trên cơ bản thuộc về không có nhiều ít phí tổn cái loại này, giới vị khống chế tốt lời nói, lợi nhuận vẫn là không nhỏ.

Vốn dĩ, Lục Lâm khai cửa hàng này, cũng là vì xử lý đội tàu những cái đó bán không ra đi nguyên liệu nấu ăn.

------oOo------

Chương 169: Khô mực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngư dân ký túc xá.

"Cha, tháng này tồn hạ nhiều ít bạc a!" Hàn Thuyền Nhỏ đung đưa hai chân hỏi

"Tồn hạ hơn 600 văn đâu, nếu không phải còn huyện lệnh đại nhân dược phí 400 văn, hẳn là có thể tồn một lượng bạc, chờ tháng sau hẳn là là có thể tồn một lượng bạc." Hàn Phong cười cười nói.

"Cuối cùng đem huyện lệnh đại nhân tiền cấp trả hết a!" Hàn Thuyền Nhỏ thở dài nhẹ nhõm một hơi nói.

Hàn Phong gật gật đầu, tuy rằng biết huyện lệnh đại nhân không để bụng kia một chút tiền, bất quá, thiếu tiền luôn là làm người không an tâm.

Hàn Thuyền Nhỏ loạng choạng chân, nói: "Tuy rằng muốn không ràng buộc nộp lên trên một bộ phận cá, nhưng là, giống như kiếm so với phía trước còn nhiều một ít a!"

"Đúng vậy!"

Hàn Phong phía trước một tháng cũng liền kiếm cái bảy tám trăm văn, tháng này cư nhiên kiếm lời một lượng bạc.

Đánh cá tổng hội đánh tới một ít không hảo bán cá, hiện tại này đó cá cũng không lo nguồn tiêu thụ.

Một bộ phận cá chênh lệch giá, không sai biệt lắm là có thể để được với nộp lên trên những cái đó cá.

Hắn trước hai ngày, còn bị an bài đi theo thuyền lớn ra biển.

Đi theo thuyền lớn ra biển có thể đi xa hơn một ít, đánh tới cá cũng càng nhiều một ít.

Không hổ là huyện lệnh đại nhân số tiền lớn chế tạo thuyền đánh cá a!

Ngồi trên đi, ổn thực.

Huyện lệnh đại nhân tựa hồ đối con mực thực cảm thấy hứng thú, này cá gần nhất phía trên cấp giá cả cũng rất cao.

Hàn Phong thầm nghĩ : Gia nhập đội tàu lúc sau, giống như kiếm càng nhiều, tựa hồ không ngừng là hắn bên này tình huống là như thế này, những người khác bên kia tình huống tựa hồ cũng là như thế này.

Trong khoảng thời gian này, đại gia tâm tình tựa hồ đều không tồi, những cái đó đánh tới quái ngư nhân tâm tình liền càng tốt.

Một cái quái ngư là có thể lấy mấy trăm văn tiền đâu.

Thời tiết này càng ngày càng lạnh, phòng bếp bên kia buổi tối nhưng vẫn có miễn phí nhiệt canh cung ứng, đây cũng là cái không tồi phúc lợi a!

Hàn Thuyền Nhỏ chống cằm, nói: "Đại nhân thật là người tốt."

Hàn Phong gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Vị đại nhân này so đời trước đại nhân khá hơn nhiều, vị đại nhân này cậu em vợ cũng không tồi.

Tiền nhiệm huyện lệnh, có rất nhiều cậu em vợ, đều không phải cái gì thiện tra.

Trong đó một cái cậu em vợ, chơi bời lêu lổng, thích ức hiếp ngư dân, bất quá, gia hỏa này mỗi lần cũng sẽ không làm quá mức, chính là xem ai đánh tới cá lớn, liền tới mua một cái, chưa bao giờ đưa tiền, chỉ nói thiếu, một cái hai con cá, cũng không tính cái gì đại sự, mọi người xem ở huyện lệnh đại nhân phân thượng, chỉ có thể nhịn.

Tân nhiệm huyện lệnh lên đài lúc sau, tiền nhiệm huyện lệnh một cái khác ỷ thế hiếp người cậu em vợ bị đánh, cái kia thích tới lấy không cá cậu em vợ, đại khái cũng minh bạch hướng gió không đúng, liền không tới tìm tra.

Có đời trước huyện lệnh cậu em vợ làm đối lập, Trần Tiểu Thái ở một chúng ngư dân trong lòng hình tượng thập phần cao lớn quang huy.

Trần Tiểu Thái tới lúc sau, Ngư Thương huyện các loại hải sản cửa hàng liền càng khai càng nhiều.

Quanh thân thị trấn một ít người tới Ngư Thương huyện, ăn qua Ngư Thương huyện hải sản lúc sau, thập phần thích, rất nhiều người đều sẽ mang một ít hải

sản hàng khô trở về.

Ngư Thương huyện hải sản, thanh danh càng lúc càng lớn.

Quanh thân huyện thành cũng khai một ít cùng loại hải sản cửa hàng, này đó huyện thành người, thông thường đều sẽ tới Ngư Thương huyện bên này lấy hóa, kể từ đó, Ngư Thương huyện bên này hải sản càng thêm bán chạy một ít.

Mấy tháng sau, ngư dân ký túc xá phía trước một khối đất trống thượng, phơi đầy con mực khô.

Sa huyện nướng con mực đã thành một đạo chiêu bài, bất quá, sống con mực cũng không vận may đưa đi xa.

Lục Lâm khiến cho thuộc hạ ngư dân đem con mực chế thành con mực khô.

Con mực khô chế tác, thập phần đơn giản.

Đem con mực từ bụng phá vỡ, lấy ra nội tạng, xương cột sống, đôi mắt, còn có cùng loại hàm răng đồ vật, lại rửa sạch hảo con mực cần, lại treo phơi hai ngày tả hữu là được.

Con mực khô có thể thời gian dài bảo tồn, có thể vận chuyển đến địa phương khác, cũng không cần lo lắng biến chất.

Muốn ăn con mực khô, có thể trước tiên mấy cái giờ thủy phát, thượng nồi chưng 20 phút tả hữu, chưng hảo sau có thể xé thành ti trực tiếp sử dụng, có thể dùng để xào rau.

Con mực khô ra lúc sau, thành Ngư Thương huyện đặc sản, đi ngang qua Ngư Thương huyện lữ nhân, đi thời điểm, đều thích mang một ít con mực đi.

....

"Tần đội trưởng, một đám con mực đã phơi hảo." Giang Tiêm nói.

Tần Minh gật gật đầu, nói: "Vậy trang rương đi, gần nhất con mực khô đơn đặt hàng tựa hồ rất nhiều, chỉ là kinh đô liền có rất nhiều đơn tử."

Lục Lâm khoảng thời gian trước, hướng kinh đô Trần Tiểu Mạch nơi đó tặng hai đại rương con mực khô, mặt khác phụ thượng con mực làm dùng ăn phương pháp.

Lúc sau cũng không biết là chuyện như thế nào, kinh đô phương hướng tới con

mực làm đơn đặt hàng liền càng ngày càng nhiều.

Giang Tiêm gật gật đầu, nói: "Hảo."

Giang Tiêm thầm nghĩ: Lục đại nhân thật là có bản lĩnh a!

Lục đại nhân tới phía trước, con mực này cá, giá cả tiện nghi đến không được, đại nhân tới lúc sau, giá cả liền bắt đầu tăng cao, thứ này càng ngày càng được hoan nghênh.

Nghe nói, kinh đô rất nhiều quý nhân, đối này ngoạn ý đều thực cảm thấy hứng thú.

Ngư dân trong ký túc xá, hiện tại ở rất nhiều ngư dân thân thuộc, trước kia, đại gia không có thuyền trụ, ngư dân ra đi đánh cá thời điểm, muốn đem lão bà, hài tử đều mang theo.

Hiện tại liền không giống nhau, ngư dân ra đi đánh cá thời điểm, sẽ đem tiểu hài tử, lão bà lưu tại trong ký túc xá.

Mấy cái ngư dân gia quyến liền ở chỗ này phụ trách nấu cơm, phơi cá, mấy cái gia quyến còn ở ký túc xá phụ cận, vòng một miếng đất, dưỡng một đám vịt con, một ít không dùng được tiểu ngư, tiểu tôm, vừa lúc dùng để uy vịt con.

Lục Lâm tu sửa hai đống ngư dân ký túc xá đã trụ mãn người.

Mắt thấy gia nhập ngư dân càng ngày càng nhiều, Lục Lâm cũng ở kế hoạch lại kiến tạo thêm một đống.

....

Kinh đô.

Trần Tiểu Mạch phủng mặt, cao hứng phấn chấn hừ ca.

Nhìn đến Kỷ Vân An vào cửa, Trần Tiểu Mạch đứng lên, vui sướng hướng tới Kỷ Vân An chạy qua đi.

Tuy rằng Kỷ Vân An có chuẩn bị, vẫn là bị Trần Tiểu Mạch phác cái lảo đảo.

"Vân An, đại ca tặng đồ lại đây."

"Lại tặng đồ lại đây a! Đại ca cũng quá khách khí."

Trần Tiểu Mạch ở kinh đô, Trần Tiểu Mễ tựa hồ luôn có chút sợ đệ đệ chịu ủy khuất, thường xuyên sẽ tặng đồ lại đây, có đôi khi là các loại tương ớt, hải sản tương, có đôi khi là các loại mười ba hương gia vị, có đôi khi, là một ít Ngư Thương huyện bên kia hàng khô.

Khoảng thời gian trước, Lục Lâm đưa tới một ít phơi khô tép riu.

Tép riu tuy rằng tiểu, nhưng là, hầm canh thời điểm, phóng một ít ở canh, ăn đi lên, phi thường tiên hương.

Thành vương gia tựa hồ đối Trần Tiểu Mễ đưa lại đây đồ vật, thập phần cảm thấy hứng thú.

Mỗi lần Trần Tiểu Mễ tặng đồ lại đây, Thành vương gia thường xuyên sẽ qua tới nhìn xem, như vậy trùng hợp nhiều, Kỷ Vân An sẽ nhịn không được hoài nghi, Thành vương gia có phải hay không ở hắn trong phủ chôn nhãn tuyến.

Ngư Thương huyện hải sản tương hương vị thập phần chi hảo, quấy mì sợi ăn, rất là mỹ vị.

Có một lần Lục Lâm tổng cộng tặng mười bình lại đây, Vương gia gần nhất, liền cầm đi một nửa.

Lần trước tép riu đưa lại đây, Vương gia vừa vặn ở, đồ vật một đưa lại đây, Vương gia liền thúc giục hủy đi rương, kết quả là một rương tép riu.

Thành vương gia xem kia tôm tiểu nhân một chút, cũng liền không muốn, còn nói thầm nói Lục Lâm lần này sao lại thế này, đưa như vậy tiểu nhân tôm lại đây, chẳng lẽ là Lục Lâm ở Ngư Thương huyện, hoa quá nhiều, không có tiền.

Không thể không nói, Vương gia ý tưởng, cư nhiên cùng Nguyên Bảo là giống nhau như đúc.

Vương gia đồng tình Lục Lâm một phen, cách thiên thập phần hào phóng tặng hai đại sọt tôm tươi cấp Kỷ Vân An cùng Trần Tiểu Mạch, làm đến Kỷ Vân An thập phần vô ngữ.

Vài ngày sau, Vương gia tới cọ cơm thời điểm, uống lên con tôm canh, ăn con tôm sủi cảo, mới phát hiện con tôm cũng là thực mỹ vị.

Vì thế, Vương gia cũng bất chấp chính mình chính mình phía trước nói qua cái gì, da mặt dày cùng Kỷ Vân An muốn một đại túi con tôm.

"Đại ca, lần này tặng chút cái gì a!" Kỷ Vân An hỏi.

"Con mực khô! Có rất nhiều." Trần Tiểu Mạch nói.

Kỷ Vân An có chút vui sướng nói: "Đại ca, thật tốt a!"

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Vương gia bên kia giống như cũng tặng một phần, cái này không cần lo lắng hắn tới đoạt chúng ta."

Kỷ Vân An: "......"

Vương gia là đầu to, nhưng là, trừ bỏ Vương gia cũng có những người khác a!

Kỷ Vân An đem nửa rương con mực khô dấu đi, quyết định lưu trữ chính mình ăn.

Này con mực khô là gần nhất kinh đô rất nhiều người tân sủng, nếu là tay chân không đủ mau, còn đính không đến.

Có không ít người đều nhìn chằm chằm hắn nơi này đâu, kinh đô rất nhiều người đều biết hắn cùng Lục Lâm quan hệ, biết hắn nơi này có thể bắt được mới nhất hóa.

Trần Tiểu Mễ khả năng cũng là biết điểm này, cho nên, mỗi lần đưa hóa lại đây, phân lượng đều sẽ đưa lớn hơn một chút, làm hắn có thể lấy một bộ phận đi ra ngoài tạo ân tình.

Kinh đô người đều hảo mặt mũi, tới hắn nơi này muốn đồ vật, trên cơ bản đều sẽ đưa gấp bội đáp lễ, bọn họ cũng là không mệt, còn có thể được đến rất nhiều người tình, ở kinh đô nhân tình thứ này, cũng là thực đáng giá.

Gần nhất đối Lục Lâm đưa lại đây hóa cảm thấy hứng thú người càng ngày càng nhiều, mấy thứ này lại đây, hẳn là đã có người nghe được tiếng gió, không cất giấu điểm lời nói, chỉ sợ đến lúc đó, chính mình ăn phân đều không có.

....

Kinh đô.

Thành Vương phủ.

"Vương gia, đồ vật tới rồi."

Thành vương gia nhịn không được có chút kích động nói: "Phải không? Đồ vật

tới rồi, đi xem."

Hai rương con mực bị nâng tới Vương phủ bên trong, Thành vương gia nhìn một chút, nói: "Không tồi không tồi, làm phòng bếp hôm nay giữa trưa đem thứ này liệu lý."

Con mực xào tuyết đồ ăn là khó được mỹ vị, con mực ăn đi lên rất có nhai kính, hơn nữa xử lý qua đi cũng không có gì mùi tanh, ăn đi lên ca băng ca băng.

Thành vương gia vuốt râu, có chút tiếc nuối nói: "Này con mực ăn ngon là ăn ngon, đáng tiếc là chết, nghe nói sống càng tốt ăn."

Trần Tiểu Mạch cùng Kỷ Vân An hôn sự là Thành vương gia bảo môi, có tầng này quan hệ, Thành vương gia thường xuyên đến Kỷ Vân An đi cọ ăn cọ uống.

Vương phủ cũng không phải không đầu bếp, Thành vương gia lại tổng cảm thấy Kỷ Vân An trong phủ đồ vật ăn ngon, ngay cả rượu cũng muốn càng hương thuần một ít.

Thành vương gia đối con mực cảm thấy hứng thú, cũng là vì Thành vương gia ở Trần Tiểu Mạch trong phủ ăn con mực xào đồ ăn duyên cớ.

Con mực, Thành vương gia tự nhiên cũng là gặp qua, bất quá, chỉ là gặp qua mà thôi, nguyên bản tiện nghi thực, kinh đô bình dân mới có thể ăn cái này.

Thành vương gia không nghĩ tới, con mực cư nhiên có thể làm thành các loại bất đồng mỹ thực, gần nhất con mực ở kinh đô chính là đánh một cái khắc phục khó khăn a!

Thành vương gia ở Trần Tiểu Mạch nơi đó ăn này đồ ăn lúc sau, liền tu thư cho Lục Lâm, làm Lục Lâm lần sau cấp Trần Tiểu Mạch đưa cá thời điểm, cũng cho hắn đưa điểm.

Lục Lâm thu được tin, cũng không dám chờ lần sau, trước tiên, cấp Thành vương gia tặng hai cái rương qua đi.

Thành vương gia vuốt cằm, nói: " Lục Lâm bản lĩnh thật đại a! Hắn chạy đến nơi nào, nơi đó liền sẽ nhiều ra một đống mỹ thực."

Thành vương gia cảm thấy Lục Lâm bản lĩnh bên ngoài làm huyện lệnh thật sự quá nhân tài không được trọng dụng, nhân tài như vậy, hẳn là đi làm ngự trù a!

Hoàng đô ngự trù đều là một ít giá áo túi cơm, Lục Lâm nếu là tiến Ngự Thiện Phòng, kia làm thủ tịch ngự trù hẳn là không thành vấn đề.

Lục Lâm nếu là biết, Thành vương gia đối hắn như thế xem trọng, chỉ sợ muốn đại kinh thất sắc.

Trên thực tế, Lục Lâm chỉ biết ăn, tay nghề cũng liền giống nhau.

------oOo------

Chương 170: Tiểu Mạch bằng hữu thư phòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm nhìn sổ sách, tâm tình không tồi nói: "Con mực khô bán thật không sai a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.

"Đều trướng giới vài lần, đơn đặt hàng một chút không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều."

Đương nhiên, có thể nhiều bán điểm tiền cũng là tốt, đội tàu người hiện tại đi theo Lục Lâm hỗn, nhiều kiếm điểm bạc, mới có thể cấp thủ hạ càng tốt phúc lợi, mới có thể làm những người đó, đối đội tàu càng thêm khăng khăng một mực a!

"Khả năng bởi vì trướng giới, cho nên, mua nhân tài nhiều sao." Lục Lâm đắc ý cười cười.

Lục Lâm hiện tại con mực, chủ yếu là hướng kinh đô đưa.

Kinh đô khoảng cách Ngư Thương huyện không xa, hơn nữa bên kia cấp giá cả cũng tương đối cao!

Kinh đô bên kia kẻ có tiền quá nhiều, thịt heo cũng liền mười văn kiện đến một cân, con mực làm ở kinh đô đã bán được hơn ba mươi văn một cân, căn bản cung không đủ cầu.

Lục Lâm cân nhắc, còn có thể đem giá cả lại đề cao một ít.

Lục Lâm nhớ tới kiếp trước một cái chê cười, một kiện quần áo treo biển hành nghề 30 khối, treo thật lâu đều không có người mua, kết quả, ngày hôm sau, chủ tiệm ở treo biển hành nghề càng thêm một cái " 0" quần áo thực mau liền bán đi, tiện nghi đồ vật, ở trong mắt rất nhiều người, vậy không phải thứ tốt.

Kinh đô chỉ mua quý, không mua đối đồ ngốc, cũng không ít a!

"Nghe nói, trước kia rất nhiều, mọi người đều phi thường chán ghét loại này cá,

bất quá, bởi vì gần nhất này cá bị bốn phía vớt, thật nhiều người đều cảm thấy này cá tương đối khó đánh." Trần Tiểu Mễ lo lắng sốt ruột nói.

Lục Lâm lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Này đồ tham ăn lực lượng là vô cùng a!

Kiếp trước này vô luận thứ gì, bị Hoa Quốc người theo dõi lúc sau, giá cả liền sẽ nhanh chóng dâng lên, ăn đến tuyệt chủng cũng không phải không thể nào.

Bất quá, con mực hẳn là không nhanh như vậy tuyệt chủng, kiếp trước bắt cá thủ đoạn cỡ nào khủng bố a!

Nơi này liền kém cỏi nhiều.

Hắn kia một cái thuyền ở chỗ này người xem ra, đã là rất lớn một cái thuyền, nhưng là, ở kiếp trước tính cái gì a!

Lục Lâm suy đoán con mực giảm bớt, ở một mức độ nào đó, cũng là tâm lý nhân tố, trước kia con mực không bán tiền, mọi người xem thấy này cá liền phiền, hiện tại con mực bán tiền, mọi người xem đến này cá, liền cùng nhặt bảo, tự nhiên không giống nhau.

"Con mực có thể bán tốt như vậy, nói đến, cũng là lấy Thành vương gia phúc." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Tiểu Mạch nói, vị kia Vương gia thường xuyên chạy tới cọ cơm, có đôi khi, ăn cơm chiều còn không đi, một hai phải người lại đây thúc giục."

Lục Lâm: "......"

Vương gia ăn cơm chiều còn không đi, là muốn lại trộn lẫn đốn bữa ăn khuya đâu, vẫn là muốn tránh hai vị phúc tấn đâu, hoặc là muốn một hòn đá ném hai chim đâu.

"Vương gia một phen tuổi, cũng không dễ dàng a!"

Thành vương gia ra tay hào phóng, Trần Tiểu Mễ vẫn là thực thích vị kia Thành vương gia.

Lục Lâm đối Thành vương gia ấn tượng, cũng thập phần chi hảo.

Ở Lục Lâm trong mắt, Thành vương gia chính là tốt nhất mỹ thực người phát ngôn a!

Thứ gì chỉ cần Thành vương gia ăn một lần, kia thực mau liền sẽ hỏa.

Thành vương gia người này, thích một người vui không bằng mọi người cùng vui, được cái gì thứ tốt, liền thích lấy ra tới khoe ra một chút.

Kinh đô lão thao không ít, Thành vương gia ở trong đó địa vị còn pha cao, trên thực tế, có chút lão thao cảm thấy Thành vương gia người này quá mức tục tằng, thích đều là một ít bình dân đồ ăn, bất quá, cố kỵ Vương gia địa vị, những người này tuy rằng như vậy tưởng, cũng sẽ không giáp mặt chỉ trích cái gì.

Thành vương gia phía trước ở kinh đô trước sau đẩy ra cái lẩu, dê nướng nguyên con...... Làm mấy cái lão thao lau mắt mà nhìn, ở lão thao bên trong địa vị cũng đề cao không ít.

Lục Lâm kỳ thật là thực thích cấp Thành vương gia tặng đồ.

Lục Lâm cảm thấy Thành vương gia có không tồi minh tinh hiệu ứng.

Phải biết rằng kiếp trước thỉnh cái tam tuyến minh tinh làm đại ngôn, cũng muốn tiêu tốn một tuyệt bút tiền, so sánh với Vương gia liền phúc hậu nhiều, chỉ cần đưa điểm ăn thì tốt rồi, hơn nữa, Vương gia luôn là sẽ đưa càng vì quý trọng đáp lễ.

Từ Lục Lâm hai rương con mực, đưa đến Vương phủ không lâu, kinh đô bên kia liền tới rồi rất nhiều người mua sắm con mực khô.

Ngắn ngủn mấy tháng qua Lục Lâm đã đem con mực làm giá cả đề cao rất nhiều lần, bất quá, đối với kinh đô kẻ có tiền mà nói, chút tiền ấy căn bản không phải vấn đề.

Con mực ở Ngư Thương huyện không tính cái gì thứ tốt, nhưng là, muốn vận đến kinh đô, cũng là phải tốn phí không nhỏ sức lực.

"Kỷ Vân An gởi thư sao?" Lục Lâm hỏi.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Ân, tới, Tiểu Mạch cũng gởi thư."

Lục Lâm run rẩy một chút khóe miệng, thầm nghĩ: Tiểu Mạch viết tin, chỉ sợ chỉ có Trần Tiểu Mễ xem hiểu, bất quá, này cũng khó trách, rốt cuộc, hai người là huynh đệ.

"Tiểu Mạch ở kinh đô quá không tồi đi." Lục Lâm hỏi.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hẳn là không tồi."

Kinh đô một ít quý phu nhân, liền thích dự tiệc, đánh bài, chơi cờ, mua đồ vật.

Tiểu Mạch tình huống tương đối đặc thù, đối mấy thứ này hoàn toàn không có hứng thú.

Tiểu Mạch ở kinh đô, chính là nấu ăn, ủ rượu.

Lục Lâm một thân ủ rượu bản lĩnh, đều truyền cho Trần Tiểu Mạch.

Tiểu Mạch ở ủ rượu phía trên cũng rất có thiên phú, nghe nói, Vương gia liền rất thích Tiểu Mạch nhưỡng rượu.

Trần Tiểu Mễ có chút lo lắng, lại có chút vui mừng nói: "Hắn giống như giao một cái bạn tốt."

Lục Lâm có chút kinh ngạc nói: "Bạn tốt?"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu.

"Là cái quan viên song thê, tựa hồ gia thế không tồi."

Kinh đô cưới song thê làm chính thê quan viên tương đối thiếu, bất quá, cũng không phải không có.

Song nhi địa vị tương đối thấp hèn, song thê rất khó cùng những cái đó quan viên nữ nhân hỗn đến một khối, cho nên, hợp thành một cái tiểu đoàn thể.

"Tiểu Mạch có thể giao cho bằng hữu nói, đó là chuyện tốt." Lục Lâm nói.

Kỷ Vân An nếu phải đi con đường làm quan, là không có khả năng giống Tiểu Thái giống nhau, suốt ngày theo chân bọn họ đãi ở một khối, Tiểu Mạch có chính mình giao tế vòng cũng không tồi.

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Hắn nói, cái kia song thê cùng hắn học nấu ăn."

....

Kỷ Vân An phủ đệ phòng bếp.

Trần Tiểu Mạch lót nồi muỗng ở làm một đạo hương cay cua.

"Đem này đó, này đó đều bỏ vào đi, như vậy xào"

"Cái này là cái gì?" Tống Ngọc Phi tò mò nhìn Trần Tiểu Mạch trong tầm tay bình hỏi.

Tống Ngọc Phi cũng là cái tiểu song nhi, kinh đô có cái song nhi tổ chức tiểu đoàn thể, bên trong đều là một ít kinh đô quan viên song thê, hoặc là thiếp thị.

Trần Tiểu Mạch ở kinh đô không nhiều ít nhận thức người, có đôi khi, cũng có chút nhàm chán, bởi vì tò mò Trần Tiểu Mạch cũng đi qua kia song nhi đoàn thể hai lần, bên trong người đều không quá phản ứng Trần Tiểu Mạch.

Trần Tiểu Mạch tổng cảm thấy cùng những cái đó song thê không hợp nhau, song thê đoàn thể địa vị tương đối cao song thê, đều ra sinh thư hương dòng dõi, ra khẩu thành chương, từ nhỏ cũng tiếp thu các loại quy củ dạy dỗ, cùng những người này so sánh với, Trần Tiểu Mạch liền một cái dã tiểu tử.

Bất quá, Trần Tiểu Mạch ở cái này đoàn thể tụ hội thời điểm, nhận thức Tống Ngọc Phi, hai người nhưng thật ra rất là cùng chung chí hướng.

Tống Ngọc Phi trong nhà là khai điểm tâm cửa hàng, làm điểm tâm rất ngon.

Trần Tiểu Mạch thích nấu ăn, Tống Ngọc Phi sẽ làm điểm tâm, hai người đều thích ăn, rất là có thể cho tới một khối.

Trần Tiểu Mạch có chút đắc ý nói: "Đây là cay quấy tương, Lâm ca tặng cho ta, ta đưa ngươi một vại."

Tống Ngọc Phi mắt sáng ngời, nói: "Phải không? Cảm ơn."

Ngư Thương huyện bên kia Lục Lâm chế tác tương ớt, thực chịu Vương gia yêu thích, Tống Ngọc Phi cũng nghe nói qua thứ này.

"Ta lần sau cho ngươi mang bách hoa bánh ăn."

Trần Tiểu Mạch liếm liếm môi, nói: "Hảo a!"

Tống Ngọc Phi trong nhà khai điểm tâm cửa hàng, ở kinh đô thập phần nổi danh.

Trần Tiểu Mạch thực thích cửa hàng điểm tâm, bất quá, bởi vì giá cả quá quý, một tiểu khối điểm tâm liền phải vài trăm cái tiền.

Trần Tiểu Mạch cũng coi như không nhiều bỏ được mua.

....

Ngư dân ký túc xá, mấy cái ngư dân đang ở bận việc.

"Chu An, sự tình thế nào a!"

Chu An gật gật đầu, nói: "Sự tình làm tốt."

Chu An một tháng trước, nhặt được một cái rơi xuống nước tiểu song nhi.

Tiểu song nhi bị cứu trở về tới lúc sau, liền làm đội tàu người nhà giữ lại.

Tần Lãng an bài tiểu song nhi kia cùng mấy cái choai choai hài tử ở một gian.

Một tháng ở chung, Chu An cùng kia tiểu song nhi cũng có cảm tình, hai người thương lượng kết nhóm sinh hoạt.

Chu An nguyên bản từng có một cái lão bà, lúc trước là hoa một bút không nhỏ sính lễ cưới trở về.

Cưới trở về lúc sau, nữ nhân kia cảm thấy trên thuyền nhật tử quá quá vất vả, trộm cuốn bạc chạy mất.

Lúc sau mấy năm, Chu An đều không hề muốn thành gia sự tình, đối nữ nhân cũng kính nhi viễn chi, thẳng đến gặp hiện tại cái này tiểu song nhi.

Chu An tuổi cũng không nhỏ, liền nghĩ chạy nhanh thành thân, tiểu song nhi kia cũng cái gì đều không tính toán muốn cái gì sính lễ, hai người tính toán hết thảy giản lược.

Chu An nguyên bản tử nhiên một thân, cùng mấy cái ngư dân ở tại một khối, nhưng là, suy xét đến này sẽ muốn thành gia, Chu An cảm thấy không thể còn như vậy đi xuống.

Chu An cùng Tần Lãng nói một chút, muốn một gian hai người độc lập ký túc xá.

Tần Lãng gật đầu đồng ý, bất quá, tỏ vẻ muốn mua một gian ký túc xá yêu cầu ba lượng bạc.

Chu An giai đoạn trước giao nộp cá, cũng có thể triệt tiêu một bộ phận, muốn mua phòng ở còn cần hai lượng 500 tiền.

Chu An thân gia không dư dả, bất quá, hai lượng 500 tiền vẫn phải có, vừa mới tìm được Tần Lãng thời điểm, đã đem bạc thanh toán.

"Tần ca nói đống tân kiến ra tới ký túc xá, ta có thể tùy tiện tuyển một gian."

Một cái ngư dân vỗ vỗ Chu An bả vai, nói: "Lão An, không nghĩ tới, ngươi cũng muốn thành thân."

Chu An hàm hậu cười cười, nói: "Đúng vậy!"

"A An, ngươi nhặt được cái kia tiểu song nhi rốt cuộc cái gì lai lịch a! Ngươi làm rõ ràng không có a!" Một cái ngư dân hỏi.

Chu An cười cười, có chút hàm hồ nói: "Hắn nhớ không rõ lắm."

Chu An cúi đầu, hắn nhặt được cái kia tiểu song nhi thân phận, kỳ thật hắn là rõ ràng.

Tiểu song nhi tên là Lý Tiểu Ngư, nhà hắn cha mẹ ở hắn mười ba tuổi thời điểm, liền đem hắn bán đi cho một cái lão nhân làm tiểu thiếp.

Lý Tiểu Ngư ở lão nhân gia bị trở thành hạ nhân, nhật tử quá thập phần vất vả.

Lão già này trước đó vài ngày chết, Lý Tiểu Ngư đã bị đuổi ra gia môn.

Bị đuổi ra môn Lý Tiểu Ngư về tới trong nhà, ngẫu nhiên nghe được cha mẹ ghét bỏ hắn ở nhà ăn không ngồi rồi, suy nghĩ lại đem hắn bán cho cái bệnh lao quỷ xung hỉ.

Lý Tiểu Ngư phi thường tuyệt vọng, hắn không nghĩ tới cha mẹ bán hắn một lần còn không biết đủ, cư nhiên còn muốn bán hắn một lần nữa.

Lý Tiểu Ngư cảm xúc đại loạn bỏ chạy, kết quả bị người đuổi tới bên hồ, trực tiếp nhảy hồ.

Lý gia cha mẹ đem nhi tử bức tử sự tình, ở trong thôn truyền khai.

Lý gia cha mẹ sợ sự tình nháo đại, hướng quan phủ báo Lý Tiểu Ngư tin người chết liền xong rồi.

"Nhớ không rõ liền tính, đại nhân đã giúp đỡ một lần nữa lạc hộ, sẽ không có vấn đề." Chu An nói.

Chu An mang theo Lý Tiểu Ngư ôm gia sản, dọn vào ký túc xá bên trong.

Tuy rằng chỉ là cái phòng nhỏ, bất quá, Chu An vẫn là thật cao hứng, Lý Tiểu Ngư cũng thật cao hứng.

Chu An mang theo Lý Tiểu Ngư ở phòng hợp quy tắc một chút.

Ngư dân cưới vợ, cũng không chú ý cái gì tam môi lục sính, Chu An mang theo Lý Tiểu Ngư đi tự giúp mình cá cửa hàng ăn một đốn, sự tình liền định ra tới.

Đi tự giúp mình cá cửa hàng ăn no nê một đốn Lý Tiểu Ngư thập phần hưng phấn.

Lý Tiểu Ngư ở lão nhân gia thời điểm, phu nhân không thích hắn, hắn ăn so hạ nhân còn không bằng, sau lại về đến nhà lúc sau, người trong nhà cũng ghét bỏ hắn ăn nhiều.

Lý Tiểu Ngư không nghĩ tới, cư nhiên sẽ có như vậy hảo địa phương, mười văn tiền là có thể tùy tiện ăn, đáng tiếc hắn bụng không biết cố gắng, ăn ba cái bánh bao, liền không sai biệt lắm no rồi.

Nghĩ đến tự giúp mình cửa hàng như vậy thật tốt ăn đồ vật, Lý Tiểu Ngư liền muốn thở dài.

Chu An nhìn Lý Tiểu Ngư, cười cười, nói: "Ngươi nếu là muốn ăn lần sau có thể lại mang ngươi tới."

Lý Tiểu Ngư vội vàng lắc lắc đầu, nói: "Không cần, quá lãng phí."

Chu An cười cười, nói: "Không có quan hệ, đội tàu thường xuyên có cái khoán phát xuống dưới, bắt được khoán liền có thể miễn phí đi ăn".

Lý Tiểu Ngư có chút cao hứng nói: "Đội tàu phúc lợi thật tốt đâu."

Chu An gật gật đầu, có chút đắc ý nói: "Đúng vậy! Đội tàu phúc lợi hảo, hơn nữa, tựa hồ càng ngày càng tốt, ta là trước hết gia nhập đội tàu một nhóm người đâu, hiện tại muốn gia nhập đội tàu liền không dễ dàng."

------oOo------

Chương 171: Gặp chuyện bất bình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Lâm tu sửa đệ nhị kí túc xá, lục tục đều bị mua.

Mua ký túc xá phần lớn đều là có gia quyến, một gian phòng trụ sáu cá nhân, có người ngoài ở thời điểm, phu thê cũng không hảo lăn giường.

Có điều kiện mọi người đều muốn cái thuộc về chính mình địa phương, ba lượng bạc cũng không quý, rất nhiều người vẫn là trả nổi.

Chu An thành thân, Trần Tiểu Thái biết, còn bao một cái đại hồng bao, tặng sáu trương tiệc đứng khoán cấp Chu An.

Một chút bắt được sáu trương tiệc đứng khoán, Lý Tiểu Ngư thập phần cao hứng.

Chu An cùng Lý Tiểu Ngư đơn giản tổ chức thành thân nghi thức, tuy rằng nghi thức đơn sơ thực, nhưng là Lý Tiểu Ngư lại thập phần hưng phấn.

Lý Tiểu Ngư gả người nam nhân đầu tiên, tuy rằng tặng rất nhiều sính lễ, nhưng là, sính lễ đều cho hắn cha mẹ cầm đi, Lý Tiểu Ngư cái gì cũng chưa vớt được, cũng liền không có gì ấn tượng.

Cùng Chu An sự tình định ra tới lúc sau, Lý Tiểu Ngư liền ở đội tàu bên này hỗ trợ.

Lý Tiểu Ngư sống rất là lợi hại, hắn phía trước gả cho một cái lão viên ngoại làm nhà kề, nói là nhà kề cũng chính là nửa cái giúp việc, giặt quần áo nấu cơm, bưng trà đổ nước, cái gì đều phải làm.

....

Thẩm Trì đứng ở một bên, đem con mực trang rương, một cái ngư dân, vội vội vàng vàng tìm lại đây.

"Thẩm thiếu, không hảo."

Thẩm Trì nhìn thoáng qua chạy tới người, đạm nhiên nói: "Xảy ra chuyện gì? Như vậy hoang mang rối loạn."

"Có mấy cái đại lê thôn người tới, nói là Chu An hắn tức phụ là bọn họ nhi tử, trừ phi Chu An nguyện ý ra hai mươi lượng bạc sính lễ, nếu không liền phải đem người mang về." Hàn Phong nói.

Hàn Phong thầm nghĩ: Đại lê thôn người, thật không phải đồ vật, vừa mở miệng liền phải hai mươi lượng bạc.

Hai lượng bạc còn có thể nghĩ cách thấu một thấu, hai mươi lượng, này còn có để người sống.

Hàn Phong ở trong lòng thở dài, nghĩ thầm: Chu An độc thân như vậy nhiều năm này thật vất vả cưới cái tức phụ, mắt thấy lại muốn thất bại.

Thẩm Trì nhìn Hàn Phong liếc mắt một cái, nói: "Chu An cùng hắn tức phụ đâu?"

"Chu An ở, hắn tức phụ ra đi, còn không có trở về."

Hàn Phong nhìn Thẩm Trì liếc mắt một cái, tâm tình có chút cổ quái.

Hàn Phong cảm thấy Thẩm Trì giống như quá trấn định, tựa hồ đã sớm biết sẽ có như vậy vừa ra dường như.

Thẩm Trì gật gật đầu, nói: "Ta qua đi nhìn xem."

Thẩm Trì đi tới đội tàu ký túc xá phía trước đất trống thượng, hai cái lão nhân, một cái đại tiểu hỏa tử mang theo mấy cái đại lê thôn thôn dân ở cùng đối phương giằng co.

"Thẩm thiếu gia tới, Thẩm thiếu gia tới."

Mấy cái giương cung bạt kiếm ngư dân, nhìn đến Thẩm Trì lại đây, tránh ra một cái lộ.

Lý Hồng nhìn đến Thẩm Trì, ngẩng đầu ưỡn ngực, có chút kiêu ngạo nói: "Quản sự tới a! Các ngươi đội tàu người, quải ta đệ đệ? Chúng ta là tới muốn người."

Lý Hồng xem Thẩm Trì chỉ là cái tiểu song nhi, trong lòng nhiều ít có chút khinh miệt.

Thẩm Trì nhìn bên cạnh mấy cái ngư dân liếc mắt một cái, mấy cái ngư dân đại

khái phía trước cùng Lý Hồng phát sinh quá tranh chấp, bị chọc tức mặt đỏ tai hồng.

"Ngươi đệ đệ? Ngươi đệ đệ là người nào?"

"Ta đệ đệ kêu Lý Tiểu Ngư, chính là các ngươi nơi này Chu Ngư."

"Chu Ngư là Chu Ngư, Lý Tiểu Ngư là Lý Tiểu Ngư, dứt khoát nói chúng ta nơi này Chu Ngư là ngươi đệ đệ, đó chính là sao? Ta đây nói, hắn là cha ngươi, ngươi cũng nhận sao?" Thẩm Trì tùy tay chỉ một cái ngư dân hỏi.

Kia ngư dân vui tươi hớn hở cười cười, miệng lưỡi trơn tru nói: "Ngoan nhi tử, kêu cha tới nghe một chút."

Mấy cái ngư dân tức khắc ồn ào lên.

"Lão Hà, ngươi này nhi tử, lớn lên đủ xấu a!"

"Lão Hà, ngươi này nhi tử kỳ cục, phải hảo hảo thu thập."

Lý Hồng phụ thân cũng tới, một chút bị nghẹn đỏ mặt.

Lý Hồng hắc mặt, nói: "Ngươi thật quá đáng, chúng ta trong thôn người đều nói, nơi này Chu Ngư cùng ta đệ đệ lớn lên như đúc dạng."

"Ai nói, làm hắn cho ta đứng ra, người này có tương tự, lớn lên không sai biệt lắm, nơi nơi đều là, giống nhau như đúc lời này, nhưng không hảo nói bậy." Thẩm Trì bình tĩnh nói.

Lý gia cha mẹ hai mặt nhìn nhau, nhất thời cũng có chút không chuẩn, là có thôn dân nói xem lớn lên có chút giống, bất quá, có phải hay không một người cũng vô pháp xác định.

Lý gia cha mẹ nguyên bản nhận định là một người, bị Thẩm Trì như vậy vừa nói, đảo có chút lấy không chuẩn.

Mấy cái ngư dân nghe được Thẩm Trì nói, sống lưng lập tức thẳng tắp.

"Đúng vậy! Ngươi nói là chính là sao?"

Lý Hồng cắn chặt răng, nói: "Các ngươi nếu là không chột dạ, đem người kêu ra tới giằng co."

"Các ngươi là đại lê thôn tới đi, ta nhớ tới, ta nghe nói đại lê thôn có cái kêu Lý

Tiểu Ngư người bị bán cho một cái bệnh lao quỷ xung hỉ, kết quả, nhảy sông chết mất, các ngươi có phải hay không thu nhân gia bạc, không nghĩ lui, liền tưởng tùy tiện tìm cái lớn lên tương tự người tới để số? Buôn bán dân cư, chính là phạm pháp." Thẩm Trì lạnh lùng nói.

Lý gia cha mẹ bị Thẩm Trì như vậy một dọa, tức khắc có chút sốt ruột.

"Rõ ràng chính là chúng ta nhi tử, như thế nào liền phạm pháp."

"Các ngươi nhi tử đều đã chết? Muốn tìm người hẳn là đi tìm chết người địa phương tìm a! Các ngươi có phải hay không thu người bạc không nghĩ còn, hiện tại cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, lung tung tìm người loạn nhận thân, thiên hạ nơi nào có chuyện tốt như vậy a! " Thẩm Trì nhàn nhạt nói.

Thẩm Trì thầm nghĩ: Lý gia cha mẹ cấp Lý tiểu ngư tìm cái kia sinh bệnh lao người, tựa hồ chỉ ra mười lượng bạc, chạy đến bọn họ nơi này, trực tiếp liền phải hai mươi lượng, tâm cũng thật hắc.

Thẩm Trì nói có lý có chứng.

Thẩm Trì ở đội tàu còn rất có uy tín, đại gia vừa nghe, cảm thấy thật đúng là như vậy hồi sự.

"Mù ngươi mắt chó, ngoa tiền cư nhiên ngoa đến chúng ta đội tàu nhân thân lên đây, khi chúng ta đội tàu người dễ khi dễ a!" Một cái ngư dân kêu la lên.

"Đúng vậy! Này đó hỗn trướng đồ vật, muốn tiền muốn điên rồi đi."

Đại đa số ngư dân bị Thẩm Trì nghĩa chính từ nghiêm vừa nói, đều cảm thấy những người này là muốn chiếm tiện nghi, đương nhiên cũng có tâm tư linh hoạt, mơ hồ đoán được chân tướng, bất quá, có Thẩm Trì chống lưng, những người này tự nhiên sẽ không vạch trần.

"Cho ta đem những người này đánh ra đi, đừng đánh chết là được." Thẩm Trì phất phất tay.

Mấy cái ngư dân nghe được Thẩm Trì nói, tức khắc kích động.

Vốn dĩ mọi người đều có chút chột dạ, cảm thấy Chu An khả năng tùy tiện chiếm nhân gia tiểu song nhi, có Thẩm Trì nói, đại gia tức khắc tự tin đủ, gào hướng tới Lý gia vài người đánh qua đi.

Nơi này là ngư dân ký túc xá, ngư dân đội người hơn nữa người nhà, đã tiếp cận hai trăm người, nơi này có 50 người hơn.

Đại lê thôn chỉ tới mười mấy người, song quyền khó địch bốn tay, bị một chúng ngư dân tóm được một đốn loạn tấu.

"Các huynh đệ, có người nháo sự, chộp vũ khí!"

Một cái choai choai tiểu hài tử vung tay một hô, tức khắc một đám ngư dân tiểu quỷ sôi nổi phụ họa.

Mgư dân đội tổ kiến đã có một đoạn thời gian, ngư dân nhật tử càng ngày càng tốt, cũng liền có chút tập thể vinh dự cảm giác, tiểu hài tử so đại nhân càng có khí huyết.

Đại nhân nói, còn biết đúng mực, mấy cái tiểu nhân lại một đám nghé con mới sinh không sợ cọp, còn có chút anh hùng tình kết, một cái đánh không lại, liền mấy cái cùng nhau thượng.

Mấy cái đi theo Lý gia nhị lão lại đây hát đệm người, lần này đã bị dọa sợ.

Có người thấy tình thế không ổn liền muốn chạy, bị mấy cái tiểu hài tử đuổi theo ngăn cản xuống dưới, một hồi loạn tấu, liên tục xin tha.

Thẩm Trì xem tình huống không sai biệt lắm, phất tay kêu đình.

Nhìn đến tới người bị đánh người ngã ngựa đổ, một chúng ngư dân như là đánh thắng trận giống nhau, bùng nổ ra một trận kinh hô.

Kỳ thật tới phía trước, mấy cái đại lê thôn người liền biết, đội tàu là thuộc về Ngư Thương huyện huyện lệnh, đội tàu sau lưng có người.

Bất quá, có thể là bởi vì Lục Lâm tính tình thực hảo, mọi người đều cảm thấy vị đại nhân này, hẳn là sẽ giảng đạo lý.

Bất quá, tới lúc sau, mới phát hiện, quan chính là quan, tính tình hảo quan, kia cũng là quan.

Đội tàu nhiều một người, Lục Lâm kỳ thật cũng là đi điều tra một chút, thoáng điều tra một chút, liền biết Chu An cứu người địa phương, chết quá một cái tiểu song nhi, tuy rằng Chu An gạt Lý Tiểu Ngư thân phận, bất quá, Lục Lâm kỳ thật là trong lòng biết rõ ràng.

Việc này Lục Lâm cũng cùng đội tàu hiện tại quản sự Trần Tiểu Thái thấu đế, Thẩm Trì cũng biết.

Thẩm Trì nhìn thoáng qua Lý Hồng xám xịt bóng dáng, đối với một chúng ngư dân nói: "Về sau, bọn người kia lại đến, liền cho ta đánh trở về."

"Thẩm thiếu nói chính là."

"Thẩm thiếu nói đúng, chúng ta không thể bị bụi đời khi dễ đến trên đầu."

"Gia hỏa này, ngoa tiền cư nhiên ngoa đến chúng ta đội tàu trên đầu, về sau thấy hắn một lần, đánh hắn một lần."

"Thật quá đáng, lần sau tới, chúng ta khiến cho bọn người kia biết chúng ta đội tàu lợi hại."

Đám người bộc phát ra một trận nhiệt liệt hết đợt này đến đợt khác phụ họa âm thanh.

Thẩm Trì phất phất tay, làm đại gia tan.

Chu An bọn người đi hết, mới đi tới Thẩm Trì bên người.

"Thẩm thiếu gia, kỳ thật......"

Thẩm Trì đánh gãy Chu An nói.

"Trên đời này lớn lên giống nhau như đúc người cũng là có, chỉ cần ngươi vị kia không cảm thấy hắn là Lý Tiểu Ngư, hắn liền không phải Lý Tiểu Ngư, ngươi nhưng minh bạch."

Chu An sửng sốt một chút, gật gật đầu, bỗng nhiên minh bạch Thẩm Trì cái gì đều biết, chỉ là giúp hắn vội mà thôi.

Thẩm Trì phất phất tay, nói: "Ngươi đi vội đi, vừa mới cưới tức phụ, muốn nghiêm túc công tác, tranh thủ đem nhật tử quá hảo."

Chu An hoảng hốt một chút, vội vàng nói: "Đa tạ Thẩm thiếu."

Thẩm Trì híp mắt.

Lý Tiểu Ngư sự tình hắn đều biết, hắn cái kia ca ca Lý Hồng là cái vô lại, cả ngày chuyện gì đều không làm, cha mẹ lại bảo bối thực, bán đi Lý Tiểu Ngư cấp bệnh lao quỷ xung hỉ chính là Lý Hồng chủ ý, Lý Tiểu Ngư cha mẹ còn không biết, Lý Hồng liền đem người cấp bán, bạc lãnh.

Lúc sau, Lý Tiểu Ngư rớt trong sông, không thấy bóng dáng, mọi người đều nói người đã chết, nếu người đã chết, xung hỉ sự tình tự nhiên không thành lập.

Nhà trai bên kia thúc giục muốn Lý Hồng trả tiền.

Lý Hồng cầm tiền ăn nhậu chơi gái cờ bạc, đã đem bạc hoa hơn phân nửa, Lý gia vợ chồng chỉ có thể lấy ra tồn tiền tới cấp Lý Hồng điền lỗ thủng.

Thẩm Trì chịu không nổi như vậy bất công, nhi tử lại không tốt, kia cũng là nhi tử, đau cùng tròng mắt dường như, mà song nhi đâu có thể tùy tiện chà đạp, bán một hồi lại bán một hồi.

....

Chu An đi vào phòng, ở trong phòng tìm được Lý Tiểu Ngư.

"Tiểu Ngư, ngươi vừa mới đi nơi nào?"

Lý Tiểu Ngư chớp chớp mắt, có chút lo sợ không yên nói: "Ta vừa rồi nghe nói có người tới, thực sợ hãi, liền trốn đi."

Vừa rồi bên ngoài làm ầm ĩ thực, hắn cũng muốn ra đến xem tình huống, bất quá, Hàn Thuyền Nhỏ tìm được hắn nói, làm hắn không cần lộ diện, nói là Thẩm Trì ý tứ.

Chu An gật gật đầu, nói: "Trốn đi, trốn đi hảo, sự tình đã giải quyết, ngươi không cần sợ."

Chu An đem Thẩm Trì nói, cùng Lý Tiểu Ngư nói.

Lý Tiểu Ngư nhịn không được gào khóc.

....

Lúc chạng vạng, Thẩm Trì từ đội tàu bên kia về tới phủ đệ bên trong

"Ngươi đã trở lại?"

Trần Tiểu Thái nhìn Thẩm Trì, tựa hồ có chút cao hứng.

Thẩm Trì mặt hơi hơi đỏ lên, có chút xấu hổ nói: "Ngươi như thế nào cái này phó biểu tình, có phải hay không nghe nói cái gì?"

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Ta nghe nói A Trì ngươi, hôm nay ở đội tàu bên

kia ra một phen nổi bật."

"Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ mà thôi." Thẩm Trì nhàn nhạt nói.

Trần Tiểu Thái híp mắt mắt, nói: "Này đối phó cái loại này người, liền phải dùng phi thường thủ đoạn, A Trì, ngươi làm thực hảo."

Lý Tiểu Ngư sự tình, làm Trần Tiểu Thái nghĩ tới đã từng chính mình, đối cái kia tiểu song nhi, Trần Tiểu Thái vẫn là có vài phần đồng tình.

Thẩm Trì cười cười, nói: "Có lẽ đi."

Hôm nay hắn làm người đem đại lê thôn tới những người đó vững chắc tấu một đốn, những người này không nghĩ lại bị đánh hắn là sẽ không tái xuất hiện.

------oOo------

Chương 172: Hàu sống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại lê thôn.

Lý Hồng tràn đầy oán giận cắn chặt răng, thật quá đáng.

Đội tàu cái kia nghèo ngư dân cưới tiểu song nhi, rõ ràng chính là hắn đệ đệ, những người này lại chết sống không thừa nhận, một văn tiền không muốn tới, còn bị đánh một đốn, Lý Hồng cảm giác nghẹn khuất cực kỳ.

Lý Hồng ở trong thôn chính là cái vô lại, người này tuy rằng vô sỉ, lại không thế nào chạm vào ngạnh cái đinh, từ trước đến nay chỉ có hắn khi dễ người phân, lần này lại là gọi người vững chắc cấp tấu.

Ngư dân bị Thẩm Trì một kích động, liền bắt đầu đánh người.

Bất quá, đại gia cũng là có chừng mực, đánh lão sợ đem người cấp đánh chết, liền kính hướng Lý Hồng trên người tiếp đón.

Đương nhiên, ngư dân sẽ nhìn chằm chằm Lý Hồng xuống tay, còn có một nguyên nhân khác.

Thẩm Trì không xuất hiện phía trước, hắn quá kiêu ngạo, mang theo người mắng bọn họ nghèo kiết hủ lậu, không có tiền còn lừa hắn đệ đệ.

Mấy cái giúp đỡ Chu An cùng Lý Hồng người nói chuyện, cũng bị Lý Hồng cấp mắng.

"Ta đã sớm nói, cái kia đội tàu người đều là có hậu đài, không dễ chọc." Lý phụ thở dài một tiếng nói.

Ngư Thương huyện đội tàu là huyện lệnh đại nhân, Lý Hồng nói muốn đi muốn người thời điểm, Lý phụ liền không quá tán đồng.

Lý Hồng oán hận nói: "Ai biết, cái kia huyện lệnh quản nhiều như vậy."

Lý Hồng trong xương cốt chính là cái bắt nạt kẻ yếu người, hắn muốn đối phó cũng không phải Lục Lâm, mà là, hắn đệ đệ Lý Tiểu Ngư.

Lý Hồng đánh bạo tìm tới môn cũng là nghe nói mới tới huyện lệnh là cái sợ lão bà, tới lúc sau, liền biết khai các loại ăn cơm cửa hàng, là cái tính tình tốt thanh quan.

"Có lẽ, chính là lớn lên giống, không phải ngươi đệ đệ."

Hảo hảo nhi tử nhảy sông, Lý phụ trong lòng nhiều ít có chút không phải tư vị.

Lý Hồng tới nhận định Chu An cưới cái kia tiểu song nhi là con của hắn, nhưng là, bị Thẩm Trì như vậy một nói Lý phụ lại có chút lo sợ không yên.

Hắn chỉ là nghe người ta nói, Chu An nhặt được một cái tiểu song nhi cùng con của hắn lớn lên rất giống, nhưng cụ thể có phải hay không, hắn cũng không phải rất rõ ràng, bị người tấu một đốn, Lý phụ đảo cảm thấy có khả năng là bọn họ lầm.

"Như thế nào sẽ không phải, muốn thật không phải, nên đem người kêu ra tới giằng co, cái kia song nhi chính là ỷ vào huyện lệnh đại nhân làm hậu trường, nói hươu nói vượn, còn trả đũa." Lý Hồng tràn đầy tức giận nói.

"Những cái đó ngư dân người nhiều như vậy, hơn nữa, như vậy hung, ta xem tính đi." Lý mẫu nói.

Tuy rằng ngư dân lo lắng đem Lý mẫu đánh chết, không hạ nặng tay, nhưng Lý mẫu cũng bị đạp vài chân, trên người cũng bị đánh ra vài khối ứ thanh.

Lý mẫu tuổi lớn, bị như vậy đánh một đốn, cũng là cả người đau nhức.

Lý Hồng gật gật đầu, cũng không nghĩ đi chọc đội tàu người.

Lý Hồng ở trong thôn là cái ác bá, bất quá, cũng chính là ức hiếp một chút người bình thường, ăn lớn như vậy một cái mệt, cùng như vậy nhiều ngư dân đối thượng, Lý Hồng cũng là không dám.

Lý gia người một nhà đều ăn đánh, trong nhà có chút tình cảnh bi thảm.

Bên ngoài lại bỗng nhiên cãi cọ ầm ĩ lên.

Lý phụ đi ra đi, phát hiện trong viện đứng hảo những người này, một đám khổ đại cừu thâm bộ dáng.

"Lý đương gia, ta đương gia đi theo ngươi ra đi, bị người đánh, ngươi phải cho cái cách nói a!"

"Chính là a! Lý đương gia, đây đúng là ngày mùa thời điểm, hiện tại ta đương gia bị người đánh, ai tới xuống đất a!"

"Bồi tiền, đại gia là xem ở tổ tiên giao tình, mới đi theo các ngươi cùng đi, các ngươi khen ngược, sự tình cũng chưa làm rõ ràng, liền đem đại gia một khối kéo xuống nước......"

Lý Hồng bị mọi người tóm được một trận quở trách, tức giận nói: "Này thương là Thẩm Trì cái này tiểu song nhi gọi người đánh, các ngươi muốn tìm cách nói nói, đi tìm hắn đi."

Lý Hồng thầm nghĩ: Nghe nói, huyện lệnh đại nhân cưới song thê thực hung, không nghĩ tới huyện lệnh nhị anh em vợ song thê cũng như vậy hung, căn bản là không giống cái song nhi.

Mấy cái thôn dân cũng biết Thẩm Trì thân phận, đương nhiên không dám đi tìm bãi.

"Lý Hồng, ngươi cái vương bát đản tưởng ngoa tiền, đem ta đương gia đều cấp liên lụy a!"

"Đúng vậy! Lý Hồng, ngươi ở trong thôn làm ầm ĩ liền tính, như thế nào có thể đem chủ ý đánh tới huyện lệnh trên đầu đâu."

"Đúng vậy! Lý Hồng, ngươi như thế nào có thể hạt nhận thân đâu, sự tình cũng chưa làm sảnh sở, liền đi lên tìm phiền toái, nếu là huyện lệnh đại nhân truy cứu lên phải làm sao bây giờ."

Lý phụ nhịn không được vẻ mặt thái sắc, biết đội tàu bên kia có hậu đài, Lý phụ liền tìm mấy cái thôn dân thêm can đảm, tiếp nhận nháo thành như vậy.

Lý Hồng bị nghẹn một bụng hỏa, một đống người tìm tới môn đòi tiền.

Lý Hồng tự nhiên không muốn đưa tiền.

Tới người cũng đều không phải dễ chọc, hơn nữa người đông thế mạnh, mấy cái thôn dân thấy Lý Hồng không muốn đưa tiền, liền trực tiếp xông vào phòng dọn đồ vật.

Lý gia lão nhân, lão thái thái hô thiên gọi địa, cũng không ngăn lại những người này.

Một trận làm ầm ĩ lúc sau, Lý Hồng gia nồi chén gáo bồn đều bị dọn đi rồi.

Chu An sự tình qua đi, đội tàu lại bình tĩnh một trận.

Chu An lo lắng Lý Hồng chưa từ bỏ ý định, làm Lý Tiểu Ngư ngày thường liền đãi ở đội tàu ký túc xá bên này.

Đội tàu ký túc xá bên này, vẫn luôn tụ tập rất nhiều người, Lý Tiểu Ngư ở chỗ này có thể bảo đảm an toàn.

Đội tàu bên này gia quyến, chủ yếu phụ trách phơi cá, còn có cấp đi ra ngoài người nấu cơm, nhàn rỗi thời gian vẫn là rất nhiều.

Thẩm Trì ở đội tàu bên này, tuyên bố một cái chiêu công gợi ý, một ít tương đối nhàn gia quyến, có thể đi tửu lầu bên kia làm làm giúp?

Một ngày cũng có thể có mười mấy văn tiền, đã có vài cái ngư dân người nhà, tiến đến tửu lầu hỗ trợ.

....

Lục Lâm nhìn một chút đội tàu danh sách, nói: "Này mua phòng ở người càng ngày càng nhiều a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ba lượng bạc, người bình thường vẫn là gánh nặng khởi."

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Hắn ở tại trong núi kia hội, nếu là cũng có như vậy hoa ba lượng bạc, là có thể mua tới như vậy nhà ở, hắn khẳng định sẽ mua một cái.

Trần Tiểu Mễ thầm nghĩ: Này trận đội tàu bên kia người mang thai tựa hồ cũng nhiều, cư trú điều kiện tốt tân sinh nhi còn sống suất hẳn là cũng sẽ gia tăng, cứ như vậy, ngư dân nhân số, hẳn là sẽ càng ngày càng nhiều.

"Lão đại, ngươi muốn đồ vật đưa tới." Tần Lãng đi tới Lục Lâm bên người nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cẩn thận một chút."

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm liếc mắt một cái, có chút kỳ quái nói: "Ngươi đối loại này vỏ sò thực cảm thấy hứng thú sao?"

Tần Lãng đưa lại đây, là một cái rương phơi khô sò biển, đừng nhìn chỉ có một rương nhỏ, tiêu phí công phu cũng không ít, hàu sống vỏ sò tuy đại, bên trong thịt lại thiếu, một phơi liền càng thêm co lại, như vậy một rương nhỏ, đến tới

không dễ.

"Ta muốn đem thứ này, đưa đến kinh đô." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Còn bán cho Vương gia sao? Thứ này bán tương nhưng chẳng ra gì a!"

Lục Lâm không để bụng lắc lắc đầu, nói: "Bán kém không quan hệ, đóng gói một chút là được, ta đặt làm hộp gỗ, đến lúc đó, đem thứ này cẩn thận bao hảo, ở phóng tới hộp gỗ bên trong đưa qua đi."

Trần Tiểu Mễ có chút kinh ngạc nói: "Yêu cầu như vậy hưng sư động chúng sao?"

Lục Lâm khoảng thời gian trước, định chế một đám hộp gỗ sự tình, Trần Tiểu Mễ cũng biết.

Trần Tiểu Mễ không nghĩ tới, hộp gỗ là dùng để trang hàu sống khô.

Lục Lâm cười cười, nói: "Ngươi không biết này hàu sống a! Được xưng nam nhân trạm xăng dầu, nữ nhân thẩm mỹ viện, bổ thân hiệu quả phi thường hảo."

"Trạm xăng dầu? Đó là cái gì?" Trần Tiểu Mễ nghiêng nghiêng đầu nói.

Lục Lâm cười cười, nói: "Chính là nói thứ này có thể bổ thận."

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Kia thứ này, liền không hảo tùy tùy tiện tiện đưa cho Vương gia."

Tuy rằng Trần Tiểu Mễ cảm thấy thứ này muốn thực sự có Lục Lâm nói cái kia công hiệu, Vương gia chỉ sợ cũng rất yêu cầu, nhưng là, yêu cầu về yêu cầu, có thể hay không muốn liền khó nói.

Lục Lâm xoa xoa cái trán, thầm nghĩ: Tiểu Mễ nói không tồi a!

Nếu là làm Vương gia hiểu lầm hắn ở khinh bỉ Vương gia năng lực, liền không tốt.

"Thứ này, thật sự có thể mỹ dung sao?" Trần Tiểu Mễ tò mò hỏi.

Lục Lâm gật gật đầu, "Ta khi nào đã lừa gạt ngươi a! Thứ này mỹ bạch hiệu quả chính là thực tốt."

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Kia hành đi, chúng ta đưa một đám cấp Kỷ Vân An, nhìn xem tình huống."

"Thứ tốt, không lo bán, nếu là bán không xong nói, chúng ta liền chính mình ăn." Lục Lâm nói.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ quét Lục Lâm liếc mắt một cái, nói: "Ngươi tiểu tâm ăn bổ quá đầu."

Lục Lâm gãi gãi đầu, có chút thẹn thùng.

....

Kinh đô.

"Tiểu Mạch, đây là cái gì a!" Tống Ngọc Phi mở to tròn tròn đôi mắt, tò mò hỏi.

Tiểu Mạch mở ra hộp, nhìn một chút, nói: "Là hàu sống khô, một loại vỏ sò thịt phơi khô làm thành, mới mẻ không tốt lắm vận chuyển, chỉ có thể đưa phơi khô đưa lại đây."

Tống Ngọc Phi gật gật đầu "Nga" một tiếng.

Tiểu Mạch nhìn Tống Ngọc Phi liếc mắt một cái, nói: "Ngươi không cần xem thường thứ này a! Đại ca tin tới càng mau một ít, đại ca tin nói, thứ này, đã có thể tráng dương, còn có thể mỹ dung."

Tống Ngọc Phi nghe được Tiểu Mạch tùy tiện nói tráng dương, nhịn không được đỏ hồng mặt.

"Thật sự có thể mỹ dung?"

Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đại ca nói, ăn thứ này có thể khiến cho làn da càng thêm bạch bạch nộn nộn."

Tống Ngọc Phi có chút hồ nghi nói: "Thật sự như vậy thần kỳ?"

Cái gọi là sắc suy mà tình mỏng, kinh đô rất nhiều phu nhân sợ nhất chính là dung nhan già cả, nữ nhân đều ái mỹ, trong kinh phu nhân đối với đủ loại son phấn, trước nay là bất kể tiền bạc.

Tống Ngọc Phi tuy rằng chỉ là cái song nhi, nhưng là, cũng là thực ái mỹ.

Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Đại ca là nói như vậy, đại ca không gạt người."

Tiểu Mạch ngồi xổm xuống thân đem đưa lại đây hàu sống mở ra tới, kiểm tra rồi một chút.

Tống Ngọc Phi ngồi xổm bên cạnh xem mới mẻ.

"Thứ này, thật sự có thể cường thân kiện thể sao?" Tống Ngọc Phi thay đổi một cái uyển chuyển một chút cách nói.

Tiểu Mạch nghĩ nghĩ, nói: "Không biết a! Ha ha xem sẽ biết."

Tống Ngọc Phi gật gật đầu, nói: "Cũng đúng vậy!"

Một trận ho nhẹ thanh truyền tới, Trần Tiểu Mạch cùng Tống Ngọc phi đồng thời chuyển qua đầu.

Tống Ngọc Phi cũng không biết Vương gia là đến đây lúc nào, suy đoán hắn cùng Trần Tiểu Mạch nói chuyện, khả năng kêu Vương gia cấp nghe được, lập tức có chút chột dạ.

"Vương gia, ngươi đã đến rồi a!" Trần Tiểu Mạch thần sắc như thường chào hỏi.

Tống Ngọc Phi nhìn thoáng qua Trần Tiểu Mạch thần sắc, nhất thời cũng không biết, nên nói Trần Tiểu Mạch là bình tĩnh vẫn là trì độn.

Tống Ngọc Phi thầm nghĩ: Có đôi khi, ngu một chút, cũng không phải cái gì chỗ hỏng a!

"Đại ca ngươi lại cho ngươi mang đồ tới a!" Thành vương gia hỏi.

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: "Là tặng một ít, Vương gia ngươi muốn sao?"

Thành vương gia: "...... "

Trần Tiểu Mạch xem Thành vương gia không nói lời nào, tùy tiện nói: "Ta giúp Vương gia trang một ít đi, Vương gia có thể đưa cho Vương phi ăn, có thể mỹ dung nga."

Tống Ngọc Phi có chút lo lắng nhìn Trần Tiểu Mạch, sợ Trần Tiểu Mạch nói ra có thể tráng dương lời này tới, cũng may Trần Tiểu Mạch chưa nói.

Thành vương gia thu đồ vật, khả năng có chút ngượng ngùng, thực mau liền rời đi.

-------oOo------

Chương 173: Vương gia tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàu sống làm đánh ra mỹ dung thánh phẩm chiêu bài, tức khắc điều động kinh đô không ít người lòng hiếu kỳ.

Rất nhiều người đều là không tin hàu sống có thể mỹ dung, nhưng là cũng không gây trở ngại rất nhiều người ôm thà rằng tin này có, không thể tin này vô thái độ thử xem xem.

Kinh đô không ít phu nhân, suốt ngày tụ tập ở bên nhau ăn không ngồi rồi, đàm luận cũng chính là các loại mỹ dung bí phương.

Kỷ Vân An tìm người đối Lục Lâm đưa tới hàu sống làm, tiến hành đóng gói bán ra.

Trong lúc nhất thời, hàu sống thứ này, ở kinh đô thượng tầng quý tộc bên trong bay nhanh truyền lưu mở ra.

Hàu sống có thể tráng dương công hiệu, tựa hồ cũng bị người" phát hiện", giá cả không ngừng đi cao.

Dùng tạo hình tinh mỹ hộp gỗ đóng gói tốt hàu sống khô, một hộp liền phải vài lượng bạc, kinh đô tặng lễ, liền lưu hành đưa thứ này.

....

Đội tàu vớt đến hàu sống, trải qua xử lý, bị cuồn cuộn không ngừng đưa đến kinh đô.

Đội tàu ký túc xá bên, mấy cái nữ quyến, đang ở gia tăng xử lý hàu sống.

"Thứ này quý giá, đều tiểu tâm điểm." Tần Lãng nhắc nhở nói.

"Tần lão đại, thứ này có thể bán cho ai a!" Một cái ngư dân hỏi

Tần Lãng nhìn hỏi chuyện ngư dân liếc mắt một cái.

"Ngươi quản Trần nhị thiếu bán cho ai, dù sao phía trên nguyện ý thu, các ngươi cảm thấy giá cả thích hợp, có thể bán là được rồi."

Tần Lãng thầm nghĩ: Thứ này giống như bị dự vì cái gì" cường thân mỹ dung thánh phẩm", ở kinh đô thực được hoan nghênh.

Thứ này, tại đây địa phương nhiều thực, nơi nơi đều là, kinh đô bên kia vẫn là tương đối thiếu.

Bất quá muốn bắt thứ này bán tiền, lại nhiều cũng liền không ngại nhiều.

Ngư dân gật gật đầu, nói: "Trần nhị thiếu cấp thu mua giá cả rất phúc hậu a! Sẽ không mệt đi?"

Hàu sống cũng không tính cái gì đặc biệt trân quý đồ vật, gần nhất phía trên thu mua cái này, mọi người đều mão đủ kính thu thứ này, nếu là thu hoạch tốt lời nói, hai tháng, là có thể mua một cái ký túc xá.

Ngư dân mấy tháng trước bởi vì con mực khô, hàu sống khô đồ vật thu mua giá cả lên rồi, đại gia đỉnh đầu đều rộng thùng thình một ít, ngư dân đều thật cao hứng.

Tần Lãng cười cười, nói: "Lỗ vốn? Này ngươi liền không cần lo lắng, Trần nhị thiếu gia đại nghiệp đại, liền tính mệt, như vậy điểm bạc hắn cũng sẽ không để trong lòng."

Tần Lãng thầm nghĩ: Trần Tiểu Thái nhưng khôn khéo đâu, như thế nào sẽ có hại?

Bất quá, lời này nghe vào ngư dân trong tai lại không giống nhau, mấy cái ngư dân đều thầm nghĩ quả nhiên, Trần nhị thiếu đang ở lỗ vốn buôn bán, Trần nhị thiếu quả nhiên là người tốt.

Bờ biển thượng, mấy cái ngư dân đang ở tu bổ lưới đánh cá, tu chỉnh con thuyền.

"Lão Trương, ngươi cũng chuẩn bị thành thân a!" Một cái ngư dân nói.

Bị gọi vào ngư dân, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Cái này ngư dân khoảng thời gian trước, tìm được rồi một con tạo hình kỳ lạ rùa đen, bị Trần Tiểu Thái lấy ba lượng bạc mua, bắt được bạc lúc sau, người này liền mua một gian ký túc xá.

"Đều là phía trên cấp phúc lợi hảo." Lão Trương nói.

"Đúng vậy! Lục đại nhân là một quan tốt đâu, nghe nói, Lục đại nhân rời đi Sa huyện thời điểm, có không ít bá tánh đưa tiễn, Sa huyện bên kia người đều thực luyến tiếc Lục đại nhân đâu." Một cái ngư dân nói.

Gia nhập đội tàu chi sơ, không ít còn lo lắng phía trên tính kế người, bây giờ đều thành đội tàu trung thực người ủng hộ.

Trong khoảng thời gian này, thành gia ngư dân càng ngày càng nhiều, nguyên lai mọi người đều ngại ngư dân nghèo, bây giờ rất nhiều người đều cảm thấy đội tàu ngư dân, sau lưng có người, tiền đồ vô lượng.

Có ký túc xá gả tới người nhà ở vấn đề, cũng có thể giải quyết hơn phân nửa.

Tuy rằng rất nhiều ngư dân nguyên bản đều ôm một người quá liền tốt ý niệm, nhưng là, khung vẫn là hy vọng có lão bà, hài tử nhiệt đầu giường đất.

Ngư Thương huyện các loại hải sản hàng khô, dần dần có tiếng.

Không ít nơi khác làm buôn bán, nghe tin lập tức hành động, sôi nổi tiến đến mua sắm.

Lục Lâm xem hải sản hàng khô, gần nhất rất là trường hiệu, cân nhắc có phải hay không muốn cho Trần Tiểu Thái, kiến tạo một cái đại hình hải sản hàng khô xưởng.

Càng ngày càng nhiều nơi khác làm buôn bán đã đến, khiến cho Ngư Thương huyện các loại hải sản tiệm cơm, cũng có tiếng.

Rời đi Ngư Thương huyện làm buôn bán, bị người hỏi Ngư Thương huyện thời điểm, không thiếu được muốn nói một chút Ngư Thương huyện đủ loại kiểu dáng hải sản tửu lầu.

Lục Lâm trở lại huyện nha, liền phát hiện huyện nha nội có chút an tĩnh.

"Trùng Trùng, ngươi Tiểu Mễ cha đâu?

Trùng Trùng chống cằm, nói: "Có cái lão gia gia tới, Tiểu Mễ cha, cùng hắn đi ra ngoài."

"Lão gia gia?" Lục Lâm có chút hoang mang nói.

Trùng Trùng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Là cái cái giá rất lớn lão nhân, giống như phía trước liền ở chúng ta huyện nha trụ quá một đoạn thời gian đâu."

Lục Lâm nhìn Trùng Trùng, có chút kinh tủng, cái giá rất lớn lão nhân?

Nên không phải là Thành vương gia?

Hoàn toàn không có nghe được một chút tiếng gió a!

"Cha ngươi đi nơi nào đã biết sao?" Lục Lâm đối với Trùng Trùng hỏi.

Trùng Trùng có chút buồn bực nói: "Giống như chạy đến cá trang đi, ta cũng muốn đi, bất quá, Tiểu Mễ cha không cho, làm ta lưu lại chờ phụ thân ngươi."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Tốt."

Trùng Trùng kéo kéo Lục Lâm ống tay áo nói: "Cha, chúng ta cũng đi cá trang ăn đi, cha cũng thật là, chính mình đi ăn bữa tiệc lớn, đều mặc kệ ta."

Lục Lâm: "......"

Trong nhà đầu bếp rõ ràng thực xuất sắc a!

Trùng Trùng gia hỏa này, vẫn là như vậy thích đi bên ngoài tổ chức bữa ăn tập thể.

"Đã biết, biết, vậy đi thôi."

Thành vương gia đi Trần Tiểu Mễ đề cử cá trang.

Trần Tiểu Mễ đem hải sản tửu lầu bên trong chiêu bài đồ ăn đều điểm.

Thành vương gia ăn các loại hải sản, liên thanh tán thưởng.

"Cái này không tồi a! Cái này cũng không tồi."

Trần Tiểu Mễ thượng một nồi làm nồi hải sản lẩu thập cẩm, các loại tôm, con cua, nghêu sọc, ngó sen phiến, súp lơ, nấm hương, hành tây...... Xào một đại bàn.

Trần Tiểu Mễ vốn đang có chút lo lắng, Vương gia không thích ăn, biết Vương gia thập phần thích, ở một đại bàn đồ ăn bên trong, chọn lựa chính mình thích, ăn mùi ngon.

"Thật là ăn quá ngon."

Ngư Thương huyện hải sản tửu lầu, gần nhất đã càng ngày càng ra danh, thanh danh còn truyền tới kinh đô, Thành vương gia đã sớm nghĩ đến nhìn xem, nhưng là, luôn là bởi vì các loại nguyên nhân, vô pháp thành hàng.

Vương gia ở kinh đô không thể tới, chỉ có thể tìm mấy cái am hiểu liệu lý thủy sản đầu bếp, cho chính mình nấu một ít hải sản bữa tiệc lớn, bất quá hương vị cũng liền như vậy.

Trong khoảng thời gian này, ở kinh đô phiền lòng sự tình quá nhiều, Thành vương gia rốt cuộc quyết định tiến đến Ngư Thương huyện cải trang vi hành, giải sầu.

Ngư Thương huyện hải sản tửu lầu, quả nhiên không có làm Thành vương gia thất vọng.

Thành vương gia thầm nghĩ: Ngư Thương huyện hải sản tửu lầu, quả nhiên là danh bất hư truyền a!

So sánh với hắn ở kinh đô tìm kia mấy cái cái gọi là hải sản đầu bếp, bất quá là lãng đến hư danh hạng người.

"Ta nghe nói, Ngư Thương huyện có thêm tự giúp mình cá cửa hàng không tồi, chỉ cần mười văn tiền, liền có thể tùy tiện ăn." Thành vương gia nói.

Trần Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói: "Là có như vậy một nhà, bất quá, bên trong sở dụng nguyên liệu nấu ăn, đều tương đối tiện nghi."

Thành vương gia gật gật đầu, nói: "Nguyên liệu nấu ăn đương nhiên muốn tiện nghi, mới mười văn tiền, liền có thể tùy tiện ăn, dùng tiện nghi nguyên liệu nấu ăn còn hảo, dùng quý không phải phải bị những cái đó ăn uống đại cấp ăn suy sụp? Bất quá, liền tính là dùng tiện nghi nguyên liệu nấu ăn, các ngươi cũng là mệt đi."

Ở Thành vương gia xem ra, chỉ cần mười văn tiền, là có thể tùy tiện ăn, đây là không thể tưởng tượng, kinh đô nguyên liệu nấu ăn thị trường muốn so Ngư Thương huyện quý thượng rất nhiều.

Thành Vương phủ mỗi tháng ở nguyên liệu nấu ăn thượng tiêu phí xa xỉ, ở Thành Vương phủ xem ra, mười văn tiền tùy tiện ăn, đó là thực khủng bố sự tình.

Trần Tiểu Mễ không mặt mũi nói, lợi nhuận còn rất đại, là có rất nhiều có thể ăn người, nhưng là, ăn uống tiểu nhân người cũng là rất nhiều, tự giúp mình cửa

hàng thanh danh truyền ra đi lúc sau, đủ loại người, đều nguyện ý tới nếm thử hương vị.

Trong khoảng thời gian này, Trần Tiểu Thái đang ở suy xét một nhà cấp bậc càng cao một ít tiệc đứng cửa hàng, giá cả cao một ít, nguyên liệu nấu ăn cấp bậc cũng dùng cao một ít.

"Cái này, bởi vì Tiểu Thái tổ kiến một cái đội tàu, mỗi ngày đều có thể đánh tới một ít bán không xong cá, có như vậy cái cửa hàng, cũng có thể giảm bớt lãng phí." Trần Tiểu Mễ nói.

Đội tàu là Lục Lâm tổ kiến, hiện tại là Trần Tiểu Thái ở xử lý, Lục Lâm là quan viên, huyện lệnh tổ kiến đội tàu sự tình, xử lý không tốt, sẽ làm mặt trên nghĩ nhiều, Trần Tiểu Mễ đơn giản đem sự tình đẩy đến Tiểu Thái trên đầu.

Thành vương gia gật gật đầu, nói: "Thì ra là thế, ta nghe nói, Lục Lâm tới lúc sau, hoa một bút không nhỏ bạc, đi cấp không phòng ở trụ ngư dân, tu sửa nhà ở, có tâm a!"

Trần Tiểu Mễ cười cười, nói: "Đều chỉ là vì làm này đó ngư dân, có cái lâm thời đặt chân địa phương."

Ngư dân đối phòng ở đều thực khát vọng, Lục Lâm kiến tạo ký túc xá, hiện tại đã toàn bộ bán đi, tu sửa phòng ở phí tổn đã sớm ra tới.

Thành vương gia tới lúc sau, cũng không trụ huyện nha, mà là ở tại khách điếm bên trong.

Thành vương gia tài đại khí thô, trực tiếp đem toàn bộ khách điếm đều bao xuống dưới, trực tiếp bao ba tháng.

Thành vương gia lựa chọn khách điếm, vừa vặn là Trần Tiểu Thái vừa mới khai, bởi vì khách điếm quy cách tương đối cao, ngày thường vào ở suất cũng không phải quá cao.

Trần Tiểu Thái vốn đang ở suy xét, bàn hạ cái này khách điếm có phải hay không chính xác, Thành vương gia một bao chính là ba tháng, Trần Tiểu Thái tức khắc cảm thấy làm khách sạn sinh ý vẫn là thực kiếm tiền.

Tửu lầu chưởng quầy, không biết Thành vương gia thân phận, chỉ cho là tửu lầu tới một cái người giàu có, mỗi thiên cung cung kính kính hầu hạ này.

Thành vương gia ở Sa huyện ăn ăn uống uống, như cá gặp nước.

1

Trần Tiểu Mễ chỉ ở Thành vương gia vừa tới hai ngày, đương hai ngày dẫn đường, lúc sau, liền từ Vương gia chính mình đi.

"Lão gia, ngươi muốn đi nơi này a!" Thành vương gia quản gia đối với Thành vương gia hỏi.

Thành vương gia gật gật đầu.

Tự giúp mình cá cửa hàng danh khí rất lớn, Thành vương gia vừa tới liền nghe nói có như vậy cái địa phương, bất quá, Trần Tiểu Mễ nói, cái này tiệc đứng cửa hàng bởi vì giá cả tiện nghi, dùng đều là lên không được mặt bàn nguyên liệu nấu ăn, Thành vương gia liền từ bỏ.

Thành vương gia ở Ngư Thương huyện lăn lộn hơn mười ngày, đủ loại lai sắc đều nếm biến, lại đối cái kia cái gọi là tự giúp mình cá cửa hàng cảm hứng thú.

"Lão gia, Trần thiếu gia không phải nói, nơi này dùng tài liệu tương đối kém sao? Ngươi này lại là hà tất đâu?" Quản gia khuyên nhủ.

Vương phủ nguyên liệu nấu ăn, đều là chọn lựa kỹ càng, quản gia cảm thấy Vương gia tiến loại này cửa hàng, có điểm tự hạ thân phận.

Thành vương gia không vui nhìn quản gia liếc mắt một cái, nói: "Ngươi nếu là không được đi vào nói, liền ở bên ngoài chờ xem, ta vào xem,

"Chính là, lão gia......"

Thành vương gia không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, nói: "Được rồi, ngươi ở bên ngoài chờ xem, ta liền vào xem, ngươi đương bổn lão gia mười văn tiền đều hoa không dậy nổi sao?"

Thành vương gia vào cửa hàng lúc sau, đem mười văn tiền đưa cho nhân viên cửa hàng.

Quản gia đứng ở cửa, tiến cũng không được, thối cũng không xong.

Thành vương gia bên người đều là đại ngạch bạc, đồng tiền vẫn là gần nhất đổi.

Thành vương gia vốn đang đương mười văn tiền đồ ăn, ăn không đến cái gì tốt, nhưng là, vào cửa hàng lúc sau, mới phát hiện, trong cửa hàng, cá a! Canh a! Màn thầu a! Các loại cơm điểm, cư nhiên có không ít.

Thành vương gia xem hoàn cảnh cũng không tồi, mặt tiền cửa hàng nhìn cũng sạch sẽ, các loại thái sắc đều nếm thử một chút.

Thành vương gia nguyên bản cho rằng mười văn tiền cửa hàng, không có gì hảo hóa, nhưng là, ăn xong tới lại phát hiện, nơi này rất nhiều thái sắc đều thực không tồi, canh cũng phi thường hảo uống.

Thành vương gia tức khắc giật mình, đồng thời đối chính mình trong phủ đầu bếp, nhiều vài phần bắt bẻ, nhân gia cửa hàng mười văn tiền, là có thể có rất nhiều ăn ngon đồ ăn, hắn kia trong phủ mỗi bệnh đậu mùa rớt vài lượng bạc, ăn lại giống nhau.

------oOo------

Chương 174: Khoang chứa cá tôm tửu lầu .

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kinh đô.

Trần Tiểu Mạch phủng mặt, có chút hoang mang nói: "Thật là kỳ quái, Vương gia đã lâu không có tới a!"

Vương gia thường thường tiến đến đột kích, làm Tiểu Mạch có chút buồn bực.

Bất quá, Vương gia không tới, Trần Tiểu Mạch đảo có chút tưởng niệm Thành vương gia.

Rốt cuộc, Thành vương gia làm người rất là hào phóng, mỗi lần lại đây, đều sẽ mang lễ vật.

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch liếc mắt một cái, nói: "Ngươi không biết a! Vương gia đi ra ngoài cải trang vi hành."

Trần Tiểu Mạch có chút kinh ngạc nói: "Có việc này?"

Kỷ Vân An cười khổ một chút, nói: "Có a!"

Nghe nói, Vương phi cùng trắc phi hai ngày trước lại vì thị tẩm sự tình, đã xảy ra tranh chấp một phen, Vương gia rốt cuộc tuổi lớn, lấy cớ đi ra ngoài uống rượu, trộm rời đi trong nhà.

Màn đêm buông xuống, Vương phi cho rằng Vương gia ngủ ở trắc phi nơi đó, trắc phi cho rằng Vương gia ngủ ở Vương phi nơi đó, ngày hôm sau, hai người mới phát hiện Vương gia không thấy bóng dáng.

Sau đó hai người liền phát hiện, Vương gia cư nhiên đã rời đi kinh đô, chậm trễ vài cái canh giờ, người này cũng không biết chạy đi nơi đâu.

Vương phủ nội trạch bất an đã không phải một ngày hai ngày, Vương gia vừa đi, hai vị Vương phi liền nháo tới rồi hoàng đế nơi đó.

Bất quá, hoàng đế đại khái đã bị Vương gia sự tình phiền não rồi nhiều lần, lần

này trực tiếp lười đi để ý, tỏ vẻ Vương gia tâm tình không tốt đi ra ngoài giải sầu cũng là tốt.

Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, nói: "Vương gia khả năng đi đại ca nơi đó."

Kỷ Vân An gật gật đầu.

Hắn cân nhắc Vương gia cũng nên là đi Lâm ca cùng Tiểu Mễ ca nơi đó.

Trong khoảng thời gian này, Lục Lâm gửi lại đây một ít hàng khô nấu đều ăn rất ngon, có thể tưởng tượng Ngư Thương huyện bên kia còn hẳn là sẽ có càng thật tốt ăn đồ vật.

Trần Tiểu Mạch thiên đầu, nói: "Ta cũng muốn đi đại ca nơi đó."

Kỷ Vân An có chút xin lỗi nói: "Xin lỗi, làm ngươi bồi ta đãi ở kinh đô."

Trần Tiểu Mạch chớp chớp mắt, nói: "Kia lại không có gì."

Trần Tiểu Mạch buông xuống đầu, thầm nghĩ: Phu thê vốn dĩ chính là muốn đãi ở bên nhau, hắn chỉ là ngẫu nhiên tưởng niệm đại ca, bất quá, hắn thật sự đi bồi đại ca, Vân An lại quá cô đơn.

1

....

Lục Lâm đi vào phủ đệ, nhìn đến Trần Tiểu Thái ngồi ở trong đại sảnh chờ hắn.

Đầu xuân lúc sau, Trần Tiểu Thái liền dọn đi rồi, ở đại giữa trưa nhìn đến Trần Tiểu Thái, làm Lục Lâm có chút giật mình.

"Có việc a!"

Trần Tiểu Thái chống cằm, nói: "Vương gia đi tự giúp mình cá cửa hàng."

Lục Lâm gật gật đầu "Nga" một tiếng.

"Vương gia không có gì cái giá a!"

Kinh đô rất nhiều người tự cao thân phận, chỉ sợ không vui tiến như vậy ổn định giá cửa hàng, bất quá, Vương gia nhưng thật ra không chọn.

Trần Tiểu Thái gật gật đầu

"Vương gia hoa mười văn tiền tiến cửa hàng, bất quá, ăn xong lúc sau, thực vừa lòng, cho mười lượng bạc đánh thưởng."

Tự giúp mình cá cửa hàng người cũng không biết Vương gia thân phận, huyện nha bên trong, biết Vương gia thân phận, cũng đều bị hạ phong khẩu lệnh.

Bất quá, có cái người giàu có đánh thưởng 10 lượng bạc, cửa hàng chưởng quầy không thiếu được muốn cùng Trần Tiểu Thái báo cáo một chút.

Tùy tiện một miêu tả, Trần Tiểu Thái đại khái liền biết là ai.

Lục Lâm run rẩy một chút khóe miệng.

Vương gia thật là quá hào phóng, tùy tay một cái đánh thưởng, chính là mười lượng bạc, nếu là nhiều tới mấy cái như vậy đại khách hàng, kia tự giúp mình cá cửa hàng chính là muốn lỗ vốn cũng thực khó khăn a!

"Vương gia tại đây đã có đoạn thời gian a!" Trần Tiểu Thái sắc mặt cổ quái nói.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Lần này hắn nhưng thật ra không thu đến Vương phi tin, bất quá, Vương phủ cái kia quản gia, sai người tới vài lần, ám chỉ Vương phi làm hắn nghĩ cách, đem Vương gia khuyên trở về.

Lục Lâm cảm thấy Vương phủ cái kia quản gia, không phải cái đồ vật, đem như vậy phỏng tay khoai lang giao cho hắn.

Lục Lâm nhìn Trần Tiểu Thái liếc mắt một cái, nói: "Ta nhớ rõ ngươi trước mấy yêu nói, Vương gia ở ngươi khách điếm, còn một chút liền đem ba tháng tiền, đều cấp chước."

Trần Tiểu Thái gật gật đầu, nói: "Là có như vậy hồi sự."

Lục Lâm chống cằm, nói: "Vương gia thật đúng là chuẩn bị thường trụ a! "

Kỷ Vân An trước hai ngày qua tin, tin mịt mờ tỏ vẻ Vương gia lần này tựa hồ là trộm đi ra tới.

Trần Tiểu Thái cười cười, nói: "Kỳ thật, Vương gia thường trụ cũng không có gì không tốt."

Lục Lâm: "......"

Lần này tình huống, tựa hồ cùng Sa huyện không quá giống nhau.

Năm đó ở Sa huyện thời điểm, còn có hoàng đế hỗ trợ thúc giục, bất quá, hoàng đế tựa hồ tân được một vị sủng phi, Hoàng Hậu, Quý Phi nổi bật, đều bị vị kia sủng phi đoạt cái đi qua, Vương gia sự tình, cũng không có người cùng hoàng đế đề ra.

Vương gia mỗi ngày ở Ngư Thương huyện ăn ăn uống uống, thậm chí, còn chạy tới đội tàu bên kia, xem đội tàu người phơi hải sản ngàn hóa, nhìn đến đội tàu thuyền, lại một hai phải đi lên chuyển một vòng.

Trần Tiểu Thái rất là phản đối Vương gia đi trên biển chuyển một vòng, nhưng là, quyền thế áp người, Vương gia nói, hắn lại không thể không nghe.

....

"Tần lão đại, cái này Thành lão gia là ai a! Cái giá thật đại a!" Một cái ngư dân hỏi.

"Gia hỏa này cái giá thật đại a! Cư nhiên chê chúng ta đội tàu thuyền lớn vương tiểu."

Lục Lâm năm đó, vừa mới tổ kiến đội tàu không lâu, liền tìm nhân tu một cái thuyền lớn, sau lại, qua mấy tháng, lại tu một cái lớn hơn nữa.

Một chúng ngư dân, đem tiểu nhân cái kia thuyền xưng là thuyền nhỏ, đại cái kia xưng là thuyền lớn vương.

"Đúng vậy! Vị kia lão gia nói, chúng ta thuyền cá mùi tanh quá nặng, tạo hình cũng không tốt xem."

"Chúng ta đây là thuyền đánh cá, muốn xinh đẹp làm cái gì, thực dụng mới tương đối quan trọng sao."

Tần Lãng nhìn mấy cái ngư dân, nói: "Vị này Thành lão gia là kinh đô tới hải sản hàng khô mua sắm thương, đây là cái đại khách hàng, có tiền thực, không hảo chậm trễ."

Mấy cái ngư dân nghe nói là Thần Tài, đối Thành vương gia ấn tượng đảo cải thiện không ít.

Thần Tài bắt bẻ một ít, cũng là bình thường.

Thành vương gia ở trên biển tiêu dao, Lục Lâm liền không như vậy vui sướng.

Vương phi cùng trắc phi cư nhiên đuổi tới Ngư Thương huyện, hai vị nữ hãn tướng tới lúc sau, đầu tiên liền đi huyện nha tìm Lục Lâm.

Lục Lâm nhất sẽ không ứng phó nữ nhân, bị làm cho sứt đầu mẻ trán, thật vất vả mới đưa hai vị nữ trung hào kiệt tiễn đi.

Vương phi cùng trắc phi gần nhất, Vương gia tiêu dao nhật tử kết thúc.

....

Trần Tiểu Thái ngồi ở Lục Lâm đối diện, nói: "Vương gia, giống như phải đi."

Lục Lâm có chút tò mò nói: "Vương gia tới hơn một tháng a! Ngươi như thế nào biết hắn phải đi?"

"Vương gia, gần nhất mua rất nhiều hải sản hàng khô, chuẩn bị đưa tới kinh đô đi, nghĩ đến là đi mau."

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Vương gia lần này về kinh đô, ta cảm thấy chúng ta hải sản hàng khô, còn có thể tăng lớn một ít bị hóa lượng."

Vương gia lần này ở Ngư Thương huyện, đãi lâu như vậy, ăn như vậy thật tốt, trở về hắn là sẽ thay bọn họ tuyên truyền một chút, có lẽ nếu không bao lâu, liền có rất nhiều kinh đô khách quý mộ danh mà đến đâu.

Trần Tiểu Thái: "......"

Lục Lâm nói có lý a!

Năm đó, Sa huyện thanh danh truyền khai lúc sau, liền có rất nhiều kinh đô khách nhân, đi trước Sa huyện.

Ngư Thương huyện cùng kinh đô khoảng cách, có thể so Sa huyện cùng kinh đô gần nhiều.

"Như vậy, ta ở sắp tới lại khai một nhà cấp bậc cao một ít tự giúp mình cá cửa hàng." Trần Tiểu Thái nói.

Mười văn tiền tự giúp mình cá cửa hàng, sẽ thập phần được hoan nghênh, đội tàu ngư dân, gần nhất đỉnh đầu dư dả, có đôi khi, cũng sẽ đi nơi đó làm cái liên

hoan, tự giúp mình cá cửa hàng sinh ý phi thường hảo, có đôi khi, còn sẽ xuất hiện khách nhân rất nhiều, yêu cầu xếp hàng sự kiện, tự giúp mình cá cửa hàng chưởng quầy, xem cái này tình hình, cùng Trần Tiểu Thái đề qua khai chi nhánh sự tình.

Lục Lâm gật gật đầu, nói: "Cũng hảo."

Vương phi tới rồi Ngư Thương huyện.

Vương gia liền mang theo người về kinh đô.

Thành vương gia tới thời điểm, hành trang đơn giản, đi thời điểm, lại kéo một xe lại một xe đồ vật.

Thành vương gia nhìn đến cái gì hải sản hàng khô đều thích, cũng không so đo giá.

Ngư Thương huyện thương gia đối Thành vương gia thích đến không được.

Giống như Lục Lâm đoán trước giống nhau, Vương gia trở lại kinh đô lúc sau, liền bắt đầu đại lượng phái phát Ngư Thương huyện hải sản, đối Ngư Thương huyện hải sản thập phần tôn sùng, thật là có kia yêu thích ăn uống chi dục, từ kinh đô lại đây, nhấm nháp mỹ vị.

Kinh đô sĩ tử ở hoàn thành trình độ nhất định việc học lúc sau, có điều kiện sẽ tiến hành du học.

Tục ngữ nói rất đúng đọc vạn quyển sách, không bằng hành ngàn dặm đường.

Có điều kiện khắp nơi đi một chút nhìn xem, kiến thức một chút địa phương danh nhân, cũng là cái không tồi tăng trưởng kiến thức phương pháp.

Ngư Thương huyện thanh danh truyền khai lúc sau, rất nhiều người liền đem Ngư Thương huyện, làm du lãm một cái địa điểm.

....

Trần Tiểu Thái ở bờ biển tu sửa một đống Lâm Hải tửu lầu, ngồi ở tửu lầu trên lầu ghế lô bên trong, liền có thể nhìn đến sóng biển.

Tửu lầu tu sửa ra tới lúc sau, hấp dẫn không ít nơi khác du khách.

Ngụy Kỳ Ngọc ngồi ở Lâm Hải tửu lầu bên trong, nhìn bên ngoài tửu lầu phong cảnh, nhịn không được có chút vui vẻ thoải mái.

Ngụy Kỳ Ngọc thưởng thức trên tay cây quạt, có chút cảm thán nói: " Trần Tiểu Thái thật đúng là sẽ làm buôn bán a!"

Ngụy Kỳ Ngọc đối diện bạn tốt Tô Nam cười cười, nói: "Nghe nói, Lâm Hải tửu lầu là huyện lệnh chủ ý."

"Phải không? "

Năm đó suối nước nóng tửu lầu, tựa hồ chính là Lục Lâm chủ ý đâu.

Một bên một cái người hầu đem một chậu tỏi nhuyễn nướng hàu sống đưa đến hai người trước mặt.

Hàu sống phía trên phô một tầng hồng lục giao nhau gia vị, thoạt nhìn thập phần mê người.

Ngụy Kỳ Ngọc nếm một chút hương vị, hàu sống khô phía trước ở kinh đô thịnh hành một trận, ăn một trận người, phát hiện này ngoạn ý, thật là có chút mỹ dung cùng cường thân tác dụng, kể từ đó, hàu sống làm ở kinh đô càng ngày càng nơi tiêu thụ tốt, có điều kiện, còn sẽ lấy đóng băng phương thức vận chuyển hàu sống.

Bất quá, thật muốn lại nói tiếp, thứ này vẫn là mới mẻ ăn ngon, Ngư Thương huyện gần nhất dũng mãnh vào không ít thượng tuổi không nhẹ viên ngoại, những người này tới đây chủ yếu chính là hướng về phía hàu sống tới

Thành vương gia phía trước tới Ngư Thương huyện một chuyến lúc sau, liền đối Ngư Thương huyện hải sản thập phần tôn sùng, nói thẳng Ngư Thương huyện hải sản thiên hạ đệ, làm đến rất nhiều người đều cảm thấy Thành vương gia nói quá sự thật.

Thành vương gia kêu gọi lực vẫn là không nhỏ.

Thành vương gia đã tới lúc sau, không ít kinh đô lão thao cũng nguyện ý lại đây thử xem xem.

Ngư Thương huyện các loại hải sản hàng khô, ở kinh đô bán rất là sang quý, một ít kinh đô người tới chi chờ, sẽ nhiều mua một ít Ngư Thương huyện hải sản ngàn hóa, bắt được kinh đô đi đầu cơ trục lợi rớt, cũng có không nhỏ lợi nhuận, cũng coi như là thế giới này bản mua dùm tam.

Ngụy Kỳ Ngọc chống cằm, trong lòng có chút cảm thán, cảm thấy Lục Lâm

người này rất là kỳ lạ, tới nơi nào, liền ở nơi nào lăn lộn mỹ thực, một phen lăn lộn, nhưng thật ra đem trong huyện dân chúng sinh hoạt đều mang đi lên.

------oOo------

Chương 175: Kết thúc chương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đội tàu ký túc xá.

Đội tàu ký túc xá đã phát triển đến năm đống lâu.

Năm đống lâu cơ bản toàn làm ngư dân cấp mua.

Ngư Thương huyện hải sản hàng khô, xa tiêu các nơi, ngư dân cũng đều đi theo phát một bút, ba lượng bạc đối ngư dân mà nói, đảo cũng không tính cái gì.

Có đỉnh đầu khoan khoái, ở ngư dân ký túc xá mua một cái phòng ở, mặt khác ở trong huyện lại mua một cái.

Cái này ngư dân ký túc xá khoảng cách bãi biển gần, tuy rằng có người ở trong huyện mặt khác mua phòng ở, nhưng là, vẫn là ở tại đội tàu trong ký túc xá.

Đội tàu ký túc xá náo nhiệt, ngư dân cũng thường thường sẽ ở bên này giao lưu cảm tình.

Đội tàu ngư dân kiếm nhiều, cũng sẽ đi trấn trên tiệm cơm, ăn cơm, nhất chịu ngư dân hoan nghênh vẫn là tự giúp mình cá cửa hàng.

“Chu An, nhà ngươi cái kia hiện tại ở Lâm Hải tửu lầu hỗ trợ a!”

Chu An gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

" Lâm Hải tửu lầu nghe nói thực quý a! "

Một cái đồ ăn liền phải mấy chục văn, đều đủ ăn được mấy đốn tự giúp mình cá.

Chu An gật gật đầu, nói: “Tuy rằng quý, bất quá, vẫn là có rất nhiều người.”

Nghe nói có rất nhiều kinh đô quý nhân.

Chu An gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Trần nhị thiếu nói, kinh đô tới không để bụng tiền, để ý chính là kia tình thú, bất

quá tình thú là thứ gì, liền không được biết rồi.

"Những người này liền thích ở Lâm Hải tửu lầu ăn cơm, ăn vãn cơm, lại ngồi thuyền chơi một vòng, các ngươi biết, cái kia thuyền, ngồi một lần muốn một lượng bạc."

“Như vậy quý thuyền, cư nhiên có người ngồi?”

Kia bờ biển phường thuyền, tuy rằng không thể đánh cá, nhưng là xinh đẹp.

Thời gian như nước, Ngư Thương huyện hải sản hàng khô, thanh danh càng lúc càng lớn, Lục Lâm thuộc hạ đội tàu quy mô, cũng không ngừng mở rộng.

Lục Lâm ở Ngư Thương huyện một đãi chính là ba năm.

Ba năm kỳ mãn, Lục Lâm lựa chọn ở Ngư Thương huyện vẫn giữ lại làm.

Biết Lục Lâm muốn ở Ngư Thương huyện vẫn giữ lại làm, Ngư Thương huyện dân chúng thập phần cao hứng.

Đội tàu người biết Lục Lâm sẽ vẫn giữ lại làm, còn tổ chức một hồi chúc mừng.

Lục Lâm phát hiện, dân chúng đối hắn tựa hồ còn rất tán thành, loại này tán thành, làm hắn nhịn không được có loại thỏa thuê đắc ý cảm giác.

Nguyên Bảo đã mười mấy tuổi.

Mấy năm nay Nguyên Bảo vẫn luôn ở phụ trợ Trần Tiểu Thái làm buôn bán, mấy năm rèn luyện xuống dưới, đã có một mình đảm đương một phía năng lực.

Trùng Trùng đã vỡ lòng, Lục Lâm đem Trùng Trùng đưa đến học đường bên trong.

Trùng Trùng công khóa cũng không tệ lắm, hết thảy đều ở hướng tốt phương hướng phát triển.

....

Nguyên Bảo đứng ở đầu thuyền, nhìn vạn dặm bích ba, có chút khí phách hăng hái.

Mấy năm nay, Nguyên Bảo làm buôn bán càng lúc càng lớn, thích nhất chính là hải vận sinh ý.

Nguyên Bảo đi theo thuyền ra rất nhiều lần hải.

Nguyên Bảo di truyền Trần Tiểu Mễ vũ lực giá trị, thập phần bưu hãn, đội tàu bên trong người, lúc đầu còn có chút xem nhẹ cái này tiểu quỷ, thời gian dài, cũng chỉ dư lại bội phục.

....

Ngư dân ký túc xá

"Lão Lý, ngươi mua phòng ở a!" Một cái ngư dân đối với họ Lý ngư dân hỏi.

Lý họ ngư dân gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ở trấn trên mua một cái."

Mấy năm nay, các loại hải sản bán phi thường hảo, ngư dân sinh hoạt trình độ cũng đi theo nước lên thì thuyền lên, rất nhiều ngư dân, đều là ở lâm hải bờ biển ký túc xá mua một cái phòng ở, lại ở trong thôn hoặc là trấn trên mua một cái phòng ở.

"Lão Lý, ngươi nhi tử có phải hay không muốn thành thân a!"

Lão Lý gật gật đầu, nói: "Kia cũng không phải là."

Mấy năm trước, ngư dân nhật tử không hảo quá, làm mai khó mà nói, bà mối vừa nghe là ngư dân, liền ghét bỏ, nhưng là, hiện tại bất đồng, đội tàu đại tiểu hỏa tử, nhất đoạt tay.

Có đôi khi, thường xuyên có trong thôn nha đầu, lấy cớ lại đây mua cá, tiến đến tương xem ngư dân trong đội người.

Trần Tiểu Thái mấy năm nay, tổ chức một cái ngư dân thuyền vương đội, chuyên môn khống chế thuyền vương.

Cái này đội tàu bên trong ngư dân, đều là chọn lựa tuổi trẻ, biết bơi hảo, đánh cá bản lĩnh đại tiểu tử.

Tiến vào ngư dân thuyền vương đội lúc sau, mỗi tháng còn có tiền tiêu hàng tháng cùng một ít thời tiết lễ vật có thể lấy.

Ngư dân đều lấy tiến vào thuyền vương đội vì vinh, thuyền vương đội bên trong, không có hôn phối tiểu tử, kia đều là đoạt tay hóa.

Lão Lý cái kia nhi tử, vừa mới vào thuyền vương đội, lập tức liền có vài cái bà

mối tìm tới môn.

Lão Lý cười cười, nói: "Này không đều là dính huyện lệnh đại nhân quang? Muốn thay đổi mấy năm trước, cưới vợ nơi nào có dễ dàng như vậy a!"

Mấy năm nay trước, hắn còn phát sầu nhi tử có phải hay không muốn cả đời đánh quang côn đâu, lão Lý như thế nào cũng không nghĩ tới, nhi tử cũng có thể có mỗi người tranh đoạt một ngày.

Mấy cái ngư dân đều điểm nổi lên đầu, sôi nổi tỏ vẻ huyện lệnh đại nhân bản lĩnh đại, lãnh đạo có cách.

Mấy năm nay, dựa vào hải sản hàng khô, ngư dân đều đã phát một ít tiểu tài, phụ cận thôn dân, có không ít trồng trọt rất nhiều, cũng đánh cá tới bán.

"Lão Lý, ngươi này hôn sự, tiệc rượu chuẩn bị đặt ở nơi nào làm a!"

Lão Lý cười cười, nói: "Đặt ở tự giúp mình cá cửa hàng."

Ngư dân cười cười, nói: "Quả nhiên là nơi đó."

Làm hỉ sự là yêu cầu nơi sân, yêu cầu nhân thủ, bàn ghế đều phải chuẩn bị vẫn là thực phiền toái, phía trước ngư dân phần lớn không có điều kiện này, chỉ có thể đơn giản xử lý, sau lại không biết là ai ngờ biện pháp, đem hỉ sự đặt ở tự giúp mình cá cửa hàng xử lý, mười văn tiền một người cũng không tính đặc biệt quý.

Sau lại, Trần Tiểu Thái đã biết chuyện này, liền tỏ vẻ ngư dân thành thân, nếu là muốn đặt ở tự giúp mình cá cửa hàng làm, có thể trước tiên đặt bao hết còn có thể cho nhất định ưu đãi, đem một chúng ngư dân đều nhạc hỏng rồi, lúc sau, đặt ở tự giúp mình cá cửa hàng làm hôn sự ngư dân, liền càng ngày càng nhiều.

....

Ngư Thương huyện bờ biển tửu lầu bên trong, không ít người đang ở uống trà nói chuyện phiếm.

Ngư Thương huyện hải sản tên tuổi truyền ra đi lúc sau, có không ít người mộ danh mà đến.

Lâm Hải tửu lầu có thể từ cửa sổ thấy bên ngoài hải, đúng là những người này thích nhất.

Bởi vì Lâm Hải tửu lầu mới vừa khai thời điểm, thanh danh không vang, tới

người cũng không nhiều lắm.

Bất quá, có Thành vương gia ra sức tuyên truyền, Lâm Hải tửu lầu đã thành rất nhiều học sinh tất đến nơi.

Rất nhiều học sinh tới lúc sau, liền ở bờ biển ngâm thơ câu đối, Lâm Hải tửu lầu tri kỷ vì những người này chuẩn bị giấy và bút mực, một ít tốt tác phẩm, sẽ quải đến tửu lầu trên tường.

Mấy năm xuống dưới, Lâm Hải tửu lầu quy mô không ngừng mở rộng.

Lục Lâm ở bên hồ, chuẩn bị một con thuyền đại lâu thuyền, lâu thuyền rường cột chạm trổ, so thuyền vương giá trị chế tạo còn muốn cao ra mấy lần, con thuyền đảo không phải dùng để đánh cá, mà là, dùng để đón khách du ngoạn.

Tuy rằng ngư dân cảm thấy thuyền này không thật huệ, nhưng mà thuyền này lại là có thể cho Lục Lâm mang đến kếch xù tiền lời.

....

Trần Tiểu Mạch đứng ở đình viện bên trong, có chút chờ mong nhìn chung quanh.

Kỷ Vân An nhìn Trần Tiểu Mạch, nói: “Đừng có gấp, một hồi liền tới rồi.”

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: “Đã biết.”

Kỷ Vân An khảo trúng Thám Hoa lúc sau, con đường làm quan một mảnh thông suốt.

Trần Tiểu Mạch đại bộ phận thời gian, đều đãi ở kinh đô.

Trần Tiểu Thái cùng Nguyên Bảo gần nhất sẽ đến kinh đô chơi đùa, Trần Tiểu Mạch đã sớm chờ.

“Ngươi đệ đệ sự tình, thế nào?”

Kỷ Vân An bĩu môi, nói: “Quản hắn đi tìm chết?”

Trần Tiểu Mạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta cũng không thích hắn, mặc kệ hắn.”

Kỷ Vân An mấy năm nay bình bộ thanh vân, hắn lão tử Triệu Hằng liền không

thuận lợi vậy, cao không thành thấp không phải, có thể là bởi vì Kỷ Vân An thăng quan quá nhanh, cảnh này khiến Triệu Hằng đối Kỷ Vân An cùng cha khác mẹ độ độ, Triệu Thanh Hà yêu cầu càng ngày càng nghiêm, luôn là mắng Triệu Thanh Hà không thành.

Triệu Thanh Hà ghét nhất chính là lão tử lấy hắn cùng Kỷ Vân An đối lập, thời gian dài, phụ tử hai mâu thuẫn liền càng lúc càng lớn.

Triệu Thanh Hà ở nhà ở không nổi nữa, liền thường thường đi ra ngoài chơi

Triệu Thanh Hà đọc sách có lẽ chẳng ra gì, nhưng lại kế thừa cha mẹ hảo tướng mạo, đảo cũng rất là ăn khai.

Bất quá, Triệu Thanh Hà cùng Lễ Bộ thượng thư công tử, mấy ngày trước đây ở kỹ viện nội, vì một nữ nhân vung tay đánh nhau.

Lễ Bộ thượng thư công tử, bị Triệu Thanh Hà đánh gãy một chân.

Việc này náo lớn, truyền tới hoàng đế lỗ tai, Triệu Thanh Hà đã bị bắt giam.

Triệu Hằng vì đứa con trai này, gần nhất khắp nơi cầu người, còn cầu tới rồi Kỷ Vân An trên đầu.

Kỷ Vân An không để ý tới Triệu Hằng.

Trên thực tế, chuyện này, vốn dĩ liền cùng Kỷ Vân An có quan hệ.

Triệu Hằng mỗi ngày ở nhà mắng Triệu Thanh Hà không nên thân, không biết quang diệu môn mi, so ra kém Kỷ Vân An.

Triệu Thanh Hà trong lòng rất là không phục, ở bên ngoài tản bộ lời đồn đãi nói, Trần Tiểu Mạch cùng Vương gia có một chân, cho nên, Vương gia mới tổng hướng Kỷ Vân An trong phủ chạy, Vương gia là bởi vì cấp Kỷ Vân An đeo nón xanh, mới như vậy đề bạt Kỷ Vân An.

Sự tình truyền tới Kỷ Vân An lỗ tai.

Kỷ Vân An tự nhiên thập phần sinh khí, thù mới hận cũ cùng nhau tính, Kỷ Vân An cố ý thiết kế Triệu Thanh Hà phạm phải đại sai.

Lễ Bộ thượng thư nhi tử không nên thân, lại là thượng thư con trai độc nhất, Triệu Hằng quan chức không đủ cao, lần này Triệu Thanh Hà bất tử, hẳn là cũng có thể lột da, người này là Liễu Thanh Mi mệnh căn tử.

Triệu Thanh Hà xong rồi, Liễu Thanh Mi đại khái cũng xong rồi.

....

Lục Lâm ngồi ở đình viện, cùng Trần Tiểu Mễ tương đối uống rượu.

Lục Lâm tràn đầy cảm thán nói: "Chỉ chớp mắt, đều nhiều năm như vậy a!"

Trần Tiểu Mễ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Mười mấy năm."

Lục Lâm uống rượu, nói: "Đáng tiếc, cuối cùng một lọ Sprite."

Lục Lâm tửu lượng không phải thực hảo, trước kia thực thích uống rượu vang đỏ đoái Sprite.

Lục Lâm nhưng thật ra tìm được rồi một loại cùng loại quả nho trái cây ủ ra cùng loại rượu vang đỏ rượu, nhưng là, Sprite nói, uống một lọ thiếu một lọ.

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, nói: "Như vậy thần kỳ đồ uống a về sau uống không đến đâu."

Trần Tiểu Mễ chớp chớp mắt, không rõ vì cái gì loại này đồ uống uống đến trong miệng sẽ có một loại ma ma cảm giác.

Trần Tiểu Mễ mỗi lần uống, đều sẽ cảm giác thần kỳ.

"Ngươi biết cái này là như thế nào làm?"

Lục Lâm: "……"

Hắn ước chừng biết Sprite sẽ có bọt khí, là bởi vì ở đồ uống bên trong nhảy vào CO2, bất quá, cụ thể là như thế nào làm, liền không được biết rồi.

Trải qua mười mấy năm tiêu hao, quầy bán quà vặt bên trong, thuộc về hắn cái kia thời đại đồ vật, đã càng ngày càng ít, bên trong càng ngày càng nhiều điền vào thời đại này đồ vật.

Lục Lâm bỗng nhiên phát hiện, chính mình đã càng ngày càng dung nhập thời đại này.

Trần Tiểu Mễ nhìn Lục Lâm, mặt đỏ rực nói: "Ta gần nhất thường thường nhớ tới, chúng ta vừa mới thành thân sự tình."

Lục Lâm thiên đầu, mới vừa thành thân thời điểm sự tình?

Vừa mới thành thân kia hội, hắn nằm ở ván cửa thượng nằm thi, ngẫm lại thật là mất mặt a!

Có lẽ là uống xong rượu, Trần Tiểu Mễ cảm thấy có chút hoảng hốt.

"Thật tốt a! Năm đó cùng ta thành thân người kia, là ngươi."

Mỗi lần nghĩ đến năm đó cùng hắn thành thân người, là cái này Lục Lâm, Trần Tiểu Mễ liền cảm thấy ông trời đối hắn thật là dầy đãi.

+

Lục Lâm cười cười, bắt lấy Trần Tiểu Mễ tay, cười cười, nói: "Có lẽ, ta đi vào thế giới này, đều là bởi vì ngươi."

------oOo------

Table of Contents